

Giới thiệu Tổng Tài Nguy Hiểm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi

Thẩm Tinh Không 17 tuổi, sau khi cha cô gặp sự cố và bị mất tích thì cô bị đưa tới người chú trên danh nghĩa là Thẩm Chi Diệu để tiếp nhận sự giám hộ. Người đàn ông lạnh lùng và trầm lắng đó lớn hơn cô vừa tròn 12 tuổi, là một tay chơi của giới thương nghiệp và cả chính trị. Anh đối với cô là một lòng muốn bảo vệ cho cô nhưng cô lại chỉ hận và sợ anh, bất kể giờ phút nào cũng chỉ muốn thoát khỏi anh.

Cô đã chạy trốn cùng với người tiền bối mà cô mến mộ, anh đã nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm khắc, thả chó mastiff hung dữ ra để cắn nát tay chàng trai kia. Khi cô tưởng rằng cuối cùng bản thân mình cũng đã gặp được tình yêu của đời mình thì anh đứng bên cạnh nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, khi cô đang ở trong giờ phút hạnh phúc nhất thì anh đã dùng chân tướng tàn nhẫn nhất để đẩy cô xuống địa ngục! Sinh nhật lần thứ 18, cô đã bị tình yêu làm cho bị tổn thương nghiêm trọng. Khi mà con tim cô gần như bị vỡ vụn ra thì anh ném cô vào bồn nước tắm đầy áp nước lạnh, anh lạnh lùng bóp tay vào cổ cô, anh gần gợn nói: “Tối nay, tôi sẽ tặng cô một món quà để thành người...” Nỗi đau đớn chỉ bằng một phần nghìn của sự nhục nhã, món quà của anh, lại là vào cái ngày mà cô trưởng thành, tuyệt vọng đó anh đã biến cô trở thành người phụ nữ của mình...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguy Hiểm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chạy Trốn

Bầu trời tối đen như mực, những khối mây đen như đang chạy và va vào nhau tạo ra những tiếng sấm chớp.

Ngay thời điểm đó, một cơn mưa lớn đổ xuống.

Căn biệt thự của Thẩm gia trong cơn mưa bão hiện ra càng thêm sùng sững và trang trọng.

Buộc sợi dây giây thể thao vào thật chặt, Tinh Không buộc mái tóc của mình gọn lên, mở cửa sổ tầng hai ra, vút chiếc ga giường được buộc vào chân giường xuống dưới, cô đeo chiếc ba lô lớn vào lưng, bám vào sợi dây được làm từ ga giường đó rồi leo xuống dưới.

Tiếng sấm vang lên ầm ầm, con tim cô đập thình thịch mỗi lúc một nhanh hơn.

Cơn mưa quá lớn, nước mưa tạt vào mặt cô rát cả hai má, nhưng trong lòng cô đang rất phấn khích, cho dù bản thân cô biết, lúc này cô càng lúc càng sợ hãi hơn.

Đôi đồng tử mắt lạnh lùng như đã đóng băng đó hiện lên trong đầu cô, bàn tay cô mềm nhũn ra, tuột khỏi sợi dây và ngã xuống đất.

Cũng may khoảng cách tới đất không quá xa, phía dưới lại là thảm cỏ, Tinh Không bò dậy, chẳng quan tâm tới quần áo đang ướt, trong đêm mưa gió cô vẫn cố gắng chạy về phía hàng rào sắt, mấy tuần trước cô đã mượn chiếc kéo cắt của người làm vườn, cô đã lên lút cắt đi một thanh sắt, lúc này cô đã thuận lợi lườn mình qua hàng rào, cô không dám chậm trễ một giây phút nào, cô sai bước chạy về nơi có ánh đèn ở con phố ở phía đối diện.

Người đàn ông với thân hình gầy gò đứng ở đó, nhìn bộ dạng Tinh Không nhếch nhác chạy lại, anh vội vàng đem chiếc áo mưa khoác lên người cô, dùng bàn tay ấm áp lau đi những giọt nước mưa trên mặt cô, khuôn mặt cũng khó che giấu được sự phấn khích, anh ôm lấy cô: “Tinh Không, chúng ta tự do rồi! sau này anh sẽ đối xử thật tốt với em.”

Tinh Không liếc mắt nhìn người đàn ông đó, không quá vui mừng, cô kéo tay anh, thúc giục: “Tiền bối, thôi đừng nói nữa, chúng ta chạy nhanh lên, không tới mười phút là người nhà sẽ phát hiện ra em biến mất!”

Tri Hạo nắm lấy bàn tay yếu mềm của Tinh Không, nhìn vào khuôn mặt ngây thơ của cô, anh dường như lơ mơ nhìn thấy tương lai tươi đẹp của mình.

Đại tiểu thư của Thẩm gia, người thừa kế của tập đoàn quốc tế Tín Dương, chỉ nghĩ tới những điều này thôi, anh đã liên cảm thấy dòng máu trong cơ thể như đang sôi lên sùng sục, đưa cô gái này đi, tới lúc gao nấu thành com rồi, còn sợ gì bản thân không lên được như điều gặp gió.

Kéo tay cô phấn khích, Tri Hạo đưa cô chạy về phía trước: “Anh đã mua vé tàu rồi, chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây nhanh thôi!”

Tinh Không không nói gì, một tiếng sấm nổ vang trời trên đầu làm cho cô cảm thấy bất an trong lòng.

Cô quay đầu nhìn lại căn biệt thự của Thẩm gia trong cơn mưa gió, trong lòng cô lúc này rất hỗn loạn, lần này, thật sự có thể thoát khỏi người đó hoàn toàn sao....

Tinh Không cùng với Tri Hạo chạy về phía trước, cơn bão thổi qua tai giống như một con thú gầm thét giận dữ.

Qua được một lúc, con tim cô run lên, bởi vì cô phân biệt rõ ràng được tiếng chó sủa quen thuộc đó.

Cơ thể đột nhiên run lên, Tinh Không sắp khóc cả ra, cô kéo Tri Hạo, hét lên sợ hãi: “Tiền bối, người đó hình như tới rồi, người đó tới rồi!”

Trì Hạo bị chìm vào trong sự vui sướng nên cũng chẳng để ý xem cô đang sợ điều gì, chỉ biết đưa cô chạy đi: “Đi theo anh, không sao đâu, anh sẽ bảo vệ cho em, có ai tới anh cũng sẽ bỏ em lại đâu!”

Tĩnh Không chỉ cảm thấy phía trước càng ngày càng tối đen lại, hai chân cũng không còn sức lực gì, nhớ tới ánh mắt u ám và xác xược của người đó, cô không thể không dừng bước lại, cô đẩy Trì Hạo ra: “Tiền bối, anh mau đi đi!”

“Đi? Anh phải đưa em đi...” Trì Hạo tuyên bố hùng hồn, nhưng chưa dứt lời, anh liền cảm thấy phía sau lưng đột nhiên nhói đau, sau đó anh bị một cú đánh mãnh liệt làm cho ngã xuống....

Bên tai là tiếng kêu the thé của Tĩnh Không, người đàn ông bị ấn xuống đất, hai vai bị thứ gì đó như đang bị cán xé vào tạo ra một con đau dữ dội, anh kêu lên đau đớn, quay đầu lại liền nhìn thấy hai con chó mastiff hung dữ đang chăm chăm nhìn vào mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chó Ăn Thịt Người

Tĩnh Không nhìn hai con chó mastiff đen xì to lớn, đột nhiên cô loạng choạng vài bước rồi ngã rụp người xuống, cô quay đầu lại thì liền nhìn thấy một chiếc Rolls-Royce đang bám theo mà gần như không gây ra bất kì tiếng động gì.

Lại thêm với tiếng sấm sét, làm cho khuôn mặt Tĩnh Không trắng bệch cắt không còn giọt máu.

Cô nhìn cửa xe được mở ra, một người đàn ông với tầm vóc cao lớn mặc một bộ vest đen bước xuống trước, mở ra một chiếc ô lớn, sắc mặt nghiêm khắc như thể mãi mãi sẽ không thay đổi. Tĩnh Không nhìn chăm chăm anh ta, anh ta chỉ khẽ cúi đầu xuống, cung kính đợi chủ nhân của anh ta bước xuống xe.

Tĩnh Không nghiêng rằng, mím môi nhìn anh ta với ánh mắt thù hận, được một lát, một đôi giày da sáng bóng được đặt từ trên xe xuống. Sau đó, một người đàn ông cao lớn vạm vỡ từ trên xe bước ra, đứng ở đó, hơi lạnh phát ra từ cơ thể người đó dường như xua tan đi cơn mưa gió, giống như một ngọn núi đang ép xuống mỗi dây thần kinh trên cơ thể cô.

Người đàn ông đó mặc một bộ vest màu xám bạc, trên chiếc nơ màu đỏ sẫm còn gắn những viên kim cương li ti, đôi mắt với đồng tử đen kịt lại giống như màn đêm, chiếc mũi cao và thẳng, đôi môi mỏng mím lại, dường như đang mang theo một sự phẫn nộ, nhưng Tĩnh Không nhìn không xa được như thế, cô chỉ cảm thấy thần sắc của người đó được giấu trong mái tóc bù rù và cơn mưa đêm, làm cho người khác càng cảm thấy anh ta cao thâm, thần bí.

Tối hôm nay....anh ta rõ ràng là đang ở trong buổi yến tiệc, tại sao lại tới đây thế này?

Nhìn vào đôi môi mỏng đang nhếch cười vì phẫn nộ của người đó, Tĩnh Không đột nhiên rung mình một cái.

Con chó mastiff gầm lên tiếng gầm phấn khích và khát máu, nó dùng móng vuốt sắc nhọn của mình không ngừng cào về phía trước – nơi có con mèo đang chậm chạp cố gắng bò lên, thỉnh thoảng lại hú lên ghê rợn, dường như đang cầu xin chủ nhân một bữa ăn thịnh soạn.

Thẩm Chi Diệu đứng dưới chiếc ô giờ tay ra ngoắc ngoắc ngón tay trở nhìn về phía Tĩnh Không đang run rẩy trong mưa rồi nói với ngữ khí rất nhẹ nhàng: “Lại đây, Tĩnh Không, cẩn thận cảm cúm!”

Tĩnh Không nhìn anh ta, chỉ cảm thấy bản thân tê cứng đi, dây thần kinh trên đầu giật lên đùng đùng, cô lùi về phía sau: “Cháu không muốn trở về, cháu muốn cùng với tiền bối rồi đi! Chú tha cho anh ấy đi...”

Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại, thần sắc vẫn nghiêm nghị, anh ta từ từ quay đầu lại, dùng ánh mắt yêu thương nhìn vào hai con chó mastiff đang há hốc mồm ra kia và nói nhẹ nhàng: “Muốn ăn thì ăn đi.”

“Không!” cùng với tiếng gào thét thảm thiết của Trì Hạo là tiếng sủa phấn khích của hai con chó mastiff, chúng đang giăng mình về phía trước, há miệng với hàm răng trắng bóng hướng về phía người đàn ông gầy gò ốm yếu như thể muốn cán nát anh ta.

Tiếng gầm của hai con chó và tiếng kêu của người đàn ông hòa trộn với nhau giống như tiếng kêu của ma quỷ, lại vang lên trong màn đêm mưa gió làm cho người khác cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

Rất nhanh sau đó Tĩnh Không liền ngửi thấy mùi tanh của máu làm người khác thấy buồn nôn, nước mắt lăn dài trên má, cô quỳ chạy tới chân Thẩm Chi Diệu van vài: “Tha cho anh ấy đi, cầu xin chú, anh ấy sẽ bị chó của chú cắn chết mất!”

Thẩm Chi Diệu với khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn qua Tĩnh Không, hướng về phía chàng trai người dính bê bết máu nói với giọng nói lạnh lùng: “Cậu, còn muốn đưa Tiểu Tĩnh chạy trốn không?”

Chàng thanh niên đó bị dọa cho hồn bay phách lạc, hai con chó đã cắn gài như nát cánh tay anh, anh đau đớn kêu lên: “Không dám nữa, Thẩm tiên sinh tôi không dám nữa! Là Tinh Không cô ấy cầu xin tôi đưa cô ấy đi! Tôi không có gan để đối đầu với anh đâu, cầu xin anh tha cho tôi, Thẩm tiên sinh.....a.....! Tinh Không, cứ anh đi! Cứu anh!”

Thở dài một tiếng, Thẩm Chi Diệu đưa bàn tay ra túm lấy cổ Tinh Không kéo cô vào dưới ô, chẳng thèm quan tâm tới cả người cô đang ướt như chuột lột, anh ta ôm lấy cô: “Tiểu Tinh, cháu xem, người đàn ông như thế này, sao có thể tin tưởng được....”

Tinh Không nhắm chặt hai mắt lại, sợ hãi nghe tiếng hai con chó đang nhai thịt của chàng trai.

Tiền bối....

Người đàn ông muốn lấy cúp giải thưởng hội họa cao nhất để giành tặng cho cô....tay của anh....

Kêu lên đau khổ một tiếng, Tinh Không quỳ thẳng lưng trước mặt Thẩm Chi Diệu, cô khóc: “Chú ơi, là lỗi của cháu, cháu nhất thời ham chơi nên đã cùng anh ấy chôn ra ngoài chơi, cháu không có ý ở bên cạnh anh ấy đâu....cầu xin chú tha cho anh ấy! nếu cứ thế này anh ấy sẽ chết mất!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiểm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người Đàn Ông Ngụy Hiểm

Con mưa vẫn chưa ngớt.

Trời dường như bị thùng vậy.

Tinh Không từ trong nhà tắm đi ra, trên người cô quấn một chiếc áo tắm dày, đi dưới chân là một đôi dép đi trong nhà, cô vẫn không tìm được mà rùng mình một cái, trong đêm mưa gió này cô đã bị nước mưa lạnh làm cho run từ trong ra ngoài.

Nhìn Thẩm Chi Diệu đứng dựa vào cửa sổ, mặc trên mình bộ đồ ở nhà đã được thay ra, người cô lại run lên không kiểm soát được.

Người đàn ông này cao 1m85, Tinh Không cũng đã 17 tuổi, cô đã là một cô gái yêu kiều, nhưng trước mặt anh ta, cô vẫn phải tỏ ra kính cẩn mới được.

Anh ta cho người khác cảm giác kim nén giống như chiều cao của anh ta vậy, dù là mặc chiếc quần dài bằng bông màu xám không hề có cảm giác hung hăng nhưng khuôn mặt lạnh lùng của anh ta vẫn làm cho người khác không dám nhìn thẳng vào mặt anh ta.

Nước từ mái tóc rơi xuống cổ, Tinh Không cảm thấy lạnh cả người.

Ngón tay dài thon thả đang gấp một bức thư viết trên tờ giấy màu hồng nhạt thành một chiếc máy bay, Thẩm Chi Diệu liếc mắt lên nhìn Tinh Không, anh ta phi chiếc máy bay về phía Tinh Không, chiếc máy bay bay qua vai của cô.

Nó rơi xuống đất, cô nhìn vào, dường như cô nghẹt thở tại giây phút đó.

Đó là bức thư tình cô viết cho học trưởng, ở trong đó cô viết, cô đã nhận đủ sự giáo dục hà khắc của Thẩm gia rồi, khẩn cầu anh đưa cô chạy trốn....

Thẩm Chi Diệu rời khỏi cửa sổ, một tay cho vào trong túi quần, từ từ tiến đến bên cạnh Tinh Không, ánh mắt ngờ vực nhìn cô, dùng ngón tay thon dài của mình đỡ cằm cô lên, nhìn chằm chằm vào cô: “Nói xem, ở bên cạnh chú đáng sợ như thế cơ à? lại có thể đến mức gọi một thằng bé vắt mũi chưa sạch đưa đi?”

Tinh Không hai tay nắm chặt vào nhau, mùi nước hoa hăng hắc từ trên cơ thể anh ta làm cho cô nghẹt thở, cô rú mắt xuống: “Cháu...xin lỗi...là cháu đã mãi chơi....”

Nhìn vào đôi mắt muốn né tránh đi của cô, Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại, thần sắc phức tạp khó đoán: “Ham chơi có thể, nhưng cũng chỉ có mức độ của nó thôi....ông nội cháu và ba cháu đã giao cháu cho ta, ta phải có trách nhiệm chứ.....Tiểu Tinh, nếu còn có lần sau thì ta sẽ phạt nặng.”

Ba....

Ông nội....

Cơ thể Tinh Không cứng đờ lại, một lúc sau cô mới run run vâng một tiếng.

Thẩm Chi Diệu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng bệch của cô: “Xem cháu kìa, mau uống thuốc rồi ngủ đi, sau này đừng có giờ cái tính trẻ con này ra với ta.”

Tinh Không cúi đầu xuống, mím chặt môi coi như là ngầm chấp nhận.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô, ánh mắt sâu như biển nhưng không một gợn sóng, chỉ nói lạnh nhạt: “Ngủ sớm đi!”

Tinh Không cúi đầu, còn chưa kịp nói gì liền nghe thấy phía ngoài người giúp việc gõ cửa: “Tiên sinh, Lạc tiểu thư đến rồi ạ, cô ấy đang đợi tiên sinh ở thư phòng.”

Thẩm Chi Diệu ừm một tiếng sau đó sắc mặt lại trở nên lạnh lùng, liếc nhìn Tinh Không một cái rồi quay người đi ra khỏi cửa.

Nhìn thấy cánh cửa được đóng lại, Tinh Không dường như không kiểm soát được cảm xúc của bản thân, cô túm lấy một cong ấu bông, nắm lấy hai tai nó rồi đập xuống đất, cô nghiêng chặt răng lại: “Giả tạo, ác quỷ, hung thủ giết người!”

Giải tỏa được nỗi tức giận lên cong gấu bông, cô phát hiện đầu mình choáng váng, không còn chút sức lực nào, cô thả mình lên giường, nhìn lên trần nhà, đôi mắt cô bắt đầu ướt đi....

Cô khóc thút thít, lấy tay che mắt lại: “Ba....con phải làm thế nào bây giờ....con chạy không thoát rồi....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vệ Sĩ A Tiến

Nức nở một lúc, cô đột nhiên cảm thấy bản thân mình như bị bao trùm bởi bóng tối, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy người đàn ông mặc bộ vest đen đứng trước mặt, cái bộ dạng mặt lạnh như tiền của anh ta làm cho cô cảm thấy thật đáng ghét.

Bàn tay cô túm lấy cầu gối, Tinh Không đập mạnh về phía anh ta: “A Tiến đáng chết! Có phải chính anh đã nói ra bí mật của tôi!”

A Tiến cũng không né đi, chiếc gối của Tinh Không đập mạnh vào ngực anh, có điều sức lực của người đàn ông này là rất khỏe, kể cả có mười người cũng chẳng đẩy ngã được anh, còn hành động của cô thì chẳng là gì.

A Tiến không nói gì, rút ra từ trong túi một hộp thuốc, nhìn cô nói: “Tiểu thư, uống thuốc, cô bị ngấm nước mưa rồi.”

Tinh Không đập tay vào hộp thuốc: “Cút ra ngoài, tôi bị dính nước mưa là nhờ vào phúc của anh đấy!”

A Tiến là vệ sĩ lúc nào cũng theo sát bên mình của Thẩm Chi Diệu, nghe nói mấy năm trước Thẩm Chi Diệu đã cứu mạng tất cả mọi người nhà anh ta, vì thế người đàn ông này đã nguyện làm thân trâu ngựa cho Thẩm Chi Diệu, bảo anh ta giết người hay tự sát anh ta cũng sẽ làm mà không chớp mắt.

Bức thư được Thẩm Chi Diệu gấp làm mấy bay kia là bức thư mà Tinh Không đưa cho tiền bối trong buổi họp mặt giao lưu sinh viên, bởi vì ngày hôm đó người tham gia khá đông vì thế Thẩm Chi Diệu đã bảo A Tiến tới để bảo vệ cô.

Tinh Không biết, nhất định là anh ta đã nhìn trộm cô và tiền bối nói chuyện với nhau, nhìn trộm thấy cô trao bức thư tình đó cho tiền bối, còn về phần làm sao anh ta có được bức thư, cô nghĩ nhất định là đã dùng những thủ đoạn hèn hạ, hạ lưu.

Nghĩ thôi cô đã thấy tức giận, Tinh Không túm lấy cánh tay của A Tiến, cắn mạnh vào.

Liếc mắt lên nhìn anh ta, anh ta ngay đến cả nheo mày cũng không có, nhưng Tinh Không đã cảm nhận thấy vị máu rồi, lúc này mới phát hiện ra bản thân mình đã dùng lực rất mạnh, cô vội vàng bỏ anh ta ra, nhưng phát hiện anh ta vẫn với khuôn mặt lạnh lùng nhìn không ra sự vui mừng hay tức giận.

Nhìn vết máu trên tay anh ta, Tinh Không hức một tiếng: “Đau có một chút thế này đã là gì, so với tiền bối... tay của anh ấy đã bị chó cắn nát rồi! anh ấy là thiên tài hội họa đấy anh biết không hả? anh và Thẩm Chi Diệu giống nhau, đều là những đồ khốn nạn không có tính người!”

Lúc này A Tiến mới có nét biểu cảm trên mặt, anh ta nheo mày lại nhìn cô chăm chăm: “Không được nói lời bất kính với tiền sinh.”

Tinh Không hiềm lắm mới thấy anh ta nói với ngữ khí dữ dằn, nhưng lại không sợ anh ta, cô trừng mắt lên: “Tôi cứ nói đấy thì sao hả! anh đi mách leo đi! Để anh ta thả chó ra cắn chết tôi cũng được!”

A Tiến mím môi lại, nheo mày càng chặt hơn, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng cúi người nhặt hộp thuốc đó lên, đưa lại cho cô: “Tiểu thư uống thuốc đi, cẩn thận không cảm cúm.”

Tinh Không nhìn thấy anh ta là thấy tức giận rồi, đẩy anh ta ra, kéo chăn chìm vào người, gầm lên: “Ôm chết thì chôn, anh đừng có quan tôi, đi ra ngoài đi!”

A Tiến nhìn cô chăm chăm nói: “Cái tên khốn nạn ban nãy không đáng để cô thế này.”

“Cút đi!” Tinh Không lại gầm lên.

Thấy cô không có ý ngồi dậy, một lúc lâu sau A Tiến mới đặt hộp thuốc trên đầu giường: “Ôm rồi người cảm thấy khó chịu là bản thân cô, cô nghỉ ngơi đi, chúc cô ngủ ngon.”

A Tiến vừa đóng cửa lại thì liền nghe thấy tiếng vật gì đó đập vào cánh cửa gỗ.

Anh ta thờ dài bất lực, anh ta biết rằng vị đại tiểu thư này lại vứt thuốc đi đây mà!

Trong thư phòng,

Người đàn ông đứng thẳng lưng cao ngạo trước cửa sổ, tay đang kẹp lấy một ly rượu vang, màu đỏ sẫm của rượu trong ly trở nên lấp lánh dưới ánh sáng trong phòng.

Cánh tay thon gọn trông giống như một con rắn của mỹ nhân đang quấn lấy vòng eo săn chắc của anh ta, đôi chân dài mặc quần tất màu đen không an phận đang chà sát vào hai bên đùi của Thẩm Chi Diệu, cô gái nói với giọng nũng nịu: “Trong buổi yến tiệc anh bỏ đi vội vàng như thế, lại đi gặp cái con hồ ly tinh đó à?”

Thẩm Chi Diệu nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trên tay, ánh mắt trùng xuống: “Trong số những cô gái anh quen biết, ngoài em ra làm gì có ai xứng với cái danh hồ ly tinh?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ôm

Cánh tay thon gọn trông giống như một con rắn của mỹ nhân đang quấn lấy vòng eo săn chắc của anh ta, đôi chân dài mặc quần tất màu đen không an phận đang chà sát vào hai bên đùi của Thẩm Chi Diệu, cô gái nói với giọng nũng nịu: “Trong buổi yến tiệc anh bỏ đi vội vàng như thế, lại đi gặp cái con hồ ly tinh đó à?”

Thẩm Chi Diệu nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trên tay, ánh mắt trùng xuống: “Trong số những cô gái anh quen biết, ngoài em ra làm gì có ai xứng với cái danh hồ ly tinh?”

Lạc Đơn Thụy cười tủm tỉm, những ngón tay với móng tay được cắt sửa tỉ mỉ ôm chặt hơn vào eo Thẩm Chi Diệu, hơi thở nhẹ nhàng: “Vậy thì....có điều, em lại phát hiện, trong nhà anh cất giấu một tiểu hồ ly tinh....”

Thẩm Chi Diệu liếc mắt xuống nhìn cô ta với ánh mắt u ám, ánh mắt đó sâu như một cái hang không đáy.

Lạc Đơn Thụy chỉ chú ý tiếp xúc da thịt với anh ta, giọng nói điều đà hơn ai hết: “Cái con bé Tinh Không nhà anh ấy....mới có 17 tuổi đúng không? Thế nhưng em phát hiện thấy con bé đó có đôi mắt đúng là quyến rũ người khác....”

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Lạc Đơn Thụy tiếp tục dụi đầu vào ngực Thẩm Chi Diệu: “Anh xem có cần bồi dưỡng con bé đó không? Tranh thủ lúc nó vẫn còn trong trắng, nói không chừng một ngày nào đó sẽ dùng đến, anh biết không, có rất nhiều ông già thích chơi thể loại non nớt, còn nguyên vẹn thế này....”

Ánh mắt Thẩm Chi Diệu đột nhiên sắc lạnh, tay anh ta nắm chặt lấy ngón tay cô gái, bóp lại, giọng nói lạnh lùng: “Miệng em nói lời sạch sẽ một chút!”

Lạc Đơn Thụy rất đau nhưng vẫn nhỏ nhẹ: “Anh làm gì đấy? làm người ta đau chết đi được, nói đùa một tí mà cũng không được à? cũng có phải cháu gái ruột của anh đâu, anh kích động như thế làm cái gì, hay là trong lòng anh đang tính toán gì, không phải là thích cái con bé tiểu nha đầu đó chứ?”

Khớp các ngón tay của Lạc Đơn Thụy trong tay Thẩm Chi Diệu kêu lên khảng khặc, cô ta đau tới mức chảy nước mắt ra, đập tay vào người đàn ông vô tình này: “Đồ xấu xa! Anh làm gì mà phải nóng tính như thế! Người ta thấy anh rồi đi sớm như thế, lại tưởng rằng tâm trạng anh không tốt nên mới lại đây cùng với anh! anh không nhận lấy tấm lòng người ta thì thôi, việc gì phải thế này!”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô ta đau chảy cả nước mắt ra, macara nhòe đi, đột nhiên anh cười, bỏ cô ta ra, nhẹ nhàng lấy chiếc khăn tay ra và giúp cô ta lau nước mắt: “Nhìn em kìa, khóc tới nỗi phấn son nhòe hết đi rồi, như thế anh thương lắm đấy biết không!”

Lạc Đơn Thụy nhận lấy chiếc khăn tay, quay người đi, khóc thút thít: “Anh làm gì có thương người ta đâu! Nếu thương anh đã không đột nhiên bỏ đi như thế! Anh căn bản không yêu em.”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô ta, bĩu môi, ôm qua bờ vai cô ta: “Mấy ngày trước chẳng phải em thích một bộ đồ trang sức à? đi lấy đi, anh sẽ cho người thanh toán.”

Lạc Đơn Thụy nũng nịu một lúc, mãi cho tới khi bàn tay anh ta trượt xuống dưới cái váy cô ta đang mặc trên người, cô ta mới mắng yêu mấy câu sau đó nhướn người lên hôn lên đôi môi của anh ta. Người đàn ông này lạnh lùng vô tình, lật mặt như trở bàn tay, cô ta cũng không có gan để làm ầm lên với anh ta, chỉ có thể mềm nắn rắn buông, biết dừng đúng lúc, đây là nguyên nhân lớn nhất mà cô ta có thể ở bên cạnh Thẩm Chi Diệu lâu dài.

Tĩnh Không tỉnh dậy vào buổi sáng, cổ họng rất đặc lại, đầu nặng trĩu, cô nằm trong chăn một lúc rồi mới ý thức được rằng bản thân mình bị ôm rồi.

Cơ thể cô lúc nóng lúc lạnh, cô dường như bị tách ra làm hai phần nóng lạnh.

Cô cuộn tròn mình trong chăn, người làm đến gọi cô dậy sờ lên trán cô, đột nhiên kêu lên “ày za! Nóng thế này, không được rồi!”

Tĩnh Không càng cuộn mình tròn hơn, cơ thể cảm thấy nặng nề lại khó chịu, trong cơn mơ màng cô nghe thấy tiếng người làm chạy ra ngoài gọi người, cô muốn bảo người làm đừng gọi, gọi ai? Tối ngày hôm qua Thẩm Chi Diệu ở cùng bạn gái anh ta, bây giờ kể cả dậy rồi thì cũng đã đi ra ngoài, ở nơi này, một người để cô có thể dựa vào cũng không có....

Cô run lên cầm cập, chẳng bao lâu sau, cô khó chịu tới mức ngủ thiếp cả đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ôm Nhau

Bác sĩ rút cây kim trên tay Tĩnh Không ra, lại nhìn vào nhiệt kế, trả lời cung kính với Thẩm Chi Diệu đang ngồi bên cạnh: “Thẩm tiên sinh, Thẩm tiểu thư đang bắt đầu hạ sốt, để cô ấy nghỉ ngơi, qua vài giờ nữa tôi lại đến kiểm tra.”

Thẩm Chi Diệu sắc mặt lạnh lùng khẽ gật đầu rồi gơ tay lên xoa xoa, biểu thị rằng những người khác ở trong phòng đều đi ra ngoài hết đi.

Lạc Đơn Thụy nhìn ánh mắt anh ta đều dán chặt vào Tĩnh Không, trong lòng cảm thấy vô cùng không thoải mái, cô ta đi lại kéo tay áo Thẩm Chi Diệu: “Chi Diệu, hôm nay chẳng phải là anh đã có hẹn với Kiều tiên sinh của Hoàn Vũ đi đánh gôn à? Khó khăn lắm em mới giúp anh hẹn được ông ấy đấy....”

Lạc Đơn Thụy cũng xuất thân từ gia đình kinh doanh, mối quan hệ rất rộng, cô ta cũng lại hay đi tiếp khách, vì vậy có những lúc cũng có thể đứng ra làm cầu nối cho Thẩm Chi Diệu.

“Đi ra ngoài....” Thẩm Chi Diệu lúc này cũng chẳng thèm để ý tới lòng tốt của cô ta, anh lên tiếng lạnh lùng kèm theo chút phẫn nộ.

Lạc Đơn Thụy vẫn còn muốn nói gì đó nhưng Lạc Đơn Thụy đã lại một lần nữa lên tiếng cảnh cáo một cách bức dọc: “Tôi nói ra ngoài!”

Bị một câu nói của anh ta làm mất hết lòng can đảm, Lạc Đơn Thụy không dám nói thêm gì nữa, tức giận nhìn Thẩm Chi Diệu đang nằm ngủ vẫn chưa tỉnh trên giường, cô ta thầm mắng, sốt chết đi cho rồi! đúng là cái đồ tiểu hồ ly!

Giây phút cửa phòng được đóng lại, sự lạnh lùng trong ánh mắt người đàn ông cuối cùng cũng được xóa tan đi và thay vào đó là sự nhẹ nhàng, anh ta đưa những ngón tay ra, khẽ khàng đặt lên khuôn mặt đỏ ửng vì sốt cao của Thẩm Chi Diệu.

Tay anh ta vốn dĩ đã lạnh, theo bản năng Tĩnh Không co người lại một chút, cô nói mơ màng: “Lạnh quá....”

Thẩm Chi Diệu khẽ thở dài một tiếng rồi mở chăn ra một chút, bàn tay anh ta đặt xuống cổ cô, bên dưới bàn tay đó là lớp da mềm mại vẫn đang rất nóng....

Thẩm Chi Diệu đứng lên cởi chiếc áo vest, tháo chiếc thắt lưng ra trên eo xuống, động tác rất nhẹ tiến vào trong chăn, khẽ khàng ôm Tĩnh Không vào lòng.

Nhiệt độ cơ thể của người đàn ông được truyền vào cơ thể Tĩnh Không và xóa dần đi hơi lạnh toát ra từ người cô, cô khó chịu hức hức hai tiếng rồi lại không ý thức được mà co mình vào trong lòng Thẩm Chi Diệu.

Động tác vô thức đó của cô làm cho cơ thể Thẩm Chi Diệu cứng đờ ra, ngay sau đó anh liền khẽ cười, một tay khẽ đưa lên vén những sợi tóc trên trán dằm mồ hôi của cô ra, giọng nói khàn khàn thì thầm bên tai cô: “Tiểu Tĩnh, sao lại ngốc như thế chứ....”

Tối ngày hôm qua, ngay từ lúc sớm anh đã phát hiện ra Tình Không có điều gì đó không bình thường. Tiểu nha đầu này, không giấu được một chút việc gì, cả tuần nay cô cứ trốn tránh, tối ngày hôm qua khi anh đi dự buổi yến tiệc, ánh mắt cô đã cho thấy sự hân hoan và vui mừng không che giấu được.

A Tiến sớm đã để ý, mãi cho tới lấy về bức thư tình mà Tình Không đã gửi đi và được chàng trai đó đem đi khoe khắp nơi.

“Ngoan ngoãn ở bên cạnh anh nhé....” những ngón tay của anh nhẹ nhàng luồn vào mái tóc cô, anh phả ra hơi thở ấm áp, nhìn vào đôi môi căng mọng của cô, anh khẽ thở dài rồi nói: “Chỉ có anh mới bảo vệ được cho em thôi....”

Người đàn ông khác, căn bản không thể dựa dẫm được....

Tình Không ôm tới mức mơ mơ màng màng, cô chỉ dựa vào việc cần tìm một hơi ấm mà hai tay ôm vào eo Thẩm Chi Diệu, mặt thì dụi vào ngực anh và đầu cũng dựa vào vai anh.

Thẩm Chi Diệu liếc mắt xuống nhìn cô gái đang dựa vào người mình giống như một con gấu koala nhỏ, trong vô thức miệng anh khẽ mỉm cười, ánh mắt cũng ánh lên nụ cười dịu dàng và ấm áp.

Cả một buổi sáng cứ thế qua đi.

Buổi trưa, cô giúp việc trong nhà không biết có nên dọn cơm ra không, đứng thập thò ở cửa phòng Tình Không không dám vào trong.

A Tiến sau khi nhận điện thoại quay trở lại, nhìn thấy bộ dạng cô giúp việc liền nói: “Chuẩn bị một chút, chắc là tiên sinh sẽ dùng bữa trưa tại nhà.”

Vừa nói dứt lời, liền nhìn thấy cửa phòng được mở ra, một tay Thẩm Chi Diệu đang vắt chiếc áo khoác ngoài vào dây thắt lưng, còn một tay thì để ngang trước bụng, bàn tay cứng đờ lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đùng Chọc Cô Tức Giận

A Tiến thấy bộ dạng có vẻ như đang rất khó chịu của anh liền vội vàng đỡ lấy đồ trên tay Thẩm Chi Diệu: “Tiên sinh, có cần gọi bác sĩ không?”

Thẩm Chi Diệu nheo mày, biểu thị rằng nói bé thôi, rồi quay đầu đóng cửa lại, lúc này mới đưa một tay lên đập đập vào một bên vai tê mỏi đi: “Không cần đâu, phía Hoành Vũ không gọi điện tới thúc giục à?”

A Tiến gật đầu: “Vừa nãy lại gọi tới rồi, tiên sinh có muốn đi không ạ?”

Thẩm Chi Diệu gật đầu, cánh tay trái bị Tình Không nằm đè vào tê đi sắp không còn cảm giác gì rồi, động đậy một chút mà như bị kim châm vậy, vận động xương khớp một lát rồi anh đi xuống dưới tầng: “Sao có thể không đi chứ....Hoành Vũ thì phải tiếp rồi.”

Nhìn thấy anh từ lúc ra khỏi cửa lúc nào cũng đặt tay lên vai, A Tiến mỉm cười lại, khuôn mặt nghiêm khắc lại thêm một chút bất lực, rồi khẽ lắc đầu ngao ngán.

Thẩm Chi Diệu liếc nhìn A Tiến: “Cậu nét mặt gì thế? Tình Không trách tội cậu à?”

Thấy A Tiến im lặng một lát, ánh mắt Thẩm Chi Diệu như đang trầm mắng: “Đừng có chấp với con bé đó, con bé tiểu nha đầu này cái gì cũng không hiểu, những gì cậu làm tốt cho nó sớm muộn nó cũng biết thôi.”

A Tiến có chút bất bình: “Vậy tiên sinh thì sao? Anh đối xử với tiểu thư tốt như thế sao chưa bao giờ để cô ấy biết....cánh tay anh bị cô ấy gối lên tê cả đi rồi, khi tỉnh lại cô ấy lại không biết....”

Sắc mặt Thẩm Chi Diệu liền thay đổi, nói có phần trách mắng: “A Tiến, cậu biến thành kẻ lăm lòi từ khi nào thế?”

A Tiến cúi đầu xuống, mở cửa xe cho anh.

Một tay anh đặt lên cửa xe, đầu ngoái lại nhìn vào một ô cửa sổ nào đó, Thẩm Chi Diệu đột nhiên thở dài một tiếng: “Cậu cũng không phải không biết, cô ấy ghét tôi, nếu cô ấy tỉnh lại mà nhìn thấy tôi ở bên cạnh thì nhất định tâm trạng sẽ không tốt.”

Thôi bỏ đi, đừng chọc tức cô ấy.”

A Tiến đơ người ra, nhìn người đàn ông với thái độ quả quyết, cứng rắn, sự bất lực hiếm hoi nơi ánh mắt anh lại làm cho người khác thấy vô cùng ngạc

nhien.

Tinh Không lại hôn mê đi một trận nữa rồi mới tỉnh lại, bác sĩ tới khám một lần nữa, kê cho cô một ít thuốc rồi rời đi.

Bên ngoài cửa sổ trời đã chạng vạng tối, đầu cô vẫn nặng trĩu, dựa người vào giường, cô không muốn dậy, cũng không muốn ăn cơm, uống một ít nước cô mới có thể tỉnh táo hơn.

Trong chăn rất ấm áp, cô tưởng bản thân mình do sốt quá mới như vậy, tay chân cô có cái tật là lúc nào cũng lạnh, thường là trước khi ngủ lạnh ngắt nhưng sau khi dậy vẫn lạnh như thế.

Cúi đầu xuống ngửi, có một mùi gì đó rất nhẹ nhưng lại rất quen thuộc, nhất thời cô chưa nghĩ ra được.

Đang suy nghĩ, điện thoại liên đở chuông.

Quay ra cầm lấy điện thoại, giọng nói của Tường Thu Muội vang lên: “Tinh Tinh đáng chết, cậu tưởng cậu trốn mà xong việc à? cậu có biết bây giờ mọi người trong trường đang truyền cái gì về cậu không?”

Tinh Không dụi dụi mắt, giọng nói bơ phờ mệt mỏi: “Tớ sốt cả một đêm....bây giờ mới dậy. mọi người ở trường nói gì về tớ?”

Tường Thu Muội thờ dài một tiếng: “Người nhà Trì Hạo hôm nay vừa sáng sớm đã tới trường giúp anh ấy làm thủ tục thôi học, lãnh đạo nhà trường thì lại đang mong anh ấy có được giải thưởng quốc tế vì thế không chịu cho anh ta thôi học, lúc đó phụ huynh anh ta mới nói ra sự thực, nghe nói anh ta bây giờ vẫn đang phải cấp cứu trong bệnh viện kia kia, mạng sống thì chắc giữ được....nhưng tay thì tàn phế rồi....”

Tinh Không nín thở ngạc nhiên, cơ thể cô run lên: “Tay của anh ấy....tàn phế rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Là Lỗi Của Tớ

Tường Thu Muội thờ dài một tiếng: “Người nhà Trì Hạo hôm nay vừa sáng sớm đã tới trường giúp anh ấy làm thủ tục thôi học, lãnh đạo nhà trường thì lại đang mong anh ấy có được giải thưởng quốc tế vì thế không chịu cho anh ta thôi học, lúc đó phụ huynh anh ta mới nói ra sự thực, nghe nói anh ta bây giờ vẫn đang phải cấp cứu trong bệnh viện kia kia, mạng sống thì chắc giữ được....nhưng tay thì tàn phế rồi....”

Tinh Không nín thở ngạc nhiên, cơ thể cô run lên: “Tay của anh ấy....tàn phế rồi?”

Tường Thu Muội thở hắt ra một tiếng: “Cậu còn hỏi tớ? Tớ làm sao mà biết được chuyện là thế nào, chẳng phải mấy ngày trước cậu đã đưa cho người ta bức thư tình gây sốt cộng đồng lắm à? bây giờ tin đồn chạy đi khắp mọi nơi, nói rằng đều tại cậu thì Trì Hạo mới thành ra nông nổi thế này, rốt cuộc chuyện là thế nào chứ? trả lời cho tớ biết đi Tinh Tinh.”

Tinh Không suy nghĩ một lát, thờ dài: “Là tớ đã hại anh ấy....tôi qua anh ấy tới đón tớ đi, bị chú tớ phát hiện, nên đã thả chó ra cắn làm cho anh ấy bị thương....”

Tường Thu Muội ngạc nhiên: “Trời ơi là trời! bị chó cắn à! chú cậu đúng là biến thái thật đấy! đánh một trận mắng một trận là được rồi, lại còn chơi đùa với mạng người như thế!”

Tinh Không nhớ lại những điều khủng khiếp tối ngày hôm qua, tới nỗi con tim cô lại run lên: “Là lỗi của tớ...là tớ đã hại anh ấy....”

Tường Thu Muội có phần chế giễu sự áy náy của Tinh Không: “Thôi được rồi Tinh Tinh, bây giờ cậu mèo khóc chuột thế này có phải là muộn rồi không tiền bởi giờ đã tàn phế rồi, còn không biết người nhà anh ấy có chịu để yên hay không đây! Có điều nói đi thì cũng phải nói lại, chú cậu cũng chẳng phải người dễ dưng vào được, tớ nghe ba tớ nói, chú cậu nổi tiếng tàn nhẫn, ai mà dưng vào chú cậu thì đúng là giống chó mastiff, chẳng trách lại nuôi chó, đúng là người nào thì làm việc đó....ha ha!”

Tinh Không cảm thấy tức giận trước lời nói đùa của cô bạn: “Thôi cậu được rồi đấy! sắp có người chết rồi mà cậu còn đùa bỡn được như thế!”

Tường Thu Muội là người bạn cũng không tới nỗi nào của Tinh Không ở trong trường, nhưng bởi vì là trường quý tộc vì thế các học sinh không phải hạng giàu thì cũng có, những đứa trẻ lớn lên trong những gia đình như vậy thì thường khá tùy hứng, tính cách đều khá ngang ngược, Tường Thu Muội tuy là còn khá một chút nhưng có những lúc thì cũng thốt tha yếu điệu lắm.

Hắng giọng vài tiếng để che giấu đi sự lúng túng, Tường Thu Muội hỏi Tinh Không: “Vậy khi nào cậu trở lại trường để đi học?”

Tĩnh Không không muốn đi đến trường để phải đối mặt với những lời đồn đại nhưng cô càng không muốn ở nhà để phải chạm mặt với người đó, thờ dài một tiếng cô nói: “Chắc là ngày mai....”

Tường Thu Muội an ủi tâm trạng chán nản của cô: “Haiz, thực ra cũng không trách cậu được! vị tiền bối đó đúng là còn trẻ con mà cũng chẳng tốt đẹp gì, lại lén lút đưa cậu đi như thế, nếu đã thích cậu thì sao không nói với chú cậu?”

Tĩnh Không im lặng hồi lâu, thời gian cô và Trì Hạo tiếp xúc với nhau rất ngắn, nhưng anh ta lại luôn nghe ngóng tình hình của công ty. Tập đoàn quốc tế Tín Dương là sản nghiệp mà ông nội cô dành cả đời tâm huyết để xây dựng và phát triển, bắt đầu từ một cửa hàng tạp hóa, cứ thế phát triển thành trung tâm thương mại nổi tiếng trong và ngoài nước với các chi nhánh đặt ở khắp nơi. Ông nội sau khi nghỉ hưu thì do cha cô tiếp quản, có điều kể từ sau khi cha cô xảy ra chuyện liên giao vào tay Thẩm Chi Diệu tiếp quản, những năm nay trong tay anh ta, Tín Dương không ngừng được mở rộng, anh liền trở thành một nhân vật xuất chúng trong giới thương nghiệp. Có điều Tĩnh Không mới là người thừa kế thực sự của Thẩm gia, đợi sau khi cô trưởng thành rồi những gì của Tín Dương sẽ được trao vào tay cô. Những người mà coi cô như vàng như ngọc chẳng qua là nhắm vào cô vì cô là đại tiểu thư của Thẩm gia.

Tuy là ghét người như Trì Hạo nhưng cô còn sợ ở bên cạnh người đó hơn, cô biết người đó sẽ không giao lại Tín Dương cho cô, ai mà lại đem thứ mình đã đổ mồ hôi nước mắt ra giữ lấy trao vào tay người khác chứ? huống hồ người đó căn bản ngay từ lúc bắt đầu đã có ý đồ khác.

Tĩnh Không nói với Tường Thu Muội: “Thu Muội, cậu giúp tớ nghe ngóng xem tiền bối nằm ở viện nào, tớ muốn đi thăm anh ấy.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sớm Muộn Sẽ Phải Cầu Xin Tôi

Đêm đã về khuya.

Đèn xe chói mắt chiếu vào cổng nhà Thẩm gia, một chiếc xe màu đen được đỗ trong bãi đỗ xe.

A Tiến bước xuống xe mở cửa, Thẩm Chi Diệu thần sắc mặt mỗi, anh ta vừa tháo gang tay ra vừa bước xuống xe bước lên bậc thềm nhà, vào tới cửa, người làm cung kính cúi người xuống: “Tiên sinh, tiểu thư đã ngủ rồi.”

Thẩm Chi Diệu ừm một tiếng đôi lông mày của anh hiện lên dưới ánh đèn rất rõ nét, anh hỏi với giọng lạnh lùng: “Tối nay tiểu thư đã ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi nhưng ăn rất ít ạ, cũng đã hạ sốt khá nhiều, tôi vừa mới vào thì thấy tiểu thư đã ngủ rất say.” Người làm đỡ lấy chiếc áo khoác và gang tay từ tay anh, rồi cúi người lui xuống.

Thẩm Chi Diệu khẽ gật đầu, anh vừa đi lên tầng vừa tháo cúc áo ở tay ra, đi được vài bước anh liền dừng lại, quay đầu nhìn A Tiến đi phía sau: “Mấy ngày nay cậu không cần đi theo tôi nữa, cậu hãy chăm sóc Tĩnh Không, con bé đi học nhất định sẽ có người nói này nói kia, cậu giúp tôi trông chừng chút.”

A Tiến gật đầu, nhìn Thẩm Chi Diệu: “Tiên sinh, cánh tay của anh có phải vẫn không thoải mái? Có cần gọi bác sĩ tới xem không?”

Thẩm Chi Diệu lập tức bóp bóp cánh tay, hôm nay khi đánh golf cánh tay anh đột nhiên co giật, sau đó liền tê cứng lại không có cảm giác gì, vết thương cũ ở đây hôm nay bị Tĩnh Không đề xuống cả một buổi sáng chắc là lại tái phát rồi. anh mím môi, lắc đầu: “Không ảnh hưởng gì đâu! Cậu đi nghỉ đi, ngày mai đưa Tĩnh Không đi học.”

A Tiến nhìn anh với ánh mắt lo lắng rồi cũng lặng lẽ bước đi.

Thẩm Chi Diệu đi lên lầu liền tự mình đi tới phòng của Tĩnh Không.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, căn phòng màu hồng nhạt phảng phất mùi hương thơm ngọt ngào, con gấu bông dưới đất rõ ràng là đã bị trút giận oan nằm căng queo. Anh khẽ mỉm cười, đi tới bên cạnh giường, cúi đầu nhìn cô gái đang ngủ ngon lành.

Loáng một cái mà cô đã lớn thế này rồi, tuy là tính tình vẫn còn trẻ con nhưng cô đã có vẻ đẹp của thiếu nữ làm rung động lòng người, ngay đến cả anh là người đã gặp rất nhiều người trong xã hội mà thỉnh thoảng cũng có lúc đơ người ra.

Bàn tay anh đặt lên trán cô, đã không còn nóng nữa rồi.

“Tránh ra....” Tĩnh Không bị bàn tay lạnh của anh xâm phạm, cô lật người lại, hai tay vung lên quờ quờ phía trước mặt nói mơ màng: “Thẩm Chi Diệu, cứ đợi đây....sớm muộn có một ngày tôi sẽ làm cho chú phải cầu xin....cầu xin....”

Thẩm Chi Diệu cười một tiếng, trong ánh mắt là thứ cảm xúc phức tạp. Anh kéo chăn lên, đắp vào người cho cô, giọng nói khàn khàn: “Hận tôi thế à? vậy thì mau mau lớn lên đi Tiểu Tĩnh....”

Tại trường cấp ba học viện Triển Đức.

Trong phòng học, một cô gái với mái tóc dài màu nâu đưa cho Thẩm Tinh Không một tờ giấy, cô mở ra, nhìn tên bệnh viện viết trong đó, thần sắc phức tạp cô nói: “Thu Muội, cảm ơn cậu.”

Tường Thu Muội vuốt vuốt mái tóc rồi nhìn Thẩm Chi Diệu: “Cậu thực sự muốn đi à? không sợ người nhà của Trì Hạo đuổi cậu đi à?”

Cười cười rồi Tường Thu Muội ngoắc đầu ra ngoài cửa sổ, nhưn mây nói: “Hôm nay anh chàng vệ sĩ đẹp trai của nhà cậu không tới à? lần nào có tình hình gì anh ta đều có mặt đúng là cool chết đi được.”

Thẩm Tinh Không ngồi gục xuống bàn, thở dài nói buồn rầu: “Hi vọng vết thương của anh ấy có thể sớm hồi phục....haiz....”

Tường Thu Muội nhìn bộ dạng thờ ơ ngẩn ngơ của Thẩm Tinh Không, cô ngồi đối diện chọc ô bạn: “Tiểu thư, tớ không hiểu tại sao cậu nhất định muốn bỏ trốn, chú hai nhà cậu đẹp trai làm người khác ngơ ngẩn ra, lại có tiền, ăn ngon mặc đẹp đều đáp ứng cho cậu, cậu có gì mà không hài lòng chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Vì Sao Lại Chiều Chuộng

Thẩm Tinh Không liếc mắt lên nhìn Tường Thu Muội, xì mặt ra nói: “Cậu biết không? Thời cổ đại, trong những gia tộc lớn với chế độ đa thê ấy, có những thê thiếp lại luôn vô cùng yêu chiều những người con của những phụ nữ khác sinh ta, cậu có biết tại sao không?”

“Bởi vì họ muốn thể hiện mình là người mẹ tốt?” Tường Thu Muội cười he he.

Thẩm Tinh Không lườm cô bạn rồi nói: “Bởi vì bọn họ muốn chiều hư con của kẻ địch, như vậy, con của chính bọn họ mới có thể bộc lộ tài năng được nổi trội.

Thẩm Chi Diệu chính là muốn nuôi tớ như nuôi một con lợn, hần chỉ đợi tới khi tớ biến thành một cô gái hư hỏng thì sẽ hủy hoại tớ, tới lúc đó hần sẽ đạt được mục đích.”

Tường Thu Muội không hiểu: “Tại sao chứ? đó chẳng phải là chú hai của cậu à?”

Thẩm Tinh Không không muốn nói chuyện gia đình mình ra ngoài, cô lắc đầu: “Tớ không muốn được nuôi như một kẻ vô dụng, tớ chỉ hối hận vì lần này đã làm liên lụy tới tiền bối...”

Tường Thu Muội chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn bộ dạng buồn rầu của cô bạn, đột nhiên lại nói: “A Tiến nhà cậu đã có bạn gái chưa vậy? lần trước tớ đã cho anh ấy số điện thoại nhưng anh ấy không gọi, tớ thất vọng quá, dù sao thì tớ cũng là ứng cử viên của danh hiệu hoa khôi trong Triển Đức, vậy mà anh ấy đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn lấy tớ một cái?”

Tinh Không bật cười trước bộ dạng si mê của Tường Thu Muội, cô cắt tờ giấy đi: “Khuyên cậu đừng có mà tơ tưởng gì, A Tiến là người gỗ, không có chút gì thú vị đâu!”

Tường Thu Muội hức một tiếng: “Vậy thì anh ấy cũng là một người gỗ rất cool, Tinh Tinh cậu giúp tớ đi mà, nếu anh ấy cứ lạnh nhạt thế tớ không can tâm!”

Tinh Không thờ dài nhìn cô bạn, trong lòng đang do dự làm thế nào để đi gặp Trì Hạo mà không gặp phải thái độ phản cảm của gia đình anh ta. Nhưng nếu đúng như Tường Thu Muội nói, cánh tay của Trì Hạo tàn phế rồi, vậy thì bất luận cô có làm thế nào người nhà anh cũng sẽ hận cô tới tận xương tủy.

Sau khi tan học.

“Tinh Tinh, cậu thực sự đi đấy à?” Tường Thu Muội khoác vai Tinh Không đi xuống tầng, hỏi vẻ lo lắng.

“Ừm.” Thẩm Tinh Không gật đầu, liếc mắt lên liền nhìn thấy trong số rất nhiều xe đỗ ngoài cổng trường thì có xe của nhà mình, A Tiến mặc một bộ vest đen đang đứng dựa vào xe.

“Mỗi lần nhìn thấy A Tiến tớ đều nhớ tới đế quốc hacker.” Ánh mắt Tường Thu Muội nhìn thẳng về phía A Tiến, người đàn ông này rất trẻ, chắc chỉ tầm 24, 25 tuổi, nhưng lại có một cảm giác lạnh lùng trầm mặc mê hoặc người khác.

Tinh Không không thích Tường Thu Muội quấy rầy A Tiến, cô liền đẩy cô bạn ra: “Cậu đi đi, đừng có để ý tới anh ta, anh ta chẳng qua chỉ là một vệ sĩ dõm, cậu là đại tiểu thư, cậu tưởng đang quay phim à? sớm bỏ cuộc đi!”

Tường Thu Muội bĩu môi: “Cái gì mà vệ sĩ dõm, Tinh Tinh cậu nói lời đúng là coi thường người khác quá!”

Trong lúc hai người nói chuyện A Tiến đã tiến lên phía trước, chắc là anh đã nghe thấy lời của Tinh Không, nhưng vẫn với bộ dạng nét mặt không biểu cảm, đỡ lấy cặp sách trên tay của Tinh Không, gật đầu với Tường Thu Muội chào hỏi: “Tường tiểu thư!”

Tường Thu Muội thích đến chết khuôn mặt nam tính lạnh lùng đó, cô tiến lại gần nói: “Gọi em là Thu Muội đi, A Tiến, sao anh không gọi điện cho em? em đợi....”

“Đi mở cửa xe đi A Tiến!” Tinh Không đột nhiên thấy bức dọc, cô gần như đang quát A Tiến.

Tường Thu Muội nhìn thấy A Tiến nhanh chân quay trở lại xe mở cửa, cô bức tức nhìn Tinh Không, nghiêng răng lại nói: “Tinh Tinh đáng chết, tớ mong cậu bị người nhà Tri Hạo đuổi đi!”

Tinh Không mặc kệ cô bạn, nhay chân bước vào trong xe, A Tiến ngồi bên cạnh, chiếc xe được lái rời khỏi Triền Đức.

“Đi tới bệnh viện số một.” Tinh Không nói với tài xế.

A Tiến nhìn cô, thần sắc vẻ lo lắng: “Đi tới bệnh viện? Tiểu thư cảm thấy không khỏe à?”

Tinh Không nhắm mắt lại, dường như cảm thấy rất phản cảm với A Tiến, cô nói lạnh lùng: “Tiểu nhân nói ra bí mật của người khác thì đừng nói chuyện với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Quát Mắng A Tiến

Tất cả các bệnh viện trong thành phố đều không có bệnh viện nào có điều kiện điều trị tốt hơn bệnh viện số một.

Thậm Tinh Không sợ nhất là mùi thuốc, cô đi thẳng với phòng bệnh, càng đi con tim cô càng lo lắng thấp thòm. A Tiến đi theo phía sau cô, trong lòng cô càng cảm thấy bức dọc, dừng lại, cô dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn người đàn ông cao lớn phía sau: “Kẻ bám đuôi kia! Còn mặt mũi mà tới à? Nếu không phải tại anh nói ra bí mật của tôi thì tiền bồi cũng sẽ không phải nằm ở đây!”

A Tiến mím chặt môi, không nói lời nào mà nhìn chăm chăm vào cô.

Thậm Tinh Không rất ghét cái bộ dạng dù mắng dù đánh cũng không phản ứng gì, cô giơ tay lên chỉ thẳng vào mặt anh: “Đừng đi theo tôi, bằng không tôi sẽ dùng chai thuốc để đánh vỡ đầu anh đấy!”

Nói rồi cô chạy nhanh về phía đầu hành lang.

Sau khi cắt đuôi được A Tiến, trong lòng cô vẫn cảm thấy khó chịu, Tri Hạo nằm trong phòng bệnh, khi cô tới anh vẫn chưa tỉnh, cả người bị cuốn băng gạc khắp nơi, chỉ để lộ khuôn mặt với những vết thương nhỏ, cô ghen ứ cổ họng lại, chỉ cảm thấy bạn thân mình là kẻ có tội tày trời.

“Cô là....” Thậm Tinh Không đứng chưa được bao lâu thì một người phụ nữ nhìn có vẻ mệt mỏi lên tiếng, Thậm Tinh Không quay đầu lại, cô bắt gặp một quý phu nhân tuổi trung niên với đôi mắt đỏ và sưng lên.

Đoán ra chắc đây là mẹ của Tri Hạo, Thậm Tinh Không áy náy cúi đầu xuống nói: “Bác gái, cháu tới thăm tiền bồi.”

“À, cảm ơn cháu, Tri Hạo nhà chúng tôi thật đáng thương...” nói rồi mẹ Tri Hạo liền bật khóc, bà vừa cầm khăn tay lau đi nước mắt vừa phẫn nộ bắt bình nói: “Con trai bác ưu tú như vậy nhưng bác sĩ lại nói nó sau này không thể về được nữa.....cháu nói xem điều này sao mà nó chấp nhận được chứ.....cái cô gái mà hại nó nằm ở đây cũng không hề thấy lộ diện, đúng là tội lỗi, tại sao con trai bác lại mà xui quý khiến thế nào mà đi qua lại với hạng con gái đó chứ....”

Thậm Tinh Không đứng đó cảm thấy đầy tội lỗi, cô nắm chặt hai tay lại, nói: “Bác gái, cháu xin lỗi....”

Mẹ Tri Hạo vẫn còn đứng đó kể khổ, mãi sau mới dường như hiểu ra câu nói của cô nhưng chưa chắc chắn, bà nhìn Thậm Tinh Không từ trên xuống dưới: “Cháu là bạn học của Hạo Nhi? Vậy thì cháu có biết cái cô gái họ Thậm đó không?”

Thậm Tinh Không lại cúi gằm mặt xuống, cảm giác như ánh mắt của mẹ Tri Hạo sắp đốt cháy cô vậy, cô nói lí nhí đủ nghe thấy: “Cháu xin lỗi, là lỗi của cháu.”

Mẹ Trì Hạo nhìn Thẩm Tinh Không như thể sắp khóc cả đi, vài giây sau mới phản ứng lại và hỏi: “Cháu....cháu chắc không phải là cái cô gái họ Thẩm kia đâu chứ?”

Thẩm Tinh Không đầu óc căng ra, cô lấy hết dũng khí nói: “Cháu xin lỗi bác gái.....cháu là Thẩm Tinh Không...”

“Cô còn có mặt mũi mà tới đây à?” mẹ Trì Hạo lớn tiếng phản nộ, bà giơ tay lên định giáng một cái tát về phía Thẩm Tinh Không.

Cổ tay bị nắm chặt lại, mẹ Trì Hạo cảm thấy đau buốt, nhìn ra thì thấy cổ tay mình bị một bàn tay to lớn khác nắm chặt lấy, nhìn theo bàn tay đó thì lọt vào mắt bà là một khuôn mặt u ám

Bàn tay bị bóp đau tê cả đi, lúc này bà ta nhìn A Tiến với vẻ càng phản nộ hơn: “Cậu lại là ai? Dám động vào tôi?”

A Tiến vẫn bóp chặt cổ tay mẹ Trì Hạo, giọng nói cứng nhắc nhưng như đang ra lệnh: “Không được phép làm hại tôi tiểu thư.”

“Đồ khốn!” mẹ Trì Hạo định giơ tay kia lên đánh A Tiến.

Thẩm Tinh Không nhìn ánh mắt hung dữ của A Tiến, biết anh đã dùng lực mạnh thế nào, cô vội vàng quát mắng: “A Tiến đáng chết, anh dám ra tay với bác ấy!”

Động tác của A Tiến đột nhiên dừng lại, mẹ Trì Hạo giáng lên mặt anh một cái tát.

Tiếng cái tát vang lên bốp nghe chói tai, ngay đến cả mẹ Trì Hạo cũng phải giật mình.

Mặt A Tiến đỏ hần lên nắm vết ngón tay, ánh mắt anh lúc này đã hằm hằm sát khí, nhưng anh vẫn khắc chế mọi hành động của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Phụ Nữ Cũng Có Cách Của Phụ Nữ

Thẩm Tinh Không nhìn vết ngón tay đỏ ửng trên mặt A Tiến, bàn tay anh vẫn đang nắm lấy một tay của mẹ Trì Hạo, nửa người đang che trước mặt Thẩm Tinh Không, giống như một con gà mẹ đang bảo vệ gà con của mình.

Mím môi thật chặt, cô kéo tay A Tiến xuống, bất luận thế nào thì một cái tát so với một cánh tay bị tàn phế thì chẳng là gì cả....

Sau một hồi im lặng, phía ngoài phòng bệnh truyền tới một tiếng kêu, mọi người đều hướng ánh mắt ra nhìn, một người đàn ông trung niên với khuôn mặt có nhiều nét từng trải kéo mẹ Trì Hạo ra quát mắng: “Em điên rồi à! Chẳng phải anh đã nói với em là không được hành động bừa bãi à?”

Thẩm Tinh Không nhìn thấy Trì Hạo có vài nét giống với người đàn ông này, cô nghĩ chắc đây là cha Trì Hạo, nhìn về phía sau ông ấy, đột nhiên cô nhìn thấy một người với cơ thể cao lớn, khuôn mặt anh tú.

Thẩm Tinh Không cảm giác thấy ánh mắt anh ta có thứ gì đó làm cho cô không dám nhìn thẳng vào, cô lập tức né người vào phía sau A Tiến.

Mẹ Trì Hạo rất kích động: “Con trai đang phải nằm ở đó, hung thủ thì lại đang đứng ở đây, tôi không đánh cô ta mới là điên đấy!”

Ba Trì Hạo tức giận vung tay mẹ Trì Hạo ra, gầm lên: “Có phải em muốn anh cũng nằm ở đó không! đồ ngốc!”

Trong câu nói đó đã hàm chứa sự nguy hiểm rõ nét, làm cho mẹ Trì Hạo ngừng kích động. Mắt bà đỏ lên nhìn chồng mình, sự bất lực và tức giận khó nói thành lời hiện hữu trên nét mặt của hai người đó.

Thẩm Tinh Không nhìn Thẩm Chi Diệu với bộ vest phẳng lì, ánh mắt anh thờ ơ lạnh nhạt nhưng cô có thể đoán ra, anh nhất định đã dùng mối quan hệ của mình để ép người của Trì gia.

Anh chính là người đề tiện như vậy! rõ ràng là bản thân mình làm người khác bị thương vậy mà vẫn còn chèn ép không cho người khác được nói một câu phản kháng.

Thẩm Chi Diệu từ từ đi ra phía cửa phòng bệnh, thông qua tấm cửa kính anh ta nhìn vào trong, nói: “Phía Mỹ đã đều sắp xếp ổn thỏa rồi, hai ngày nay các người có thể khởi hành, các bác sĩ về xương khớp phía đó rất chuyên nghiệp, tình trạng của lệnh công tử bọn họ nói có thể khôi phục được bảy tám phần.”

Mẹ Trì Hạo phản nộ nhưng cũng không dám nói ra, bảy tám phần? Đối với một người vẽ tranh mà nói, cho dù là khôi phục được chín phần cũng đã một sự đã kích khó chấp nhận rồi!

Cha Trì Hạo thở dài một tiếng, cúi đầu nói với Thẩm Chi Diệu: “Vâng, cảm ơn Thẩm tiên sinh, chúng tôi sẽ lập tức thu xếp đi Mỹ ngay....”

Thẩm Chi Diệu ừm một tiếng lạnh nhạt, sau đó quay mặt nhìn về phía Thẩm Tinh Không đang trốn phía sau lưng A Tiến: “Đừng làm phiền người ta nữa, về nhà thôi.”

Thẩm Tinh Không mím chặt môi, liếc mắt nhìn ánh mắt phức tạp của hai vợ chồng Trì gia, cô cúi người xuống chào rồi quay người rời đi cùng với Thẩm Chi Diệu.

Thứ cô có thể làm được cũng chỉ tới thế này, tới thăm Trì Hạo, cúi người xin lỗi, cô thở dài một tiếng, cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, thật bất lực....

Nhìn Thẩm Chi Diệu đi rồi, mẹ Trì Hạo mới lớn tiếng mắng nhiếc: “Đồ súc vật! Sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng!”

Cha Trì Hạo ôm lấy vợ mình: “Nếu trách thì trách con trai chúng ta là đồ ngốc, đang yên đang lành đi dây vào người Thẩm gia....còn có thể trách ai đây!”

Mẹ Trì Hạo liền bật khóc, nhìn con trai vẫn nằm hôn mê trên giường bệnh, khuôn mặt và ánh mắt bà đầy sự căm phẫn thù hận: “Con trai, mẹ nhất định sẽ báo thù cho con, mẹ sẽ không để yên cho Thẩm Tinh Không đâu....”

Cha Trì Hạo đặt hai tay lên vai vợ: “Đừng lấy trứng rơi với đá nữa.... Thẩm gia lắm tiền nhiều của, bọn họ có thể nghiền nát công ty chúng ta chẳng khác nào nghiền nát một con kiến.... Thẩm Chi Diệu đồng ý với anh, sau sự việc này anh ta sẽ giúp công ty chúng ta lên sàn chứng khoán ở Mỹ.”

Mẹ Trì Hạo nghiêng răng lại: “Anh chỉ biết đến tiền! Nếu anh sợ thì để em! Em tuy là phụ nữ thôi nhưng sẽ có cách của phụ nữ! Thẩm Tinh Không....gia thế của cô ta có lớn mạnh hơn nữa, cô ta cũng là một cô gái không thể không bị đánh vào cảm dồ....”

Cha Trì Hạo nhìn vợ mình, rồi lại nhìn sang người con trai đang nằm trên giường bệnh, mím chặt môi lại, im lặng....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Mua Thuốc

Chiếc xe chạy trên đường.

Thẩm Tinh Không dựa đầu vào cửa xe, cô cố gắng để giữ khoảng cách càng xa càng tốt với Thẩm Chi Diệu đang ngồi bên cạnh.

Hai chân vắt chéo vào nhau, Thẩm Chi Diệu rút điện thoại ra trả lời email do thư ký Amanda gửi tới. Thẩm Tinh Không có chút bất an, cô liếc trộm nhìn anh một cái, nhìn ngang một bên mặt anh, vẫn là sự thờ ơ, nghiêm khắc như thường ngày. Chắc là anh đang mắng bản thân cô là tự ý đi thăm Trì Hạo, lại còn suýt nữa để xảy ra tranh chấp....

Cô lại nhìn A Tiến ngồi phía trước mặt với thần sắc lạnh lùng, trên má còn in đỏ năm dấu ngón tay, Thẩm Tinh Không không phải là kẻ máu lạnh, tuy là tức giận khi anh nói ra bí mật của cô nhưng thực ra cô biết đó là chức trách của anh, oán trách thì oán trách nhưng nhìn anh phải chịu đựng cái tát đó, trong lòng cô cũng vẫn thấy thật khó chịu.

Đặt điện thoại xuống, Thẩm Chi Diệu nói với tài xế một câu: “Về biệt thự.”

Quay đầu sang nhìn Thẩm Tinh Không: “Cô cháu và anh họ về rồi, hôm nay sẽ ăn cơm ở chỗ ông nội.”

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, cảm thấy bất mãn khi anh ta tự ý đưa ra quyết định.

Ông nội Thẩm Tín Dương có ba người con, ba cô Thẩm Định Đường là anh cả, người con thứ hai là cô Thẩm Chi Mi, người con trai út chính là Thẩm Chi Diệu đang ngồi bên cạnh cô.

Anh họ là con trai của cô Thẩm Chi Mi, tên là Hiên Trình Tiến. Thẩm Tinh Không có thể trở thành người thừa kế duy nhất của Tín Dương là vì cô là người mang họ Thẩm thực sự. Thẩm Chi Mi và Thẩm Chi Diệu đều là Thẩm Tín Dương có lòng tốt nhận nuôi về ngay từ khi hai người còn bé.

Cô, anh họ, chú, đều chỉ là những người thân trên danh nghĩa, trên thực tế thì bọn họ không hề có một chút quan hệ nào với cô, cô ghét những tình thân giả tạo thế này.

Chiếc xe chạy trên đường, Thẩm Tinh Không ngồi quay mặt hướng ra phía cửa, cô vừa lướt qua một hiệu thuốc liền lên tiếng.

“Dừng lại.” Cô vội vàng đập tay vào ghế tài xế: “Đỗ xe xuống, cháu muốn mua một ít đồ.”

Tài xế đi chậm lại, thông qua gương liếc nhìn Thẩm Chi Diệu, A Tiến cũng nhìn theo, Thẩm Chi Diệu hiếm có mới nở một nụ cười tự nhiên, rồi tự mình bước xuống xe: “Tôi đi là được rồi.”

A Tiến nhìn Thẩm Chi Diệu đi theo phía sau Thẩm Tinh Không, hai tay vắt ra sau, cái bộ dạng đó giống hệt như thể Thẩm Chi Diệu mới là vệ sĩ...

Thẩm Tinh Không xuống xe rồi chạy thẳng vào hiệu thuốc, đến thẳng quầy nói với nhân viên: “Có loại thuốc nào có thể làm bớt phỏng đỏ mà hiệu quả nhanh nhất không?”

Nhân viên bán hàng nghĩ vài giây rồi quay người đi lấy một túi đá, lại cầm theo thuốc đưa cho cô, cười nói: “Tổng cộng 12 tệ.”

Thẩm Tinh Không nghĩ cũng không nghĩ liền lấy chiếc thẻ ăn trong trường của mình ra.

Nhân viên bán hàng đơ người ra, cầm lấy chiếc thẻ đó, ai mà chẳng biết huy hiệu của trường Triền Đức nổi tiếng: “Xin lỗi tiểu thư, chỗ chúng tôi chỉ nhận tiền mặt thôi.”

Thẩm Tinh Không đưa tay vào túi, cô đơ người ra, cô lớn thế này nhưng chẳng bao giờ mang theo tiền mặt theo người, ở trong trường muốn mua gì chỉ cần dùng một chiếc thẻ sinh viên là xong, nếu không đi ra ngoài cô sẽ không phát hiện ra bản thân mình bây giờ chẳng khác nào một kẻ ngốc, cô dường như bị ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài bởi Thẩm Chi Diệu.

Một bàn tay với ngón tay dài kẹp lấy một tờ ngân phiếu, thần nhiên đưa tới trước mặt nhân viên bán hàng.

Những ngón tay xinh đẹp và thon thả lại sạch sẽ làm cho nhân viên bán hàng ngẩng người ra, cô nhìn lên liền nhìn thấy khuôn mặt anh tú không chút biểu cảm của Thẩm Chi Diệu.

Anh là người nổi tiếng, các bản tin tài chính trên truyền hình cùng với các báo không ngừng đưa tin về anh, chỉ nhìn quan màn hình ti vi cũng đã thấy anh có cảm giác làm cho người khác thấy ngưỡng mộ, lúc này nhìn thấy anh cũng vậy, nhân viên bán hàng đột nhiên đầu óc trống rỗng.

Trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó là, người đàn ông này ngoài đời còn đẹp trai ngoài sức tưởng tượng...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Không Được Ăn Hiếp A Tiến

Mua thuốc xong, Thẩm Tinh Không và Thẩm Chi Diệu cùng nhau rời khỏi hiệu thuốc.

Anh đi rất chậm, Thẩm Tinh Không đi bên cạnh anh cảm thấy rất ức chế nhưng cũng không dám đi linh tinh, cô sợ anh, một nỗi sợ không có lý do. Anh cũng chưa từng đánh cô, chưa từng mắng cô, nhưng ánh mắt của anh lại làm cho cô cảm thấy rất sợ sệt, cô cũng nói không rõ đó cụ thể là gì.

“Sức khỏe ông nội không được tốt, lát nữa gặp ông ấy đừng có cứng đầu đấy.” Thẩm Chi Diệu nhắc nhở lạnh lùng: “Cô cháu nhất định cũng sẽ nhắc tới chuyện cháu chạy linh tinh, đừng có mà cãi lại, để chú giải thích, đừng có mà bọn họ nói một câu lại cãi một câu.”

Thẩm Tinh Không tắc lưỡi, sự việc chạy lung tung? Rõ ràng là chạy trốn mà?

Thẩm Chi Diệu không nhìn cũng biết cô đang thảm oán trách mình, thần sắc vẫn thờ ơ: “Tinh Không, sau này không được ăn hiếp A Tiến, nếu còn để ta phát hiện nữa thì sẽ bị cắt tiền tiêu vặt của một tháng.”

Thẩm Tinh Không nhăn mặt lại nhìn chằm chằm Thẩm Chi Diệu.

“Cháu không ăn hiếp anh ấy.” cô tỏ vẻ oan ức, cắt tiền tiêu vặt của cô thì cô phải sống thế nào chứ?

Thẩm Chi Diệu nhìn đôi môi căng mọng đỏ hồng đang bĩu ra của cô, cái bộ dạng đó đáng yêu chết mất, nhưng anh không thể hiện ra mặt, vẫn nói về thờ ơ: “Nhớ đấy là được rồi, A Tiến là vì muốn tốt cho cháu thôi.”

Thẩm Tinh Không vâng một tiếng rồi đi phía sau anh về xe.

Thẩm Tinh Không đưa túi đá và hộp thuốc cho A Tiến đang ngồi ở ghế trước của xe, cô nói với ngữ khí chẳng thân thiện gì: “Giống như đầu lợn ấy, mau chà vào đi, để cho cô và bọn họ nhìn thấy lại cười vào mặt chúng ta!”

“Cảm ơn tiểu thư.” A Tiến nhận lấy, sắc mặt vẫn lạnh lùng như băng, anh khẽ quay mặt sang một bên, chườm túi đá lên má.

Thẩm Tinh Không hoài nghi, cái bộ dạng lạnh lùng của A Tiến chắc là học Thẩm Chi Diệu rồi.

Chiếc xe được lái thẳng tới căn biệt thự, từ rất lâu trước đây Thẩm gia đã nổi tiếng giàu có một vùng, căn biệt thự tuy cũ nhưng giả thành lại rất cao, từ phong cách tới kiến trúc đều được xếp hàng đầu.

Thẩm Tinh Không bước xuống xe, cô đi theo phía sau Thẩm Chi Diệu vào trong căn biệt thự.

Bên trong là sự kết hợp của đông và tây, những đồ nội thất và đồ dùng bên trong thì cổ kính, còn những đèn trùm pha lê long lẫy thì nhìn rất hiện đại.

Thẩm Tinh Không còn chưa đợi nhìn rõ người trong nhà liền nghe thấy tiếng nói lanh lảnh của Thẩm Chi Mi vang lên: “Ây za! Tiểu công chúa của nhà ta vẫn ở đây à! Chẳng phải là đã chạy đi cùng với tên tiểu tử đó rồi sao?”

Thẩm Tinh Không rất muốn đấm cho bà ta một cái để bà ta im miệng lại, Thẩm Chi Mi rất giống với cái tên của bà ta, chưa tới 20 tuổi đã ra ở riêng với một người đàn ông, ông nội tuy phản đối nhưng bà ta đã tiền trăm hậu tấu, mang thai Hiên Trình Tiến mấy tháng rồi mới nói với người nhà, ông nội không có cách nào, chỉ có thể gả bà ta cho người đàn ông chẳng có gì tốt đẹp đó.

Không biết là ghen tỵ với sự trẻ trung của Thẩm Tinh Không hay ghen tỵ việc cô chẳng cần làm gì cũng có thể trở thành người thừa kế duy nhất của Tín Dương, mà cái bà cô này mỗi lần gặp cô đều nói lời rất cay nghiệt, hà khác.

Thẩm Chi Diệu đưa tay lên đặt lên hai vai của Thẩm Tinh Không: “Đi rửa mặt đi, sắp ăn cơm rồi.”

Thẩm Tinh Không lườm một cái rồi đi qua, nhìn thấy ngồi bên cạnh Thẩm Chi Mi có một chàng thanh niên tầm khoảng trên dưới 20 tuổi, đó là anh họ của cô - Hiên Trình Tiến. Nhìn có vẻ không tới nổi nào, có điều vì ghét mẹ anh ta vì thế Thẩm Tinh Không ngay đến cả anh ta cũng chẳng ưa gì.

Hức một tiếng, không chú ý dưới chân, cô liền vấp phải tấm thảm đang nhô lên, cô nghiêng người về phía trước như sắp ngã xuống.

Cô kêu lên một tiếng, chưa kịp hôn lên tấm thảm thì một đôi bàn tay đỡ lấy cô.

Cô thở phào một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên thì liền thấy Thẩm Chi Diệu đang nheo chặt mày lại.

“Đi đứng cũng không cẩn thận được!” anh bực mình bỏ cô ra, nói về trắng mắt.

Thẩm Tinh Không bĩu môi, trong lòng thấy chẳng bằng ngã xuống còn hơn, ai cần đỡ chứ! Nhưng cô vẫn không dám biểu hiện ra bên ngoài, cô quay người đi về phía nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Dám Không Nghe Lời Ông Nội?

Thẩm Tinh Mi nhìn Thẩm Chi Diệu cởi chiếc áo vest ngoài ra, một chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu xanh tím vào một chiếc quần âu đen, bộ quần áo rất đơn giản nhưng người đàn ông này mặc lên người lại đặc biệt rất nổi bật.

Thất thần mất một giây rồi chị ta bật cười: “Cậu Diệu, tôi thật nể phục tấm lòng của cậu đấy, câu thơ đó đọc thế nào nhỉ? Khó hạn ngàn năm vẫn chịu đựng, để vì người khác được an vui! Cậu nói đó là để nói cậu đấy à?”

Thẩm Chi Diệu nhướn mày, nhìn chị ta: “Hiên Nam Ứng mấy ngày trước bị ngân hàng thúc nợ, cuối cùng người ta đã tìm tới đây, nhân viên tài vụ của Tín Dương đã ra tay giúp đỡ anh ta linh động giải quyết, sự việc này anh ta cũng đã nói với chị rồi à?”

Thẩm Chi Mi sắc mặt đơ ra, cái tên Hiên Nam Ứng đáng chết, ngoài việc chỉ biết nợ ra thì anh ta còn có bản lĩnh gì chứ! Vợ con mà muốn dựa vào anh ta thì sớm muộn cũng chết đói.

Mím chặt môi, chị ta phẫn nộ nhìn thần sắc lạnh lùng và thờ ơ của Thẩm Chi Diệu.

Sao anh ta có thể thần nhiên, dửng dưng như vậy chứ! Rõ ràng là công lao mở rộng Tín Dương đều là của anh ta, tất cả những đèn đáp cũng nên là của anh ta, anh ta sao lại có thể thần nhiên chăm sóc Thẩm Tinh Không? nếu là chị ta, chị ta chắc chắn sớm đã hạ độc để hại chết cái cô đại tiểu thư liễu yếu đào tơ kia rồi!

Thẩm Chi Diệu hai chân vắt chéo lên nhau, vóc dáng cao lớn hoàn mỹ, anh liếc nhìn Thẩm Chi Mi, nói với ngữ khí lạnh lùng: “Chị cứ quan tâm việc nhà của chị là được rồi, Tinh Không theo tôi, việc của con bé không tới lượt người khác nhúng tay đụng chân vào.”

Thẩm Chi Mi nheo mắt lại, chị ta còn muốn phản kích nhưng còn vương món nợ của chồng mình nên thôi cho qua.

Trong bầu không khí lạnh lùng, Thẩm Tín Dương được người làm đỡ xuống lầu, lão tiên sinh tuổi cũng đã gần 70 rồi, tinh thần vẫn rất minh vẫn, nhìn Thẩm Chi Diệu đang đứng lên đón lấy mình, tâm trạng ông cụ cảm thấy vô cùng tốt, ông cười: “Tiểu Diệu à, con đúng là càng ngày càng có khí phách

đấy.”

Thắm Chi Diệu khẽ cười, đỡ ông cụ ngồi xuống vị trí cao nhất trên bàn ăn.

“Tĩnh Không đâu?” Thắm Tín Dương nhìn đông nhìn tây: “Cái con bé nha đầu đó không phải là không chịu tới chứ?”

“Đại tiểu thư khó mời lắm.” Thắm Chi Mi mượn gió bẻ măng đá đều.

Thắm Chi Diệu neho mảy lại, ánh mắt lạnh lùng như dao nhìn chị ta.

Thắm Tĩnh Không vừa đi ra từ nhà vệ sinh, nghe thấy Thắm Chi Mi nói xấu mình, trong lòng cô nghĩ đợi tới ngày cô đăng vị rồi cô nhất định sẽ cắt tiếp tế cho gia đình bà cô này.

Nhìn thấy Thắm Tín Dương, Thắm Tĩnh Không nững nịu quàng tay vào cổ ông nội, nhõng nhẽo: “Ông nội, sao con lại không chịu tới chứ, con nhớ ông nội lắm rồi ấy!”

Thắm Tín Dương nhìn Thắm Tĩnh Không, cái con bé nha đầu này đúng là càng lớn càng xinh đẹp, ông véo nhẹ vào mũi cô: “Ông nghe nói con lại gây chuyện rồi? Nói cho ông nghe xem nào, con muốn chạy đi đâu? Chú Hai con chẳng phải là chăm sóc con tốt lắm à?”

Thắm Tĩnh Không chỉ cảm thấy đầu cô lại căng ra, ánh mắt liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Thắm Chi Diệu, vội vàng nói: “Đúng thế ạ...chú Hai rất tốt, con chỉ là thấy bí bách quá nên muốn đi ra ngoài chút thôi ấy.”

Cô cúi đầu xuống bên tai Thắm Tín Dương, nói thì thầm: “Con muốn cùng bạn học đi tham gia hội trại, nhưng chú Hai không cho, ông nội...”

Thắm Tín Dương khẽ cười một tiếng rồi nói: “Tiểu Diệu à, con cũng đừng có quản chặt quá, Tĩnh Không đang ở tuổi ăn tuổi chơi, để cho nó đi chơi với bạn bè cũng có sao đâu! Để cho nó đi đi, chứ đừng có như giam lỏng nó thế.”

Thắm Chi Diệu liếc nhìn Thắm Tĩnh Không một cái, mím môi lại, không nói gì.

Thắm Tĩnh Không đang nghĩ, chẳng lẽ chú ta ngay cả lời của ông nội cũng không nghe nữa....

“Tiên sinh là sợ trên núi nguy hiểm, gần đây luôn có mưa lớn, sạt đất rồi lũ quét nhiều, tiểu thư lại là con gái, rất không an toàn.” A Tiến đứng bên cạnh nhìn thấy Thắm Chi Diệu bị trách tội liền lên tiếng giải thích

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ai Có Ý Đồ

“Tiên sinh là sợ trên núi nguy hiểm, gần đây luôn có mưa lớn, sạt đất rồi lũ quét nhiều, tiểu thư lại là con gái, rất không an toàn.” A Tiến đứng bên cạnh nhìn thấy Thắm Chi Diệu bị trách tội liền lên tiếng giải thích.

Thắm Tín Dương nghe lời giải thích của A Tiến, khẽ gật đầu coi như đã hiểu, nhưng cũng không đồng ý, ông nhìn Thắm Chi Diệu: “Tiểu Diệu à, để cho nó đi chơi, chịu khô một chút mới biết rằng có được cuộc sống hạnh phúc không dễ dàng gì. Nó chẳng hiểu cái gì cả, cũng phải rèn luyện trải nghiệm một chút chứ, ta không hi vọng người nắm giữ Thắm gia mai sau lại chỉ là một thiên kim đại tiểu thư chỉ biết có hưởng thụ không thôi.”

Thắm Tĩnh Không gật đầu lia lịa, rồi cũng quay ra lờm A Tiến cái tội lý sự thay cho Thắm Chi Diệu.

Thắm Chi Diệu mím môi lại, ánh mắt dừng dừng liếc nhìn Thắm Tĩnh Không: “Không hiểu thì không hiểu, con còn ở đây một ngày thì sẽ không để cho con bé phải chịu oan ức hay thiệt thòi một chút nào cả.”

Thắm Tĩnh Không nắn nắn trong lòng, câu nói này chẳng khác nào bảo cô cả đời này sẽ được anh ta nuôi thành một con lợn à? Cô không cần.

Thắm Tín Dương đơ người ra, nhìn Thắm Chi Diệu, cười cười: “Con đúng là thương con bé thật đấy, anh cả con khéo còn không có tình thương yêu bằng con đâu.”

Thắm Chi Diệu cụp mi xuống cầm cốc trà lên uống, mắt anh soi vào trong nước cốc trà, ánh mắt lạnh lùng khiến người khác phải thấy sợ hãi.

Thắm Tín Dương thấy chủ đề này không hợp để tiếp tục nói nữa, quay đầu ra hiệu cho người làm mang đồ ăn lên, kéo tay Thắm Tĩnh Không bảo cô ngồi xuống ghế của mình, ông vỗ vào tay cô: “Tĩnh Không à! Đừng có lúc nào cũng làm cho chú Hai con tức giận nữa, bao nhiêu năm nay chú Hai cũng đã lo lắng không ít cho con đâu! Con phải cảm thấy may mắn vì có một người quan tâm mình như thế!”

Thắm Tĩnh Không nhìn người ông nội đang cười hiền từ, không biết tại sao cô cảm thấy ông nội cô nhắc đi nhắc lại cái từ chú Hai như thể muốn nhắc

nhờ cô rằng cô phải tôn trọng Thẩm Chi Diệu ấy?

Ăn cơm xong, Thẩm Tinh Không đỡ Thẩm Tín Dương đi về phòng, Thẩm Chi Mi liếc nhìn Thẩm Tinh Không, lại nhìn Thẩm Chi Diệu đang gọi điện ở ngoài ban công, chị ta kéo tay con trai mình là Hiên Trình Tiến khẽ nói: “Con trai, con xem Tinh Không xem, nếu để con bé ở trong trường con thì có được coi là xinh không?”

Hiên Trình Tiến liếc mắt lên nhìn theo bóng dáng đang bước lên cầu thang kia, cậu ta suy nghĩ một lát: “Thôi bỏ đi, Tinh Không mấy năm nay càng ngày càng có dáng điệu, những cô gái học nhảy thì khi dậy thì vóc dáng đều rất đẹp.”

Hiên Trình Tiến đỏ mặt lên một chút khi bảo cậu phải đánh giá con gái, có điều Tinh Không đúng là rất xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan thanh tú có đường nét, cơ thể với những đường cong rất duyên dáng.

Thẩm Chi Mi nhìn con trai đỏ mặt lên, chị ta cốc lên đầu con trai mình: “Đồ tiểu tử đáng chết! Còn nói Thẩm Tinh Không làm sao? Dậy thì rồi vóc dáng đẹp á? Con mắt nào của con nhìn thấy thế đấy hả?”

Mặt Hiên Trình Tiến càng đỏ hơn, có chút bức dọc: “Mẹ, con chỉ nghĩ sao nói vậy thôi chứ làm gì có ý gì khác đâu....”

Thẩm Chi Mi lườm con trai một cái: “Đúng là thằng ngốc! Con có biết không! thằng nào mà lấy được nó thì có mà cả mấy đời cũng không cần vất vả phần đầu gì! Có nó thì những món nợ của ba con đều được giải quyết hết...con lại còn nói là không có ý gì khác, mẹ sợ chính là sợ con không có ý gì đây!”

Hiên Trình Tiến nhìn chằm chằm Thẩm Chi Mi về ngạc nhiên: “Mẹ, con là anh họ của em đấy đấy, mẹ đang nghĩ cái quái gì thế!”

Thẩm Chi Mi nheo mắt lại, nhìn bóng dáng một người vẫn đang nói chuyện điện thoại ở ngoài ban công, chị ta hức một tiếng lạnh lùng: “Con có họ Thẩm đâu, chỉ là anh họ trên danh nghĩa thôi, hơn nữa hai đứa lại cùng một thế hệ, không giống ai đó, mãi mãi chỉ có thể làm chú Hai, làm bác bề trên.”

Hiên Trình Tiến nhìn theo ánh mắt mẹ mình, Thẩm Chi Diệu đang hơi cúi đầu xuống, đứng ở đó, cái khí chất, bộ dạng sừng sững đứng đó. Hiên Trình Tiến thực ra rất nể phục chú Hai Thẩm Chi Diệu, tuy anh chưa tới 30 tuổi nhưng tính khí và phong cách thì chẳng khác nào một người đàn ông thực sự trưởng thành.

“Mẹ, ý mẹ là, không phải chú Hai cũng có ý gì với Tinh Không đấy chứ?” Hiên Trình Tiến nhìn Thẩm Chi Mi, há hốc mồm ra ngạc nhiên.

Tuy không phải là ruột thịt, nhưng quan hệ gia đình là chắc chắn rồi, những loại tình cảm ngoài tình thân ra thì cũng làm cho người khác cảm thấy khó tránh khỏi ngạc nhiên.

Thẩm Chi Mi khịt mũi một cái, nhìn Thẩm Chi Diệu với ánh mắt chẳng thiện cảm gì: “Dã tâm của cậu ta khôn hể nhỏ, lại che giấu kỹ càng, thế nhưng con không nhìn thấy nét mặt cậu ta khi nhìn thấy Thẩm Tinh Không ờ à, vừa lo lắng vừa thương xót. Người đàn ông này, bảo cậu ta không có ý đồ gì có mà quỷ mới tin.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phải Dựa Vào Anh

Trên đường quay về.

Thẩm Tinh Không giả vờ ngủ.

Những ngọn đèn leon rực rỡ bên ngoài cửa sổ xe chiếu vào mắt cô, cô nhắm mắt lại, dựa đầu vào ghế xe. Thẩm Chi Diệu không vui, cô biết, mỗi lần về căn biệt thự của Thẩm gia anh đều như thế này, không biết là do cô đã sách leo với ông nội hay là vì cô đã thể hiện điều gì không tốt.

Thẩm Tinh Không không dám nhìn anh ta, chỉ có thể giả vờ ngủ.

Cô vừa đặt lưng dựa vào ghế im lặng, cô liền ngửi thấy thứ mùi quen thuộc của cơ thể Thẩm Chi Diệu, mùi cỏ thuốc trộn lẫn với mùi nước hoa nhẹ nhàng, đó là thứ mùi đặc trưng của anh.

Chiếc áo vest còn mang theo hơi ấm của anh, Thẩm Tinh Không bắt giác co người lại, dựa vào một bên tiếp tục giả vờ ngủ.

Thẩm Chi Diệu liếc nhìn cô một cái, ánh mắt đó sâu như một chiếc hang không đáy khiến người khác nhìn không ra đó là sự vui mừng hay phẫn nộ, sự lạnh lùng trong ánh mắt đó biến mất vài phần chẳng qua là vì sự cử động của cô vừa nãy.

A Tiến ngồi phía trước, thông qua gương chiếu hậu anh nhìn một cái rồi lại rất bình tĩnh thu ánh mắt về. Anh biết tiên sinh đang tức giận điều gì đó, mỗi lần về căn biệt thự cô đều thế này, sau khi ăn cơm, tiểu thư liền quần lấy ông nội không chịu đi, cứ đòi ở lại vài ngày, cái bộ dạng đó dường như thể hiện

nếu phải về nhà với tiên sinh thì là một sự việc hết sức khổ cực. Cứ tới những lúc như vậy, ánh mắt của tiên sinh đều khiến người khác rất sợ hãi, đó là cảm giác u ám, tối tăm, dường như đó là ánh mắt của con thú đang đối nhìn con mồi của mình vậy.

Gió thổi vào mặt A Tiến, anh nhìn cảnh sắc về đêm phía ngoài cửa sổ, thần sắc trong ánh mắt đó có chút phức tạp.

Chiếc xe đỗ lại trong nhà xe.

Thẩm Tinh Không cầm chiếc áo vest của Thẩm Chi Diệu rồi đi theo phía sau anh lên lầu.

Thẩm Chi Diệu bước đi vài bước, anh dừng lại ở bậc thang, không quay đầu lại, nói lạnh nhạt: “Nếu đã thích đi cắm trại thế thì tùy cháu.”

Thẩm Tinh Không dừng bước lại, đứng đờ ra ở đó.

Thẩm Chi Diệu ngẩng đầu nhìn lên trên tầng: “Chú sẽ không cho người bảo vệ đâu, có làm sao thì tự mình chịu lấy, đừng có kêu khổ.”

Thẩm Tinh Không nhìn cơ thể cao lớn của anh đứng chắn trước mặt mình, tuy anh đã cho bản thân cô đi chơi nhưng nghe thế nào cũng thấy rằng anh đang tức giận.

Mím chặt môi, cô không biết nên nói gì.

Thẩm Chi Diệu từ từ đi lên lầu, chẳng thèm quan tâm tới sự ngỡ ngàng của cô.

Mới lúc sau Thẩm Tinh Không mới như hết ngỡ ngàng, cô đi về phòng, quăng mình xuống chiếc giường công chúa màu hồng nhạt, tuy Thẩm Chi Diệu không đồng ý cho cô đi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nhưng dù sao cũng đồng ý với yêu cầu đi chơi của cô.

Hôm nay ông nội lúc ở trong thư phòng đã nói với cô, quy mô của Tín Dương quá lớn, ông nội thì đã già rồi, còn cô vẫn nhỏ, giai đoạn hiện tại, chỉ có Thẩm Chi Diệu có thể đứng ở vị trí đó để quản lý đại cục.

Hàm ý trong lời nói của ông nội cô có thể hiểu, ông nội nói với cô, cô phải nhẫn nhịn, kể cả có gì bất mãn, không can tâm nhưng việc dựa vào Thẩm Chi Diệu là điều bắt buộc.

Thẩm Tinh Không nằm trong căn phòng tối, bàn tay cô vuốt ve con chó bông trong lòng.

Đây là món quà mà trước khi ba cô xảy ra chuyện đưa cô đi Nhật chơi mua, khi đó có ba chăm sóc, cô chẳng phải lo nghĩ gì, chẳng có phiền muộn gì, khi đó cô mới là công chúa thực sự, bây giờ, cô cảm thấy bản thân giống như là kẻ ăn nhờ ở đậu vậy.

Yêu cầu của của Thẩm Chi Diệu đối với cô rất nghiêm khắc, khiến người khác không có cách nào nhẫn nhịn được, những thói quen trong cuộc sống bắt buộc phải quy phạm, cô không thể giống với những bạn học khác có thể tự do làm điều mình thích, cô nói chuyện với bọn họ liền cảm thấy bản thân mình thật thiên cặn, cái gì cũng không biết, giống như một con gà công nghiệp vậy.

Cô nhớ, có bạn họ hỏi cô, cô thích ăn Patbingsu vị gì.

Cô không biết Patbingsu là cái gì. Từ trước tới giờ Thẩm Chi Diệu chưa từng cho phép cô ăn những thứ đó.

Khi đó có rất nhiều bạn học đều bật cười, bọn họ nói, nhà cô có nhiều tiền như vậy mà sao ngay đến cả cái thứ đó cũng chưa từng được ăn.

Khi đó cô đã bị chế giễu thảm hại, cô hận Thẩm Chi Diệu, anh đã biến cô trở thành một con ngốc không biết gì cả.

Cô biết mục đích của anh, anh đã hại chết ba cô, bây giờ cái đỉnh trong mắt duy nhất còn lại là cô, cuộc sống mà anh dành cho cô chính là liều thuốc độc với tác dụng từ từ, anh nhốt cô vào một cái lồng bằng vàng, nhìn cô bị suy thoái dần dần, mất đi mối liên hệ chặt chẽ với xã hội, sớm muộn cô sẽ bị chết ở đây....

Thẩm Tinh Không ôm chặt lấy con chó bông, cô thề, sẽ có một ngày cô phải rời khỏi nơi đây, cô phải sống cuộc sống của riêng cô.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nhà Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Mr.z

Thứ hai, vẫn như những ngày bình thường khác, A Tiến hộ tống Thẩm Tinh Không đi tới trường.

Học viện Triền Đức là học viện quý tộc hàng đầu của quốc gia, trong trường không có một ai không phải là con nhà dòng dõi.

Thẩm Tinh Không trên đường đi vào lớp, cô đã cảm nhận thấy bầu không khí có gì đó khác lạ, không phải là căng thẳng mà là kích động, trên nét mặt mọi người đều mang một sắc thái chờ đợi, nét biểu cảm đó xuất hiện trên khuôn mặt của những học sinh kiều ngạo, lạnh lùng này không hề nhiều.

Thẩm Tinh Không đặt chiếc cặp sách lên bàn, quay đầu lại nhìn Tường Thu Muội, thấy cô cũng đang ríu rít với những người khác, Thẩm Tinh Không liền nheo mày hỏi: “Cậu làm cái gì đấy?”

Tường Thu Muội chạy lại gần, kéo tay cô không ngừng lắc lắc, vô cùng kích động: “Tinh Tinh, cậu có biết Mr.Z không?”

Thẩm Tinh Không hơi có vẻ suy nghĩ, giọng nói thờ ơ cô trả lời: “Không biết.”

Tường Thu Muội lắc đầu nhìn cô với vẻ chê bai: “Ngay đến cả Mr.Z mà cậu cũng không biết, cậu đúng là đồ ngốc mà! Anh ấy bây giờ là thầy vẽ tranh minh họa hàng đầu, những bức vẽ của anh ấy ở trong nước không mua được đâu, tớ phải nhờ người thân ở Nhật Bản xếp hàng mua cho tớ đấy. Anh ấy à, chỉ tám tuổi chúng ta thôi, vẫn còn là học sinh cấp ba ấy! trời đất ơi, nhất định là tớ đang nằm mơ rồi, cậu có biết không, anh ấy sắp tới trường chúng ta đấy!”

Thẩm Tinh Không không có vẻ hào hứng lắm, cô ngồi ở chỗ mình mở cặp sách ra, hỏi một cách lơ đãng: “Anh ta tới để ký tên và bán tranh à?”

Tường Thu Muội tức giận hét lên: “Đến để học! Anh ấy là người lai giữa Trung Quốc và Nhật Bản, mẹ anh ấy là người Trung Quốc, trời ơi, tớ sắp phát điên lên rồi, cậu nói xem nếu anh ấy mà ngồi bên cạnh tớ vậy thì khéo tớ sẽ ngất đi ngay tức khắc ấy! còn học hành thế nào được nữa, trời đất à....”

Thẩm Tinh Không liếc nhìn cô bạn: “Tường Thu Muội, cậu đúng là cái đồ chả có tí triển vọng nào.”

Tường Thu Muội hừ một tiếng: “Mỹ nam ở trước mặt, ai còn cần triển vọng làm gì!”

Thẩm Tinh Không nheo mắt lại: “Sao cậu đã biết anh ta là mỹ nam?” người này từ trước tới nay chưa bao giờ để lộ ảnh ra ngoài.

Tường Thu Muội nhún vai, nói về khẳng định: “Tớ biết chứ, tớ nhìn tranh của anh ấy, tranh đẹp như thế thì sao có thể là một người xấu xí được chứ?”

Thẩm Tinh Không chẳng thèm quan tâm tới cô bạn, chẳng lẽ người xấu thì không thể vẽ chắc?

Những lời bàn tán xôn xao của mọi người vẫn tiếp tục, cái người gì mà Mr.Z đúng là thật nổi tiếng, rồi cả gia cảnh anh ta ở Nhật Bản thế nào cũng được mọi người đưa ra bàn tán và đoán biết....

Thẩm Tinh Không nằm xõng xoài ra bàn, cô nhắm mắt lại chẳng có chút hứng thú gì.

Mr.Z.....

Cô đã nói dối, thực ra cô biết đó là ai. Cô còn nhớ có một lần cô và Tường Thu Muội ở trong hiệu sách xem sách, cô tình cờ đã nhìn thấy bức họa của anh với tên gọi “Đi lạc”. Cô không hiểu gì về nghệ thuật, chỉ là mấy năm học tiểu học cô được Thẩm Chi Diệu đưa đi học múa ba lê để nâng cao khí chất, nhưng cô nhìn hiểu được tranh của Mr.Z, những bụi cây gai góc trong rừng già, trên mặt đất trống chỉ có một con chim nhỏ đang ăn vụn bánh bao. Ánh trăng rất sáng, có những đám mây đen trong màn đêm. Cô nhìn mà con tim cảm thấy nhói đau.

Khi đó cô nghĩ, lạc đường thì thật đáng thương, cũng có thể là giống với cô, bị người khác vớt qua vớt lại, cuối cùng bị lừa tới rừng sâu, ngay tới cả con chim nhỏ cũng không chịu giúp, mà đã lấy hết đi trí nhớ của anh làm anh quên đường về nhà.

Cô nhìn bức tranh liền cảm thấy tim đập bất thường, bởi vì không muốn để Tường Thu Muội nhìn thấy, vì thế cô đã tranh thủ lúc Tường Thu Muội đi cửa hàng tạp hóa mà đã mua cuốn sách tranh về đó về.

Tâm sự của thiếu nữ rất kì lạ, cô không muốn nghe thấy người khác nói lời không hay về người mình thích, lại cũng ghét người khác cũng thích tranh của Mr.Z, cô luôn cảm thấy những bức tranh đó chỉ có bản thân mình mới có thể hiểu, người khác chẳng qua là lừa theo đám đông mà thôi....

Bởi vì thích Mr.Z vì thế cô chẳng hiểu sao đã có cảm giác rất kì lạ, nói không rõ thành lời với người biết vẽ như Trì Hạo, tuy không phải là thích, nhưng ít nhất là không ghét, trước đây nếu có nam sinh mà muốn tiếp cận, gần gũi cô cô chỉ cảm thấy ghét, còn Trì Hạo thì không như vậy, cô thích nghe Trì Hạo nói những chuyện liên quan tới các bức tranh và việc vẽ tranh, nói những chuyện liên quan tới những người vẽ tranh như anh.....cô cảm thấy bản thân mình như bị điện rồi vậy.

Vì thế sau đó, Trì Hạo có hỏi cô, cô có muốn đi Nhật xem triển lãm tranh của Mr.Z không, cô đã ma xui quỷ khiến thế nào mà đồng ý.

Kết quả là hại Trì Hạo đã bị thương ở tay, cũng không thể vẽ tranh được nữa.

Cô áy náy, và vẫn có cái cảm giác ảo tưởng nói không thành lời đối với người đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đi Gặp Anh Ấy

Giờ nghỉ trưa, Tường Thu Muội vừa ăn cơm vừa thao thao bất tuyệt: “Tình Tình à, cậu không biết đâu, cái vị Z tiên sinh ấy ấy, đẹp trai lắm ý, ở tuổi đó mà anh ấy đã giành được giải thưởng quốc tế thì đúng là thiên tài hiếm thấy, vậy mà cũng chỉ tầm tuổi chúng ta thôi, woa, tớ đang thấy kích động quá!”

Tường Thu Muội com trong mồm bắn cả vào Thẩm Tinh Không, cô neho mảy rút giấy ăn ra nói: “Tường Thu Muội, chẳng phải là cậu say đắm A Tiến à? Cậu lại thay đổi rồi à?”

Tường Thu Muội bĩu môi: “Cái anh A Tiến nhà cậu á lạnh lùng chết đi được! Có thèm nhìn tớ một cái đâu, nếu anh ấy mà chịu để ý tớ một tý thì tớ cũng đã không đi cướp Mr.Z với nhiều người như thế.”

Thẩm Tinh Không rủ mắt xuống, cô ngần ngại dùng chiếc thìa chọc vào miếng thịt bò trong đĩa.

Tường Thu Muội gõ gõ vào đĩa của cô, nói thì thầm: “Tớ muốn gia nhập vào Hội vẽ tranh, Mr.Z là một nhân vật lợi hại như thế, nhà trường nhất định sẽ viết bài về anh ấy, anh ấy nhất định sẽ tham gia vào Hội vẽ tranh để chiêu mộ thành viên, tới lúc đó chúng ta vào đó rồi chẳng phải sẽ gần anh ấy được bao nhiêu à!”

Lúc này Thẩm Tinh Không mới ngẩng đầu lên, có chút ngỡ ngàng: “Chúng ta vào đó? Chúng ta nào?”

“Cậu và tớ thì chẳng phải chúng ta thì là gì?” Tường Thu Muội tròn mắt lên nhìn cô.

Thẩm Tinh Không bĩu môi: “Tớ chẳng việc gì phải làm cái việc ngốc đó làm gì, người thích anh ta là cậu chứ chẳng phải tớ.”

Tường Thu Muội đập tay xuống bàn: “Tớ biết là cậu không nghĩa khí gì mà! Tớ bảo cậu cho tớ số điện thoại của A Tiến cậu không cho, bảo cậu giúp tớ hẹn anh ấy thì cậu không chịu! Bây giờ chẳng qua muốn cậu cùng vào Hội vẽ tranh cậu cũng không đồng ý, thế mà gọi là bạn bè à, tớ tuyệt giao với cậu!”

Thẩm Tinh Không neho mảy lại: “Số điện thoại của A Tiến tớ nào có biết đâu, điện thoại của anh ta chỉ có Thẩm Chi Diệu gọi thôi biết không hả! Anh ta không phải là người mà cậu hay tớ có thể đụng vào, bỏ cuộc đi.”

Tường Thu Muội hức một tiếng: “Vậy được, cậu không muốn tớ quẩn lầy A Tiến vậy thì cậu giúp tớ có được cái anh chàng vẽ tranh này, chỉ cần có được anh ấy, tớ sẽ không thèm quan tâm tới A Tiến nhà cậu nữa.”

Thẩm Tinh Không bắt lực nhìn cô bạn dai như đĩa Tường Thu Muội, bị cô bạn làm nhảm bên tai sắp không chịu được rồi: “Thôi được thôi được, tớ đi cùng cậu được chưa, không nói nữa!”

Tường Thu Muội vỗ tay: “Ok, Tình Tình cậu tốt nhất luôn.”

Thẩm Tinh Không nhìn bộ dạng hân hoan của cô bạn mà cảm thấy cảm xúc có chút cũng như bay bổng lên.

Thực ra, cô cũng muốn đi kéo gần khoảng cách lại để đi xem cái người với tên Mr.Z nổi tiếng đó....

Nếu anh ta là một tên xấu xí thì tốt rồi, như thế thì sẽ không có ai có ảo tưởng gì với anh ta.

Cô nhìn ra bầu trời trong xanh phía ngoài, thực ra trong lòng cô vẫn hi vọng, anh giống với tưởng tượng của bản thân...

Ăn cơm xong, Thẩm Tinh Không cùng với Tường Thu Muội đi tới trước sảnh cửa của Hội vẽ tranh vẫn hiu quạnh từ trước tới nay.

Học vẽ là một việc rất yên tĩnh và cô đơn, có rất ít thanh niên ở cái tuổi này muốn ngồi đờ ra cả ngày để vẽ tranh, vì thế Hội vẽ tranh của Triển Đức luôn rất ảm đạm và hiu quạnh, có rất nhiều người không kiên trì được mà bỏ cuộc giữa chừng.

Thẩm Tinh Không không ngờ được rằng, sức hấp dẫn của người đó lại lớn tới thế.

Cách Hội vẽ tranh còn hẵn một con đường nữa mà cô đã nghe thấy tiếng nói lan lan của các bạn nữ.

“Sao lại không tuyển người nữa? Cậu lừa tôi đấy à? Sao nữ sinh phía trước có thể đăng ký được?” nữ sinh thứ nhất chất vấn.

“Bọn họ đều là vì muốn gặp Mr.Z, còn tớ là vì thật lòng muốn học vẽ! Để cho tớ vào đi!” nữ sinh thứ hai khóc lóc nói.

Thẩm Tinh Không nhìn một đoàn người chen chúc nhau, từ trước tới giờ cô không hề phát hiện ra trường mình hóa ra các bạn nữ lại đông thế này.

Trong lòng có phần sợ hãi, cô liếc nhìn Tường Thu Muội, cô khuyên: “Thu Muội à, thôi bỏ đi, đông người thế này, chúng ta....”

“Những kẻ đó đúng là không biết xấu hổ!” Tường Thu Muội giậm chân: “Muốn nhìn trai đẹp thì nói là nhìn trai đẹp, việc gì phải giả vờ thế chứ!”

Thẩm Tinh Không nhìn Tường Thu Muội cô bụm cười.

Tường Thu Muội kéo tay cô: “Đi theo tớ, tớ biết chỗ nào có thể vào được Hội vẽ tranh.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Người Thật

Hội vẽ tranh của trường Triển Đức nằm ở vị trí rất yên tĩnh, gạch tường màu xám làm cho nó có một hương vị rất cổ kính.

Hội vẽ tranh tổng cộng có ba tầng, Tường Thu Muội kéo tay Thẩm Tinh Không đi tới phía sau của tòa nhà, Tường Thu Muội chỉ tay lên tầng hai có tấm cửa kính dùng thang treo lên, cười nguy hiểm: “Tinh Tinh, bây giờ đã tới lúc phát huy bản năng của cậu rồi, cùng tớ treo lên trên, chúng ta vào trộm đó xem cái người tên Mr.Z kia, nếu như anh ta giống như cậu là một con tinh tinh, vậy thì chúng ta không có gì phải khát khao thêm muốn cả! Như vậy tớ cũng an tâm mà học hành, bằng không lúc nào tớ cũng phân tâm, nói không chừng còn vì việc này mà trượt đại học ấy, Tinh Tinh cậu nhẩn tâm không giúp tớ sao?”

Thẩm Tinh Không liếc nhìn chiếc thang thẳng đứng: “Thu Muội, thế này cao quá!”

Tường Thu Muội đập tay vào chiếc thang, rồi tự bản thân mình treo lên vài bậc, dùng lực giằng giãn: “Không sao đâu, cậu xem, chắc chắn thế này cơ mà!”

Thẩm Tinh Không không còn cách nào khác, chỉ vội vàng giữ thang cho cô bạn, Tường Thu Muội treo sấp được nửa đường, miệng không ngừng làm bầm phải gặp mỹ nam, đợi tới khi cô lơ lửng trên không trung khi treo được đúng nửa đường rồi, liếc mắt nhìn xuống, đột nhiên há hốc mồm ra sợ hãi, cô kêu lên một tiếng “cao quá” rồi leo lên cũng không dám mà leo xuống cũng không dám, cô nhắm mắt vào kêu lên: “Cứu mạng tớ Tinh Tinh, tớ sợ độ cao.”

Thẩm Tinh Không cũng không biết nên làm thế nào, vội vàng chỉ biết giậm chậm, ghéech cổ lên cao nói: “Cậu bước xuống dưới từng chút từng chút một! Đừng nhìn xuống là được.”

Tường Thu Muội kêu lên càng lớn tiếng hơn: “Tớ không nhìn xuống dưới làm sao tớ đặt chân xuống được! Tinh Tinh đáng chết hại người ta!”

Thẩm Tinh Không cảm nhận được chiếc thang cũng đang rung lên cùng với cơ thể run lẩy bẩy của Tường Thu Muội, cô chỉ biết ôm chặt lấy chiếc thang, tiếng kêu của Tường Thu Muội càng lúc càng to, tới nỗi người của Hội vẽ tranh ở phía trong cũng nghe thấy và chạy ra, có nhiều học viên đứng ở cửa sổ nhìn Tường Thu Muội, có người còn nói lớn bảo cô dừng lại...

Thẩm Tinh Không cảm thấy xấu hổ muốn chết luôn, nếu như để Thẩm Chi Diệu biết cô và bạn học treo thang không xuống được thế này, nhất định sẽ phạt cô rất nặng.

Thẩm Tinh Không đang muốn bảo những người đứng xem kia đi ra chỗ khác thì đột nhiên không biết vì sao, bọn họ bỗng hoàn toàn biến mất, ngay sau đó, một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía trên: “Cậu ngừng đầu lên, đưa tay đây cho tớ.”

Thẩm Tinh Không toát mồ hôi hột nhìn bóng dáng người phía trên đó, cô ngừng đầu lên nhìn nhìn không được rõ lắm. Tiếng kêu gào kích động của Tường Thu Muội cuối cùng cũng dứt. Giọng nói đó, dễ nghe tới mức có chút không chân thực, giống như giọng nói của những phát thanh viên truyền hình, rất truyền cảm, rõ ràng.

Tường Thu Muội không còn kích động nữa, cô hít một hơi thở thật sâu, nhấc chân bước lên những bậc còn lại của chiếc thang treo tới cửa sổ, cô nắm lấy tay của chàng trai đó rồi hai chân dùng lực treo qua cửa sổ.

Thẩm Tinh Không cuối cùng cũng thở phào một tiếng, cô thả mình ngồi phịch xuống đất.

Giọng nói đó, nghe hay thật đấy.... giọng nói của Thẩm Chi Diệu cũng dễ nghe có điều vì cô sợ anh nên mỗi lần nghe thấy cô đều rùng mình, căn bản không hề có tâm trí đâu mà cảm nhận, mà phân tích giọng nói đó.

Một lúc qua đi, giọng nói quen thuộc gọi cô, Tường Thu Muội chạy tới nắm lấy cánh tay cô rồi ghé sát vào tai cô thì thầm: “Tinh Tinh, đừng nói gì.”

Thẩm Tinh Không còn chưa kịp phản ứng lại thì liền nhìn thấy phía sau lưng Tường Thu Muội một chàng thanh niên cao lớn mặc một bộ đồ trắng đi tới.

Chắc là chỉ tầm tuổi với cô, nhưng anh đã có một vóc dáng cao lớn, không giống với các chàng trai cùng lứa tuổi khác, chỉ là hơi gầy nhưng chàng trai đã có cơ thể săn chắc. Đợi tới khi anh tiến lại gần, Thẩm Tinh Không mới nhìn rõ diện mạo của anh. Ngũ quan của chàng trai này thực ra cũng không phải là tuyệt đẹp, khuôn mặt cũng rất bình thường, đôi lông mày rất đậm, mũi cao và thẳng, nhưng rất cả được tổ hợp lại với nhau rất hài hòa, có một sức hấp dẫn kì lạ. Thẩm Tinh Không nhìn vào đôi mắt của chàng trai, giống như là biển sâu trong đêm mù sương, rất nhẹ nhàng, rất thần bí...

Nhìn mặt anh, Thẩm Tinh Không liền nhớ tới những bức tranh của Mr.Z, rất tinh khiết, rất mê hoặc người khác, rất sâu xa....

Con tim cô đột nhiên đập nhanh hơn mà không rõ lí do.

Tường Thu Muội đẩy vai Thẩm Tinh Không rồi nói với chàng trai ở phía sau lưng: “Chính vì giúp người bạn này của tớ tìm Mr.Z để lấy chữ kí nên mới bị mắc kẹt ở đây, xin lỗi bạn nhé, đúng là đã gây thêm phiền phức cho bạn rồi....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mê Muội

Lời của Tường Thu Muội làm cho Thẩm Tinh Không hiểu ra bản thân mình trở thành kẻ chịu tội thay.

Chàng thanh niên đó liếc nhìn Thẩm Tinh Không một cái, ánh mắt lạnh lùng như thể băng đá.

Thẩm Tinh Không có thể đoán ra được sự khinh bỉ trong ánh mắt đó của cậu ta. Cô và cậu ta nhìn thẳng vào mắt nhau vài giây, sau đó cô lập tức quay mặt đi, không biết tại sao, cô chỉ cảm thấy ánh mắt cậu có một thứ gì đó khiến cô thấy sợ hãi – một ánh mắt rất giống với ánh mắt của Thẩm Chi Diệu.

Tường Thu Muội vội vàng lắc tay của Thẩm Tinh Không, chuyển chủ đề câu chuyện: “Xin lỗi nhé, cô bạn mình còn hơi ngây thơ.”

Thẩm Tinh Không chẳng thèm để ý tới những lời nói của Tường Thu Muội, đầu óc cô lập tức liền thay đổi suy nghĩ, chàng trai trước mắt đây tuy là nói giọng rất chuẩn, nhưng nghe kĩ thì lại thấy có chút âm gì đó giống với âm của người nước ngoài.

Cô nhướn mày lên, nhìn chàng trai đó hỏi: “Cậu là Mr.Z?”

Trên đường trở về phòng học, Thẩm Tinh Không và Tường Thu Muội hai người đều im lặng không nói gì.

“Giờ chứ, tự cho rằng có chút nhan sắc thì có thể kiêu ngạo ngông cuồng à, có gì ghê gớm chứ, chẳng qua chỉ là vẻ mấy bức tranh nát thôi à? Nhìn chẳng hiểu cái khi gì!” Tường Thu Muội kéo tay Thẩm Tinh Không: “Cậu đừng tức giận nữa, cái tên Z đó chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi, tớ thấy hẳn ta bình thường tới nỗi không thể bình thường hơn.”

Thẩm Tinh Không liếc nhìn Tường Thu Muội một cái, liền thấy Tường Thu Muội lại lập tức mở miệng xin lỗi: “Tớ xin lỗi mà, khi đó tớ bị cậu ta làm cho mê muội rồi, cậu ta vừa hỏi tớ trèo lên thang làm gì thì cơ có thể kéo cậu vào, Tinh Tinh, dù sao thì cậu cũng không thích cậu ta, không thèm để ý tới hình ảnh trước mặt cậu ta thế nào cả có đúng không?”

Thẩm Tinh Không rất muốn giằng cho cô bạn một trận.

Vừa nãy khi cô nhận ra chàng trai đó chính là Mr.Z thì Tường Thu Muội liền kêu lên như thể trúng số động đắc vậy, kết quả là đã thu hút những nữ sinh gần đó chạy tới vây quanh, làm cho chiếc áo trắng tin khôi của cậu ta bị kéo đi kéo lại xềnh xệch, ngay sau đó bảo an đã kịp thời tới đưa cậu ta đi, trước khi đi cậu ta còn nhìn Thẩm Tinh Không với ánh mắt chăm chăm rồi nghiêng răng lại mắng một câu: “Đồ mê muội.”

Cô nhớ ánh mắt của cậu ta, đó là ánh mắt ghét bỏ và chế giễu.

Cô mê muội? Thấy ma thì có!

“Có điều....” Tường Thu Muội kéo tay cô, đột nhiên không còn phần nộ nữa mà cười rất nham hiểm: “Vừa nãy tớ ở bên trong đã nghe thấy có người gọi cậu ta là Lục Diên Trạch.... tên của cậu ta nghe hay thật đấy....Tinh Tinh, thực ra cậu ta cũng đẹp trai ra phết....đối với một người làm nghệ thuật mà nói thì như vậy cũng không dễ dàng gì rồi....”

Thẩm Tinh Không nổi hết da gà lên rồi, suốt chặng đường chỉ nghe Tường Thu Muội thao thao bất tuyệt: “Bây giờ nghĩ lại, bàn tay của cậu ta thật đẹp, thật sạch sẽ, đôi lông mi của cậu ta dày và dài còn hơn con gái, lại còn đôi chân chứ, dài thế không biết.....nhưng Tinh Tinh, cậu xem vừa nãy cả biên người ở phía ngoài Hội vẽ tranh xem, việc tham gia vào đó là không thể nào rồi....”

Thẩm Tinh Không nhìn đồng hồ, dường như cô chẳng quan tâm gì: “Vốn đã không biết vẽ, không vào được đó càng tốt, đo thôi, vào lón rồi.”

Tại hội vẽ tranh.

Cánh tay của chàng thanh niên với vóc dáng cao lớn đang được giơ lên lưng chừng, tay cậu ta cầm bút chỉ đang vẽ lên tờ giấy trắng, những ngón tay trên bàn tay đó rất dài, các khớp tay rõ nét, làn da sáng trong dưới ánh mặt trời, các đường mạch máu đều hiện lên rõ ràng.

Hiệu trưởng nhìn chàng thanh niên với thần sắc thán nhiên, ông ta nói với ngữ khí nhẹ nhàng: “Bạn Lục à, cả ba tầng đều coi như phòng vẽ riêng của em,

em có thể yên tĩnh ở đây về tranh, sẽ không có ai tới làm phiền em đâu.”

Lục Diễm Trạch từ từ liếc mắt lên, giọng nói chậm rãi, rất dễ nghe: “Có rất nhiều người muốn gia nhập vào hội về tranh sao ạ? Em ghét đồng người.”

Hiệu trưởng vội vàng lắc đầu: “Nếu em đã không thích nhiều người vậy thì chúng ta không tuyển một người nào nữa.”

Lục Diễm Trạch rũ đôi mi dài và dày xuống, cầm lấy con dao nhỏ gọt bút chì, đôi lông mi của cậu đúng là rất đẹp, trợ lý của hiệu trưởng đứng cạnh nhìn mà cũng đờ người ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bất Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Giật Mình Từ Cái Nhìn Đầu Tiên

Cậu ta tuy tuổi còn trẻ nhưng hầu như đều giành được những giải thưởng lớn có tính ảnh hưởng quốc tế, có rất nhiều trường học chuyên nghiệp nổi tiếng đã thỉnh trọng mời cậu ta đi diễn thuyết nhưng cậu ta đều từ chối hết, ai cũng không ngờ rằng, lần này cậu ta lại cùng trở về nước với người mẹ đang sống ở đây, lại còn chuyển tới ngôi trường mà mẹ cậu từng học.

Thế này là quá có lợi cho Triển Đức, từ trên xuống dưới đều cảm thấy tò mò và ngưỡng mộ.

Phòng vẽ rất yên lặng, chỉ có tiếng ngòi bút chì sột soạt trên mặt giấy.

Hiệu trưởng thấy cậu ta không nói gì, cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh.

Chẳng bao lâu sau, Lục Diễm Trạch liền đặt cây bút vào chiếc hộp cạnh mình, đứng lên: “Giúp em gọi cô gái đó tới đây.”

Hiệu trưởng và trợ lý cùng nhau tiến lên phía trước nhìn bức tranh đó, là một bức phác chân dung.

Cô gái trong bức vẽ có mái tóc đuôi ngựa, đôi mắt to tròn sáng rạng ngời, chiếc cằm nhọn thông minh nhanh nhẹn, nụ cười dịu dàng để lộ ra hàm răng đều đặn trắng.

Những nét vẽ rất đơn giản, nhưng lại phác thảo được thần thái và sức quyến rũ hết sức sinh động.

Nhìn cậu ra thẳng lưng đi ra khỏi phòng vẽ, trợ lý nheo mày lại nhìn hiệu trưởng: “Đây...đây là Thẩm Tinh Không sao?”

Hiệu trưởng đương nhiên biết đây là thiên kim tiểu thư Thẩm Tinh Không, Thẩm Chi Diệu hàng năm đều quyên góp cho nhà trường số tiền tương đối lớn, điều kiện duy nhất đó là yêu cầu Thẩm Tinh Không không phải chịu bất cứ thiệt thòi nào cho tới khi học xong cấp ba.

Lau mồ hôi trên trán, hiệu trưởng nhìn trợ lý: “Học vẽ cũng là chuyện tốt đối với con gái mà? Hay là, đi hỏi Thẩm tiểu thư xem có đồng ý không?”

Phong cảnh của trường Triển Đức vô cùng đẹp.

Những con đường với hàng cây thẳng tắp, ánh sáng mặt trời chiếu qua những tán lá rơi xuống nền lát kính ánh vàng.

Chàng thanh niên mặc chiếc áo trắng dựa lưng mình vào thân cây mập mạp, thần sắc có vẻ thờ ơ nhìn chiếc xe chạy từ tốn trên đường.

“Đó là xe của đại tiểu thư Thẩm gia.” Một chàng trai đen thui đập tay vào vai Lục Diễm Trạch, đưa cho anh một chai nước: “Tuy cái trường Triển Đức này học sinh đều là con nhà giàu có nhưng Thẩm Tinh Không thì được xếp vào hàng cao nhất, cậu biết về tập đoàn quốc tế Tín Dương chứ? ở trong nước có tới nửa số siêu thị đều là của nhà cô ta đấy.”

Lục Diễm Trạch rũ đôi lông mi xuống, mờ lon nước ra, ngửa cổ lên uống ừng ực.

Trong sự yên ắng, chiếc xe đỗ lại trước tòa nhà ngũ âm, cánh cửa được mở ra, một người đàn ông mặc vest với khuôn mặt nghiêm khắc bước xuống, dù là đeo một cặp kính đen nhưng người khác vẫn cảm nhận được sự lạnh lùng và nghiêm khắc của người đó, những người đi qua đều phải nhường đường hết.

“Làm có học sinh cấp ba nào mà vệ sĩ đi theo từng bước như thế, cũng chỉ có Thẩm gia bọn họ. Ai cũng đều biết nhà bọn họ có tiền, ai cũng đều muốn động vào Thẩm Tinh Không, Trì Hạo đã dừng cảm làm điều đó.” Chàng trai đen thui nhìn Lục Diễm Trạch thần sắc rất thờ ơ: “Đáng tiếc, nghe nói là cánh tay bị tàn phế rồi, khi đó cậu ta còn nói muốn cùng cậu học cùng một thầy đấy, suýt nữa thì trở thành người anh em của cậu, thật là đáng tiếc.”

Ngón tay Lục Diễm Trạch hơi dùng lực, bóp lon nước lại, cậu ta khẽ mỉm cười: “Nữ sinh của Triển Đức quá là điên rồ.”

“Đúng thế, nghe nói có người vì muốn gặp cậu mà trèo thang rồi bị mắc kẹt ở trên không ấy, đúng là người nổi tiếng có khác.”

Lục Diễm Trạch cũng chỉ cười, nhìn vào bóng dáng đang đi ra từ tòa nhà ngũ âm— chiếc áo thủy thủ màu trắng, chiếc váy trắng kẻ xanh thẫm và đỏ, là loại đồng phục nhà trường rất thường thấy, nhưng mặc lên người cô gái đó lại vô cùng rực rỡ và tươi mới. Cậu đã có chút giật mình khi vừa nhìn thấy cô ở bên dưới cửa Hội vẽ tranh. Nữ sinh ở tuổi này đang là thời kì thanh xuân đẹp nhất, nhưng ở trên người cô, cậu lơ mơ có thể nhìn thấy một cái gì đó không nên xuất hiện ở trên người một thiên kim tiểu thư mới phải— đó là sự sầu muộn.

Ở phía dưới tòa nhà, A Tiến dùng tay che đầu cho Thẩm Tinh Không để cô bước vào xe, sau đó anh liền đóng cửa xe lại, nhìn quanh tứ phía một lượt rồi mới bước lên phía trước ngồi bên cạnh ghế lái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bị Khiển Trách

Nhìn chiếc xe được lái rồi đi, nam sinh đen thui hướng ánh nhìn về phía Lục Diễm Trạch: “Tiểu Trạch, có thể mời cậu tới Hội vẽ tranh của tôi đúng là tôi thấy mình rất có thể diện.”

Lục Diễm Trạch khẽ cười: “Tôi tự nhiên lấy cái danh phó Hội trưởng, lại còn chiếm không một tầng lầu của các cậu, tôi kiếm lớn rồi.”

Nam sinh đen thui và caujata nhìn nhau cười rồi cả hai nắm tay thành nắm đấm đấm vào tay nhau về rất vui.

Trước khi học trung học, cậu đều học ở trong nước, tình bạn tốt này được bắt đầu từ thời thơ ấu.

Nhìn chiếc xe được lái đi xa rồi, một lúc sau cậu mới thu ánh nhìn về, quay đầu nhìn chàng nam sinh da đen: “Hồn Tiêu, chúng ta đi đánh bóng đi.”

Chiếc xe chạy trên đường.

Thẩm Tinh Không hạ cửa kính của xe xuống một chút, gió thổi vào mái tóc cô, cô liếc nhìn người đàn ông lạnh lùng ngồi ở phía trước, cô bĩu môi nói: “A Tiến, canh có thể đừng có cả ngày từ sáng tới tối mặc cả người đen xì xì thế không? mùa hè rồi, anh không nóng à.”

A Tiến chỉ nghe, mím môi, không nói gì.

Thẩm Tinh Không khó lắm mới có hôm tâm trạng tốt, cô nhưn cổ về phía trước tới sát vai A Tiến: “Qua mấy ngày nữa là đi rồi, Thẩm Chi Diệu thực sự để cho tôi đi cắm trại? Tôi thực sự không dám tin.”

A Tiến không thích cô cọi trống không mỗi tên Thẩm Chi Diệu như vậy, anh nheo mày lại: “Việc tiên sinh đã đồng ý, tuyệt đối sẽ không nuốt lời.”

Thẩm Tinh Không hức một tiếng, người đàn ông này bảo vệ Thẩm Chi Diệu như thế, lẽ nào là gay? Liệu đã xảy ra chuyện tình cảm gì vượt qua mức tình bạn, tình anh em với Thẩm Chi Diệu không?

Thẩm Tinh Không tự nghĩ tự cười thầm, cô dựa đầu mình vào ghế của anh, nhớ tới chuyện hôm nay nhìn thấy chàng thanh niên đó, không biết tại sao lại luôn có một cảm giác bất an. A Tiến quay đầu lại nhìn cô, nhắc nhở với vẻ mặt nghiêm túc: “Tiểu thư, thắt dây an toàn vào, ngồi cẩn thận lên.”

Thẩm Tinh Không hậm hực ngồi thẳng lên, một tay đặt lên trán, cô nhìn ra bầu trời phía ngoài.

Vừa về tới Thẩm gia, Thẩm Tinh Không liền nhìn thấy một chiếc xe màu đỏ tươi đỗ trước cửa nhà.

Cô biết đó là xe của Lạc Đơn Thụy, người phụ nữ đó là người bạn gái khá cố định của Thẩm Chi Diệu, không biết là bản tính ngạo mạn hay là làm sao mà Thẩm Tinh Không luôn cảm thấy người phụ nữ đó nhìn bản thân mình với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Thẩm Tinh Không đi phía trước A Tiến, vừa vào tới phòng, liền nhìn thấy đứng trước cửa sổ là một nam một nữ, hai tay của Lạc Đơn Thụy ôm chặt lấy eo của Thẩm Chi Diệu, cô ta đang kiễng chân lên ghé sát vào tai Thẩm Chi Diệu cười.

Cái bộ dạng như thể con gà mẹ vừa mới đẻ trứng.

A Tiến đứng lại, khẽ cúi đầu xuống chào hỏi Lạc Đơn Thụy: “Lạc tiểu thư.”

Lạc Đơn Thụy gạt đầu, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Thẩm Tinh Không, cô ta cười ha ha: “Đúng là càng ngày càng có dáng vẻ của đại tiểu thư rồi.”

Thẩm Tinh Không biết cô ta đang mỉa mai về cái sự bất lịch sự của bản thân mình, cũng chẳng cần quan tâm tới cô ta, dù sao thì cô ta cũng không phải là

thăm Hai.

Đang định lên tầng, Thẩm Chi Diệu đứng bên cạnh gần giọng xuống gọi cô lại: “Ai dạy cháu không chút lịch sự như thế hả?”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, mím chặt môi, cô quay đầu nhìn Thẩm Chi Diệu sắc mặt sầm xuống. Từ nhỏ cô đã sợ anh mỗi khi lớn tiếng với mình, bây giờ cũng vậy, cô vừa mới nhìn vào ánh mắt anh liền bị ánh mắt đó dọa cho sợ chết khiếp mà lại cúi đầu xuống, cô cắn môi lại, giọng nói lí nhí: “Lạc tiểu thư.”

Lạc Đơn Thụy lại cười đắc chí, bàn tay mềm mại của cô ta đặt lên ngực của Thẩm Chi Diệu: “A Diệu à, anh dạy bảo cháu gái của anh ngoan ngoãn thật đấy.”

Thẩm Chi Diệu nheo mày lại, thần sắc trong ánh mắt đó đột nhiên thay đổi, anh dùng lực nắm lấy tay cô ta, giọng nói gần xuống cảnh cáo bên tai cô ta: “Đừng có mà hỗn láo trước mặt anh...”

Lạc Đơn Thụy cắn chặt môi dưới, nụ cười trên môi vẫn được duy trì. Thẩm Tinh Không và A Tiến đứng ở cửa cầu thang, nhìn hai người ôm ấp nhau thân mật mà cảm thấy đầu căng ra. Thẩm Tinh Không bị khiển trách ở trước mặt Lạc Đơn Thụy, cô cảm thấy mất mặt, liền lập tức chạy lên tầng.

Vào tới phòng, cô bỏ cặp xách ra vứt mạnh xuống giường, đang định cầm lấy một con gấu bông để trút giận thì liền nhìn thấy trên đầu giường mình đặt một chiếc túi hành lý rất to.

Thẩm Tinh Không kéo chiếc túi hành lý ra, trong đó có một chiếc đĩa lớn nhìn rất kì lạ, cô nhìn một lúc thì A Tiến đẩy cửa đi vào, anh nhìn khuôn mặt tò mò của cô liền nói: “Đây là loại ra-đa chuyên dụng trong quân đội.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tính Cách Tiểu Thư

Thẩm Tinh Không chu mỏ ra suy nghĩ một lát: “Ra-đa chuyên dụng của quân đội? Cái thứ này ở đâu ra vậy?”

A Tiến nhìn cô: “Tôi ở Việt Nam từng làm lính đặc công.”

Thẩm Tinh Không nhìn chăm chú thứ đó: “Thế nhưng anh đưa tôi ra-đa chuyên dụng của quân đội làm gì? Tôi đi cắm trại, dựng cái lều, đốt đồng lửa, mọi người ngồi nói chuyện với nhau thôi mà, anh sợ tôi đi lạc à?”

A Tiến nhìn cô lấy tay đập đập vào chiếc ra-đa liền vội vàng cướp lấy cho vào túi hành lý: “Núi cao đường xa, không thể không phòng tránh. Hơn nữa, ở trong này mang theo máy theo dõi, tiểu thư nếu đi lạc tôi cũng có thể dùng nó để định vị xem cô ở đâu.”

Lúc này Thẩm Tinh Không bị Thẩm Chi Diệu mắng bây giờ trong lòng vẫn còn đang tức, cô đập tay vào túi hành lý đó nói: “Đi lạc càng tốt, như thế người ta và bạn gái người ta nhìn tôi đỡ ngứa mắt.”

A Tiến lắc lắc đầu rồi nói: “Tiên sinh không có ý đó, tiên sinh chỉ là không muốn nghe người khác nói gì không tốt về cô. Tiên sinh quan tâm tới cô.”

Thẩm Tinh Không hừ một tiếng, liếc nhìn A Tiến: “Đừng có giải thích hộ chú ấy, anh đó đi guốc được vào trong bụng chú ấy đâu mà nói!”

A Tiến nhìn bộ dạng tức giận của cô, chỉ biết nhắc lại nhẹ nhàng: “Tiên sinh là vì muốn tốt cho cô.”

Thẩm Tinh Không thật phản cảm trước cái kiêu hai người bọn họ chủ tớ bênh nhau, cô đẩy chiếc túi hành lý ra: “Nặng lắm, không đeo được đâu!”

A Tiến nhìn cô nóng giận, cũng chỉ lặn lẽ đứng đó nhìn cô.

Cái khúc gỗ di động này, Thẩm Tinh Không liếc nhìn anh một cái thăm thẳm trong bụng.

Hai người nhìn nhau chằm chằm, một lúc sau, ngoài cửa mới truyền vào tiếng bước chân chậm rãi.

A Tiến theo thói quen quay người lui xuống, nhìn Thẩm Chi Diệu đang đi vào cửa, cúi đầu nói: “Tiên sinh.”

Thẩm Tinh Không nhìn Thẩm Chi Diệu rồi quay đầu hậm hực đi thu dọn hành lý.

Vừa nãy uy phong thế cơ mà, trước mặt Lạc Đơn Thụy dạy bảo cô ghê lắm, cô biết anh cũng có sự tôn nghiêm của mình, nhưng dù sao thì trước mặt người ngoài cũng phải nể mặt cô một chút chứ? Đặc biệt là cái con người tên Lạc Đơn Thụy đó – lúc nào cũng với cái bộ dạng khinh thường cô.

A Tiến nhìn Thẩm Tinh Không như thể không nhìn thấy Thẩm Chi Diệu vậy, thái độ này của cô nói không chừng lại chọc tức Thẩm Chi Diệu rồi.

Đang lo lắng trong lòng nhưng A Tiến lại nhìn thấy Thẩm Chi Diệu khẽ xua tay, biểu thị rằng anh hãy ra ngoài trước đi.

A Tiến đơ người mất một giây rồi quay người bước đi.

Bầu không khí trong phòng dần trở nên ngột ngạt, từ trong tủ Thẩm Tinh Không lấy ra chiếc ba lô của bản thân mình, rồi cho quần áo và các vật dụng cần thiết từng thứ từng thứ một vào.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô thu dọn đồ đạc, một lúc sau anh mới cầm chiếc ra-đa chuyên dụng của quân đội đó đi tới bên cạnh cô, đưa cho cô: “Mang đi.”

Thẩm Tinh Không mím chặt môi, không nhìn anh, cũng không nói gì.

Thẩm Chi Diệu biết cô đang nóng giận, anh cúi người đặt chiếc ra-đa vào trong ba lô, nói thờ ơ: “Mang đi, đừng để người khác tìm không thấy cháu.”

Thẩm Tinh Không vẫn mím môi, cô cúi đầu nhìn cái thứ vừa nặng vừa chiếm diện tích đó, trong lòng cô đang tự hỏi câu nói của anh rốt cuộc là quan tâm đơn thuần thôi hay lại sợ cô lại chạy trốn?

Thẩm Chi Diệu thở dài một tiếng, quay đầu nhìn cô, đã là một thiếu nữ 17 tuổi yêu kiều rồi, khi cô mới 12 tuổi đến bên cạnh anh cô vẫn còn rất nhỏ và gầy, sắc mặt vàng xanh, vừa nhìn đã biết là một cô bé không chịu ăn uống đầy đủ.

Bàn tay của Thẩm Chi Diệu xoa xoa lên đầu cô, anh nhìn cô với ánh mắt nhẹ nhàng mà cô không nhìn thấy: “Không phải là mắng em, là đang dạy em thôi.”

Thẩm Tinh Không không nói gì, cô xóc xóc chiếc ba lô rồi kéo khóa lại.

Hơi thở từ cơ thể anh truyền tới, Thẩm Tinh Không giật mình cảm thấy căn phòng nhỏ nhắn càng trở nên chật hẹp.

Thẩm Chi Diệu nhìn bộ dạng khó chịu của cô, anh đứng lên, đứng xa cô ra một chút: “Đừng để quên thứ gì, kiểm tra lại vài lần đi.”

Thẩm Tinh Không cảm thấy anh rất lăm lăm, cô bủn rủn môi, đang nghĩ, đây là lần đầu tiên mà cô rời xa anh kể từ khi ở bên cạnh anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đói Chết Tôi Chịu Trách Nhiệm

Đặt chiếc ba lô xuống, cô quay đầu lại nhìn Thẩm Chi Diệu.

Năm năm trước anh vừa mới 24 tuổi, khi đó cha cô vì tham gia một hoạt động thể thao ngoài trời và đã gặp phải sạt núi, bị đất đá đè lên, ngay tới cả thi thể cũng không tìm thấy. Ông nội cô vì người con trai duy nhất gặp chuyện nên đã ngã bệnh trong có một đêm, cùng với đó là cả Thẩm gia và tập đoàn Tinh Dương đều rơi vào tình cảnh khó khăn.

Thẩm Chi Diệu khi đó vừa mới tốt nghiệp đại học đã tiếp quản trọng trách là quản lý Thẩm gia và công ty, Thẩm Tinh Không vì nghịch ngợm nên đã không thể ở bên cạnh ông nội khi đó đang cần nghỉ ngơi và phục hồi sức khỏe, vậy là Thẩm Chi Diệu liền trở thành nơi duy nhất tiếp nhận cô.

Ngày hôm đó cô cũng đeo một chiếc ba lô màu hồng nhạt, được người làm đưa tới trước xe của Thẩm Chi Diệu, bộ dạng anh lúc đó thực ra cô cũng không còn nhớ rõ nữa, ấn tượng duy nhất đó là, con người này rất nghiêm khắc.

Anh nhỏ hơn ba cô chưa tới mười tuổi nhưng cảm giác sự nghiêm khắc hơn cha cô tới mức đáng sợ.

Kí ức của cô đối với ánh mắt của anh vẫn như những ngày đầu, vẫn lạnh lùng và sâu thẳm như thể chưa bao giờ thay đổi.

Anh muốn cô không sợ như vậy nữa bèn cầm một con gấu bông tới cho cô.

Thẩm Tinh Không nhìn chăm chú lên trên giường, đó chính là con gấu bông đáng thương thường bị cô cầm ra để trút giận.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô chu môi căng hồng lên, sắc mặt vốn làn da trắng hồng mịn màng. Bây giờ cô khỏe mạnh hơn nhiều rồi, dưới chính sách nghiêm khắc của anh, bây giờ những thói quen trong cuộc sống hàng ngày của cô khoa học như một cuốn sách.

Thẩm Tinh Không bị anh nhìn tới nỗi cảm thấy không được tự nhiên nữa, cô vừa háng háng giọng vừa đi tới bên giường thu dọn đồ đạc.

Thẩm Chi Diệu không thường xuyên vào phòng cô, do đó anh cũng tiện thể nhìn quanh, bước loanh quanh, anh đi tới trước bàn học của cô, cầm một quyển sách bên trong có những bức tranh vẽ.

Anh lật vải trang ra xem rồi anh nói thờ ơ: “Mr.Z?”

Thắm Tinh Không đờ người ra, rồi cô quay đầu nhìn anh: “Chú biết?”

Thắm Chi Diệu nhìn bộ dạng ngạc nhiên của cô, anh từ từ đặt cuốn sách xuống, khẽ nói: “Đồ chơi trẻ con...”

Thắm Tinh Không mỉm môi mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên là khác thế hệ nhau.

Thắm Chi Diệu dựa người vào tường, nhìn cô chăm chăm “Cháu thích xem tranh vẽ kiểu này à?”

Thắm Tinh Không không quay đầu lại, cô nhún vai trả lời: “Cũng được ạ, dù sao thì cũng chỉ là thú vui của trẻ con thôi.”

Thắm Chi Diệu khẽ mỉm cười, nhìn Thắm Tinh Không, quả nhiên vẫn là cái tính cách của trẻ con, anh còn nhớ khi cô vừa tới, đứng kiểu thiên kim tiểu thư, kén ăn, nghịch ngợm, tùy hứng, không chịu nghe lời của bất kì một ai.

Anh bức mình đã nhốt cô vào một căn gác, để bỏ đói cô một ngày một đêm, khi thả cô ra, cô đã khóc khàn hết cả giọng đi, khi đó cô nhìn anh với ánh mắt hận thù, những kèm với đó là sự sợ hãi. Anh đã đứng ở cửa căn gác, đứng đó và nói với tất cả những người mang đồ ăn đồ uống tới cho cô: “Bây giờ tôi đang dạy dỗ nó, không tới ngày mai thì không được phép mở cửa, đói chết thì tôi chịu trách nhiệm.”

Tuy là tức giận muốn trừng trị cô, nhưng nhìn cô khi được thả ra và ăn cơm đúng như một kẻ chết đói thì anh thực sự thấy thương cô.

Một cô gái như vậy, cô căn bản không biết thế nào là khổ, thực ra anh cũng mong cô sẽ mãi mãi không biết thế nào là khổ....

Những năm nay, nhìn cô lớn lên từng chút một, nhìn cô dần dần trở nên tốt hơn, trong tim anh có một cảm giác của cái gì đó đang tồn tại rất đặc biệt, đó là cái cảm giác được cần đến....

Ngoài cửa Lạc Đơn Thụy đứng dựa ngoài đó, lại thấy ánh mắt thâm sâu đến đáng sợ đó của Thắm Chi Diệu.....

Trong lòng cô ta cảm thấy rất khó chịu, ngón tay cô ta gõ vào cửa: “A Diệu, chúng ta nên đi rồi.”

Thắm Chi Diệu thu ánh mắt về mà không chút giật mình, anh từ từ đứng thẳng lên, nhìn Thắm Tinh Không: “Thu dọn xong rồi thì sớm nghỉ ngơi đi, ra ngoài đi chơi là sẽ mệt đấy.”

Thắm Tinh Không nhìn Lạc Đơn Thụy đứng ở trước cửa phòng mình liền cảm thấy ngứa mắt, cũng không đáp lại lời của Thắm Chi Diệu, cô cứ làm việc của mình thôi.

Thắm Chi Diệu cũng chẳng so đo gì với cô, mặc kệ Lạc Đơn Thụy khóc vào cánh tay mình, hai người cùng nhau rời đi.

Thắm Tinh Không nhìn ra cửa làm mặt xấu, rồi cô quay người nhảy lên giường, giáng một cú đấm vào mắt của con gấu bông.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiêm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Gia Nhập Vào Hội Vẽ Tranh?

Đi ra từ phòng Thắm Tinh Không, Thắm Chi Diệu đưa tay rút điện thoại ra, Lạc Đơn Thụy không thể không bỏ tay anh ra.

Cắn chặt môi, cô ta nhìn người đàn ông lạnh nhạt bên cạnh mình: “A Diệu, có phải em nói không tốt về Tinh Không làm cho anh tức giận rồi không? em không có ý bắt nạt con bé đâu, em chỉ là....giống như anh, muốn tốt cho con bé, nó cũng là cháu gái em mà!”

Thắm Chi Diệu cười như không cười, cái bộ dạng lạnh lùng thà không cười còn hơn, nụ cười đó làm cho Lạc Đơn Thụy có cảm giác sợ hãi trong lòng.

“Em hiểu rất rõ....” anh liếc nhìn màn hình điện thoại, chuẩn bị gọi điện đi: “Người hiểu biết thì sẽ không làm những chuyện hồ đồ, Tinh Không là của anh, em nên biết không ai có tư cách để chỉ điểm hay nói này nói nọ cô ấy....”

Khuôn mặt nũng nịu của Lạc Đơn Thụy đột nhiên đờ ra, nhìn theo bóng dáng anh đang nhanh chân bước xuống lầu. Tinh Không là của anh? Là gì của anh? Là cháu gái! Anh đúng là đồ khốn!

Thắm Chi Diệu vẫn còn đang gọi điện thoại: “Amanda, giúp tôi xem xem, ở New York làm xong mọi chuyện thì có còn thời gian để tôi đi tới Nam Kinh một chuyến không?.....Không có gì, chỉ là đi tìm chút đồ, cô giúp tôi sắp xếp.”

Lạc Đơn Thụy kìm nén nổi tức giận trong lòng, trên khuôn mặt lại nở nụ cười như thường, bước chân đuổi theo, lại quàng tay vào tay Thắm Chi Diệu,

chu mô lên nói: “A Diệu, anh đã nói là cùng người ta đi shopping ở New York mà, sao lại còn sắp xếp thời gian đi Đông Kinh, chắc không phải là có người phụ nữ nào khác đang đợi anh chứ? Anh mà làm thế là quá đáng đấy nhé!”

Thẩm Chi Diệu cười thờ ơ, véo vào má cô ta rồi trả lời: “Anh đi Nhật để tìm một số thứ, bên cạnh anh chỉ có một người là em, em còn không biết à?”

Lạc Đơn Thụy thấy anh ta cười, liền nhõng nhẽo hức một tiếng rồi ngã người vào lòng anh ta, trong lòng lại đang nghĩ, bên cạnh anh chỉ có một người là em? Có mà quý mới tin! Người đàn ông này đối với cô ta lúc thờ ơ lúc ngọt ngào, lúc nói chuyện còn chẳng nhẹ nhàng bằng khi nói chuyện với thư ký của anh.

Tức thì tức vậy, Lạc Đơn Thụy vẫn giống như một con mèo ngoan ngoãn dựa vào lòng anh ta.

Ngày hôm sau tại phòng học.

“Em không đi.” Thẩm Tinh Không cũng không ngẩng đầu lên mà từ chối thẳng thừng lời mời của trợ lý hiệu trưởng.

Trợ lý với khuôn mặt đau khổ nói: “Thẩm tiểu thư, cô có thể xem xét, suy nghĩ một chút không, con gái mà biết vẽ thì đúng thật là văn nhả biết bao.”

Tường Thu Muội đứng bên cạnh thì đang ghen tỵ, cố gắng để khuyến khích: “Tại sao cậu không đi! Đồ Tinh Tinh tát chết, bao nhiêu người đâm đầu vào mà không vào được đấy!”

Thẩm Tinh Không lườm cô bạn một cái, thích xem tranh của Mr.Z là một chuyện, vào trong Hội vẽ tranh để làm người mẫu lại là một chuyện khác, nếu như để Thẩm Chi Diệu biết thì chắc chắn là anh sẽ đánh gãy chân cô.

Trợ lý hiệu trưởng đã nhìn ra được sức ảnh hưởng của Tường Thu Muội đối với Thẩm Tinh Không, anh ta liền nâng mắt kính lên về suy nghĩ rồi nói: “Thẩm tiểu thư, nếu như cô đồng ý gia nhập vào Hội vẽ tranh thì bạn của cô chúng tôi cũng có thể đặc cách nhận vào, như vậy thì hai người cũng có bạn đi cùng, như vậy có được không?”

Tường Thu Muội liền lập tức bị viên pháo bọc đường này thu hút, ngay lập tức sau đó liền dùng mọi cách để thuyết phục, ép buộc Thẩm Tinh Không.

Một buổi chiều mà cô bị giày vò sắp thủng màng nhĩ tai ra rồi. Gần đến giờ tan học, Thẩm Tinh Không cuối cùng cũng phải đầu hàng, trợ lý hiệu trưởng nói, kéo cô vào Hội vẽ tranh là vì diện mạo của cô có thể kích thích linh cảm sáng tạo của Lục Diễn Trạch, cô đưa tay sờ lên mặt mình, cô rất muốn hỏi xem diện mạo của bản thân rốt cuộc có chỗ nào kích thích được người khác?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cái Được Gọi Là Khởi Gợi Cảm Hứng

Tại phòng vẽ tranh.

Thẩm Tinh Không ngồi trên ghế sofa trong trạng thái thận trọng.

Lục Diễn Trạch ngồi trước khung vẽ tranh, đang chậm rãi gọt đầu bút chì.

Thẩm Tinh Không không phải là người dễ căng thẳng, nhưng trước mặt cậu, cô lại có một cảm giác như đang bị nhìn thấu. Điều này làm cho cô rất dễ cảm thấy bức rức khó chịu.

Tường Thu Muội thì đã bị những người khác lôi đi tham quan Hội vẽ tranh, thế là cũng liền đi luôn, để lại một mình cô.

Căn phòng im lặng tới mức có chút kì lạ.

Thẩm Tinh Không nhìn cậu nam sinh này, cậu là kiểu con trai có diện mạo rất dễ lọt vào mắt người khác.

“Tôi nói....” cậu đột nhiên liếc mắt lên, ánh mắt sâu thẳm: “Nhìn đủ rồi thì trả lời tôi, có đồng ý buổi chiều hàng ngày đến đây làm người mẫu cho tôi một tiếng không, không cần làm gì cả, chỉ cần để cho tôi vẽ cậu....việc này, không phải ai cũng có cơ hội đâu.”

Thẩm Tinh Không bị cậu phát hiện ra bản thân mình đang nhìn cậu, cô mím chặt môi, nhưng lại thấy bất mãn trước ngữ khí tự cao tự đại của cậu, cô vẫn nhìn cậu vênh mặt lên nói: “Tôi có điểm nào để hợp để vẽ vào tranh? Tôi không cảm thấy nhìn tôi có gì đặc biệt.”

“Không có gì đặc biệt....” cậu không chút khách khí, đặt bút xuống nhìn cô rồi tiến lại gần, Thẩm Tinh Không đột nhiên co người lại, cả cơ thể cô cứng đờ lại, Lục Diễn Trạch cúi người xuống nhìn cô chăm chăm, đột nhiên, anh đưa tay ra đỡ lấy cằm cô, khẽ cười: “Chính là muốn vẽ cậu, chẳng có lí do

nào khác. Đồng ý với tôi đi, không vất vả cũng không phiền phức, cậu có thể làm gì cũng được, để cho tôi nhìn thấy cậu là được.”

Thẩm Tinh Không cảm thấy trong lời nói của cậu dường như còn có ý khác, toàn thân cô nổi da gà lên, cô muốn thoát khỏi ngón tay cậu đang nâng cằm mình lên liền nói: “Nhà tôi quy tắc rất nghiêm, tôi không thể về muộn được.”

Lục Diễm Trạch nhìn hai hàng mi mắt của cô rủ xuống, đôi bờ vai cứng đờ lại, cậu liền bật cười: “Cậu rất căng thẳng?”

“Còn lâu!”

“Thẩm Tinh Không, cậu biết không?” Lục Diễm Trạch vẫn nhìn cô chằm chằm rồi nói: “Tri Hạo là lớp đàn em của tôi, chúng tôi đã hẹn nhau, năm nay sẽ cùng thi đấu giành huy chương vàng giải Cò trắng. Thế nhưng cô biết cậu ấy bây giờ không có cách nào để về nữa rồi, tôi phải giành được giải thưởng đó để tặng cho cậu ấy.”

Thẩm Tinh Không vừa nghe thấy tên Tri Hạo cô liền đờ người ra, cô cắn chặt môi, sống mũi cay cay. Cô không phải là kẻ máu lạnh, cô biết tình hình của Tri Hạo xấu thế nào, thế nhưng ngoài việc ấy này ra cô chẳng làm được gì khác.

Lục Diễm Trạch nhìn vào ánh mắt cô, cậu nheo mắt lại, bỏ cô ra, đứng thẳng người lên, hai tay cho vào túi quần: “Tôi đến không phải là để tìm ra ai là người đúng ai là người sai, cậu ấy là lớp đàn em của tôi, đương nhiên tôi sẽ quan tâm tới cậu ấy nhiều hơn rồi.....Nói trắng ra thì cậu cũng chẳng phải thuộc dạng rất xinh đẹp, tôi vẽ ai cũng thế thôi, chỉ là tôi muốn nhìn thấy cậu, mỗi khi nhìn thấy cậu tôi lại nhớ tới Tri Hạo, nhớ tới cảnh cậu ấy nằm ở trên giường mà không có cách nào cầm bút vẽ được, cậu có biết cái cảm giác đó không? cái cảm giác mà muốn đem hết sinh lực của mình ra, muốn cố gắng hết sức để giành chiến thắng làm cho cậu ấy vui, vì thế, nhìn thấy cậu là tôi có cảm giác như mình không không chế được sự nóng vội, thôi thúc tôi làm việc.”

Thẩm Tinh Không vẫn cắn chặt môi, trừng mắt nhìn cậu ta: “Cậu muốn dùng tôi và cậu để cùng giày vò nhau? Đây chính là cái mà cậu gọi là khơi gợi cảm hứng à?”

Lục Diễm Trạch nhún vai: “Gần gần như thế. Cậu ấy này đúng không, ấy này thì hãy giúp tôi có được cúp vàng, tặng cho Tri Hạo đang nằm trên giường bệnh, như vậy thì cậu cũng có thể nhẹ nhõm hơn một chút.”

Thẩm Tinh Không cảm thấy thật hoang đường, cách nghĩ trong đầu cậu ta cô không có cách nào để đồng ý, cô đứng lên đi ra ngoài: “Tôi không giúp được cậu đâu, tôi sợ mình sẽ điên mất....”

Lục Diễm Trạch đưa tay ra kéo cô lại, vì cậu ta giật lại bất ngờ làm cho cô đứng không vững mà ngã vào lòng cậu ta.

Cô tròn xoe hai mắt, hơi thở như ngừng lại, sống lưng cô cứng đờ ra.

Lục Diễm Trạch vòng tay qua eo cô, hít thở mùi cơ thể tự nhiên trên người cô, hai mắt cậu ta hơi nheo lại, nâng cằm cô lên, càng muốn nuốt chửng hương vị trên môi cô.

Thẩm Tinh Không đã cảm thấy độ nóng của cơ thể cậu ta truyền sang người mình, tim cô đập thình thịch, đột nhiên đẩy cậu ra ta ra, cô phần nộ trợn mắt nhìn vào đôi mắt đắc ý của cậu ta: “Tôi sẽ không tới nơi này để chịu sự giày vò của cậu đây! Mấy ngày nữa tôi phải đi tham gia hoạt động ngoài trời của nhà trường, cậu tự đi mà tìm bừa lấy một người mà cậu có thể giày vò để mà vẽ, việc của Tri Hạo tôi cảm thấy rất có lỗi, tùy cậu muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tôi đi đây....”

Lục Diễm Trạch không nói gì, để mặc cô rời đi, lặng lẽ đi về phía trước khung vẽ, cậu cầm lấy bút chì vẽ lên giấy nhưng không tập trung, cậu tự lẩm bầm một mình: “Đi đâu chứ? Thế giới này nhỏ như vậy....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tiến Cô Đi

Thời gian cách ngày xuất phát đi cắm trại càng lúc càng gần.

Tâm trạng Thẩm Tinh Không có phần uể oải, cái con người Lục Diễm Trạch đó thật đáng ghét, cô phát hiện ra cậu ta rất không giống với hình ảnh lý tưởng mà bản thân cô nghĩ về Mr.Z. người đó một khi có nét biểu cảm, buồn vui phần nộ chân thực thì liền không giống với sự tưởng tượng của cô về một con người hoàn mỹ không khuyết điểm gì.

Cô ghét cậu ta nhìn bản thân mình như thế, cũng ghét cái cách mà cậu ta cần cô tới bên cạnh cậu ta – đơn thuần là muốn dùng cô để khơi gợi cảm hứng sáng tác của cậu ta – nghe có vẻ tổn thương người khác đến nhường nào.

Buổi chiều cô lượn vài vòng rồi ngồi trong vườn hoa, ngày mai là xuất phát đi cắm trại rồi, thực ra đến lúc rời xa ngôi nhà này, con tim cô lại có chút thất vọng là lo lắng.

Nhìn cô ngồi ở đó cả buổi chiều, A Tiến bưng một cốc hoa trà tới, đưa cho cô, thấp giọng khẽ gọi cô: “Tiểu thư, cẩn thận phơi nắng lại ốm.”

Thẩm Tinh Không uống một ngụm trà, nhìn A Tiến: “A Tiến, tôi để tiền bồi đưa tôi đi, đó có phải là một hành vi rất xấu không? tôi hại tay anh ấy tàn phế rồi, có phải tôi rất đáng hận không...”

A Tiến nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô anh nói: “Cậu ta không nói một lời nào liền đưa con gái nhà người ta đi, cũng không phải xuất phát từ tấm lòng chân thật, cậu ta bị phét một cánh tay là còn nhẹ đấy.”

Thẩm Tinh Không nhìn ánh mắt đột nhiên trở nên thù hận của A Tiến, cô bĩu môi: “anh và Thẩm Chi Diệu đều là những người bạo lực....haiz, nói gì thì nói tôi cũng cảm thấy bản thân mình rất xấu xa...thôi bỏ đi, tôi không hỏi anh nữa, Thẩm Chi Diệu có việc gì không? tôi thấy cái người phụ nữ đó sao mà cả ngày từ sáng tới tối cứ ra ra vào vào thế?”

A Tiến nhìn bộ dạng chẳng vui vẻ gì của cô, trả lời: “Tiên sinh phải đi New York, Lạc tiểu thư cũng cùng đi.”

Thẩm Tinh Không lắc đầu về buồn rầu, cô cực kì không thích Lạc Đơn Thụy, có những người phụ nữ xinh đẹp mà ngay tới cả con gái cũng muốn ngắm nhìn, Lạc Đơn Thụy cũng xinh đẹp, lại còn là em họ của một chủ tịch tập đoàn tài chính, có mối quan hệ khá rộng trong giới kinh doanh, có điều, Thẩm Tinh Không nhìn thấy cô ta liền cảm thấy sợ hãi và muốn tránh xa, không biết lý do là gì.

Thẩm Tinh Không ngồi trên chiếc xích đu, nhìn chiếc xe của Thẩm Chi Diệu đang từ từ được lái vào cửa, A Tiến thì đứng ở bên cạnh, lặng lẽ nhìn cô.

Ánh mặt trời mùa hè nhưng rất vừa phải, không hề có một chút nóng bức nào.

Ngày hôm sau, sáng sớm Thẩm Tinh Không đã dậy rồi, cô thu dọn xong, đeo chiếc ba lô lên vai và đi xuống tầng ăn sáng.

Người đi cắm trại không đông, mấy lớp cộng vào cũng không quá 50 người. Bọn họ chơi chán những hoạt động thể này rồi, chỉ có cô là hồi hộp trước cái việc đi cắm trại rất bình thường thế này.

Thẩm Chi Diệu đang ăn sáng, nhìn thấy cô liền dừng lại mọi động tác.

Hôm nay Thẩm Tinh Không mặc một chiếc áo phong trễ cổ mây cam rộng rãi, phía dưới là một chiếc quần sooc bò, đôi chân trắng và trắng nõn rất thu hút ánh nhìn của người khác. Thẩm Chi Diệu nhìn cô ăn mặc như vậy liền nhăn nhó chặt mày lại.

Thẩm Tinh Không đưa chiếc ba lô cho người làm, ngồi xuống bàn ăn uống sữa.

Thẩm Chi Diệu quay đầu nhìn người làm rồi nói: “Làm cho tiểu thư một chiếc áo khoác ngoài.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh: “Hôm nay 30 độ.”

“Buổi sáng lạnh.” Anh không để để cái lại như thế.

Thẩm Tinh Không rất muốn bảo anh ra ngoài xem xem lạnh chỗ nào, bên ngoài nóng tới mức trứng sắp nở ra được rồi ấy!

Nhìn cô lặng lẽ ăn bữa sáng, Thẩm Chi Diệu suy nghĩ một lát rồi nói: “Đợi lát nữa đi cùng chú, chú tiện đường đưa cháu tới điểm tập trung.”

Thẩm Tinh Không đương nhiên sẽ không cho rằng anh không nở chia tay mà tiễn cô đi như thế, chắc là anh chưa bao giờ nhìn thấy cô đi mà khiến anh vui như vậy nên mới có tình đưa cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Cùng Chen Xe Bus

Chiếc xe lái ra khỏi cổng của Thẩm gia.

Cả chặng đường hai người ngồi phía ghế sau đều giữ sự im lặng.

Thẩm Tinh Không cảm thấy nóng chết đi được, cái thời tiết này mặc áo khoác, Thẩm Chi Diệu sợ cô không nổi được rôm ả?

Tranh thủ lúc anh đang gọi điện thoại, cô đã cởi chiếc áo khoác ra đặt ở một bên.

Vừa nói chuyện điện thoại xong, anh đang định nói gì thì Thẩm Tinh Không chỉ cảm thấy chiếc xe đột nhiên dừng lại, người ngồi trong xe liền nghiêng về phía trước.

Thẩm Chi Diệu nheo mày lại, rõ ràng là không vui: “Chuyện gì thế?”

Tài xế ngồi phía trước toát mồ hôi hạt ra, tối qua anh ta bị lỗi đi tiếp khách đã uống hơi nhiều, quên mất không kiểm tra xem xăng trong bình còn đủ hay không! kết quả rất không may, xe hết xăng rồi, bây giờ cũng may mà chỉ chết máy ở trên đường.

Sắc mặt Thẩm Chi Diệu rất khó coi, tài xế cảm thấy bản thân mình sắp bị ánh mắt lạnh lùng của anh làm cho đóng băng rồi, chỉ nghe thấy tiếng thở phía sau lên tiếng: “Cháu tự đi trước đây, cháu kịp giờ.”

Thẩm Chi Diệu nhìn Thẩm Tinh Không bước xuống xe, nheo mày lại cũng xuống, anh nói vẻ không mấy vui vẻ: “Có biết đường đi không?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh: “Cháu sẽ bắt xe.”

Thẩm Chi Diệu để cô đứng ở lề đường, bản thân mình thì đứng ở chỗ dành cho người đi bộ sang đường, anh nói lạnh lùng: “Cứ đứng ở đây, bây giờ là giờ cao điểm buổi sáng, bắt được xe thì chú cũng phục cháu đây.”

Thẩm Tinh Không tức giận, vẫn đứng ở lề đường ngả người ra vậy, thế nhưng quả nhiên đúng như anh nói, chiếc xe nào cũng đã ngồi kín khách rồi.

Chẳng bao lâu Thẩm Chi Diệu liền quay trở lại chỗ A Tiến đang đứng cạnh xe đưa tay ra nói: “Đưa tôi tiền lẻ.”

A Tiến nhìn anh, đoán ra ý đồ của anh: “Tiền sinh, như thế không an toàn.”

Thẩm Chi Diệu khẽ nheo mày: “Đưa tôi...cách có mấy bến, tôi đưa nó đi, cậu gọi xe khác tới.”

A Tiến suy nghĩ vài giây, rút tiền lẻ ra đưa cho Thẩm Chi Diệu nhưng vẫn có vẻ không đồng tình lắm.

Cởi chiếc áo vest phẳng lì ra, cởi cúc tay của chiếc áo sơ mi trắng, Thẩm Chi Diệu quay người đi về phía Thẩm Tinh Không.

Thẩm Tinh Không nhìn anh, còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy bàn tay nóng lên, bản thân liền bị Thẩm Chi Diệu kéo đi.

“Đi mau lên, xe tới rồi...”

Thẩm Tinh Không bị anh kéo chạy tới trước chiếc xe bus đang chật ních người chen lên.

Hai người lên được lên xe, đi xuống phía dưới đuôi xe rồi mới dừng lại, Thẩm Tinh Không thở hổn hển, bàn tay vẫn bị anh nắm lấy toát cả mồ hôi ra.

Cô có chút căng thẳng, Thẩm Chi Diệu từ trước tới nay chưa bao giờ nắm lấy tay cô, nếu có thì chỉ có khi còn nhỏ, bàn tay anh rất khô ráp, có vết chai sạn, nhưng lại ấm tới mức làm người khác thấy nóng....

Thẩm Chi Diệu bỏ tay cô ra, kéo cô tới trước phía trước mình, hai tay vòng lên, khóa cô ở trong vòng tay anh. Trên xe mọi người chen chúc xô đẩy nhưng đều được anh ngăn lại hết.

Người càng lúc càng đông, Thẩm Tinh Không chưa bao giờ ngồi xe bus, không biết sao lại nhiều người thế này, tuy là rất chật, rất đáng sợ nhưng chôn trong vòng tay anh cũng lại rất an toàn.

Cô nhìn Thẩm Chi Diệu, ánh mắt anh đang mơ hồ nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trán anh vì vừa nãy kéo cô chạy mà xuất hiện lấm tấm những hạt mồ hôi, ánh mắt anh rất sâu, sâu giống như biển, Thẩm Tinh Không chỉ nhìn được một nửa mặt anh, khuôn mặt anh rất hoàn mỹ, mỗi một bộ phận trên khuôn mặt đó dường như được điêu khắc mà thành vậy...

Thẩm Tinh Không có chút tò mò, cha mẹ anh là người như thế nào nhỉ? Sao lại có thể nỡ để một đứa trẻ đẹp thế này ở cô nhi viện chứ...

Ý nghĩ của cô đã chạy đi quá xa, Thẩm Tinh Không vội vàng lắc đầu trở về với thực tại.

Mỗi một điểm dừng, người lên lại càng đông hơn, Thẩm Chi Diệu không thể không gồng hai cánh tay lên để giành lấy chút không gian cho Tinh Không, tuy là không nhiều nhưng cũng đủ để không cho người khác chạm vào cô.

Thẩm Tinh Không hơi cúi mặt xuống, hít thở hơi thở đặc biệt trên cơ thể anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: “Chú Hai...” “Cố Chịu Đi...”

Người càng lúc càng đông, Thẩm Tinh Không dựa người vào thành xe, an nhiên chôn trong vòng tay của Thẩm Chi Diệu.

Thẩm Chi Diệu không nhìn cô, sau khi anh thu ánh mắt đang nhìn ra phía ngoài cửa sổ về thì liền nheo mày lại.

Cổ áo cô rộng, chiếc áo khoác lại vút ở trên xe, so với vóc dáng người đàn ông thì căn bản là phải liếc ánh nhìn xuống.

Bất giác bốn phía có vài người đàn ông đều hướng ánh mắt về phía cô, vô tình hoặc cố ý đang nhìn phong cảnh phía cô.

Thẩm Chi Diệu đột nhiên tức giận, Thẩm Tinh Không thì vẫn ngốc nghếch không biết gì, chiếc áo nội y màu trắng tinh bên trong đã bị người khác nhìn thấy rồi.

Cơ thể anh đứng thẳng lên, ghé sát vào phía trước cơ thể Tinh Không.

Thẩm Tinh Không bị ép vào rất chặt, hai cánh tay đặt trước lồng ngực anh, mặt cô đỏ lên, không biết làm thế nào liền nói: “Chú Hai...”

Thẩm Chi Diệu rất muốn đánh người, anh gằn giọng nói: “Sao thế?”

Thẩm Tinh Không như sắp nghẹt thở, cô nói: “cháu sắp không có cách nào để thở được rồi....chú cố chịu...”

“Cố chịu đi!” anh nói về không vui.

Thẩm Tinh Không bị tiếng nói gằn giọng đó của anh làm cho không dám lên tiếng nữa, cả một chặng đường bị chèn tới mức sắp nghẹt thở cả đi, cơ thể cô và cơ thể anh dính sát vào nhau, sự đụng chạm đó khiến cho nhiệt độ như tăng cao lên và Thẩm Tinh Không không thể không rung mình.

Thẩm Tinh Không dựa vào trước ngực anh, cảm nhận rõ ràng được cảm giác an toàn mà anh đem lại, cơ thể anh rất săn chắc, đó là cơ thể của một người đàn ông cường tráng và trưởng thành, con tim Thẩm Tinh Không đập nhanh như trống trận, làm cho cô có một cảm giác hoảng hốt như thể không có cách nào thoát ra khỏi hơi thở và nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh...

Trước khi Thẩm Tinh Không sắp chết nghẹt cả đi thì cuối cùng cũng đã tới điểm tập kết.

Xuống xe, bộ dạng của cô và Thẩm Chi Diệu đều rất bệ rạc.

Cô còn may, quần áo mặc trên người đều là loại khá thoải mái, chỉ có Thẩm Chi Diệu là đáng thương, chiếc áo sơ mi trắng của anh nhăn nhúm lại không nói, lại còn thêm vài vết tay bám vào bản bản.

Thẩm Tinh Không muốn cười nhưng lại không dám, đeo chiếc ba lô lên, nhìn anh: “Vậy cháu đi đây.”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô chằm chằm rồi dùng khăn tay lau mồ hôi trên mặt cô đi, anh nói với ngữ khí nhẹ nhàng: “Chú ý an toàn, đừng chạy lung tung.”

Thẩm Tinh Không gật đầu.

Thẩm Chi Diệu đem chiếc khăn tay đặt vào trong lòng bàn tay cô, nắm lấy tay cô rồi lại nhìn bàn tay cô nằm gọn thon trong bàn tay to lớn của mình, anh đờ người ra rồi gọi cô: “Tiểu Tinh...”

Thẩm Tinh Không đột nhiên thấy có chút thương cảm, bản thân cũng cảm thấy bối rối, cô vội càng giật tay mình ra, vẫy tay chào: “Cháu phải đi tập hợp đây, chú Hai, tạm biệt.”

Thẩm Chi Diệu đứng đó bất động không nói gì, nhìn cô hân hoan quay người chạy về phía các bạn, trong lòng có một cảm giác không thoải mái, anh muốn bảo cô đừng đi tham gia cái hoạt động cấm trại vô vị đó, anh có thể đưa cô đi Mỹ, đi Châu Âu, đi Nhật Bản, đi đâu cũng được, chỉ cần cô đừng giống như bây giờ, đầu cũng không quay lại mà rời khỏi ánh mắt của anh...

A Tiến bước từ trên xe xuống, lặng lẽ đi tới phía sau Thẩm Chi Diệu, nhìn ánh mắt trầm mặc và sâu thẳm của anh, thấp giọng khẽ gọi: “Tiên sinh, xe tới rồi.”

Thẩm Chi Diệu nhìn A Tiến rồi hỏi: “Có phải tôi đã quản lý cô ấy chặt quá không?”

A Tiến quay đầu sang nhìn, chỉ thấy Thẩm Tinh Không vui mừng hân hoan giống như một con hươu non chạy tới chỗ tập hợp, anh biết tiên sinh có chút thất vọng, liền lắc đầu: “Không, anh đã dạy dỗ tiểu thư rất tốt, cha cô ấy nhìn thấy cũng sẽ an tâm.”

Thẩm Chi Diệu hơi nheo mắt lại, dưới ánh sáng mặt trời khuôn mặt anh tú của anh càng trở nên mê hoặc.

“Đi thôi...” anh lặng lẽ quay đầu đi về phía chiếc xe.

A Tiến đi theo phía sau cung kính.

Thẩm Tinh Không ngờ ngạc.

Tường Thu Muội đã hẹn với cô rồi mà vẫn không thấy tới, xe chuẩn bị chạy thì Tường Thu Muội gửi tới một tin nhắn: Tinh Tinh, hôm qua tớ cùng các bạn ở Hội vẽ tranh đi bar, say tới bây giờ mới tỉnh, không kịp tới rồi, tớ không đi nữa, cậu chơi vui về nhé, tiện thể tìm lấy một đối tượng khả quan nhé...xin lỗi!

Thẩm Tinh Không rất muốn quăng chiếc điện thoại đi rồi gằm lên đồ Tường Thu Muội đáng chết, cô ở trên xe không quen biết một ai, nếu nhưng không phải là có Tường Thu Muội đi cùng thì cô cũng đã không đi chơi với một đoàn người mà toàn người lạ, cô muốn xuống xe!

Đang định đứng lên thì chiếc xe liền từ từ khởi động, cô vội vàng đứng bật dậy, chiếc ghế trống bên cạnh đột nhiên có một người ngồi xuống.

Cô phần nộ nhìn người đó, cái đầu đội chiếc mũ lưỡi chai từ từ ngẩng lên, để lộ ra một khuôn mặt với một nụ cười rạng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bất Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Là Tự Cậu Cùng Tôi Xuống Xe

Thẩm Tinh Không coi như buổi cắm trại lần này là một chuyến đi chết.

Cô cầm tai nghe vào tai, kéo chiếc mũ lưỡi chai xuống sát mắt, ngay đến việc cô không phải một người thích đeo kính mà cũng đã đeo vào để che đi đôi mắt, mục đích chính là có thể giữ khoảng cách với những người xung quanh.

Lục Diễm Trạch biết cô đang tức giận, bản thân cậu cũng không nói gì nữa, cúi đầu xuống đọc một cuốn truyện tranh, cũng đeo tai nghe vào và hưởng thụ hành trình thú vị.

Phong cảnh bên ngoài cửa xe dần dần thay đổi từ các tòa nhà cao tầng trở thành màu xanh tươi mới của đồng quê.

Không khí trong lành cũng làm cho tâm trạng của Thẩm Tinh Không thoải mái hơn một chút, có điều cả xe đều là những người lạ, lại còn ngồi bên cạnh là kẻ cô chẳng ưa gì này làm cho cô cảm thấy cuộc hành trình càng nguy hiểm.

Buổi trưa, chiếc xe đỗ lại điểm nghỉ ngơi, học sinh đều xuống xe đi vào khách sạn ăn cơm.

Thẩm Tinh Không chẳng có hứng thú ăn uống gì, cô ngồi trên xe bất động.

Cô luôn do dự liệu có nên chạy xuống khỏi xe và tự mình quay về cho xong không, nguyên nhân của việc cô đang đấu tranh mà không đi đó là khó khăn lắm mới cầu xin ông nội xin chú Hai để cho cô có một cơ hội ra ngoài đi chơi, nếu bỏ cuộc như thế này thì đúng là tiếc lắm....

Tiếng bước chân vang lên rầm rầm, cô mở mắt ra, liền nhìn thấy một cơ thể cao lớn đứng bên cạnh ghế, người đó đội chiếc mũ bóng chày, đang cười như không cười nhìn bản thân mình.

Thẩm Tinh Không có chút bực mình, trừng mắt lên nhìn anh ta: “Nhìn cái gì mà nhìn!”

Lục Diễm Trạch ngoạm một miếng táo, nhìn cô cười: “Nóng tính thật đấy....cậu không đói? Phía dưới bữa trưa rất thịnh soạn, học sinh Triển Đức đúng là có tiền thật.”

Thẩm Tinh Không mặc kệ cậu ta, quay mặt sang một bên.

Lục Diễm Trạch nhướn nhướn mày rồi tự nói: “Sớm biết là thế này tôi tội gì phải chịu khổ chứ, Tường Thu Muội gọi tôi tới đi cùng cậu, cậu xem cậu dường như cũng chẳng cần đến tôi đi cùng, chẳng bằng tôi quay về cho xong.”

Thẩm Tinh Không nhìn cậu ta: “Thu Muội bảo cậu tới? Cậu việc gì phải nghe cô ấy?”

Lục Diễm Trạch ném quả táo lên rồi lại đỡ lấy: “Đúng thế, việc gì tôi phải nghe cô ấy chứ? Cô ấy bị người của Hội vẽ tranh chúng tôi kéo đi uống rượu, thấy cô ấy không có cách nào tới được, tôi vốn rất ngại, bây giờ xem ra thì chẳng cần phải thế nữa.”

Nói xong, con người này vậy mà lại quay người đi rồi xuống xe.

Thẩm Tinh Không có chút hốt hoảng, nơi này ngoài cậu ta ra thì đúng là cô không quen biết ai cả, cô hốt hoảng vậy là liền cùng cậu ta chạy xuống xe.

Cô đi theo cậu ta, gọi: “Này, đi xa thế này rồi, cậu định về thế nào hả?”

Lục Diễm Trạch không quay đầu: “Phía dưới mũi là một cái mồm, hỏi thì biết chứ sao.”

Thẩm Tinh Không không ngờ cái tên tiểu quỷ này lại nói kiêu đầy với mình, cô tức giận chỉ muốn có cái gì đó trong tay đập cho cậu ta một cái, hai người đi được một đoạn, đột nhiên nghe thấy tiếng xe ô tô ở phía sau khởi động, sau đó, rất thâm, đó là chiếc xe đã rời đi rồi.

Hai người nhìn nhau, khi phản ứng lại thì vội vàng cùng nhau đuổi và kêu lên đọi đọi...

Đuổi theo một lúc, Thẩm Tinh Không sắp học cả máu ra rồi, bởi vì toàn là những cậu ấm cô chiêu, vì thế những người đi chơi thể này thực tế cũng có một số kẻ là để kiếm có đi chơi cái khác, nhà trường không phải là không quản nổi mà không muốn tự chuốc họa vào thân, vì thế người đến người đi đều là tự nguyện.

Thẩm Tinh Không biết sẽ chẳng có ai chú ý tới bọn họ cả, cô thờ hồn hèn vì mệt rồi ôm bụng mắng: “Đồ đáng chết... Lục Diễm Trạch!”

Lục Diễm Trạch cũng mệt chẳng khác gì cô, cậu ta nhìn cô, giơ tay lên tỏ vẻ cậu là người vô tội: “Là tự cậu cùng tôi xuống xe mà.....” Thẩm Tinh Không nhìn cậu ta ăn mặc cùng với khuôn mặt anh tú sáng ngời, cô chỉ cảm thấy bản thân mình hoa hết cả mắt choáng váng....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ghé Thăm Từ Nhân

Tại NewYork.

Trên tầng cao nhất của khách sạn.

Cảnh đêm rực rỡ, từ đây nhìn xuống, dường như phía dưới mới là những ngôi sao chỉ chít lấp lánh.

Lạc Đơn Thụy tắm xong, thay một bộ váy ngủ bằng vải tuyền mỏng tề, cô ta vừa lau mái tóc vẫn còn ướt vừa tiến lại gần, từ phía sau ôm vào eo Thẩm Chi Diệu, những ngón tay linh hoạt kéo chiếc áo sơ mi bên trong thất lung ra, giọng nói đầy gợi cảm: “A Diệu, không mệt à?”

Thẩm Chi Diệu đưa tay xuống cầm lấy tay cô ta rồi kéo cô ta vào lòng, hai tay anh men theo bờ vai cô ta và trượt xuống dưới mồi cho tới khi hai bàn tay đó vòng vào vòng eo thon thả của cô ta, ánh mắt liếc xuống nhìn cô ta và nói: “Anh sợ em càng mệt hơn thôi...”

Lạc Đơn Thụy mềm nhũn người ra, quàng lấy cánh tay anh lác qua lác lại nói thì thầm về nũng nịu: “A Diệu....đã lâu lắm rồi....anh không yêu thương em gì cả...”

Thẩm Chi Diệu cúi đầu xuống hôn lên tai cô ta, lưỡi anh liếm quanh tai cô rồi thì thầm: “Ồ, anh lại không hiểu ý em rồi.”

Lạc Đơn Thụy cắn môi, không nhịn được hơi thở dồn dập, cô ta thì thầm: “A Diệu...A Diệu....nhẹ chút thôi...”

Thẩm Chi Diệu đề cô ta lên giường, bàn tay gạt mạnh chiếc váy ngủ của cô ta ra, nụ hôn điên cuồng làm cho người khác muốn ngạt thở, Lạc Đơn Thụy rất nhanh đã sắp không chịu được rồi, cô ta thì thầm bên tai anh xin tha.

Chẳng được bao lâu, cả người cô ta đã ướt đầm mồ hôi và được anh đưa vào giai đoạn cao trào nhất, rồi sau đó cơ thể run rẩy lên một hồi và ngủ thiếp đi.

Thẩm Chi Diệu lập tức chạy đi tắm, thay chiếc áo sơ mi và chiếc quần âu sạch sẽ xong, anh cầm lấy điện thoại, sắc mặt trở về với sự lạnh lùng: “Lái xe ra cửa sau.”

Đi xuống từ chiếc thang máy, Amanda mặc một bộ váy liền thân màu đen xanh nhìn thấy người đàn ông bên cạnh mình có vẻ mệt mỏi, cô khẽ cười và hỏi: “Ông chủ, anh rất mệt.”

Thẩm Chi Diệu lác lác đầu rồi nói: “Cô thử ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ rồi lại làm cho một cô gái hôn mê đi xem có thể đứng vững được không.”

Amanda khẽ cười, nói về trêu đùa: “Tôi không có bản lĩnh để làm cho một cô gái hôn mê đi.”

Thẩm Chi Diệu quay mặt sang nhìn cô thư ký: “Đứng, cô chỉ có bản lĩnh để bị người khác làm cho hôn mê đi thôi.” Amanda đỏ mặt lên, rụt hai hàng mi xuống không dám nhìn anh: “Anh thật là đáng ghét....”

Thẩm Chi Diệu khẽ nhếch môi lên nhưng không phải là cười, thần sắc anh vẫn rất lạnh lùng.

Ra khỏi thang máy, hai người đi theo lối dành cho khách quý ra tới cửa sau, vệ sĩ mặc đồ đen sau khi chắc chắn rằng không có ai bám theo thì mới mở cửa xe, đón Thẩm Chi Diệu lên xe.

Amanda ngồi bên cạnh anh, hai người cùng ngồi xe và chiếc xe hòa vào với những dòng xe trên đường phố trong cảnh đêm.

Hai giờ đồng hồ sau.

Chiếc xe được lái vào khu vực vùng ngoại ô, những bụi cây cao lớn bên đường càng làm cho nhà tù được bảo vệ chặt chẽ này thêm vài phần tăm tối.

Sau khi xuống xe, Amanda nhìn hàng rào chắn cao lớn bằng sắt đỏ dưới ánh trăng mờ, cô không thể không cảm thấy lạnh hết sống lưng.

Thẩm Chi Diệu liếc nhìn cô rồi nói: “Đi thôi.”

Trong phòng thẩm vấn.

Một người đàn ông với mái tóc lát phát bạc mặc trên người bộ quần áo tù nhân với khuôn mặt hốc hác đi ra, Thẩm Chi Diệu ngẩng đầu lên nhìn ông ta.

Bước chân người đàn ông có phần chậm chạp, tiến lại gần, ngồi xuống, nhìn Thẩm Chi Diệu từ trên xuống dưới, ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ: “Thẩm Chi Diệu, có phải những thứ của tôi cậu đều hưởng thụ quá thoải mái rồi không?”

Thẩm Chi Diệu khẽ nhếch môi lên, cười cợt nhạt: “Cũng được, thỉnh thoảng cũng cảm thấy chán ngán.”

Người đàn ông hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nhìn tập tài liệu trong tay thư ký: “Còn muốn tôi ký cái gì nữa.”

Thẩm Chi Diệu nhìn ông ta lạnh nhạt, dường như đang rất thích thú với bộ dạng thất vọng đau khổ của ông ta lúc này: “Cổ phần bị phân tán, tôi đã tìm lại được một ít, có điều đều là những thuộc hạ cũ của ông, bọn họ chỉ nghe ông thôi. Ông viết một bức thư, bảo bọn họ biết điều một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đừng Đụng Vào Con Gái Tôi!

Người đàn ông có chút sợ hãi: “Cậu điên rồi! Sao cậu có thể để bọn họ biết là tôi vẫn còn sống!”

Thẩm Chi Diệu hơi nheo mày lại nhưng vẫn cười: “Là những thuộc hạ cũ của bản thân ông, vậy mà ông còn sợ bọn họ sẽ bán đứng ông?”

Người đàn ông đập tay xuống bàn: “Đồ điên! Cậu giúp tôi bao nhiêu năm như thế, cậu không sợ việc sắp thành mà lại hỏng à! Cậu không sợ Thẩm gia bị tiêu diệt hết sao? Cậu không sợ cậu công ty cậu khổ sở để kinh doanh sẽ bị hủy hoại à?”

Thẩm Chi Diệu vẫn cười lạnh nhạt: “Sợ chứ! Vì thế mới bảo ông ký, tôi vốn dĩ có thể dùng những thủ đoạn cứng nhắc.....tôi sẽ làm cho nó trở thành di chúc nhiều năm trước của ông, có chuyên gia khảo định chữ kí chứng minh.”

Người đàn ông nghiêng răng lại, rồi vẫn làm đúng như lời Thẩm Chi Diệu nói là viết một bức thư.

Viết xong rồi, ông ta trừng mắt nhìn Thẩm Chi Diệu một lúc sau mới hỏi: “Mọi người trong nhà....thế nào rồi?”

“Lão gia cũng ổn, cơ thể chỉ mắc bệnh nhẹ, không có bệnh gì nghiêm trọng cả. Chị Hai vẫn thế, bao nhiêu năm rồi không thay đổi.”

“Vậy....” người đàn ông cúi đầu xuống: “Tĩnh Không thì sao.....con bé thế nào rồi....”

Ánh mắt Thẩm Chi Diệu liền trở nên lạnh lùng: “Con bé ở bên cạnh tôi, rất tốt.”

“Sao nó lại ở bên cạnh cậu?” người đàn ông có chút kích động: “Con bé là một đứa con gái, nó còn chưa kết hôn, hai người ở bên nhau thế là thế nào? Tại sao không thể để nó ở bên cạnh ông nội nó, hoặc là để nó ở trong trường cũng được! Tôi không cho phép cậu ở gần nó như thế!”

Thẩm Chi Diệu bật cười: “Anh cả à, bây giờ lại còn nói là không cho phép, không thấy nực cười à? Tôi làm gì với con bé ông tưởng là ông còn có bản lĩnh mà không cho phép à?”

Người đàn ông đập mạnh tay xuống bàn: “Thẩm Chi Diệu, đồ thú tính! Mày dám động vào Tĩnh Không tao nhất định không tha cho mày!”

Thẩm Chi Diệu ra hiệu cho Amanda thu bức thư về, rồi bản thân đứng lên chậm rãi, cười cười nhìn người đàn ông với khuôn mặt tức giận trước mặt: “Anh cả, nghỉ ngơi đi, cẩn thận cao huyết áp.”

“Không được phép động vào Tinh Không.” “Nói cho anh biết...” Thẩm Chi Diệu đứng trước bàn, hai tay cho vào túi quần, cười khểnh nói: “Hôm nay khi tôi đưa đi chơi, cùng nhau ngồi xe bus, người đông đúc chật ních, tôi ôm con bé vào lòng, đột nhiên phát hiện nó không còn là con bé nữa mà lớn thật rồi, đã dậy thì thật rồi, lúc đó tôi cảm thấy, giữ lại con bé là đúng. Anh nói xem có đúng không anh cả?”

Người đàn ông tháo giày ra ném về phía Thẩm Chi Diệu, lớn tiếng mắng: “Mày là đồ cầm thú, mày đừng có mà động vào con gái tao!”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng nghiêng người né đi: “nghĩ ngợi đi, nếu tôi nói với Tinh Không việc ông đã làm ông tưởng rằng con bé còn nhận ông làm cha à? Tôi khuyên ông hãy thụ hình cho nghiêm túc đi, qua kiếp nạn này rồi, ngày tháng tiếp theo của mọi người sẽ đều dễ sống hơn.”

Đưa Amanda cùng rời đi, phía sau lưng người đàn ông vẫn gầm lên.

Ra khỏi cổng của nhà tù, Thẩm Chi Diệu thở dài một tiếng.

Amanda ôm lấy tài liệu, nhìn anh: “Ông chủ, anh vẫn ổn chứ?”

Thẩm Chi Diệu nhay nhay dây thần kinh ở hai bên thái dương rồi đi về phía xe, cười cười: “Về ngủ thôi, bằng không người hôn mê là tôi mất.”

Amanda cười, cùng anh sải bước rời đi.

Ôm lấy ba lô, Thẩm Tinh Không ở phía sau Lục Diễm Trạch, hai người men theo con đường nhìn không thấy điểm đầu đầu từ từ đi.

Thình thoảng có một chiếc xe chạy qua, Thẩm Tinh Không giơ tay ra vẫy liên hồi biểu thị rằng đối phương hãy dừng xe lại, nhưng chẳng có ai để ý tới cô.

Cô rất bức, nhìn Lục Diễm Trạch thư thả thong dong như người đang đi bộ ngắm cảnh, cô điên tiết: “Xin cậu cũng nghĩ cách đi có được không hả?”

Lục Diễm Trạch khoanh tay lại, quay đầu nhìn cô: “Đại tiểu thư, cậu gọi điện cho tài xế nhà cậu tới đón chẳng phải là xong rồi à? Việc gì phải đi bộ với tôi thế này.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiêm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cùng Nhau Ngồi Xe Công Nông

Thẩm Tinh Không chẳng thèm gọi điện về.

Nếu để cô nói tôi là kẻ ngu ngốc, tôi đã xuống xe cùng với một tên tiểu tử đáng ghét, kết quả là xe lái đi mất và tôi bị bỏ lại trên đường? Nếu phải nói thế thì cô còn lâu mới gọi!

Lục Diễm Trạch đi cũng có chút mệt, quay đầu lại nhìn Thẩm Tinh Không, cô ôm một chiếc ba lô rất to, nhìn thì có vẻ nặng, trán cô ướt đầm mồ hôi, chiếc áo sơ mi cũng ướt một mảng ở trên cổ vì mồ hôi toát ra.

Nhìn bộ dạng bước đi mệt mỏi của cô, Lục Diễm Trạch liền quay lại vài bước, cướp lấy chiếc ba lô, nâng lên nâng xuống rồi nói: “Cậu mang một túi vàng miếng đi đấy à?”

Thẩm Tinh Không lườm cậu ta: “Tôi mang một ba lô lựu đạn đấy!”

Lục Diễm Trạch nhìn bộ dạng nóng nực của cô, đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện từ phía xa có một chiếc xe công nông đang lẽ lẽ tiến lại gần, cậu hất mặt lên ra hiệu cho Thẩm Tinh Không rồi nói: “Này, né như cậu muốn về nhà tôi không ngăn cậu đây. Tôi cũng khuyên cậu mau mau mà về, ở ngoài không bằng ở nhà đâu, người như cậu thì làm sao mà chịu khổ được.”

Thẩm Tinh Không nghe cái ngữ khí cậu ta nói như thể đang muốn đuổi người vậy, cô nhìn cậu ta: “Thế còn cậu thì sao?”

Lục Diễm Trạch nhún vai: “Tôi không định về nhanh như thế, ở gần đây cảnh sắc khá đẹp, tôi ở đây hóng gió thêm một lúc.”

Thẩm Tinh Không suy nghĩ một lát, nhìn cậu ta: “Khó khăn lắm tôi mới có cơ hội ra ngoài đi chơi, còn lâu tôi mới quay về thế này!

Lục Diễm Trạch nheo mày nhìn cô, cái khuôn mặt bé bỏng ngây thơ đó như đang viết lên hai chữ bướng bỉnh vậy, cô nói khó khăn lắm cô mới có cơ hội ra ngoài?

Anh nhìn vào trong ánh mắt cô, đúng là có chút buồn thương vì cô đơn.

Nếu là như vậy thì thật là đáng thương....

Lục Diễm Trạch đi tới bên đường, đưa tay ra vẫy vẫy chiếc xe công nông, một ông già với khuôn mặt kham khổ đen thui dừng xe lại, từ ống xả của chiếc xe phả ra luồng khói đen xì đặc mùi xăng dầu.

Thẩm Tinh Không bật mũi lại, ho lên vài cái.

Lục Diễm Trạch tiến lên phía trước, người đàn ông lớn tuổi và cậu nói chuyện rất vui vẻ với nhau.

Chẳng bao lâu sau, Lục Diễm Trạch nhìn cô vẫy tay, Thẩm Tinh Không chạy nhanh lại gần, nghe thấy cậu nói: “Có muốn đi không? đi thì lên xe.” Thẩm Tinh Không nhìn đồng hồ cô chắt đáy phía sau xe, cô đờ người ra nhìn Lục Diễm Trạch, muốn hỏi cậu, thế này thì lên ngồi thế nào?

Trong lúc cô đờ người ra đó, liền thấy Lục Diễm Trạch kéo dây chạc đang buộc những đồng cỏ ra, cậu ta giống như một con khỉ nhanh nhẹn nhảy lên xe, Thẩm Tinh Không tưởng rằng cậu ra sẽ bỏ lại mình, cô bật khóc, giậm chân nói: “Lục Diễm Trạch, sao cậu có thể tự mình bỏ đi như thế!”

Lục Diễm Trạch khẽ cười, từ phía trên gờ tay xuống, hướng về phía Thẩm Tinh Không.

Thẩm Tinh Không thút thít, nắm lấy tay cậu, rồi được cậu kéo lên trên.

Ngồi xuống với bộ dạng nhếch nhác, chiếc xe công nông nổ máy với tiếng động rất lớn, chậm chạp bò trên đường rồi đi.

Thẩm Tinh Không cầm lấy chiếc khăn tay mà Thẩm Chi Diệu đưa để lau mặt, ngồi trên những thứ này, cảm giác thật mới lạ, cô nhìn đồng hồ nhìn tây, cười he he: “Giống kiểu xe mui trần...chúng ta đi đâu đây?”

Lục Diễm Trạch nhìn bộ dạng hân hoan của cô, khẽ cười mĩa mai: “Quả nhiên là đại tiểu thư, cái gì cũng đều cảm thấy mới lạ.”

Thẩm Tinh Không hức một tiếng: “Cậu không phải là đại thiếu gia chắc! Tôi nghe Tường Thu Muội nói, tổ tiên nhà cậu từng có người làm thủ tướng nữa!”

Lục Diễm Trạch liếc nhìn cô: “Nói linh tinh, nhà tôi có người từng làm Thiên Hoàng, cậu cũng tin chắc?”

Thẩm Tinh Không bĩu môi: “Dù gì thì cũng đều là đồ tiểu quý....”

Lục Diễm Trạch lườm cô rồi chẳng thèm để ý tới cô nữa, thả mình nằm xuống đồng cỏ, nhắm mắt lại.

Thẩm Tinh Không nhìn đồng cỏ phía dưới, dùng tay sờ vào, đều là bụi đất, cô nhìn bộ đồ sạch sẽ của bản thân mình, cô không thể không do dự. Nhưng động tác này Lục Diễm Trạch đều biết trước cả rồi, cậu bĩu môi, khuôn mặt đầy sự chế giễu. Thẩm Tinh Không thấy cậu ta cười mình, cô nghiêng răng lại, cũng nhắm mắt rồi ngã người vào đồng cỏ.

Mùi thơm của cỏ non làm cô Thẩm Tinh Không cảm thấy thật nhẹ nhàng. Ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu xuống cơ thể, chiếc xe lắc lư càng làm cho người ra khỏi sở. Thẩm Tinh Không nghe tiếng kêu ầm ầm của chiếc xe nhưng cũng không cảm thấy rất khó chịu.

Lục Diễm Trạch mở mắt ra, thấy cái bộ dạng như thể đang hưởng thụ đó của cô, khẽ cười rồi nói: “Tôi hỏi rồi, bác ấy nói, chỗ bọn họ đang làm du lịch trang trại, có phòng cho ở, đêm nay chúng ta sẽ dừng chân tại đó, nếu cậu không đồng ý thì mau nói để tôi nghĩ cách đưa cậu đi.”

Thẩm Tinh Không bĩu môi, nói kiên định: “Ai bảo tôi sẽ đi chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nông Trại

Ngồi xe công nông, hai người nhàn nhã đi tới điểm đích....

Thẩm Tinh Không trong lòng đầy hi vọng, cô nhồi người lên nhìn nơi được gọi là “khu du lịch trang trại” rồi cô và Lục Diễm Trạch bốn mắt nhìn nhau.

Một căn nhà gạch không lớn với hai phòng, hàng rào bao quanh một cái sân nhỏ, bên trong là một cánh đồng rau phong phú, trong sân còn có gà và chó đang chạy.

Đại thúc dừng xe lại, vừa lau mồ hôi vừa nhìn hai người nói nhiệt tình: “Mau xuống xe đi! Để bác gọi vợ bác ra làm cơm quê cho hai đứa.”

Lục Diễm Trạch đáp lại một tiếng rồi xuống xe trước, rồi cậu đưa tay ra đỡ Thẩm Tinh Không xuống.

Thắm Tinh Không phải bộ quần áo dính đầy bụi, cô nhìn chàng trai với đầy vẻ hứng thú: “Com quê là com thế nào?”

Lục Diễm Trạch nhìn cô vẻ chế giễu: “Tôi là đồ tiểu quý, tôi không biết.”

Thắm Tinh Không tròn mắt lên: “Đồ nhỏ nhen.”

Lục Diễm Trạch chẳng quan tâm tới cô, cho tay vào túi quần, thông dong đi về phía nơi được gọi là “phòng cho khách.”

Hai căn phòng, phòng phía trên đã được chủ nhà ở kín rồi, phòng phía dưới thì nhỏ tí teo. Thắm Tinh Không đi vào trong, nhìn thấy Lục Diễm Trạch đang ngồi trên cạnh một tấm phản với một cái bàn nhỏ đang ăn com, cô rất muốn đá cho cậu một cái, cô nghiêng răng hỏi: “Tối nay...ở đây sao?”

Lục Diễm Trạch cắn một miếng ớt xanh: “Nếu không thế thì thế nào nữa?”

Thắm Tinh Không cắn môi, mặt cô hơi đỏ lên...

Lục Diễm Trạch liếc nhìn cô một cái rồi lại đập tay xuống tấm phản: “Yên tâm đi, tôi không phải hạng người thèm khát ăn tạp đâu... cái phản này rất rộng, tôi sẽ nằm gọn vào một bên.”

Thèm khát không ăn tạp?

Thắm Tinh Không rất muốn hỏi cậu ta có phải cậu ta đang an ủi mình không? Vì buổi trưa không ăn com, lại đi một đoạn đường dài như thế, Thắm Tinh Không đói chết đi được, tuy là cái bát bằng sứ đã bạc màu và có vết chấm đen nhìn không thiện cảm lắm, thức ăn cũng lại chỉ có khoai tây, cà tím và ớt cùng với hành tây nhưng cô và Lục Diễm Trạch ngồi trên phản đã mời người ăn hai bát com to.

Lục Diễm Trạch nhìn Thắm Tinh Không ăn ngồm ngoàm rất ngon miệng, cậu liền cười mỉm, nhường lại cho cô miếng trứng cuối cùng: “Cậu cũng được lắm, tôi cứ tưởng cậu chê những thứ này không ăn đấy.”

Thắm Tinh Không và nót miếng com trong bát: “Cậu nhìn tôi hơi phiền diện đấy, tôi không phải là người kén ăn đâu.”

Tất cả đều là do Thắm Chi Diệu rèn luyện.

Lục Diễm Trạch nhìn cô và trong đầu nghĩ, có lẽ đúng là bản thân mình đã nhìn cô phiền diện, cô có một chút khác so với trong tưởng tượng của cậu.

Thắm Tinh Không ăn no rồi, nằm xuống tấm phản, no tới mức không động đậy được nữa, vỗ tay vào bụng nói: “Du lịch nông trại là thế này à? Sao không thấy có khách du lịch nhỉ?”

Lục Diễm Trạch cũng nằm xuống, xoa xoa cái bụng như cái trống: “Đại thúc nói phải thì là phải, bác ấy phải nuôi cả nhà, cũng không dễ dàng gì.”

Thắm Tinh Không đại ý hiểu được ý của cậu ta, cô ồ một tiếng rồi nói: “Vậy thì trước khi đi chúng ta đưa cho bác ấy nhiều tiền một chút, bác ấy lớn tuổi thế rồi mà vẫn còn phải chạy long đong...”

Lục Diễm Trạch nhìn cô, dường như có chút ngạc nhiên.

Thắm Tinh Không buồn ngủ lắm rồi, cô hai mắt đã díp vào nhau nhưng vẫn đưa tay ra chạm vào miệng cậu “nước sốt này đại thiếu gia, không ngờ cậu cũng khá như tôi...”

Lục Diễm Trạch đơ người ra, chỉ cảm thấy lồng ngực đột nhiên căng phồng lên.

Lại nhìn cô, Thắm Tinh Không đã quay người sang một bên, gối lên chiếc áo khoác của cậu mà ngủ.

“Ăn xong là ngủ, cậu đúng là đồ lộn...” Lục Diễm Trạch lẩm bẩm, đứng lên thu dọn cái bàn để trên phản, từ trong tủ rút ra một cái chăn mỏng, đắp lên người cô. Cậu suy nghĩ, lại rút ra một cái gối, khê khàng đặt xuống dưới đầu cô.

Nhìn cô ngủ rất ngon lành, Lục Diễm Trạch nhìn cô không rời mắt, nhìn vào khuôn mặt với diện mạo xinh đẹp của cô tới nỗi thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiêm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Gọi Cậu Là Lộn Oa Được Rồi

Khi Thắm Tinh Không tỉnh lại thì trời đã tối rồi.

Ngủ say tới nỗi một bên má tê cả đi, cô dậy và lấy tay đỡ lấy một bên má đỏ cả lên, vẫn không quen ngủ phản, cô có chút mỏi, cô bò dậy đi tìm Lục

Diễn Trạch.

Vừa mới ra khỏi cửa liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang cuốc đất ở trong vườn rau.

Cô bùm miệng cười nhưng vẫn phát ra tiếng, liền thấy Lục Diễn Trạch quay đầu lại, cậu ta dùng ánh mắt tức giận và oán hận nhìn cô chăm chăm.

Bác gái nhìn thấy Thẩm Tinh Không tỉnh rồi, vội vàng cướp lấy chiếc cốc ở trong tay Lục Diễn Trạch lại, vội vàng nói: “Thanh niên thành phố như hai đứa thì làm gì biết làm những cái này. Cô nương tỉnh rồi, cháu đưa cô ấy đi chơi đi, ở gần đây có cảnh thành phố về đêm, bảo bác trai đưa hai đứa đi, vui lắm.”

Lục Diễn Trạch nhìn bộ dạng có chút ngượng ngùng của Thẩm Tinh Không, cậu từ vườn rau đi ra, nhìn cô “Lợn! cậu đã ngủ cả một buổi chiều đấy!”

Thẩm Tinh Không nhìn cậu ta toàn thân lấm bần bần đất, nhin cười cô nói: “Tôi sẽ chụp lại cho cậu rồi gửi vào diễn đàn fans của cậu, tiêu đề là nông phu Mr.Z, chắc chắn là sẽ thu hút mọi người.”

Lục Diễn Trạch xắn tay áo lên: “Diễn đàn fans của tôi cậu đã từng lên à?”

Thẩm Tinh Không vội vàng đổi chủ đề câu chuyện: “Cậu đi thay quần áo đi, chúng ta cùng đi ngắm cảnh thành phố về đêm được không?”

Lục Diễn Trạch liếc nhìn cô rồi nói: “Tôi mệt rồi, tôi muốn đi ngủ.”

Thẩm Tinh Không đi theo phía sau cậu, năn nỉ: “Chỉ đi một lát thôi mà, xem một tí rồi về được không, cả đời này tôi chưa bao giờ được đi xem cảnh thành phố về đêm...”

Lục Diễn Trạch trong lòng nghĩ, nếu vậy thì cậu thật là đáng thương, vừa đi vào phòng, lột bỏ chiếc áo lao động trên người xuống. Thẩm Tinh Không đi vào đứng lúc nhìn thấy bộ ngực lực lưỡng của cậu, cô giật mình đỏ mặt lên, lập tức chạy ra ngoài cửa.

Lục Diễn Trạch thay đồ xong đi ra, nhìn thấy Thẩm Tinh Không ngồi xỏm trên mặt đất vẽ những hình tròn vô định, bộ dạng đó giống như một kẻ ăn xin đáng thương. Lục Diễn Trạch hắng giọng: “Có muốn đi xem cảnh thành phố về đêm không mà vẫn còn ngồi ở đó?”

Thẩm Tinh Không ngẩng đầu lên nhìn bộ dạng cậu với khuôn mặt nghiêm túc, cô cười với bộ dạng lấy lòng, để lộ ra hàng răng trắng đều.

Đi ra tới thành phố, Lục Diễn Trạch mới phát hiện Thẩm Tinh Không thực sự là chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Cô nhìn thấy cái gì cũng đều cảm thấy mới lạ và tò mò, nhìn thấy cái gì cũng muốn có, cậu đưa tay ra đẩy cô đi, cậu tròn mắt nhìn bát đậu phụ thối, quả khế cầu, nước hoa quả, con búp bê trong tay cô: “Thẩm Tinh Không! cậu muốn no tới chết đấy à? Buổi chiều cậu vừa mới ăn hai bát cơm to đùng rồi đấy!”

Thẩm Tinh Không đưa bát đậu phụ thối ra trước mặt cậu cười: “Hi hi, vui thật đấy, loại đậu phụ này thối lắm, cậu có dám ăn không?”

Lục Diễn Trạch nhìn trong ánh mắt cô là sự hân hoan và vui mừng, muốn mắng cô nhưng rồi cậu lại cảm thấy cô thật đáng thương, nhà cậu tuy là cũng nghiêm khắc nhưng chưa từng hạn chế cậu phải sống cuộc sống thế nào, cậu thích vẽ thì người nhà cũng để mặc cậu theo đuổi sở thích kể cả bỏ sự nghiệp học hành. Nhìn Thẩm Tinh Không cảm thấy vui mừng với những chuyện nhỏ hết sức bình thường của cuộc sống thường ngày, cậu nhìn ra thực ra cô sẽ dễ thỏa mãn hơn bất kì ai.

Cùng cô đi tới trước các quán ăn vặt lề đường, nhìn cô ăn bát thịt kho tàu vừa mỡ vừa ngấy ăn hết, cậu ấn vào cái bụng căng tròn của mình, rồi lại cảm thấy ăn lau mìếng dính đầy dầu mỡ của cô: “Thẩm Tinh Không! cậu là con ma đói đấy à? Từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy một cô gái nào mà ăn thịt mỡ ăn ngon lành như thế.”

Thẩm Tinh Không nhìn cậu, cười tươi: “Đúng thế, tôi cũng nghi ngờ liệu tôi có phải con ma đói hay không. Sao tôi có thể ăn nhiều như thế không biết chứ, trước đây tôi không hề phát hiện ra đâu, khi ở nhà, ăn cái gì cũng đúng giờ và chỉ được ăn theo một mức nhất định.”

Lục Diễn Trạch nhìn cô đem cái mặt vẫn dính đầy dầu mỡ ở hai mép dụi vào mình cậu liền né đi rồi mắng: “Lợn.”

Thẩm Tinh Không bĩu môi lắc lắc đầu làm mặt xấu rồi cười nói: “Cậu từng gặp con lợn nào đáng yêu thế này chưa hả? Người ta vẫn gọi tôi là “Cô gái xinh đẹp có má lúm đồng tiền” đấy!”

Lục Diễn Trạch nghe lời nói tự ảo tưởng của mình, trong lòng liền hoảng loạn, giả vờ cái bộ dạng như buồn nôn: “Vâng, cậu là con lợn có má lúm đồng tiền, sau này gọi cậu là lợn oa được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Có Cách, Không Để Nó Nhảy Ra.....

Cùng với Thầm Tĩnh Không đi một vòng ở phố đêm đi bộ, Lục Diễm Trạch tuy chê bai cô cái gì cũng không biết nhưng cũng luôn lặng lẽ đi phía sau cô để bảo vệ cô và đảm bảo cho cô không bị đi lạc.

Đợi tới khi Thầm Tĩnh Không không ăn không chơi nổi nữa, trên cổ cô treo một chiếc mặt nạ Kinh kịch, cô ngẩng người ra nhìn xung quanh một lượt, Lục Diễm Trạch xách chiến lợi phẩm cả một buổi tối của Thầm Tĩnh Không rồi nghe thấy cô hỏi: “Chúng ta về thế nào bây giờ? Đại thúc bảo chúng ta gọi điện thoại cho bác ấy đúng không?”

Lục Diễm Trạch tê hết hai cánh tay đi vì xách đồ, cậu trả lời cô chẳng mấy vui vẻ: “Ai mà chịu được cậu chứ! Bây giờ mấy giờ rồi! Chỗ này sắp giải tán hết rồi!”

Thầm Tĩnh Không ngơ ngác.

Lục Diễm Trạch tay xách đồ, cậu quay đầu đảo mắt nhìn xung quanh: “Đừng phiền tới đại thúc nữa, bác ấy bây giờ nhất định là đã ngủ rồi, cậu đi theo tôi, tôi nhớ đường lúc tới, chắc là không xa đâu.”

Thầm Tĩnh Không cảm thấy mệt, nhưng nhìn cậu xách nhiều đồ như thế, cô tự biết mình không có quyền oán trách, chỉ biết đi theo phía sau cậu quay về.

Người đi trên đường rất ít, cũng không có đèn đường, ánh sáng duy nhất chỉ có ánh sáng của trăng. Cây cối rất rậm rạp, côn trùng kêu như một bản nhạc. Ánh trăng chiếu xuống con sông trước mắt lấp lánh nhìn rất vui mắt.

Thầm Tĩnh Không cảm thấy, bản thân không đi theo nhà trường cắm trại là một điều đúng đắn và cùng với Lục Diễm Trạch tới đây là một điều thật may mắn.

Lục Diễm Trạch thấy cô chẳng có chuyện gì mà cũng rất vui vẻ, cậu liền lườm cô một cái rồi nói: “Cậu đi theo sát vào, những ngọn núi bên đường đều là nghĩa địa, nghe nói là buổi tối thường xuất hiện ma chơi đây.”

Một câu nói dọa Thầm Tĩnh Không sợ chết khiếp, cô liền vội vàng chạy theo bám sát cậu.

Ánh trăng bây giờ không còn chiếu sáng nữa mà thay vào đó là bóng tối âm u, Thầm Tĩnh Không chỉ cảm thấy chạy dọc sông lưng là một cơn ớn lạnh, tiếng bước chân vì thế cũng dồn dập hơn và khuôn mặt nhìn có vẻ sợ hãi. Chắc là cũng phải tám quá nửa đêm rồi, trên đường không hề có một ai, cây đại ở hai bên đường mọc lại cao, gió vừa thổi qua liền tạo ra một âm thanh xào xạc nghe rất rùng rợn, không nhìn chỉ nghe cũng đã thấy sợ.

Lục Diễm Trạch nhìn thấy cô như vậy, giọng nói cậu ồm ồm: “Có nghe thấy tiếng bước chân phía sau không....”

Thầm Tĩnh Không kêu thét lên một tiếng, rồi nhảy bổ lên phía trước ôm lấy cổ Lục Diễm Trạch, người cô co rúm lại: “Cậu đừng có dọa tôi! Tôi thực sự rất sợ!”

Lục Diễm Trạch nhìn cái đầu nhỏ của cô áp sát vào ngực mình, cậu đưa một bàn tay lễ võ nhẹ vào cô, nhin cười rồi nói: “Đúng là một con lợn vừa tham ăn vừa nhát gan, cậu xem cậu đi, làm gì có điểm nào đáng yêu chứ!”

Thật sự không biết cái tên gốc Tri Hạo thích cậu ở điểm gì nữa.....

Thầm Tĩnh Không bĩu bĩu môi, ngẩng đầu lên nhìn cậu với dáng vẻ tủi thân: “Cậu dọa tôi thì làm sao tôi lại không sợ chứ....cậu là cái đồ xấu xa!”

Lục Diễm Trạch hai tay xách đồ, cúi đầu xuống nhìn vào khuôn mặt phụng phịu của cô. Ánh trăng mờ mờ chiếu lên khuôn mặt cô một lớp ánh sáng màu bạc, Lục Diễm Trạch không biết tại sao lúc này trong đầu cậu chợt xuất ra một từ ngữ - tiên nữ.

Thầm Tĩnh Không nhìn cậu, khuôn mặt anh tú điển trai của một chàng trai trẻ làm rung động tâm hồn người khác, đôi mắt đen sâu lấp lánh, trong giây lát, cả hai người đều im lặng, lặng lẽ ngơ ngời ra nhìn thẳng vào đối phương.

Lục Diễm Trạch thả những đồ đang xách trên tay xuống, đưa một tay ra đặt lên đầu cô, nhìn cô giật mình muốn né người đi, cậu lại dùng một tay kia giữ vào eo cô, ôm chặt lấy cô, giọng nói khàn khàn cậu nói: “Sao tìm lại được nhanh thế? Sắp nhảy cả ra ngoài rồi!”

Thầm Tĩnh Không muốn mắng cậu, bàn tay cậu đặt lên eo người ta như thế, ai mà tìm không được nhanh cho được chứ....

Nhưng chỉ là hơi thở dồn dập hơn thôi, không ai nói thêm một câu nào nữa.

Lục Diễm Trạch nhìn khuôn mặt cô đỏ ửng lên thật đáng yêu, hơi thở càng lúc càng dồn dập, cậu giống như một sinh vật mất kiểm soát, cậu lại từ từ dùng tay áp sát người cô vào người mình: “Anh có cách rồi....để nó không nhảy ra ngoài....”

Thầm Tĩnh Không nấp máy môi muốn bảo cậu tránh ra, đừng có áp sát người như thế, đừng có nhìn cô như vậy.....

Thầm Tĩnh Không còn chưa kịp phản ứng lại, cô liền cảm thấy đôi môi mình nóng ran lên, một cảm giác lạ lẫm bao phủ lên toàn bộ cơ thể cô, hai tay cậu ôm lấy cô càng chặt hơn, tiếng hơi thở và tiếng tim đập đều biến mất trong nụ hôn của cậu

Chương 38: Nụ Hôn Đầu Đòi

Thẩm Tinh Không không có kinh nghiệm yêu đương, sự tiếp xúc với Trì Hạo cũng chỉ giới hạn ở việc viết thư, nói chuyện cũng rất ít chứ đừng nói tới việc tiếp xúc gần gũi.

Khi Lục Diễm Trạch hôn cô, đầu óc cô ở trong trạng thái trống rỗng, có sợ hãi, có phần nộ....còn có cả sự xấu hổ....

Cô không biết Lục Diễm Trạch sao lại cứ lấy lưỡi đá vào răng cô, hành động đó của cậu làm cho cô như bị cướp mất hơi thở, trong lòng tức giận nên cô đã cúi đầu xuống không cho cậu ta đạt được mục đích.

Lục Diễm Trạch vốn muốn trêu chọc cô một chút, thấy cô muốn né tránh cậu liền lấy tay giữ lấy gáy cô, lại cắn vào miệng cô.

Vị trong miệng Thẩm Tinh Không rất ngọt, nhưng sự phản ứng của cô khá dữ dội, Lục Diễm Trạch và cô đấu tranh với nhau một lúc, tuy lưu luyến mùi vị trong miệng cô nhưng lại cảm thấy bản thân làm thế này là không tôn trọng cô, trong lòng cảm thấy áy náy vì thế mà động tác của Lục Diễm Trạch nhẹ nhàng hơn. Thẩm Tinh Không có được không gian, cô tức giận đẩy cậu ta ra, giờ tay định giáng cho cậu ta một cái tát.

Lục Diễm Trạch nắm lấy tay cô dễ như trở bàn tay, nhìn vào khuôn mặt phần nộ đỏ ửng của cô, cậu cười cười, nói với giọng khàn khàn: “Xấu hổ cứ như là lần đầu tiên ấy.....”

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, tức giận vùng tay ra: “Đồ khốn! Sao cậu có thể ức hiếp tôi thế này chứ!”

Lục Diễm Trạch nhìn bộ dạng của cô, nhìn thế nào cũng giống như đang nũng nịu, không thể phủ nhận, bộ dạng này của Thẩm Tinh Không vừa đáng yêu vừa khiến người khác thấy mê hoặc.

Thẩm Tinh Không thấy cậu ta ngơ người ra nhìn mình, cô tức giận quay người đi rồi chạy, đồ khốn, cô sớm đã biết con người này chẳng tốt đẹp gì, bây giờ thì hay rồi, nụ hôn đầu đòi đã bị cậu ta cướp đi như vậy đấy! nụ hôn đầu của cô ời! Sao lại có thể tùy tiện để người khác cướp lấy thế chứ, cậu ta có là gì của cô đâu!

Lục Diễm Trạch nhìn thấy cô chạy như ma đuổi, lại còn chạy nhằm hướng, vội vàng đuổi theo, gọi cô: “Thẩm Trư Oa (Con lợn)! Cậu chạy nhằm hướng rồi! Đừng có qua sông đấy!”

Thẩm Tinh Không chỉ nhớ tới sự phần nộ, xấu hổ mà đâm đầu chạy về phía trước, hai chân giẫm xuống dòng nước lạnh như băng, trong lòng cô nghĩ, nếu có chú Hai và A Tiến ở đây....cậu ta sẽ không dám bắt nạt bản thân thế này nữa.....Chú Hai.....

Cô nhớ lớn cảnh lúc ở trên xe bus Thẩm Chi Diệu bảo vệ cô trong lòng, cảm giác lúc đó thật sự đúng là người đàn ông đó có thể bảo vệ bản thân mình không phải chịu bất kì sự tổn hại nào....

Sống mũi cô cay cay, cô quệt nước mắt đi rồi tiếp tục qua sông.

Lục Diễm Trạch đuổi theo, một chân vừa giẫm xuống nước liền thấy bóng dáng trước mặt đột nhiên trượt chân sau đó liền ngã xuống dòng nước lạnh.

Cậu nhanh chân tiến về phía cô, nhìn Thẩm Tinh Không toàn thân ướt sũng ngồi dưới nước lớn tiếng khóc, cậu không nhịn được cười, kéo tay cô: “Nói cậu ngốc đúng là không oan! Đứng lên, quay về thay đồ, buổi tối rất lạnh.”

Thẩm Tinh Không đứng lên, người ướt sũng, cô giờ tay lên định đánh cậu ta: “Cậu mới ngốc! Lục Diễm Trạch, tôi có đắc tội gì với cậu đâu sao cậu cứ phải bắt nạt tôi cậu mới vui à?”

Lục Diễm Trạch nhìn cái miệng nói liên hồi của cô, trên môi vẫn đang còn đỏ lên vì vừa nãy cậu hôn mãnh liệt quá, trong lòng lại thấy bức dọc, cậu lập tức bế phốc cô lên, nhắc chân bước về, nói lạnh lùng: “Còn ồn ào nữa là tôi vứt cậu vào bãi cỏ trong bãi thao ma đấy! im miệng vào!”

Sự hung hăng của cậu làm cho Thẩm Tinh Không cũng không dám mạnh mẽ mà nói: “Cậu vứt đi! Tôi sợ cậu chắc!”

Bị cậu ôm trong lòng, cô không can tâm lấy tay quàng lên cổ cậu, rồi ghé miệng cắn vào bờ vai đó.

Lục Diễm Trạch giật mình nhưng chỉ hức một tiếng, chẳng thấy đau gì cả, một cô gái yếu ớt như cô cắn lên người cậu thì chỉ cảm thấy ngứa ngứa mà thôi. Chắc là cô không ý thức được hậu quả của việc làm này, cơ thể cậu chỉ gồng mình lên, có cảm giác như muốn đè lên người cô....

Chương 39: Cô Ấy Đang Tắm

Bé cô cả chặng đường, khi Lục Diễm Trạch đưa Thẩm Tinh Không về tới sân của căn nhà trọ, khi đó đã là hai giờ sáng rồi.

Đặt cô xuống, cậu nhìn đôi môi hơi tím đi của cô, cậu khẽ nói: “Vào thay quần áo đi, tôi không đi vào đâu.”

Cả người và cả tóc Thẩm Tinh Không đều ướt hết, cô chạy về phòng lấy bộ đồ để đi thay, cô cắn môi rồi nói: “Tôi muốn đi tắm....”

Lục Diễm Trạch nhìn ở góc sân có một căn nhà tắm đơn sơ – chỉ dùng có mấy tấm gỗ quây lại, trên đỉnh có một túi nhựa đựng nước lớn, đây chính là cách “nước được làm nóng bằng năng lượng mặt trời.”

Lục Diễm Trạch nhìn trên những tấm ván gỗ có mấy khe hở, cậu cảm thấy có phần buồn cười nhưng rồi cũng liền đi vào trong.

Thẩm Tinh Không giậm giậm chân, gọi cậu lại: “Cậu đừng đi....”

Nhìn Lục Diễm Trạch nheo mày lại, cô cắn chặt môi, nhìn vào sân không có công, cô nói thấp: “Cậu....có thể giúp tôi canh người được không...”

Lục Diễm Trạch đờ người ra..... cô tin cậu? Vừa nãy cậu đã cưỡng hôn cô cơ mà?

Không nói gì, cậu đi tìm một chiếc ghế gỗ, ngồi ở ngoài cửa, quay lưng vào phía nhà tắm.

Thẩm Tinh Không nhìn tấm lưng rộng lớn của cậu, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn một chút, liền chui vào nhà tắm cởi quần áo ra.

Nước hơi lạnh nhưng vẫn cố chịu được, ánh sáng mặt trăng chiếu xuống người, động tác của cô rất rụt rè.

Cô chưa bao giờ tắm ở nơi nào mà lại hở hông hốc ra thế này, Lục Diễm Trạch lại ở phía ngoài, mặt cô hơi đỏ lên, động tác cố gắng nhanh nhất có thể.

Lục Diễm Trạch ngồi ở một góc không xa, khuôn mặt ngây ngô ra, điều này đối với cậu tuy không phải là một sự tra tấn nhưng cũng chẳng phải là hưởng thụ gì. Bên tai là tiếng nước dội ào ào, cậu rất khó không chế bản thân để không suy nghĩ linh tinh, Thẩm Tinh Không là kiểu nữ sinh cũng có da có thịt, rất đáng yêu, cậu bé cô thì cảm thấy mềm mại nhưng không hề nặng....

Máu trong người cậu như đang sôi lên sùng sục, cậu đứng bật dậy hít thở thật sâu, liền nghe thấy trong căn phòng của hai người có tiếng gì đó kêu lên khe khẽ.

Cậu liếc nhìn bóng dáng trong phòng tắm rồi nheo mắt lại, bước chân rón rén rất nhẹ đi vào trong phòng.

Từ trong ba lô của Thẩm Tinh Không rút ra một chiếc điện thoại, cậu nhìn số máy đang chạy trên màn hình.

Lục Diễm Trạch mím môi lại, cầm lấy điện thoại và bấm máy. Đối phương nói với ngữ khí có vẻ tức giận, rõ ràng là đã phải đợi quá lâu, vừa mới mở miệng đã trách mắng: “Cháu chạy đi đâu đấy hả? Tại sao giáo viên dẫn đoàn nói rằng cháu không đi! Thẩm Tinh Không, để cho cháu ra ngoài là cháu không biết trời biết đất là gì nữa đúng không?”

Lục Diễm Trạch khẽ cười trên môi: “Thẩm Tinh Không đang tắm ạ.”

Thẩm Chi Diệu ở đầu dây bên kia nghe thấy tiếng một người con trai nói rằng Thẩm Tinh Không đang tắm, con tức giận như bùng nổ ra, nhưng vẫn cố gắng kiên nhẫn, gằn giọng xuống, nghiến răng hỏi: “Cậu là ai?”

Lục Diễm Trạch bĩu môi rồi lại cười nói: “Cháu là bạn cô ấy, chú là chú Hai đúng không? cô ấy không sao, chỉ là đi chơi cả đêm nên cô ấy có hơi mệt, nếu chú không có việc gì thì đừng gọi điện nữa, cô ấy phải đi ngủ rồi.”

Bàn tay Thẩm Chi Diệu nắm chặt thành nắm đấm, cậu ta lại dám bảo anh không có việc gì thì đừng gọi điện cho Thẩm Tinh Không, cậu ta có tư cách gì chứ?

Thần sắc trở lên lạnh lùng, ngữ khí ghê rợn, Thẩm Chi Diệu nói từng câu từng chữ một: “gọi con bé lại nghe điện thoại.”

Lục Diễm Trạch nghe giọng nói như thể báo hiệu rằng anh ta sắp phát điên lên, cậu liền cười, đang nghĩ sẽ đấu với anh vài câu nữa thì liền nghe thấy ngoài cửa tiếng bước chân bước vội vàng, quay đầu lại thì nhìn thấy Thẩm Tinh Không đang nắm chặt một chiếc khăn lớn, chưa lau khô nước trên người mà đã chạy vào.

Nhìn cậu chăm chăm, Thẩm Tinh Không thờ hồn hèn, cô cuống lấy điện thoại với khuôn mặt hốt hoảng, cô cắn chặt môi đi tới một bên, giọng nói thấp xuống mang theo nỗi sợ hãi và lo lắng: “Chú Hai....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Cãi Lại

Nghe thấy Thẩm Tinh Không gọi Thẩm Chi Diệu như thế, tuy là gọi chú Hai nhưng lại làm cho cậu cảm thấy không hề không hề thoải mái một chút nào....

Đó là cái ngữ khí gì chứ? Có sợ hãi, có vẻ nhu mì nhẹ nhàng, lại có một chút của....sự nhớ nhung quyến luyến.

Thẩm Tinh Không sợ chết khiếp, lơ mơ nghe thấy chuông điện thoại cô liền biết có thể là Thẩm Chi Diệu, vội vàng tắm cho nhanh rồi quấn khăn vào người chạy vào trong, nhìn thấy Lục Diễm Trạch nhận điện thoại, cô chỉ muốn گیر nắm đấm lên mà đấm chết cậu ta cho xong! Bị Thẩm Chi Diệu nghe thấy có tiếng con trai ở bên cạnh, cô nhất định sẽ chết rất thảm....

Dè dặt và nom nớp lo sợ giải thích lý do một hồi với Thẩm Chi Diệu, cô liền nghe thấy hơi thở nặng nề ở đầu dây bên kia của đối phương, cô biết anh đang tức giận rồi, cô nắm chặt lấy bàn tay, sợ hãi như thể tìm sắp nhảy ra ngoài.

Thẩm Chi Diệu mím chặt môi, nắm chặt lấy chiếc rèm cửa sổ của khách sạn, khuôn mặt anh tú đã hằm hằm lên..... Thẩm Tinh Không, rời khỏi tôi một cái mà dám ở bên cạnh một thằng khác! Giờ khắc nghe thấy giọng con trai nói rằng cô đang tắm, anh chỉ muốn ở trước mặt kẻ đó và cầm con dao bấm đôi cái đồ khốn đó.

Anh không thể chịu đựng được việc Thẩm Tinh Không ở cùng với người con trai khác, một giây thôi cũng không thể!

Kìm nén cảm xúc, giọng nói anh lạnh lùng: “Tiểu Tinh, lập tức thu dọn đồ đạc, đứng yên ở đó không được đi đâu, bây giờ chú sẽ cho người đến đón cháu về nhà....bây giờ chú đang ở NewYork, chú sẽ cố gắng về sớm.”

Thẩm Tinh Không nghe giọng nói có vẻ vội vàng của anh, trong lòng không biết là cảm giác gì, cô cắn chặt môi khẽ nói: “Chú Hai...cháu không muốn về....cháu không sao cả....”

Bàn tay Thẩm Chi Diệu nắm chặt lại thành nắm đấm, anh đưa cao giọng lên: “Thẩm Tinh Không, cháu không muốn về?”

Con tim cô vẫn đang đập thình thịch nhưng lấy hết dũng khí để nói: “Người đó là bạn của cháu....cậu ấy không phải là người xấu....chúng cháu không có gì cả, cháu cũng lớn rồi, làm gì cũng tự biết nặng nhẹ. Hiếm lắm cháu mới có một lần ra ngoài đi chơi, cháu không muốn cứ thế này quay về.....”

Thẩm Chi Diệu nghe thấy cô đang chống lại bản thân, sắc mặt càng lúc càng u ám, ngữ khí lạnh lùng: “Cháu lớn rồi, cháu làm việc biết nặng nhẹ.... Thẩm Tinh Không! chú bảo cháu về nhà mà cháu dám không nghe lời?”

Thẩm Tinh Không vốn vẫn đang run lên trong lòng, nhưng cô ghét nhất là Thẩm Chi Diệu dùng cái giọng điệu này để mệnh lệnh cho bản thân, cô cắn chặt môi, hắng giọng một tiếng, rồi nói có gắng với giọng cứng rắn nhưng lại thiếu tự tin: “Chú không thể cướp đoạt đi sự tự do của cháu! Cháu chơi đủ rồi thì sẽ về nhà! Chú đừng có quản cháu!”

Thẩm Chi Diệu sôi máu lên rồi: “Chú đừng có quản cháu? Thẩm Tinh Không, đủ lòng đủ cánh rồi có đúng không?”

Thẩm Tinh Không cãi lại: “Cháu ghét cái kiểu quân phiệt bạo ngược thế này, cháu sẽ nói với ông nội, ông nội sẽ không đồng ý để chú quản cháu thế này đâu!”

Thẩm Chi Diệu tức tối nổi mặt trắng bệch ra, anh trợn trừng mắt lên: “Thẩm Tinh Không, cháu có về nhà không thì bảo?”

“Không về!” Thẩm Tinh Không liền cúp máy sau đó tiện thể tắt nguồn luôn.

Đặt điện thoại xuống, trong lòng cô vẫn còn có chút sợ hãi. Cãi lại Thẩm Chi Diệu như vậy dường như những ngày tháng sau này của cô chẳng dễ dàng qua chút nào.

Quay đầu lại, Lục Diễm Trạch đang khoanh hai tay trước ngực, nhìn cô cười như không cười.

Thẩm Tinh Không trong lòng tức giận, nếu không phải cậu ta tùy tiện nhận điện thoại thì cô cũng không tới nỗi bị Thẩm Chi Diệu ép thành ra thế này, quấn chặt lấy chiếc khăn tắm, cô nhìn cậu chằm chằm: “Nhìn cái gì mà nhìn, có tin tôi móc mắt cậu ra không hả!”

Lục Diễm Trạch khẽ cười rồi quay đầu trèo lên phản đắp kín chắn lại.

Thẩm Tinh Không mặc đồ ngủ vào, mệt rã người, cô chẳng còn sức lực mà nghĩ nhiều nữa liền chui vào chăn.

Lục Diễm Trạch và Thẩm Tinh Không mỗi người nằm nép vào một bên, ở giữa là một khoảng cách rất rộng, cậu hé mắt ra nhìn đôi mắt nhắm chặt lại của cô, hai hàng lông mi dài và cong vút đó nhìn thật đáng yêu, cậu khẽ mỉm cười rồi với tay tắt đèn đi.

Chương 41: Có Đánh Chết Cũng Không Tin

Tại căn phòng khách sạn cao cấp ở Newyork.

Cùng với tiếng vỡ thủy tinh vang lên, căn phòng truyền ra tiếng gầm gừ tức giận của người đàn ông.

Lạc Đơn Thụy vui vẻ như được mùa dẫn nhân viên phục vụ đang xách túi lớn túi nhỏ bước vào cửa, liền nhìn thấy Thẩm Chi Diệu đứng trước cửa sổ, vừa gọi điện vừa nổi giận.

Ra hiệu cho nhân viên phục vụ đặt túi đồ xuống và mau bước ra ngoài, Lạc Đơn Thụy đóng cửa lại, đứng bên cạnh nhìn người đàn ông từ trước tới nay đều rất bình tĩnh nhưng lúc này lại không giống với thường ngày. Cô ta có thể đoán ra lí do là vì sao. Người đàn ông này tâm tư rất sâu sắc nhưng lúc này lại không không chế được cơn tức giận thì chắc chắn là do con bé nha đầu kia rồi.

“Tôi bảo cậu trông chừng nó mà cậu trông chừng nó kiểu gì đấy hả? Nó và một thằng khốn dẫn nhau chạy lung tung, căn bản không phải là đi cắm trại! Nếu xảy ra chuyện gì, tôi cho cậu một nhát đạn cho đầu cậu nổ tung ra!”

Lạc Đơn Thụy cảm thấy lúc anh tức giận thì thật sự rất đáng sợ, giống như một con sư tử muốn há miệng ra cắn người. Cô ta rất biết điều mà không dám lên tiếng, đứng bên cạnh cũng không dám tiến lên phía trước.

“Được rồi! Đừng có phí lời với tôi nữa, bây giờ lập tức tới đó, nếu như con bé không chịu thì kéo nó về cho tôi! Đúng là làm phản rồi!” Thẩm Chi Diệu tức giận chống tay lên hông, gầm lên với đối phương ở đầu dây bên kia.

Lạc Đơn Thụy nhìn những ngón tay với móng được sơn cắt cẩn thận, xinh đẹp, trong lòng cô ta đang thầm hận, lại là cái con Thẩm Tinh Không đó! Cô ta cũng không còn nhớ nữa, biết gây rắc rối rồi đây, rõ ràng là không thuận tiện khi ở cùng một người đàn ông độc thân như Thẩm Chi Diệu nhưng hai người vẫn cùng sống dưới một mái nhà, có những lúc cô ta đi tới nhà anh đều cảm thấy mình như một người khách vậy, thực sự không biết là Thẩm Tinh Không sẽ chiếm cái tổ chim đó tới khi nào.

Nghe giọng anh quát mắng, cô ta đoán chắc là cái tên đen đui A Tiến rồi, cũng khó cho một người đàn ông đã lớn rồi mà cả ngày cứ phải chạy sau cái con bé Thẩm Tinh Không đó, lại còn bị cô nhìn với ánh mắt chẳng ưa gì. Những người trong cái nhà đó đúng là cũng phải nhẫn nhịn đủ đường.

Nhìn Thẩm Chi Diệu đặt điện thoại xuống, cô ta nở một nụ cười trên môi, ước ạo đi twois trước mặt anh, rót một cốc trà đưa cho anh: “Anh bớt giận đi, trẻ con thì cứ từ từ mà dạy, anh ở đây mà vẫn còn lo cho con bé, đúng là một người chú tốt.”

Thẩm Chi Diệu nghe thấy câu nói với ngữ điệu kì lạ của cô ta còn thấy tức giận hơn, anh túm lấy tay cô ta thật chặt, giọng nói như thể sắp phun ra lửa: “Tránh xa ra một chút, anh không muốn trút giận lên người em đâu.”

Lạc Đơn Thụy không ngờ anh không hề che giấu cảm xúc thế này, khuôn mặt cô ta cứng đờ ra, ngáp ngừng thu tay về rồi nói: “A Diệu, anh không cảm thấy anh quan con bé nhiều quá rồi à? Em à bạn gái của anh mà em còn cảm thấy anh quan tâm em chẳng bằng một phần mười con bé!”

Thẩm Chi Diệu liếc mắt nhìn đồng hồ, sắc mặt nghiêm nghị, neho mắt lại: “Em biết là anh ghét phụ nữ ngốc mà.... Lạc Đơn Thụy, đừng có phạm những cái lỗi nhỏ nhặt không đáng có.”

Lạc Đơn Thụy gần như nín thở, hận anh không chịu mở to mắt ra mà nhìn bản thân mình: “Thế nào là lỗi nhỏ nhặt không đáng có? Em và nó so sánh chính là sai lầm à? A Diệu, em là người phụ nữ của anh, con bé đó là cái gì? Là cháu gái trên danh nghĩa cũng xong, anh còn tưởng con bé đã thân thiết với anh lắm à? Tất cả đều là giả dối!”

Thẩm Chi Diệu từ từ liếc ánh mắt lên, nhìn cô ta chăm chăm, ánh mắt sắc như dao nhìn Lạc Đơn Thụy đang lùi về phía sau vài bước trong vô thức.

Thẩm Chi Diệu thu ánh mắt về, không có một chút lưu luyến gì, anh lại gọi điện thoại cho Amanda nói: “Thu gọn hành trình phía sau cho tôi, tôi muốn tới ngày mai sẽ rời khỏi Newyork....đúng, ngày mai sẽ rời đi.”

Cúp máy xong, cảm xúc lúc này của anh cũng đã ổn định hơn, chỉ có nét mặt là càng lúc càng trở nên lạnh lùng, anh cầm lấy chiếc áo khoác đi ra phía ngoài cửa.

Lạc Đơn Thụy nhìn anh: “Ngày mai anh đã đi rồi à? Vậy còn em?”

Thẩm Chi Diệu từ từ quay người lại trả lời thờ ơ: “Thùy em, chưa chơi đủ thì cứ tiếp tục ở lại đây mà mua sắm.”

Lạc Đơn Thụy nhìn anh đóng cửa rồi đi, cảm thấy thật nực cười. Anh vì Thẩm Tinh Không không hiểu chuyện chạy lung tung mà vội vàng về nước, thế

cô ta thì sao? Cô ta là bạn gái của anh, mà anh lại nói với cô ta câu đó! Đúng là đồ khốn Thẩm Chi Diệu. Anh với Thẩm Tinh Không chỉ đơn thuần là tình cảm chú cháu á? Có đánh chết tôi tôi cũng không tin!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Dễ Dãi

Khi Thẩm Tinh Không từ trên phản bò dậy, đầu tóc đang bù rù, cô nheo mày đưa tay ra: “Tôi muốn uống nước.”

Lục Diễm Trạch đã mặc đồ cẩn thận, vệ sinh cá nhân xong, khi vào tới cửa liền nhìn thấy hai mắt cô còn chưa mở ra đã đang gọi người làm, cậu đánh vào tay cô thật mạnh rồi nói: “Uống nước rửa mặt cậu có uống không?”

Thẩm Tinh Không đau quá mà rút tay lại dụi dụi hai mắt rồi nhìn cậu chăm chăm: “Cậu là một tên bạo lực.”

Lục Diễm Trạch liếc nhìn cô một cái, cái bộ dạng mơ mơ màng màng đó cũng rất đáng yêu, cậu quay người cầm lấy một bình nước đưa cho cô: “Đại thúc nói hôm nay có buổi họp chợ, cậu chẳng biết gì về thế giới bên ngoài như thế chắc là muốn đi lắm hả?”

Thẩm Tinh Không hức một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, cậu thì chắc biết hơn tôi nhiều lắm đấy mà lên mặt!

Lục Diễm Trạch ném chiếc bao lô của cô cho cô: “Muốn đi thì nhanh lên, bác ấy phải vội đi cho kịp, chúng ta cùng ngồi xe bác ấy đi.”

Thẩm Tinh Không nhìn cậu đi ra cửa lập tức liền xuống khỏi giường thay quần áo.

Ngồi trên chiếc xe công nông lắc lư, Thẩm Tinh Không bám tay vào thành xe, nhìn cảnh tượng hai bên đường đẹp như tranh vẽ, cô thở dài.

Lục Diễm Trạch cũng bám vào thành xe, nhìn cô: “Nếu như cậu sợ thì sớm quay về đi, tránh lại bị trách phạt.”

Thẩm Tinh Không lườm cậu một cái: “Đừng có mà coi thường người khác, tôi là người người tự do, tôi chẳng làm sai gì cả thì việc gì phải sợ ai.”

Lục Diễm Trạch nhìn vô vênh mặt lên nói, nhưng thực ra, không phải là cô hoàn toàn không quan tâm, tối qua cô ngủ không ngon, anh nghe thấy cô liên tục lật bên nọ quay bên kia.

Là do không ngủ quen khi nằm phản hay là vì đã làm trái lời Thẩm Chi Diệu?

Cậu cực kì ghét nếu là nguyên nhân thứ hai.

Từ trên xe công nông đi xuống, cậu mặc kệ cô, để tự cô tìm cách từ trên xe trèo xuống.

ở chợ có rất nhiều người, Lục Diễm Trạch cứ tự mình mình đi phía trước, Thẩm Tinh Không cố gắng bám theo cậu ở phía sau để không bị lạc.

Cảm thấy tay áo mình cứ bị kéo xềnh xệch, cậu có chút bức mình, quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Tinh Không đang cười tươi rồi chỉ tay vào bên cạnh – nơi có một cái quán nhỏ có một người đang ngồi nện tò he.

Lục Diễm Trạch dù sao cũng là người làm nghệ thuật, cậu chẳng thèm quan tâm tới những thứ thô kệch thế này, cậu nhìn cô nói: “Khó coi chết đi được! Làm cái trò gì thế không biết!”

Thẩm Tinh Không kéo cậu đi tới trước quán, hào hứng nói với chủ quán: “Hai người chúng cháu mỗi người nặn một hình!”

Người chủ quán không ngừng khen cô đáng yêu, cô và chủ quán nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Lục Diễm Trạch nhìn người chủ quán liền thấy bức mình. Nói cái gì thế không biết, Thẩm Tinh Không làm gì mà đáng yêu tới mức như thế mà người chủ quán cứ phải dùng cái ánh mắt dán chặt vào cô như vậy?

Qua đi vài phút, người chủ quán đã nặn xong hai khuôn mặt của hai người, Thẩm Tinh Không hài lòng trả tiền, cầm hai con tò he đó cười vui vẻ: “He he, nhìn xem giống không này! Cậu đúng là cái bộ dạng này, cứ như thể ai đang nợ cậu tiền không bằng ấy.”

Lục Diễm Trạch nhìn cô cười vui vẻ, không biết tại sao mà trong lòng lại thấy rối bời, cậu cướp lấy con tò he: “Thẩm Tinh Không, tôi hỏi cậu, rốt cuộc trước đây cậu và Trì Hạo đã tiến triển tới mức nào rồi?”

Thẩm Tinh Không đờ người ra rồi cô nín chặt môi lại: “Dựa vào cái gì mà tôi phải nói cho cậu biết.”

Lục Diễm Trạch cảm thấy bức dọc: “Cậu cũng đã từng hẹn hò với cậu ta có đúng không? rồi nhìn cậu ấy mà cười híp cả mắt lại, rất thân thiết?”

Thẩm Tinh Không vừa nghe thấy Trì Hạo liền cảm thấy rất buồn, Lục Diễm Trạch còn dùng ngữ khí chế giễu đó để nói với bản thân, Thẩm Tinh Không cảm thấy cậu đang coi thường bản thân cô, cô bực lên: “Ý cậu là gì à? Tôi có thể nào với ai thì liên quan gì tới cậu?”

Lục Diễm Trạch ghét cái kiểu với ai cô cũng cười rạng rỡ, cậu nói với ngữ khí lạnh lùng: “Đúng là không liên quan gì đến tôi, nhưng tôi nhìn cái bộ dạng cậu thế này thì thấy khó chịu! Tùy tiện nói chuyện rồi cười với người khác, cậu như thế được gọi là dễ dãi đó biết không hả?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bị Bắt Đi

Thẩm Tinh Không bị cậu ta mắng đột nhiên cô lại thấy sống mũi mình cay cay, cô mím chặt môi trợn mắt nhìn cậu ta rồi nói: “Tôi dễ dãi? Tôi dễ dãi thế nào hả? Lục Diễm Trạch, cậu đừng có tưởng tôi không chịu đi là vì tôi muốn cùng cậu thế nào, tôi khó khăn lắm mới có cơ hội ra ngoài chơi một lần, tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội này thế thôi chứ không phải vì cậu! Tôi cười với ai là việc của tôi! Không cần cậu phải quản!”

Thần sắc của Lục Diễm Trạch càng lúc càng lạnh lùng, cậu hức một tiếng, rồi vút con tò he trên tay xuống đất, lườm cô rồi nói: “Đúng lúc. Cậu không biết cậu phiền phức thế nào đâu, nếu cả hai đã thấy nhau mà ngửa mặt vậy thì chúng ta đi tách nhau ra đi đi, đừng có đi theo tôi nữa.”

Thẩm Tinh Không nhìn con tò he bị vút dưới đất rồi bị người đi đường giẫm nát, cô cắn chặt môi, cũng mặc kệ rồi quay người bước đi rồi khỏi Lục Diễm Trạch.

Cậu ta rốt cuộc là làm sao thế? Cô làm sai gì à? Cậu ta làm gì mà nói cô khó nghe thế chứ!

Thẩm Tinh Không kìm nén không để cho nước mắt chảy ra, cô ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy trước mắt chỉ còn lại dòng người xa lạ, không còn một bóng dáng quen thuộc nào nữa.

Cô tức giận giậm chân, dòng người đi đi lại lại, cô căn bản không tìm được đường về nữa rồi, cô mím chặt môi, sống mũi càng lúc càng cay.

Một mình men theo dọc con phố đi hồi lâu, cô cũng chẳng có tâm trí đâu mà đi chơi nữa. Cô rất sợ cái cảm giác cô độc thế này, khi cha cô xảy ra chuyện, một mình cô bị vứt lại trong nhà, chẳng ai quan tâm tới cô, không ai thăm nom cô, khi đó cô có cảm giác bản thân mình như bị bỏ rơi vậy, sau đó khi được đưa tới bên cạnh Thẩm Chi Diệu cô mới cảm thấy có một chút cảm giác an toàn, nhưng dù gì thì đó vẫn không phải là nhà của cô, cô biết bản thân mình sớm muộn cũng phải rời xa anh....

Cô cúi đầu xuống dụi dụi mắt, trước mặt truyền tới những tiếng ồn ào, còn chưa kịp ngẩng đầu lên, liền nghe thấy phía trước có người hô hào: “Mau tránh ra, mau tránh ra, ngựa bị kích động mà chạy lung tung rồi!”

Thẩm Tinh Không ngẩng đầu lên, chỉ nghe thấy tiếng ngựa phi, trước mắt liền nhìn thấy một con ngựa to lớn đang phi về phía mình, Thẩm Tinh Không nhất thời không phản ứng kịp, vậy là cứ tròn mắt đứng yên tại đó.

Hai vai cô đột nhiên bị thất chặt lại, Thẩm Tinh Không còn chưa kịp nhìn rõ thì đã thấy cả người mình ngã xuống một bên.

Cô ngã xuống nhưng không đau, cả người cô đè lên cơ thể săn chắc của một người đàn ông, cô còn chưa kịp mở mắt ra đã nghe thấy bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc: “Tiểu thư! Tiểu thư! Cô ngã có đau không?”

Thẩm Tinh Không sợ hãi, cô lúng ta lúng túng nhìn xem ai vừa cứu mình, cơ thể cường tráng săn chắc, khuôn mặt nghiêm nghị cứng nhắc, nhưng lại rõ ràng là đang rất lo lắng – là A Tiên.

Cô vội vàng đứng lên, nhìn tay áo ở phần khuỷu tay của A Tiên đều rách cả ra do chà sát xuống đường, cô kéo anh lên: “Sao anh lại tới đây? Anh mau đứng lên đi, tôi không sao!”

A Tiên chẳng có thời gian mà để ý tới vết thương trên tay mình, anh kéo người Thẩm Tinh Không quay đằng trước, lật đằng sau nhìn khắp một lượt rồi nheo mày nói: “Đi bệnh viện kiểm tra lại cho an toàn.”

Thẩm Tinh Không lườm anh: “Tôi có làm sao đâu! Sao anh lại tới đây? Cái máy ra đa cũ rích đó..... Thẩm Chi Diệu bảo anh tới bắt tôi?” Thẩm Chi Diệu đỡ lấy cô, thần sắc lại trở lại với sự nghiêm nghị: “Tiên sinh rất lo cho cô, anh ấy đang quay về rồi, tiểu thư, cô đừng có tùy hứng nữa, cùng tôi quay về đi.”

Thẩm Tinh Không vẫn không thuận: “Không về, tôi đã bao nhiêu tuổi rồi, dựa vào cái gì mà một chút tự do cũng không có!”

A Tiên nhìn cô chằm chằm: “Tiên sinh đã nổi nóng, tiểu thư, đừng có cãi lại tiên sinh, cô sẽ phải chịu khổ đấy!”

Thẩm Tinh Không ghét cái kiểu uy hiếp thế này, cô nói: “Tôi không về đấy, anh bắt tôi chắc?”

Ánh mắt A Tiến nhìn cô rất thâm sâu, anh nín chặt môi lại, bàn tay anh vừa gợn lên, bên cạnh liền chạy đâu ra mấy người đàn ông to khỏe bao quanh Thẩm Tinh Không, Thẩm Tinh Không đang định kêu lên thì A Tiến đã tiến lại gần, ôm cô vắt lên vai rồi đưa đi.

Thẩm Tinh Không kêu gào nhưng chẳng ai quan tâm tới cô, con tò he trong tay cũng bị rơi xuống, cô đâm vào lưng của A Tiến, trong lòng cảm thấy vô cùng tủi thân.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tuổi Ăn Tuổi Chơi

Lục Diễm Trạch tức giận đi một lúc, trong lòng không thể không lo cho cái đồ ngốc ngếch kia.

Không nhớ đường, đúng là trí nhớ cá vàng mà, cậu cũng không biết bản thân tại sao lại tức giận như vậy, vừa nghĩ tới việc cô và Tri Hạo có dây dưa liên quan với nhau là cậu không nhịn được việc nổi nóng với cô.

Cậu cảm thấy bản thân mình như vậy rất kì lạ. Một mình đã tìm một không gian ngồi một lát, trong lòng nghĩ chắc là cũng đã dọa làm cho cô sợ hãi, nếu cậu mà không quay lại chắc cô khóc mãi không thôi mất.

Trên đường quay về, cả chặng đường trong lòng cậu cứ thấy bức dọc, tiện tay lúc cậu đi đã mua một túi hạt dẻ bên cạnh đường, cái tính cách đó của cô, chắc là cũng giận anh, mua chút đồ ăn dẻ dỏ dành cho cô đây mà!

Lục Diễm Trạch thở dài một tiếng, không biết ai nợ ai đây nữa.

Đi về, hình tò he bản thân đang nằm dưới đất, cậu tìm không thấy cô, nhặt cái thứ đồ xấu xí đó lên, trong lòng có chút sợ hãi. Sao cô lại chạy lung tung thế chứ, cô biết đường về không? đồ ngốc!

Lục Diễm Trạch đi quanh đó mấy vòng, đảo mắt nhìn và nghe ngóng khắp bốn phía, mãi cho tới khi có người nói với cậu, có một cô gái, thiếu chút nữa thì bị ngựa giẫm vào, lúc đó trong lòng cậu đột nhiên trùng xuống, cậu tự trách mình vì đã bỏ lại cô.

Hỏi người khắp tứ phía, mọi người đều nói tiểu cô nương đó bị đưa đi rồi, cậu chỉ cảm thấy người mình máu đang sôi cả lên.

Dường như cậu chạy như điên về nhà đại thúc, khi tới nơi, bác trai và bác gái đã làm xong cơm ngon lành đợi cậu, thấy cậu thở hổn hển liền cười ha ha gọi cậu: “Mau tới ăn cơm thôi!”

Lục Diễm Trạch nhìn thấy trong nhà trống trơn, cậu đứng đờ người ra.

Bác trai cảm thấy áy náy nói: “Chàng trai à, cái...người nhà tiểu cô nương kia tới đón cô ấy đi rồi, đưa cho chúng ta số tiền này, điều kiện ở đây mọi thứ đều đơn sơ, bọn họ đưa nhiều tiền thế này bác thấy....cháu giúp bác cầm về một ít đi...”

Lục Diễm Trạch nhìn đại thúc: “Ai đón cô ấy đi vậy ạ?”

Cô đi rồi? Quay về rồi? Là do không chịu được việc bị anh bỏ rơi nên đã bỏ đi rồi? Nghe bác trai nói rằng có mấy người đã vào nhà, đem đồ của Thẩm Tinh Không đi, rồi để lại tiền cho bọn họ sau đó rời đi, cậu cảm thấy hết sức bức dọc.

Có cảm giác bị phản bội làm cho cậu như muốn phát điên.

Cả chặng đường về Thẩm Tinh Không không chịu ngồi yên, ở trong xe cô không ngừng đập tay, giậm chân làm loạn lên, A Tiến dùng dây thắt an toàn để giữ cô lại, để mặc cô đánh nắng, thỉnh thoảng bị cô làm ồn thấy phiền phức quá mới trừng mắt lên nhìn cô, ả vai cô xuống ghế, một lát rồi lại bỏ tay ra, sợ làm cô đau.

Thẩm Tinh Không làm ồn mãi thì cũng mệt, cô dựa lưng vào ghế ôm cục tức trong lòng: “Thẩm Chi Diệu định xử lý tôi thế nào? Đồ A Tiến xấu xa, anh giống hệt với chú ấy, giúp người ta bắt nạt tôi...”

A Tiến nhìn cô, giọng nói nhỏ nhẹ: “Tiên sinh là lo lắng cho cô, tiểu thư đừng có làm theo ý mình tùy tiện nữa thì sẽ không sao, không ai nở bắt nạt cô đâu...”

Thẩm Tinh Không bĩu bĩu môi, cô nằm ra ghế, thực sự là cô rất mệt rồi, cô hỏi anh: “Tôi vào anh để lại cho bác chủ nhà ít tiền anh có làm đúng như thế không?”

A Tiến gật đầu, thần sắc có vẻ tán thành, khen ngợi hành động của cô.

Thẩm Tinh Không thấy phản kháng không có hiệu lực, cô biết rằng đội lạt nữa về rồi còn chẳng tránh được việc bị đánh bị mắng vì thế cô quyết định ngủ một lát đã.

A Tiến lặng lẽ nhìn cô ngủ, cởi chiếc áo khoác ngoài ra đắp lên người cô. Cô đi mấy anh hôm nay thực ra anh sớm đã biết cô không cùng đội ngũ đi cắm trại, chiếc ra đa bên cạnh đã hiện rõ vị trí của cô, anh nhìn nhưng đã không thông báo lập tức cho Thẩm Chi Diệu, nếu Thẩm Chi Diệu biết thì cô không thể ở đó quá một ngày, sẽ lập tức cho người đón cô về.

Anh biết cô muốn đi chơi như thế nào, vì thế kể cả cô bị mắng bị phạt anh cũng hi vọng nhìn thấy cô vui vẻ.

Ở tầm tuổi của cô thì nên vui vui vẻ vẻ, đây chẳng phải đang làm tuổi ăn tuổi chơi à.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ghét

Khi Thẩm Chi Diệu quay về đến Thẩm gia, lúc đó là tờ mờ sáng.

Anh đi thẳng lên lầu, A Tiến đi theo phía sau.

Thẩm Chi Diệu dừng lại ngoài cửa phòng Thẩm Tinh Không, quay đầu liếc nhìn A Tiến một cái, nói giọng lạnh lùng: “Cậu tự mình nghĩ xem, nên nhận hình phạt thế nào.”

A Tiến mím chặt môi, lặng lẽ cúi đầu xuống.

Thẩm Chi Diệu không muốn nhìn anh thêm nữa mà đẩy cửa bước vào phòng.

Thẩm Tinh Không vẫn chưa ngủ, cô ngồi trên giường ôm lấy con gấu bông lớn đơ người ra.

Cô có hai con gấu bông, một con là do anh tặng, một con là cô mang đi từ nhà, là của ba cô tặng cho cô.

Từ trước tới giờ cô chỉ ôm có một con của ba cô tặng, Thẩm Chi Diệu biết con gấu bông do mình tặng thì luôn bị đối xử lạnh nhạt – giống như anh.

Thẩm Tinh Không nhìn thấy anh bước vào, sợ hãi co rúm người lại, cắn chặt môi nhìn anh chằm chằm.

Thẩm Chi Diệu hai tay cho vào túi quần, cũng nhìn cô không chớp mắt, anh từ từ bước lạnh gần cười lạnh lùng: “Cũng nở quay về rồi à?”

Thẩm Tinh Không ôm chặt lấy con gấu bông, hơi thở cô cho thấy rõ ràng là cô đang sợ hãi: “Cháu đã nói với ông nội rồi, ông nói là không sao cả!”

Thẩm Chi Diệu neho mắt lại, dường như chỉ phát ra một đường sáng nhỏ chiếu thẳng tới mục tiêu. Cô còn học được cách lấy Thẩm Tín Dương ra để dọa anh à? Hôm nay trước khi lên máy bay anh đã nhận được điện thoại của Thẩm Tín Dương, ông cụ hết lòng khuyên bảo anh, nên cho cô chút không gian và sự tự do, ông cụ còn nói bóng nói gió rằng, Tinh Không lớn rồi, cô muốn làm gì mà cô vui là được.

Muốn thoát khỏi sự kiểm soát của anh? Đây chính là ý muốn của cô sao?Cười lạnh lùng một lát, Thẩm Chi Diệu cúi người xuống, dùng tay nắm lấy cằm Thẩm Tinh Không, nhìn côc hằm chặt: “Tiểu Tinh, cháu đi theo ai thì nên nghe theo lời người đó, rõ ràng chưa hả?”

Thẩm Tinh Không hít thở thấy hơi thở của anh, trong lòng càng cảm thấy hoảng loạn, ánh mắt cô không dám nhìn vào khuôn mặt phần nộ của anh, cô cắn chặt môi: “Cháu lớn rồi, chú không cần giống như trước kia quản cháu chặt như vậy nữa....”

Nụ cười lạnh lùng, sự phần nộ càng lúc càng rõ nét hơn, Thẩm Tinh Không trừng mắt nhìn cô: “Cháu bảo ta không cần quản? Thẩm Tinh Không, có phải đủ lông đủ cánh rồi có đúng không? ta thấy khi cháu vừa tới bên cạnh ta cái bộ dạng lúc đó thế nào chắc cháu quên hết mất rồi?”

Thẩm Tinh Không có chút khó chịu, cô nhắm mắt lại muốn né đi ánh nhìn chằm chằm của anh.

Khi cô 12 tuổi cô mất đi cha, người trong nhà thì bận rộn chăm sóc ông nội bị bệnh, bận rộn việc công ty, bận rộn thu xếp hậu sự của cha, không có ai quản cô. Khi đó lại đúng lúc cô bắt đầu dậy thì và xuất hiện ngày đèn đỏ đầu tiên, một mình ngốc nghếch không biết thế là thế nào, cô cũng lại ngại hỏi người khác, cô còn tưởng rằng mình bị bệnh gì nguy hiểm sắp chết nữa.

Thẩm Chi Diệu sau khi về nhà, cô cũng không biết làm thế nào mà anh phát hiện, anh đã thay cô chuẩn bị hết những thứ đồ dùng cần thiết, còn gọi nữ giúp việc trong nhà nói cho cô những kiến thức về vấn đề này.

Sau đó cô mới biết, khi cô ngồi trên xe của anh đã để lại vết máu, anh liền biết cô đã dạy thì và sắp trở thành người trưởng thành.

Thẩm Tinh Không đã cảm thấy xấu hổ trong một thời gian dài, không dám nói chuyện với Thẩm Chi Diệu, cũng không dám nhìn anh, một người đàn ông như anh lại đi chuẩn bị hết những đồ con gái đó cho cô, chỉ nghĩ tới thôi cô cũng thấy đỏ mặt.

Quãng thời gian năm năm không dài, nhưng cũng không ngắn, quay đi quay lại, những kí ức còn lại cũng đủ nhiều.

Thẩm Tinh Không cảm thấy nuốt nước bọt cũng khó khăn: “Cháu....bây giờ cháu không cần chú quản như vậy nữa....chú cho cháu một chút không gian và sự tự do có được không....chú quản cháu chặt quá, cháu sẽ ghét chú....”

Hai mắt Thẩm Chi Diệu tối sầm lại, anh càng dùng lực bóp chặt cảm cô hơn.

Thẩm Tinh Không đau quá mà kêu lên một tiếng, ánh mắt anh khiến người khác thấy sợ hãi, dường như sắp muốn ăn thịt cô không bằng, Thẩm Tinh Không giơ tay lên cố gắng đẩy anh ra: “Cháu ghét chú! Ghét chú! Không cần chú quản cháu, những gia đình khác cũng không quản con cháu chặt như thế này, cháu thấy bí bách muốn chết đi được!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Coi Như Tôi Nuôi Một Con Chó Vô Ôn

Thẩm Tinh Không liên mồm nói ghét ghét làm cho sắc mặt Thẩm Chi Diệu càng trở nên khó coi hơn, cuối cùng anh bỏ cô ra, lạnh lùng đứng thẳng người lên, hai tay lại cho vào túi quần, nhìn cô bằng nửa con mắt anh hỏi: “Chú hỏi cháu lại một lần nữa, cháu thực sự không cần chú quản cháu nữa?”

Thẩm Tinh Không nhìn sắc mặt lạnh lùng của anh, trong lòng cô thấy vừa sợ hãi vừa chột dạ nhưng cô nghiêng răng nói: “Không cần.”

Thẩm Chi Diệu đứng ở đó, hai mắt như đã đóng băng lại.

Thẩm Tinh Không nhìn bộ dạng đó của anh, trong lòng vừa sợ vừa hoảng, nhưng vẫn ngẩng cổ lên, không chịu lùi bước.

Nhìn bộ dạng kiên quyết của cô, Thẩm Chi Diệu hức một tiếng, ngữ khí lạnh lùng hơn bao giờ hết: “Vậy thì cút đi cho tôi....”

Thẩm Tinh Không đờ người ra, nhìn anh đi ra phía cửa, kéo cánh cửa ra, gài lên phía ngoài cửa: “Trong vòng mười phút, thu dọn hết đồ đạc của cô ta cho tôi.”

Người làm của Thẩm gia là làm theo ca, vì thế ban đêm cũng có người, mấy người làm vội vàng chạy tới, Thẩm Chi Diệu dựa lưng vào cửa, sắc mặt hung hãn khiến người nhìn sợ hãi, anh chỉ tay vào trong tủ quần áo: “Dọn hết đi cho tôi, ngay lập tức!”

Thẩm Tinh Không nhìn người làm vội vàng sợ hãi kéo va li hành lí ra cho đồ vào, cô cảm môi nhìn Thẩm Chi Diệu: “Chú đuổi cháu?”

Thẩm Chi Diệu chẳng thêm quan tâm tới cô, cầm lấy chiếc điện thoại bàn được treo trên tường gọi điện cho phòng tài xế, lạnh lùng ra lệnh: “Chuẩn bị xe, đưa Thẩm Tinh Không về căn biệt thự cô.”

Anh gọi cô là Thẩm Tinh Không....mỗi lần anh gọi cô thế này thì có nghĩa là anh thực sự tức giận rồi.

Thẩm Tinh Không kìm nén cơn tức giận trong lòng mà nhìn anh, giọng nói có chút tủi thân: “Chú muốn đuổi cháu đi? Bây giờ trời còn chưa sáng, ông nội....”

“Đi, coi như mấy năm nay tôi đã nuôi một con chó không biết ân nghĩa là gì! Cút! Biến mất khỏi tầm mắt tôi!” Thẩm Chi Diệu lấy tay hất chiếc đèn bàn bên cạnh xuống đất, người làm từ trước tới giờ chưa từng thấy anh nổi nóng đến như vậy, dọa bọn họ không dám thờ ơ, nhanh chóng thu dọn đồ đạc của Thẩm Tinh Không cho vào va li.

Thẩm Tinh Không nắm chặt hai tay lại, sống mũi cô cay sè đi, cô cố gắng kìm nén, cô vút con gấu bông trên tay xuống, lấy chiếc áo khoác mặc vào, giọng nói cứng rắn: “Đi thì đi!”

Thẩm Chi Diệu không thêm liếc nhìn cô, đứng ở cửa, nghe hơi thở cũng đã biết anh đang rất tức giận.

A Tiến nghe thấy tin liền chạy tới, thấy tình hình như vậy liền biết chắc chắn là hai người cãi nhau rồi, anh nhìn Thẩm Chi Diệu, còn chưa kịp nói gì đã liền nghe thấy Thẩm Chi Diệu nhìn anh cảnh cáo: “Ai muốn đi cùng cô ta cút thì cút cho nhanh, đừng có đứng trước mặt tôi phí lời!”

Thẩm Tinh Không nhìn bộ dạng tuyệt tình của anh, cô nói: “Chú đừng có lấy người khác ra chút giận! Cháu đi là được chứ gì! Cháu biết chú sớm đã coi cháu như cái gai trong mắt, cháu đi, sau này sẽ không gây phiền phức gì cho chú nữa! Nếu cháu đã là con chó không biết ân nghĩa, vậy thì cháu cũng không cần cảm thấy nợ gì chú, sau này hai chúng ta chẳng liên quan gì nữa!”

Thẩm Tinh Không cũng chẳng thèm kéo va li hành lý, cô chỉ đeo chiếc ba lô của mình, ôm lấy con gấu bông cha cô tặng, nhanh chân chạy ra phía ngoài.

Thẩm Chi Diệu đứng ở cửa, nhìn cô đi tới trước mặt mình, năm năm trước cô còn chưa cao tới ngực mình, vậy mà bây giờ cô đã có thể đối kháng với anh, không hề sợ hãi mà nói: “Sau này hai chúng ta không liên quan gì nữa!”

Lòng ngực anh cảm thấy rất khó chịu, Thẩm Chi Diệu dựa vào cửa, nhìn cô chăm chăm, nói ra từng từ từng chữ một: “Ra khỏi cánh cửa này, thì đừng có nghĩ tới việc bước vào lần nữa. Thẩm Tinh Không, cô đi rồi, thì tôi với cô sẽ không còn quan hệ gì nữa.”

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, cô quệt đi nước mắt ở hai khóe mắt, đứng thẳng lưng lên đi ra ngoài: “Tôi sẽ chẳng thèm quay lại nữa!”

Thẩm Chi Diệu thở phì một hơi, ánh mắt phẫn nộ, nhìn những người trong phòng gầm lên: “Tất cả đồ đạc trong phòng vứt hết đi, ngày mai gọi người tới sửa lại toàn bộ, sau này sẽ là phòng của Lạc tiểu thư!”

Thẩm Tinh Không ôm lấy gấu bông, không biết tại sao, rõ ràng tự do rồi nhưng cô lại rất muốn khóc, cô không quay đầu lại, tự mình đi xuống lầu rồi chạy ra ngoài cửa, nhìn tài xế đã kéo sẵn cửa xe cho cô, cô kim nén sự đau khổ trong lòng, nhanh chân bước lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Vứt Đi!

Thẩm Chi Diệu đi ra từ phòng của Thẩm Tinh Không, một mình anh đi về phía phòng mình.

A Tiến nhìn thấy anh có vẻ thất vọng, liền biết anh bị làm cho tức giận lắm nên mới đuổi Thẩm Tinh Không đi, A Tiến mím chặt môi đứng im một chỗ. Nếu như anh sớm đưa hành tung của Thẩm Tinh Không nói cho tiên sinh biết thì sẽ thế nào? Sẽ xảy ra sự việc thế này không? liệu đêm nay có xảy ra cái chuyện mà không có cách nào cứu vãn được thế này không?

A Tiến chỉ biết tự trách mình.

Thẩm Chi Diệu về phòng, nét mặt anh đăm chiêu, anh ngồi xuống ghế sofa, từ từ rút ra một điều thuốc rồi châm lửa hút.

Anh lặng lẽ ngồi đó, giống như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật.

Điện thoại ở bên cạnh đổ chuông hồi lâu anh mới nghe thấy, đưa tay ra bắt máy, là giọng nói nhẹ nhàng của Amanda, cô hỏi anh: “Ông chủ, tập tranh anh cần đã mua được rồi, ngày mai sẽ chuyển phát tới, chuyển tới nhà hay là địa chỉ trường học của tiểu thư ạ?”

Thẩm Chi Diệu mặt mày anh nhay nhay thái dương, ngồi cả một đêm máy bay, làm sao không mệt chứ: “Tập tranh đó không cần nữa, vứt đi!”

Amanda đơ người ra: “Ông chủ, đây là bản chỉ giới hạn số lượng...rất khó để tìm được đây ạ....”

“Tôi nói vứt đi!” anh đột nhiên tức giận.

Amanda không dám nói thêm gì nữa, cô hiểu tính cách của anh, sau khi đáp lại một tiếng vâng liền bảo anh nghỉ sớm đi.

Cúp máy xong, cô khẽ cười....vứt đi? Anh đã đặc biệt dặn cô phải thu gọn hành trình ở Paris, vốn là muốn dành chút thời gian hiếm hoi để tự mình đi Đông Kinh một chuyến tìm mấy cuốn tranh được giới hạn số lượng mà chỉ ở đó mới mua được, kết quả vì vội về nước mà hành trình đi Đông Kinh của anh đã bị hủy bỏ, nhưng anh vẫn không quên cho người đi tới đó thu thập mấy cuốn tranh. Bỏ ra bao công sức và tâm tư vậy mà anh lại bảo cô vứt đi?

Amanda thở dài một tiếng, nhất định là cãi nhau rồi....cô bé đó lại có thể làm cho anh nhớ tới những điều nhỏ như thế....

Cúp máy rồi Thẩm Chi Diệu cũng dập tắt thuốc đi, anh dùng hai bàn tay vuốt đi vuốt lại trên khuôn mặt mấy lần. Anh muốn bản thân được tỉnh táo hơn một chút....

Thế nhưng, đầu óc thì cảm thấy hỗn loạn, trong lòng lại cảm thấy trống trải....

Đặt tay xuống, anh lại cầm lấy điện thoại, sau khi được kết nối, anh thấp giọng hỏi: “Tôi nơi chưa? Vậy thì tốt, lần này phải đặc biệt chú ý tới an toàn của cô ấy, đừng có theo sát quá cô ấy sẽ nổi nóng đấy.... động tĩnh phía Newyork cũng cần chú ý, phía nhà tù cũng đã chỉ điểm rồi, đừng để lộ ra điều gì.”

Sau khi dặn dò một lượt, anh cảm thấy bản thân thực sự vô cùng mệt mỏi, anh đứng lên đi vào nhà tắm, dùng trước tủ quần áo của mình, kéo ra, nhìn chăm chăm vào một ảnh đen trắng hồi lâu.

Anh dùng tay sờ lên bức ảnh, anh khẽ nói giọng nhẹ nhàng đầy biểu cảm với bức ảnh: “Anh xin lỗi, anh đi vội quá....không có thời gian đến thăm em....”

Buổi sáng ngày hôm sau, tại căn biệt thự cổ của Thẩm gia.

Người làm đã bày bữa sáng lên, Thẩm Tín Dương đặt cây gậy sang một bên rồi ngồi xuống, nhìn vị trí trống trơn phía đối diện, hỏi người làm “con bé nha đầu Tinh Không đâu? Còn ngủ nướng à?”

Thẩm Tinh Không đang ngủ gật đi xuống lầu nghe thấy vậy liền nheo mày lại nói: “Ông nội, từ trước tới giờ con chẳng bao giờ ngủ nướng cả.”

Thẩm Tín Dương nhìn cô hai mắt sưng húp đỏ ngầu ngồi phía đối diện, liền cười: “Đôi nơi ở ngủ không được hả?”

Thẩm Tinh Không gạt đầu, uống một ngụm sữa, nhưng không phải là vị mà cô đã quen uống, cô liền nhổ ra, nheo mày lại: “Loại sữa này mùi gây quá!”

Thẩm Tín Dương nhìn cô, hức một tiếng: “Đều là tự cháu không có việc gì làm lại giờ trò, thế hôm qua rốt cuộc là làm sao mà đã chọc giận chú Hai cháu rồi lại còn bị đuổi về đây thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chú Hai Thực Sự Không Có Ý Đồ Gì?

Thẩm Tinh Không bĩu môi, cầm lấy miếng Sandwich lên ăn, mùi vị khá kì lạ cô đúng là không quen: “Ông nội, ông không tin cháu à? Cháu thì có thể làm việc gì lớn chứ, ngoài việc không đi cắm trại, không nghe lời của tên bạo chúa đó sớm quay về thì làm gì còn gì nữa. Chú ấy không ngừng kiểm soát cháu quá chặt, cháu thả bị đuổi đi còn hơn, như thế cả hai đều cảm thấy thoải mái.”

Thẩm Tín Dương cười cười, nhìn cô đã lớn rồi, ông lại thờ dài một tiếng và lắc đầu: “Tiểu Tinh à, cháu lớn rồi, cháu có còn nhớ khi mà cha cháu mới đón cháu về không, hồi đó cháu gây lắm, chỉ như một con khi con thoi ấy, khi đó ông thương cháu mà đã đập một gậy thật mạnh vào người ba cháu, mắng bố cháu ở bên ngoài chỉ giỏi làm việc lung tung, cháu lớn như vậy mà vẫn chưa có một gia đình ổn định...”

Nói rồi, khước mắt Thẩm Tín Dương lại thấy cay cay, ông cúi thấp đầu xuống: “Tiểu Tinh, nói cho cùng thì cháu có từng hận cha cháu không....nó là một thằng khốn, có lỗi với ta, cũng có lỗi với cháu, đúng vào năm đó lại ra đi, để lại chúng ta một lớn một bé thế này...”

Thẩm Tinh Không đặt miếng sandwich xuống, đứng lên đi tới bên cạnh Thẩm Tín Dương, cô đặt tay lên vai ông: “Ông nội, cháu hận cha cháu làm gì, nếu không có ông ấy thì làm gì có cháu....cháu không hận, ba cháu cũng có nỗi khổ của ông ấy, chứ không phải là thực sự không quan cháu...”

Thẩm Tín Dương vỗ nhẹ vào tay cô: “Ông thực sự muốn hỏi ba cháu sao lại có thể nhẫn tâm như thế, nói đi là đi....đang yên đang lành đi cái gì mà leo núi....ông trời cũng thật là quá tàn nhẫn, ông chỉ có một người thân thích là ruột thịt như thế vậy mà ông ấy cũng cướp mất...”

Thẩm Tinh Không nhòe hai mắt đi, cô mím môi: “Ngày đó chỉ có thiên tai, nếu khi đó Thẩm Chi Diệu không cho đội cứu hộ giải tán thì cháu không tin cha cháu thực sự không cứu được!”

Thẩm Tín Dương thờ dài, nắm lấy bàn tay đã lạnh đi của cô: “Tiểu Tinh, đừng hận chú Hai cháu, chú ấy không có lỗi, gặp phải sạt lở đất thì làm gì có hi vọng còn cứu được nữa. Đội cứu hộ chuyên nghiệp cũng đã nói, theo như tình hình thực tế thì phần núi sau là không cứu được nữa.”

“Ông nội, ông tin chú Hai không có chút ý đồ gì sao?” Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, nói ra lời trong đáy lòng, “chú ấy ngồi lên được vị trí ngày hôm nay chẳng phải là từ sau khi ba cháu xảy ra chuyện à? Thiết bị ba cháu chuẩn bị để đi leo núi là do chú Hai nhờ người mua từ nước ngoài về, ai mà biết được trong đó chú ấy có giờ trò gì không, chú ấy....”

“Tiểu Tinh!” Thẩm Tín Dương có chút bức mình, ông đập tay xuống bàn: “Cháu còn nhỏ mà đã ăn nói linh tinh cái gì thế! Thu dọn sách vở rồi đi học đi!”

Thẩm Tinh Không chép miệng một cái rồi cầm lấy cặp đi ra ngoài cửa. Ông nội cũng không tin cô, cô chuyển đi rồi thì cũng thế, cũng không thoát khỏi cái bóng của Thẩm Chi Diệu.

Cô ghét anh!

Cả quãng đường cô đi mà hậm hực trong lòng, Thẩm Tinh Không ngồi xe đi tới trường.

Tuy đi chưa được mấy ngày như nhưng cô cảm thấy dường như đã từ rất lâu không được gặp Tường Thu Muội.

Vừa vào tới phòng học, Tường Thu Muội liền nhìn cô với nét mặt trêu chọc: “Này này, nghe nói cậu cùng với đại họa sĩ một mình tách đoàn à? Sao hả? Mấy tối nay có phải là rất vui không?”

Thẩm Tinh Không trừng mắt nhìn cô bạn: “Cậu còn nói, nếu không phải cậu bỏ tớ đi một mình thì sao tớ lại thảm như thế chứ!”

Tường Thu Muội xì mặt ra: “Ngày hôm đó người ta thực sự là uống nhiều rồi...tớ cũng nghĩ, Lục Diễm Trạch dù gì cũng là một soái ca, gọi cậu ta đi cùng cậu hơn tớ là cái chắc! Cậu muốn nhìn thấy tớ hơn à?”

Thẩm Tinh Không chẳng thèm để ý tới cô bạn nữa, đặt cặp sách xuống chuẩn bị sách vở.

Tường Thu Muội nhìn cô hỏi tò mò: “Áy, sao sáng nay không thấy A Tiến đưa cậu đi học? Cũng đã lâu không gặp anh ấy rồi, cũng thấy nhớ ra phết!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cùng Nhau Đoạt Cúp Vàng

Thẩm Tinh Không liếc nhìn Tường Thu Muội: “Đừng có nhớ nhung người ta nữa, A Tiến sẽ không tới đâu, tớ bị Thẩm Chi Diệu quét ra khỏi cửa rồi.”

Tường Thu Muội kêu lên một tiếng a giật mình rồi nói: “Cậu làm gì mà ra nông nổi đấy? sau này tớ không còn được gặp A Tiến nữa rồi làm thế nào bây giờ? Cậu đền A Tiến cho tớ đi!”

Thẩm Tinh Không đã biết thế nào là bị thảm kết nhầm bạn rồi, cô nhìn Tường Thu Muội xua xua tay: “Cậu chỉ biết có A Tiến thôi à? Mr.Z thì sao? Chẳng phải là cậu mê cậu ta lắm à?”

Tường Thu Muội bĩu bĩu môi rồi chu mỏ ra nói: “Tớ mê cậu ta thì có tác dụng gì! Cậu đã ngủ cùng cậu ta rồi thì tớ còn có thể có ý gì với cậu ta được nữa!”

Thẩm Tinh Không vội vàng lấy tay bịt miệng Tường Thu Muội lại, tức giận: “Cậu nói linh ta linh tinh cái gì đấy?”

Tường Thu Muội hức một tiếng: “cậu và Lục Diễm Trạch cùng nhau rời khỏi đội cắm trại, sau đó không biết đi đâu mấy ngày, chuyện này tớ biết rồi! Rồi cậu bị chú Hai đuổi ra khỏi nhà cũng là vì điều này đúng không? chẳng trách, biết cậu bỏ đi một mình cùng con trai như thế thì chú Hai nhất định là rất tức giận!”

Thẩm Tinh Không phần nộ trừng mắt nhìn Tường Thu Muội: “Cậu nghe nói từ đâu thế hả?”

Tường Thu Muội nhún vai: “Đương nhiên là từ miệng của đương sự kia rồi. Tinh Tinh không phải tớ nói cậu đâu, trước đây tớ thấy cậu là người cũng khá cổ hủ, nhưng không ngờ cậu cũng làm những việc như vậy đấy....”

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, mặt đỏ bừng lên.

Lục Diễm Trạch cậu ta lại nói cô như vậy? cô không tìm, cũng không thể chấp nhận được!

Ôm cục tức trong người cả ngày, khi hết giờ học Thẩm Tinh Không liền chạy tới Hội vẽ tranh.

Tầng ba rất yên tĩnh, Lục Diễm Trạch đứng dựa bên cửa sổ, gió bên ngoài thổi vào mái tóc màu vàng hạt dẻ của cậu, chiếc áo sơ mi màu trắng bị thổi phồng lên.

Dung mạo anh tú của tuổi thiếu niên, hình ảnh cây lá xanh mướt tươi tốt phía bên ngoài cửa sổ, tất cả tạo nên một bức tranh rất đẹp, đột nhiên....

Thẩm Tinh Không đá cửa ra, cô xông tới túm lấy cổ áo cậu, nói phần nộ: “Cái miệng cậu! Tôi đã từng ngủ với cậu khi nào hả? Tôi đâm cậu một đao chết luôn bây giờ!”

Lục Diễm Trạch cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt phần nộ của cô, không nhìn được mà cười khênh: “Chẳng ngủ cùng nhau rồi còn gì, tối hôm đó tôi còn nghe thấy cậu ngáy nữa.”

Thẩm Tinh Không tức giận muốn đánh cho cậu ta một trận, nhưng cô chỉ biết bất lực vì chắc chắn bản thân đánh không qua một nam sinh với thân hình cao lớn như vậy, cô nghiêng răng: “Cậu bôi nhọ tôi cậu có thấy thú vị không? Đồ hạ đẳng!”

Lục Diễm Trạch khê cười lạnh nhạt: “Nếu tôi không báo bạn cậu nói thế này thì sao cậu chịu tới gặp tôi chứ? Tôi còn phải giành lấy cúp vàng của giải Cờ trắng, tôi cần người thật để vẽ tranh.”

Thẩm Tinh Không bỏ tay trên cổ áo cậu ta ra, phần nộ bất bình: “Cậu vẽ hay không vẽ thì liên quan gì tới tôi! Nếu tự bản thân cậu không có cảm hứng thì đừng có miễn cưỡng tham gia nữa!”

Lục Diễm Trạch vừa huýt sáo vừa đi tới trước khung vẽ tranh lật vài tờ giấy trắng: “Sao miệng cậu toàn nói ra lời thô lỗ thế, không biết thầy cô nào dạy

cậu nữa.”

Thẩm Tinh Không trong lòng thấy tức giận, cô cắn chặt môi. Cô tức giận ngoài việc hôm nay cậu ta để Tường Thu Muội ăn nói linh tinh ra thì cô cũng tức cậu ta việc hôm đó bỏ mặc cô....

Đứng trong vườn hoa đẹp đẽ, hoa lệ của trường Triền Đức, cô dường như đang nghi ngờ rằng mấy ngày trước hai người đi chơi vui vẻ với nhau liệu có phải là mơ thôi không.

Lục Diễm Trạch nhìn cô đơ người ra, cậu nói lạnh nhạt: “Không để cô chịu thiệt đâu, tôi sau khi có được cúp vàng, tôi sẽ đem tác phẩm của mình tặng cho cậu, cậu nên biết rằng, một tác phẩm đạt giải thì giá trị của nó ít nhất cũng đạt trên ngàn vạn, tôi biết cậu không thiếu tiền nhưng cậu đối với Tri Hạo cũng coi như là đã cố gắng hết sức, chúng ta cùng nhau tặng cậu ấy cúp vàng thế cậu ấy được thỏa tâm nguyện.”

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, không biết bản thân nên hay không nên đồng ý. Trong lòng cô thực ra là có dao động. Thứ nhất đúng là cô cảm thấy có lỗi với Tri Hạo, muốn vì cậu làm gì đó. Thứ hai, bây giờ cô đang rảnh rỗi, cũng không cần quay về Thẩm gia đúng giờ như quay về nhà tù nữa mà cô về căn biệt thự cổ thì cũng chẳng có gì để làm...

Cô thở dài một tiếng rồi cô ngồi xuống bên cạnh, lấy tay cảm rồi xem những dụng cụ vẽ tranh cao cấp của cậu nói gật gù: “Nếu cậu không sợ tôi gây rắc rối thì tôi ngồi ở đây được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đây Chính Là Cậu

Hội vẽ tranh khá yên lặng, Thẩm Tinh Không ngáp dài một cái, rút chiếc bút chì cho vào hộp, nhìn thời gian rồi cô đứng lên: “Tới giờ rồi.. tôi phải rút lui rồi.”

Lục Diễm Trạch đang nhìn vào bức tranh cậu vẽ, đôi lông mi hơi rủ xuống, Thẩm Tinh Không nhìn cậu, môi cậu đang khẽ mím lại, mũi khá cao, nhìn bộ dạng đó của cậu rất giống với một nhân vật thanh niên nào đó trong truyện tranh.

Một lát sau Lục Diễm Trạch mới từ từ liếc mắt lên nhìn cô: “Tôi đưa cậu về, bây giờ cũng hơi muộn rồi.”

Thẩm Tinh Không nhìn cậu nheo mày lại: “Không cần cậu, có ai nhìn thấy lại nói linh tinh. Cái này cho cậu, cậu trong mắt tôi chính là như thế này.”

Thẩm Tinh Không đưa bức tranh cô vẽ chân dung Lục Diễm Trạch cho cậu ra, cười xảo quyệt.

Lục Diễm Trạch nhăn mặt lại đón lấy bức tranh trông bần bần, trong bức tranh là một người nhìn như vượn, cậu hức một tiếng: “Đồ con gái óc bạng quả nho.”

Thẩm Tinh Không bĩu môi, cô cầm lấy ba lô, nhìn vào đồng hồ, tài xế mới được đổi không dám giục cô, thế này thật tốt, bảo anh ta đợi thì anh ta đợi, chứ trước đây làm gì dám về muộn kể cả là năm phút, nếu về muộn tài xế đều bị Thẩm Chi Diệu chỉ trích.

ở phía ngoài hoàng hôn bắt đầu buông xuống, ánh nắng vàng le lói soi vào cửa sổ....

Lục Diễm Trạch im lặng đứng ở đó, nhìn Thẩm Tinh Không đi ra khỏi phòng tranh.

Trong một giờ đồng hồ cô ngồi bên cạnh bản thân cậu, tâm trạng cậu thực sự không còn nói rõ được nữa rồi.

Có một chút căng thẳng nhưng đa phần thời gian vẫn là một sự an tâm tới kì lạ.

Cúi đầu xuống nhìn bức tranh được vẽ vụng về đang cầm trên tay, trong mắt cô cậu chỉ là loài vượn này sao?

Khẽ mỉm cười, nụ cười của cậu làm cho người khác mê mẩn.

Đi tới trước khung vẽ tranh, cậu kẹp bức tranh này vào cùng với vô số các bức kí họa khác. Trong đó dày đặc các bức vẽ, đều là một người, lúc thì ngồi, lúc thì đứng, lúc thì đang ngẩng người ra, lúc thì với cái bộ dạng nhảm chán vô vị....Cậu căn bản không còn tâm trí nào để mà sáng tác nữa, một giờ đồng hồ vừa qua, cậu cứ đặt bút xuống thì người cậu vẽ ra lại chính là cô....

Thẩm Tinh Không đi ra từ Hội vẽ tranh, cô vờn vai một cái, trước mặt Lục Diễm Trạch cô luôn không giữ được cho bản thân mình thoải mái mà cơ thể cứ cứng đờ lại, không tự tại.

Tuồng Thu Muội hoàn toàn trở thành một thành viên ruột của Hội về tranh, cả ngày ở cùng bọn họ đi bar, cô ấy đã đem ước nguyện ban đầu khi vào Hội về tranh và cả bạn bè đều quên hết rồi.

Thẩm Tinh Không nhìn và đi về phía xe, đi được nửa đường cô liền phát hiện đứng bên cạnh xe là một nam sinh với thân hình cao lớn mặc trên người bộ quần áo thể thao.

Chắc là cậu ta đã đợi rất lâu rồi, nhìn thấy Thẩm Tinh Không cậu ta liền mỉm cười rồi tiến lại gần: “Tiểu Tinh, có việc gì mà em ra muộn thế?”

Thẩm Tinh Không nhìn Hiên Trình Tiến, cô khẽ cắn môi rồi nói: “Không có gì.”

Dừng lại vài giây rồi cô quay đầu sang nhìn tài xế, nói lạnh nhạt: “Tôi muốn tới quán cà phê đối diện ngồi một lát, anh đợi tôi nhé, nếu như ông nội gọi điện thì cứ nói thật, ông sẽ không làm khó anh.”

Tài xế gật đầu.

Thẩm Tinh Không chẳng để ý tới Hiên Trình Tiến, cô đeo ba lô lên, một mình đi về phía quán cà phê ở đối diện trường.

Mùi hương thoang thoảng bay qua, cô đẩy cửa, chuông cửa liền vang lên tiếng tí tách.

Cô cảm thấy cái cảm giác này rất kì lạ, trước đây vào khoảng thời gian này, cô nhất định sẽ chuẩn giờ ngồi vào bàn ăn ở nhà cùng Thẩm Chi Diệu ăn cơm. Người đó nói ra cũng kì lạ, anh rất bận, về lý mà nói thì buổi tối thường phải đi tiếp khách mới đúng, thế nhưng anh không, tối nào anh cũng ở nhà, cùng ngồi ăn cơm với cô, chỉ im lặng ăn cơm rồi ai nấy lại lẳng lặng về phòng.

Thẩm Tinh Không ấn vào con tim trống rỗng của mình, không biết tại sao, rồi đi mà cô lại luôn nhớ tới anh. Anh đã ăn cơm chưa? Lúc này Thẩm gia chuẩn bị tới giờ ăn cơm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Anh Muốn Theo Đuổi Em

Người ngồi trong quán cà phê rất đông.

Quan hệ giữa Thẩm Tinh Không và Hiên Trình Tiến không được coi là thân thiết, nhưng lại cùng nhau lớn lên, cả hai cũng đều ít giao thiệp với thế giới bên ngoài. Thẩm Tinh Không gọi đồ uống, Hiên Trình Tiến cũng tiện thể gọi giống như cô, nhìn bên trong chỗ ngồi gần như đã được ngồi kín, cậu nhéo mày lại: “Tiểu Tinh, hôm nay ông tổ chức yến tiệc tại nhà, trước sáu giờ chúng ta phải về rồi.”

Lúc này Thẩm Tinh Không mới biết cậu ra được phải đến để đón cô, liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, bây giờ là năm giờ hai mươi phút.

Cô không muốn quay về, cô không muốn nhìn thấy Thẩm Chi Mi, cũng không muốn nhìn thấy Thẩm Chi Diệu...

Hai người dựa vào quầy pha chế đợi cà phê, dòng tư duy của Thẩm Tinh Không đang suy nghĩ vu vơ, Hiên Trình Tiến nhìn chăm chăm cô gái vừa thân quen vừa xa lạ ngồi bên cạnh.

Đúng như mẹ anh ta đã nói, để cô ở đâu cô đều xinh đẹp cả, đôi mắt long lanh quyến rũ, làn da mềm mại mịn màng, nhìn cô rất thuần khiết và ngây thơ, lại có chút gì đó buồn miên man. Cậu không thể phủ nhận bản thân mình có thiện cảm với Thẩm Tinh Không, nhưng cũng chưa chắc đã là yêu, bên cạnh cậu ta không thiếu những cô gái nói chuyện hợp, đối với Thẩm Tinh Không, ngoài một chút tò mò còn là xuất thân ra đình, còn là sự tự trọng nam tính với mong muốn chinh phục, cậu ta muốn biến cô thành cô gái của bản thân mình. Kể từ sau khi Thẩm Chi Mi nói với cậu ta rằng cậu ta có thể đến với cô thì ý nghĩ này trong đầu Hiên Trình Tiến càng trở nên rõ nét hơn.

Khi có chỗ ngồi trống, Hiên Trình Tiến rất tự nhiên khoác tay lên vai Thẩm Tinh Không, đưa cô đi vào phía bên trong.

Chuông cửa vang lên phía sau, nhìn bọn họ cùng nhau đi về phía chỗ ngồi bên trong, chàng thanh niên cao lớn vừa vào cửa liền nhếch môi lên rồi cũng đi vào theo.

Cánh tay Hiên Trình Tiến đặt trên vai Thẩm Tinh Không bị kéo xuống, cậu ta giật mình rồi quay đầu lại nhìn hằm hằm vào nam sinh đang cười nhạt phía sau.

Kéo tay Hiên Trình Tiến ra, Lục Diễm Trạch liền kéo Thẩm Tinh Không về phía mình, nói với Hiên Trình Tiến: “Trị an của Triền Đức rất kém, khuyên cậu không có việc gì thì đừng có lượn lờ ở đây.”

Nói xong cậu liền kéo tay Thẩm Tinh Không đi ra ngoài.

Hiên Trình Tiến nhìn Lục Diễm Trạch kéo tay Thẩm Tinh Không, liền vội vàng đuổi theo ra khỏi quán cà phê, nhìn theo bóng dáng hai người, nói phần nộ: “Đồ khốn, cậu bỏ Tinh Không ra!”

Lục Diễm Trạch chẳng quan tâm tới cậu ta, ngược lại kéo Thẩm Tinh Không ngã vào ngực mình.

Thẩm Tinh Không vùng vẫy, sợ hai người xảy ra mâu thuẫn cô liền kháng cự nói: “Lục Diễm Trạch, cậu gây phiền phức cho tôi chưa đủ à? Bỏ tay ra, đó là anh họ tôi!”

Lục Diễm Trạch vẫn ấn tay vào đầu Thẩm Tinh Không, không để cô rời khỏi lòng mình, cậu hức một tiếng: “Có thể vòng vay như vậy lên người cậu, anh họ cũng không được.”

Thẩm Tinh Không không có cách nào cự quấy được, để mặc cậu ta cứ kéo mình đi trong trạng thái đó.

Hiên Trình Tiến nhìn hai người dựa sát vào nhau rồi đi, tức muốn phát điên lên, đang định xông lên thì liền thấy bốn phía có năm sáu người đàn ông cao lớn như vận động viên bóng rổ không biết từ đâu chạy ra bao vây cậu ta, ép sát vào cậu ta, khuôn mặt đầy thách thức: “Cậu bạn, cậu học trường nào đấy? nhìn cao thể này có phải cũng là người chơi bóng rổ không?”

Trên sân vận động.

Cuối cùng Thẩm Tinh Không cũng tranh thủ cơ hội giẫm lên chân Lục Diễm Trạch, đẩy cậu ta ra: “Quấy nhiều người khác cũng là phạm pháp đấy! Lục Diễm Trạch, cậu đừng tưởng ở trường cậu nhận được sự đối đãi đặc biệt mà có thể bắt nạt người khác!”

Lục Diễm Trạch nhếch mép, nhìn cô chằm chằm: “Cậu có phải con gái không hả? Dã man muốn chết, chẳng chút thực nữ nào cả.”

Thẩm Tinh Không nhớ Thẩm Chi Diệu cũng thích nói cô như thế này nhất, ăn com chẳng ra cái bộ dạng gì, đi đường bộ dạng không ra gì, nói chuyện với người lớn cũng chẳng ra làm sao....

Nghiến răng trừng mắt nhìn cậu ta, Thẩm Tinh Không tức giận: “Tôi thế nào thì liên quan gì tới cậu! Nếu cậu còn đem chuyện ở trong sân khi ở khu nông trại đó ra nói linh tinh thì tôi sẽ báo cảnh sát, nói rằng cậu vô lễ nhìn trộm tôi!”

Lục Diễm Trạch ồ lên một tiếng rồi lấy tay che mắt lại: “Tôi vô lễ nhìn trộm cậu? Chẳng trách thị lực của tôi càng ngày càng kém đi.”

Thẩm Tinh Không gân cổ lên: “Tôi biết cậu lấy tôi ra làm trò đùa mà! Lục Diễm Trạch, việc của Trì Hạo, tôi biết là tôi làm không đúng...cậu tha thứ thì tốt mà không tha thứ thì tôi, tôi chỉ là một cô gái, không có cách nào để chấp nhận quá nhiều sự việc, nếu như cậu muốn trách tội tôi thì tôi cũng nhận, nhưng cậu đừng có giay vô tôi, tôi cũng bị trách phạt rồi, tôi cũng đủ buồn rồi!”

Lục Diễm Trạch nhìn đôi mắt ọng nước của cô, cậu mím môi lại, hai tay cho vào túi quần nhìn cô.

Thẩm Tinh Không lấy tay quạt nước mắt, quay người đi rồi chạy mất.

Phía trong cửa tấm lưới sắt bao lấy sân bóng rổ, một quả bóng rổ đang bay tới, Lục Diễm Trạch dang tay ra ôm trọn lấy cơ thể Thẩm Tinh Không, đem cô ép vào tấm lưới.

Khoảng cách gần như thế, Thẩm Tinh Không cảm nhận thấy hơi thở ấm nóng của cậu đang phả vào mặt mình.

Con tim Lục Diễm Trạch đập thình thịch, hơi thở có chút hoảng loạn, cậu nhìn chằm chằm Thẩm Tinh Không, càng lúc cậu càng cảm thấy bản thân mình đã bị đắm chìm vào hình ảnh chỉ có cô, một lúc sau cậu mới nói trịnh trọng: “Tinh Không, anh muốn theo đuổi em...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Đi Lướt Qua Nhau

Khi Thẩm Tinh Không bước xuống xe, cô liền nhìn thấy xe của Thẩm Chi Diệu đỗ ngoài cửa.

Lúc đó con tim cô đập như trống dồn, dường như một tên kẻ trộm gặp phải cảnh sát vậy? cô có một cảm giác kì lạ như vậy.

Cô nhìn vào gương và lấy tay vỗ vào hai má trên mặt, sau khi chắc chắn rằng sắc mặt của mình không tới nỗi quá khó coi, cô mới nhấc chân bước vào trong.

Vừa vào tới cửa liền nghe thấy Thẩm Chi Mi cùng với một người phụ nữ khác cười nói vui vẻ, con tim cô trùng xuống, đó là Lạc Đơn Thụy.

Thẩm Chi Diệu đưa cô ta tới?

Thẩm Tinh Không đột nhiên cảm thấy trong lòng bức tức, cô cắn môi, cúi đầu rồi chạy thẳng lên tầng.

Thẩm Chi Mi nhanh mắt liền phát hiện ra cô, chị ta liền lớn tiếng gọi: “Tinh Không à! Mau lại đây gặp thím Hai tương lai của cháu này, biết ăn nói thế không biết, làm người khác không thích không được!”

Thẩm Tinh Không quay sang nhìn, chỉ thấy trên bàn là cả một đồng quả, cô nghĩ chắc là Lạc Đơn Thụy mang tới, cô ta hôm nay ăn mặc rất đúng đắn, không mặc mấy bộ đồ đưa đẩy như bình thường, trên người là một chiếc váy liền thân màu vàng lông ngỗng, dưới chân là một đôi giày cao gót màu trắng, mái tóc được buộc lên, bộ dạng cô ta trông vừa nhẹ nhàng vừa lịch sự.

Thẩm Tinh Không cúi đầu xuống nhìn bộ quần áo đồng phục bình thường không thể bình thường hơn nữa trên người mình, không biết tại sao cô liền cảm thấy bản thân mình lùn hơn cô ta bao nhiêu.

Lạc Đơn Thụy nhìn Thẩm Tinh Không sắc mặt chẳng ra làm sao, cô ta liền cười: “Tiểu Tinh, có phải đổi nơi ở mà ngủ không được không? tinh thần em có vẻ không được tốt lắm? Có cần chị nói với chú Hai để em chuyển về đó không, chú cháu với nhau, làm gì có chuyện tức giận thật cơ chứ!”

Thẩm Tinh Không bị cô ta nhắm trúng vào chỗ đau, cô nắm chặt lấy dây đeo của ba lô, nhìn cô ta đạo đức giả với ánh mắt lạnh lùng nhưng miệng vẫn cười: “Không cần đâu, tôi muốn đi mới đi, không muốn đi thì ai cũng không đuổi được. Cái nơi đó tôi ở đủ rồi, ai thêm ở nữa chứ!”

Lạc Đơn Thụy nhìn cô, khẽ cười lạnh lùng: “Đúng thế, Tinh Không là đại tiểu thư cơ mà, đương nhiên là yêu cầu cao rồi, có điều chị thì cũng không cần, A Diệu có bảo chị ở đâu thì chị ở đó. À đúng rồi, phòng của em, anh ấy cứ bắt phải sửa lại rồi cho chị ở, chị nghĩ thì thấy thôi bỏ đi, ngộ nhờ em vẫn muốn quay lại mà không có chỗ ở thì làm thế nào, vì thế chị đã không đồng ý....”

Nhìn sắc mặt Thẩm Tinh Không càng lúc càng khó coi, Lạc Đơn Thụy liền lấy tay che miệng, cười xấu hổ: “Bây giờ chị đang ở trong phòng của A Diệu luôn rồi....”

Thẩm Chi Mi vội vàng cầm lấy tay cô ta hỏi liên thoảng: “Vậy à vậy à? Vậy hai đứa lại gần nhau thêm chút nữa rồi? Khi nào thì kết hôn thế? Thẩm gia chúng ta đã lâu lắm rồi chưa có tiệc mừng gì cả!”

Thẩm Tinh Không không biết Thẩm Chi Mi đang giả vờ hay thật tình mong đợi Thẩm Chi Diệu kết hôn, nhưng cô ta đã thành công trong việc đá kích Thẩm Tinh Không, cô không muốn nghe thêm nữa, liền quay người đi lên tầng.

Anh thực sự đem phòng của mình cho bạn gái anh ở rồi, anh đuổi cô đi, có phải là muốn cùng với bạn gái có được thế giới chỉ có hai người không? Thẩm Tinh Không thấy sống mũi mình vay vay, chẳng trách không chịu được cô nữa, hóa ra là muốn kết hôn.

Kết hôn....

Cô vừa đi lên đầu, trong đầu vừa hiện lên hình ảnh – Thẩm Chi Diệu ôm lấy Lạc Đơn Thụy hôn nhau đắm đuối, xung quanh là một đám trẻ con bao quanh bọn họ.

Anh có vợ có con, cứ nghĩ đến là Thẩm Tinh Không lại cảm thấy....khó chịu!

Đột nhiên cô cúi đầu xuống chạy về phía trước, Thẩm Tinh Không rất muốn giải tỏa hết những ý nghĩ hỗn loạn trong đầu, trán cô truyền tới một cơn đau, cô nâng đầu lên liền nhìn thấy sắc mặt u ám của.... Thẩm Chi Diệu.

Bọn họ cách xa nhau cũng chưa tới mấy ngày, cũng không có dấu hiệu cho thấy gầy đi hay tiêu tụy hốc hác, nhưng Thẩm Tinh Không vừa nhìn thấy khuôn mặt nghiêm trọng của anh, không biết tại sao, hai mắt cô đột nhiên thấy nóng lên.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô chằm chằm, thấy hai vai của cô hơi co rúm lại, ánh mắt anh sâu như biển, yết hầu anh chạy lên chạy xuống rồi anh lùi xuống một bước, nhìn cô với ánh mắt phê bình: “Mãi mãi cứ hấp tấp như thế!”

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, xung quanh đều là hơi thở của anh, nghĩ tới lời của Lạc Đơn Thụy, cô liền rất tức giận, cô đáp lại anh một câu: “Chú Hai không cần quan giáo cháu, cháu chính là người luôn làm người khác thất vọng như thế đấy!”

Thẩm Chi Diệu vẫn đứng lặng yên ở đó, để mặc Thẩm Tinh Không lướt qua người anh mà chạy đi mất, ngữ khí cô nói chuyện với anh, nhiều hơn một chút gì đó nhưng lại ít đi một chút gì đó. Con tim anh đột nhiên thấy trống trải, thực ra anh rất muốn kéo cô lại, đưa cô cùng về nhà của bọn họ....

Hai hàng lông mi của anh rủ xuống, nói chung là vẫn phải để cô ở lại đây một thời gian, cô tức thì cứ tức đi, sau này anh sẽ tìm cơ hội trả lại cô sau.

Nắm chặt hai tay lại với nhau, Thẩm Chi Diệu thở dài một tiếng rồi đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cái Tát

Thẩm Tinh Không về phòng, một mình bực dọc đi đi lại lại.

Thay quần áo ra chưa được bao lâu thì người làm đã gọi cô xuống tầng ăn cơm.

Lười nhác không muốn động đây, cuối cùng người làm phải nói “Lão gia đang giục” thì sau đó cô mới hậm hực đi xuống.

Mọi người đã ngồi vào bàn ổn định, Thẩm Tinh Không từ bậc cầu thang đi xuống, vừa nhìn thấy bàn tay Lạc Đơn Thụy đang đặt lên đùi của Thẩm Chi Diệu, hai người ghé tai vào nhau thì thầm, thỉnh thoảng lại còn nhìn nhau cười.

Nhìn Thẩm Tinh Không sắc mặt nhợt nhạt đứng một bên, Thẩm Tín Dương nhìn vô vấy tay: “Đứng ngây người ra đó làm cái gì, mau lại đây ngồi xuống đi, đúng là không có phép tắc gì cả.”

Thẩm Tinh Không lúng túng bước lại, ngồi bên cạnh ông nội, cúi đầu xuống không nhìn đôi nam nữ ở đối diện kia.

Mọi cười đang nói cười, đột nhiên liền nghe thấy Thẩm Chi Mi lớn tiếng gọi, nhìn theo ánh mắt bà ta liền thấy Hiên Trình Tiến bộ dạng nhếch nhác, toàn thân ướt sũng đi vào, khuôn mặt mang đầy vẻ tức giận.

Thẩm Chi Mi chạy lại gần, kéo tay con trai: “Làm cái gì thế này!”

Hiên Trình Tiến vùng vằng giật tay ra, nhìn chằm chằm Thẩm Tinh Không, cậu ta nghiêng răng lại: “Thẩm Tinh Không! cô gọi những người đó ức hiếp tôi cô thấy thú vị không? tôi bị bọn họ đẩy xuống hồ bơi trước mặt bao nhiêu người, tất cả mọi người của Triển Đức đều nhìn thấy hình ảnh nhếch nhác nhất của anh họ cô rồi đây.”

Thẩm Tinh Không mím chặt môi nhìn cậu ta.

Hiên Trình Tiến vượt nước trên mặt đi, tiếp tục nổi nóng: “Ông và chú Hai đều ở đây, mọi người nhìn xem Tinh Không đã trở thành người thế nào rồi! Cái đám thanh niên đó cảnh cáo cháu, đừng có lại gần cô ấy, nói rằng cô ấy đã ở bên một tên tiểu tử của Hội về tranh rồi! Lại còn nói cái gì mà bọn họ cùng nhau qua đêm rồi, mọi người nghe xem, đây là cái gì hả! Cô ấy có còn là một cô gái khuê các không?”

Thẩm Tinh Không ngồi ở đó, cổ họng khô đặc đi, sắc mặt dần dần đỏ lên.

Thẩm Chi Diệu với ánh mắt lạnh lùng, liếc nhìn Thẩm Tinh Không, từ từ đặt đĩa xuống, nhìn Hiên Trình Tiến: “Ngồi xuống, ăn cơm.”

Hiên Trình Tiến chỉ để ý nhắm vào Thẩm Tinh Không trút giận: “Cô ấy đã cùng người ta qua đêm. Chú Hai, chú không quản cô ấy nữa?”

“Im miệng!” Thẩm Chi Diệu đập đôi đĩa xuống bàn, ánh mắt càng lúc càng trở nên u ám, anh mím chặt môi, phần nộ nói: “Hiên Trình Tiến, cháu thử nói thêm một từ nào trong số những lời đồn đại linh tinh đó xem nào!”

Hiên Trình Tiến bị anh dọa cho sợ hãi mà ngậm miệng lại, đứng ở một bên vắt quần áo.

Thẩm Chi Diệu đặt hai tay trên bàn xuống dưới, hơi thở có phần gấp gáp, anh nhìn chằm chằm Thẩm Tinh Không, giọng nói kèm theo sự phần nộ đang được kìm nén, anh gầm gừ: “Đi lên đây!”

Trong phòng,

Thẩm Tinh Không đứng ở một bên, tay đang vịn vào vạt áo, dây thần kinh trên trán đang giật lên đùng đùng.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô với ánh mắt dường như đang muốn đốt cháy cơ thể cô, anh từ từ tiến lại gần, ép sát vào cô, giọng nói tức giận được gằn xuống nghe như bị biến âm, rồi hỏi: “Thẩm Tinh Không, mấy đêm hôm đó, cháu cùng với tên tiểu tử đó rốt cuộc có vượt quá giới hạn không?”

Thẩm Tinh Không lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên nhìn anh, đồng tử mắt anh sâu hoắm, chứa đựng trong đó là sự phần nộ và chế giễu. Anh đã coi thường bản thân cô rồi? Vậy thì còn hỏi cái gì, trong lòng anh, bản thân cô có khác gì với việc đã làm và không làm chuyện đó? Huống hồ, anh có người để mà quản, thì còn quản cô làm cái gì?

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, quay đầu sang một bên: “Việc của cháu không cần phải báo cáo với chú...”

Vừa nói dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng bốp vang lên, Thẩm Tinh Không cảm thấy một bên má đau điếng đi.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt mình với ánh mắt như thể không tin anh sẽ đánh cô, anh đang cắn chặt lấy đôi môi nhợt nhạt của mình, bàn tay vừa tát cô đỏ từ từ nắm chặt lại, anh nhìn cô chằm chằm, anh nghiêng răng lại nói từng từ từng chữ một: “Thẩm Tinh Không, mấy năm nay tôi đã dạy cô thành ra thế này à?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Muốn Làm Gì Thì Làm

Mặt Thẩm Tinh Không nóng bừng lên, cô đặt một tay lên bên má vừa bị tát, vừa đau vừa nóng, hai mắt cô nhòa đi, trong lòng cô càng lúc càng nguội lạnh....

Thẩm Chi Diệu đánh cô, bao nhiêu năm nay, cô tùy hứng thế nào, cô có làm gì, ngang bướng thế nào anh cũng chưa từng đánh cô, hôm nay anh đã vì cái gì?

Vì nghe được một câu nói vu vơ hay đơn thuần là nhìn cô ngứa mắt? Vậy mà anh lại đánh cô!

Thẩm Tinh Không cắn chặt lấy môi không cho bản thân mình khóc, cô cúi đầu xuống, nước mắt nhanh chóng rơi xuống thảm trải nhà, để lại một vệt màu tối sẫm.

Bàn tay của Thẩm Chi Diệu tê đi một lúc rồi mới trở lại trạng thái bình thường, anh hít thở dồn dập, nhìn một bên má đỏ lên của Thẩm Tinh Không, đột nhiên anh đưa tay ra sau gáy cô, kéo cô lại gần, áp sát vào ngực mình, nghiến răng nói tức giận: “Nói! Người đó có quan hệ thế nào với cháu?”

Thẩm Tinh Không bị anh cưỡng ép, cô ngẩng đầu lên, hai hàng nước mắt lọt vào tầm mắt anh, cô chỉ cảm thấy trên mặt rất đau, trong tim cũng rất đau, cô khắc chế không để bản thân mình khóc nức nở thành tiếng, cô đẩy Thẩm Chi Diệu ra: “Không cần chú quan!”

Thẩm Chi Diệu rất muốn bóp chặt lấy cổ cô, anh vẫn tức giận: “Nói!”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, chỉ cảm thấy đáng sợ và xa lạ.

Mắt anh dường như chứa đựng thuốc nổ, lập tức sẽ nổ tung ra.

Con tim cô đập lên thình thịch, không biết tại sao, đột nhiên cô phát hiện, Thẩm Chi Diệu nhìn cô không hề có ánh mắt khoan dung và yêu thương của một người bề trên? Vậy thì là cái gì? Cô không hiểu.

Mãi cho tới khi ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, ông nội đang gõ cửa, gọi: “A Diệu! Đừng nóng tính vội, cứ nghe Tinh Không giải thích, nó không hành động tùy tiện đâu!”

Lạc Đơn Thụy cũng ở phía ngoài vội vàng nói: “Đừng thế, A Diệu! Anh là bậc bề trên, anh đừng so đo với trẻ con nữa! Tinh Không vẫn còn nhỏ, con bé không hiểu chuyện anh biết mà!”

Nước mắt cô chảy ra càng nhiều hơn, cô không hiểu chuyện, bạn gái anh nói đừng so đo với cô!

Thẩm Chi Diệu nhìn nước mắt cô chảy ra như mưa, bàn tay anh bỗng buông lỏng ra.

Con tim anh vừa đau vừa thấy bí bách, anh bỏ Thẩm Tinh Không ra, nhìn cô chằm chằm, ánh mắt đó có những tình cảm hết sức phức tạp.

Thẩm Tinh Không tưởng rằng anh là nghe theo lời của Lạc Đơn Thụy mà bỏ cô ra, đầu cô đột nóng bừng lên, cô nói lớn tiếng muốn để cho tất cả mọi người nghe thấy: “Cháu yêu rồi! Cháu yêu cái cậu bạn cùng nhau đi cắm trại đó! Cháu 17 tuổi rồi, con gái lớp cháu đừng nói là yêu, kể cả là đi nhà nghỉ với bạn trai, rồi nạo bỏ thai cũng đây ra đấy! cháu yêu rồi đấy thì đã làm sao nào? Đuổi cháu đi à? Bây giờ cháu sẽ đi! Cháu thả lang bạt ở ngoài cũng sẽ không rời xa anh ấy!”

Thẩm Tinh Không nói một tràng, tất cả mọi người đều yên lặng.

Cô nhìn sắc mặt lạnh lùng như một bóng ma của Thẩm Chi Diệu ở trước mặt.

Trời ơi, cô đang nói cái gì vậy? đi nhà nghỉ? Nạo phá thai?

Hai tay Thẩm Chi Diệu nắm chặt lại, dây thần kinh trên đầu như sắp nổ tung, Thẩm Tinh Không tưởng rằng anh sẽ lại đánh cô, cô liền nhắm mắt lại ngẩng mặt lên, cô nói miễn cưỡng: “Chú đánh cháu đi! Cháu chính là cái con bé hay gây chuyện cháu biết rồi, đánh chết cháu thì chú sẽ cảm thấy thoải mái, chú và bạn gái chú cùng nhau sống thế giới chỉ có hai người, cháu sẽ không gây phiền phức gì cho chú nữa!”

Thẩm Chi Diệu chỉ nhìn cô chằm chằm, giống như đang nhìn một quái vật.

Bàn tay anh từ từ bỏ ra, ánh mắt trở lại với sự lạnh lùng thường ngày, anh nhìn cô, ngọn lửa trong ánh mắt dường như bị dập tắt đột ngột. Hít một hơi thở thật sâu, anh từ từ nhếch môi lên, nói với ngữ khí thờ ơ: “Thẩm Tinh Không, chú rất thất vọng về cháu.”

Thẩm Tinh Không đột nhiên im lặng, cô lùi về phía sau vài bước, đột nhiên va phải thành giường, chân cô đau nhói, cô ngồi rụp xuống đất.

Thẩm Chi Diệu liếc nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh nhạt và không quan tâm, anh quay người đi ra phía cửa, cầm vào tay nắm cánh cửa, không quay đầu lại anh chỉ nói: “Muốn làm gì thì làm.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Là Chú Ấy Không Cần Cháu Nữa

Mở cửa ra, Thẩm Chi Diệu rời đi.

Lạc Đơn Thụy đứng ngoài cửa vội kéo anh lại, nói về quan tâm: “A Diệu, anh xem anh tức giận kìa, việc gì phải so đo với một đứa trẻ chứ, chúng ta về đi...”

Thẩm Chi Mi cũng nói lạnh lạnh: “Haiz! Đúng là trẻ con lớn lên rồi ai cũng không quản được.... Hiên Trình Tiến nhà chúng ta không phải là con trai à, từ trước tới giờ tôi chưa từng nghe thấy nói trước mặt người lớn cái gì mà nhà nghi.... đúng là thân phận khác nhau cái gan cũng khác nhau mà!”

Thẩm Tinh Không nghe những lời nói chế giễu của mọi người, một mình cô ngồi dưới đất, dường như cả thế giới đang đều ngăn cách với cô, cô cúi mặt gục xuống hai đầu gối, chà hai mắt vào quần để nước mắt thấm vào đó.

Thẩm Chi Diệu thực sự thất vọng với cô rồi sao, cô cũng hoài nghi xem dây thần kinh nào của bản thân mình có vấn đề, sao lại nói ra những lời quá đáng như thế....đổi lại là trước đây chắc là anh đã lấy một sợi roi mây ra để đánh chết cô, thế nhưng bây giờ, là anh không dám ra tay trước mặt ông nội hay là anh thực sự không còn một chút hi vọng gì với cô nữa? Thẩm Tinh Không nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra ròng rọc.

Thẩm Tín Dương bảo mọi người giải tán, ông bước vào trong phòng, đóng cửa lại, từ từ tiến lại gần Thẩm Tinh Không, ngồi xuống giường, ông xoa xoa đầu cô, thờ dài rồi nói: “Tinh Không nha đầu, cháu nói xem ông phải nói gì với cháu đây, chấy là một đứa trẻ đáng thương, chẳng có ai nổi mắng cháu đánh cháu, thế nhưng hôm nay cháu đúng là đáng bị đánh, ông chưa từng thấy chú Hai cháu như vậy, chú cháu thực sự thương cháu, sao cháu lại làm loạn lên thành ra thế này chứ!”

Thẩm Tinh Không không kìm được mà khóc thút thít, con tim cô dường như bị một bàn tay bóp chặt lại, cô khóc: “Là chú ấy không cần cháu nữa....chú ấy ngày hôm đó....đứng trước mặt người làm đuổi cháu đi, nói cháu cắt đi, lại còn bảo buổi cháu chẳng bằng nuôi một con chó....”

Thẩm Tín Dương thờ dài, đặt hai tay lên vai cô: “Chú Hai cháu chẳng phải là bị cháu làm cho tức giận à, chú ấy không phải là người nổi nóng tùy tiện đây, cháu nói cháu không thích chú ấy quản cháu vậy thì làm sao mà chú ấy không đau lòng chứ, cháu từ lúc chưa hiểu gì tới bây giờ cái gì cũng biết, cũng hiểu chuyện, chẳng phải đều là công lao của chú Hai à, chú ấy mà không quản thì cháu cứ xem cháu xem, cháu sẽ chẳng khác gì đại tiểu thư của những nhà khác, cháu nói cái gì mà phá thai, đi nhà nghỉ, bây giờ người trẻ đều rất hoang đường nhưng Tiểu Tinh, ông quý cháu nhất ở cái tính đó là tuy thỉnh thoảng cháu rất tùy hứng nhưng tuyệt đối sẽ không giống với con gái nhà người ta sống sa hoa trụy lạc. Đây là bản lĩnh lớn nhất của chú Hai cháu, chú ấy có thể dạy bảo cháu thành một cô gái tốt, ông nội cảm thấy rất biết ơn chú ấy.”

Thẩm Tinh Không lau nước mắt đi, quay lại nhìn ông nội: “Cũng không phải cháu không biết ơn chú ấy, cháu chỉ là không chịu được cái kiểu quản lý quá chặt chẽ của chú ấy, ngày hôm đó tuy là cháu cãi lại chú ấy nhưng chú ấy cũng không nên nói cháu như thế, nói cháu là con chó vô ơn...làm cháu tức chết đi được!”

Thẩm Tín Dương cười nắm lấy tay cô: “Được rồi được rồi, cháu cũng làm cho chú Hai cháu tức cũng chẳng kém, ông thấy hai chú cháu đúng là oan gia, đang yên lành tự nhiên lại làm loạn nên, kết quả là cả hai đều không tự nhiên....nếu cháu muốn quay về thì để ông nói với chú ấy một tiếng, Lạc Đơn Thụy nói đúng, hai chú cháu, làm gì có chuyện tức giận thật.”

Thẩm Tinh Không vừa nghe thấy tên cô ta lại thấy tức giận, cô chu mỏ nói: “Ông nội, ông nói cháu còn về làm sao được nữa? Hai người họ đều sắp....sắp kết hôn rồi, cháu quay về làm con kì đà cản mũi à? Chú Hai, lại còn lấy phòng cháu sửa lại cho cái cô Lạc Đơn Thụy đó, mặt cháu có dày hơn nữa cháu cũng không thể quay về đó....”

Nói rồi sống mũi cô lại thấy cay, cái nơi đã đã không còn chỗ cho cô đứng nữa rồi...

Cô đã sống ở đó năm năm....nhưng bây giờ thì đã bị người khác chiếm mất chỗ rồi.

Thẩm Tín Dương chép miệng: “Cháu đã lớn rồi, việc của mình thì mình phải tự đi giải quyết. Cháu nói cháu yêu rồi, ông không ép buộc cháu nhưng cháu phải biết chừng mực, phải biết việc gì nên làm không nên làm, chứ đừng có ngốc nghếch đại dột.”

Thẩm Tinh Không ngồi ở đó, cô ngầy người ra.

Yêu...

Cô thực sự muốn yêu Lạc Diễn Trạch không?

Cô co rúm người lại, trong lòng càng lúc càng cảm thấy mừng lung.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Tặng Quà Cho Anh

Một tháng sau.

Tại Hội vẽ tranh.

Thẩm Tinh Không chân bước nhẹ nhàng đi vào cửa, đi tới bên cạnh chàng thanh niên đang ngẩng người ra bên chiếc giá để vẽ tranh, cô đặt cảm mình lên chiếc giá, nhìn khuôn mặt trầm mặc thanh tú của cậu, cô lên tiếng nhõng nhẽo: “Meo!”

Lục Diễm Trạch giật mình thoát khỏi trạng thái thờ thần, cậu cầm chiếc bút chì gõ nhẹ vào trán cô: “Con mèo con từ đâu ra đây?”

Thẩm Tinh Không xoa xoa trán mình, bĩu môi nói: “Đau!”

Lục Diễm Trạch nhìn trán cô hơi đỏ lên liền hức một tiếng, lại dùng tay xoa xoa cho cô, anh cầm lấy một quyển vở đập vào tay cô: “Bảo anh đi học thay em, em chạy đi đâu đấy?”

Thẩm Tinh Không lật quyển vở với những hàng chữ được viết cẩn thận ra rồi cười hài lòng và nói: “Em bị Tường Thu Muội kéo đi tìm người, dạo này hình như cậu ấy lại mê một chàng trai nào đó rồi ấy!”

Lục Diễm Trạch có vẻ không vui, nhắc nhở cô: “Người như Tường Thu Muội em cách xa ra một chút!”

Thẩm Tinh Không nheo mày nhìn anh: “Ý anh là gì?”

Lục Diễm Trạch nhìn cô rõ ràng là không hài lòng liền nói: “Nói chung là bảo em cách xa cô ấy ra một chút, cô gái đó thì quá phức tạp còn em thì quá ngốc nghếch.”

Thẩm Tinh Không hức một tiếng: “Bạn của em anh đừng có mà bôi nhọ nhé!”

Lục Diễm Trạch bèn không nói gì nữa, nhìn chăm chăm vào Thẩm Tinh Không, chỉ thấy cô cúi đầu xuống, cầm lấy chiếc bút chì của anh lên gọt, ánh sáng mặt trời chiếu vào cô – một màu vàng ấm áp, bên ngoài bây giờ đã là mùa thu rồi, bắt đầu se lạnh, thế nhưng nhìn cô, Lục Diễm Trạch chỉ cảm thấy ánh mắt hay con tim anh đều vô cùng ấm áp.

Thẩm Tinh Không đưa bút chì cho anh: “Này, anh dùng đi, thực sự không biết sao anh có thể ngồi được, ngày nào cũng vẽ vẽ và vẽ, anh không cảm thấy bí ả?”

Lục Diễm Trạch nhìn cô, khẽ cười: “Từ Phi Ngư.” (Ý nói bạn không phải là cá thì sao biết niềm vui của cá.) Thẩm Tinh Không bĩu môi: “Tiểu quý lại còn chơi chữ với em.”

Lục Diễm Trạch nhìn cô: “Thẩm Tinh Không, anh ngồi cả một buổi chiều chép bài cho em kết quả là em đền đáp anh bằng cách chọc tức anh à?”

Thẩm Tinh Không chớp chớp mắt: “Thế thì anh muốn em phải thế nào?”

Lục Diễm Trạch cốc nhẹ đầu cô một cái: “Mấy ngày nữa là sinh nhật anh, em tặng quà cho anh.”

Thẩm Tinh Không tròn mắt lên nhìn anh: “Làm gì có ai tự đòi được tặng quà như thế!”

Lục Diễm Trạch lại búng vào tai cô, anh thực sự rất thích bắt nạt cô: “Anh không biết, trời lạnh rồi, anh đang thiếu áo sơ mi, em mua cho anh vài chiếc, nhà em có tiền thế cơ mà.”

Thẩm Tinh Không hức một tiếng rồi nói: “Nói như một tên đào mỏ ấy.”

Lục Diễm Trạch lắc đầu: “Anh là tiểu tử, anh không hiểu lời em nói.”

Thẩm Tinh Không véo mạnh anh một cái, nhưng đã bị anh túm lấy tay, bàn tay ấm nóng của anh làm cho cô mất tự nhiên mà rút tay về, Thẩm Tinh Không vội vàng cúi đầu xuống lại gọt bút chì, Lục Diễm Trạch nhìn cô với ánh mắt sáng ngời.

Khi tan học, Thẩm Tinh Không thường đi tới điểm đỗ xe để tìm xe của mình. Cô tự véo vào hai má đang nóng bừng của mình rồi cúi đầu thở dài một

tiếng, một tháng nay, mối quan hệ của cô và Lục Diễm Trạch tiến triển vô cùng vi diệu, anh nói muốn theo đuổi cô, cô cũng nói với người nhà là đang yêu anh, hai người ở bên nhau, chưa từng nói rõ gì với nhau nhưng trong mắt của người ngoài thì hai người họ đã là một đôi rồi.

ở bên anh, cô biết là nguy hiểm, nhưng không thể phủ nhận, bản thân anh rất có sức hút.

Nhưng trái tim cô vừa trống rỗng, vừa hoang, cô không biết tại sao, bây giờ cô có một cảm giác lang bạt không nơi nương tựa. Cô bị đuổi ra ngoài rồi, cô tưởng rằng bản thân sẽ rất vui vẻ nhưng thực ra không hề như vậy, cảm giác bị ruồng bỏ làm cho cô không thể vui vẻ được.

Thẩm Tinh Không thờ dài một tiếng, cô liếc mắt lên liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng dựa vào xe mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tiên Sinh Ồm Rồi

Đi lại gần rồi mới nhận ra, bóng dáng quen thuộc đó thực sự là A Tiên.

Thẩm Tinh Không nhìn anh, chỉ cảm thấy lâu quá rồi không gặp, không thể không nở một nụ cười, đi lại gần đập vào người anh một cái: “Cái anh này, tôi bị Thẩm Chi Diệu đuổi ra ngoài anh cũng chỉ mong không phải nhìn thấy tôi thôi đúng không? lâu lắm rồi không gặp anh lần nào.”

A Tiên nhìn thấy cô cười rất đáng yêu, cũng chẳng còn tâm trí đầu mà nhớ tới những cái khác nữa, khẽ thờ dài và nói: “Tiểu thư, tiên sinh ồm rồi.”

Thẩm Tinh Không nghe nói tới người đó, con tim dường như bị đâm cho một cái, cô lập tức sầm mặt xuống: “Liên quan gì tới tôi.”

A Tiên nhìn cô, ngữ điệu chậm rãi từ trước tới nay trở nên có chút gấp gáp: “Tiên sinh vẫn nhớ cô, phòng của cô anh ấy vẫn chưa đụng vào, Lạc tiểu thư nói sẽ dọn tới ở nhưng tiên sinh không cho phép....”

“A Tiên.” Thẩm Tinh Không lên tiếng cắt ngang lời anh, ngữ khí rất phẫn nộ: “Nơi đó không phải nhà của tôi, người đó muốn thế nào cũng không liên quan gì tới tôi.”

Đồ giả bộ, khi đuổi cô đi còn đứng trước mặt mọi người chẳng phải đã nói là phòng của cô sẽ để cho Lạc Đơn Thụy ở à? Bây giờ lại giờ cái trò này ra, là sợ cô đi rồi thì tập đoàn Tín Dương sẽ bay ra khỏi lòng bàn tay anh à?

Thẩm Tinh Không càng nghĩ càng hận người đàn ông đó.

A Tiên có chút hấp tấp, vội vàng giải thích với cô: “Tiểu thư, cô không biết tiên sinh quan tâm tới cô thế nào đâu....”

Thẩm Tinh Không thấy bức dọc trong lòng, cô nói nhẵn tâm nói: “A Tiên, lô gic của anh rất kì lạ, chú ấy ồm thì anh không đi tìm bác sĩ mà tới tìm tôi làm gì, lại còn nói người ta rất quan tâm tới tôi, anh lạ thật đấy!”

A Tiên mím chặt môi, không biết làm thế nào nữa anh liền kéo tay cô: “Tiểu thư, cô cùng tôi quay về đi!”

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, nhìn A Tiên, găm lên tức giận: “Không về! Tại sao tôi phải về chứ? Chú ấy bảo tôi cút đi, thất vọng về tôi, bây giờ tôi quay về làm gì? Chú ấy có bạn gái, có bạn bè bên cạnh thì còn thiếu gì nữa? Anh bảo tôi quay về, anh không cảm thấy là ý nghĩ này rất nực cười à?”

A Tiên nhìn Thẩm Tinh Không đột nhiên kích động, đôi lông mày anh từ từ nheo lại.

Từ khi nào, cô gái đáng yêu đơn thuần đó lại xuất hiện sự lạnh lùng vô cảm và ánh mắt hận thì đó?

A Tiên nhìn Thẩm Tinh Không hức một tiếng rồi đóng sầm cửa xe lại, nói ra lệnh cho tài xế lái xe đi. Anh đứng ở đó, trong lòng cảm thấy đau lên từng cơn – vì Thẩm Chi Diệu.

Tại Thẩm gia.

Trong phòng bên cửa được rù xuống, căn phòng được che khuất và chìm vào bóng tối.

Đứng trong căn phòng tối, Thẩm Chi Diệu mặc trên người một chiếc áo choàng ngủ màu đỏ sẫm, anh tự rót cho mình một ly rượu vang, theo thói quen anh đưa vào miệng mấy viên thuốc an thần, sau đó liền đưa ly rượu lên uống hết trong một ngụm.

Đầu đau như búa bổ, anh ấn tay vào hai bên thái dương, muốn ngăn lại cơn đau khủng khiếp đó.

Cánh cửa được mở ra, anh không quay đầu lại. Cái nhà này đã trống vắng rồi, chỉ còn lại có một mình anh.

Anh nhắm mắt vào, cảm thấy con đau trong tim càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Mùi hương thơm thoang thoảng bay tới từ phía sau lưng, bàn tay thon thả cướp lấy ly rượu trong tay anh, giọng nói nhẹ nhàng của Amanda khẽ vang lên: “Ông chủ, anh thế này rất có hại cho sức khỏe.”

Thẩm Chi Diệu chậm rãi quay mặt sang nhìn cô: “Bây giờ tôi đang thấy rất bức rứt, nếu không có việc gì lớn thì tự cô xem xét rồi quyết định đi.”

Amanda thở dài một tiếng, đặt chiếc túi trên tay xuống, nhìn khuôn mặt u sầu của anh: “Những thứ này là tập tranh cảm về từ Nhật, tặng cô ấy đi, cô ấy thích, nhìn thấy sẽ thấy vui.”

Thẩm Chi Diệu liếc mắt xuống nhìn mấy tập tranh, sắc mặt anh với nét biểu cảm phức tạp, anh quay đầu sang nhìn Amanda vẻ lạnh lùng: “Bảo cô vứt đi mà cô dám tự mình quyết à?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bất Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Cô Ấy Hận Tôi

Amanda nhìn anh có vẻ nổi nóng, cô thở dài: “Ông chủ, anh giày vò bản thân thế này....hay là đi đón....”

“Cô ấy hận tôi!” Thẩm Chi Diệu đột nhiên lên tiếng đầy thất vọng, anh nắm tay vào rèm cửa, kéo rèm ra nhìn xuống phía dưới.

A Tiến một mình bước xuống xe. Thẩm Chi Diệu hiểu A Tiến, con người này tuy nhìn có vẻ cứng nhắc bảo thủ nhưng thực ra lại là người rất tinh tế. Anh đã đi tìm Thẩm Tinh Không, Thẩm Chi Diệu có thể đoán ra được.

Thẩm Chi Diệu rất phản cảm với việc người khác nhúng tay vào chuyện của mình, nhưng nhìn thấy A Tiến lái xe đi, anh cũng không hề ngăn cản.

Cả tháng nay anh chỉ cảm thấy thật trống trải, con tim như bị dầu nóng dội vào, đau đớn.

Anh vẫn còn nhớ ánh mắt cô sau khi chịu cái tát của anh: đau thương, tức giận, oán hận, lãnh đạm....

Cô oán hận anh, oán hận anh đã đánh cô, mắng cô, mà không hề nhớ những điều tốt đẹp anh đối xử với cô trong những năm vừa qua.

Nhìn A Tiến một mình quay về, anh cười lạnh nhạt, thần sắc nghiêm nghị: “Cô ấy oán hận tôi, nhìn thấy chưa? Đây chính là câu trả lời. Đây chính là Thẩm Tinh Không mà tôi đã nuôi dưỡng năm năm, coi như là đã nuôi một con chó, chó nó nhìn thấy tôi còn vẫy vẫy đuôi thể nhưng cô ấy thì sao? Có những lúc tôi chỉ muốn túm lấy cổ cô ấy, dùng lực bóp chết cô ấy, như vậy tôi còn thấy nhẹ nhõm hơn!”

Amanda nhìn sự thất vọng kèm theo sự phẫn nộ, cô thở dài: “Ông chủ, anh tội gì....nếu cô ấy đã không hiểu thì tại sao anh không nói cho cô ấy nghe.....”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng một tiếng, đột nhiên quờ tay ra hất tất mấy tập tranh đi, mặt căng ra: “Cô ấy là một cô gái không có lương tâm, coi như năm năm vừa rồi tôi đã sai lầm. Tôi không muốn nhìn thấy cô ấy thêm nữa, cũng không muốn nghe tới con người ấy, bản tại tôi ra.”

Amanda nhìn ánh mắt gợn sóng của anh, cô cũng thấy buồn lây, chỉ biết khẽ thở dài.

Cuối tuần.

Thẩm Tinh Không không hẹn được với Tưởng Thu Muội nên cô chỉ có thể một mình đi lượn trung tâm thương mại. Cô đi loay quanh khu vực hàng quần áo nam, muốn đi xem áo sơ mi nhưng lại ngại.

Cô không vào bên trong, lại không biết muốn loại áo thế nào, nhân viên bán hàng nhìn thấy tuổi cô còn trẻ như vậy liền dùng ánh mắt không bình thường để nhìn cô.

Do dự một lát, đột nhiên cô nghĩ tới A Tiến, ngày hôm đó cô đã nổi nóng với anh, cũng không biết anh có chịu tới hay không.

Thẩm Tinh Không gọi điện cho A Tiến, thái độ anh ấy không có gì là bất thường hay nhớ chuyện cũ, chỉ nói để xem có thời gian rảnh không thì sẽ quyết định sau. Thẩm Tinh Không ngồi trên ghế ở khu vực nghỉ, đợi chưa tới mười phút liền nhìn thấy người đàn ông mặc một bộ vest đen đang đi những bước vững chắc về phía mình.

Thẩm Tinh Không bỡ ngỡ trước bộ dạng của anh nhum trong lòng lại thấy thích, cô cũng tiến lại gần kéo cánh tay anh, cười tươi rồi nói: “A Tiến, tôi biết

anh tốt nhất mà, mau lại đây, giúp tôi chọn áo sơ mi.”

A Tiến đi vội hay sao mà trán toát mồ hôi ra, anh mím chặt môi, mặc kệ để cô kéo mình vào khu vực đồ nam.

Thắm Tinh Không có người đi cùng liền hào hứng, cô đi tới trước kệ treo để chọn hết chiếc này tới chiếc khác uớm thử vào người A Tiến.

A Tiến nhìn bộ dạng hân hoan hào hứng của cô liền hỏi: “Tiểu thư mua đồ nam muốn tặng cho ai?”

Thắm Tinh Không nhìn anh rồi nói: “Tặng bạn trai.”

Thần sắc A Tiến vẫn không thay đổi chỉ nói: “Tiểu thư có nhớ tuần sao là sinh nhật tiên sinh không?”

Thắm Tinh Không đờ người ra, Thắm Chi Diệu cũng sinh nhật vào khoảng thời gian này? Chẳng trách cô không nhớ, người đàn ông đó từ trước tới giờ đều đón sinh nhật với bạn gái, dường như lần nào cũng nửa đêm mới về, lúc đó cô chẳng ngủ say rồi, căn bản không có cơ hội để chú hay tặng quà gì anh. Mà thực ra chắc gì anh đã thêm những thứ đó?

Thắm Tinh Không bĩu môi: “Sinh nhật chú ấy thì anh nhắc bạn gái chú ấy là được rồi, nói với tôi làm cái gì.”

A Tiến nắm lấy chiếc ngoắc áo, nói nghiêm túc: “Lạc tiểu thư năm nào cũng chuẩn bị quà từ rất sớm, Tiểu thư, cô chưa từng làm điều đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chúng Ta Tìm Hiểu Nhau Đi

Thắm Tinh Không nhìn A Tiến, nét mặt anh rõ ràng là rất nghiêm khắc, nhưng thực ra anh mới hơn hai mươi tuổi, anh vẫn còn rất trẻ.

Vì ảnh hưởng bởi người đó nên cô nhìn A Tiến về bức mình: “Ngày nào anh cũng tiên sinh thế này tiên sinh thế kia, Thắm Chi Diệu không trả lương cho anh à? Đến nỗi mà đội anh ta lên đầu thế không?”

A Tiến nheo mày lại: “Thế nhưng tiểu thư, tiên sinh từ trước tới giờ đều nhớ sinh nhật của cô mà không cần bất kì người nào nhắc nhở.”

Thắm Tinh Không bức mình vì A Tiến luôn miệng nhắc tới Thắm Chi Diệu, cô đem mấy chiếc áo sơ mi mà cô cầm từ trên giá treo xuống vứt sang một bên cho nhân viên bán hàng: “Mấy chiếc này gói hết lại cho tôi, phiền phức chết đi được!”

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, A Tiến muốn xách túi cho Thắm Tinh Không nhưng cô không cho mà đẩy anh ta: “Anh về đi! Vừa mới tới mà cứ lải nhải không ngừng.”

A Tiến nhìn chăm chăm cô với ánh mắt nhẫn nhịn.

Thắm Tinh Không nhìn anh, thờ dài một tiếng, lại đưa hết cái túi đựng áo sơ mi cho anh: “Này, cầm lấy! đây là thù lao dành cho anh, sau này sẽ không tìm anh tới nữa, chán anh hết chỗ nói!”

A Tiến xách lấy chiếc túi đứng đờ người ra, nhìn Thắm Tinh Không bắt xe taxi đi mất.

Anh mím chặt môi lại, cúi đầu xuống, ánh mắt phức tạp.

Đi ra từ quán bar, Thắm Tinh Không cảm thấy hơi lạnh.

Lục Diễm Trạch ở bên cạnh thấy cô co người lại, không chút do dự anh cởi chiếc áo khoác ngoài lên choàng cho cô.

Thắm Tinh Không nhìn thấy chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu tím bên trong của anh, cô không nhịn được cười: “Có phải to rồi không? nhìn anh mặc hơi buồn cười.”

Lục Diễm Trạch giờ ngón tay trở lên ấn vào trán cô: “Lại còn nói! Em mua áo mà cũng không nhìn cỡ, anh mặc làm áo ngủ cũng được ấy chứ!”

Thắm Tinh Không bĩu môi: “Vậy anh còn mặc làm gì? Trả em đây!”

Lục Diễm Trạch giờ hay tay lên bắt chéo trước ngực nói: “Không trả!”

Thắm Tinh Không hức một tiếng rồi mặc kệ anh.

Đường phố về đêm có vẻ vắng vẻ, thỉnh thoảng có một vài chiếc xe ô tô phóng lướt qua.

Lục Diễm Trạch quay đầu sang nhìn khuôn mặt hơi đỏ lên của Thẩm Tinh Không, vừa nãy trong buổi tiệc sinh nhật, cô đã bị ép uống nửa chén rượu hoa quả. Bọn bè đều lấy cô ra để nói đùa, có những lúc anh cũng mặc kệ bọn họ trêu chọc cô, thực ra anh muốn nhìn thấy phản ứng của cô hơn ai hết – là ghét bỏ hay là công nhận?

Nhưng thái độ của cô người khác không thể nắm bắt được.

Một chiếc xe lại chạy qua, Lục Diễm Trạch đột nhiên nắm lấy tay của Thẩm Tinh Không, kéo cô ôm vào lòng mình.

Nói với cô giọng trách mắng: “Em ấy, không uống được lại còn cố uống, mặt đỏ nhìn như đất khi ấy!”

Thẩm Tinh Không véo vào người anh: “Anh có lương tâm không hả, nếu không phải là em giả vờ say thì anh làm gì thoát thân được dễ thế này! Không thể làm gì có lý do để anh tiễn em!”

Lục Diễm Trạch nắm lấy bàn tay nhỏ bé và mềm mại của cô, mồ hôi ướt đầm, có chút căng thẳng, anh hắng giọng rồi nói: “Thẩm Tinh Không, anh nói anh theo đuổi em đã một tháng nay rồi nhưng em xem, người ngoài đều tưởng chúng ta là một đôi, chúng ta nên thuận theo lòng dân đi thôi, nếu nói ra ngoài là anh vẫn chưa có được con tim em thì anh sẽ bị mọi người cười chết mất, em không nhần tâm đầu đúng không?”

Thẩm Tinh Không cảm thấy cổ họng khô đặc đi, cô nuốt nước bọt rồi nói: “Anh đừng có mơ đi, em vẫn chưa hiểu nhiều về anh.”

Lục Diễm Trạch với bộ dạng buồn rười rượi, nhưng lại vẫn nắm tay cô và cô cười. Hai người cứ thong dong đi bộ như vậy cho tới gần căn biệt thự cổ của Thẩm gia.

Thẩm Tinh Không nhìn ánh đèn vẫn được thấp sáng trong nhà, cô đẩy vai anh nói: “Anh về đi, muộn lắm rồi.”

Lục Diễm Trạch nhìn cô chằm chằm, ánh mắt lấp lánh: “Em tặng anh quà, anh còn chưa đáp lễ lại mà.”

“Cái gì?”

Thẩm Tinh Không vừa hỏi xong liền cảm thấy trán mình nóng lên.

Đôi môi của Lục Diễm Trạch nhanh chóng rời khỏi trán cô, giọng anh khàn khàn nói: “Tiểu Tinh....chúng ta tìm hiểu nhau đi....”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, cô mím môi lại, cúi đầu xuống: “Nếu anh vì Cúp Cò trắng thì không cần thế này đâu....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Em Là Đồ Con Riêng

Lục Diễm Trạch nhìn hai hàng lông mi của cô đang rung lên, giống như đôi cánh bướm xinh đẹp làm rung động lòng người, anh thở dài rồi kéo cô vào lòng, xoa vào lưng cô anh nói: “Anh không nói lời ngon ngọt để dỗ dành em, nhưng em hãy nhớ lấy câu nói này, anh muốn ở bên em nên mới làm thế này, không có lý do nào khác....”

Con tim Thẩm Tinh Không đập thình thịch, để anh ôm như vậy một lúc rồi cô mới động dậy đẩy anh ra, trả lại cho anh chiếc áo khoác ngoài: “Anh mau về nghỉ ngơi đi, muộn rồi khó gọi xe lắm.”

Lục Diễm Trạch đón lấy chiếc áo khoác vẫn còn hơi ấm cơ thể của cô, xoa xoa mái tóc cô: “Vào phòng rồi thì gọi điện thoại cho anh nhé, ngày mai anh lại tìm em.”

Thẩm Tinh Không ừm một tiếng, đẩy anh ta: “Mau đi đi, đồ ngốc, xa thế này đi về có mà mệt chết đi được.”

Lục Diễm Trạch khẽ cười: “Anh chỉ là muốn ở gần em thêm một lát nữa, vào đi, anh đi đây.”

Cổ họng Thẩm Tinh Không đột nhiên nghẹn lại, cô nhìn anh mặc chiếc áo khoác, quay người phất một cái và chạy đi.

Cô biết anh cũng xấu hổ.

Đáng lẽ anh sẽ là trung tâm của mọi người nhưng anh lại cùng cô đi bộ hơn một tiếng đồng hồ đưa cô về, chỉ là vì muốn được ở bên cạnh cô nhiều hơn một lát....

Đứng lặng lẽ ở đó một lát, cô điều chỉnh con tim mình bớt rộn ràng sau đó mới quay người bước vào cổng.

Vừa mới bước vào liền bắt gặp ánh mắt chế giễu của Hiên Trình Tiến, anh ta đang đứng đó và nhìn cô.

Thẩm Tinh Không cần môi, kể từ hôm vì anh ta mà cô bị Thẩm Chi Diệu giáo huấn thì cô càng cảm thấy con người này phiền phức.

Hiên Trình Tiến cũng tự biết bản thân mình theo đuổi Thẩm Tinh Không sẽ không có hi vọng gì, anh ta cũng thẳng thắn cảm thấy khó chịu với cô tới cùng, anh ta cười lạnh lùng: “Em họ, muộn thế này rồi em vội về mà lại về cùng một thằng con trai, đúng là to gan lớn mật thật đấy!”

Thẩm Tinh Không nói cứng rắn: “Không liên quan tới anh!”

Hiên Trình Tiến đứng chần chừ lại, ánh mắt thù hận nói: “Đúng thế, không liên quan gì tới anh, nhưng anh cứ cảm thấy, Thẩm Chi Diệu cũng chẳng ra làm sao cả, người người đều cho rằng chú ấy dạy bảo em thành một tiểu thư khuê các hiểu chuyện, nhưng bây giờ xem ra, dường như em cũng kế thừa sự phong lưu của bác cả rồi hay sao ấy?”

Thẩm Tinh Không run lên, trợn mắt nhìn anh ta phẫn nộ: “Câm mồm! Anh có tư cách gì mà nói ba tôi!”

Hiên Trình Tiến cười hỗn xược: “Ồ, anh quên mất, em chính là sản vật của người cha phong lưu của em mà! Bác gái năm xưa đúng là khổ sở thật đấy, chồng mình ở bên ngoài có năm thê bảy thiếp, cuối cùng lại còn đón đưa con riêng lớn thế này về, haiz, đúng là thật đáng thương.”

Thẩm Tinh Không hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cơ thể đang không ngừng run lên.

Hiên Trình Tiến chỉ đề ý tới việc đã kích cô: “Đúng rồi, em có biết không? mấy ngày trước, cổ phần của công ty lại được phân chia mới lại một lần nữa đấy, có một lượng cổ phần không rõ tung tích đã thuộc về tay Thẩm Chi Diệu, số đó là của thuộc hạ trước đây của bác cả, nghe nói là người đó nhìn thấy bức thư viết tay của bác cả nên mới quyết định giao ra. Em họ à! Em nói xem, bác cả gặp sự cố bất ngờ qua đời, ông ấy ngay cả một chữ cũng không để lại cho em, làm gì mà viết thư được để giao lại quyền nắm giữ cổ phần chứ?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh ta chằm chằm: “Rốt cuộc anh có ý gì?”

Hiên Trình Tiến bật cười: “Anh chỉ nói ra sự suy đoán của mẹ anh thôi, bà ấy nói, bây giờ Thẩm Chi Diệu số cổ phần mà Thẩm Chi Diệu thầm nắm giữ trong tay sắp vượt qua em rồi, em cứ tiếp tục ngốc nghếch thế này, tới lúc bản thân mình bị bán đi mất từ lúc nào cũng không biết!”

Thẩm Tinh Không càng lúc càng cảm thấy lạnh, nhìn nụ cười đắc ý của Hiên Trình Tiến, cô phản bác: “Sẽ không bao giờ!”

Hiên Trình Tiến hừ một tiếng: “Thích tin hay không thì tùy, anh có ý tốt nhắc nhở em, Thẩm Chi Diệu căn bản là muốn mượn danh nghĩa của ba em để ăn thịt em thôi, đồ ngốc!”

Thẩm Tinh Không chỉ biết không ngừng nhắc lại: “Không phải như vậy, anh nói linh tinh...tôi không tin!”

Hiên Trình Tiến trừng mắt lên nhìn cô rồi sau đó quay người rời đi: “Cút đi, cái đồ không biết phải trái.”

Thẩm Tinh Không thờ dờ đập khó khăn, cô không tin, không tin người đó rốt cuộc vẫn vì công ty, cô cũng không thể nhẫn nhịn, anh đã dùng danh nghĩa để lừa những người tin tưởng ba cô!

Nắm chặt hai tay thành nắm đấm, cô quay người chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Cô Ấy Tặng Quà Cho Anh

Khi Thẩm Tinh Không quay về tới Thẩm gia, cô có cảm giác sợ hãi, và cứ như là bản thân mình đã rời khỏi đây mấy năm rồi.

Cô đi thẳng một mạch lên tầng, người làm đều không dám ngăn cô lại, nhìn thấy cô từ xa đã né đi.

Phòng khách không có người, thư phòng không có người, cô xông tới phòng riêng của Thẩm Chi Diệu, cũng không có một ai cả.

Anh và A Tiến đều không ở nhà, chắc là đi tiếp khách rồi.

Thẩm Tinh Không thờ hồng hộc, cô đi vào phòng riêng của anh, cô dường như chưa từng tới nơi này, cảm giác và cách bài trí đều rất xa lạ, nhưng ở đây lại có hơi thở và mùi quen thuộc của người đó.

Thẩm Tinh Không lấy lại bình tĩnh, hơi thở cũng trở về trạng thái bình thường, cô đứng trong phòng anh, đồ đạc với cách bài trí đơn giản tới mức không

thể đơn giản hơn, giống như con người anh, không dây dợ, gọn gàng ngăn nắp.

Com tim cô không còn đập mạnh nữa, cô men theo chiếc giường và ngồi xuống, cô không muốn quay về căn phòng trước kia nhìn một chút, nói rằng Lạc Đơn Thụy chưa từng tới đó, cô không tin, có thể là không thay đổi nhưng anh đã từng nói rằng để căn phòng đó cho Lạc Đơn Thụy, cô ta cũng từng nói là sẽ chuyển tới, suy nghĩ một lát, cô chỉ muốn dùng thuốc nổ cho nổ tung căn phòng đó.

Cô xuống xe liền chạy lên đây, cộng thêm với việc lúc trước đi bộ cùng Lục Diên Trạch cả buổi tối, hai chân cô mỏi rã rời ra, Thẩm Tinh Không thở dài một tiếng, cô ngã mình xuống chiếc giường êm ái phía sau lưng, cảm giác thật thoải mái, mùi vị rất dễ ngủ, là mùi của hương bạc hà dễ chịu, cộng với mùi hương của gỗ, chính xác là mùi gì cô cũng không nói rõ ra được, chỉ cảm thấy bản thân mình hít thở rất thoải mái, toàn thân được thả lỏng ra.

Trong vô thức, mùi hương đó như kích thích thêm cái việc giúp người ta dễ đi vào giấc ngủ, Thẩm Tinh Không từ từ nhắm mắt lại, hơi thở dần dần trở nên đều đặn.

Lại là nửa đêm nhưng vẫn chưa tới 12 giờ. Thẩm Chi Diệu từ trên xe bước xuống, cả người anh đã say mềm không còn đi được nữa.

A Tiến vội vàng chạy lại đỡ anh, thở dài rồi nhắc nhở: “Tiên sinh, hay là để tôi gọi bác sĩ tới nhé.”

Thẩm Chi Diệu có chút bức dọc, đẩy A Tiến ra: “Không cần, đừng có làm phiền tôi!”

A Tiến thấy anh loạng choạng, lại muốn chạy tới gần nhưng Thẩm Chi Diệu đột nhiên ngẩng đầu lên, trừng mắt rồi nói: “Cút ra!”

A Tiến mím môi lại, nhìn thần sắc phẫn nộ lại cô đơn của anh cùng với bước chân loạng choạng bước lên bậc thang.

A Tiến nhìn anh từ phía sau mà cảm thấy thật buồn, A Tiến biết tâm trạng anh không tốt, do dự một lát, A Tiến lại thử lên tiếng: “Tiên sinh...mấy ngày trước, tiểu thư nhờ tôi tặng cho anh một món quà, đang để ở chỗ tôi, tôi chưa có lúc nào nói với anh được.”

Thẩm Chi Diệu đang bám vào tường đi lên lầu, nghe thấy vậy bước chân liền dừng lại, ánh mắt như sáng lên rồi ngay sau đó lại trở nên trầm mặc, anh hức một tiếng: “Cô ấy còn có ý vậy sao?”

A Tiến thấy ngữ khí anh nhẹ nhàng, vội vàng gạt đầu: “Vâng, tiểu thư tuy không nói gì, nhưng tôi biết cô ấy vẫn nhớ tới anh...để tôi đi lấy cho anh!”

Thẩm Chi Diệu đứng trên bậc cầu thang, dựa người vào lan can hút thuốc, tối nay anh đã uống quá nhiều rượu, thị giác và thính giác đều không được nhạy cảm như những ngày thường nữa, ngay tới cả lí trí cũng đã trì trệ hơn, anh không thể tin được rằng cô sẽ nhớ tới sinh nhật anh, lại còn tặng quà cho anh, điều này đối với anh mà nói là một việc quá là xa xỉ, nhưng anh đứng dựa vào đó, nhìn điều thuốc mình đang kẹp trong tay, con tim tê liệt của anh từ từ như được thấp lên một tia hi vọng.

A Tiến vội vàng chạy quay lại, hiếm khi thấy anh vội vàng như thế này vì việc gì đó, Thẩm Chi Diệu vứt điều thuốc xuống đất, đứng ở đó nhìn A Tiến có vẻ long trọng trao cho anh một chiếc hộp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Mùi Hương Này, Mùi Hương Này....

Trong đêm tĩnh lặng

Thẩm Chi Diệu vẫn còn thở ra hơi rượu, anh thở nặng nề cầm lấy chiếc hộp đi lên tầng.

Mấy năm nay, thói quen của anh đều là đón sinh nhật ở ngoài, nhưng sẽ đều trở về trước 12 giờ đêm.

Anh biết không có ai nhớ tới ngày này cả, vì thế anh thà đi ra ngoài chơi cùng với những người phụ nữ nhớ sinh nhật anh còn hơn là ở nhà.

Những lúc đó, anh cảm thấy bản thân mình là cần thiết với bọn họ và bọn họ luôn cố gắng để lấy lòng anh, nhưng anh lại cảm thấy không yên tâm, không can tâm, anh nghĩ, có lẽ ở nhà cũng có điều bất ngờ đang đợi anh....

Thế nhưng hết năm này tới năm khác qua đi, sau khi anh về nhà, đối diện với anh chỉ là một căn phòng trống vắng.

Cười cay đắng, cuối cùng anh cũng đi lên tới lầu, dựa lưng vào tường, nhắm mắt lại anh thở hỗn hển, anh quá say rồi, từ trước tới nay chưa bao giờ anh uống nhiều rượu như vậy, hết cốc này tới cốc khác, hết chai này tới chai khác.

Anh không biết bản thân đang tê liệt đi vì cái gì, trước lúc này anh chỉ biết, ngày này của năm nay, ngay tới cả sự mong chờ xa xỉ để có được niềm bất

ngờ cũng không còn nữa, căn nhà này, chỉ còn lại có một mình anh.

Chiếc hộp đựng cái áo sơ mi dường như cũng nặng hơn khi anh vẫn còn chìm trong cơn say, anh cười đau khổ với thần sắc phức tạp, anh quay người đẩy cửa ra, đi vào trong căn phòng tối om.

Anh kéo cổ áo chiếc sơ mi đang mặc trên người ra, vớt sang một bên, rồi cầm lấy chiếc áo sơ mi mới ra.

Đồ mới vẫn còn có mùi của vải anh không hề thích chút nào, nhưng anh vẫn cầm chiếc áo sơ mi trên tay mà con tim đang run rẩy lên.

Món quà cô tặng cho anh, bao nhiêu năm qua chưa bao giờ cô tặng cho anh, anh đang đoán xem là vì điều gì, cô sợ anh không giao công ty cho cô?

Ông nội đã giáo huấn cô? Bất luận thế nào, anh đều không tin cô thực sự nhớ tới sinh nhật của anh....

Anh nắm chặt chiếc áo trong lòng bàn tay, đầu đau như búa bổ, anh quay người đi vào phòng tắm, sau khi đi ra, anh quăng mình nằm xuống giường và không dậy được nữa.

Nằm xuống mơ màng một lúc, anh đưa tay ra kéo chăn vào đắp, vừa động anh liền cảm giác thấy trong phòng còn có một mùi khác nữa.

Là mùi của con gái, một mùi hương mềm mại và êm ái.

Anh khẽ cười, trong đêm tối, giọng nói khàn khàn của anh vang lên, anh với tay ra: “Ai tạo niềm vui bất ngờ cho tôi đêm nay, để tôi đoán xem nao....”

Phản trên cơ thể anh lúc này không mặc gì, anh ngóc đầu lên ngửi cái mùi hương đó, anh cười ngơ ngẩn, từ từ anh ghé sát vào cổ cô, mỉm cười: “Sịt nước hoa gì....mà mùi dễ chịu vậy....”

Bàn tay anh lần mò xuống phía dưới, chạm vào một chỗ mềm mại, con tim Thẩm Chi Diệu rạo rực lên, ngón tay anh trượt dài trên làn da mềm mại, anh nói thì thầm: “Cực cưng....em không phải là Lạc Đơn Thụy, để anh đoán xem nào.... Amanda? Sao em lại biết làm người khác vui thế này chứ?”

Anh nhắm mắt lại, giống như một con thú săn mồi, anh ghé sát mũi mình vào hít thở mùi cơ thể của cô gái, bàn tay anh chạy xuống eo cô, luồn qua áo sờ vào bên trong, được tiếp xúc vào làn da ấm áp và mềm mịn đó đã làm cho con tim trống rỗng của anh như được an ủi, máu trong người như sôi lên sùng sục, anh nuốt nước bọt ừng ực, giọng khàn khàn anh nói nhỏ: “Ngoan, bất luận em là ai, đêm nay, anh sẽ yêu thương em hết mực....”

Nói rồi, bàn tay anh nhanh chóng cởi chiếc cúc áo đã nắm rõ vị trí từ lâu trên người cô, cùng lúc cởi chiếc cúc áo phía dưới cơ thể cô ra, anh bá đạo đặt lên môi cô nụ hôn nóng bỏng và nồng nhiệt không dễ để chối từ.

Chiếc lưỡi anh luồn sâu vào trong miệng cô, mùi vị này, vừa quen lại vừa lạ, Thẩm Chi Diệu chỉ muốn nuốt trọn những gì vừa cảm nhận được, càng lúc anh càng cảm thấy cơ thể mình nóng ran lên và bản thân mình như sắp phát điên....

Mùi hương này, mùi hương này....

Anh chỉ muốn ăn tươi nuốt sống cô, ngay bây giờ, ngay lập tức!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Em Tối Làm Món Quà Cho Anh À?

Trong cơn mơ cảm giác như có một ngọn lửa đang bao trùm lên người mình, rất kì lạ, nó vừa làm cho cô run rẩy, lại vừa làm cho cô cảm thấy trống rỗng và khô nóng.

Cố gắng làm cho bản thân mình bình tĩnh dậy khỏi cảm giác vô thức đó, cô vừa tỉnh dậy liền nghe thấy bên tay mình vang lên tiếng thở nặng nề của ai đó.

Độ nóng bắt đầu từ trên môi, người đó, đã hôn cô? Cái lưỡi đó đẩy điên cuồng vào miệng cô, nó luồn vào mọi góc ngách trong miệng cô, Thẩm Tinh Không ư ư lên vài tiếng, nhưng lại bị nụ hôn của anh dập tắt, lưỡi cô tê đi đau đớn, cô chưa từng biết, được một người hôn cảm giác lại khó chịu thế này, đau, sợ, lại khó khăn để kiềm chế...muốn có được nhiều hơn....

Thẩm Chi Diệu chạm vài cái lưỡi mềm mại và ướt át của cô, anh hài lòng chỉ muốn thờ dài một tiếng, đôi bàn tay sau khi ý thức được cô đang kháng cự, anh bực dọc dùng một tay nắm lấy hai tay cô giữ chặt lại và ấn trên đỉnh đầu cô, một tay kia thì đường hoàng đặt lên ngực cô, nhanh chóng cởi chiếc áo lót của cô ra, bàn tay anh lỗ mãng với hơi ấm khác thường đặt lên đôi gò bồng đảo đang run rẩy của cô.

Thẩm Tinh Không như bị một luồng điện truyền vào người, cô sợ hãi trước phản ứng kì lạ của chính bản thân mình, cô cố gắng kêu lên ư ư và lấy hết sức để vùng vẫy ra.

Thẩm Chi Diệu bực mình với cô, anh liền bỏ đôi môi đỏ hồng hơi sưng lên của cô ra, không cho cô cơ hội để làm ồn, anh liền nhanh như chớp lật người cô xuống, ép mặt cô xuống vào trùm chăn lên, hai tay anh bắt đầu kéo chiếc váy ngắn của cô ra.

Thẩm Tinh Không vẫn không ngừng cố gắng kêu lên, người đàn ông trên lưng đột nhiên ghì sát người xuống, cô đau khổ kêu lên một tiếng, rồi sau đó cô nghe thấy tiếng người đàn ông khẽ cười bên tai: “Ngoan ngoan nào...đừng động đây...để anh đưa em lên thiên đường...”

Thẩm Tinh Không nghe thấy giọng nói của anh thì càng thêm sợ hãi...

Thẩm Chi Diệu, hóa ra lại là Thẩm Chi Diệu...

Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ dùng cái ngữ khí này để nói chuyện với cô – vừa khát khao...vừa ghê tởm...vừa phù phiếm...Hai vai của Thẩm Tinh Không bị anh ấn xuống, cô cố vùng vẫy, đôi chân không ngừng đạp xuống giường, ồn ào gào khóc để cố đánh thức tâm trí của người đàn ông.

Thẩm Chi Diệu như phát điên lên, cơn say của rượu cùng với sự phẫn nộ, bất mãn trong lòng làm cho anh hoàn toàn mất đi lý trí và tư duy, từ phía sau anh kéo cổ áo của Thẩm Tinh Không ra, dùng lực kéo về phía hai bên, chiếc áo sơ mi nhỏ đó liền biến thành một mảnh vải rách bị kéo ra.

Đôi môi ấm nóng của anh đặt lên vai cô, gáy cô, người đàn ông trên lưng cô thì thầm: “Em tới làm món quà của anh....có đúng không?”

Thẩm Tinh Không không ngừng run rẩy lên, cô cố vơ lấy chiếc khăn trải giường để quấn lên người, khó khăn lắm mới ngẩng được đầu lên, hoảng hốt thở hổn hển, cô vội vàng kêu lên: “Không, đừng....tôi không phải...”

Thẩm Tinh Không chỉ cảm thấy phía sau lưng là một cơn đau nhói, Thẩm Chi Diệu đột nhiên giữ chặt lấy cổ cô rồi kéo ngược ra sau, mặc kệ để cô kêu lên.

Thẩm Tinh Không chỉ cảm thấy phần thắt mình như đang bị cắt đứt ra, người đàn ông phía sau cúi người xuống, đặt môi mình lên môi cô, không cho cô phát ra bất kỳ âm thanh gì nữa.

Thẩm Tinh Không như sắp nổ tung người ra, anh bắt đầu như cắn lấy môi cô, một bàn tay vẫn còn để trên ngực cô, không ngừng nắn bóp hai khu vực mềm mại trên đó....

Cảm giác tê dại làm cho cô muốn khóc, cơ thể dưới sự chơi đùa của anh trở nên vừa xa lạ vừa sợ hãi, một tay cô quờ quờ nắm lấy chiếc gối, rồi cảm nó quật mạnh về phía sau.

Thẩm Chi Diệu dựa vào cảm giác liền đoán ra hành động của cô, ngay sau đó anh lại ấn tay của cô khóa về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chú Hai, Cháu Là Tinh Không

Thẩm Tinh Không hoàn toàn đã bị anh kiểm soát, cô sợ hãi không kìm nén được tiếng khóc, cô kêu lên ư ư, nụ hôn của Thẩm Chi Diệu lúc nhẹ nhàng lúc mãnh liệt, làm cho cô ngoài hơi thở của anh ra thì dường như không có cách nào để hít thở được không khí từ bên ngoài.

Trước khi cô thiếu chút nữa thì nghẹt thở, cuối cùng cô cũng được vớt trở lại lên giường, cô còn chưa kịp hít thở, người đàn ông phía sau lưng đã đưa tay vào, nhanh chóng kéo đang hai chân của cô ra.

Giờ phút đó, con tim Thẩm Tinh Không đột nhiên trùng xuống, cô chưa từng trải qua những việc thế này nhưng cô biết Thẩm Chi Diệu muốn làm gì, vừa sợ hãi vừa cảm thấy nhục nhã – sao anh có thể làm như vậy! kể cả anh có uống say rồi thì anh cũng không thể đụng vào cô thế này....

Cô và anh – là chú cháu cơ mà!

Thẩm Tinh Không gồng mình lên, kìm nén không cho nước mắt chảy ra nữa, giọng nói của cô yếu ớt nhưng kiên quyết vang lên: “Chú hai, cháu là Tinh Không.”

Bàn tay đang luồn vào hai chân của cô đột nhiên dừng lại, Thẩm Chi Diệu dường như được tỉnh lại trong giấc mơ, đột nhiên anh bỏ hai tay cô ra, anh lùi ra khỏi cơ thể cô với vẻ xấu hổ, anh đưa tay bật chiếc đèn bàn trên đầu giường lên.

Ánh đèn vàng yếu ớt và mờ nhạt chiếu vào cơ thể của hai người, Thẩm Chi Diệu khụy gối bên mép giường nhìn Thẩm Tinh Không đang ở trước mặt anh, cơ thể gần như trần trụi.

Ánh đèn đó làm cho Thẩm Tinh Không có cảm giác nhục nhã không thể nào che giấu được, cô không thể không được cảm xúc của bản thân mà òa khóc, cô kéo giật chiếc ga giường bao trọn lấy cơ thể mình, loạng choạng và lăn xuống dưới đất.

Thẩm Chi Diệu nhìn làn da trắng mịn màng của cô được phơi ra trước mặt, trên đó thỉnh thoảng lại có những nốt tím xanh do những hành động bạo lực của anh, đôi môi cô cũng đỏ phồng lên. Cô ngồi dưới đất, chắc là quá sợ hãi, làm cho cô mấy lần cố hết sức cũng không đứng lên được, cô sợ hãi khóc nức nở, nước mắt chảy giàn giụa ra, khuôn mặt bé nhỏ của cô nhăn chặt lại, dường như phải chịu một sự thiệt thòi, tủi thân vô cùng lớn. Thẩm Chi Diệu đột nhiên cảm thấy đầu đau như búa bổ, cô hống khô cứng đi, anh nuốt nước bọt cũng khó khăn, anh có chút do dự, rồi từ từ đứng lên, từ phía bên cạnh nhặt lên chiếc áo sơ mi mới, đi về phía Thẩm Tinh Không, giọng anh khàn khàn nói: “Mặc vào....”

Thẩm Tinh Không thấy anh đi lại gần, cô sợ hãi vội vàng lùi về phía sau, khuôn mặt sợ hãi dường như đang muốn trốn một con thú hoang.

Đôi bờ vai rộng của Thẩm Chi Diệu rung lên run rẩy, ánh mắt anh chứa đựng rất nhiều cảm xúc, dừng lại trước mặt cô khi vẫn cách tầm hai bước, anh vút chiếc áo về phía cô, anh nói khó khăn: “Đừng sợ....do chú uống quá nhiều rồi....”

Thẩm Tinh Không nhìn anh với ánh mắt cảnh giác, cô túm lấy chiếc áo lại lùi về phía sau rồi mới nhanh chóng mặc chiếc áo sơ mi lên người, cô ôm chặt vùng ngực mình lại, nhìn anh giống như nhìn một con mãnh thú.

Thẩm Chi Diệu chỉ cảm thấy hoang đường, trong lòng anh vừa thấy bức vừa thấy hận, anh ấn tay lên hai bên thái dương khi dây thần kinh đang giật đùng đùng, nhìn bộ dạng sợ hãi của Thẩm Tinh Không anh thở dài rồi nói: “Không sao rồi....là....chú hai rượu xong đã không kiểm soát được....cháu đừng sợ....”

Thẩm Tinh Không chỉ để ý lùi về phía sau, đột nhiên cô chạm vào chiếc tủ sắt tường, bàn tay cô run rẩy thu về nắm lấy một chiếc bình sứ, cô nắm lấy nó thật chặt, nhìn chăm chăm vào Thẩm Chi Diệu, giọng nói cô mang theo cả tiếng khóc, cô lên tiếng: “Tránh ra...tôi muốn rời khỏi đây....tránh ra....”

Thẩm Chi Diệu nhìn cơ thể cô com rúm lại run rẩy, chỉ muốn lại gần ôm lấy cô, an ủi cô, anh tiến lên phía trước một bước, Thẩm Tinh Không đột nhiên ném chiếc bình sứ về phía anh, cô lớn tiếng khóc: “Không được lại đây....2, chú cách xa tôi ra!”

“Cách xa cháu ra?” Thẩm Chi Diệu cũng không né đi, chiếc bình đó trượt qua đầu anh văng ra, nhưng anh không có chút cảm giác gì của sự đau đớn, chỉ cảm thấy trong đầu như đang chảy một dòng máu nóng, hai mắt càng lúc càng đỏ lên, anh nhìn cô chăm chăm, không kim được mà tiến lại gần cô: “Thẩm Tinh Không, cháu bảo chú cách xa cháu ra? Vậy thì hôm nay cháu tới đây làm cái gì? Đầu óc cháu để đi đâu hả? Nửa đêm lại ngủ trên giường của một người đàn ông!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiêm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Muốn Em Là Người Phụ Nữ Của Anh

Thẩm Tinh Không co rúm người trong một góc, nhìn anh đang cúi trần hướng về phía mình cúi người xuống, cô sợ hãi khóc nức lên, nước mắt rơi ra như mưa: “Cháu...cháu không có...cháu tới để hỏi chú, có phải chú giả mạo thư tay của ba cháu để thu gom cổ phần không, cháu...cháu cũng không có ý ngủ trên giường của chú đâu....”

Anh là đàn ông....

Lúc này Thẩm Tinh Không mới ý thức được, anh không chỉ là bề trên, là người chú Hai của cô, nhưng thân phận cốt yếu nhất của anh – anh chỉ là một người đàn ông....

Nhìn đôi mắt rực lửa như ngưng đọng lại của anh, theo bản năng Thẩm Tinh Không muốn chạy đi, cô vòng qua người anh chạy về phía cửa.

Thẩm Chi Diệu nhanh chóng đưa tay ra nắm lấy cổ tay của cô kéo giật lại, áp cô vào tường.

Hơi rượu nồng nặc từ miệng anh phả lên mặt Thẩm Tinh Không, mặt anh đỏ bừng lên, cúi đầu xuống nhìn cô chăm chăm, cơ thể anh áp sát vào cơ thể cô, giọng nói khàn khàn đáng sợ: “Tiểu Tinh....cháu chỉ tới để chất vấn mà không hề nhớ sinh nhật của chú?”

Thẩm Tinh Không quay mặt sang một bên né đi ánh mắt và hơi rượu của anh, cô cắn chặt môi, đẩy hai tay vào trước ngực anh: “Cháu không hỏi nữa....cháu không cần hỏi nữa...chú bỏ cháu ra....”

Thẩm Chi Diệu bóp vào cằm cô, nâng mặt cô lên, nhìn chăm chăm vào cô, ngoài sự hoảng loạn ra thì đó là thần sắc ghét bỏ, trong lòng anh càng lúc càng thấy bức tức, anh nghiêng răng vào hỏi cô: “Chú hỏi lại, cháu nhớ hay không nhớ?”

Thẩm Tinh Không cứng hàm lại đau nhói, bàn tay nhỏ của cô nắm lại thành nắm đấm không ngừng đập vào vai anh, nước mắt chảy ra từ đôi mắt thù hận: “Đau quá....bỏ cháu ra... Thẩm Chi Diệu!”

Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại nhìn cô, đây chính là cô gái mà anh đã nuôi dưỡng năm năm mà cô không có chút tình cảm nào với cô, cô không nhớ sinh nhật anh, cô không cần tới sự yêu thương của anh, thậm chí cô đối với anh ngay cả chút cảm ân cũng không có, cô chỉ muốn chạy trốn, chỉ muốn rời xa khỏi anh. Nghĩ tới những điều này, thần sắc anh càng trở nên hung dữ hơn, anh cúi đầu xuống nhìn cô tức giận, dường như mũi hai người đã chạm vào

anh, anh gần giọng hỏi: “Chiếc áo sơ mi này....có phải cháu tặng cho chú không...”

Thẩm Tinh Không run lên lấy bầy, cô cúi đầu xuống nhìn một chút.

Cô hoảng loạn né tránh Thẩm Chi Diệu, nét mặt anh lạnh lùng sợ hãi, cô cắn chặt môi rồi hét lên: “Không phải! Đây là chiếc áo cháu đưa cho A Tiến! Chú mau đi ra, chú điên rồi có đúng không! cháu là cháu gái chú, chú không thể đối xử với cháu thế này!”

Thẩm Chi Diệu đột nhiên cứng đờ người lại như một tác phẩm điêu khắc, hai cánh tay đều nắm lấy hai bên mặt cô, ánh mắt tràn ngập nỗi hận.

Cho A Tiến, cô mua cho A Tiến, vậy mà lại không chịu dành cho anh một chút tình cảm nào dù là bố thí.

Sự yêu thương bảo vệ và khoan dung của Thẩm Chi Diệu trong những năm qua của anh dành cho cô chỉ làm anh cảm thấy nực cười, anh chưa từng miễn cưỡng cô, thậm chí anh từng nghĩ chỉ cần cô vui vẻ vậy thì anh sẽ thả cô ra! Dù sao thì giữa bọn họ bị ngăn cách bởi quá nhiều chướng ngại vật, anh có thể nhìn thấy cô vui vẻ lớn lên thực ra đó cũng khiến anh không có gì phải nuối tiếc rồi.

Thế nhưng ngày hôm nay, cô lại bảo anh tránh xa cô ra, cô bảo anh đi đi, anh không biết có phải bản thân uống say rồi không hay là sự nhẫn nại đã đạt tới mức cực điểm, nói chung giây phút này, anh không muốn che giấu nữa, cũng không muốn thả cô ra, một tay nắm lấy cằm cô, anh lạnh lùng nói rõ từng câu từng từ: “Thẩm Tinh Không, anh sẽ không để cho em rời xa anh nữa.”

Con tim Thẩm Tinh Không đang run lên lấy bầy, nhìn ánh mắt chiếm hữu dục vọng của anh cô sợ hãi đẩy anh ra: “Chú điên rồi! Chú muốn làm gì!”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng, khuôn mặt anh tú dưới ánh sáng mờ mờ lại như một con ác quỷ hiện hình, anh cúi người xuống, bá đạo cắn vào môi cô: “Anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chú Là Đồ Điên!

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng, khuôn mặt anh tú dưới ánh sáng mờ mờ lại như một con ác quỷ hiện hình, anh cúi người xuống, bá đạo cắn vào môi cô: “Anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh...”

Sức phản kháng của Thẩm Tinh Không không qua được sức mạnh của Thẩm Chi Diệu, anh ép chặt cơ thể lên người cô, những đường cong cơ thể của cô tiếp xúc với những phần cơ bắp săn chắc trên cơ thể anh, đôi môi cô như bị anh tra tấn, đau tới mức làm cho nước mắt cô chảy ra không ngừng.

Thẩm Tinh Không bị nụ hôn nồng nhiệt của anh làm cho dần dần không có cách nào để hít thở được, con tim cô đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô vùng vẫy, khóc lóc, nhưng anh chẳng thèm quan tâm tới phản ứng của cô, bàn tay lạnh giá của anh luồn qua chiếc áo của cô, những ngón tay đó không ngừng chạy khắp cơ thể cô và sờ vào những khu vực nhạy cảm.

Thẩm Tinh Không sợ hãi, con tim cô đang cảm thấy đau khổ hơn bao giờ hết.

Bây giờ thì anh đã không còn là chú Hai của cô nữa rồi, sao anh có thể nói với cô rằng muốn cô trở thành người phụ nữ của anh....

Sao có thể thế này...sao có thể như vậy chứ!

Khi 12 tuổi cô tới bên cạnh anh nhận lấy sự nuôi dưỡng, tuy cô luôn cảm thấy không thể hòa thuận với anh nhưng đối với cô mà nói thì anh là một người bề trên, là một người người bề trên có thể che mưa chắn gió....

Thế nhưng bây giờ....

Anh đang hôn cô, đùa nghịch cơ thể còn non nớt của cô, anh nói với cô rằng muốn cô trở thành người phụ nữ của anh....

Thẩm Tinh Không vô cùng hoảng loạn, cô biết anh say rồi, nhưng ánh mắt dục vọng của anh rõ ràng như thế, đó chắc chắn không phải là sự bối rối nhất thời làm cho anh bị ảo giác.

Anh muốn có cô, cô có thể cảm nhận thấy điều này rõ ràng!

Bàn tay anh lại trượt xuống dưới, men then phía trong bóp đùi mẫn cảm của cô mà đưa tay lên.

Thẩm Tinh Không sợ hãi, toàn thân cô như nổi hết da gà lên, cô không có cách nào để tưởng tượng được rằng cô sẽ phát sinh quan hệ gì với Thẩm Chi Diệu, trong sự nhục nhã, cô mở miệng ra, cắn mạnh vào môi anh.

Trong miệng đã có mùi tanh của máu nhưng Thẩm Chi Diệu vẫn không chịu bỏ cô ra.

Anh mở miệng ngậm lấy môi cô, hôn càng điên cuồng hơn.

Thẩm Tinh Không vùng về quờ tay, cô nắm lấy một thứ đồ thủ công mỹ nghệ ở trên tủ giờ lên rồi đập mạnh xuống.

Một tiếng bộp vang lên, trán của Thẩm Chi Diệu bị rách ra một mảng, từ đó một dòng máu tươi từ từ chảy xuống.

Lúc này Thẩm Chi Diệu mới dừng nộ hôn lại, anh đứng phía trước cô, thở hổn hển.

Thẩm Tinh Không nhìn bộ dạng không ngừng chảy máu của anh, cô càng sợ hãi, con tim cô đau nhói, cô khóc nức nở và đẩy anh ra, cô loạng choạng trốn tới bên cạnh cánh cửa, hai tay nắm lấy chiếc áo bó người mình lại, khóc òa.

“Tôi sẽ nói với ông nội! Tôi sẽ không tha thứ cho chú đâu! Thẩm Chi Diệu, sao chú có thể làm cái chuyện đồi bại này với tôi chứ!”

Thẩm Chi Diệu đứng ở đó, đôi vai anh cũng đưa lên đưa xuống cùng với hơi thở hổn hển của anh, dòng máu đỏ tươi đã chảy chạm vào khoeo mắt, anh chỉ biết nhắm mắt lại, quay đầu sang phía Thẩm Tinh Không, thần sắc dần dần kiên định hơn.

Anh nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Thẩm Tinh Không, là em ép anh, em ép anh không để ý tới cảm nhận của em, em không tha thứ cũng được, em hận cũng chẳng sao, anh muốn có em, chắc chắn phải có em, ngay từ khi em đến bên cạnh anh anh đã xác định là đời em lớn lên, em là của anh, cả đời này đều là của anh. Điều anh có thể cho em không phải là sự lựa chọn, mà là thời gian, em chỉ có đón nhận. Em nói em yêu rồi, tùy em, những chuyện trước đây đều được xóa bỏ hết, em lập tức chia tay với người đó đi, ngày mai anh sẽ đi nói với ông nội, để em quay về đây.”

Thẩm Tinh Không dựa vào cửa, nhìn người đàn ông đột nhiên trở nên xa lạ, cô vừa khóc vừa gào lên: “Không! tôi không quay về đâu, tôi cũng không muốn cùng chú làm cái chuyện đồi bại như nhóp đó.”

Thẩm Chi Diệu nhếch mép lên, một nửa bên mặt anh đều là máu, thần sắc anh giống như một tên ác quỷ, anh cười lạnh lùng: “Đồi bại như nhóp? Anh vốn dĩ cũng không sạch sẽ gì.... anh nên nghĩ được rằng, dựa vào cái gì mà anh nuôi em, đồ dành chiều chuộng em, điều hành công ty đâu ra đấy sau đó trả lại cho em? Cái anh muốn được đền đáp chính là em.... Thẩm Tinh Không, em phải đi theo anh, làm người phụ nữ của anh.”

Thẩm Tinh Không chỉ thấy đầu cô như tê dại đi, cô mới 17 tuổi, cô cảm thấy rất xa lạ và bài trừ cách gọi này đối với phụ nữ.

Cô cảm thấy bản thân mình bị nhìn chằm chằm như một con mồi, xung quanh mình đều lạnh lẽo, cô nắm lấy tay nắm cửa của cánh cửa, không ngừng lắc đầu: “Tôi không muốn đi theo chú..., Thẩm Chi Diệu, ông nội sẽ không đồng ý đâu, tôi nói với chú, chú là đồ biến thái!”

“Biến thái?” Thẩm Chi Diệu lạnh lùng cười chua chát, anh dựa người vào tường.

“Thẩm Tinh Không...anh là đồ biến thái, những năm vừa qua anh đã nuôi một người chưa từng biết tới cảm ân như em mà chưa một lời ai oán. Anh là đồ biến thái, anh nhìn em lớn lên, anh đã sợ chỉ cần một chút sai sót cũng sẽ làm em bị tổn thương, anh quản em, thà để em hận anh anh cũng hi vọng em được khỏe mạnh, hi vọng em có một cuộc sống tốt đẹp. Anh là đồ biến thái, khi em bị ốm anh đã bỏ cả đơn hàng trị giá mấy ngàn vạn chỉ để ôm toàn thân đang lạnh cóng của em cho em ngủ! Anh là đồ biến thái, anh bận muốn chết đi, phải đi Newyork giải quyết việc công, lại vẫn muốn thu xếp thời gian để tới Đông Kinh một chuyến, chỉ vì muốn mua cho em mấy tập tranh mà em thích! Anh là đồ biến thái, anh không biến thái thì cả! Anh như một thằng điên, thằng ngốc bao nhiêu năm nay luôn đồ dành em chiều em! Em không hiểu đúng không, anh cũng không muốn em hiểu, em nghe cho rõ đây, sự kiên nhẫn của anh đã bị em làm cho cạn kiệt hoàn toàn vào đêm hôm nay rồi, sau này anh sẽ trời lấy em, em dám làm trái lại ý anh thì anh sẽ hủy hoại em.”

Thẩm Tinh Không run rẩy lên, cô quệt nước mắt đi, dùng lực co rúm người lại, cô lắc đầu lia lịa: “Tôi không muốn nghe, tôi không nghe, chú điên rồi, chú say rồi không biết bản thân mình đang nói gì.... Thẩm Chi Diệu, chú là một tên điên!”

Thẩm Tinh Không run run bàn tay muốn mở cửa ra nhưng Thẩm Chi Diệu liền xông tới, muốn kéo cô lại.

Thẩm Tinh Không sợ hãi khóc òa lên, vải may cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra, Thẩm Chi Diệu ở phía sau cũng đuổi theo cô.

Thẩm Tinh Không chân không đi gì, trên người chỉ có một chiếc áo sơ mi thùng thình, cô vừa khóc vừa chạy xuống dưới lầu, ngã mấy lần suýt nữa thì lăn xuống cầu thang.

Thẩm Chi Diệu đuổi theo cô ở phía sau.

Loạng choạng hồi lâu anh dừng lại ở cổng, dựa người vào lan can ngoài cổng lớn thở dồn dập.

Cuối cùng cũng nói rồi, cuối cùng anh cũng nói ra cảm xúc được dồn nén bao lâu nay trong lòng, sớm anh đã biết sau khi mình nói ra đối lại sẽ là sự kháng cự và khinh miệt của cô, anh cũng biết, bản thân mình điên rồi, bằng không sao anh lại có cái ý nghĩ này với người cháu gái kém mình 12 tuổi.

Đáng chết....

Anh đưa tay lên ấn chặt vào dây thần kinh đang giật lên đùng đùng ở thái dương, nheo chặt mày lại.

Đêm đã rất khuya, Thẩm Tinh Không một mình chạy trên con phố không có một bóng người.

Vừa khóc cô vừa lau đi những giọt nước mắt không ngừng chảy trên má, đúng là một con ác mộng, vậy mà thiếu chút nữa cô đã bị người chú của mình cường bức...

Anh nói những lời đó, cô biết tuy anh say nhưng không phải hoàn toàn không ý thức được, cô co rúm người lại, không biết nên đi đâu về đâu.

Sao cô có thể nói với ông nội đây?

Nói với ông, đêm nay, Thẩm Chi Diệu đã nói với cô, rằng anh muốn cô trở thành người phụ nữ của anh.

Thẩm Tinh Không cảm thấy vô cùng mừng lung, cô chỉ biết lắc đầu, và nước mắt lại không ngừng rơi ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Em Phải Làm Thế Nào?

Cứ thế đi mãi, cô nhìn lên bầu trời tối đen như mực, trong đầu cô đang nhớ lại những điều nhỏ nhất nhất trong những năm qua khi ở cùng Thẩm Chi Diệu.

Tất cả những gì diễn ra tối nay thực ra cũng không phải là không có dấu vết báo hiệu trước nào.

Bây giờ cô nghĩ, những năm vừa qua anh áp dụng chế độ độc tài với bản thân cô, quản giáo bản thân cô rất nghiêm khắc, bây giờ vừa nghĩ, thực ra đó đều là những biểu hiện của việc anh muốn độc chiếm cô.

Không muốn để cho cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài, là vì sợ cô sẽ bị đầu độc, mê hoặc mà rời xa anh, điều anh muốn không phải là cô có thể trở thành một thực nữ khuê các thông hiểu mọi thứ trên đời mà điều anh muốn ở cô đó là cô phải ngoan ngoãn, đơn thuần, chỉ làm một cô gái ngoan thuộc về một mình anh thôi...

Thẩm Tinh Không cảm thấy bản thân mình đang rất loạn, cô không hề suy nghĩ được gì.

Ngồi bên bồn hoa bên đường một lúc cô mới ngừng khóc.

Ngay giờ phút này cô cũng không biết bản thân mình có thể đi đâu về đâu, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đàn ông, nếu về nhà nhất định sẽ bị ông nội chất vấn.

Tuy miệng cô nói rằng sẽ phải nói với ông nội để ông nội trừng phạt Thẩm Chi Diệu, nhưng trong lòng cô cũng không phải không hiểu, Thẩm Chi Diệu nếu đã nói rõ với cô như vậy rồi thì có nghĩa là anh đã có sự chuẩn bị để đón nhận tất cả những hậu quả! Hơn nữa, ở Thẩm gia, thậm chí là trên thế giới này, chắc là không có ai có thể làm cho Thẩm Chi Diệu thấy khiếp sợ.

Ông nội tuy là cha trên danh nghĩa của anh nhưng Thẩm gia, công ty, đều phải dựa vào anh...

Thẩm Tinh Không mím chặt môi, nước mắt lại từ từ chảy ra, sự việc tối ngày hôm nay cô không dám nói với người nhà.

Thút thút, cô nhìn quán tạp hóa bên đường, kéo kéo chiếc áo sơ mi, cô lấy hết dũng khí đi vào.

Chủ quán là một người phụ nữ trung niên, diện mạo nhìn rất phúc hậu từ tế, nhìn Thẩm Tinh Không đi tới trong bộ dạng đó bà giật mình sợ hãi rồi hỏi cô có cần báo cảnh sát không.

Thẩm Tinh Không vội vàng lắc đầu, cô trốn phía sau quầy thu tiền, cô hỏi bà chủ có thể gọi một cuộc điện thoại không.

Bà chủ quán gật đầu, còn tìm cả áo khoác ngoài đưa cho cô mặc.

Thẩm Tinh Không khoác chiếc áo vào, cầm lấy điện thoại, do dự xem sẽ gọi cho ai.

Lúc này cô mới phát hiện ra bản thân mình thật cô độc không có chỗ dựa nào.

Lúc ngón tay ấn vào bàn phím, cô chỉ nghĩ tới Lục Diễm Trạch.

Cô đã hủy hoại người anh em của anh, liệu anh có hận cô không?

Anh nói với cô, muốn tìm hiểu cô, muốn theo đuổi cô, những lời này không phải là cô không động lòng, nhưng cô lại không dám cho là thật, cô sợ hãi, thậm chí đã có những lúc cô nghĩ rằng anh đang báo thù cô.

Ngay từ nhỏ cô đã không có một gia đình hoàn chỉnh rồi, thậm chí bởi vì một trận sốt cao mà cô không còn nhớ được những việc trước năm mười tuổi.

Những kí ức còn lại đó là kể từ khi ba cô bắt đầu đưa cô về Thảm gia, hai năm đó, cô sống vô cùng vui vẻ, nhưng chỉ có hai năm, Thảm Định Đường sau khi xảy ra sự cố ngoài ý muốn thì cô lại biến thành cô nhi.

ở bên cạnh Thảm Chi Diệu, lúc nào cô cũng nom nớp lo sợ, người đàn ông đó đối với cô rất nghiêm khắc, cô cũng sợ anh không có lý do nào cả, từ khi đó tới bây giờ, cô không biết bản thân mình rốt cuộc đã từng sống ngày nào thực sự vui vẻ hay chưa.

Sau khi nghe thấy giọng nói như đang ngái ngủ của Lục Diễm Trạch, Thảm Tinh Không đột nhiên không kim được mà bật khóc, cô lấy tay bịt miệng lại để cô không phát ra tiếng nhưng anh vẫn đã nghe thấy.

Lục Diễm Trạch đã ngủ rồi, nghe thấy cô khóc anh lập tức ngồi dậy, anh đẩy giọng lên cao hỏi: “Tinh Không? Em đang khóc đấy à?”

Thảm Tinh Không vẫn bịt miệng khóc u u: “Em không biết làm thế nào....em cũng không biết có thể tìm ai...em biết anh ghét em, anh có thể giúp em không....”

Lục Diễm Trạch nghe cô nói chẳng đâu vào đâu, đầu óc anh chưa nghĩ được gì nhưng anh vội vàng bỏ chăn ra khỏi giường, cầm lấy quần áo mặc vào người, hỏi lo lắng: “Em đang ở đâu? Đừng khóc nữa, đợi anh tới đó tìm em!”

Thảm Tinh Không u u vài tiếng, ngẩng đầu lên nhìn bà chủ, nghe bà nói ra tên của quán tạp hóa cô lại nói một lần rồi lại khóc thút thít: “Anh mang giúp em một bộ quần áo được không....em không biết đi đâu, em không muốn về nhà...người đó có thể tìm thấy em... Lục Diễm Trạch...em nên làm thế nào...em không biết làm thế nào cả....”

Lục Diễm Trạch cuống cuống lên, anh chạy vội ra ngoài, vừa chạy vừa nói với cô: “Tinh Không, em cứ ngồi ở đó, đừng đi đâu, bây giờ anh sẽ tới đó, đừng sợ, có anh ở bên cạnh em!”

Thảm Tinh Không nghe lời anh, lau nước mắt đi, cúp máy, một mình cô ro run rẩy sau quầy thu ngân của quán tạp hóa.

Con đường ngoài cửa kia, chiếc xe của Thảm Chi Diệu chạy lướt qua như bay.

Người đàn ông ngồi trong xe ánh mắt lạnh lùng, anh men theo con đường tìm kiếm bóng dáng làm cho anh đau đầu đau cả tim kia.

Khi Lục Diễm Trạch tới nơi, Thảm Tinh Không đang ngồi trên một chiếc giường đơn giản, mái tóc dài rối bù rù, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô đi.

Con tim anh run lên, vội vàng đi lại gần, anh ôm lấy cô, nói với giọng vừa thương vừa bức: “Xảy ra chuyện gì rồi? Ai đã bắt nạt em?”

Thảm Tinh Không dựa đầu vào vai anh, khóc hu hu: “Đưa em đi đi...em không muốn nhớ tới nữa, Lục Diễm Trạch, em không muốn về nhà, em cũng không muốn đi học, em muốn trốn đi thật xa thật xa...anh đưa em đi đi...em cầu xin anh đấy....”

Lục Diễm Trạch nhìn cô khóc rất thảm thiết, anh dùng cổ tay của chiếc áo sơ mi trắng lau nước mắt nước mũi cho cô, không ngừng đưa tay lên xoa xoa đầu cô, vỗ vào lưng cô, nói an ủi: “Đừng sợ, anh đây, anh đưa em đi, em thay quần áo vào đã, bây giờ anh sẽ đưa em đi!”

Thảm Tinh Không thút thít, cô khóc tới nỗi hai mắt đều sưng cả lên rồi, cô vào trong phòng phía trong của quán tạp hóa thay quần áo rồi đi ra, Lục Diễm Trạch rút ví ra lấy một xấp tiền đặt lên quầy và nói lời cảm ơn với người chủ quán sau đó liền đưa Thảm Tinh Không ra khỏi quán tạp hóa.

Giữ lấy bà vai không ngừng run lên của cô, Lục Diễm Trạch đưa cô đi tới bên cạnh chiếc xe dưới đường, kéo cửa xe ra, để cô ngồi vào vị trí cạnh ghế lái, thắt dây an toàn vào cho cô, cúi người xuống đặt lên trán cô một nụ hôn, giọng nói nhẹ nhàng anh nói: “Đừng sợ, anh đưa em đi tới vùng biển, ở đó anh có biệt thự. Anh sẽ không nói với ai, chỉ hai chúng ta đi thôi.”

Thảm Tinh Không khóc nhiều tới nỗi hai mắt đều cay sẽ hết cả đi, cô dựa lưng vào ghế, nhắm chặt mắt lại, ấp úng mãi mới nói lên lời: “Đưa em đi...em muốn rời khỏi nơi đây....”

Lục Diễm Trạch giúp cô lau nước mắt đi, anh thở dài một tiếng rồi quay người đi về vị trí ghế lái của mình.

Thảm Tinh Không ngồi trên ghế, cơ thể đang choàng chiếc áo khoác ngoài của Lục Diễm Trạch, cô nhắm chặt mắt lại, thần trí có vẻ rất mơ hồ.

Cô biết bản thân mình đúng là không nghĩ gì cả, Thảm Chi Diệu là đàn ông, Lục Diễm Trạch cũng là đàn ông, người đó có thể đối xử với cô thế nào thì con người này cũng chưa chắc sẽ không làm vậy.

Thế nhưng cô đã không còn sự lựa chọn nào khác rồi.

Cô chỉ là sợ sẽ gặp lại Thảm Chi Diệu.

Kể từ lúc anh nói với cô anh muốn có được cô, muốn cô trở thành người phụ nữ của anh, cô đã hoàn toàn loạn hết lên rồi.

Cô không biết sau này sẽ phải đối diện với anh thế nào, cũng chắc chắn là không thể làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, cô cũng là....

Anh có thể kiên định muốn có được cô, thế nhưng cô không được, cô không thể nào thần nhiên mà đón nhận anh....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Anh Đưa Em Đi

Thẩm Tinh Không ngủ gục xuống mơ màng, chiếc xe được lái trên đường cao tốc, bên tai cô lơ mơ nghe thấy tiếng động cơ xe chạy.

Cả chặng đường hầu như là không có bất trắc gì, người ngồi bên cạnh thỉnh thoảng lại khẽ lên tiếng nói chuyện với cô, dường như sợ cô ngủ đi rồi thì sẽ không tỉnh lại.

Chiếc áo khoác vẫn được đắp trên người Thẩm Tinh Không, sau khi anh hỏi cô n lần rằng có đói không, có khát không, có say xe không thì cô mới mở mắt ra, nhìn vào hai mắt đỏ và quầng đi của Lục Diễm Trạch, cô thở dài một tiếng rồi nói: “Em khá hơn nhiều rồi....chúng ta đang đi đâu đây?”

Lục Diễm Trạch thở phào một tiếng nhẹ nhõm, anh đưa tay ra xoa xoa vào mặt cô, khẽ cười: “Chẳng phải là nói rồi à? Đi tới vùng biển, tầm khoảng trước khi trời sáng chúng ta sẽ tới nơi, mỗi lần trở về anh đều tới căn biệt thự ở gần biển đó sống một thời gian, vô cùng tự tại, thoải mái. Sau khi tới nơi anh sẽ hấp cho em một ít cua và sò.”

Trong lòng Thẩm Tinh Không dần dần cảm thấy ấm áp, cô mím chặt môi, nở nụ cười có phần miễn cưỡng cố gắng với anh, nhìn chiếc xe cũng được coi là loại xe sịn này, nhìn vào khuôn mặt anh tú của chàng trai đang ngồi cạnh mình: “Anh có bằng lái xe chưa? Đừng lái xe khi không có bằng lái nhé.”

Lục Diễm Trạch khẽ cốc nhẹ vào đầu cô một cái, đắc ý rút ra một tờ giấy trong ngăn kéo xe, gõ tay lên nó và nói: “Anh vừa đủ 18 tuổi là đã có bằng lái rồi nhé! Em tưởng ai cũng giống như em, chỉ biết ăn ăn uống uống à?”

Thẩm Tinh Không nhoen miệng cười, nhìn Lục Diễm Trạch, anh lớn hơn cô một tuổi, anh đã thành niên, đã có bằng lái xe rồi, đây cũng chẳng phải điều lạ.

Cô chỉ nghĩ, tại sao những người khác đều có thể sống một cuộc sống độc lập, trưởng thành còn bản thân cô, cảm giác lúc nào cũng chỉ là một đứa trẻ chẳng biết gì về thế sự, nếu không muốn nói là một con gà công nghiệp.

Dựa lưng vào ghế, cô nhắm mắt lại, miệng cô khó khăn mấp máy.

Trong lòng cô nghĩ, rồi đi một thời gian, giúp cho tâm trạng được thanh tịnh, bây giờ trong một thời gian ngắn cô không có cách nào để đối diện với Thẩm Chi Diệu, nghĩ tới ánh mắt sợ hãi của anh tối hôm nay nhìn cô là cô liền cảm thấy kinh hoàng khiếp sợ.

Cô thà để anh đánh cô mắng cô còn hơn là dùng ánh mắt đáng sợ đó để muốn cưỡng bức cô.

Cô không thể chấp nhận được ánh mắt như một kẻ săn mồi đó.

Cô vừa nghĩ tới anh trogn lòng liền cảm thấy hốt hoảng, Thẩm Tinh Không vội vàng hạ tấm cửa kính xe xuống, hít thở thật sâu không khí trong lành khi chiếc xe đang dần rời xa thành phố.

Lục Diễm Trạch nhìn cô hoảng loạn như vậy cũng không nói gì nhiều, anh đưa một tay ra nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, khẽ an ủi: “Em ngủ một lát đi, tỉnh dậy là tới nơi rồi, ngoan, sẽ không sao đâu.”

Thẩm Tinh Không gật đầu, cô lại đóng cửa xe vào, lấy chiếc áo khoác choàng kín lên người, ngả đầu vào ghế dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lục Diễm Trạch nhìn cô nhắm mắt lại ngủ, miệng anh vô thức nở một nụ cười nhếch lên.

Tuy anh lo lắng cho cô, đoán xem rốt cuộc cô đã gặp phải chuyện gì, nhưng trong lòng anh vẫn rất vui, vào lúc này cô không tìm người khác mà lại tìm tới anh....

Đêm đầu thù, trời khá lạnh.

Chiếc xe của Thẩm Chi Diệu dường như xông thẳng vào căn biệt thự cổ của Thẩm gia.

Khi vào cổng còn chưa đợi cánh cổng mở hẳn rộng ra anh đã phi vào trong, chiếc xe đang yên đang lành lại va chạm với cánh cửa.

Một vết xước lớn xuất hiện dọc trên xe.

Người canh cổng sợ hãi, mấy người đứng ở cổng tròn mắt nhìn chiếc áo sơ mi trên người Thẩm Chi Diệu vẫn còn xộc xệch và anh nhảy xuống khỏi xe, khuôn mặt anh với thần sắc bức dọc đi vào trong.

Đám người trông cửa sợ hãi đều lùi về phía sau, Thẩm Chi Diệu từ trước tới nay đều rất tỉ mỉ cẩn thận, lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm nghị và chậm rãi,

chưa từng có ai nhìn thấy anh thế này, áo sơ mi thì nhàu nhĩ, chỉ đem một chiếc cúc áo mà lại còn đem nhầm.

Đầu tóc rối bù, hai mắt đỏ ngầu sợ hãi, với khuôn mặt hằm hằm anh tiến lên phía trước, nghiêng răng lại, gằn giọng hỏi: “Tình Không có về đây không?”

Những người trông cửa nhìn nhau lắc đầu: “Không ạ.... hơn một giờ đồng hồ trước tiểu thư đi ra ngoài, tới giờ vẫn chưa quay về, lão gia vừa nãy cũng hỏi tới....”

Thẩm Chi Diệu đưa tay lên bóp vào hai thái dương trên đầu, con say trong anh cũng đã tỉnh rất nhiều.

Con bé nha đầu đó, cố chấp lại tùy hứng, anh chỉ sợ cô chạy lung tung lại xảy ra chuyện.

Thẩm Chi Diệu túm lấy tóc mình giật giật, anh hít thở một hơi thật sâu rồi liếc mắt lên nhìn một người trông cửa: “Có thuốc lá không?”

Người canh cửa tìm đang đập lên thành thịch, tay run run rút ra một điều thuốc đưa cho anh, rồi vừa châm lửa vừa nói: “Xin lỗi tiên sinh, vừa nãy tay chân luống cuống chậm trễ....”

Thẩm Chi Diệu rút một hơi thuốc thật sâu, cảm giác mát mát trong lồng dần dần mới được hòa dịu đi một chút, anh ngẩng đầu lên nhìn người canh cửa hỏi: “Tình Không trước khi đi đã gặp ai?”

Mấy người canh cổng nhìn nhau sợ anh truy cứu việc chiếc xe bị xước, chiếc xe đó không biết là hãng gì nhưng nhìn đã biết là giá trị không nhỏ, mấy người vội vàng sợ hãi tranh nhau nói: “Lúc đầu tiểu thư cùng với một chàng thanh niên đứng ở cửa, nhìn bộ dạng thì khá thân mật, sau đó sau khi vào cổng thì liền nói chuyện vài câu với Hiền thiếu gia, hình như còn cãi nhau nữa thì phải, chẳng bao lâu thì tiểu thư liền rời đi.”

Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại, vút điều thuốc xuống đất giẫm chân lên đi thật mạnh, thần sắc anh nghiêm nghị: “Sự việc này không được nói với lão gia, bất kì người nào cũng không được nói, Tình Không quay trở về bên tôi rồi, lão gia hỏi thì cứ nói như vậy, có ai có ý kiến gì thì cứ bảo bọn họ tới tìm tôi.”

Những người trông cửa vội vàng gật đầu, nhìn Thẩm Chi Diệu vút điều thuốc xuống, rồi anh quay đầu lại liếc nhìn căn biệt thự, sau đó liền đi về phía chiếc xe.

Nhìn anh rời đi, mấy người trông cửa không thể không lau mồ hôi lạnh trên trán, vết xước dài và sâu như thế, anh ngay đến cả nheo mày cũng không nheo, không phải là anh không quan tâm mà là căn bản không có tâm trí đâu mà quan tâm.

“Haiz, mấy người nhìn xem, sao tôi cứ cảm thấy có gì đó không bình thường nhỉ? Tôi nay Thẩm tiên sinh rất khác với bình thường.”

“Phí lời, nhìn anh ấy vội vàng mà bức tức như thế chắc chắn là có chuyện rồi.”

“Là tiểu thư có chuyện sao? Nghe có vẻ dường như đi mất rồi. Tôi nói mà, nha đầu đó nhìn đã biết là lăm lăm chuyện rồi, còn ba cái tuổi danh thế mà đàn ông vây quanh cả đám, nhà có tiền thì loạn lắm, tiểu cô nương cũng thế.”

“Không phải thế chứ, tôi thấy tiểu thư là một cô gái cũng tốt mà... nói cho cùng, có tiền cũng mệt, cái tên anh họ Hiền thiếu gia đó cũng nhắm vào cô ấy mà, tôi thấy, tiểu thư là một cô gái đáng thương, có tiền thì rất ít người thật lòng đối đãi với cô ấy mà không phải vì tiền.”

“Mấy người có cảm thấy, Thẩm tiên sinh đối với tiểu thư.... cảm giác như không giống với chú cháu ấy....” một người đột nhiên đổi chủ đề câu chuyện, hạ thấp giọng thì thầm nói đủ nghe.

Mấy người khác đều trầm mặc một lúc, trước đây thì không thấy có gì bất thường cả, bởi vì tiếp xúc rất ít, tâm tư con người Thẩm Chi Diệu lại thâm sâu, nhưng tới nay, anh vội vàng như thế, cũng lại say nữa, cảm xúc gần như không được che giấu.

Cái ánh mắt đó, cái ngữ khí đó, đều không hề giống với thường ngày.

Mấy người đó im lặng rồi ai đó lại về vị trí của mình, nhưng mong chỉ là đoán thế thôi, nếu là thật, đó là thật thì đúng là làm cho người khác không thể chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Tôi Tới Tìm Thứ Tôi Bị Mất

Khi Thẩm Tình Không tỉnh lại, trời đúng là đã sáng rồi.

Dụi dụi mắt cô nhìn một căn biệt thự nho nhỏ màu trắng xinh đẹp trước mắt.

Lục Diễm Trạch ngồi bên cạnh thấy cô tỉnh lại rồi, liền cười rồi vuốt vuốt mái tóc cô, nắm lấy tay cô: “Trư oa, em tỉnh rồi à, chúng ta đi vào nhà thôi, rồi

em lại ngủ.”

Thắm Tinh Không vẫn còn ngái ngủ, cô gật đầu, sau đó mở cửa xe bước xuống.

Ngồi xe cả đêm, đôi chân cô bị tê đi, máu dường như không lưu thông được mà bước đi có chút khó khăn, lại nhìn Lục Diễm Trạch, anh cũng vậy, sau khi xuống xe anh nhanh chóng rút chìa khóa đi mở cửa, vào tới phòng anh liền chạy vào nhà vệ sinh, anh giơ tay lên xua xua nói với cô: “Em cứ ngồi đó đi, anh không nhìn được nữa rồi!”

Thắm Tinh Không vẫn khoác chiếc áo khoác của anh, cô nhay nhay cái mũi đang đỏ lên, khẽ cười.

Anh đúng là đồ ngốc, muốn đi vệ sinh lại không đi, cứ phải đợi cô tỉnh xong rồi mới mở cửa.

Cô mím môi lại, nhìn căn biệt thự nhỏ hai tầng xinh xắn sạch sẽ.

Tầng một hầu như không có bài trí gì đặc biệt, ngoài một bộ ghế sofa màu trắng ra thì chỗ nào cũng đều là khung để vẽ tranh, trên mỗi khung đều kẹp một tờ giấy, đó đều là những bức tranh do anh đã hoàn thành.

Thắm Tinh Không đi tới trước cửa sổ, rèm cửa cũng có màu trắng, cô nhìn ra ngoài, bầu trời trong xanh và bờ biển mênh mông.

Không cần mở cửa sổ ra cũng có thể nghe thấy rõ tiếng sóng biển đập vào bờ cát, sáng sớm thế này, tiếng chim biển đã hót rộn ràng ngoài kia.

Cô đứng ngây người ra ở đó, con tim và lòng cô đều được thả lỏng ra.

Eo cô thắt lại, một hơi thở ấm áp phả vào tai cô, Lục Diễm Trạch gác đầu lên vai cô, anh ôm lấy cô, khẽ thì thầm hỏi: “Có muốn ngủ thêm một lát không, mắt em vẫn sưng lắm.”

Thắm Tinh Không đưa tay lên mắt ấn nhẹ, cô haiz một tiếng, dựa vào cánh tay ấm áp của anh, cô hỏi lo lắng: “Anh chạy ra ngoài thế này không sao à? Người nhà anh, còn nhà trường nữa, bọn họ sẽ tìm anh đây....”

Lục Diễm Trạch nhay nhay cảm trên vai cô: “Ai tìm anh? Anh thường thế này mà, không có cảm xúc sáng tác anh thường một mình chạy khắp nơi, người nhà anh đều quen rồi, anh có biến mất cả năm bọn họ cũng không nhớ tới anh.”

Thắm Tinh Không cười chua chát, cô chỉ biết mắt có mười phút là sẽ có người đi tìm cô.

Cả đêm cô không quay về, cô biết ông nội nhất định sẽ lo lắng chết mất, nhưng Thắm Chi Diệu chắc là sẽ có cách để giấu nhem đi.

Cô không muốn biết đó là cách gì, cô chỉ biết, cô không muốn quay về nơi có anh.

Lục Diễm Trạch đưa hai tay ra ôm trọn lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của cô, anh dùng hơi ấm trong lòng bàn tay mình truyền sang cho cô rồi khẽ nói nhẹ nhàng: “Coi như chúng ta đi nghỉ lễ, chẳng phải em nói là em không có cơ hội ra ngoài đi chơi à? Lần này anh chơi với em chán thì thôi.”

Thắm Tinh Không gật đầu, cô cảm thấy bên cạnh có anh thì vô cùng an tâm, cô dựa người vào anh nói: “Được, anh đi chơi cùng em.”

Lục Diễm Trạch khẽ cười, véo véo mũi cô: “Vậy thì, đi ngủ trước đi, nhìn mắt em khó coi như mắt gấu trúc ấy.”

Thắm Tinh Không bĩu môi, đột nhiên anh bế cô lên.

Anh đưa cô lên tầng, đi thẳng vào phòng, đặt cô lên chiếc giường lớn êm ái, kéo chăn lên đắp lại cho cô, anh vuốt mái tóc cô: “Em ngủ đi, anh đi làm cho em chút đồ ăn, tỉnh dậy thì ăn cơm nhé.” Thắm Tinh Không nhìn hai mắt anh cũng đỏ lên vì thức đêm, cô kéo anh lại: “Anh cũng ngủ một lát đi, anh đã lái xe cả đêm rồi.”

Lục Diễm Trạch chớp chớp mắt, anh chống tay xuống bên cạnh cô: “Vậy thì anh cũng ngủ ở đây? ở đây rất lạnh, anh sợ em đóng băng mất.”

Mặt Thắm Tinh Không đỏ lên, cô tức giận, đẩy anh ra: “Cút ra ngoài kia!”

Lục Diễm Trạch nhìn cô xấu hổ, anh cúi đầu xuống véo nhẹ mũi cô một cái: “Được rồi, em ngủ đi, anh đi thu dọn một chút, mấy tháng rồi không tới, đợi lát nữa anh nấu cơm cho em, cho em ăn béo lên.”

Thắm Tinh Không túm lấy chăn, nhìn anh cười ấm áp, khoe mắt cô ươn ướt, cô gật đầu, cô nhắm mắt vào khi anh vẫn đang nhìn cô âu yếm.

Lục Diễm Trạch thấy cô ngủ rồi mới đứng lên đi ra khỏi cửa.

Xuống lầu, anh dọn hết những khung tranh để gọn vào một chỗ, sau đó lại đi vào bếp xem xem thiếu những đồ gì.

Khi ra khỏi cửa, anh nghĩ sẽ quay lại nhanh thôi, anh sợ cô tỉnh lại tìm không thấy anh.

Lục Diễm Trạch cho hai tay vào túi quần bộ quần áo thể thao, hít thở không khí trong lành và nhanh chân đi ra chợ bán đồ biển, trước đây anh chưa từng thế này, không rời xa ai bao giờ bằng không sẽ cảm thấy trong lòng rất trống trải.

Thực ra như vậy không phải là chuyện tốt nhưng anh lại không thoát ra được.

Thực ra trong lòng anh có chút lo lắng.

Căn biệt thự của Lục gia khá là khuất và đơn giản, từ ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy khá lớn chứ không hề sang trọng, phía ngoài có bức tường trắng rất cao bao quanh, bên trong trồng cây xanh um, rậm rạp, khắp căn biệt thự tràn ngập một màu xanh.

Chiếc xe dừng lại cửa cửa, Amanda đặt điện thoại xuống, liếc nhìn Thẩm Chi Diệu với thần sắc nghiêm nghị bên cạnh, cô có chút lo lắng: “Tiên sinh, đây là nhà của Tiểu Trạch, mẹ Tiểu Trạch là người Trung Quốc, mỗi năm đều về nước một thời gian, chỉ là lần này không biết tại sao, ngay cả công tử nhà bà ấy cũng cùng về.”

Thẩm Chi Diệu đã khôi phục về với hình ảnh mặc trên người là một bộ vest, chỉ là ánh mắt anh không che giấu được sự mệt mỏi, anh quay đầu sang nhìn khoảng sân có vẻ trang nghiêm, anh hơi nheo mắt lại.

Amanda nhìn anh: “Người cùng tiểu thư đi cắm trại tên Trung Quốc là Lục Diễn Trạch, đó là một thanh niên rất nổi tiếng về vẽ tranh, mấy tác phẩm tranh mà tiểu thư muốn tìm của Mr.Z chính là của cậu ta, cậu ta là con lai Trung Nhật, họ tộc của cậu ấy là Tiểu Trạch.”

Trong lòng Thẩm Chi Diệu nhắc đi nhắc lại cái họ quen thuộc này, anh nheo chặt mày lại.

Mr.Z? Thẩm Tinh Không thích, chính là tranh vẽ của người đó?

Nghĩ rồi anh từ từ nắm chặt hai tay lại thành nắm đấm, ánh mắt nheo lại dường như đang rất hận.

“Ông chủ, Tiểu Trạch gia ở Nhật, có một nửa là dân xã hội đen đứng phía sau, gia tộc có người tham gia vào chính trị, có người tham gia vào kinh doanh, các mối quan hệ rất phức tạp, chúng ta cũng có một phần kinh doanh trùng với bọn họ, có cần đối chiếu một chút không ạ, thế này có chút nguy hiểm.” Amanda nhìn nét mặt nghiêm nghị của anh cô có chút lo lắng.

Thẩm Chi Diệu không hề có ý dừng lại, anh mở cửa xe ra, bước chậm rãi nhưng vững chắc về phía cửa, quay đầu nhìn Amanda với khuôn mặt căng thẳng đang đi theo phía sau anh, anh nheo mày lại: “Tôi có phải đi chết đâu, nét mặt gì thế?”

Amanda nhìn anh rồi lập tức kéo tay anh lại: “Ông chủ...”

Thẩm Chi Diệu nhếch mép cười lạnh lùng, anh ấn tay vào chuông cửa, nghe tiếng chuông vang lên nặng nề, thần sắc anh càng lúc càng âm đạm: “Tôi tới tìm thứ tôi bị mất, ai cũng không thể ngăn cản tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Đợi Em Lớn Lên, Anh Cưới Em

Thẩm Tinh Không ngủ một lát, cơ thể liên bắt đầu thấy lạnh.

Cô hoảng hốt nghĩ thấy mùi rượu, con ác mộng đêm qua lại bắt đầu tái diễn, cô nhìn thấy Thẩm Chi Diệu đã thay đổi, đột nhiên anh liền biến thành một con ác quỷ, nhìn cô chằm chằm, bàn tay vừa động đậy đã xé cô ra làm hai.

Sau khi tỉnh lại, cô mướt mồ hôi.

Cô lau mồ hôi trên trán, tự bản thân mình cũng cảm thấy nực cười, Thẩm Chi Diệu, Thẩm Chi Diệu, cô liều mạng chạy đi, liều mạng bỏ trốn để cách xa anh ra, tới cuối cùng vẫn kích động làm cho anh phần nộ.

Tối qua anh nói với cô, đều là cô ép anh, cô làm cho anh không có kiên nhẫn để chờ đợi nữa....

Thẩm Tinh Không ôm chặt lấy hai vai mình, ngoài sự sợ hãi và bất lực ra, trong lòng cô còn có cảm giác căng lên như dây đàn, cái cảm giác kì lạ này cô không thể giải thích được.

Cô chưa từng thực sự yêu vì vậy cũng không hiểu thế nào là yêu.

Cô không biết bản thân tại sao lại sợ Thẩm Chi Diệu sau khi bộc bạch thẳng thắn như vậy.

Trước đây cô cũng sợ anh, sợ sự nghiêm khắc của anh, nhưng không sợ tới mức mỗi lần nghĩ tới anh đều như nghẹt thở thế này.

Thẩm Tinh Không lấy hai tay ôm mặt, thờ dài, con tim cô không hiểu, tại sao cô không có cách nào để đón nhận lời tỏ tình của Thẩm Chi Diệu, tại sao

khi nghĩ tới việc anh lấy thân phận là một người đàn ông ra để tiếp xúc gần với cô....

Con tim cô lại loạn thế này.

Thẩm Tinh Không lắc lắc đầu, cô bước xuống giường, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lục Diễm Trạch đã mua được những đồ hải sản vừa mới được đánh bắt lên bờ, lúc này anh nhanh chân bước quay về.

Đi về tới cửa anh mới nghe thấy chiếc điện thoại vút trong xe đang không ngừng đổ chuông.

Anh tiến lại gần, cầm lên nhìn vào số máy trên màn hình điện thoại, một lát sau anh mới có chút bức dọc bắt máy, nói luôn: “Con ra ngoài một thời gian cho thoải mái, không đi học nữa, mọi người thời gian này cũng đừng tìm con.”

“A Trạch!”

Giọng nói phụ nữ hơi khàn khàn vang lên, nghe có vẻ nghiêm khắc: “Có phải con đưa con gái nhà người ta đi không?”

Lục Diễm Trạch nghe thấy tiếng mẹ nói, liền cứng đờ người lại: “Mẹ, mẹ nghe ai rồi hơi nói linh tinh đấy?”

“Hò đồ!”

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia tức giận nói gần giọng xuống: “Con lập tức đưa cô gái ấy quay về! Mẹ biết con muốn làm gì, con làm như vậy căn bản không giải quyết được vấn đề! Con đề hèn như vậy không giống một nam tử hán! Quay về cho mẹ!”

Lục Diễm Trạch tay nắm chặt lấy chiếc điện thoại, cậu thở hồng hộc tức giận, một lúc sau mới nói thấp giọng xuống: “Con sẽ tự quyết định, mẹ đừng quản con!”

“Mẹ không quản con! Con có biết không, cô ấy bây giờ rất nguy hiểm...cô gái ấy...”

Lục Diễm Trạch không muốn nghe thêm nữa – mẹ anh từ trước tới nay thường chẳng có chủ ý gì, nói lời thì yếu đuối, anh cúp máy và tắt chuông.

Đi vào trong phòng, Thẩm Tinh Không đã rửa mặt xong và đi xuống lầu, cô đã tỉnh táo hơn, Lục Diễm Trạch nhìn cô, sự bức dọc trong lòng cũng tan đi, anh giờ túi hân sản trên tay lên, cười cười nói: “Em xem những con cua này xem béo y như em ấy.”

Thẩm Tinh Không xoay xoay cái túi trên tay anh sau đó bị anh lôi cùng đi vào trong bếp, nhìn anh thành thực xử lý chỗ hải sản đó, cô đứng bên cạnh gạt gù tán thưởng.

Nghe anh nói, ngay từ nhỏ anh đã quen với việc sống trong một đại gia đình lạnh nhạt thờ ơ, cứ một mình lui thủ làm mọi thứ thành quen rồi.

Thẩm Tinh Không nhìn và nghe anh nói, cô cảm thấy thực ra anh cũng giống như cô, là một đứa trẻ thiếu đi tình thân. Làm cơm xong, hai người liền đứng bên cạnh cửa sổ ăn, nhìn ra biển lớn, để gió biển thổi vào người, Lục Diễm Trạch nhìn Thẩm Tinh Không, đột nhiên hỏi cô: “Thẩm Tinh Không, em đi theo anh, em không sợ anh sẽ bán em đi à?”

Thẩm Tinh Không đang gặm một cái cangk cua, cô liếc nhìn anh rồi nói: “Bán đi, dù sao em cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền.”

Lục Diễm Trạch nhìn bộ dạng cô ăn vui vẻ, con tim anh đột nhiên thấy cảm động, anh nói về rất nghiêm túc: “Không bán, anh sẽ giữ em lại, bao nhiêu tiền cũng không bán.”

Thẩm Tinh Không dừng lại, nhìn đáng điệu nghiêm túc của anh, cô cắn môi, cúi đầu xuống ngại ngùng: “Anh nói linh tinh cái gì đấy....em với anh...cùng không thân...”

Lục Diễm Trạch nhìn hai má ửng hồng của cô, anh nheo mày lại: “Thế nào mới được gọi là thân? Đợi anh lột hết ra cho em nhìn à?”

Mặt Thẩm Tinh Không càng đỏ hơn, cô muốn bỏ chạy, cô mắng anh: “Thần kinh!”

Lục Diễm Trạch kéo cô lại, anh thở dài rồi nói: “Có những lúc anh cảm thấy, thời gian trôi đi quá chậm...đường như anh vẫn không đủ mạnh, anh không thể bỏ qua tất cả để có được thứ bản thân mình muốn...”

Thẩm Tinh Không không hiểu lắm ý anh muốn nói gì, cô đưa tay lên đặt vào trán anh: “Anh làm sao thế? Sốt rồi?”

Lục Diễm Trạch gạt tay cô ra: “Đúng thế, sốt rồi, anh sẽ truyền nhiễm cho em, cho bị cảm đi rồi cùng nhau chết.”

Thẩm Tinh Không bĩu bĩu môi, trong lòng cô chột như dậy sóng khi nghe thấy câu nói “cùng nhau chết” của anh.

Anh và cô, còn chưa tới mức yêu nhau sâu sắc và nồng nhiệt thế chứ?

Lục Diễm Trạch kéo tay cô đi tới trước ghế sofa, anh cầm một tấm thảm đắp lên hai chân cô, anh đi tới cạnh ti vi bật phim lên, anh ầm một cái đĩa lắc lắc rồi nhìn cô hỏi: “Xem phim thảm họa có dám không?”

Thẩm Tinh Không gạt đầu, nhìn anh kéo rèm cửa lại, ngồi xuống, hai người ngồi trên ghế sofa xem những cảnh tượng làm cho con người tuyệt vọng đó.

Lục Diễm Trạch vòng tay qua lưng đặt lên vai cô, siết chặt cô áp sát vào mình, anh thì thầm bên tai cô: “Tinh Không, nếu như thế giới tới ngày tận thế rồi, em sẽ nuối tiếc điều gì chưa làm được?”

Thẩm Tinh Không cảm thấy buồn, tiếng nhạc thể lương trong phim làm cho cô không kiềm được nước mắt, cô nghẹn ngào một lát rồi suy nghĩ vài giây và nói: “Đường như em có rất nhiều việc chưa làm...cuộc đời em...rất tẻ nhạt...”

Mười ngón tay của Lục Diễm Trạch và tay cô đan vào nhau: “Anh có hai việc nuối tiếc....thứ nhất, không thể có được chiếc cúp vàng của giải Cò trắng để chứng minh cho người nhà thấy, anh đi con đường anh tự chọn cũng có thể đứng lên đỉnh cao, thứ hai, anh muốn cưới vợ.”

Thẩm Tinh Không bật cười, ngẩng đầu lên nhìn anh, cười chế giễu: “Nguyên vọng một còn được, nguyên vọng hai vừa nghe đã cảm thấy không đâu vào đâu.”

Lục Diễm Trạch hỏi nghiêm túc: “Em không muốn kết hôn?”

Thẩm Tinh Không nghe thấy một chủ đề trưởng thành thế này, cô không biết phải trả lời thế nào, cô cắn môi rồi nói: “Em vẫn còn nhỏ mà...”

Lục Diễm Trạch cười cười, ánh mắt anh sáng long lanh, đột nhiên anh cúi đầu hôn lên trán cô: “Không sợ, đợi em lớn lên anh sẽ cưới em, anh đợi em.”

Thẩm Tinh Không đờ người ra, cô vốn nghĩ rằng bọn họ sẽ không có tương lai gì sau này, thế nhưng bây giờ, anh nói đợi cô lớn lên anh sẽ cưới cô....

Con tim cô run lên, cô vội vàng quay mặt sang một bên, nhìn vào màn hình tivi như đang xem phim nhưng cô không có cách nào tập trung được.

Dựa vào lòng anh ấm áp, Thẩm Tinh Không rũ hai hàng mi xuống cô nghĩ, nghĩ nghiêm túc, nếu thực sự phải chết thì thế giới này tới ngày tận thế rồi....

Thực ra cô rất muốn hỏi Thẩm Chi Diệu, tại sao....

Bắt đầu từ khi nào....

Anh có ý nghĩ đó với cô....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Tôi Quan Tâm

Trong sân của một căn nhà thiết kế theo kiểu Nhật, trên chiếc bàn đá đặt những đồ pha trà tinh tế.

Một người phụ nữ với cơ thể mảnh mai mặc một bộ đồ đen chấm bị với họa tiết là hoa anh đào, người phụ nữ hơi cúi đầu xuống.

Thẩm Chi Diệu nhìn vào những nếp nhăn nơi khóe mắt của người phụ nữ, chỉ cảm thấy thời gian trôi đi thật nhanh, lần đầu gặp anh vẫn còn đang học đại học, chớp mắt một cái, anh đã bước vào giai đoạn lập thân lập nghiệp.

Đặt cốc trà xuống, người phụ nữ nhìn vào diện mạo càng ngày càng anh tú của Thẩm Chi Diệu, khẽ thờ dài rồi nói: “Không ngờ kết quả là thế này....năm xưa, tôi còn tưởng hai người sẽ kết hôn, hai người khi đó tốt như thế.”

Thẩm Chi Diệu tay cầm cốc trà nóng trong tay, đờ người thất thần một lúc, rồi miệng anh khẽ mỉm cười, nhìn người phụ nữ ngồi phía đối diện: “Tên tiểu tử lem luốc năm xưa không ngờ lại trở thành họa sĩ, cuộc đời con người đúng là không ai biết trước được.”

Người phụ nữ cúi đầu xuống, mím chặt môi, có vẻ xấu hổ: “A Diệu....con trai tôi rất có chủ kiến, đáng tiếc là nó không có chút hứng thú nào với việc kinh doanh của gia tộc, nó thích vẽ tranh, tôi cũng không nhẫn tâm bóp chết nó....nhưng, thực ra, anh biết không, trong đại gia tộc như thế, không có quyền không có thể chẳng khác nào đợi người khác nuốt chửng....yooi chỉ là một trong số ba người vợ của chồng tôi...nếu tôi có sức lực, tôi vẫn muốn đưa con trai rời đi, đáng tiếc tuổi tôi cũng nhiều rồi....không còn cái dũng khí như năm xưa nữa – mang theo mấy bộ quần áo mà chạy tới nước Mỹ.”

Thẩm Chi Diệu nhìn khuôn mặt đã trải qua không ít thăng trầm cuộc đời của người phụ nữ- vừa có những nét nhẹ nhàng, dịu dàng là bản tính trời sinh nhưng cũng lại có nét sắc sảo bị những áp lực của cuộc đời xô đẩy, dồn nén.

“A Diệu.”

Người phụ nữ đột nhiên ngẩng đầu lên, cười nhẹ nhàng, khéo mắt hần lên những nếp nhăn: “Nếu như anh còn nhớ tới ân tình năm xưa tôi cũng coi như

đã từng thu nhận anh thì anh hãy đồng ý với tôi, nếu có một ngày A Trạch bị dồn vào cảnh khó khăn, anh hãy giúp tôi cứu lấy nó... tôi không sợ tôi sẽ gặp chuyện gì, tôi chỉ sợ A Trạch bị liên lụy tới, nó vẫn còn trẻ, tiền đồ nó còn dài... tôi sợ những người đó không chịu tha cho nó....”

Thẩm Chi Diệu đặt cốc trà xuống nhìn người phụ nữ, anh nhớ tới cảnh gió bão tuyết rơi năm đó ở Newyork – lạnh tới tận vào xương tủy, cả một vùng đều bị ngắt điện, trong lòng anh lo lắng cho người đó, một mình anh choàng áo khoác vào, giữa cơn gió lớn như vậy đi bộ hai giờ đồng hồ mới tới đó, anh gõ cửa, bàn tay anh như đông cứng lại, mãi cho tới khi tên tiểu quý lem lùn đó thò đầu ra nhìn anh.

Thời gian trôi đi thật nhanh, tên tiểu quý đó vậy mà đã lớn như thế, lại còn từng nói trong điện thoại với anh rằng Tinh Không ngủ rồi, không có việc gì thì đừng gọi cho cô ấy.

Thẩm Chi Diệu như bị bao phủ bởi mây đen, anh nhìn người phụ nữ, nói: “Chuyện nào đi chuyện đó, tôi sẽ không quên ân tình năm xưa, nhưng bây giờ, tôi muốn tìm thấy Tinh Không, hãy gọi con trai chị đưa cô ấy trở về.”

Người phụ nữ nhìn ánh mắt có mang theo sự tức giận của Thẩm Chi Diệu nói: “Tôi đang tìm nó...anh đừng lo, tuy A Trạch vẫn còn trẻ tuổi bông bột, nhưng nó sẽ không làm ra chuyện gì không phải đâu....”

Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại: “Tôi không có kiên nhẫn để đợi quá lâu đâu, tốt nhất là nó hãy trở về trước khi tôi tìm thấy, Mẫn Từ, tôi không muốn làm gì nó cả, nhưng bây giờ, Tinh Không là người duy nhất tôi quan tâm tới.”

Mẫn Từ cắn chặt môi, khi người phụ nữ này 17 tuổi thì đã sinh con trai cho chồng mình, sau khi được sủng ái vài năm mới phát hiện người đàn ông của mình hóa ra không phải chỉ có một người phụ nữ là bản thân.

Địa vị của ông đặc biệt, tính khí lại không ổn định, dường như mỗi nơi mà ông tới đều có người phụ nữ thuộc về ông, nhưng được ông thừa nhận thì chỉ có ba người.

Mẫn Từ một mặt vì được sủng ái, một mặt vì sinh được con trai, vì thế được đón tới Nhật Bản, ở bên cạnh chồng.

Nhưng quan hệ trong đại gia tộc vô cùng phức tạp, tuy chị không muốn tranh đấu nhưng bản thân không phải là có thể quyết định được mọi chuyện.

Khi Lục Diễm Trạch mười tuổi, anh đã bị ốm một trận, lại bị bác sĩ kê nhầm đơn thuốc, suýt nữa thì mất mạng.

Mẹ anh biết đó không đơn giản chỉ là một sự nhầm lẫn đơn thuần, cha anh là Tiểu Trạch Nam có bốn người con gái, Lục Diễm Trạch là đứa con vô cùng thông minh và xuất sắc, anh kẻ cả là có hứng thú với vẽ tranh, kẻ cả là không có ý muốn tham gia vào việc kinh doanh của gia tộc nhưng vẫn có nhiều người coi anh là cái đinh trong mắt.

Sự việc lần đó, Tiểu Trạch Nam tuy trong lòng đã đoán biết được nội tình nhưng ngoài việc cảnh cáo mọi người ra ông ta cũng không thể ra tay được với những người thân khác của mình, vì thế mà sự việc không được duy cứu tới cùng. Mẫn Từ cảm thấy rất thất vọng, trong lúc nóng vội Mẫn Từ đã đưa Lục Diễm Trạch trốn tới nước Mỹ.

Lúc đó tuy là rất khó khăn và khủng hoảng nhưng lại được sống những ngày tháng thật sự tự do, đưa con trai đi, Mẫn Từ bất luận phải chịu bao nhiêu khổ cực cũng đều cảm thấy có hi vọng.

Chị dựa vào việc đi làm cùng với số tiền mang theo từ nhà đi, liền thuê lấy một căn phòng và sống ổn định.

Quen biết với Thẩm Chi Diệu cũng trong khoảng thời gian đó.

Chớp mắt một cái, anh từ một chàng thanh niên đã trở thành một người đàn ông đầy thế lực như ngày hôm nay.

Đáng tiếc, khi đó Mẫn Từ chẳng được tự do bao lâu thì Tiểu Trạch Nam liền không cho phép cốt nhục của mình lang bạt bên ngoài, chưa tới một năm đã lại đưa hai mẹ con Mẫn Từ về.

Sau lần từ biệt đó vậy là đã bao nhiêu năm, Mẫn Từ mỗi lần về nước đều muốn tìm tới anh.

Nhưng lại nghĩ, sự việc đã qua cũng chưa chắc anh còn nhớ tới, chị ta sợ anh nhìn thấy bản thân mình sẽ lại nhớ tới những điều không vui trước đây, vì thế đã không đi tìm gặp.

Không ngờ rằng, hôm nay anh lại tìm tới tận cửa, và vì cô gái đó.

Điều bất ngờ là, chị ta cũng lo lắng, biết rằng con trai chịu về nước với mình nhất định là có tâm tư riêng của anh, Mẫn Từ sợ con trai sẽ chạy lung tung nhưng cũng biết bản thân mình không không chê được con trai.

Mím chặt môi, Mẫn Từ nhìn Thẩm Chi Diệu, nắm lấy cánh tay anh: “Tôi sẽ cố gắng nhanh chóng đi tìm, đồng ý với tôi, đừng làm hại A Trạch.”

Thẩm Chi Diệu nhìn Mẫn Từ, hơi nheo mắt lại: “Tôi cũng không muốn, tôi chỉ cần Tinh Không bình an trở về.”

Trời lại tối rồi.

Ăn cơm xong, Thẩm Tinh Không và Lục Diễm Trạch lại ngồi với nhau.

Thẩm Tinh Không xem ti vi, cô buồn ngủ rũ cả mắt, cô lắc lắc cánh tay người đang ngồi bên cạnh, chớp mắt nói: “Anh chưa từng về em, anh về cho em một bức chân dung đi, về đẹp một chút.”

Lục Diễm Trạch nhìn cô từ trên xuống dưới, hức một tiếng: “Có bột mới gột nên hồ được chứ!”

Thẩm Tinh Không suy nghĩ một lát mới hiểu ra anh đang mỉa mai chê cô không xinh đẹp, cô tức giận véo tai anh: “Anh có về không thì bảo? Anh mà không về em sẽ cắn anh!”

Lục Diễm Trạch nhướn mày: “Cần đi, em có thể có bao nhiêu sức lực chứ, lượng ăn thì như lợn, sức thì chắc như mèo.”

Thẩm Chi Diệu tức giận đẩy anh ngã xuống ghế sofa, cô mở miệng cắn vào cánh tay anh.

Lục Diễm Trạch không ngờ cô thực sự đã cắn anh, anh rít lên một tiếng, giơ tay lên, Thẩm Tinh Không tưởng anh sẽ đẩy mình ra, nhưng không ngờ anh chỉ nhẹ nhàng xoa xoa vào đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Nếu Cô Ấy Bị Tổn Thương Gì Tôi Sẽ Giết Cậu

Đẩy anh ra, Thẩm Tinh Không lau miệng, trợn mắt nhìn anh chăm chăm bộ dạng đang cười của anh: “Anh chịu đau giỏi nhỉ, bị cắn mà còn vui như vậy?”

Lục Diễm Trạch nhìn nước miếng của cô còn dính trên tay mình, không hề tỏ vẻ chê bai, ngược lại anh còn cười híp mắt lại, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Thẩm Tinh Không: “Sức cũng khỏe lắm, anh còn sợ em bị ốm ấy, bây giờ xem ra khỏe lắm. Em muốn anh về em cũng được, anh được lợi gì nào.”

Thẩm Tinh Không ấn tay vào vết cắn trên tay anh rồi hỏi: “Thế này đã đủ chưa? Chưa đủ thì vẫn còn nữa.”

Lục Diễm Trạch đau tới nổi suýt xoa liên tục, anh ngồi dậy, lau đi nước bọt trên tay, nheo mày lại: “Người phụ nữ như em! Sao không có một chút đáng yêu nào thế chứ!”

Thẩm Tinh Không ngồi bên cạnh nhìn anh, anh cũng nói, cô là phụ nữ...

Lục Diễm Trạch đưa tay ra véo má cô, rồi bế cô, đặt lên đùi mình, vòng tay vào eo cô: “Thôi bỏ đi, không đáng yêu thì không đáng yêu, anh sẽ nhin... anh nói cho em biết, thầy giáo dạy vẽ của anh nói với anh, không nên vẽ người hoặc vật mà bản thân mình thích, như thế không tốt.”

Thẩm Tinh Không có vẻ ngạc nhiên, cô bỏ qua câu “người mình thích” mà hỏi: “Sao lại không tốt?”

Lục Diễm Trạch nhìn cô: “Là mê tín thôi, thầy giáo anh nói, có những thứ giữ lại trong đầu là tốt nhất, vẽ ra tranh rồi sẽ làm cho linh hồn người đó bị phân tán đi.”

Thẩm Tinh Không không hiểu lắm, cô véo má anh: “Không muốn vẽ thì thôi việc gì phải tìm cớ!”

Lục Diễm Trạch nhìn cô đang làm trò với mình, con tim anh mềm ra, anh ghé sát mặt mình vào mặt cô, mũi hai người chạm vào nhau: “Vậy em nói một câu dễ nghe dễ cho anh vui đi.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, con người này rõ ràng là nhìn thì khó gần, ai mà biết rằng khi nói lời ra thì lại hay đùa như thế.

Thẩm Tinh Không vuốt tay lên khuôn mặt anh tú của anh, ngón tay cô chạy dọc chiếc mũi cao đó rồi nói: “Anh rất đẹp trai.”

Đây chẳng phải là câu mà Lục Diễm Trạch muốn nghe nhất, anh há mồm ra cắn ngón tay cô: “Nói là em thích anh.”

Thẩm Tinh Không đơ người ra, cô đẩy anh ra rồi vội vàng đứng lên: “Không về thì thôi, em không thèm!”

Lục Diễm Trạch đuổi theo cô, đứng phía sau cô anh nói: “Em nói đi mà.”

Thẩm Tinh Không lấy hai tay bịt tai lại, chạy lên lầu: “Kệ anh đấy!”

Lục Diễm Trạch yêu đến chết cái bộ dạng xấu hổ của cô, anh đuổi theo phía sau cô: “Thích anh một chút thì có chết mất đâu! Nói, em mau nói đi!”

Thẩm Tinh Không chạy thẳng lên lầu, giống như con cá trích cô chui thẳng vào trong phòng, rồi chui vào chăn, không thèm quan tâm tới anh.

Lục Diễm Trạch đuổi theo, nhìn cô co rúm lại, anh cười cười, đi ra đóng cửa sổ lại, kéo rèm vào, anh lại đi lấy một cái chăn ép xuống người cô.

Anh thì thầm: “Buổi tối lạnh lắm, em đừng có đá chăn ra, không thì bị cảm cúm là không được đâu.”

Thắm Tinh Không bị đè xuống quá chừng, cô vùng vẫy rồi thò đầu ra trừng mắt nhìn anh: “Em nóng tới mức không thờ được rồi đây này, đừng có ép xuống thế!”

Lục Diễm Trạch tròn xoe mắt rồi bỗng nằm xuống bên cạnh cô, anh ôm lấy chân và ôm lấy cả cô: “Không nghe lời có đúng không? bảo em đắp chăn vào, ốm ra đây là anh mắc kẹ em!”

Thắm Tinh Không nhìn bộ dạng nghiêm túc lại có chút tức giận của anh, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút chua xót, cô đưa tay lên sờ vào hàng lông mày của anh, cô khẽ cười và nói thấp giọng xuống: “Ngửi khí của anh giống ba em!”

Lục Diễm Trạch nhướn mày lên ngạc nhiên, ánh mắt anh nhìn cô âu yếm: “Tuy em là người phụ nữ của anh nhưng anh sẽ yêu thương em như yêu thương con gái, anh biết em cũng thiếu đi cảm giác an toàn, vì thế, anh sẽ dành cho em rất nhiều rất nhiều sự yêu thương.”

Thắm Tinh Không xấu hổ, con tim cô đập thình thịch, cô nói thấp giọng: “Ai là người phụ nữ của anh chứ....”

Lục Diễm Trạch bỏ chăn ra chui vào trong, ôm chặt Thắm Tinh Không trong lòng, để cô nghe thấy tiếng con tim mình đập: “Chẳng phải là em đã 17 tuổi rồi à? Đợi em thêm một năm nữa....”

Thắm Tinh Không ngẩng đầu lên nhìn anh: “Đợi một năm nữa làm gì?” Lục Diễm Trạch chà chà cằm mình vào trán cô, khẽ cười rồi nói: “Đợi một năm nữa....anh sẽ ăn thịt em...làm em trở thành....của anh.”

Mặt Thắm Tinh Không đột nhiên đỏ lên, cô muốn đẩy anh ra nhưng anh lại ôm cô chặt hơn, anh nói thì thầm vào tai cô: “Còn động đây nữa anh không đợi đâu đây....mau ngoan ngoãn ngủ đi.”

Thắm Tinh Không cắn môi, dụi đầu vào lòng anh, ầm ập tới mức làm cho cả người cô đều cảm thấy rất thoải mái.

Mấy ngày tiếp sau đó, Thắm Tinh Không cùng với Lục Diễm Trạch đi chơi rất vui vẻ.

Hai người cùng nhau đi bộ bên bờ biển, cùng nhau mua hải sản tươi ngon nhất về cùng làm cơm.

Anh nắm tay cô, thỉnh thoảng lại hôn cô, ôm cô.

Thắm Tinh Không chỉ cảm thấy trái tim của bản thân như bị treo lơ lửng trong không trung dần dần cũng đã tìm lại được vị trí của nó.

Cảm giác này khác với khi ở cùng Thắm Chi Diệu, Thắm Chi Diệu đối xử tốt với cô, cô không dám đón nhận, cũng không dám thừa nhận.

Đó là một điều hết không thể nào, bất luận người ngoài nghĩ ra sao nhưng cô không có cách nào để vượt qua được bản thân mình.

Cô biết bản thân đang trốn chạy, cô cũng chưa buông bỏ được, chưa một giây phút nào.

Cô cùng người khác đi, nói cười vui vẻ, ở bên người ta nhưng trong lòng cô vẫn như thể có một hòn đá đang đè nặng, thỉnh thoảng lại dùng những sắc cạnh để làm đau cô.

Cô cực kì muốn dùng sự yêu thương chân thực thế này để bao trùm lên bản thân mình, như thế mới làm cho bản thân không còn thời gian và sức lực đâu để suy nghĩ về những điều khác.

Cô rất cảm ơn Lục Diễm Trạch, anh không hỏi, cũng không yêu cầu gì cả, chỉ có đối xử tốt với cô, tốt tới mức làm cho cô cảm thấy như mình đang ở trong mơ....

Chưa tới một tuần sau, Thắm Tinh Không cảm thấy anh đã trở thành một nơi ẩn náu an toàn cho bản thân mình.

Anh yêu thương chiều chuộng cô hơn bất cứ thứ gì thế này làm cho cô tạm thời quên đi Thắm Chi Diệu.

Cô cảm thấy những hành động như vậy đã rất có hiệu quả để làm giảm đi những mâu thuẫn và sự rối bời trong lòng cô.

Buổi tối ngày thứ tư, Lục Diễm Trạch đi tắm, Thắm Tinh Không ngồi ở phòng khách xem ti vi.

Tắm chân rất ấm, cô co rúm người vào giống như một con mèo con.

Chiếc điện thoại đặt trên bàn không ngừng kêu lên, cô nhìn lên trên lầu, cầm lấy điện thoại nhìn, cô biết cô nhận điện thoại của anh là không lịch sự nhưng chuông điện thoại dừng lại rồi lại kêu lên, dường như người ở đầu dây bên kia đang rất lo lắng, cô sợ có việc gì trọng đại nên chỉ có thể bắt máy.

Người ở đầu dây bên kia dường như đang cười lạnh lùng, nghiêng răng nói: “Lục Diễm Trạch, cái đồ cậu có giỏi thì đừng để tôi tìm thấy cậu.”

Con tim Thắm Tinh Không cùng với tiếng nói đó dường như chìm xuống biển sâu, cô lấy tay bịt miệng lại, cô sợ tới mức dường như trái tim sắp nhảy cả ra ngoài.

“Cậu hãy nhớ lấy lời tôi nói, cậu đưa Tinh Không đi mấy ngày, nếu bị tôi bắt được, tôi sẽ bẻ đi của cậu bấy nhiêu cái xương sườn, tôi không cần biết cậu là con trai của ai.”

Thẩm Chi Diệu gần giọng nói từng từ từng chữ: “Nếu cô ấy gặp phải bất kì sự tổn thương nào thì tôi sẽ giết cậu.”

Thẩm Tinh Không dường như có thể tưởng tượng ra nét mặt của Thẩm Chi Diệu lúc này.

Nhất định là đáng sợ giống như buổi tối ngày hôm đó.

Cô không muốn nhớ lại nữa, bàn tay cô run lên và tắt máy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Em Muốn Đi Cùng Anh

Lục Diễm Trạch xoa xoa mái tóc của mình, nhìn Thẩm Tinh Không co ro ở đó, sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên bàn, anh nheo chặt mắt lại tiến lại gần, xoa xoa mái tóc cô: “Sao thế? Sắc mặt sao lại khó coi thế?”

Thẩm Tinh Không trong lòng sợ hãi quay mặt sang, nhìn Lục Diễm Trạch, cô hít thở hốt hoảng, nắm lấy vạt áo anh: “Người đó có thể đã tìm tới đây rồi....em cảm thấy thế....tuy là chú ấy nói như vậy nhưng em cảm thấy chú ấy đang tới....A Trạch...em phải đi, em không thể để người đó tìm thấy em...”

Lục Diễm Trạch đưa tay lên vuốt má cô, rồi lại đặt hai tay lên vai cô: “Em đừng kích động, nói cho anh biết, em sợ cái gì? Tinh Không, những ngày này anh đối xử với em như vậy vẫn không đủ để có được sự tin tưởng của em sao? Nói cho anh biết, sao thế?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, con tim đập loạn lên: “Em không thể để cho chú ấy tìm được....em sợ lắm....A Trạch....cứu em...”

Lục Diễm Trạch ôm chặt cô vào lòng, bộ dạng sợ hãi không biết dựa vào đâu của cô làm cho anh cảm thấy rất thương, anh đặt tay lên đầu cô rồi hỏi: “Có phải người đó không?”

Thẩm Tinh Không ngẩng đầu nhìn anh: “Ài?”

“Chú Hai em.”

Lục Diễm Trạch nhìn cô với sắc mặt lạnh lùng.

Thẩm Tinh Không run lên, cô co rúm hai vai lại, cô run rẩy hỏi: “Anh...anh biết cái gì rồi?”

Lục Diễm Trạch nhìn bộ dạng hoảng loạn của cô, anh nheo mắt lại che giấu đi sự phức tạp trong ánh mắt đó: “Bên cạnh em đến đến đi đi cũng chỉ có vài người đàn ông đó, không khó để đoán ra. Tinh Không, đi thu dọn đồ đạc đi, anh đưa em đi. Nơi này sớm muộn cũng sẽ có người tìm thấy....”

Thẩm Tinh Không không có thời gian để nghĩ nhiều, cô vội vàng chạy lên lầu và đi thay đồ.

Khi cô đi xuống, Lục Diễm Trạch đã ngồi trên xe, khởi động sẵn xe đợi cô.

Thẩm Tinh Không tắt đèn, khóa cửa lại, sau khi lên xe anh nhìn Lục Diễm Trạch với vẻ áy náy, cô đặt tay mình lên tay anh, thấp giọng nói: “Em xin lỗi...em không biết nói thế nào với anh...”

Lục Diễm Trạch liếc nhìn cô, hức một tiếng: “Đợi yên ổn rồi anh sẽ xử lý em sau....mặc áo khoác của anh vào, phải đi thôi.”

Thẩm Tinh Không mím chặt môi, chồm chiếc áo lên trước người mình, cô muốn nói gì đó nhưng chỉ thấy chiếc xe nhanh chóng phi ra khỏi cổng rồi đi lên đường lớn, sau đó tốc độ chạy càng lúc càng nhanh.

Đang là lúc nửa đêm vì vậy trên đường cũng không có xe cộ gì.

Lục Diễm Trạch thảnh thơi lại liếc nhìn sang Thẩm Tinh Không đang co ro bên ghế bên cạnh, anh kéo chiếc áo lên đắp cho cô sau đó liếc mắt nhìn vào gương chiếu hậu, phía sau có ba chiếc xe màu đen cứ bám riết lấy xe hai người.

Từ nhỏ anh đã sống trong một gia đình phức tạp, từ nhỏ đã có người dạy anh những bài học khi gặp phải vấn đề thế này, sự cảnh giác của anh vô cùng cao, gặp phải những việc thế này anh không hề hoảng loạn. Nhưng nhìn Thẩm Tinh Không bên cạnh hai mắt đang rơm rớm nước mắt, bàn tay anh liền nắm chặt lấy vô lăng, anh không còn bình tĩnh như thường ngày nữa.

Người phía sau cũng không dám mạo nhiên bám gần lại, anh dùng chiến thuật lúc thì tăng tốc lúc thì giảm tốc độ lái rất chậm trên đường.

Lục Diễm Trạch không ngừng tự hỏi trong lòng, những người đó rốt cuộc là ai.

Anh không dám khẳng định những người đó nhằm vào ai, nếu nhằm vào anh thì chắc chắn là người nào đó của Tiểu Trạch gia, muốn tranh thủ lúc anh đơn thân ở ngoài thì loại bỏ anh.

Anh nghĩ chắc sẽ không phải là Thẩm Chi Diệu, nếu hành động của Thẩm Chi Diệu thì vừa nãy Thẩm Chi Diệu đã không gọi điện báo trước như thế.

Nghĩ vậy, con tim anh bắt đầu có chút hoảng hốt, nếu là Thẩm Chi Diệu còn may, ít nhất là Thẩm Chi Diệu sẽ không làm hại tới Thẩm Tĩnh Không.

Người của Tiểu Trạch gia luôn muốn diệt bỏ anh, những chiếc xe phía sau đã cắt đuôi mấy lần mà đều không được, anh biết nhất định không phải là bản thân đã nghĩ quá nhiều, lo xa, bản thân anh thì không có gì phải sợ, anh chỉ là lo lắng Thẩm Tĩnh Không sẽ phải chịu khổ cùng anh.

Thẩm Tĩnh Không nhìn ra anh có chút bất an, chiếc xe phi như bay làm cho cô cảm thấy sợ hãi, cô đặt tay mình lên tay Lục Diễm Trạch, Thẩm Tĩnh Không nhìn anh: “Anh làm sao thế? Đừng có lái xe nhanh như vậy, nguy hiểm lắm.”

Trên trán Lục Diễm Trạch đã toát mồ hôi hột, anh quay mặt sang nhìn Thẩm Tĩnh Không, anh khó khăn nuốt nước bọt rồi nói: “Tĩnh Không, ở phía trước có một ngã rẽ, tới chỗ đó anh sẽ đi chậm lại, em tranh thủ lúc đó nhảy xuống khỏi xe, đừng kêu lên hay gây ra tiếng động, hãy trốn vào bụi cỏ đừng động đậy gì cả, đợi những chiếc xe phía sau đều đi qua rồi em hãy đi ra. Em hãy đi vào trong rừng, à nh nhớ cứ đi xuyên qua, đi tầm khoảng ba mươi phút là sẽ có một ngôi làng nhỏ, em đừng sợ, trên xe anh có đèn pin, em cầm lấy, đừng cảm và kiên cường một chút, em chạy tới đó là sẽ không sao đâu.”

Thẩm Tĩnh Không hốt hoảng nhìn anh, cô vội vàng hỏi: “Sao thế? Vậy anh đi đâu? Em không đi, em muốn đi cùng anh!”

Con tim Lục Diễm Trạch cảm thấy ảm áp, nhìn Thẩm Tĩnh Không rơi nước mắt ra, anh nhanh chóng đưa tay lên lau nước mắt cho cô, cố nở một nụ cười an ủi cô: “Anh nghe em nói như vậy anh đã vui muốn chết rồi. Em tin anh, anh mệnh lớn, bây giờ anh chỉ sợ em có chuyện gì thôi. Em cứ bảo vệ cho mình trước đi, anh nói anh không sao là anh không sao.”

Thẩm Tĩnh Không nhìn anh cười, đột nhiên nước mắt càng chảy ra nhiều hơn, cô đánh anh: “Anh nói cho em biết đi, có phải là Thẩm Chi Diệu tới rồi không? anh không được bỏ lại em, em muốn ở bên cạnh anh, chú ý nếu làm gì chúng ta thì em sẽ liều mạng!”

Lục Diễm Trạch với nét mặt nghiêm túc, anh nhìn cô: “Tĩnh Không, anh ngược lại còn hi vọng là chú ấy. em nghe anh nói, em cầm lấy điện thoại của anh và cả đèn pin nữa, em cho những thứ này vào túi quần áo rồi kéo khóa lại, em trùm áo khoác vào, đội mũ lên, nhanh lên, đừng chậm trễ nữa!”

Thẩm Tĩnh Không cắn chặt môi khi nghe anh gầm lên, bàn tay cô run run nhận lấy túi đồ và từ bên trong rút ra chiếc điện thoại, đèn pin để vào trong túi áo, cô nhìn Lục Diễm Trạch, giọng cô meo meo cô nói: “Em có thể đi cùng anh được không....em không muốn tự đi một mình....anh gặp phải nguy hiểm thì làm thế nào....bọn họ muốn gì thì chúng ta hãy đưa cho bọn họ đi, em không muốn rời xa anh!”

Cỗ họng Lục Diễm Trạch khô đặc đi rất khó chịu, anh nhìn ra ngoài trời vẫn đang tối om như mực, nhìn qua gương, mấy chiếc xe vẫn bám lấy hai người nhưng ở khoảng cách khá xa.

Anh nheo hai mắt lại, giảm tốc độ chiếc xe, nói mau chóng: “Tĩnh Không, em mở cửa xe ra, anh bảo em nhảy xuống thì em hãy nhảy xuống..... em tìm nơi nào đó trốn đi, anh thoát được bọn họ sẽ đi tìm em, em tìm anh, anh nhất định sẽ đi tìm em, sau khi chúng ta gặp lại nhau anh có một thứ quan trọng cho em xem.”

Thẩm Tĩnh Không cảm thấy rất buồn trước bầu không khí phân ly khi sự sống và cái chết cận kề này, cô đặt tay vào cánh cửa, nhìn anh, vừa khóc vừa nói: “A Trạch xấu xa, trước khi trời sáng anh không đi tìm em thì em sẽ không bao giờ để ý tới anh nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiểm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ngụy Hiểm

Lục Diễm Trạch nhìn cô với đôi mắt sáng rực đầy sự hi vọng, anh khẽ mỉm cười vô cùng nhẹ nhàng và âu yếm, anh nói: “Tĩnh Không, được, trước khi trời sáng anh sẽ đi tìm em, bằng không em cứ phạt anh, anh để cho em bắt nạt anh cả đời cũng được. Nhưng Tĩnh Không à, để phòng ngộ ngộ có gì xảy ra, nếu như em không nhìn thấy anh thì em hãy đi tìm Thẩm Chi Diệu.”

Thẩm Tĩnh Không xì miệng một cái, trong lòng vô cùng không muốn tách anh ra.

Lục Diễm Trạch lái chiếc xe vào một ngã rẽ, anh tập trung chọn thời cơ, khi mà anh cảm thấy phù hợp nhất anh nhanh chóng ra mệnh lệnh: “Mau nhảy xuống!”

Thẩm Tĩnh Không cắn chặt răng, nhảy ra khỏi cửa xe, cơ thể cô rơi xuống một đồng cỏ sau đó còn lăn vài vòng nữa.

Lục Diễm Trạch nhìn cô nhảy xuống, hòn đá đè nặng trong lòng coi như cũng được lặn ra.

Đóng cửa xe lại, chân đạp vào chân ga, chiếc xe đột nhiên tăng tốc, bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên một âm thanh nghe chói tai.

Mấy chiếc xe phía sau nhìn thấy anh như muốn bỏ chạy liền cùng nhau tăng tốc theo, từng chiếc một vòng qua ngã rẽ và đuổi về phía trước.

Khi Thẩm Tinh Không đứng lên từ đồng cỏ, cô chỉ cảm thấy cánh tay và khớp chân đau tê đi như bị trẹo.

Cô tìm chiếc đèn pin trong túi, cầm ra bật lên, soi vào khu rừng u ám tối mù mịt, cả người cô đứng hết da gà lên.

Lấy hết dũng khí, cô nhanh chóng chạy vào trong rừng sâu.

Tiếng bước chân sột soạt làm cho cô muốn khóc, cô không dám dừng lại, cũng không dám quay đầu lại, chỉ chạy như thể đang bị ma đuổi.

Lục Diễm Trạch lái chiếc xe với tốc độ nhanh chưa từng thấy.

Mấy chiếc xe phía sau cũng không còn che giấu hành động của mình, tất cả đều đuổi theo anh, muốn bắt kịp anh.

Trong màn đêm tĩnh mịch trên đường quốc lộ tiếng động cơ xe vang lên chói tai, bốn chiếc xe đuổi theo cũng thấy hết sức bất ngờ.

Lục Diễm Trạch vẫn còn lơ mơ nhớ rằng lần trước khi anh tới gần đây, dường như có một cây cầu lớn đang được sửa chữa lại.

Lục Diễm Trạch nhanh trí lái chiếc xe rẽ sang một bên, anh lái thẳng vào con đường đã bị đóng cửa.

Mấy chiếc xe phía sau quả nhiên vẫn đuổi theo anh với tốc độ nhanh làm người khác giật mình.

Lục Diễm Trạch nhìn thấy phía trước dường như có biển báo màu xanh của cảnh sát, anh chẳng thèm quan tâm nhiều, liền đâm thẳng vào và lái tiếp đi.

Mấy chiếc xe phía sau cũng đến ngay sau đó.

Con đường phía trước dường như có ánh sáng, Lục Diễm Trạch nghiêng chặt răng lại, hai bàn tay anh ướt đầm mồ hôi.

Tại thời điểm mà anh nhìn thấy ánh sáng đột nhiên rõ hơn, anh nhanh chóng đạp vào chân phanh, hai tay cầm chắc lấy vô lăng, dường như khi chỉ cách chiếc cầu gãy có khoảng hơn một mét anh liền dừng chiếc xe lại dạt vào một bên.

Mấy chiếc xe phía sau căn bản không kịp để phản ứng lại, tất cả chúng giống như những chiếc bánh trôi được thả vào nồi, từng chiếc từng chiếc lao qua cây cầu gãy và rơi xuống dưới.

Lục Diễm Trạch ngồi ở đó, một lúc lâu anh không dám động đậy gì, con tim của một chàng thanh niên trẻ như anh phải chịu đựng sự kích động cận kề với cái chết này quả thật là một điều không dễ dàng, anh ngồi dựa lưng vào ghế, trong lòng vẫn sợ hãi anh thờ hòng hộc.

Không biết qua đi bao lâu anh mới từ từ khôi phục lại trạng thái bình tĩnh hơn một chút, bàn tay anh nắm chặt lấy vô lăng, cẩn thận rụt rè cho chiếc xe quay đầu lại, rời khỏi cây cầu gãy.

Lái xe trên đường về, hai bàn tay anh vẫn ướt đầm mồ hôi và chưa hết run lên.

Ra khỏi con đường ngã rẽ, anh nhìn đường về, do dự một lát, quyết định vẫn đi về phía trước một đoạn, đi đổ xăng trước rồi sau đó gọi cho mẹ anh một cuộc điện thoại.

Những người đó nếu là người của Tiểu Trạch gia thì nhất định không chỉ nhằm vào anh, anh biết bên cạnh mẹ anh có rất nhiều võ sĩ, nhưng lúc này, anh nhất định vẫn phải nhắc nhở mẹ mình chú ý an toàn.

Lái xe đi một đoạn, Lục Diễm Trạch cuối cùng cũng nhìn thấy trạm đổ xăng, anh xuống xe chạy tới bên cạnh cột điện thoại, anh ấn số gọi cho mẹ mình.

Chuông đổ rất nhiều lần, con tim anh dần dần như thất lại.

Quả nhiên, người làm nhận điện thoại nói với anh rằng phu nhân đi tới căn biệt thự ở bờ biển để tìm anh rồi.

Con tim anh hốt hoảng, vội vàng gọi một số khác, lần này thì chưa được mấy chuông đã có người nhắc máy.

Tiếng sóng biển truyền tới tai anh, ngay sau đó là một giọng nói mang theo cả tiếng cười của một kẻ nói tiếng Nhật hỏi anh: “Phu nhân Mãn Từ có biết bơi không vậy?”

Lúc đó con tim Lục Diễm Trạch vô cùng sợ hãi, anh nghiêng răng lại: “Đồ khốn, thả bà ấy ra!”

Mấy người ở đầu dây bên kia đều bật cười, dường như điện thoại được bật loa, Mãn Từ nghe thấy giọng nói của anh, liền dùng tiếng Trung kêu lên với anh: “A Trạch, con mau đi tìm Thẩm Chi Diệu! Anh ta đồng ý với mẹ sẽ bảo vệ con! Con mặc kệ mẹ, hãy chăm sóc và bảo vệ tốt cho bản thân, con là

niềm hi vọng duy nhất của mẹ!”

Tiếng nói đau khổ của Mãn Tử được kết thúc bằng tiếng khóc đau khổ, còn những kẻ đó thì cười những tiếng cười ác quỷ, bọn chúng nói với Lục Diễm Trạch: “Hai giờ đồng hồ nữa nếu không quay về thì hãy để Mãn Tử phụ nhân xuống biển làm mồi cho cá.”

Lục Diễm Trạch đập mạnh chiếc điện thoại xuống, anh dựa lưng vào cột điện thoại rút thuốc lá.

Cơ thể anh bị che khuất trong làn sương mù dày đặc, anh dựa vào đó và chỉ muốn có thứ gì để đập nát đi giải tỏa cơn hận.

Anh căn bản không có sự lựa chọn nào, anh không quay về thì mẹ anh sẽ chết, nếu anh quay về thì cả hai cùng chết.

Anh bắt đầu hận bản thân mình vô dụng, nếu như anh giống mấy người anh em của mình trong tay có quyền lực có thuộc hạ, thì bây giờ anh sẽ không giống với kẻ ngốc để mặc cho người khác thích làm gì thì làm.

Nắm chặt hai tay thành nắm đấm, anh biết, nếu không phải là bản thân tự ý rời đi, mẹ anh cũng sẽ không vì lo lắng cho anh mà rời khỏi nơi an toàn.

Anh biết thời gian không thể bỏ lỡ thêm nữa, anh bắt buộc phải nhanh chóng đưa ra quyết định.

Khi gọi điện cho Thẩm Chi Diệu, anh có dự cảm...

Trong đêm nay, bản thân mình nhất định sẽ mất đi một thứ gì đó quý giá của cuộc đời, sẽ không bao giờ tìm lại được nữa.

Nghe điện thoại của Lục Diễm Trạch, thông qua định vị điện thoại Thẩm Chi Diệu đã tìm được tới nơi, anh nheo mắt lại, nhìn cảnh sắc tối đen như mực, thân sắc lạnh lùng, anh nói từng từ từng chữ.

“Được, có điều chúng ta sẽ phải làm một cuộc giao dịch.”

Thẩm Tinh Không vẫn không ngừng chạy trong rừng, mặt cô bị cây cối quệt vào gây ra rất nhiều vết xước, cô chạy ra khỏi cánh rừng, cô dường như sắp hết sức lực.

Lê lét hai chân đau nhức, Tinh Không nhìn ngôi làng vẫn yên ắng không một tiếng động, con tim cô càng thấy sợ hãi hơn.

Cô hoảng sợ bước đi một lúc, cô chợt nhớ ra điều gì đó, cô rút điện thoại ra, gọi báo cho cảnh sát.

Muộn như vậy rồi, người bắt máy dường như đang ngái ngủ, Thẩm Tinh Không nhớ tới Lục Diễm Trạch sống chết còn chưa rõ, cô sợ hãi nói lời không theo một trình tự nào, cô chỉ không ngừng nói, có xe đuổi theo bọn họ, cô nhảy ra khỏi xe, người đi cùng cô không biết thế nào rồi.

Người ở đầu dây bên kia hỏi xem cô đang ở đâu, biển số xe là bao nhiêu, rồi loại xe bám theo xe cô là gì...

Thẩm Tinh Không không trả lời được câu hỏi nào, cô sợ hãi bắt đầu khóc, cô tức giận giậm chân: “Nếu như cái gì tôi cũng biết, thì tôi còn tìm các người làm gì hả! Anh đi cứu Lục Diễm Trạch đi, nếu anh ấy mà xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ không tha cho các người đâu.”

Người ở đầu dây bên kia có chút bất lực, anh ta nghe thấy Thẩm Tinh Không nổi nóng, liền ghi lại một số manh mối, chỉ biết nói sẽ thông báo với cảnh sát tuần tra khu vực đó.

Cúp máy xong, Thẩm Tinh Không bắt lực lại mừng lung quý ở bên đường, trong màn đêm tối đen như mực, cô cảm thấy bản thân mình giống như một con kiến bé nhỏ bị lạc đàn.

Đột nhiên đèn xe chiếu vào làm cô chưa kịp né đi, tiếng còi ô tô vang lên, Thẩm Tinh Không bị đèn xe chiếu thẳng vào chói mắt, khi cô lấy tay che hai mắt lại, cô chỉ cảm thấy vùng thất lực đau nhói rồi cả người cô như một chiếc lông vũ, nhẹ nhàng bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chú Hai Em Tới Rồi!

Thẩm Tinh Không sau khi tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, cô chỉ nhìn thấy xung quanh đều là mùi nước sát trùng, mùi thuốc, cô thở hồng hộc như thể đã bị thiếu không khí rất lâu, đầu cô ướt đầm mồ hôi, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy A Tiến đang đứng bên cạnh với thân sắc lo lắng.

Đôi vai rộng của A Tiến run lên, thấy cô tỉnh lại dường như anh thở phào một tiếng nhẹ nhõm, anh đi lại gần, dùng tay áo giúp cô lau đi mồ hôi trên trán, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Tiểu thư, cuối cùng thì cô cũng tỉnh lại rồi....”

Thẩm Tinh Không ngửi mùi xà phòng trên áo anh - một mùi vị rất sạch sẽ, cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông thân sắc đã khôi phục về trạng thái lạnh

lùng như bình thường, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen sâu của anh, từ từ khôi phục lý trí, cô hỏi anh: “Anh và Thẩm Chi Diệu đều đến rồi? A Trạch đâu?”

A Tiến mím chặt môi, hai hàng mi mắt rũ xuống: “Bọn họ...ở trên tầng, Mãn Từ phu nhân đã bị hoảng sợ quá!”

Thẩm Tinh Không ngồi dậy nhìn anh: “Mãn Từ phu nhân?”

A Tiến khẽ gật đầu: “Là mẹ của Lục Diễm Trạch, tam thái thái của Tiểu Trạch Nam.”

Trong đầu Thẩm Tinh Không lúc này rất hỗn loạn, cũng không có cách nào để suy nghĩ điều gì, cô lấy tay ấn vào dây thần kinh hai bên thái dương đang giật lên đùng đùng, cô ngẩng đầu nhìn A Tiến: “Tôi muốn đi thăm bà ấy.”

A Tiến vội vàng ấn vai cô xuống, nhìn những vết xước trên mặt cô anh nói với thần sắc nghiêm nghị: “Không được, chân cô cũng bị thương rồi, nếu đi lại lung tung sẽ không đi lại được bình thường đâu.”

Thẩm Tinh Không lờm anh nói tức giận: “Tôi có không đi được cũng không cần anh nuôi.”

Nói rồi, cô bỏ chân ra định xuống giường, mặt A Tiến thoáng qua một nét không tự nhiên, anh lập tức ấn vai cô xuống rồi nhanh chóng cúi người xuống bế cô lên.

Thẩm Tinh Không lập tức ngã đầu vào vai anh, mặt cô áp sát vào ngực anh, liếc nhìn lên ngũ quan hài hòa, thần sắc nghiêm túc của anh, tim cô có chút hoảng loạn, cô lắc lắc người xấu hổ: “Bỏ tôi xuống.”

A Tiến mặc kệ cô, anh bế cô bước ra khỏi phòng bệnh.

Đi ra từ thang máy, A Tiến cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Thẩm Tinh Không, giọng nói anh khàn khàn: “Lát nữa gặp tiên sinh, nhất định phải chú ý một chút...lần này anh ấy giận cô thật rồi đấy....”

Thẩm Tinh Không không chú ý nghe, ở trong lòng anh cô chỉ ngẩn cổ ra để nhìn về phía phòng bệnh càng lúc càng gần, vừa nhìn cô đã phát hiện ra một bóng dáng đang có vẻ lo lắng.

“Bỏ tôi xuống!” Thẩm Tinh Không dường như muốn nhảy xuống, cô đẩy A Tiến ra, chạy tới bên cạnh Lục Diễm Trạch, cô gọi anh: “A Trạch!”

Hai mắt Lục Diễm Trạch đỏ ngầu, anh quay đầu ra nhìn, chỉ thấy Thẩm Tinh Không đang mặc đồ bệnh nhân chạy hướng về phía anh, anh liền giang đôi cánh tay ra ôm cô vào lòng thật chặt.

Anh vuốt nhẹ mái tóc cô, Lục Diễm Trạch thì thầm bên tai cô: “Đồ ngốc! Bảo em bỏ chạy mà sao em lại thành ra con lợn hoa thế này, mặt thì đầy vết thương, để lại sẹo thì anh không cần em nữa đâu đấy!”

Thẩm Tinh Không dựa đầu vào lòng anh khóc một lát, khi đẩy anh ra một chút cô nhìn kỹ khuôn mặt anh, cô đặt tay lên má anh vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, những người đó sao lại bám theo chúng ta? Bác gái đâu, bác gái thế nào rồi?”

Lục Diễm Trạch thút thít nhưng không khóc, anh vuốt vuốt mái tóc cô, đẩy cô ra xa hơn một chút, anh cố nở một nụ cười khó coi: “Đừng làm bản hết quần áo của em, mẹ anh không có trở ngại gì lớn cả, bác sĩ đã tiêm thuốc an thần cho bà ấy rồi, tối qua bà ấy đã bị dọa cho sợ hãi quá thôi.”

Nhìn những vết xước trên mặt Thẩm Tinh Không, Lục Diễm Trạch cảm thấy ghen ngào không nói thành lời, anh đỡ lấy cánh tay cô thờ dài: “Thật may mắn vì em không sao. Cụ thể việc thế nào có thời gian anh sẽ nói với em.” Thẩm Tinh Không nhìn anh, tay hai người nắm chặt lấy nhau, truyền hơi ấm sang cho nhau.

A Tiến đứng bên cạnh, mặt anh không nét biểu cảm nhìn hai người, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thường ngày, lúc này anh chỉ muốn xông lại kéo hai bàn tay đang nắm chặt của hai người ra.

“Tinh Không.” Lục Diễm Trạch nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh được mở ra, đột nhiên anh bỏ tay cô ra, nhanh chóng liếc nhìn cô rồi nói nhỏ: “Chú Hai em tới rồi!”

Thẩm Tinh Không nhất thời chưa kịp phản ứng lại, cho dù là cô chưa hiểu xảy ra chuyện gì nhưng vừa nghe thấy hai từ “chú Hai” con tim cô liền lạnh ngắt lại.

Cửa phòng bệnh mở ra, bác sĩ đi vào trước, ông ta đẩy chiếc kính đeo trên mắt rồi đứng gọn vào một bên, nhìn bộ dạng đó dường như đa đợi một người tôn kính nào đó, Thẩm Tinh Không cảm thấy con tim của mình bắt đầu không kiểm soát được mà đập loạn lên. Cô cắn chặt môi, lập tức lùi về phía sau vài bước.

Thẩm Tinh Không đưa tay lên bịt miệng lại. Hai mắt cô tròn xoe ngạc nhiên, cô dựa lưng vào tường hít thở dồn dập.

Ánh mắt Thẩm Chi Diệu lạnh lùng, vừa bước vào cửa, anh đã nhìn thấy Thẩm Tinh Không đang trốn ở phía không xa, khuôn mặt cô trắng bệch, không biết là sợ hãi sau sự việc tồi qua hay là vì nhìn thấy Thẩm Chi Diệu.

Anh nheo mắt lại, đồng tử mắt co lại như thể sắp phun ra lửa.

Tay chân Thẩm Tinh Không lạnh run đi, cô đứng đó nhìn Thẩm Chi Diệu, trên đầu anh còn quần băng gạc, đó là vì tối hôm đó cô đã dùng đồ vật thủ công mỹ nghệ đập vào trán anh, chắc là sâu lắm, cô nhớ là anh đã chảy rất nhiều máu, tối ngày hôm đó, thực sự là thật đáng sợ làm con tim cô tới giờ vẫn sợ hãi, cô chưa hề từng thấy Thẩm Chi Diệu trước và sau khi say rượu lại khác nhau tới thế, ánh mắt anh như là ánh mắt của một người hoàn toàn khác, rất thẳng thắn, rất điên cuồng, cô tưởng rằng anh mãi mãi sẽ giấu kín bản thân mình đi, mãi mãi sẽ không để lộ ra những cảm xúc cuồng nhiệt như thế.....

Thẩm Tinh Không nhìn đôi mắt lạnh lùng và đôi môi đang mím lại của anh, đầu cô như bị một luồng điện châm vào, những hình ảnh tối ngày hôm đó lại hiện ra, anh đã hôn cô điên loạn, bàn tay lạnh của anh chạy khắp cơ thể cô....

Thẩm Tinh Không rùng mình một cái, cô cắn chặt môi, cúi thấp đầu xuống, né tránh đi ánh nhìn như phun ra lửa của anh.

Nét mặt Thẩm Chi Diệu thì rất bình tĩnh, không có gì bất thường, thậm chí anh còn cười khểnh một cái, anh nhìn Lục Diễm Trạch, nói với Lục Diễm Trạch thờ ơ: “Mãn Từ đã ngủ rồi, cậu đi thăm mẹ cậu đi. Người của tôi sẽ luôn ở đây cho tới khi người của mẹ cậu tới mới thôi.”

Lục Diễm Trạch nhìn anh, sự bình tĩnh của anh dường như có thể nắm bắt được mọi thứ với sự tự tin tuyệt đối, điều này làm cho Lục Diễm Trạch cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Nắm chặt hai tay thành nắm đấm, anh nhìn về phía Thẩm Tinh Không vẫn đang cúi gằm mặt xuống.

Một tay Thẩm Chi Diệu cho vào túi quần, rồi anh nhìn đồng hồ, sau đó đi thẳng về phía A Tiến nói: “Chuẩn bị xe, cùng tôi đi tới cục cảnh sát một chuyến.”

A Tiến gật đầu, anh biết trận chiến tối ngày hôm qua nhất định có rất nhiều việc cần giải quyết.

Nhìn hai người đàn ông cao lớn rời đi, Thẩm Tinh Không đứng đơ người ra ở đó.

Anh chẳng thêm quan tâm tới cô?

Vậy mà anh lại không quan tâm gì tới cô?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Người Anh Lấy Không Chỉ Có Một

Thẩm Tinh Không nắm chặt tay lại, con tim cô như trùng xuống.

Lục Diễm Trạch nhìn sắc mặt khó coi của cô, anh tiến lại gần xoa xoa đầu cô, nhìn cô với ánh mắt âu yếm và yêu thương: “Ngoan, đi nằm đi, anh ở đây với mẹ anh, em phải tự chăm sóc tốt cho bản thân thì anh mới yên tâm được.”

Thẩm Tinh Không nhìn ánh mắt anh mà sống mũi cô cay cay, cô nắm lấy tay anh: “Em ở đây cùng anh.”

Lục Diễm Trạch vội vàng lắc đầu: “Không được, em nhìn toàn thân em từ đầu xuống chân xem, có chỗ nào là không sao không, đi nằm đi, anh không muốn tí lại phải bế em tới phòng cấp cứu đâu, mau về đi.”

Thẩm Tinh Không chu mỏ ra, bị anh vừa dỗ dành vừa uy hiếp, cô chỉ có thể đi về phòng mình.

Lục Diễm Trạch nhìn cô có vẻ hậm hực rồi đi, ánh mắt anh liền trở nên âm trầm.

Một lúc lâu sau anh mới quay người đi, đẩy cửa bước vào phòng bệnh.

Tối ngày hôm qua, đám điên cuồng đó đã đưa Mãn Từ lên một chiếc du thuyền, khi anh quay về anh đã nhìn thấy người của nhị thái thái.

Anh nhìn mẹ mình bị vứt xuống biển làm nhục, lúc đó trong lòng anh chỉ hận là không thể dùng ngàn vạn nhát dao để đâm chém hết toàn bộ bọn chúng.

Trong ba vị thái thái thì mẹ anh là người không có thân phận và thế lực nhất.

Bởi vì khi mẹ anh làm nhân viên phục vụ ở trên thuyền, đã vô tình gặp được Tiểu Trạch Nam, do bà vừa xinh đẹp, nhẹ nhàng lại chu đáo nên Tiểu Trạch Nam sau khi thích bà đã chẳng thêm quan tâm tới ý nguyện của bà mà ép bà trở thành người phụ nữ của ông ta.

Vốn tưởng rằng, một người phong lưu như ông ta thì sẽ không để ý tới một tiểu nữ khác quốc gia với mình, nhưng ai cũng không ngờ được rằng, Tiểu Trạch Nam đã đưa bà về Nhật Bản, hơn nữa lại trao cho bà thân phận tam thái thái – đặt ngang hàng với hai vị thái thái xuất thân cao quý kia.

Những năm nay, tuy là Tiểu Trạch Nam rất yêu chiều bà, nhưng điều mà ông ta phải quan tâm đó không chỉ là tình cảm vợ chồng giữa hai người mà hơn thế nữa là phải cân bằng lợi ích của một đại gia tộc.

Vì thế, sự ghen tuông và tranh giành của hai vị thái thái kia tuy là ông ta cũng đã ngăn lại phần nào nhưng cuối cùng vẫn không có cách nào để bảo vệ được bà mọi lúc mọi nơi.

Tính cách mẹ anh lại là người yếu đuối không thích tranh giành, bà đã phải chịu không biết bao nhiêu thiệt thòi ngay cả tới anh cũng không biết.

Lục Diễm Trạch nắm lấy tay mẹ mình, anh đặt lên má, anh không biết phải dùng cách nào mới có thể thoát hoàn toàn khỏi nơi đó, hoặc là, giẫm hết được những kẻ thù xuống dưới chân.

Thầm nghĩ rằng lại, anh nhìn chăm chăm vào hai dòng nước mắt nơi khóe mắt của mẹ anh, con tim anh đau như bị dao cứa.

Khi Mãn Từ tỉnh lại, dây thần kinh trên đầu Lục Diễm Trạch cũng giật lên đùng đùng.

Tối hôm qua anh không chợp mắt một phút nào, lo lắng sợ hãi cả một đêm, lúc này anh mệt tới mức không mở mắt ra được nữa rồi.

Mãn Từ cầm lấy bàn tay anh, thở dài: “A Trạch...”

Lục Diễm Trạch giật mình, anh mở mắt ra nhìn Mãn Từ, anh đặt tay lên trán bà: “Mẹ sao thế? Để con đi gọi bác sĩ nhé!”

Mãn Từ vội vàng kéo tay anh lại: “Không cần đâu, mẹ không sao.”

Lục Diễm Trạch thút thít mũi, anh nắm lấy tay bà: “Con xin lỗi mẹ, là con vô dụng, đã hại mẹ phải chịu thiệt thòi thế này. Con sẽ đòi lại công bằng cho mẹ, con nhất định đấy, con thề!”

Mãn Từ cười đau khổ: “Con muốn giống như những kẻ đó à? Kiểu ngạo và độc đoán, giống như kẻ cướp? A Trạch, con khác, bàn tay con là dùng để vẽ tranh, chứ không phải là dùng để cầm súng.”

Lục Diễm Trạch nghiêng rằng lại: “người khác không đụng tới con thì con sẽ không đụng tới người ta, còn nếu như người ta muốn đụng tới con thì con nhất định phải phản kháng.” Mãn Từ lắc đầu, có chút bất lực: “Không nói những điều này nữa, A Trạch, cô gái đó thế nào rồi?”

“Không sao, cô ấy muốn ở đây cùng con với mẹ nhưng con bảo cô ấy về phòng nghỉ ngơi, trên người cô ấy rất nhiều vết thương, con ép cô ấy cô ấy mới chịu quay về, cô ấy cũng rất quan tâm mẹ.”

Mãn Từ thấy Lục Diễm Trạch câu nào cũng nói tốt cho cô, bà liền thở dài: “A Trạch, con đúng là làm mẹ lo lắng quá đấy. lúc trước mẹ của Trì Hạo tới tìm con, mẹ đã sợ con sẽ làm chuyện linh tinh, thế nhưng những lời con vừa nói đã làm mẹ càng lo lắng hơn, có phải con thật sự động lòng với cô gái đó rồi? Con nói thật với mẹ đi.”

Lục Diễm Trạch im lặng suy nghĩ một lát, anh nhìn Mãn Từ, anh chuyển chủ đề câu chuyện, chỉ nói thờ ơ: “Mẹ, con và Thẩm Chi Diệu đã làm một cuộc giao dịch, anh ta cứu mẹ, con sẽ phải trả giá.”

Mãn Từ nắm chặt lấy tay anh, nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh, trong lòng bà mơ hồ hiểu được chút gì đó.

Thẩm Tinh Không ngủ được một lát rồi lại tỉnh dậy.

Y tá bệnh viện đã đưa cơm tới cho cô, tuy bụng cô rất đói nhưng cô dùng chiếc thìa gầy gầy khay thức ăn chẳng mùi vị gì, cô thực lòng nuốt không trôi.

Cô đặt khay đồ ăn lên bàn, cô thà ăn hoa quả còn hơn.

Cô nghĩ, có cần gọi Lục Diễm Trạch nhờ anh mua giúp cô ít đồ ăn không?

Cô khẽ mỉm cười, cô đang do dự xem có cần bảo y tá đi tìm anh không.

Cô đã quen với việc nũng nịu cùng anh, anh cũng biết vậy, hai người ở bên nhau càng ngày càng có cái cảm giác ngọt ngào.

Con tim cô rung lên xao xuyến, cô đang định nói với y tá thì cửa phòng đột nhiên được đẩy ra.

Cô giật mình sợ hãi, nhìn một người phụ nữ với dung mạo xinh đẹp và khí chất đứng ở cửa, cô liền đờ người ra.

Những người phụ nữ mà cô quen biết, không thiếu gì những người dung mạo như hoa, mỗi người đều vô cùng có khí chất, nhưng bọn họ không giống với người trước mắt cô đây.

Vẻ đẹp của người phụ nữ này được toát ra từ bên trong, nhẹ nhàng và có sức lan tỏa, người khác chỉ nhìn cũng cảm thấy có thiện cảm.

Nhìn y tá cúi đầu chào người phụ nữ: “Phu nhân.”

Thẩm Tinh Không vội vàng xuống khỏi giường, có chút hoảng loạn cô đi giày vào và đẩy đôi giày đi trong nhà xuống dưới giường, cô lúng túng nhìn Mãn Từ, Thẩm Tinh Không không biết nói gì: “Cô à....sao cô lại tới đây vậy, cô mau ngồi đi ạ, cơ thể cô đã được phép đi lại rồi ạ?”

Mãn Từ nhìn bộ dạng căng thẳng của Thẩm Tinh Không, cái khuôn mặt đỏ ửng lên làm cho người khác cảm thấy rất đáng yêu, trong lòng lại thở dài đáng tiếc.

Sắc mặt Mãn Từ tỏ ra nghiêm khắc, bà ngồi xuống ghế sofa, nhìn cô: “Thẩm tiểu thư, sao cháu không cùng với chú Hai về nhà?”

Thẩm Tinh Không đờ người ra nhìn người phụ nữ.

Mãn Từ nắm chặt tay vào nhau, nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt.

Quả nhiên là tuổi trẻ tràn đầy sức sống, tuy cô còn chưa thành niên nhưng đôi lông mày vô cùng xinh đẹp, đôi mắt to tròn ướt nước, ngũ quan hài hòa tới mức không thể hài hòa hơn.

Nhìn Thẩm Tinh Không, Mãn Từ nhẹ nhàng rũ hai hàng lông mi xuống, cầm ly trà lên uống: “Thẩm tiểu thư, tôi không vòng vo nữa, tôi nói với cháu một chút về tình hình gia đình tôi nhé. A Trạch, cuộc đời nó không phải tự nó quyết định được, nó phải cống hiến cho gia tộc, sự nghiệp của nó, hôn ước của nó, thậm chí là sinh mệnh đều do gia tộc sắp đặt. Để cho nó vẽ tranh là vì nó vẫn còn trẻ, chưa tới cái mức phải gánh vác thì tôi để mặc cho nó thích làm gì làm đó. Nhưng, thân phận của nó thì không thể có tình yêu được, nếu nó muốn cưới vợ thì phải lấy lợi ích làm mục đích, cưới một cô gái có thể giúp cho nó, cũng có lẽ người nó cưới không chỉ một hai người....”

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi lại, cô nắm hai tay vào nhau nhìn ánh mắt dần dần trở nên tàn nhẫn của Mãn Từ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ai Bỏ Trốn Cùng Anh

“Tôi biết cháu cũng không cần phải chịu thiệt thòi, gia thế của cháu không kém gia đình chúng tôi cái gì, thậm chí nói không chừng còn tốt hơn, cháu có điều kiện để tìm được một người tốt hơn, phù hợp hơn với cháu. A Trạch còn trẻ, nó nóng vội, tôi có trách nhiệm phải nhắc nhở nó. Thẩm tiểu thư, cháu có hiểu ý của tôi không? cháu và A Trạch không có tương lai, tôi hi vọng, cháu có thể về nhà với chú Hai cháu, thời gian tới tôi và A Trạch sẽ trở về Nhật Bản, tôi không hi vọng hai đứa có liên quan gì tới nhau nữa.”

Thẩm Tinh Không đờ người ra nhìn Mãn Từ, một lúc sau cô mới hỏi: “A Trạch có biết cô nói với cháu những lời này không ạ?”

Mãn Từ nhìn đôi vai đang run lên của cô, trong lòng nghĩ rất cuộc thì vẫn là một đứa trẻ, không có khả năng chịu đựng kiên cường, bà thở dài một tiếng: “Nó biết hay không biết cũng không sao, tôi nói đều là thực tình, nếu như cháu có thể chịu đựng thì cũng có thể làm vợ cả. Tôi chỉ muốn nhắc nhở cháu, cần biệt thự sâu như thế, không phải là nơi mà một cô gái như cháu có thể chịu được. Đản ông, một khi đại vị đã ở trên cao thì bọn họ không còn là bản thân mình nữa, kể cả là trong lòng A Trạch có cháu thì cũng chỉ có thể đặt ở một góc trong tim thôi, những nơi khác đều phải dành hết cho sự nghiệp.”

Thẩm Tinh Không đờ người ra.

Vợ cả?

Hôn nhân?

Sao cô nghe tới những cái này lại thấy xa vời quá?

Cô mới 17 tuổi, tại sao phải nghe bà ấy nói với bản thân những điều này?

Mãn Từ nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, bà đứng lên: “Cháu nghỉ đi, tôi chỉ là muốn nhắc nhở cháu một câu thôi, một sự lựa chọn bây giờ có thể dẫn tới việc thay đổi cuộc đời sau này, cháu vẫn còn trẻ, tôi nhìn cháu, tôi thấy nếu cháu mà theo A Trạch thì cháu sẽ thay đổi đấy – sẽ phải sống cô độc, sống trong sự ghen tỵ, đấu tranh, sẽ chẳng còn được tự do đơn thuần nữa đâu....”

Thẩm Tinh Không không nhớ rõ bà còn nói gì nữa, cô đứng ở đó, mãi cho tới khi hai chân tê đi rồi mới nghe thấy y tá gọi mình, nói rằng Mãn Từ phụ nhân đã đi rồi.

Lúc này cô mới quay trở về với thực tại, cô quay người đi về phía giường nằm xuống.

Cô dựa người vào gối, ngẩng người ra nhìn lên trần nhà màu trắng.

Nếu như cô đi theo Lục Diễn Trạch thì cô sẽ phải đi Nhật Bản, cô phải cùng với anh bước chân vào gia tộc thần bí và phức tạp đó, cũng phải chuẩn bị tâm lý sẽ phải san sẻ Lục Diễn Trạch với một người khác, thậm chí là hơn.

Nghĩ vậy cô cảm thấy thật buồn cười, bây giờ là niên đại nào rồi, lại còn có người mẹ đi gây sức ép với chuyện tình cảm của con cái.

Cô không tin, nếu như cô thật sự đi theo anh thì anh sẽ cưới hai thậm chí là ba vợ, bây giờ cũng không phải là xã hội cũ nữa, anh mà không đồng ý chẳng nhẽ bọn họ lại giết anh? Anh biết vẽ tranh, cô cũng học những tài nghệ khác, cô không tin bản thân mình sẽ chết đói.

Thẩm Tinh Không hức một tiếng, cô lại bê khay com lại gần và xúc một thìa thật to cho vào miệng, cô vẫn không tin Lục Diễm Trạch sẽ cưới hai ba vợ?

Đánh gãy chân anh ra ấy chứ.

Khi Lục Diễm Trạch cầm đồ ăn gọi từ bên ngoài mang vào và đi tới trước phòng bệnh của Thẩm Tinh Không thì đúng lúc anh nhìn thấy Mãn Tử đang được diu đi ra.

Anh nheo chặt mày lại, tiến lại gần nhìn bà, anh nói với ngữ khí có chút lạnh lùng: “Mẹ, mẹ tìm Tinh Không nói gì rồi?”

Mãn Tử nhìn anh: “Sớm muộn đều phải nói ra, con không ra tay được thì hãy để mẹ đi làm người xấu cho!”

Lòng ngực Lục Diễm Trạch không ngừng rung lên, anh nói về bức dọc: “Mẹ, vé máy bay cũng đặt rồi, mẹ cho chúng con thời gian vài ngày đi...con xin mẹ đây, để con đi kết thúc, con đã nghĩ ích kỷ rằng, nếu như cô ấy rơi nước mắt thì chỉ có thể vì con mà rơi...mẹ, mẹ đừng tìm cô ấy nữa, để con nói với cô ấy...”

Mãn Tử nhìn đôi mắt anh nhòa đi, trong lòng bà cũng cảm thấy đau đớn, bà thở dài một tiếng, quay người bước đi.

Lục Diễm Trạch đứng đó hồi lâu với khuôn mặt trầm ngâm, một lúc sau anh mới nở nụ cười trên môi, đẩy cửa đi vào phòng bệnh.

Thẩm Tinh Không đang ngồi trên giường, cô cầm thìa xúc những miếng com cứng ngắc.

Lục Diễm Trạch không nhịn được cười, anh đi lại gần nhìn cô: “Com đặc tội với em à? Sao mà phải ra tay mạnh thế?”

Thẩm Tinh Không hức một tiếng, cô không nhìn anh: “Tên của com là Lục Diễm Trạch, anh ấy muốn cưới hai ba vợ, em phải ra tay đã mạn với anh ấy để xem anh ấy còn dám không!”

Lục Diễm Trạch cười cười, anh đặt đồ ăn trên tay xuống bàn, ngồi bên cạnh cô, anh đưa tay ra ôm cô: “Lấy hai ba vợ là một sự việc rất quá đáng, anh tuyệt đối không dám, anh đảm bảo đấy.”

Thẩm Tinh Không bĩu môi: “Mẹ của com đều nói rồi, anh ấy sẽ lấy hai ba vợ, có gì mà không dám chứ!”

Lục Diễm Trạch ôm lấy cô, anh xoa xoa lên mái tóc đen của cô, khẽ cười: “Mẹ anh ấy không làm chủ được, anh ấy mà nói không cưới thì nhất định không cưới, anh ấy chỉ cần một chiếc thìa thôi, nếu mà chiếc thìa có hành hạ anh ấy thì anh ấy cũng sẽ nhịn, tuyệt đối không thay lòng đổi dạ.”

Y tá đứng bên cạnh nghe cuộc hội thoại kì lạ của bọn họ, không nhịn được mà đưa tay lên miệng bịt cười.

Mặt Thẩm Tinh Không hơi đỏ lên, cô véo Lục Diễm Trạch một cái: “Anh á, cưới bảy tám vợ cũng không sao! Tránh xa em ra là được, đừng có chọc giận em.”

Lục Diễm Trạch xoa xoa hai vai cô, nhìn bộ dạng tức giận nhưng đáng yêu của cô, anh thầm thở dài trong lòng, rồi anh đưa tay lên vuốt má cô nhìn cô âu yếm, anh khẽ nói nhẹ nhàng: “Chiếc thìa ngoan, com mời em ăn anh ấy, anh ấy sợ em sẽ đói chết mất.”

Trong lòng Thẩm Tinh Không thấy rất vui nhưng cô vẫn giả vờ quay mặt đi chẳng thèm quan tâm tới anh.

Lục Diễm Trạch đứng lên, anh mở đồ ăn vừa mang tới ra, đưa đĩa cho cô, anh nắm lấy tay cô rồi nói: “ngoan, em ăn đi, ăn no rồi anh sẽ giúp em cùng xử lý kẻ nào muốn lấy hai ba vợ.”

Thẩm Tinh Không nhìn những miếng thịt kho, cô cầm đĩa lên, vừa ăn vừa lườm Lục Diễm Trạch: “Sau này anh sẽ phải ở nhà để thừa kế gia nghiệp à? Anh sẽ không làm họa sĩ à? Sao lại quay về để làm kinh doanh à?”

Lục Diễm Trạch nhìn cô ăn rất ngon miệng, anh cầm tờ giấy ăn khẽ lau miệng cho cô, anh nhìn cô âu yếm: “Ừm, việc cho phép anh được vẽ tranh chỉ là tạm thời thôi, hai người anh của anh đều bắt đầu tiếp quản việc kinh doanh của gia tộc rồi, chắc cũng sắp tới lượt anh. Có điều anh không muốn làm, anh vẫn thích được tự do vẽ tranh hơn.”

Thẩm Tinh Không gật đầu: “Đúng thế, người làm ăn đều xấu xa, vẽ tranh vẫn là tốt nhất, anh không được quay về kinh doanh đâu.”

Lục Diễm Trạch cười cười và vỗ nhẹ vào đầu anh: “Nhà em cũng là làm kinh doanh còn gì.”

“Thẩm Chi Diệu xấu xa!” Thẩm Tinh Không buột mồm nói, cô lúng túng một chút rồi hỏi anh: “A Trạch, sao chú ấy lại tới đây? Sao chú ấy lại đi ra từ phòng bệnh của mẹ anh, mọi người biết nhau à?”

Lục Diễm Trạch suy nghĩ rồi gật đầu: “Bọn họ quen biết với nhau khi còn ở Newyork, khi em bỏ trốn cùng với anh, chú ấy cũng đã tìm tới người nhà anh để tính sổ, không ngờ lại là người quen biết cũ, tôi qua khi gặp nguy hiểm, chú hai em cũng đã ra tay giúp đỡ.”

Thẩm Tinh Không trừng mắt lên nhìn anh: “Ai bỏ trốn cùng với anh chứ!”

Lục Diễm Trạch nhìn cô: “Em chứ ai! Đúng là! Chiếc thìa bướng bỉnh.”

Thẩm Tinh Không đẩy anh ra, mặt cô lại đỏ lên: “Đi đi, cái gì mà chiếc thìa bướng bỉnh chứ, anh ngoài việc đặt biệt danh cho người khác anh còn biết gì nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiểm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Anh Sẽ Bỏ Lại Em Sao?

Lục Diễm Trạch nhìn cô ăn cơm, anh khẽ cười rồi nói: “Việc của anh thì rất nhiều, từ từ anh sẽ nói cho em biết.”

Nói xong, anh nâng chân Thẩm Tinh Không đặt lên chân mình, anh kéo ống quần cô lên, nhìn đôi chân trắng ngần đó với chi chít những vết xước vẫn còn đỏ cả vết máu, con tim anh đau nhói, anh khẽ véo vào má cô nói khó khăn: “Tinh Không, sao anh lại để cho em phải chịu những nỗi khổ thế này....”

Thẩm Tinh Không có chút xấu hổ, cô kéo ống quần xuống: “Sao anh nói linh tinh thế làm gì, chỉ bị xước nhẹ chứ có phải mất thịt đâu, mấy ngày là lành lại ngay thôi.”

Lục Diễm Trạch thờ dài một tiếng, anh đưa tay lên vuốt má cô: “Sau này sẽ không thế nữa đâu, anh nhất định sẽ bảo vệ cho em. Em xem, chân em vừa ngứa vừa lấm thịt, lại thêm vết thương chi chít thì khó coi chết đi được.”

Thẩm Tinh Không tức giận lườm anh, cô hức một tiếng: “Em chính là người chân ngứa không có kẻ địch, người khác muốn dài còn dài không nổi ấy! anh đang chê em không cần em nữa đấy à!”

Lục Diễm Trạch nhìn cô vẻ nghiêm túc, làm người khác có chút sợ hãi: “Thẩm Tinh Không, anh chính là yêu người chân ngứa không có kẻ địch như em.”

Thẩm Tinh Không bĩu môi, cô nhin cười, vênh mắt lên với bộ dạng ngạo mạn.

Lục Diễm Trạch nhìn bộ dạng tức giận của cô, anh đưa tay ra véo má cô, Thẩm Tinh Không không nhịn được nữa cô liền bật cười, cùng đùa nghịch với anh trên giường bệnh.

Đi ra từ cục cảnh sát, Thẩm Chi Diệu lên xe, nhìn cảnh sắc về đêm sau cánh cửa xe, anh nheo mắt lại, ánh mắt sâu như biển cả.

Một lúc lâu sau anh nhìn A Tiến đang ngồi ở ghế trước rồi nói: “Bảo người của khách sạn trông chừng cẩn thận một chút, trước khi Tiểu Trạch Nam tới thời gian này là khoảng thời gian nguy hiểm nhất.”

A Tiến quay đầu lại nhìn anh: “Vâng, tiên sinh.”

Dừng lại vài giây, A Tiến do dự rồi lại hỏi: “Nếu đã nguy hiểm như vậy thì có cần đón tiểu thư ra....”

Ngón tay Thẩm Chi Diệu khẽ gõ lên đầu gối, hai mắt anh sáng lấp lánh giống như viên kim cương, anh khẽ lắc đầu rồi nói thờ ơ: “Không cần đâu. Khi cô ấy nên quay về thì sẽ quay về.”

A Tiến không nói gì, quay người lại, nhìn cảnh tượng về đêm phía trước mắt.

Bây giờ anh đang làm người có tội trong mình....

Vào đêm sinh nhật tiên sinh, anh đã cầm chiếc áo sơ mi Thẩm Tinh Không cho anh để giả mạo làm quà sinh nhật của cô đưa cho Thẩm Chi Diệu, tới hôm đó Thẩm Tinh Không đã tới, anh nghe người làm nói hôm đó cô sớm đã tới sau đó mãi tới khi tiên sinh quay về không lâu thì cô mới chạy đi.

Bọn họ đều đoán là hai người đã cãi nhau, vì thế Thẩm Tinh Không mới chạy ra khỏi nhà như thế.

Chỉ có A Tiến là đoán ra, hai người không chỉ đơn giản chỉ là cãi nhau, bây giờ, bây giờ ánh mắt tiên sinh nhìn tiểu thư đã là một ánh mắt khác rồi.

Từ trước tới nay anh đều biết che giấu, bây giờ, ánh mắt anh nhìn tiểu thư là ánh mắt đầy quyền sở hữu và bắt buộc phải có được. Bởi vì tự tin cho nên

có thể rất thân thiện nhìn cô, trong ánh mắt thân thiện đó lại lờ mờ chứa đựng sự mãnh liệt của một cơn gió bão.

A Tiến từ từ nắm chặt hai tay thành nắm đấm, gió tạt vào mặt anh giống như dao đang cứa vào da thịt.

Thẩm Tinh Không sau ba ngày ở trong viện, cô đã phát hiện ra điều bất thường.

Hai tầng cao nhất của bệnh viện đã được Thẩm Chi Diệu thuê lại hết, chỉ dành cho cô và Mẫn Từ ở đó mà không có bệnh nhân nào khác.

Bởi vì sau ngày hôm Mẫn Từ tới cảnh cáo cô nên cô đã sinh ra thái độ bài trừ đối với Mẫn Từ, cũng không phải là ghét nhưng cô vẫn không thích một phụ nữ chịu thua số phận, hơn nữa lại còn kéo con trai vào vòng xoáy như vậy.

Ngày hôm đó Lục Diễm Trạch không tới đưa cơm cho cô, cô nhìn y tá đặt khay cơm của bệnh viện lên bàn ăn, cô không cảm thấy muốn ăn gì cả, cô nghĩ chắc là Mẫn Từ không để anh tới, cô có chút tức giận, cô đi ra khỏi phòng bệnh, đi thang máy lên tầng trên.

Lên tới tầng cao nhất, cô phát hiện bầu không khí có chút căng thẳng.

ở trong hành lang, cách một đoạn ngắn lại có một người đàn ông mặc vest đen đứng thẳng lưng nghiêm nghị.

Cô nhìn những người với khuôn mặt khô cứng đó, cô lại nhớ tới A Tiến nhà mình. A Tiến đẹp trai hơn bọn họ rất nhiều, có điều những người này rất đông, mặt thì nghiêm nghị tới mức đáng sợ.

Nhìn thấy cô, mấy người gần đó liền lập tức bao vây cô, bắt đầu bô bô nói tiếng Nhật.

Thẩm Tinh Không nhìn ra tình hình không bình thường, cô muốn quay người đi về phía thang máy nhưng những người đó cũng không cho, một người đàn ông đứng chặn cửa thang máy, hai mắt anh ta trợn lên, từ thắt lưng rút ra một khẩu súng ngắn, nhắm thẳng vào đầu Thẩm Tinh Không.

Thẩm Tinh Không sợ hãi, từ trước tới giờ cô chỉ nhìn thấy thứ này trong tivi, giờ phút bị thứ đó nhắm thẳng vào đầu, cô cảm thấy chân tay mình đều đang mềm nhũn ra.

Người đó vẫn với nét mặt hằm hằm hỏi cô nhưng cô nghe không hiểu một câu nào, cô chỉ hét lên như sắp khóc đi: “A Trạch, cứu em!”

Vừa dứt lời, ngay sau đó, phía hành lang đã truyền tới một giọng nói sắc lạnh.

Thẩm Tinh Không nghe ra đó là giọng nói của Lục Diễm Trạch, kẻ đang nhắm súng vào đầu cô lập tức thu tay về, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lục Diễm Trạch, cùng cúi đầu lễ phép.

Thẩm Tinh Không sợ muốn chết đi, cô chạy lại, ôm chầm lấy Lục Diễm Trạch.

Lục Diễm Trạch vỗ nhẹ vào lưng cô, mắt anh trừng lên nhìn những kẻ đã làm cho Thẩm Tinh Không sợ hãi, anh nói một câu tức giận mắng nhiếc bọn họ.

Thẩm Tinh Không ngẩng đầu lên nhìn anh, cô khẽ đập tay vào ngực anh: “Anh đừng bắt anh ta đâm dao vào bụng...như vậy tàn nhẫn quá.”

Lục Diễm Trạch vuốt vuốt mái tóc cô, anh khò cười không được: “Em đang nghĩ cái gì thế! Ba anh tới rồi...”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, cô lùi về phía sau, cô cũng hiểu về gia tộc Lục Diễm Trạch, Tiểu Trạch là một gia tộc lớn nhất nhì ở Nhật Bản, ngoài việc làm kinh doanh, gia tộc bọn họ còn có quan hệ mật thiết, phức tạp với mấy băng nhóm xã hội đen, Tiểu Trạch Nam là một huyền thoại với sự quyết đoán và độc ác cố hữu mà hiếm người có được.

Thẩm Tinh Không không hề có chút thiện cảm nào với ông ta, chỉ với việc cưới ba bà vợ, lại còn để cho hai bà vợ đầu mặc sức bắt nạt ức hiếp tam thái đã làm cô cảm thấy người đàn ông này đúng là không phân biệt được đúng sai phải trái rồi, ngoài lợi ích ra dường như ông ta không quan tâm tới việc gì khác.

Thẩm Tinh Không đang định nói với Lục Diễm Trạch rằng cô xuống tầng trước đây thì liền nghe thấy một giọng nói vang lên, giọng nói đó vô cùng đặc biệt, gần xuống lạnh lùng, người khác chỉ nghe chưa nhìn thấy người cũng đã cảm thấy sợ hãi.

Thẩm Tinh Không trốn về phía sau lưng của Lục Diễm Trạch, cô chỉ để lộ ra đôi mắt để chờ người sắp tiến vào đó.

Mái tóc màu đen tuyền, cơ thể vô cùng cao lớn, mặc trên người là một bộ vest đen phẳng lì, nhìn khuôn mặt nghiêm nghị thanh tú của ông ta, Thẩm Tinh Không có thể tưởng tượng ra khi còn trẻ ông ta là người đẹp trai đến mức nào. Nhìn Tiểu Trạch Nam trên báo, lại nhìn đôi mắt sâu thẳm như nhìn thấu tất cả của ông ta, Thẩm Tinh Không đang thầm so sánh trong lòng, hóa ra, Thẩm Chi Diệu vẫn không phải là người đáng sợ nhất, người đàn ông này đúng là đã đạt tới mức độ thành tinh rồi.

Người đàn ông nhìn thấy Lục Diễm Trạch để Thẩm Tinh Không phía sau lưng, ông ta dùng giọng nói cứng nhắc bằng tiếng trung nói với anh: “Hòa Dã, chiều tối ngày mai máy bay của chúng ta sẽ cất cánh, trước thời điểm đó, hãy giải quyết mọi việc cho ổn thỏa.”

Từ trước tới giờ Thẩm Tinh Không chưa từng gặp người có tiếng nói của băng nhóm hắc đạo, cô chỉ cảm thấy toàn thân ông ta toát ra sát khí, mãi cho

tới khi ông ta đi về phía phòng bệnh, cô mới thò đầu ra, cô mới nói: “A Trạch, cha của anh, đáng sợ quá....”

Lục Diễm Trạch cũng sợ hãi tới mức toàn thân toát mồ hôi ra, anh gỡ nhẹ vào trán cô: “Lại còn dám nói, trước mặt cha anh nói hỗn láo như thế chỉ có một mình em thôi đây.”

Thẩm Tinh Không lẽ lười ra trêu chọc anh rồi mặc anh kéo tay cô vào thang máy, anh dựa người vào vai anh, hỏi: “A Trạch, ngày mai anh sẽ lên máy bay đi rồi à? Anh sẽ bỏ lại em sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Anh Không Bỏ Mặc Em Được

Lục Diễm Trạch đặt hai tay lên vai Thẩm Tinh Không, anh nói: “Không nói tới cái đó nữa, ngày mai anh mới đi, hôm nay anh muốn ở bên em.”

Thẩm Tinh Không rù hai hàng mi mắt xuống, cô biết ý của Tiểu Trạch Nam trong câu nói tiếng trung đó, ông ta bảo Lục Diễm Trạch giải quyết ổn thỏa mọi chuyện cũng là để nói với cô rằng cô chính là người cần được giải quyết.

Thẩm Tinh Không trùng hai vai xuống, trong lòng cảm thấy tức giận, khi cánh cửa thang máy mở ra, cô nhìn bầu trời âm ảm ngoài kia, cô cười lạnh lùng: “Trời mưa rồi, không có nơi nào có thể đi cả. Tiểu Trạch thiếu gia, để giải quyết những việc không cần thiết mà bị dính bản thì không đáng đâu.”

Lục Diễm Trạch biết cô đang tức giận rồi, anh kéo tay cô đi ra, bảo cô đợi một chút, tự anh chạy tới quầy phục vụ.

Thẩm Tinh Không mặt sầm xuống, trong lòng cô nghĩ, nếu muốn đi thì mau đi, chẳng lẽ anh còn muốn lần nữa nữa? Càng nghĩ cô càng thấy tức giận, cô nắm chặt tay tới mức móng tay chọc cả vào lòng bàn tay đau nhói.

Khi Lục Diễm Trạch quay lại, anh cầm hai chiếc áo mưa một lần, nhìn cô cười: “Cho em cái màu hồng này, anh đã đòi lấy bằng được màu này để cho em đây.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh khề cười, hàm răng trắng đều của anh đẹp tới mức làm cô không muốn rời mắt, cô giả vờ tức giận rồi đẩy tay anh ra: “Ghét nhất là màu hồng!”

Lục Diễm Trạch biết cô lại muốn giận dỗi rồi, anh kéo tay cô đi ra ngoài cửa, nhìn những hạt mưa tí tách bên ngoài, anh cười rồi bỏ chiếc áo mưa ra, mặc vào người cô chiếc màu xanh da trời còn anh thì mặc lên người chiếc áo mưa màu hồng.

Thẩm Tinh Không nhìn một chàng thanh niên cao lớn như anh mặc cái màu con gái đó, cô nhìn cười rồi nói: “Muốn đi thì mau đi đi, đừng có dây dưa lần nữa, anh không cần phải kéo dài thời gian như thế!”

Lục Diễm Trạch kéo tay cô, anh nắm chặt lấy rồi thở dài một tiếng: “Lợn con à, kể cả là mai anh phải đi rồi thì em sắc mặt em có thể vui lên một chút không, sau ngày hôm nay không biết ngày nào mới có thể gặp lại nhau nữa!”

Sống mũi Thẩm Tinh Không cảm thấy cay cay, cô đẩy anh ra: “Không gặp nữa thì không gặp nữa, anh tưởng ai sẽ nhớ anh chứ?”

Lục Diễm Trạch véo véo mũi cô, anh biết cô đang giả vờ nói thế thôi, anh kéo tay cô chạy vào trong mưa: “Em đang tức trong lòng có đúng không? anh đưa em tới khu vui chơi giải trí, em muốn chơi bắn súng thì bắn súng, em muốn hò hét thì hò hét.”

Thẩm Tinh Không chẳng thèm nói chuyện với anh, bàn tay ấm áp của anh nắm lấy tay cô làm cho không nỡ bỏ ra.

Thẩm Tinh Không chẳng mấy khi đi tới khu vui chơi giải trí, rất lâu từ ngày trước cô đã từng đi khi vào ngày lễ thiếu nhi, nhưng đã lâu quá rồi cô cũng chẳng còn nhớ nữa.

Đôi khi cô cũng muốn đi nhưng tình hình hôm nay lại khá đặc biệt, cô cầm lấy cái búa gỗ lên đầu con chuột đồ chơi như thể có thù với nó vậy, cô chỉ cảm thấy trong lòng vừa bức tức vừa bí bách rất khó chịu.

Bắn bia cũng không biết đã bắn đi đâu, lúc nào cô cũng chỉ có thua, cuối cùng cô tức giận vứt cả súng xuống, vứt cả mấy thứ đồ lưu niệm đạt được xuống đất. Lục Diễm Trạch nhìn cô cười, xoa xoa đầu cô anh lên tiếng: “Đừng tức nữa, em muốn gì để anh bắn cho em.”

Thẩm Tinh Không nhìn thấy anh là lại thấy tức, cô chỉ tay lên phía con lợn con cao nhất- cao gần bằng người cô rồi nói: “Chính nó, cái khác em không cần.”

Lục Diễm Trạch nhìn theo hướng tay cô chỉ một lát rồi mới ồ một tiếng, anh cầm lấy súng, đứng với tư thế rất oanh liệt đi tới trước tấm bia.

Thẩm Tinh Không còn chưa kịp chế giễu anh câu nào liền nghe thấy tiếng ông chủ ở bên cạnh kêu lên: “Chàng trai trẻ, cậu là dân chuyên nghiệp đấy à!

Cậu mà bán thêm vài nhát nữa có mà chúng tôi lỗ hết.”

Cô nhìn sang, chỉ thấy Lục Diễm Trạch bỏ súng xuống, cười đắc thắng: “Ông chủ, bạn gái tôi thích, xin lỗi nhé.”

Thẩm Tinh Không nhìn bộ dạng vui vẻ của anh, trong lòng cô lại cảm thấy chua xót, cô đón lấy đồ chơi.

Đi chơi một vòng, Thẩm Tinh Không vừa ăn kem vừa nhìn chàng trai bên cạnh đang tay xách nách mang cầm một đồng đồ thưởng cô hỏi: “Ba anh dạy anh à?”

Lục Diễm Trạch rút khăn giấy ra lau miệng cho cô và trả lời: “Ừm, những đứa trẻ trong gia tộc anh được rèn luyện từ nhỏ, rất mệt, anh không thích.”

Thẩm Tinh Không nhìn bàn tay anh không giống như bàn tay của những chàng trai ở tuổi này, phía trên đầy những vết chai sạn, ngoài việc cầm bút chắc là do ngày bé được rèn luyện nhiều mà để lại.

Thẩm Tinh Không ăn hết cây kem, cô thấy bụng mình lạnh hết cả đi, chẳng còn hứng thú gì nữa, cô nhìn Lục Diễm Trạch: “Thôi, không chơi nữa, em sợ lát nữa người nhà anh sẽ tìm anh, chúng ta về đi.”

Lục Diễm Trạch nghĩ vài giây rồi anh ừm một tiếng, sau đó cùng cô rời khỏi khu vui chơi giải trí.

Hai người khoác vai nhau đi ra ngoài, dung mạo và sự ân ái của bọn họ làm cho những người đi qua đó cũng phải ngước mắt lại nhìn.

Con mưa lớn đột nhiên ập tới.

Mọi người bắt đầu tìm nơi nào đó để trú mưa, Thẩm Tinh Không cũng chẳng có phản ứng gì, cô nhìn những hạt mưa nặng hạt từ trên trời rơi xuống, bầu trời u ám làm cho con tim cô cảm thấy rất nặng nề.

Lục Diễm Trạch nhìn thấy cô đang ngây người ra, anh kéo tay cô chạy điên cuồng.

Đồ chơi cũng vứt lại hết, chiếc mũ của áo mưa cũng tuột ra rồi, hai người nắm tay nhau không ngừng chạy dưới mưa.

Thực ra trong lòng họ đều có những lời muốn nói, cô không muốn anh đi, anh cũng không muốn bỏ lại cô mà đi...

Cũng không biết đã chạy bao lâu, Lục Diễm Trạch cảm thấy Thẩm Tinh Không dường như sắp không còn sức chạy nữa rồi, anh nhìn trạm trú mưa công cộng ở trước mặt, anh kéo tay cô chạy về phía đó.

Khi dừng lại, hai người tuy mặc áo mưa nhưng dường như đều ướt hết cả đi.

Mái tóc của Thẩm Tinh Không ướt sũng nước, nước mưa từ mái tóc chảy xuống mặt, lạnh như vậy cô lại quệt đi, nhưng lau đi rồi mà mặt vẫn như có nước chảy, lúc này cô mới phát hiện bản thân mình đã khóc rồi.

Cô biết anh phải đi, cô cảm thấy bản thân mình như bị bỏ rơi vậy.

Cô không thể quay về chỗ Thẩm Chi Diệu, cô cũng không muốn về nhà, cô vô cùng chán ghét cái bầu không khí lạnh lẽo đó, mấy ngày hôm nay ở bên Lục Diễm Trạch cô mới biết rằng hóa ra bản thân mình vẫn là một người trẻ tuổi, vẫn nên được vui vẻ như vậy. Có một người để cô nương nịu, có một người dễ dàng cô, có một người có thể yêu thương và bảo vệ cô như một đứa con gái...

Cô nghĩ, chắc là do cô thiếu đi tình thương yêu của người thân rất lâu rồi...

Tiếng mưa rơi bồm bộp, cô nhìn thế giới vẫn đi chuyển ngoài kia, cô cảm thấy có chút lạnh.

“Đi đi!” Thẩm Tinh Không nắm chặt tay lại, cô nói lạnh lùng: “Em sẽ tự mình về nhà.”

Lục Diễm Trạch đờ người ra, đột nhiên anh kéo cô lại.

Anh nắm chặt lấy cô, anh nói khó khăn nhưng rõ ràng từng câu từng chữ: “Nghe anh nói, nhớ lấy lời anh, tối nay anh sẽ ở bên cha mẹ. Lát nữa anh sẽ đưa em tới khách sạn, tối nay em có gì thì hãy thu dọn đi, chiều ngày mai em đi ra bến tàu đợi anh. Tinh Không, sao anh có thể bỏ em ở lại chứ....em nhớ lấy, ngày mai đợi anh ở bến tàu, trước ba giờ ngày mai anh sẽ kịp tới nơi, anh sẽ đưa em cùng đi, anh không quay trở lại Nhật Bản nữa.”

Thẩm Tinh Không ngả vào lòng anh, cuối cùng cô cũng không kìm nén được nữa mà khóc òa lên: “Anh không quay về, vậy bác gái thì làm thế nào?”

Lục Diễm Trạch ôm chặt lấy cô: “Tối nay anh sẽ nói chuyện với mẹ anh, anh không bỏ mặc bà ấy được nhưng anh cũng không thể bỏ mặc em.”

Trán Thẩm Tinh Không nóng lên, là nụ hôn ấm áp của anh đặt lên trán cô.

Cô ôm anh, cô cảm thấy đây là chỗ dựa duy nhất của bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80: Anh Ấy Vẫn Đi Rồi?

Ngày hôm sau sáng sớm Thẩm Tinh Không đã xuất phát đi ra bến tàu.

Trời vẫn còn đang mưa lâm thâm, cô mặc chiếc áo mưa ngày hôm qua, ngồi trên một chiếc ghế liên tục nhìn giờ.

Gió biển thổi từng cơn mang theo mùi tanh đặc trưng, lúc này cô đang cảm thấy đầy hi vọng và mong chờ, cô sắp rời khỏi nơi đây rồi, cô cùng đi với Lục Diên Trạch. Cô đang nghĩ về cuộc sống sau này, cô không cần đi học nữa, cô có thể tự mình làm chút gì đó, cô đã học được không ít thứ, ví dụ như chơi đàn, cô có ngoại ngữ, thế nhưng cô lại ghét làm những thứ đó, cô nghĩ, để Lục Diên Trạch về tranh là được rồi, anh sẽ nuôi cô.

Cô hào hứng đi đi lại lại ở đó, cô không ngừng nhìn đồng hồ.

Thẩm Chi Diệu, cô sắp có thể thoát khỏi anh mãi mãi rồi. Cô không hề có một chút hứng thú gì với công ty cả, nếu như anh muốn thì cô cho anh hết, cô chỉ cần rời đi, chỉ cần tự do.

Thẩm Tinh Không đang tay ra, cô muốn ôm lấy cả một vùng biển rộng lớn, cô hít thở thật sâu, lần đầu tiên cô cảm thấy cuộc đời tuyệt vời đến vậy.

Tại bệnh viện.

Lục Diên Trạch đắp chăn lên cho Mẫn Từ, anh nắm lấy tay mẹ mình, nhìn bà chìm sâu trong giấc ngủ, anh tự thề trong lòng: “Mẹ, đợi con ổn định rồi con sẽ nghĩ cách đón mẹ, lần này ba thực sự phần nộ rồi, ông ấy quay về nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện, mẹ chịu đựng nhé, không tới nửa năm con nhất định sẽ đón mẹ.”

Từ phía dưới giường bệnh Lục Diên Trạch lấy ra một chiếc ba lô, Lục Diên Trạch nhìn Mẫn Từ lưu luyến nhưng cuối cùng anh vẫn ra cửa rồi đi.

Lúc này anh khá hào hứng, anh sải bước nhanh chân chạy về phía thang máy.

Tới tầng dưới cùng, chuông thang máy ting một tiếng, anh nắm chặt lấy quai ba lô và ngẩng đầu đi ra ngoài.

Bầu không khí lạnh lùng đột nhiên ập tới, tim anh đập thình thịch, anh ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một đám người mặc đồ đen đang vây trước cửa, dường như bọn họ đã đợi anh nhiều giờ.

Thẩm Tinh Không đợi ở bến tàu, mưa càng ngày càng nặng hạt, chiếc áo mưa một lần cũng đã bị rách nhiều chỗ.

Cô nhìn đồng hồ, vẫn còn hơn một tiếng nữa.

Cô giữ giữ chiếc áo mưa trên người cho bớt nước, ánh mắt cô nhìn quanh bốn phía, cô nhìn thấy gần đó có một quán cà phê, cô liền xách túi hành lý lên và chạy về phía đó.

Thời điểm này và với thời tiết này, người trong đó không nhiều, trong quán còn bật nhạc nhẹ nhàng, chiếc cây xanh lá to được đặt bên cạnh bà cà phê làm một lá chắn không để bên ngoài nhìn thấy.

Cô nhìn ra phía ngoài cửa sổ, những hạt mưa rơi xuống cửa kính và chảy xuống dưới làm mờ nhạt đi hình ảnh biển lớn ngoài kia.

Cô gọi một cốc cà phê, nhìn cốc cà phê vẫn còn bốc hơi, cô cảm thấy cơ thể mình ấm áp hơn rất nhiều.

Đồng hồ đã chỉ vào hai giờ ba mươi phút, cô chỉ nghe thấy tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, cô liền đứng phắt dậy, con tim cô đập thình thịch – cô chưa từng mong chờ một người nào đó tới mức thế này.

Tới khi người đó đi ngang qua bàn của cô cô mới ngồi xuống ghế, hóa ra cô nhận nhầm người rồi. Cô thở dài một tiếng, nhấp một ngụm cà phê đã nguội lạnh, trong lòng cô lơ mơ có một sự bất an.

Khi đồng hồ chỉ hai giờ năm mươi phút, Thẩm Tinh Không nghe thấy tiếng ti vi của quán cà phê được mở ra, cô nắm chặt lấy chiếc cốc, ngẩng đầu lên nhìn màn hình ti vi không ngừng được chuyển kênh, rồi đột nhiên cô nghe thấy ti vi có tiếng người nói tới cái tên: “Tiểu Trạch Nam.”

Cô đập tay xuống bàn đứng lên, người trong quán giật bắn mình, cô tiến tới phía người nhân viên và nói: “Xin hãy bật lại kênh đang nói về Tiểu Trạch Nam!”

Nhân viên quán bật quay trở lại, nhìn cô với ánh mắt kì lạ.

Trong ti vi là mục tin tức, tại sân bay, cách ống kính rất xa, trong ti vi là giọng nói rõ ràng của một người phụ nữ, cô nói: “Nhân vật hắc đạo trong truyền của Nhật Bản đã bắt ngờ xuất hiện, do việc đảm bảo an toàn được siết chặt vì thế tới khi ông ta xuất cảnh phóng viên mới vô tình có được hình ảnh về người đàn ông này, bên cạnh Tiểu Trạch Nam cùng đi với ông là người vợ thứ ba hiếm khi xuất hiện trước công chúng cùng người con trai thứ ba Tiểu Trạch Hòa Dã – vị họa sĩ thiên tài trong tương lai của Châu á Mr.Z cũng chính là vị tam công tử này....”

Thẩm Tinh Không luôn ngược cổ lên xem mãi cho tới khi cổ cô cứng đờ lại và tin tức đó được phát hết. Nhân viên quán nhìn cô đứng ngây người ra bất động, liền hỏi cô với vẻ lo lắng: “Tiểu thư....tiểu thư? Xin hỏi có thể giúp gì được cho cô không?”

Thẩm Tinh Không nhìn bản tin đã được chuyển sang mục khác, thần sắc cô âm trầm hỏi nhân viên: “Vừa nãy có phải ti vi nói người con trai thứ ba của Tiểu Trạch nam cũng cùng đi rồi? Có phải tôi nghe nhầm rồi không? hay là bản tin có sự nhầm lẫn gì?”

Nhân viên nhìn cô: “Không nhầm đâu....là người con trai thứ ba Hòa Dã cũng cùng đi rồi. Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Thẩm Tinh Không sắc mặt trắng bệch ra, cô chỉ ồ khẽ một tiếng rồi im lặng một lúc lâu, rồi đột nhiên cô chạy tới quầy trong quán, cầm lấy điện thoại, bàn tay cô run run ấn số gọi, ấn mấy lần mới đúng số, nhưng cô chỉ nghe thấy truyền tới tai là giọng nói phụ nữ: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được....”

Thẩm Tinh Không đặt điện thoại xuống, cô cảm thấy mặt mình lạnh hết đi, cô đặt tay lên hai má, quay người đẩy cửa bước ra ngoài.

Trời đang mưa rất to, cô đi tới bến tàu, đứng ở đó, nhìn đồng hồ đã quá ba giờ, chuyến tàu mà cô và anh đã đặt kia lúc này không còn ở bến tàu nữa mà nhỏ neo đi mất rồi.

Nước mưa tạt vào mặt cô, ngay tới cả tầm nhìn của cô cũng trở nên nhật nhòa.

Trời tối rất nhanh, chàng thanh niên với làn da đen thui đang cầm ô nhưng nửa người cũng đã ướt vì trời mưa quá to.

Dưới ánh đèn đường, Hồng Tiêu chạy nhanh về phía bến tàu, trong lòng anh nghĩ, chắc là không còn ở đó đâu chứ? Trời mưa to như thế này, có kẻ ngốc thì mới ở đó đợi thôi.

Anh cảm thấy Lục Diễm Trạch bảo anh chạy đi quãng đường xa như vậy đúng là thừa, có điều cậu bạn đó đúng là...ngay cả một câu chào cũng không có liền vội vàng rời đi rồi.

Bến tày đã đóng cửa rồi, anh nhìn ánh đèn điện đang tối dần đi ở phía đó, đang định lẩm bẩm rằng mất công chạy dưới mưa một chuyến, ánh mắt anh đảo qua một lượt, đột nhiên anh nhìn thấy bên dưới cánh cửa lối vào của bến tàu có một bóng dáng đang co ro ở đó.

Anh nheo mày chạy lại gần, nhìn hình ảnh một cô gái đã ngồi gục xuống, khuôn mặt cúi gằm áp vào hai đầu gối, toàn thân ướt sũng, anh giật mình, vội vàng mang ô lại gần, quỳ xuống nhìn cô: “Thẩm Tinh Không? sao cậu không tìm một nơi nào đó mà trú mưa hả?”

Thẩm Tinh Không mãi một lúc lâu sau mới phản ứng lại, cô ngẩng đầu lên, giọng nói run run không thành lời, cô nhìn Hồng Tiêu: “Thuyền đã đi rồi....tôi còn có thể đi đâu chứ....”

Hồng Tiêu nhìn bộ áo mưa trên người cô đã rách hết, bên trong là chiếc áo phông mỏng đang dính vào cơ thể cô, anh vội vàng cởi chiếc áo khoác ngoài ra khoác lên vai cô, kéo tay cô rồi nói: “Tôi đưa cậu rời khỏi nơi này trước đã, trời mưa to quá, cậu cứ để ướt thế này sẽ ốm mất.”

Thẩm Tinh Không mặt cắt không còn giọt máu, nhưng cô vẫn dùng lực đẩy anh ra, co ro ở đó, không ngừng nói: “Tôi không đi! Anh ấy còn chưa tới! Anh ấy nói nhất định sẽ tới mà!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguy Hiếm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Người Tôi Muốn Chính Là Em—Thẩm Tinh Không

Thẩm Tinh Không lại ngồi rụp xuống đất, lưng cô đập vào tường nhưng cô dường như chẳng có cảm giác đau, cô co ro ở đó, nước mưa lạnh không bằng sự lạnh giá trong tim cô.

Ai đã nói với cô là sẽ không bỏ cô lại, nhất định sẽ tới tìm cô? Ai đã chơi bắn súng để lấy quà cho cô, còn nói với ông chủ rằng bạn gái tôi thích?

Anh lấy cho cô chiếc áo mưa màu hồng, cùng cô chạy đi tránh mưa....

Cô cắn chặt môi, cúi đầu xuống khóc hu hu.

Hồng Tiêu nhìn cô như vậy, trong lòng cảm thấy không dễ chịu chút nào, anh tức giận đã chân vào cửa, lên tiếng mắng: “Mẹ kiếp, đồ Lục Diễm Trạch đáng chết! Cái đồ khốn! Thảm Tinh Không tôi nói cho cậu nghe, cậu ta là một tên khốn! Cậu ta thực sự không xứng đáng để cậu phải thế này, cậu biết Trì Hạo là người anh em của cậu ấy chứ? Cũng không chỉ đơn thuần là người anh em cùng nhau học về, chúng tôi cả một nhóm từ nhỏ đã cùng nhau nghịch bòn mà lớn lên, A Trạch có một thời gian cha mẹ cậu ấy không ở bên cạnh cậu ấy, lúc đó sức khỏe cũng không được tốt, khi đó đều là cha mẹ của Trì Hạo chăm sóc cậu ấy, vì thế cậu ấy vô cùng cảm kích và tôn trọng người của Trì gia, việc của Trì Hạo xảy ra chẳng bao lâu sau đó thì Lục Diễm Trạch liền về nước, tôi cũng đoán ra là cậu ấy vẫn không can tâm, không ngờ cậu ấy lại thực sự tiếp cận cậu. Cậu đừng có đợi nữa, Lục Diễm Trạch đã lên máy bay rồi, tên đồ khốn đó còn để lại cho cậu một bức thư, tôi đã đi tới phòng trực ở bệnh viện lấy tới đây, nếu cậu muốn xem thì cùng tôi đi vào quán cà phê tránh mưa đi hãy, tôi không chịu được khi nhìn cậu thế này!”

Thảm Tinh Không bị nước mưa làm cho lạnh cóng đi, cô ngẩng đầu lên nhìn Hồng Tiêu, cô lặng lẽ lau đi nước mắt vẫn đang chảy dài ra.

Nhân viên của quán cà phê đang không ngừng lau sàn nhà.

Thảm Tinh Không lau một lúc mới lau khô tay, cô vẫn thút thít sau đó uống hết cả một cốc nước, sau đó mới khó khăn mở bức thư đó ra.

Hồng Tiêu nhìn mũi cô vì lạnh quá mà đỏ ửng lên, cái bộ dạng đó thật sự rất đáng thương, nếu nói trước đây anh cũng vì việc của Trì Hạo mà đối với cô cũng có sự căm phẫn nhưng lúc này nhìn cô như vậy, bất kì ai cũng không nỡ nói ra một lời trách mắng gì với cô.

Thảm Tinh Không mở bức thư ra, nhìn vào mấy hàng chữ viết trên đó, chữ của Lục Diễm Trạch rất xấu, anh nói tiếng trung cũng không phải rất chuẩn...

Hai mắt cô lại nhòe đi, cô mở hết các nếp nhăn ở đầu bốn tờ giấy sau đó mới cúi đầu xuống đọc.

“Vốn muốn cùng em chơi thêm một lần nữa nhưng người nhà giục ghê quá, anh không có thời gian để cùng em làm gì cả.”

Bàn tay Thảm Tinh Không run lên, cổ họng cô khô cứng lại, cô cầm lấy cốc nước của Hồng Tiêu, lại uống vài ngụm nữa, hai mắt cô đã lại ọng nước.

“Anh vẫn luôn nhớ tới chuyện bàn tay của Trì Hạo, mẹ cậu ấy nói với anh, đã mấy lần cậu ấy định tự sát, anh không biết sau khi em nghe như vậy thì có cảm giác thế nào, nhưng anh nghe xong thì rất muốn thay cậu ấy trút con giận này, Thảm Tinh Không, cảm giác bị người khác đẩy xuống địa ngục không dễ chịu chút nào đúng không?”

Cô đặt bức thư xuống, ngẩng đầu lên nhìn Hồng Tiêu, chỉ cảm thấy ngay tới cả hít thở cũng rất khó khăn, lồng ngực cô dường như đang có vô vàn mũi kim đâm vào, chỉ cần động đây là đau vào tận xương tủy, đặt xuống một lát, cô lại cầm bức thư lên, lau nước mắt đi và tiếp tục đọc.

“Trò chơi kết thúc rồi, em thực sự ngốc tới mức không thể ngốc hơn nữa.”

Hồng Tiêu nhìn cô dùng bức thư che mặt đi, bàn tay run lên bần bật, hai vai cũng rung lên, anh lo lắng đỡ lấy cánh tay cô: “Thảm Tinh Không, cậu không sao chứ? Tôi đưa cậu tới bệnh viện nhé!”

Thảm Tinh Không từ từ ngẩng mặt lên, trên khuôn mặt trắng bệch đó ướt đẫm nước mắt, cô nghẹn ngào nhìn Hồng Tiêu: “Đồ lừa đảo....không phải như vậy! bức thư này là giả! Tôi không tin!”

Hồng Tiêu nhìn bộ dạng của cô, cậu lo lắng: “Hai người thực sự lấy mạng tôi đi! Lục Diễm Trạch căn bản không thể nào thích cậu được, cậu ấy ở Nhật Bản đã có người con gái được định sẵn để kết hôn rồi, tôi không có lừa cậu, cậu ấy cũng đã cùng người nhà lên máy bay, cậu ta bảo tôi tới nói với cậu một câu, sau này làm người phải cẩn thận một chút! tuy tôi không đồng ý với cách làm của cậu ấy nhưng cục diện ngày hôm nay chính là như vậy, cậu về nhà đi, chú Hai của cậu đâu?”

Thảm Tinh Không đột nhiên vo nát bức thư lại, cô vứt xuống đất, cô nghiêng rằng không khóc nữa: “Tôi không tin! Tôi sẽ ở đây đợi anh ấy! anh ấy không tới tôi sẽ đợi ở đây tới chết thì thôi!” Cô đột nhiên đứng phắt dậy, vứt chiếc áo khoác của Hồng Tiêu xuống đất, chạy như bay ra ngoài.

Hồng Tiêu tức giận anh giậm chân vì bất lực, nhìn Thảm Tinh Không lại quay về chỗ cửa bến tàu, anh lại lên tiếng mắng một câu, rút ra tờ giấy mà Lục Diễm Trạch để lại cho anh, quay người đi tới quầy phục vụ của quán.

Thảm Tinh Không ngồi co ro ở cửa, toàn thân cô đã không còn cảm giác gì rồi.

Cô nghĩ, toàn thế giới đều rời bỏ cô mà đi một nơi rất xa rồi.

Cô không tin, không tin một từ một chữ nào hết....

Thế nhưng con tim cô dường như đang bị một hòn đá đè nặng, đau tới mức làm cho cô không có cách nào thở được.

Qua đi một lúc, bến tàu đột nhiên có ánh đèn xe rọi tới, cô không động đậy gì và cũng không còn sức lực đâu mà động đậy.

Cánh cửa xe được mở ra, một người đàn ông mặc trên người bộ vest đen xuống xe, A Tiến cũng đi theo phía sau anh, ô cũng được cầm trên tay nhưng con mưa như trút bỗng chốc đã làm hai người ướt đi.

Thảm Chi Diệu đi thẳng tới phía ngoài cánh cổng, thần sắc anh lạnh lùng tới mức khiến người khác sợ hãi, nhìn Thảm Tinh Không co ro ở đó, anh chỉ cảm

thấy con tim mình đau thắt lại.

Anh nghiêng rặng, cúi người xuống, đỡ hai cánh tay Thảm Tinh Không, bảo cô ngẩng đầu lên, bàn tay anh có chút run lên, nhìn bộ dạng yếu ớt của cô, anh thấp giọng phần nộ nói: “Thảm Tinh Không! cháu còn định làm loạn tới khi nào hả?”

Thảm Tinh Không nhìn anh với vẻ tức giận, cô cố gắng không khóc nữa mà nói cứng rắn: “Là chú đúng không, Thảm Chi Diệu, chú không cho anh ấy tới tìm tôi có đúng không? chú ép anh ấy nói những lời đó có đúng không? có phải chú nhìn thấy tôi chết đi rồi chú mới vui lòng?”

Hoi thờ Thảm Chi Diệu có phần dồn dập, anh bế cô lên, nhanh chân sai bước đi về phía xe.

Thảm Tinh Không vùng vẫy đá chân đạp tay, rồi cô nói: “Đừng động vào tôi, Thảm Chi Diệu! Tôi sẽ không để chú đụng vào tôi lần nữa đâu.”

Thảm Chi Diệu sầm mặt xuống, anh bức dọc vút cô vào trong xe, đầu cô đập vào cửa xe, xung lên cả một cục.

Cô không khóc, chỉ hức một tiếng rồi nhìn Thảm Chi Diệu với ánh mắt phần nộ.

Anh vút cô vào xe xong liền đóng cửa lại, đi sang phía bên kia anh cũng ngồi vào xe, anh dùng lực ấn hai vai cô xuống, anh cúi đầu, nói từng câu từng chữ: “Có còn nhớ lời tôi từng nói không? em phải đi theo tôi, làm người phụ nữ của tôi. Lời như vậy không phải tôi tùy tiện nói ra đâu, Tiểu Tinh, kể từ giờ phút này, em chính là người phụ nữ của tôi.”

A Tiến và tài xế ngồi phía trước đều nghe thấy lời anh nói nhưng nét mặt bọn họ dường như không có gì bất ngờ, nhưng trong ánh mắt vẫn có một sự ngạc nhiên đang cố che giấu.

Thảm Tinh Không gơ tay lên dấm vào ngực anh, nước mưa từ trên người cô bắn cả lên anh, cô khàn khàn giọng vừa khóc vừa nói: “Chú điên rồi! Tôi sẽ không đi theo chú đâu, Thảm Chi Diệu, nhất định là chú điên rồi! Tôi là Thảm Tinh Không, tôi là Thảm Tinh Không.”

Thảm Chi Diệu dùng lực kéo cô ôm vào lòng, thần sắc anh lạnh lùng, anh nói không chút do dự: “Người tôi muốn chính là em Thảm Tinh Không, lái xe đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Tiền Đề Là, Tôi Thực Sự Sẽ Ăn Thịt Em

Chuyến bay được tiến hành vào đêm tối.

Ngồi trên ghế, Lục Diễm Trạch bỏ chiếc ba lô của mình ra.

Anh dùng bàn tay với những ngón tay dài thon thả lấy ra hộp quà đã chuẩn bị sẵn, hơi thở anh có chút dồn dập, lồng ngực anh phập phồng một lúc, rồi anh mới mở chiếc hộp ra.

Bên trong là hai tờ giấy, anh lấy ra tờ giấy to hơn, mở ra, đó là một bức phác họa.

Anh đã vẽ chân dung của cô, lần đầu hai người gặp nhau không bao lâu sau đó anh đã vẽ cô, mái tóc đuôi ngựa, hàm răng trắng đều, đôi má lúm đồng tiền, đôi mắt to trong sáng long lanh – cô giống như một cốc rượu làm say đắm lòng người....

Anh cảm thấy cổ họng mình đắng đi, anh nuốt nước bọt khó khăn và nhớ lại, khi đó anh tới nơi này với một tâm trạng không rõ ràng, gặp cô rồi, anh oán hận, cũng lại giật mình trước vẻ đẹp của cô.

Có lẽ nói là giật mình trước vẻ đẹp của cô cũng không đúng, cô không phải đẹp diễm lệ mà là một sự thuần khiết.

Anh nhìn cái bộ dạng thuần khiết đó của cô, sự oán hận trong lòng không biết tại sao cũng biến mất đi.

Anh thích nhìn cô cười, thích nhìn cô nũng nịu làm trò với bản thân mình, anh đưa cô chạy tới bờ biển, ôm cô ngủ, cùng cô đi bộ, cùng cô ăn com...

Đó là những việc rất đơn giản và bình dị nhưng anh nghĩ cả đời này sẽ không bao giờ anh quên.

Đặt lại bức tranh vào hộp, anh cầm một tờ giấy khác ra.

Anh mở tờ giấy ra, đó là một tờ đơn xin đăng ký kết hôn.

Anh biết cô 17 tuổi, anh nói sẽ đợi cô một năm.

Không phải điều gì khác mà là anh thật sự muốn mãi mãi ở bên cô, làm cho cô chỉ cười vì anh, trong mắt cô chỉ có một người là anh.

Anh đã ký tên anh vào đó rồi, anh muốn sau khi cùng nhau đi, đưa cho cô xem món quà của anh, anh còn muốn nói cùng cô rất nhiều lời ngọt ngào nữa....

Anh muốn nói với cô Lục Diễm Trạch anh yêu Thẩm Tinh Không....

Nhắm mắt lại, anh dựa lưng vào ghế, sự đau khổ trên mặt mãi không được giải tỏa đi.

Mẫn Từ lặng lẽ ngồi bên cạnh anh, nắm lấy bàn tay lạnh của anh, thở dài: “A Trạch, có phải con không nỡ để cô ấy ở lại?”

Lục Diễm Trạch không động đậy, cũng không nên tiếng.

Mẫn Từ nhẹ nhàng dựa vào vai anh: “A Trạch, từ trước tới giờ mẹ chưa từng thấy Thẩm Chi Diệu như vậy, khi mẹ quen con người đó, anh ta còn rất trẻ, nhưng mẹ chưa từng thấy anh ta kiên quyết và dứt khoát như vậy. Anh ta muốn có được Thẩm Tinh Không là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa.... Con và mẹ đều không có các nào, con và cô bé ấy đoạn tuyệt cũng tốt, Thẩm Chi Diệu đồng ý sẽ giúp chúng ta tạo dựng chỗ đứng trong Tiểu Trạch gia, chúng ta có chỗ dựa rồi thì những ngày sau đó sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Con cũng đã đồng ý với ba rồi, là sẽ cố gắng học tập việc kinh doanh, sau này mẹ chỉ có dựa vào con thôi...”

Lục Diễm Trạch vẫn dựa lưng và đó và nhắm mắt lại.

Khi anh đi ra từ thang máy, người của ba anh đã chặn anh lại.

Tiểu Trạch Nam sớm đã theo dõi anh chặt chẽ, ba anh đã nói rõ ràng với anh nếu như dám đi thì cô gái ở bên tàu đó sẽ lập tức bị bắt ra thành từng miếng.

Anh biết ba anh không hề nói đùa, trong lúc anh đang vùng vẫy thì Mẫn Từ liền chạy tới.

Lục Diễm Trạch nhìn thấy mẹ thì liền biết là ai đã nói ra bí mật.

Mẫn Từ một mặt vì sợ anh ra ngoài sẽ phải chịu khổ, một mặt lại sợ áp lực từ hai phía là Thẩm Chi Diệu và Tiểu Trạch Nam.

Bà ta và Thẩm Chi Diệu đã trao đổi điện kiện, chỉ cần Thẩm Tinh Không và Lục Diễm Trạch cắt đứt với nhau thì bà ta sẽ có được sự giúp đỡ của Thẩm Chi Diệu.

Sự giúp đỡ đó sẽ nhận được tới khi Lục Diễm Trạch thành công bước lên được vị trí người thừa kế.

Lục Diễm Trạch nhìn cảnh sắc ban đêm phía ngoài cửa sổ, hai tay anh nắm chặt thành nắm đấm.

Anh không chịu được cái cảnh Mẫn Từ quỳ trước mặt anh cầu xin, viết bức thư đó rồi, anh biết Thẩm Tinh Không sẽ hận anh tới mức nào.

Thế nhưng bây giờ anh không còn có cách nào khác, anh không đủ lớn mạnh, lần đầu tiên anh biết, quyền thế đối với một người đàn ông nó quan trọng thế nào. Anh thề, nhất định sẽ cướp lại Thẩm Tinh Không...

Cả đời này, sớm muộn gì anh cũng sẽ cướp lại cô....

Chiếc xe không được lái về khách sạn, cũng không dừng lại và đi thông đêm lái về Thẩm gia.

Thẩm Tinh Không lạnh rét run lại, nhưng Thẩm Chi Diệu cũng không chịu dừng lại.

Anh cởi bỏ bộ quần áo ướt trên người cô ra, dùng chiếc áo khoác ngoài của mình quấn chặt lấy người cô, dường như muốn hút hết không khí trong phổi cô ra vậy.

Toàn thân Thẩm Tinh Không run lên, sờn cả gai ốc khắp người.

Thẩm Chi Diệu ôm lấy cô, nhìn cảnh đêm dày đặc mênh mông, anh lạnh lùng ra lệnh cho tài xế: “Lái với tốc độ nhanh nhất có thể, cho anh thêm hai giờ đồng hồ nữa, tôi muốn nhìn thấy cánh cổng của Thẩm gia.”

Tài xế nhận được mệnh lệnh, anh ta giẫm chân ga, chiếc xe phi như bay về phía trước.

Thẩm Tinh Không không còn sức lực đâu mà vùng vẫy nữa rồi, cô chỉ với khuôn mặt lạnh lùng, mím chặt môi không nói lời nào – lúc này đó là sự phản kháng duy nhất cô có thể làm được.

Thẩm Chi Diệu cũng mặc kệ cô, anh ôm chặt lấy cô, không cho cô rời khỏi lòng mình.

Nếu anh đã dám làm những chuyện vừa rồi thì anh cũng không sợ toàn thế giới biết được quyết tâm có được cô.

Điều duy nhất anh phải chờ đợi đó là con tim cô sẽ đón nhận anh.

Trời vẫn chưa ngớt mưa, dưới sự thúc giục của Thẩm Chi Diệu, tài xế lái chiếc xe với tốc độ nhanh chóng mặt.

Ba giờ sáng, cuối cùng cũng đã tới Thẩm gia.

Thẩm Chi Diệu bế Thẩm Tinh Không lên, từ trên xe đi xuống, nhanh chân chạy lên lầu.

A Tiến đi theo phía sau anh, nhìn anh bước đi có phần hoảng loạn lại thêm với thần sắc không tốt của Thẩm Tinh Không, A Tiến liền hỏi: “Tiên sinh, có cần gọi bác sĩ tới xem thế nào không ạ? Nhìn bộ dạng tiểu thư có vẻ không được ổn lắm...”

Thẩm Chi Diệu liếc nhìn A Tiến, lạnh lùng cắt ngang lời anh: “Chết thì cứ đổ hết tội cho tôi! Cút hết ra ngoài cho tôi!”

Thẩm Tinh Không tranh thủ cơ hội cần vào cánh tay anh nhưng anh mặc kệ cô, anh gồng cánh tay lên làm cho cô có muốn cần cũng không cần được.

Thẩm Tinh Không được anh bế thẳng vào phòng của anh.

Anh lấy chân đá cánh cửa đóng lại, rầm miệng tiếng, con tim cô run lên.

“Thẩm Chi Diệu!”

Thẩm Tinh Không ngửi thấy mùi căn phòng anh, cô hoảng loạn đập tay vào người anh kêu lên: “Bỏ tôi xuống! Chú đừng có làm chuyện linh tinh, tôi sẽ nói cho ông nội biết đấy!”

Thẩm Chi Diệu chẳng thêm quan tâm tới lời cô nói, anh lại bế cô vào trong nhà tắm.

Hai chân Thẩm Tinh Không vừa chạm xuống đất, chiếc áo khoác ngoài đã bị anh kéo ra.

Vô sợ hãi hai tay vội vàng chắn trước ngực, co rúm người lại rồi hét lên: “Chú là cái đồ cường hiếp trẻ chưa thành niên! Chú sẽ bị súng bắn chết.”

Thẩm Chi Diệu ngồi bên cạnh bồn tắm xả nước nóng ra, đôi môi mỏng của anh khẽ nhếch lên khinh bỉ, anh hức một tiếng: “Đi mà tố cáo đi, tùy em, tiền đề là tôi thực sự đã cưỡng hiếp em rồi.”

Con tim Thẩm Tinh Không đập thình thịch, cô quay người muốn chạy ra ngoài.

Thẩm Chi Diệu nhanh tay nhanh mắt, anh túm lấy eo cô, bế cô quay trở lại, chỉ trong vài giây ngắn ngủi anh đã lột sạch nội y và váy của cô ra, vứt cô vào trong bồn tắm ngập nước.

Thẩm Tinh Không ngã vào đó, vùng vẫy một lúc, bụng cô uống đầy nước, cô ngẩng đầu lên mắng anh: “Chú là đồ điên, đồ điên!”

Thẩm Chi Diệu đứng bên cạnh, nhìn cô vùng vẫy trong bồn nước, anh nhếch môi cười lạnh lùng, nhanh chóng lột chiếc áo sơ mi và quần âu ra, anh nhấc chân lên, bước chân vào trong chiếc bồn tắm lớn ngập nước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Xóa Đi Dấu Vết

Thẩm Tinh Không nhìn thấy anh cũng bước chân vào bồn tắm, cô sợ hãi hai tay che trước ngực, rồi không ngừng vùng vẫy hai chân tạt nước vào người anh, kêu lớn: “ĐI ra ngoài!”

Thẩm Chi Diệu cảm thấy bức mình trước sự ồn ào của cô, anh nheo chặt mày lại, đưa tay ra xoa người cô lại.

Thẩm Tinh Không giật mình sợ hãi, cả người cô bị anh kéo về gần, cô va vào ngực anh, bị anh xoa người lại, lưng cô áp vào tấm ngực ấm nóng của anh.

Cơ thể cô cứng đờ lại, cô có thể cảm nhận rõ nét được hơi ấm cơ thể và sự săn chắc của cơ bắp vùng ngực anh.

Thẩm Chi Diệu túm lấy chiếc vôi hoa sen, dùng bàn tay túm lấy mái tóc dài của Thẩm Tinh Không, anh mở vôi nước ấm ra phun vào, anh vừa xoa bóp nhẹ nhàng vừa thì thầm bên tai cô an ủi: “Đừng động đậy, tóc em bẩn chết đi được, hông biết dính những cái gì mà tanh thế này.”

Từ trước tới nay anh đều là người rất sạch sẽ, cô không biết sao anh có thể chịu được cơ thể vừa hôi vừa bẩn của cô, lại còn ôm lấy cô cả một đêm.

Thẩm Tinh Không không có cách nào để diễn tả cảm giác của bản thân, ngoài việc sợ hãi, xấu hổ, phần nộ, còn có cảm giác... vô cùng tội lỗi.

Anh là chú của cô, vậy mà bọn họ lại cùng nhau tắm trong một bồn nước, da thịt hai người dính sát vào nhau, anh thì thắm bên tai cô....

Cô cảm thấy lồng ngực như sắp muốn nổ tung ra, cô rất muốn đứng lên chạy ra ngoài nhưng cô không dám, cô đã bị anh khống chế, hơn nữa người cô lúc này lại không mặc gì....

Thắm Chi Diệu xả đi nước bọt xả phòng trên đầu cô, anh ngửi một lát, lúc này sự nghiêm khắc trên nét mặt anh mới dịu đi một chút, anh đưa tay ra ấn cằm cô xuống, rồi giọng anh khàn khàn anh nói với cô: “Tiểu Tinh, sẽ trở nên thật thom...”

Thắm Tinh Không cảm thấy cơ thể như tê dại hết cả đi, cả người cô như thể vừa bị một luồng điện chạy qua.

Cô cắn chặt lấy môi, đột nhiên cô quay đầu lại, cô khóc lóc và nói: “Cầu xin chú đấy....đừng thế này!”

Ánh mắt Thắm Chi Diệu tối sầm lại, anh đặt chiếc vòi hoa sen sang bên cạnh, dựa lưng vào bồn tắm, với tay lấy một bao thuốc lá, mở ra, châm lửa, anh hít một hơi thật dài bình tĩnh và lạnh lùng, sau đó phả khói ra.

Anh nhìn phía đối diện Thắm Tinh Không chỉ để lộ ra một cái đầu, anh hỏi nghiêm khắc: “Nói thật cho tôi biết, mấy ngày hôm nay em và tên tiểu tử đó ở cạnh nhau đã phát triển tới mức độ nào rồi? Thắm Tinh Không, dám lừa tôi thì tôi sẽ bắt em phải trả giá đắt đấy.”

Thắm Tinh Không co rúm người lại, cô cắn chặt môi, nghĩ tới Lục Diễn Trạch, con tim cô lại đau nhói, cô nghiêng chặt răng lại nhìn Thắm Chi Diệu tra hỏi mà cô lại thấy tức giận.

Đều là những trò quỷ của anh!

Đều là những trò mà người đàn ông đê hèn này đã làm.

Thắm Tinh Không nuốt nước bọt, cô cười lạnh lùng, nói với vẻ trả thù và thách thức: “Điều gì nên làm cũng đã làm rồi.”

Động tác trên tay của Thắm Chi Diệu dừng lại, ánh mắt đó dường như đang muốn đốt cháy cơ thể cô.

Cô vắt chéo hai tay trước ngực, ngửi mùi không khí ẩm ướt trong không trung, cô cảm giác thấy sức lực cơ thể bản thân mình dường như mất dần đi khi nhìn thẳng vào mắt anh.

Thắm Chi Diệu cũng không tức giận, anh từ từ, dường như có thể dùng động tác chậm rãi để đánh bại sự đề phòng tâm lý của cô, từ từ đặt điều thuốc trong tay xuống nước.

Xèo một tiếng bé tí, điều thuốc bị dập tắt đi.

Con tim Thắm Tinh Không đập thình thịch, lúc này Thắm Chi Diệu đã ngược mắt lên, ánh mắt anh âm ỉ nhìn cô, miệng anh khẽ nhếch cười: “Thật sao? Điều gì nên làm đã làm hết rồi à?”

Thắm Tinh Không không biết lùi về đâu, cô đan chéo tay trước ngực thật chặt, nghiêng răng lại: “Làm rồi!”

Thắm Tinh Không còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì, chỉ cảm thấy nước trong bồn tắm bất ngờ cuộn trào, một giây sau cô liền cảm thấy đôi môi mình đau đốn, đầu óc cô trống rỗng, khi kịp phản ứng lại cô liền cúi đầu xuống nhìn Thắm Chi Diệu, anh sớm đã liệu được tình hình, một tay anh túm lấy hai tay cô ép về phía sau và người anh ngã về phía trước, áp sát cô vào thành bồn tắm.

Thắm Tinh Không đập mạnh người vào bồn tắm, phản gáy cô đau nhói, hai tay bị anh cầm chặt lấy rồi, cô không bám được vào đâu cả, cơ thể cô trượt dưới nước, khi mà cô sắp bị nước nhấn chìm thì anh lại kéo cô lên. Cái cảm giác đó thật khủng khiếp, mấy lần Thắm Tinh Không đã cảm thấy hai bên tai mình có nước thẩm đầy vào.

Kinh khủng hơn cả điều đó là ánh mắt nhìn chằm chằm lỗ mãng của Thắm Chi Diệu.

Anh điên cuồng hôn cô, cắn vào môi cô, kinh nghiệm với phụ nữ bao nhiêu năm qua của anh đều được dùng trên người Thắm Tinh Không – một cô gái vừa mới lớn chưa biết gì. Một bàn tay anh lần mò lên ngực cô, Thắm Tinh Không giật mình, cô kêu lên ư ư, cơ thể cô run lên dữ dội.

Thắm Chi Diệu bóp vào chỗ đó của cô, một bên vẫn chưa đủ, anh túm lấy cả hai bên kéo chúng lại gần nhau, Thắm Tinh Không tròn trừng mắt lên, cô cố gắng để kêu lên.

Thắm Chi Diệu chẳng hề để ý tới phản ứng của cô, anh vẫn bóp chặt chỗ đó mãi cho tới khi nó sung phồng lên.

Lúc này Thắm Chi Diệu mới bỏ cô ra và thở hổn hển, anh ghé vào tai cô cười đùa giả, anh thấp giọng xuống nói cọt nhả bên tai cô: “Lần trước gặp em đã muốn nói....sao mà ở đây không đều như vậy, bình thường cũng ăn không ít sao lại nhỏ thế này....”

Thắm Tinh Không cảm thấy xấu hổ và nhục nhã, cô chỉ muốn đâm đầu vào tường chết luôn, anh lại đi nói với cô những lời như vậy.

Sao anh có thể nói và làm những điều như thế với cô chứ!

Thẩm Tinh Không hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cô hướng về phía anh, vừa khóc vừa mắng: “Thẩm Chi Diệu, chú là đồ đê tiện!”

Thẩm Chi Diệu để mặc cho cô đánh, anh không hề thấy đau, bàn tay cô đánh vào anh anh còn cảm thấy rất thoải mái, anh mỉm cười, lại kéo cô lại gần vào hôn lên môi cô, hai người ở trong bồn tắm vùng vẫy đấu tranh với nhau, chân tay đập tứ tung, không biết là ai đã chạm vào vòi nước của bồn tắm mà nước nóng từ trên dội xuống, xả vào đầu vào người cả hai, nhiệt độ cơ thể hai người liền được tăng lên, Thẩm Chi Diệu cảm thấy bản thân mình rạo rực như sắp muốn nổ tung ra.

Mãi cho tới khi cảm nhận thấy mùi máu tanh trong miệng cô anh mới chịu bỏ cô ra, anh lau miệng, quả nhiên là chảy máu rồi.

Thẩm Tinh Không lúc này dường như không còn sức lực nữa, cô lịm đi dựa vào ngực anh, vừa tức giận vừa xấu hổ rên lên.

Thẩm Chi Diệu hai tay đỡ lấy vai cô, dùng lực áp sát cơ thể cô vào cơ thể mình, giọng anh khàn khàn đáng sợ, đôi mắt anh đỏ lên nhìn vào đôi mắt u ám của cô, anh gọi: “Tiểu Tinh...”

Thẩm Tinh Không dính sát người mình vào người anh, cô sợ hãi tim đập như trống dồn, nhìn khuôn mặt anh đỏ lên, cô mím chặt môi né đi ánh nhìn của anh cô nói: “Đừng gọi tên tôi, chú đã cưỡng hiếp tôi tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho chú! Mãi mãi không bao giờ! Người tôi yêu là A Trạch!”

Ánh mắt Thẩm Chi Diệu tối sầm xuống, anh nghiêng rãnh lại cười lạnh lùng bên tai cô: “Đúng thế! Tôi quên mất là con người thường có tâm lý đi trước mắt! Thẩm Tinh Không, tôi sẽ cho em thấy, thế nào là người đàn ông thực sự. Tôi sẽ cho em thấy, tôi làm thế nào để xóa đi những dấu vết của Lục Diễm Trạch để lại trên người em.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Mắng Xong Rồi, Chúng Ta Làm Chuyện Chính

Thẩm Chi Diệu nói hết câu nói đó, Thẩm Tinh Không liền cảm thấy sợ hãi.

Thực ra cô cũng biết chọc giận vào anh thì sẽ không có kết cục tốt đẹp, nhưng lúc này cô đối với anh ngoài việc sợ hãi thì hơn thế nữa còn là hận, anh đã giờ trở lại cô bị Lục Diễm Trạch bỏ lại, cô không tin Lục Diễm Trạch thật sự bỏ rơi cô, cô cố chấp cho rằng, đều là do Thẩm Chi Diệu ép nên mới thành ra cục diện như ngày hôm nay.

Nhìn sự hận thù trong ánh mắt của Thẩm Tinh Không, hai mắt Thẩm Chi Diệu nheo lại, đột nhiên anh đứng lên từ trong bồn tắm.

Thẩm Tinh Không sợ hãi lấy hai tay che mắt đi vào kê lên, rồi cô khóc: “Chú đúng là không còn thuốc gì để chữa nữa rồi!”

Thẩm Chi Diệu bước ra khỏi bồn tắm, cúi người xuống kéo Thẩm Tinh Không từ trong đó ra, hơi thở anh lỗ mãng, mặt thì co chặt lại, từ hơi thở và bàn tay cứng như sắt của anh đang nắm với cơ thể mình cô cảm nhận rõ nét được sự phẫn nộ và điên cuồng của anh.

Giờ phút cô bị vứt lên giường, trong lòng cô chỉ nghĩ được hai chữ - hết rồi.

Thẩm Chi Diệu để cơ thể anh xuống cơ thể trần truồng của cô, anh đem hơi ấm của cơ thể truyền vào người cô, anh bóp lấy cằm cô và cười lạnh lùng: “Cậu ta đụng vào chỗ nào của em? Đụng thế nào? Nói đi, Thẩm Tinh Không!”

Thẩm Tinh Không bị anh đè xuống không có cách nào để hít thở, cô chỉ biết nhắm mắt vào ngực anh, nghiêng đầu đi né tránh hơi thở của anh đang phả vào mặt, cô khóc: “Chú dám! Chú còn biết xấu hổ không hả? Chú không có phụ nữ nữa à? Sao chú có thể điên cuồng tới mức cưỡng bức cháu gái của chính mình chứ!”

Thẩm Chi Diệu nheo mắt chặt hơn, anh đặt hai tay lên vai cô rồi dùng lực ấn xuống, anh nghiêng rãnh vào và nói gần giọng cảnh cáo: “Thẩm Tinh Không, em còn dám nói một câu nữa tôi lập tức làm cho em biến thành người phụ nữ của tôi!”

Thẩm Tinh Không không ngừng né tránh đi hơi thở và ánh mắt của anh, cô cố gắng vùng vẫy đạp chân vào ga giường: “Đồ chó điên! Ông tôi nuôi chú lớn khôn, không phải là để chú đối xử thế này với cháu gái của ông ấy! chú chiếm lấy sản nghiệp của nhà tôi, bây giờ lại còn làm hại tôi! Thẩm Chi Diệu, chú mới là con chó không hiểu ân nghĩa! Chính chú mới là như thế!”

Hai tay Thẩm Chi Diệu nắm chặt thành nắm đấm, các khớp xương kêu lên khảng khặc, anh nhìn cô chăm chăm, hai mắt như sắp phun ra lửa.

Thẩm Tinh Không cũng nhìn thẳng vào mắt anh, tuy là sợ nhưng cô cố gắng lấy hết dũng khí để đối đầu lại mà không chịu khuất phục.

Cô không muốn vào lúc như thế này, không, bất luận là lúc nào cô cũng không muốn xảy ra bất kì chuyện gì với anh.

Thẩm Chi Diệu nhìn khuôn mặt trắng bệch và hai bờ vai không ngừng run lên của cô, anh nhếch mép lên cười, hai mắt đang nheo lại kia cũng như đang cười theo.

Thẩm Tinh Không rùng mình một cái, nhìn nụ cười đầu giả của anh cô chỉ muốn khóc lớn và bỏ chạy.

Bàn tay với những ngón tay lạnh của Thẩm Chi Diệu lướt qua trán cô, rồi xuống mũi cô, rồi cuối cùng là xuống đôi môi vẫn còn sưng lên của cô, anh ghé miệng vào tai cô thì thầm “Mắng đi, mắng xong rồi thì chúng ta vào làm việc chính.”

Thẩm Tinh Không cuối cùng cũng không chịu được nữa, cô bật khóc, cô thở hơi thở khó khăn, nuốt uất ức vào trong cô nói: “Chú điên rồi... chú không thể đụng vào tôi! Tôi không yêu chú! Tôi ghét chú, tôi không muốn chú đụng vào tôi! Cút ra! Thẩm Chi Diệu chú cút ra.”

Thẩm Chi Diệu vẫn giữ nụ cười sỗ Khanh trên môi, ánh mắt anh càng ngày như càng sâu vào cùng với tiếng mắng của cô, anh nhìn Thẩm Tinh Không, anh lại bật cười lạnh lùng, rồi đôi môi anh nhấp máy, anh tuyên bố với cô: “Tôi muốn có em không cần ai cho phép. Em cũng thế. Bắt đầu đi...”

Những lời nói của Thẩm Tinh Không dường như anh chẳng hề cho vào tai, anh cũng không cho cô có cơ hội nói tiếp mà cúi đầu xuống hôn lên môi cô. Cô kêu lên ư ư, anh chỉ dùng một tay để khống chế hai tay của cô, một tay kia thì men theo da thịt cô và chạy xuống dưới, từ từ khám phá cơ thể mới dậy thì của cô.

Nước trên cơ thể Thẩm Tinh Không còn chưa khô, lúc này không mặc gì, lại thêm với việc bị Thẩm Chi Diệu đối xử như vậy, toàn thân cô cứng đờ lại, nổi hết da gà lên, cơ thể nhỏ bé của cô bị anh chạm vào tới đâu thì liền run lên tới đó.

Thẩm Chi Diệu cũng không vội, bàn tay anh từ từ dừng lại ở ngực cô, bàn tay lạnh ngắt của anh biết được nơi nào là yếu điểm của cô, hai ngón tay anh kẹp vào hòn đậu trên đó làm cho nó lập tức đỏ lên.

Cô đột nhiên rùng mình, nước mắt cô liền chảy ra bởi cảm giác nhục nhã trào dâng.

Nghe cô hống cô phát ra tiếng kêu đau khổ, như tiếng khóc được gần xuống, con tim Thẩm Chi Diệu lại động lòng, anh cúi đầu xuống, khẽ liếm đi giọt nước mắt trên mặt cô, ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của cô, hưởng thụ cái phúc lợi mà trước đây anh chưa từng dám nghĩ tới, thực ra anh rất sợ nghe cô nói hận bản thân mình, nhưng vào giờ phút này, anh áp sát người vào cô như vậy, trong lòng anh thực ra cảm thấy phải trả bất cứ giá nào anh đều thấy xứng đáng....

Thẩm Tinh Không cảm nhận được động tác của anh đã nhẹ nhàng hơn, anh hôn vào tai cô, anh thở nhẹ nhàng và nói: “Đừng khóc....sẽ không đau đâu...thả lỏng cơ thể ra một chút....anh sẽ không làm hại em đâu....Tiểu Tinh...Tiểu Tinh của anh...”

Thẩm Tinh Không cứng đờ người lại, cô sờn hết cả da gà lên, cô biết đó không chỉ là dấu hiệu của việc cô thấy lạnh mà còn là sự kháng cự, chống đối, bài trừ....

Anh vừa chạm vào cô là cô liền nhớ tới cảnh ngày bé thường chạy ở phía sau anh liền mồm gọi chú Hai....

Còn lúc này, anh lại đang vui đùa vào trước ngực cô mà hôn, bàn tay anh chạy qua khắp cơ thể cô....

Cô đang khổ túm lấy ga giường, cảm thấy bản thân mình lúc này là người con gái bẩn thỉu nhất trên thế giới.

Nụ hôn của Thẩm Chi Diệu sau một hồi lưu luyến hai gò bồng đảo đã đổ phồng lên của cô, ánh mắt anh lúc này lại liếc xuống dưới, sau đó đôi môi và cái lưỡi ướt át, ấm nóng của anh liền chạy xuống phần bụng cô.

Anh đang lấy lòng cô, từ khi thành niên tới giờ, số phụ nữ anh có được không nhiều, nhưng ai ai cũng là hàng còn zin, từ trước tới giờ anh chưa từng rút rờ cần thận như thế này, anh sợ làm cô đau, sợ cô chưa sẵn sàng, anh làm chậm như vậy, nhẹ nhàng như thế, dường như anh đang muốn chạm vào tất cả các điểm trên cơ thể mà có thể làm cho cô cảm thấy dễ đón nhận nhất.

Lúc này Thẩm Tinh Không đã không hét ra thành lời nữa rồi, cô cũng không còn sức lực mà chống cự nữa, cô chỉ biết thở hồng hộc từng hơi mạnh, cơ thể bắt đầu run lên, co giật.

Cô chỉ cảm thấy cơ thể mình như đang nằm trên đồng lửa, dường như linh hồn cô đã bị hút sạch khỏi cơ thể, sự phản ứng của lí trí và cơ thể như đã bị tê liệt, cô chỉ muốn khóc, chỉ muốn cắn lưỡi mà chết cho xong.

Thẩm Chi Diệu nhẹ nhàng tách đôi chân của cô ra, bàn tay anh ấn vào vùng cửa ẩm ướt đó, giọng anh khàn khàn kèm theo tiếng cười: “Đừng động đây, để anh làm cho em thấy sự việc này nó tuyệt vời thế nào....”

Thẩm Tinh Không còn chưa kịp ngăn lại thì đã cảm thấy dường như có một ngọn lửa chạy vào cơ thể mình làm cho toàn thân cô cảm thấy rất khó chịu.

Cô không cần môi lại, đột nhiên kêu lên mọtjt tiếng, hai tay cô túm lấy hai vai của Thẩm Chi Diệu, ngón tay cô ấn chặt vào da thịt anh, cô gồng người lên, thở hồng hộc, cô vừa khóc vừa van nài: “Đừng...chú, mau bỏ ra....”

Thẩm Chi Diệu nhẹ nhàng dùng lưỡi của mình quét qua vùng cơ thể nhạy cảm của cô, từng chút từng chút một, mãi cho tới khi Thẩm Tinh Không lớn tiếng khóc òa lên, cơ thể bởi vì chưa từng trải qua những chuyện thế này mà có những phản ứng chân thực nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Mãi Mãi Yêu Thương Em

Những ngón chân của Thẩm Tinh Không cũng quắp hết cả vào, trên trán cô ướt đầm mồ hôi, cơ thể cô đều hồng hào hết cả lên, cả người run rẩy lên ở đó, hai mắt như kẻ thất thần, đôi môi hồng của cô được mở ra để hít thở, Thẩm Chi Diệu liếc mắt lên nhìn cô, anh chỉ cảm thấy lúc này cô đáng yêu hơn bao giờ hết.

Anh cúi đầu xuống khẽ cười, anh thích cô vì bản thân anh mà sinh ra cái phản ứng đó, điều này làm cho anh cảm nhận rõ được, đây chính là người phụ nữ của anh.

Anh ngừng lại sự giãy vò với cô, anh giống như một dã thú mò tìm miếng mồi, anh bò lên người cô, tới trước mắt cô, anh đặt tay lên môi cô rồi khẽ hỏi: “Muốn có anh không? Tiểu Tinh, em nói đi, em muốn có anh không?”

Thẩm Tinh Không lúc này đang thờ hồn hển, đầu óc cô vì chuyện ban nãy mà tạm thời đang trống rỗng, cô mơ màng nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn anh cũng đang thờ hồng học như bản thân mình.

Thẩm Chi Diệu sớm đã cố gắng để duy trì sự kiên nhẫn của mình nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng của cô, anh hít một hơi thở thật sâu rồi lại không kìm nén được mà lại cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Đôi môi anh chạm vào đôi môi cô, chiếc lưỡi anh luồn vào miệng cô, hơi thở vẫn gấp gáp, anh như muốn thưởng thức hết những điều tuyệt vời của cô mà chưa kịp khám phá hết, ngón tay anh đan vào ngón tay cô, anh cảm thấy bản thân mình lại quay trở về với những năm tháng mới lớn, máu trong người như đang sôi lên, dường như còn chưa bắt đầu mà anh dường như đã mất kiểm soát.

Thẩm Tinh Không ngây người ra như kẻ ngốc, để anh hôn một lúc cô mới đột nhiên ý thức được sự việc này nó ghê tởm và hoang đường thế nào, cô vội vàng lấy tay dùng lực đẩy anh ra, cô co rúm người nại, rên lên sợ hãi, rồi đánh mạnh vào lưng anh, cô khóc: “Đừng, sao chú có thể....sao chú có thể đối xử thế này với tôi! Tôi hận chú! Thẩm Chi Diệu, chú là đồ biến thái, chú cưỡng bức một đứa con gái chưa thành niên như tôi.... tôi sẽ báo cảnh sát, tôi sẽ để cho mọi người trên toàn thế giới này đều biết bộ mặt thật của chú....chú rút ra....sao chú có thể động vào tôi như vậy....”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô đem việc bài trừ mình biến thành hành động bản năng, anh nghiêng răng lại, bóp cằm cô, dùng lực ấn xuống, gần giọng cảnh cáo: “Thẩm Tinh Không, đừng ép anh phải làm hại em nhìn cho rõ, chúng ta cũng không phải là, không, từ trước tới nay chưa bao giờ là chú cháu cả!”

Thẩm Tinh Không đột nhiên cắn lấy tay anh, cắn thật mạnh, Thẩm Chi Diệu nhìn ánh mắt đầy thù hận của cô, sắc mặt anh sầm xuống, lạnh lùng như đã đóng băng.

Miệng anh khẽ nhếch cười, hất cô ra, tay anh bị cô cắn chảy cả máu, cô gái này, lúc tàn nhẫn liền giống như một con báo nhỏ.

Hai tay của Thẩm Chi Diệu lần mò dần xuống dưới, khi Thẩm Tinh Không đang run người lên thì anh cố định hai chân cô lại, trên môi anh nở nụ cười như một phù thủy, giọng nói thấp xuống lạnh lùng: “Không muốn đứng không? anh sẽ làm cho em phải cầu xin anh là muốn... Thẩm Tinh Không!”

Thẩm Tinh Không rùng mình, cô chưa kịp phản ứng lại, cơ thể cô vừa nãy được thả lỏng một chút thì bây giờ lại đột nhiên nóng ran lên.

Cô đau khổ kêu lên một tiếng, cảm giác thấy Thẩm Chi Diệu thực sự không nhẹ tay rồi, dường như anh đang trừng phạt cô, anh cắn vào da thịt cô, mút mát ngực cô, Thẩm Tinh Không giống như bị điện châm vào người, cô lúc cứng đờ lại lúc run lên lay bầy, cô cảm thấy sợ hãi khi mà hơi nóng cơ thể ngày một tăng lên, tất cả những biểu hiện đó đều là do Thẩm Chi Diệu mà ra.

Cô khó chịu liền nhắm nghiền hai mắt lại, cô cắn nát môi mình ra, cô nhất quyết không để bản thân khóc ra thành tiếng.

Thẩm Chi Diệu cố ý giãy vò cô, lúc nhẹ nhàng lúc mãnh liệt, anh dùng chiếc lưỡi nóng ẩm của mình để ép cô khuất phục.

Thẩm Tinh Không không kêu gào, ngay cả hơi thở cũng dường như đã dừng lại, đôi vai cô rung lên, cả người cô giống như con cá nằm trên thớt, chỉ biết thờ yếu ớt.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô như vậy, hai mắt anh nheo lại, đôi mắt anh bao phủ lên một sự nhẹ nhàng, anh bỏ hai chân cô ra, cơ thể anh vẫn đang nằm trên cơ thể cô, anh thì thầm vào tai cô: “Tiểu Tinh....đừng tự giãy vò bản thân thế này nữa....nhìn anh, Thẩm Chi Diệu anh dùng tính mạng của mình để thế, sẽ mãi mãi yêu thương em...”

Thẩm Tinh Không chỉ biết run lên, run tới nỗi cơ thể cô lạnh hết cả đi, cô làm như không nghe thấy lời anh nói, điều này khiến cho Thẩm Chi Diệu như bị đá kích.

Anh hôn lên môi cô, dùng giọng nói mê hoặc của mình gọi tên cô: “Tiểu Tinh....nhìn hay, nhìn anh đi....”

Thẩm Tinh Không cảm nhận thấy anh đã bắt đầu thâm nhập vào cơ thể mình, cái cảm giác như bị giằng xé càng lúc càng rõ ràng, cô đột nhiên kêu lên, trong sự tuyệt vọng, đau đớn, tức giận, nhục nhã, cô hét lớn: “Thẩm Chi Diệu! Chú dám....chú dám! Khi chú làm xong việc này tôi sẽ đi tự sát! Tôi sẽ không bao giờ làm cái chuyện bẩn thỉu này với chú nữa!”

Thẩm Chi Diệu dừng lại mọi động tác. Cơ mặt anh cứng đờ lại, hai mắt anh nheo lại nhìn cô chăm chăm.

Thẩm Tinh Không run rẩy lên, cũng nhìn anh không chớp mắt, cô nghiêng răng nhắc lại một lần nữa: “Nếu chú dám tiếp tục, sau khi chú làm xong việc này tôi sẽ đi chết, tôi cắt cổ tay, tôi uống thuốc ngủ, tôi nhảy lầu, tôi nghẹt khí ga mà chết, tôi có cả ngàn vạn cách để giết chết người con gái bản thủ Thẩm Tinh Không.”

Thẩm Chi Diệu dừng lại nhìn cô, ánh mắt anh như đang dây sóng, anh lặng lẽ nhìn cô tới mức sợ hãi.

Thẩm Tinh Không nghiêng răng, thể hiện rõ mình không sợ.

Một lúc lâu sau Thẩm Chi Diệu mới cười lạnh lùng một tiếng, che giấu đi sự thất bại, anh đột nhiên đứng lên, rời khỏi cơ thể cô, nhanh chóng đi tới cạnh tủ quần áo, anh cầm áo sơ mi và áo vest ra nhanh chóng mặc vào người, anh dường như vứt cả ngoắc áo đi, đá mạnh chân vào cửa tủ, trong bộ dạng tức giận, anh mở cửa phòng ra, cũng không quay đầu lại, anh nghiêng răng lại nói cảnh cáo cô một câu lạnh lùng: “Em ở đây cho anh. Thẩm Tinh Không, hôm nay anh tha cho em, nhưng sự kiên nhẫn của anh cũng có giới hạn thôi, em đừng có mà lấy sống chết ra để uy hiếp anh, ông nội em có bệnh tim, nếu em muốn để cho ông ấy sống trong bệnh viện nốt phần đời còn lại thì anh cũng không sao cả.”

Thẩm Tinh Không nằm trên giường co rúm người lại, Thẩm Chi Diệu nhìn căn hành lang trống vắng, anh nói giọng vừa lạnh lùng vừa đáng sợ: “Anh có thể yêu chiều và đưa em lên thiên đường nhưng cũng có thể đẩy em xuống địa ngục. Phục tùng anh thì anh sẽ để cho em sống yên ổn, nhớ đấy, anh không có đủ kiên nhẫn để lúc nào cũng dỗ dành em đâu.”

Thẩm Tinh Không nghe cánh cửa bị đóng rầm lại, lúc này nước mắt cô mới bắt đầu ứa ra.

Cô tự ôm chặt lấy bản thân mình, nhìn tấm ga giường nhàu nhĩ, cuối cùng cô cũng không nhịn được mà khóc òa lên, cô hoảng loạn với lấy chăn đắp kín lên người. Cô cuộn tròn chân lại, nước mắt chảy ròng ròng xuống chân, cô cảm thấy vừa lạnh vừa mừng lung...

Đối với cô mà nói thì đây là một đêm đáng sợ, chẳng bao lâu trước cô bị Lục Diễm Trạch vô tình phản bội và bỏ rơi, bây giờ lại suýt nữa bị Thẩm Chi Diệu cưỡng bức....

Cô nhìn ra phía ngoài cửa sổ khi trời sắp sáng, tại sao cô lại cảm thấy thế giới của bản thân như rơi vào màn đêm mãi mãi vậy chứ....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Vì Yêu Mà Liều

Tại một căn hộ cao cấp.

Căn phòng rộng rãi vẫn chưa được thắp đèn sáng lên, chỉ có mấy ngọn đèn trang trí toả ra ánh sáng vàng mờ nhạt.

Trên chiếc ghế sofa được phủ vải trắng, người đàn ông với đôi bờ vai rộng đang dựa lưng vào ghế sofa, đưa tay ra để mặc cho người phụ nữ băng bó cho anh.

Cắt một đoạn băng gạc, Amanda nắm lấy bàn tay lạnh của anh, nhìn vết cắn răng sâu trên mu bàn tay cô thờ dài: “Sao lại thành ra thế này chứ? Vết thương khá sâu, hay là anh cứ đi bệnh viện kiểm tra xem?”

Thẩm Chi Diệu rũ hai mắt xuống, nhìn vết thương vẫn còn dính máu, anh nói với ngữ khí thờ ơ: “Không cần, dù sao thì cũng không chết được.”

Amanda nhìn cười, con người này rõ ràng là đang tức giận mà, cô bôi thuốc sát trùng lên rồi dán băng gạc vào, nắm lấy cổ tay của anh và nói: “Ông chủ, tôi phát hiện, anh chỉ có trước mặt ai đó mới thể hiện rõ những cảm xúc mà một người bình thường nên có.”

Thẩm Chi Diệu thu cánh tay về, bóp bóp bàn tay mình, miệng suýt xoa đau, anh thâm nhủ cái đồ nha đầu thối, ra tay mà cũng không nể tình một chút.

Rồi trong lòng anh liền thấy khó chịu theo, anh hỏi lại với ngữ khí không mấy hoà hảo: “Thế nào là cảm xúc một người bình thường nên có?”

Amanda nhìn anh: “Ghen tỵ, tức giận, thất bại... những thứ này, bình thường tôi không nhìn thấy trên người anh có, hôm nay tôi cảm thấy rất vinh hạnh vì đã được mở rộng tầm mắt rồi.”

Thẩm Chi Diệu lạnh lùng khẽ cười nhếch một cái, anh đứng lên, đi tới trước cửa sổ, thần sắc anh nghiêm nghị nhìn cảnh sắc phía ngoài.

Amanda đặt hộp thuốc xuống đi lại gần anh, đứng bên cạnh anh, nhìn khuôn mặt anh tú nhưng trầm mặt của anh cô khẽ cười: “Xem ra, kinh nghiệm trong chuyện này cũng không đáng tin được.....anh gặp phải hòn đá không lay chuyển được rồi à?”

Thẩm Chi Diệu cho bàn tay bị thương vào trong túi quần, nghiêng rặng lại: “Có những lúc thực sự chỉ muốn xông tới mà bóp chết cô ấy, tôi thực sự sợ có một ngày tôi không không chế được....”

Amanda mỉm môi khẽ cười: “Anh có vẻ như vội quá rồi, nếu là tôi, ở cạnh bao nhiêu năm như thế, từ trước tới giờ lúc nào cũng là người bề trên của mình, đột nhiên liền thay đổi thân phận, tôi cũng không chấp nhận được. Huống hồ, cô ấy vẫn còn trẻ, anh thì lại hung hãn như vậy, bình thường cô ấy cũng đã sợ anh rồi.”

Hai mắt Thẩm Chi Diệu tối sầm lại, anh nhắm mắt vào, thở hắt ra một tiếng rồi nói: “Thực sự, từ trước tới giờ chưa bao giờ tôi không không chế được như tôi hôm nay, tôi bị cô ấy ép tới mức không giống tôi nữa....”

Amanda cười: “Ai bảo anh dùng biện pháp liều như thế, mấy ngày hôm nay anh rời đi, Lạc tiểu thư đã gọi điện tới phòng làm việc vô số lần.”

Thẩm Chi Diệu mỉm môi lại, quay đầu sang nhìn cô: “Biện pháp liều.... Từ ngữ này dùng có vẻ cũng thích hợp đấy nhỉ.”

Anh hức một tiếng, đi tới tủ rượu, cầm lấy một chiếc ly, rót cho mình một ly rượu rồi từ từ nói: “Vẫn ứng phó với cô ấy như trước kia, tôi không muốn thế giới bên ngoài có tác động gì tới sự lựa chọn của cô ấy.”

Amanda đáp lại một câu, rồi tiến lại gần, cũng rót một ly và đứng song song với anh, cô nhìn khuôn mặt khắc bản của anh, ánh mắt dường như đang có sóng dậy trào.

*****Sau khi Thẩm Chi Diệu rời đi một lúc lâu thì Thẩm Tinh Không mới đứng lên, cô quấn chiếc khăn mỏng quanh người rồi rời khỏi căn phòng đó.

ở căn phòng này cô không có cách nào để chịu đựng được hơi thở của anh bao quanh khắp nơi, cô đóng cửa lại, quay trở về căn phòng trước đây của mình đi tìm quần áo.

Thật bất ngờ, mọi thứ đều vẫn còn ở đó, từ trong tủ quần áo cô lấy ra một bộ váy mặc vào người, khi cô đem cúc lại bàn tay cô không ngừng run lên, cô nhìn mặt mình trong tủ trong gương, cô giật mình sợ hãi – khuôn mặt cô trắng bệch ra, đầu tóc rối bời, cả người cô hoàn toàn giống với một con quỷ vừa mò ra từ rừng sâu.

Thẩm Tinh Không kéo cổ áo lên để che đi những vết đỏ ở bên trên phía ngực, bàn tay của Thẩm Chi Diệu đã dùng lực nên để lại những dấu vết đó, cô khó khăn để nuốt nước bọt khô đắng trong cổ họng, cô quàng hai tay trước người đi xuống lầu tìm nước uống.

Uống một cốc nước ấm to, cô mới cảm thấy khá hơn một chút, căn phòng bếp rất rộng, cô tìm bốn phía một lượt cũng không tìm được thứ gì có thể ăn. Đã một ngày cô không ăn cơm rồi, lại bị ướt cả một đêm, rồi lại chống chọi với Thẩm Chi Diệu như vậy, bây giờ cô gần như không còn chút sức lực nào rồi.

Thẩm Tinh Không đi ra uể oải từ nhà bếp, cô nhìn thấy ngoài sân dưới gốc cây hoè gai có một bóng dáng quen thuộc đang đứng thẳng lưng.

Cô nhìn anh một lát, không biết tại sao, hai mắt cô bắt đầu ướt đi, cô chỉ cảm thấy bản thân đang phải chịu một sự uất ức và rất muốn tìm một người quen biết, cho dù là không nói chuyện, để cô nhìn khuôn mặt quen thuộc ấy một cái cũng tốt.

Thẩm Tinh Không đặt cốc nước xuống, cô đi hướng về phía A Tiến.

A Tiến nghe thấy tiếng bước chân, từ từ quay đầu lại, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Thẩm Tinh Không anh liền mỉm môi lại, lập tức đưa tay ra.

Thẩm Tinh Không nhìn anh, ánh mắt cô như ngưng đọng lại, giọng cô thấp xuống nghẹn ngào: “A Tiến....Tôi muốn đi nhưng không thể....tôi muốn về chỗ ông nội, tôi sợ người đó muốn chết....anh cứu tôi có được không....”

Bàn tay A Tiến cứng đờ lại rồi anh thu tay về, nét mặt anh bình lặng, hai mắt anh như có sóng nước cuộn trào.

Thẩm Tinh Không rung mình một cái, cô ý thức được rằng bản thân đang làm khó anh, cô lắc lắc đầu: “Thôi bỏ đi, coi như tôi chưa nói gì, chú ta mà dám động vào tôi tôi sẽ giết!”

A Tiến cuối cùng đã nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, anh nhìn cô lắc đầu, đôi hàng mi dày và đen của anh liếc lên, trên khuôn mặt trẻ đó là sự bình tĩnh tới mức không bình thường: “Tiểu thư, cô thử đón nhận tiên sinh đi, anh ấy sẽ không làm hại cô ấy, anh ấy thật lòng với cô đấy.”

Thẩm Tinh Không cười lạnh lùng, rút tay về, có chút kích động: “Anh nói những điều này mà không cảm thấy đỏ mặt thay cho Thẩm Chi Diệu à? Chú ấy đối tốt với tôi? Chú ấy dựa vào cái gì mà đối tốt với tôi? Anh cũng đồng ý với cách làm của chú ấy à? Chú ấy là đồ điên anh không cảm thấy như thế này rất....bần thiêu à?”

A Tiến nhìn cô với ánh mắt thâm tình, môi anh nhấp nháy, anh đưa tay ra khẽ kháng vén mái tóc loà xoà qua tai cho cô, miệng anh khẽ mỉm cười gương gao vào hỏi: “Có phải đối rồi không?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, có chút tức giận: “Có đối tới chết cũng không cần lòng tốt giả tạo của anh!”

A Tiến lại nhìn bộ dạng quen thuộc khi nổi nóng của cô, hai mắt anh nhoè đi, anh đưa tay xuống kéo tay cô: “Đi tới chỗ tôi, tôi nấu đồ ăn đêm cho cô ăn.”

Thẩm Tinh Không tức gì tức nhưng bàn tay ấm áp của anh làm cô không thể chối từ, cô nhìn tấm lưng rộng lớn của A Tiến, khoé mắt cô hơi đỏ lên, thực ra cô không hề có ý bắt nạt anh, bao nhiêu năm nay, khi cô tới bên cạnh Thẩm Chi Diệu thì anh đã có mặt ở đây, con người anh không khiến cho người khác phải chú ý nhiều tới anh, lúc nào anh cũng trong cái bộ dạng ít nói, ít cười, cung kính với chủ nhân, con người cũng rất cứng nhắc, có nói thế nào cũng không thông được, cô cũng là chủ nhân hay giận cá chém thớt, không dám làm trái ý với Thẩm Chi Diệu mà chỉ trút tức giận lên người anh. Còn anh từ trước tới nay thì không bao giờ so đo gì với cô, cũng không mách tội cô, chính vì vậy mà Thẩm Tinh Không càng không sợ anh, có những lúc còn bắt nạt anh, cô cũng cảm thấy rất áy náy, nhưng quay đầu lại nhìn thì anh căn bản vẫn giống như người không sao cả, vẫn với khuôn mặt lạnh lùng đi theo phía sau bảo vệ cô. Thẩm Tinh Không cảm thấy, con người này mãi mãi chỉ là một khúc gỗ - một khúc gỗ có đánh nắng cũng không rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Làm Bánh Chèo

Địa vị của A Tiến ở Thẩm gia là khá đặc biệt.

Phòng của anh độc lập với căn biệt thự, căn phòng không hề xa hoa, về cơ bản ngoài một chiếc giường và hệ thống giám sát thì không bài trí gì khác. Thỉnh thoảng anh sống ở đây, thỉnh thoảng anh cũng về nhà mình ở ngoài, anh có cha mẹ, nghe nói trước đây gia đình anh vô cùng nghèo, có thể tưởng tượng rằng nghèo tới mức đưa con mình tới nơi khổ cực như thế để làm lính, cả nhà anh sống cuộc sống thế nào, Thẩm Tinh Không biết anh vô cùng hiếu thuận, điểm này cũng không hề khó đoán khi thấy bộ dạng trung thành của anh.

A Tiến mở cửa phòng ra, Thẩm Tinh Không đi theo phía sau anh vào phòng.

Cô nhìn anh ngăn một khoảng không gian ra làm bếp, bên trong vậy mà cũng có đủ nồi bát các loại.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh bốn phía một lượt, căn phòng vô cùng ngăn nắp và sạch sẽ, tới mức làm cô phải thấy xấu hổ. Cô vốn cứ tưởng nơi một người đàn ông sống thì sẽ rất bừa bộn, thậm chí còn có khả năng có mùi kì lạ, thế nhưng cô nhìn A Tiến từ trước tới nay chưa từng dùng tới người làm quét dọn, nhưng căn phòng lại không hề có mùi ẩm mốc hay kì lạ gì, trong lòng cô lại thấy bản thân nên nhìn anh bằng một con mắt khác.

A Tiến đi vào trong bếp, mở chiếc tủ lạnh nhỏ ra, anh nhìn Thẩm Tinh Không: “Muốn ăn gì?”

Thẩm Tinh Không đi theo anh, cô cúi người xuống cùng anh nhìn vào trong tủ lạnh, cô có vẻ ngạc nhiên: “Bánh chèo?”

A Tiến cầm ra một nửa túi bánh chèo nước đó, nhìn Thẩm Tinh Không hỏi: “Muốn ăn không?”

Thẩm Tinh Không xoa xoa cái bụng trống rỗng của mình rồi cô gật đầu: “Sao anh lại phải tự nấu cơm ăn làm gì? Trong nhà chẳng phải là có đầu bếp à?”

A Tiến cúi đầu xuống bật bếp lên, cho thêm nước vào nồi, giọng nói thờ ơ: “Tôi ăn nhiều.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, rồi cô đưa tay lên bóp cánh tay săn chắc của anh, nghĩ tới công việc hàng ngày của anh là chạy đi chạy lại, cô và Thẩm Chi Diệu đi một bước thì anh phải đi hai bước, chẳng trách sẽ bị mệt, Thẩm Tinh Không đứng bên cạnh nhìn anh cho bánh chèo vào nồi, cô gọi: “A Tiến.”

A Tiến liếc mắt lên nhìn cô.

Thẩm Tinh Không đột nhiên phát hiện đây là một người đàn ông rất đẹp trai, đôi mắt hai mí nhưng cũng không to lắm, ánh mắt anh sắc bén và sáng quắc, vừa nhìn vào đôi mắt anh cô liền cảm thấy chột dạ. Tuy cô không có ý gì cả nhưng nhìn vào ánh mắt đó cô cảm thấy đó là ánh mắt mà anh rèn luyện ra để đối mặt với kẻ thù – ánh mắt lúc nào cũng như muốn giết người.

A Tiến bị cô nhìn chằm chằm khiến anh có chút không tự nhiên, anh lại vội vàng cúi đầu xuống đun bánh chèo, Thẩm Tinh Không xoa xoa cái mũi đỏ lên của mình, nhìn nồi nước đang sôi lên cô nói: “A Tiến, bao nhiêu năm nay rồi nhưng tôi vẫn không biết họ anh là gì.”

A Tiến xắn tay áo lên, cầm lấy đũa gắp bánh chèo ra, anh khẽ cười: “Tiếng nói của cô chính là mệnh lệnh, bất luận tôi họ gì.”

Thẩm Tinh Không nhìn sắc mặt anh có vẻ không tự nhiên, cô đi theo phía sau anh về phía căn phòng, vừa đi vừa hỏi: “Họ anh là gì, nói đi, có phải trước đây anh làm rất nhiều chuyện xấu nên không muốn cho người khác biết họ tên anh?”

A Tiến đặt bát đũa xuống, quay đầu lại nhìn Thẩm Tinh Không, anh mỉm cười, trong lòng anh nghĩ, quả nhiên vẫn là một đứa trẻ, vừa nãy còn với bộ dạng buồn đau bây giờ đã lại trong bộ dạng đầy vẻ tò mò hỏi cho bằng được tên anh.

A Tiến hoà dấm và nước sốt vào với nhau, đưa đũa cho cô: “Ăn đi, chẳng phải là đói rồi à?”

Thẩm Tinh Không cầm lấy đũa, gắp một cái bánh cho vào miệng rồi nói: “Còn ngon hơn cả bánh đầu bếp làm! A Tiến, rốt cuộc anh họ gì?” A Tiến ngồi bên cạnh nhìn cô ăn vui vẻ, anh lại rót cho cô một cốc nước: “Ăn từ thôi, không đủ tôi lại nấu nữa cho cô.”

Thẩm Tinh Không thấy anh không chịu ăn, cũng không có tâm trạng đâu mà quan tâm tới anh, cô cúi đầu xuống ăn sạch đĩa bánh.

A Tiến nhìn cô, ánh mắt có vẻ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thẩm Tinh Không ăn no rồi, cô vốc tay vào bụng, nhìn A Tiến thu dọn đồ đạc trên bàn, bản thân cô cũng không khách khí mà ngã lưng lên giường của anh nằm xuống.

Giường của anh rất cứng, cô nằm xuống chẳng qua là vì ăn no quá không động đậy được nữa, cô ngẩng đầu lên, bức tường phía trên đầu được treo một dãy các khẩu súng với màu sắc khác nhau, cô vói tay lên lấy một khẩu cầm ngắm, cô ước chừng, rất nặng, chiếc súng được lau bóng loáng, cô nghĩ chắc là thường ngày anh đều lau chùi cho bọn chúng. Thẩm Tinh Không thầm nghĩ trong lòng, con người này đúng thật là vô vị, ngày nào khi ngủ trên đầu cũng treo một đồng súng thế này.

A Tiến thu dọn đồ đạc xong quay lại liền nhìn thấy cô đang ngắm vật báu của mình, anh vội vàng chạy lại giật lấy khẩu súng trong tay, có chút sợ hãi: “Đây là súng thật đấy.”

Thẩm Tinh Không bĩu môi: “Tôi cũng có phải đồ ngốc đâu, tôi chỉ xem xem thôi, có biết lên cò súng thế nào đâu.”

A Tiến đặt khẩu súng lên vị trí cao nhất, chắc chắn rằng khi cô đứng lên cũng không với tới được anh mới cúi đầu xuống nhìn cô.

Từ trước tới giờ Thẩm Tinh Không chưa bao giờ tiếp xúc với A Tiến ở khoảng cách gần thế này, cô lại quay đầu nhìn xung quanh bốn phía, đột nhiên cô nhìn thấy bên cạnh giường anh có một thứ rất quen thuộc.

Đó là một chiếc túi chườm đá hoa hồng.

Mặt A Tiến đột nhiên đỏ lên, anh đưa tay ra nhanh chóng cướp lấy túi chườm đá đó rồi vút nhanh vào trong tủ, rồi anh quay ra nhìn Thẩm Tinh Không: “Tiểu thư, muộn rồi, quay về nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh chăm chăm vẻ nghi ngờ, suy nghĩ một lúc rồi cô mới giật mình đập tay xuống giường: “Tôi nhớ ra rồi, đây là túi chườm đá mà tôi đã mua cho anh, anh cũng không cần tiết kiệm như thế đâu chứ, cái thứ đó dùng rồi thì vứt đi thôi, để lâu như thế rồi bên trong khéo mọc rêu rồi cũng nên.”

A Tiến sắc mặt càng lúng túng hơn, anh hơi nghiêng người đi: “Tiểu thư, để tôi đưa cô về.”

Thẩm Tinh Không thấy thần sắc của anh kì lạ, cô quay đầu ghé gần lại anh: “Anh làm gì mà cổ cũng đỏ lên thế này? Anh nói đi, anh đã làm chuyện gì xấu xa hả? Mau nói, rốt cuộc anh họ gì? Anh đúng là cái đồ tiểu quý nhỏ nhen.”

Thẩm Tinh Không hỏi anh không được cô liền đưa tay ra ngoắc vào cổ anh, cả người cô bám vào lưng anh, rồi hỏi lung tung: “A Tiến, anh đã trả qua mấy mối tình rồi, anh như khúc gỗ thế này thì có cô gái nào thích anh không? Mau nói đi!”

Hơi thở của A Tiến có phần dồn dập, anh không dám dùng lực mạnh để đẩy cô ra, anh chỉ cầm lấy tay cô kéo ra, có chút bức mình anh gắt lên: “Tiểu thư, đừng làm loạn nữa.”

Thẩm Tinh Không đờ người ra với anh, A Tiến không chút do dự anh giằng tay cô ra, sắc mặt lạnh lùng khiến người khác sợ hãi, anh đi ra cửa, ánh mắt anh u ám: “Tiểu thư, buổi tối tôi còn có việc, không tiễn cô nữa.”

Thẩm Tinh Không bẽ khớp tay, cô haiz một tiếng rồi từ trên giường bước xuống, nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng như băng của A Tiến, cô lên tiếng năn: “Anh cũng bắt nạt tôi, đồ A Tiến đáng chết! tôi không nên tỏ ra hoà khí với anh mới phải! áo sơ mi lần trước anh trả tôi, tôi đem nó đốt đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Em Dọn Về Đây Ở Cùng Tôi

Nhìn Thẩm Tinh Không giờ tay đưa ra trước mặt mình, A Tiến mím môi nhìn cô: “Tôi mặc rách rồi.”

Thẩm Tinh Không tức giận: “Anh là nhím đấy à? Áo sơ mi mà cũng mặc rách! Tôi không biết, rách rồi anh cũng phải trả lại cho tôi!”

A Tiến vẫn nhìn cô chăm chăm: “Trên áo toàn mùi mồ hôi thôi.”

Thẩm Tinh Không rất muốn đánh anh, con người này, đúng là không có chút khiêm tốn nào cả.

Thẩm Tinh Không vẫn còn muốn ép anh, nhưng đột nhiên cô nghe thấy ngoài cổng có tiếng xe truyền tới, cô giật bản mình, cô biết là ai đã quay về.

Giống như một con kiến nhỏ bé, Thẩm Tinh Không sợ hãi nhìn A Tiến hỏi: “Làm thế nào bây giờ? Chú ấy về rồi. ...tôi phải làm thế nào?”

A Tiến nhìn chiếc xe đang vòng vào nhà để xe, anh nắm lấy tay Thẩm Tinh Không, nói với cô vô cùng nghiêm túc: “Tiểu thư, bây giờ cô về phòng mình nghỉ ngơi đi.

Nhớ lời A Tiến nói, nghe theo lời tiên sinh thì anh ấy mới không làm hại cô, đừng sợ, cô biết là anh ấy thương cô mà.”

Thẩm Tinh Không rất muốn mắng anh phí lời, sao cô lại nghe lời Thẩm Chi Diệu chứ?

Thẩm Chi Diệu muốn cưỡng bức cô!

“Thôi được rồi! anh chính là con chó chạy của chú ta!”

Thẩm Tinh Không ghét A Tiến nói đỡ cho Thẩm Chi Diệu như vậy, kể cả việc này mà A Tiến còn giải thích thay cho Thẩm Chi Diệu, đúng là đồ ngốc trung thần mà.

Thẩm Tinh Không trừng mắt lên nhìn A Tiến, cô nghiêng răng lại rồi nhanh chóng chạy về phía căn biệt thự.

A Tiến nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô chạy mất, anh dựa vào cửa, hai mày anh khẽ hơi nheo lại.

Anh không nhìn thấy cô nữa mới quay người đi vào phòng, từ trong tủ anh cầm ra chiếc túi chườm đá nhỏ đó, anh nhớ lại ngày hôm đó, anh thay cô đỡ một cái tát của mẹ Trì Hạo, sau khi mặt anh sưng lên cô đã đi nhà thuốc mua cho anh cái túi chườm đá này, anh nhớ nét mặt khi đó của cô, có chút bức dọc, vẫn giống với bộ dạng trước đây mà cô đối với anh, tuy cô có kiêu ngạo và tính cách hơi ngông cuồng, nhưng đều trong phạm vi chấp nhận được và rất đáng yêu, miệng cô không nói ra nhưng anh biết trong lòng cô cảm thấy áy náy....

Hoặc là có một chút chút thương....

A Tiến dựa vào gối – chiếc gối vẫn còn thoang thoảng thơm mùi tóc của cô, anh cảm thấy đầu óc có chút rối loạn.

“Tôi họ Vũ.”

Anh khẽ chưa xốt mỉm cười, cúi người xuống cất chiếc túi vào chỗ kín nhất trong tủ.

Không nói cho cô chi là lo lắng cô sẽ không nhớ được....

Việc sẽ quên so với việc không nói....

Khiến anh đỡ phải mong chờ....

Thẩm Tinh Không nằm co rúm trong phòng, cô nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân.

Cô sợ hãi cắn chặt lấy môi, bàn tay cô vẫn đang nắm lấy chiếc dao gọt hoa quả.

Kể cả cô không giết được anh thì cô cũng có thể tự sát!

Cô suy nghĩ hết sức bi ai, Thẩm Chi Diệu vậy mà lại ép cô tới nước đường cùng như vậy.

Cánh cửa được mở ra, toàn thân cô nổi hết da gà lên.

Thẩm Chi Diệu thấy cô nằm ở đó, anh khẽ thờ phào nhẹ nhõm một tiếng. Cô vẫn ở đây.

Anh tiến lại gần, đứng bên cạnh giường cô – giống như rất nhiều lần về trước anh đứng nhìn cô ngủ.

Anh cầm lấy đầu chân khẽ kéo lên đắp cho cô, anh nhìn thấy rõ ràng hai hàng lông mi của cô vẫn đang rung lên, anh nheo mắt lại, nụ cười nơi khóe môi có phần lạnh lùng, anh đứng đó: “Tôi vừa quay về căn biệt thự xong, tôi nói với ông nội em rồi, em sẽ dọn về đây ở cùng tôi.”

Thẩm Tinh Không nghiêng chặt răng, nước mắt ứa ra.

Thẩm Chi Diệu đặt ba lô và quần áo đồng phục xuống, nhìn cô: “Tôi nói em bị ốm, ông nội em bảo khỏi ốm thì về ăn cơm, em thấy khi nào khoẻ thì đừng có chạy lung tung, nói với tôi tôi sẽ đưa em về. Cũng đừng có bỏ học ở lớp nhiều nữa, điều chỉnh lại những cảm xúc không cần thiết đó đi rồi mau chóng quay lại trường đi học.”

Thẩm Tinh Không nghiêng răng, cái gì mà gọi là những cảm xúc không cần thiết?

Thẩm Chi Diệu thấy cô không lên tiếng, anh mỉm môi, quay người đi ra cửa: “Ngủ đi, nếu không yên tâm thì hãy khoá chặt cửa vào.”

Thắm Tinh Không nghe thấy anh sau khi đã đi, cô cũng không giả vờ thêm nữa, lập tức chạy ra cửa khoá trái lại.

Thắm Chi Diệu đứng ngoài cửa nắm chặt hai tay thành nắm đấm, sắc mặt anh tái xanh đi đứng ở ngoài cửa.

Một lúc lâu sau, anh mới kìm nén lại cảm xúc và dòng máu như đang sôi lên trong lòng.

Thắm Tinh Không, cô ấy thực sự có cách làm cho anh mất kiểm soát!

Lúc ngủ lúc tỉnh chấp chôn cả một đêm, Thắm Tinh Không cuối cùng cũng đã đợi được tới khi trời sáng.

Hai mắt cô thâm quầng đi tới nhà vệ sinh, cô nhìn bộ dạng mình trong gương, cô nghĩ nếu cứ tiếp tục sống trong nỗi sợ hãi thế này cô sợ là cô sẽ không chịu được mất.

Thay đồng phục đi xuống tầng, cô nhìn thấy Thắm Chi Diệu đang ngồi ăn sáng trên bàn ăn, hai tay cô nắm chặt lấy quai đeo ba lô.

Sao anh vẫn có thể đạo mạo trang nghiêm như thế nhỉ?

Vẫn ăn cơm, xem ti vi và liên lạc điện thoại với thư ký như thường ngày?

Nhìn thấy Thắm Tinh Không đã mặc đồng phục, Thắm Chi Diệu quay đầu sang nói với A Tiến: “Hôm nay cậu đưa cô ấy tới trường.”

A Tiến gật đầu: “Vâng.”

Thắm Tinh Không nhìn chằm chằm tới hai người họ trong lòng cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô chẳng có tâm trạng đâu mà ăn sáng, Thắm Chi Diệu nhìn ra tâm tư của cô, đẩy cốc sữa bò ra, giọng nói như ra lệnh: “Uống đi rồi đi học.”

Thắm Tinh Không hậm hực, cô cầm cốc uống ừng ực rồi nhấc chân đi ra ngoài cửa.

Thắm Chi Diệu nheo mắt lại, anh kìm nén cảm xúc trong lòng.

A Tiến đi theo phía sau cô, cùng cô lên xe rồi đi.

Thắm Tinh Không lên xe rồi mới hối hận vì cô đã uống sữa, lúc này sữa bò như bị đẩy ngược ra lồng ngực, đã mấy lần cô đều muốn nôn hết cả ra.

A Tiến nhìn sắc mặt cô không được tốt cho lắm, anh im lặng và đưa cho cô nửa túi bánh mì.

Thắm Tinh Không liếc nhìn anh một cái, cô hất tay anh ra.

Cô hoàn toàn quên đi chuyện tối qua, sắc mặt lại lạnh lùng như trước đây với anh.

A Tiến mím chặt môi không nói gì, chỉ đặt túi bánh mì xuống bên cạnh cô.

Sự đối xử như vậy của cô anh sớm đã quen rồi.

Cuối cùng cũng tới Triển Đức, Thắm Tinh Không đưa tay giữ trên ngực và bước xuống xe, cô bức dọc nói với A Tiến: “Đừng có mà đi theo tôi, đi mà tìm tiền sinh của anh đi! Chú ta xấu xa như thế, người muốn đối phó chắc chắn sẽ rất nhiều, anh mau đi xem xem.”

A Tiến không nói gì, chỉ nhìn theo bóng dáng cô đi vào toà nhà có lớp học của mình rồi anh mới lên xe rồi đi.

Cô không hiểu, ân tình của Thắm Chi Diệu đối với cô lớn thế nào.

Cô không hiểu, cô không hiểu gì hết....

Thắm Tinh Không vừa vào tới lớp liền nhìn thấy Tường Thu Muội, đã mấy ngày hay mấy năm rồi?

Cô cảm giác như đã cách mấy thế kỷ ấy.

Tường Thu Muội nhìn thấy cô liền giật mình, kéo tay cô nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, rồi nhìn vào đôi mắt thâm quầng của cô: “Thực sự hốc hác...đừng buồn nữa Tinh Tinh, Cái tên khốn Lục Diễm Trạch biến rồi thì thôi, chúng ta tìm người khác, điều kiện tốt hơn!”

Thắm Tinh Không đột nhiên bị cô bạn chạm vào vết sẹo, trong lòng lại thấy đau nhói, cô cắn chặt môi rồi nói: “Thu Muội...đừng nhắc tới anh ấy nữa....”

Tường Thu Muội ấn vai cô ngồi xuống rồi xoa bóp hai vai cho cô: “Không nhắc không nhắc nữa, sau này tớ sẽ không chơi với người của hội vẽ tranh nữa! đừng khó chịu nữa, đàn ông con trai có gì ghê gớm chứ! Có một câu nói đúng vô cùng, đó là: “Lúc ban đầu yêu say đắm hoàn toàn là ít hiểu sự đời.” Tinh Tinh, tớ nay tớ tìm mấy người bạn cùng cậu tới quán bar ngồi một lúc. Trong số bọn họ cũng có người nhìn còn đẹp trai hơn cả Lục Diễm

Trạch, so sánh cậu sẽ thấy mình tự đi tìm niềm vui mới còn hơn là lãng phí thời gian nhớ tới anh ta!!”

Thẩm Tinh Không gục đầu xuống mặt bàn, hai mắt cô nhắm lại, cô thờ dãi: “Đừng nói nữa. ...tớ mệt lắm. ...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Đi Quán Bar

Việc Lục Diễm Trạch rời đi, người trong trường đều biết, thời gian trước Thẩm Tinh Không và anh ở trước mặt mọi người đã có lúc khá gần gũi, vì thế rất nhiều người đều ở phía sau lưng cô đoán già đoán non nguyên nhân. Địa vị của Thẩm Tinh Không ở trường khá đặc biệt, có rất ít người tiếp xúc với cô, bởi vì không hiểu vì thế có rất nhiều người nhìn cô với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Trước tình hình như vậy, những người ở phía sau lưng nói đồn đại rằng Thẩm Tinh Không bị đá càng ngày càng nhiều.

Thẩm Tinh Không cảm nhận thấy ánh mắt khác thường của mọi người, cô không muốn nói gì, bây giờ cô hết sức mừng lung trước tương lai của bản thân mình.

Trước khi sắp tan học, Tường Thu Muội lại tới mời Thẩm Tinh Không, nói cho cô biết đi chơi thích thể nào, bảo cô tiếp xúc nhiều hơn với bạn bè và bạn khác giới mới dễ dàng quên đi tình cảm với Lục Diễm Trạch. Thẩm Tinh Không cảm thấy có câu nói đã nói rất đúng, thể giới của cô quá là cần cỗi vì thế xuất hiện kẻ cả là một chút ánh sáng cũng khiến nó trở nên mới mẻ và kì lạ, cô nghĩ, có lẽ là do bản thân chẳng hiểu gì về thể giới bên ngoài mới dễ dàng bị mấy câu nói và hành động của Lục Diễm Trạch làm cho mất hết tinh thần và lí trí như vậy.

Nghĩ vậy, cô cũng cảm thấy bản thân mình rất ngốc, vì anh mà đau khổ, buồn bã, anh cũng không biết, hoặc có biết thì cũng chẳng để ý, ngày hôm đó anh để lại bức thư đã thực sự làm cho con tim cô đau như có kim châm.

Thẩm Tinh Không suy nghĩ một lát rồi cô quyết định cùng với Tường Thu Muội đi chơi.

Coi như là để giải toả, thời gian gần đây thể giới của cô quá hỗn loạn rồi.

Buổi tối có giáo sư nước ngoài tới diễn thuyết vì thế A Tiến sẽ tới đón cô muộn hơn bình thường, Thẩm Tinh Không và Tường Thu Muội buổi chiều đã trốn đi rồi, buổi tối trước khi tan học sẽ quay lại, như vậy thì sẽ không bị phát hiện.

Ra khỏi cổng trường, Thẩm Tinh Không có chút lo lắng, Tường Thu Muội thấy cô như vậy liền cười he he, rồi kéo tay Thẩm Tinh Không đi vào chiếc xe hạng sang của mình, đóng cửa xe lại, tìm một bộ váy đưa cho Thẩm Tinh Không: “Này, thay đi, cậu không thể mặc đồng phục để đi tới quán bar đúng không?”

Thẩm Tinh Không kéo khoá chiếc váy màu đỏ tươi trẻ cổ dó xuống, cô nuốt nước bọt, uớm thử vào người: “Thu Muội, có ngắn quá không? Có che được mông không hả?”

Tường Thu Muội lườm cô một cái: “Nhà quê thế không biết? Thẩm Tinh Không, thật sự không biết cuộc đời cậu có gì thú vị vui vẻ mà nói nữa, bị quản chặt muốn chết đi được, ngay cả việc ăn gì uống gì cũng bị quy định, nếu để tớ sống như vậy thì chắc tớ sớm đã chết mất rồi.”

Thẩm Tinh Không bĩu môi: “Nhưng cái váy này thực sự là ngắn quá! Thế này thì sao mà cúi người xuống được? nó cứ trống trơn ra ấy?”

Tường Thu Muội bĩu môi rồi nói: “Trống trơn thì trống trơn! Thế này người ta gọi là sexy, là gọi cảm cậu có hiểu không hả? nếu như cậu không dám mặc cái váy đó thì cứ mặc bộ đồng phục của cậu vào trong đi, tới lúc đó người canh cửa không cho cậu vào hoặc có vào rồi thì người phía trong đó cũng lập tức thông báo với nhà trường bắt cậu quay về!”

Thẩm Tinh Không kéo kéo cái váy chất lụa rồi chếp miệng một cái, mặc thì mặc!

Tới cửa quán bar, Tường Thu Muội kéo chiếc áo đồng phục dưới chân Thẩm Tinh Không ra, kéo cô xuống xe: “Được rồi! đừng có che nữa! mau xuống đây, người ta đều đợi chúng ta cả nửa ngày rồi!”

Thẩm Tinh Không bước xuống xe, bước chân trên đôi dép cao mà Tường Thu Muội cung cấp, mặc chiếc váy ngắn đỏ đó, cô vừa đi vừa cho tay kéo váy xuống, mặt thì đỏ lên đi rụt về phía sau lưng Tường Thu Muội.

Trời đã tối, không khí trong quán vô cùng náo nhiệt.

Thẩm Tinh Không vừa mới bước vào đã cảm thấy tiếng nhạc và tiếng trống đánh dồn dập làm cho cô chói tai, Tường Thu Muội một mực kéo cô đi vào bằng không đã có lúc cô thực sự muốn quay người bỏ chạy. Trên sân khấu có cô gái ăn mặc nóng bỏng đang nhảy nhót, đèn lúc sáng lúc tối, Thẩm Tinh Không cảm thấy hơi chóng mặt, Tường Thu Muội kéo tay cô vượt qua đám người đi thẳng tới bàn đã hẹn trước.

Bốn thanh niên chạc tuổi bọn họ đã đợi ở đó nhiều giờ, trên bàn bia đều đã được uống hết, nhìn thấy Thẩm Tinh Không và Tưởng Thu Muội, bọn họ đang cười lớn liền dừng lại, dùng ánh mắt thăm dò và hứng thú nhìn Thẩm Tinh Không ngại ngùng trong chiếc váy ngắn.

Thẩm Tinh Không bị bọn họ nhìn tới mức không còn tự nhiên nữa, cô không ngừng đưa tay kéo váy xuống rồi trừng mắt lại: “Nhìn cái gì?”

Mấy thanh niên đó cười ha ha, có người khoác tay lên vai Tưởng Thu Muội, đưa rượu cho Tưởng Thu Muội: “Người bạn này của em đúng là ngây thơ quá nhỉ? Mặc bộ quần áo này vào nhìn vẫn không thay đổi được, nhìn mái tóc đuôi gà đó đi, đúng là còn non lắm!”

Thẩm Tinh Không cắn môi, phần nộ nhìn chằm chằm mấy thanh niên có ánh mắt du côn đó.

Tưởng Thu Muội kéo cô ngồi xuống, uống vài ngụm rượu, cả người liền trở nên mềm nhũn ra, Tưởng Thu Muội đưa tay kéo sợi dây buộc tóc của Thẩm Tinh Không xuống, làm cho đầu tóc cô rối tung lên, Tưởng Thu Muội nhìn mái tóc đuôi gà của cô được gỡ xuống, trườn lên làn da trắng của hai bờ vai, cô bạn liền cười he he: “Thế này chẳng phải là tốt rồi à! Mặc kệ hết đi, bạn em cũng tới đây để chơi, chưa từng tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài, mấy người các anh chăm sóc cô ấy một chút!”

Thẩm Tinh Không lấy hai tay ôm lấy đầu, nhìn cô bạn chằm chằm: “Cậu làm cái gì đấy.”

Tưởng Thu Muội chẳng thèm quan tâm tới cô, quay đầu lại đã được một thanh niên khác kéo ra khỏi ghế ngồi, Thẩm Tinh Không nhìn bọn họ cùng nhau luồn tới gần sàn nhảy, hai người áp sát cơ thể vào nhau khi nhảy, nhưng đó thôi chưa là gì, người thanh niên đó còn đưa tay ra vòng ra eo của Tưởng Thu Muội rồi từ từ chạy xuống dưới.

Thẩm Tinh Không cảm thấy nổi hết da gà lên, người cô tê dại đi, cô áp sát hai đầu gối vào với nhau, hai bàn tay nắm chặt.

Một thanh niên bên cạnh nhìn bộ dạng căng thẳng của cô liền cười và đưa cho cô một cốc rượu: “Trước đây em chưa từng tới những nơi thế này à?”

Thẩm Tinh Không đẩy cốc rượu đó ra, nheo mày lại: “Tôi không biết uống.”

Người thanh niên đó cười, đỡ lấy cốc rượu cầm lên uống, nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, cô gái này không hề trang điểm, nhìn gần mới thấy, làn da căng mịn màng như đậu phụ non. Một mái tóc đen mềm mượt bị Tưởng Thu Muội làm rối tung lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trái xoan của cô nhìn rất hấp dẫn và gợi cảm, đôi môi hoa anh đào mím lại.

Người thanh niên nuốt nước bọt ừng ực, anh ta ghé sát vào tai cô, anh ta thì thầm và phả cả hơi nóng vào bên má cô: “Có muốn nhảy không? Anh nhảy cùng em.”

Thẩm Tinh Không cảm thấy có chút buồn nôn, mùi rượu trên người anh ta, mùi thuốc và mùi phấn rất nặng, cô đẩy anh ta ra, cô vội về chệch bai ngồi lùi vào phía trong: “Tôi không muốn nhảy.”

Người thanh niên vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục ghé sát vào cô, một tay còn khoác lên vai Thẩm Tinh Không, một tay đặt lên đùi cô: “Đừng có căng thẳng như vậy, Thu Muội bảo bọn anh chăm sóc em mà, đừng có bảo thủ như vậy, mọi người đều là người trẻ mà...”

Thẩm Tinh Không dường như bị điện giật, cô đứng phắt lên, nghiêng rằng trừng mắt nhìn người thanh niên vẫn đang cười đó: “Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra.”

Mấy thanh niên phía đối diện đã đều tự mình thấy bạn nữ cho mình thấy vậy liền hướng ánh mắt nhìn về phía Thẩm Tinh Không, người thanh niên vừa bị Thẩm Tinh Không quát có vẻ không vui, anh ta đặt ly rượu xuống bàn, mắng: “Tưởng Thu Muội đưa ai tới đây không biết nữa? đúng là mất hết cả hứng!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Vệ Sĩ Nhà Cô Ấy Đẹp Trai Chết Mất

Nam sinh đó nắn một câu xong, tất cả mọi người đều cười he he, rồi gọi nam sinh đó qua để lại một mình Thẩm Tinh Không ở đó, tâm lý muốn rời đi đã đưa bước chân của cô hướng ra ngoài.

Đúng lúc này Tưởng Thu Muội quay lại, nhìn thấy Thẩm Tinh Không đứng phía ngoài ghế ngồi, lại nhìn sang đám thanh niên đang chơi rất vui vẻ kia, trong lòng hiểu ra rồi, cô đi lại vỗ bốp vào đầu thanh niên đó một cái: “Đồ đáng chết! em bảo anh chăm sóc bạn em, anh làm gì mà tự chơi một mình thế!”

Nam sinh bị mắng đó liền xoa xoa đầu mình, đưa tay ra kéo Tưởng Thu Muội lại, để cô ngồi xuống đùi mình, cầm một miếng hoa quả đưa lên miệng Tưởng Thu Muội: “Chủ yếu là em gái đó thôi, vừa mới đụng vào một tý đã nổi khùng lên, không đáng yêu chút nào cả.”

Thẩm Tinh Không quay đầu lại nhìn chằm chằm anh ta.

Tường Thu Muội biết Thẩm Tinh Không là loại con gái không đụng được vào, cô nuốt miếng hoa quả xong liền quay sang nhìn Thẩm Tinh Không: “Cũng đã đến đây rồi, cậu đừng bảo thủ quá! Thế mất hứng lắm, uống một cốc đi, loại rượu này cũng khá ngon.”

Nhìn Thẩm Tinh Không đứng ở đó, Tường Thu Muội đưa tay ra kéo cô xuống, ấn người cô ngồi xuống ghế: “Vẫn cứ giống như trẻ con thế, mau uống đi, đã mấy tuổi rồi, sao lại cứng nhắc thế không biết!”

Thẩm Tinh Không bị mấy người bao quanh, nam nữ đều có, đều ở bên tai cô bảo uống đi uống đi.

Cốc rượu đưa lên tới tận miệng, Tường Thu Muội bóp má cô lại rồi cho rượu vào miệng cô.

Thẩm Tinh Không nuốt nửa thì sặc, cô ho vài tiếng, rượu này tuy là có chút cay nhưng rượu này đúng là không khó uống.

Những cô gái đứng quanh đó đều chặc tuổi cô, ai ai cũng trang điểm rất đậm, bọn họ đều khá là nhiệt tình, kéo tay Thẩm Tinh Không nói chuyện cùng, đưa hoa quả cho cô.

Thẩm Tinh Không uống mấy cốc rượu vào bụng, đầu óc cô mơ màng cả đi, mặt và tai nóng ran hết cả lên, cả người cô lâng lâng như đang bay.

Cô bắt đầu hiểu tại sao lại có nhiều người thích mượn rượu giải sầu như thế, hóa ra con người sau khi uống rượu thì khả năng suy nghĩ và cảm quan liền trở nên ngưng trệ, rất nhiều những nỗi đau khổ trong lòng đều dễ dàng bị ném đi, rượu làm cho con người ta cảm thấy hưng phấn, cô ngồi ở đó, nghe tiếng nhạc đập thình thịch, trong lòng những nỗi đau dường như bắt đầu bị tê liệt hoặc là tan biến mất.

Vừa uống rượu, vừa nghe câu chuyện mà bọn họ nói với nhau, chẳng bao lâu sau, Thẩm Tinh Không cảm thấy mình và bọn họ hoàn toàn không phải người cùng một thế giới, nhìn lại Tường Thu Muội cô ấy và bọn họ bất luận là nam hay nữ đều hết sức hào hứng, hoàn toàn hòa vào thành một loại người với bọn họ.

Thẩm Tinh Không nghe bọn họ nói chuyện, nạo bỏ phá thai, chia tay, nhà nghỉ, tình một đêm....

Cô nuốt nước bọt, cảm thấy bản thân mình thực sự choáng váng rồi.

Nhìn Thẩm Tinh Không không có cách nào để bắt chuyện kịp với bọn họ, Tường Thu Muội liền kéo cô tới bên cạnh mình, đưa ra đề nghị cùng nhau chơi trò nói thật.

Thẩm Tinh Không không biết là bản thân mình đen đui hay người quay chai rượu muốn đùa với cô mà cô luôn là người thua, đối mặt với những câu hỏi sắc bén của bọn họ cô sắp không chịu được nữa rồi, rượu cứ uống hết ly này tới ly khác, cô bắt đầu thấy choáng váng, cô kéo tay Tường Thu Muội cầu cứu, nói rằng cô sợ mùi rượu nồng nặc về nhà sẽ không giấu được.

Tường Thu Muội cũng đã giúp cô đỡ cô không ít nhưng Tường Thu Muội vẫn hòa vào cuộc chơi hơn.

Thẩm Tinh Không thực sự không uống được nữa, cô ấn tay vào hai tên thái dương, dựa lưng vào ghế sofa, rồi cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi xách vang lên.

Cô phản ứng chậm chạp, cầm điện thoại ra, nhìn thấy trên màn hình là hai chữ A Tiến.

Cô nuốt nước bọt, nhìn môi trường phức tạp xung quanh, nghĩ cũng không nghĩ cô liền tắt máy.

A Tiến vẫn không chịu bỏ cuộc, Thẩm Tinh Không vừa tắt đi anh lại gọi tới, cứ như vậy mấy lần, Tường Thu Muội ngồi phía đối diện cũng nhìn ra, cô ấy cười he he và cướp lấy điện thoại, nói vui vẻ: “Là A Tiến! Woa! Các cậu không biết người đàn ông này ngẫu thế nào đâu! Giống như diễn viên điện ảnh ấy! thực sự, nếu ai có thể có được anh ấy vậy thì Tường Thu Muội tôi đây sẽ nhìn người đó như thần tượng!”

Mấy cô gái khác hứng thú ghé lại hỏi Thẩm Tinh Không người đó là ai.

Tường Thu Muội nói với vẻ si mê rằng đó là bảo vệ của cô.

Mọi người rượu vào càng hào hứng hơn và tìm việc để làm, bọn họ yêu cầu Thẩm Tinh Không gọi A Tiến vào để cho bọn họ nhìn, các nam sinh cũng không phục, nói rằng chắc chắn là lừa người khác, sao có thể đẹp trai hơn bọn họ được chứ.

Thẩm Tinh Không cầm lấy điện thoại của mình, mím môi không nói gì, Tường Thu Muội thấy tình hình có vẻ nguội lạnh, cô liền cướp lấy điện thoại, rồi bắt máy, cô hét vào trong điện thoại: “Bọn em đang ở quán bar XX! A Tiến, Thẩm Tinh Không bị bắt nạt rồi! Anh mau tới đây! Có người bắt nạt cô ấy.”

Thẩm Tinh Không vội vàng cướp lấy điện thoại, Tường Thu Muội đã tắt máy đi rồi.

Nhìn ánh mắt phẫn nộ của Thẩm Tinh Không, Tường Thu Muội ngồi xuống ghế sofa, uống rượu rồi cười: “Xem nhé, vệ sĩ nhà người ta làm đúng chức trách lắm, tớ đảm bảo, không tới mười phút anh ấy nhất định bay tới đây cho mà xem!”

Thẩm Tinh Không có chút không vui, bản thân mình chơi thế nào cũng được nhưng cô không muốn lôi A Tiến vào, việc hôm nay cô tới quán bar nhất định sẽ bị Thẩm Chi Diệu biết. Anh sẽ đánh cô không? cô hoài nghi.

Tường Thu Muội vỗ vỗ tay vào vai Thẩm Tinh Không: “Chẳng phải cậu vẫn nói anh ấy là con chó chạy của chú Hai cậu à? Đúng lúc chúng ta đùa với anh ấy một chút giúp cậu bồ tức! Đợi lát nữa nhìn nhé, tớ nhất định sẽ đối đãi tử tế với anh vệ sĩ!”

Thẩm Tinh Không nghĩ đợi lát nữa A Tiến tới thì cô sẽ cùng với anh rồi đi, dù sao thì việc cô tới quán bar anh cũng biết rồi, nói hay không nói với Thẩm Chi Diệu thì đó là việc của anh, nơi này cô thực lòng không muốn ở thêm nữa.

Quả nhiên, chưa tới mười phút, liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang vội vàng vàng len lỏi qua dòng người đi tới.

Tường Thu Muội hào hứng đứng lên, nhìn A Tiến, giọng nói thấp xuống nói với mọi người: “Chính là anh ấy, mau nhìn đi, đẹp trai không? Thực sự, tớ yêu anh ấy muốn chết luôn!”

Mấy cô gái vừa nãy còn lớn tiếng nói sẽ trêu chọc A Tiến lúc này cũng hào hứng gọi, rồi cùng nhau tiến lên vây lấy A Tiến nhìn trước nhìn sau, nhìn trên nhìn dưới, bọn họ thì nhau nói: “Soái ca! Nhà bọn họ trả anh lương bao nhiêu? Có muốn chuyển sang đi theo em không?”

Thẩm Tinh Không nhìn A Tiến trán anh ướt đầm mồ hôi, chiếc áo vest trên người cũng đã có những vết nhăn nhưng không hề ảnh hưởng tới sức hấp dẫn của anh, đồng tử mắt anh mở rộng ra rồi hai mắt trừng lên, đám nữ sinh vây xung quanh anh nhìn vậy cũng không dám hỗn láo.

Thấy Thẩm Tinh Không không làm sao, cũng không có dấu hiệu bị bắt nạt gì, ánh mắt A Tiến có phần phần nộ. Thẩm Tinh Không liếc nhìn anh một cái rồi quay đầu đi, cô kéo cổ áo chiếc váy đang trễ xuống lên rồi cầm rượu uống.

A Tiến đưa tay ra cướp lấy cốc rượu, giọng nói lạnh lùng: “Tiểu thư, cùng tôi đi về nhà!”

Thẩm Tinh Không liếc nhìn anh một cái, mặc kệ anh.

A Tiến tức giận, hơi thở anh dồn dập, anh cởi chiếc áo ngoài ra choàng lên vai cô: “Sao cô có thể tới những nơi thế này chứ! Mau cùng tôi về nhà.”

Tường Thu Muội đứng bên cạnh thấy vậy liền ghé sát lại gần A Tiến: “Đừng hung dữ thế mà! Nhà các anh là xã hội phong kiến đấy à, người trẻ chơi đùa một chút thôi! Anh đừng căng thẳng, chúng ta đều là bạn, cũng không làm gì hại Tinh Không!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Hạ Thuốc

A Tiến bắt đầu thể hiện sự tức giận lên nét mặt, anh liếc mắt lờm Tường Thu Muội một cái, cô ta liền bị dọa cho sợ hãi, co rúm người lại lùi về ghế sofa không dám nói thêm gì nữa.

A Tiến đưa tay ra kéo Thẩm Tinh Không, Thẩm Tinh Không nhìn Tường Thu Muội bị dọa cô liền thấy không vui, cô hất tay anh ra: “Anh đủ chưa hả? Anh có biết thân phận của mình là gì không? anh chỉ là một tên vệ sĩ thôi, dựa vào cái gì mà mệnh lệnh cho tôi? Tôi cứ ở đây đây anh làm được gì nào!”

A Tiến mím chặt môi, cúi đầu xuống nhìn cô, hai mắt sâu như biển.

Bầu không khí có chút lúng túng, một nam sinh đã rời đi đột nhiên quay lại, vỗ tay vào vai Tường Thu Muội, cười ha ha rồi rót một ly rượu: “Vị đại ca đây, đừng tức giận nữa, mọi người đều cùng nhau chơi vui vẻ thôi mà! Có điều nếu như anh muốn đưa Tinh Không về nhà vậy thì đưa đi, nhưng ly rượu này anh phải để cho tôi mời Tinh Không, chúng tôi còn chưa được chơi vui vẻ với cô ấy mà cô ấy đã đi rồi, thật đáng tiếc có đúng không nào?”

Thẩm Tinh Không nhìn ly rượu đó, cô còn chưa kịp động đậy đã thấy A Tiến cướp lấy và một ngụm uống hết.

Nam sinh đó cười híp mắt lại, cúi đầu xuống cùng với Tường Thu Muội giao tiếp bằng ánh mắt, Tường Thu Muội lập tức hiểu ra liền cười cười rồi kéo tay Thẩm Tinh Không: “Cậu ngồi xuống đã, tớ nói với cậu vài câu rồi hãy đi, A Tiến, anh cũng ngồi xuống đi, anh xem bọn họ cũng không làm gì có đúng không? anh không cần lo lắng.”

A Tiến không động đậy, đứng ở bên cạnh, ánh mắt sắc lạnh nhìn mấy cậu ấm cô chiêu đứng ở đó.

Tường Thu Muội ghé sát vào tai Thẩm Tinh Không: “Tôi nay cậu cho bọn tớ mượn vệ sĩ của cậu đi....bọn tớ cho ít thuốc vào trong rượu của anh ấy....he he, lát nữa anh ấy sẽ không còn là A Tiến mặt lạnh như tiền nữa....”

Thẩm Tinh Không hít thở một hơi, cô nhìn Tường Thu Muội, thấp giọng nói: “Cậu đã cho cái gì vào rượu anh ấy?”

Tường Thu Muội khẽ cười: “Thì là cái thứ giúp cho đàn ông hưng phấn ấy.... chẳng phải là cậu ghét anh ấy à, tôi nay chúng ta sẽ xử lý anh ấy, nếu anh ấy mà còn hung hãn tớ gọi mấy chị em chơi cùng anh ấy, đảm bảo ngày mai anh ấy sẽ xấu hổ muốn chết, chụp mấy bức ảnh sau này bảo anh ấy làm gì anh ấy sẽ làm cái đó.”

Thẩm Tinh Không hơi thở không được ổn định, cô nắm chặt hai tay lại: “Làm cái gì? Chụp ảnh gì?”

Tường Thu Muội vỗ tay vào vai cô: “Cậu đi đi, yên tâm, không chết người đâu mà lo, như thế là còn nhẹ với anh ấy đấy.....cậu nhìn mấy người đẹp đây xem, đều thật lòng muốn chơi cùng anh ấy đấy, người chịu thiệt là người của chúng ta ấy chứ.....lát nữa cậu từ mình về nhà nhé, hay để tớ gọi tài xế của tớ đưa cậu về cũng được, đi đi, để A Tiến đấy tớ xử lý.”

Thẩm Tinh Không quay đầu nhìn A Tiến, phát hiện mặt anh hơi đỏ lên rồi. Tường Thu Muội đột nhiên lớn tiếng nói: “Tinh Tinh muốn đi nhà vệ sinh à? Vậy thì anh A Tiến đợi một chút nhé, em cùng với cô ấy đi vệ sinh, quay lại thì hai người về.”

A Tiến nhìn Thẩm Tinh Không bị Tường Thu Muội kéo rời đi, anh rất muốn đi theo nhưng một cô gái vội vàng ngăn anh lại, cười: “Soái ca, anh đi theo làm cái gì? Nhà vệ sinh nữ anh cũng không vào được, ngồi xuống đi mà, bọn họ cũng có ăn thịt anh đâu mà anh sợ!”

A Tiến không ngồi xuống, anh đứng nhìn theo phía Thẩm Tinh Không rời đi.

Đưa Thẩm Tinh Không ra tới cửa, Tường Thu Muội tìm tài xế của mình tới, đẩy cô lên xe, rồi nhìn cô cười và nói cô: “Đợi đấy xem nhé, tớ nhất định sẽ xử lý đẹp cái tên vệ sĩ của cậu. Cậu về nhà tắm rửa đi cho thoải mái, hoặc là bảo tài xế đưa cậu đi mua bộ quần áo khác, uống ít trà nóng vào để giải rượu, chú Hai cậu sẽ không phát hiện ra đâu.”

Thẩm Tinh Không nhìn cô bạn, đang định nói gì đó thì cửa xe đã đóng lại. Chiếc xe sau đó liền được khởi động, cô vội vàng thò đầu ra khỏi cửa xe, chỉ nghe thấy Tường Thu Muội bảo cô yên tâm, sẽ không xảy ra án mạng đâu....

Thẩm Tinh Không ngồi trên ghế, cô nheo mày lại, cảm đồng phục ra thay.

A Tiến.....

Anh chàng đó, ai mà anh là con chó chạy của Thẩm Chi Diệu chứ!

Thẩm Tinh Không nhìn thấy anh bảo vệ Thẩm Chi Diệu vô điều kiện là cô lại thấy tức, nhưng đêm nay.....

Nhìn mấy cô gái đó dường như chơi quen rồi, bọn họ lại còn hạ thuốc với A Tiến nữa....

Thẩm Tinh Không cảm thấy lồng ngực rất khó chịu, cô thò đầu ra ngoài cố hít thở không khí bên ngoài cửa sổ, muốn giải tỏa đi cảm xúc không nên có lúc này.

Mặc kệ anh! Cho anh một bài học, để anh đừng có muốn làm gì thì làm!

Tại quán bar.

A Tiến đứng đó, anh cảm nhận thấy rõ ràng máu trong người như đang sôi lên, cơ thể bắt đầu nóng rực.

Anh hít thở thật sâu, nhìn một mình Tường Thu Muội quay về, anh nheo mày lại: “Tiểu thư nhà chúng tôi đâu?”

Tường Thu Muội cầm lấy một điều thuốc từ người bên cạnh ra hút, nhìn anh: “Tinh Không nói cô ấy cảm thấy không thoải mái nên em đã bảo cô ấy lên phòng ở trên tầng nằm nghỉ rồi, anh có muốn đi lên xem thế nào không? hình như cô ấy còn nôn nữa!”

A Tiến không che giấu sự tức giận, anh nghiêng răng lại nhìn chằm chằm Tường Thu Muội: “Ở phòng nào?”

Tường Thu Muội biểu thị cho mấy cô gái đi theo, cô dựa vào người A Tiến: “305, phòng ở đây cũng là phòng hạng sang đấy, không kém gì khách sạn đâu, ngủ cũng rất thoải mái.”

Mấy cô gái nghe thấy vậy đang cười thầm trong bụng.

A Tiến cảm thấy hai tai mình đang giật và nóng ran lên, anh nhanh chân đi lên lầu, thoát khỏi đám người ồn ào, anh bước chân lên cầu thang, nhìn Tường Thu Muội đang đuổi theo mình, anh nói cảnh cáo: “Tinh Không không cùng một hạng người với cô, sau này cô đừng đưa cô ấy tới những nơi thế này, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Tường Thu Muội nhún nhún mày, nhìn bộ dạng của anh khi nổi nóng cũng rất ngầu: “Ồ, lại còn Tinh Không? gọi cũng thân mật nhì!”

A Tiến không quan tâm tới cô ta, anh nhanh chân đi tới trước cửa phòng 305, anh đá cửa ra đi vào trong.

Đi vào phòng trong cũng không nhìn thấy Tinh Không, anh bắt đầu phẫn nộ, anh quay đầu lại nhìn người phía sau.

Tường Thu Muội ở phía sau lưng anh đã cởi chiếc áo ba lỗ trên người ra rồi.

Hai mắt A Tiến hoa đi, anh đưa tay lên trán giữ lại cố lấy lại sự tỉnh táo.

Tường Thu Muội tiến lên phía trước, cô ta ưỡn ngực ra ghé sát vào người anh, đưa tay vòng vào eo anh thấp giọng nói: “A Tiến, em thích anh từ lâu lắm rồi, sao anh chẳng quan tâm gì tới em thế....”

A Tiến giằng tay cô ta hất ra, gầm lên: “Tinh Không đâu?”

Tường Thu Muội suyt nữa thì ngã, cô ta hức một tiếng: “Đồ khúc gỗ thôi tha! Tinh Không sớm đã rời đi rồi! Cô ấy cảm thấy anh thật phiền phức anh có biết không hả? Cô ấy đang đùa anh đấy! cô ấy biết bọn này muốn xử anh nên sớm đã đi rồi!”

A Tiến cảm thấy mọi đồ vật đều biến thành hai rồi, bước chân anh loạng choạng bước ra ngoài cửa, anh nghiêng rặng lại: “Tôi không muốn ra tay với bạn của tiểu thư, nếu không muốn ăn đòn thì rút hết ra.”

Tường Thu Muội cười lạnh lùng, ra hiệu cho một cô gái khóa cửa lại, cô ta giờ tay lên ngắm nghía những móng tay được cắt gọt cẩn thận rồi nói: “Không ra ngoài được rồi A Tiến, anh dám đi em sẽ cáo anh tội cưỡng hiếp! Ngoan ngoan nằm xuống, chúng ta qua đêm nay thì em sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, anh thích anh sao anh lại không hiểu nhỉ?”

A Tiến nắm chặt hai tay thành nắm đấm, anh không nể tình nữa, đưa tay lên đẩy cô gái đang cản đường anh sang một bên.

Tường Thu Muội thấy vậy, cuối cùng cũng không nhịn được cơn tức giận cô ta liền xông tới, nhảy lên lưng A Tiến, kẹp tay vào cổ anh: “Anh không đi nổi đâu! Anh đã uống loại thuốc đó rồi nếu không đựng vào con gái thì sẽ bí bách tới chết mất!”

Loại thuốc đó đúng là rất mạnh, A Tiến có thể chịu đựng được việc dính đạn mà không cần thuốc mê nhưng không chống lại được sự khốc liệt của loại thuốc này. Anh cảm thấy hai chân mình dường như không còn chút sức lực nào, anh cố hít thở một hơi thật sâu nhưng cuối cùng hai chân vẫn khụy xuống dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Chúng Ta Sẽ Không Còn Là Bạn Nữa

Mấy nữ sinh tiến lên phía trước cùng nhau khiêng A Tiến lên giường, Tường Thu Muội mệt tới nỗi thè lưỡi ra thở hổn hển, cô ta đâm vào bộ ngực săn chắc của A Tiến, cười híp mắt lại: “Đồ đáng chết, nặng thế không biết!”

Mấy nữ sinh khác liền cười Tường Thu Muội: “Đừng có mắng yêu người ta nữa! Thuốc này có phải đã cho nhiều quá không, cậu xem người này sao lại hôn mê bất tỉnh vậy?”

Tường Thu Muội đưa tay ra chạm vào cơ thể A Tiến, nhưn mảy nói: “Người hôn mê rồi nhưng chỗ đó không bị hôn mê, mấy người nếu mà muốn thì xếp hàng đợi đi, tớ đã muốn có được anh ấy lâu lắm rồi, đợi tớ chơi đủ rồi thì tớ lượt mấy người.”

Mấy nữ sinh kia hức một tiếng rồi đi ra ngoài vẻ không vui.

Khóa cửa lại, Tường Thu Muội nhìn A Tiến, đưa tay sờ lên hai hàng lông mày dày và đen của anh, càng nhìn càng thấy người đàn ông này đẹp trai, nói thực lòng, nữ sinh của Triển Đức không có ai là không ghen tỵ với Thẩm Tinh Không – cô xinh đẹp, gia thế tốt, cả ngày lúc nào cũng đem theo một vệ sĩ đẹp trai thế này bên người, kể cả là cô không cố ý thể hiện khoe khoang nhưng người khác nhìn vào cũng thấy khó chịu.

Tường Thu Muội cời từng chiếc cúc áo của A Tiến, người đàn ông này cơ bắp thật săn chắc, thịt chắc nịch từng khúc, cô ta vuốt nhẹ lên bắp thịt săn chắc của anh, cảm thấy máu trong cơ thể mình đang sôi lên. Trên người anh có không ít vết sẹo, chắc là do thời gian đi làm lính để lại, cô ta nghe Thẩm Tinh Không từng nói, anh từng tham gia đánh nhau, rất nhiều lần tưởng chết.

Cô ta hôn lên ngực anh, trên người anh không có mùi mồ hôi, rất thơm tho và sạch sẽ - hoàn toàn khác với những người đàn ông trước kia của cô ta.

Cô ta ôm lấy A Tiến, hôn lên đôi môi hình trái tim của anh, cô ta cảm thấy đây mới thực sự là đàn ông....

Cô ta hôn anh một lúc liền phát hiện anh ngoài cơ thể nóng hừng hực đó thì không có phản ứng gì khác, có chút bức mình, cô ta đưa tay ra nắm lấy bộ phận vì tác dụng của thuốc mà cương cứng lên kia.

A Tiến hức một tiếng, trán toát mồ hôi hạt ra, cuối cùng anh cũng mở mắt ra, hơi thở anh dồn dập nhìn cô gái đang nằm trên người mình, giọng anh khàn khàn, anh dùng tay túm lấy gáy cô ra, thấp giọng gọi: “Tiểu Tinh.”

Tường Thu Muội trong lòng bức dọc, bàn tay dùng lực cô ta véo cho anh một cái: “Tiểu Tinh cái đầu anh ấy! anh xem xem em là ai!”

A Tiến không còn năng lực suy nghĩ nữa rồi, anh cắn rặng lại, vô thức đẩy Tường Thu Muội ra, anh thở hổn hển: “Tiểu Tinh? Mau tránh xa tôi ra,...tôi bị hạ thuốc rồi....tôi sẽ làm hại tới cô đấy....mau tránh xa tôi ra!”

Tường Thu Muội cảm thấy anh đã không còn tỉnh táo gì rồi, liền cố tình trêu chọc anh: “Em không đi đấy anh sẽ làm gì em nào?”

A Tiến co rúm người lại, dây thần kinh trên đầu căng ra, miệng anh chỉ lẩm bẩm: “Tiểu Tinh...Tiểu Tinh...”

Anh gọi nhiều quá làm cho Tường Thu Muội bức cả mình, cô ta bắt đầu cời quần anh ra, hức một tiếng: “Tiểu Tinh Tiểu Tinh! Anh là cái đồ vệ sĩ quèn, anh còn tưởng cô ấy sẽ liếc mắt nhìn anh à? Cả ngày giống như cái đuôi thôi mà tưởng mình là ai chứ!”

A Tiến đột nhiên nắm lấy tay cô ta, anh cố gắng ngồi dậy, vì tác dụng của thuốc sắc mặt anh đỏ lên rồi anh gầm: “Thảm Tinh Không!”

Tường Thu Muội tức giận bịt miệng anh lại: “Đừng có gọi nữa, anh chỉ là vệ sĩ thôi, không cần tới mức lên giường rồi vẫn còn gọi tên cô ta!”

A Tiến run lên vì miệng anh bị nộ hôn mềm mại của cô ta khóa lại, thuốc vẫn còn tác dụng đã làm cho cơ thể anh càng mềm nhũn ra không có chút sức lực nào, anh khê hít thở, khuôn mặt đỏ bừng đầy vẻ mãn nguyện, miệng anh thì thầm gọi: “Tiểu Tinh...Tiểu Tinh...”

Khi Thảm Tinh Không đẩy mấy nữ sinh canh cửa ra, xông vào trong liền nhìn thấy hai người lửa thể đang lăn lộn trên giường.

Mặt cô đột nhiên đỏ bừng lên, máu như chạy lên não, cô nhặt quần áo của Tường Thu Muội từ dưới đất lên vứt về phía cô ta: “Mặc vào!”

Tường Thu Muội có chút bức mình, nhìn cô: “Làm cái gì thế hả? Chẳng phải bảo cậu về nhà trước đi à?”

Thảm Tinh Không nhặt quần áo của A Tiến lên, tiếng lại gần, nhắm mắt lại không nhìn cơ thể anh mà mặc đồ vào cho anh: “Tớ....tớ không thể để cậu làm thế này được....tớ phải đưa anh ấy tới bệnh viện!”

Tường Thu Muội nghiêng rằng lại, đẩy mạnh Thảm Tinh Không ra: “Nếu như cậu còn coi tớ là bạn thì đi ra ngoài đi! Tớ thích A Tiến cũng không phải một hai ngày, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội để tớ và anh ấy qua đêm với nhau, tớ cũng không mưu đồ gì anh ấy, qua đêm nay mọi chuyện lại trở về như trước, Thảm Tinh Không, cậu tác thành cho tớ đi được không?”

Thảm Tinh Không mặc đồ vào cho A Tiến xong, có chút lúng túng mặc quần vào cô anh, cô quay mặt đi, nín thở; “Nếu A Tiến bằng lòng thì tớ không quản, thế nhưng anh ấy bị cậu cho uống thuốc, tớ không thể hại anh ấy....Thu Muội, ngày mai tớ sẽ nói với anh ấy, nếu như cậu thực sự thích anh ấy thì hãy cố gắng, cậu thế này anh ấy chỉ hận cậu mà thôi, cũng sẽ hận tớ....”

Tường Thu Muội tức giận vứt quần áo xuống đất, gầm lên: “Cậu đủ chưa hả? Tôi luôn nhìn cậu, nhà cậu có tiền người trong trường đều cung kính trước cậu nhưng có gì ghê gớm chứ! Nếu không phải tôi chơi với cậu thì trong trường làm gì có ai quan tâm tới cậu! Cậu đối xử với bạn bè thế này à?”

Thảm Tinh Không mím môi lại, cổ họng cô nghẹn lại rất khó chịu, giúp A Tiến kéo khóa lên, cô thấp giọng nói: “Thu Muội, tớ xin lỗi, tớ không thể hại A Tiến thế này được.....cậu mắng tớ cũng được, hận tớ cũng được, tớ sẽ không thể để cậu làm như vậy, anh ấy không tỉnh táo, cậu và anh ấy....như thế này thì còn có ý nghĩa gì?”

Tường Thu Muội phẫn nộ cười lạnh lùng: “Cậu đừng có mà ra vẻ đạo đức nữa! Cậu chẳng qua là không muốn nhìn thấy người khác vui vẻ hạnh phúc, Thảm Tinh Không, có phải cậu nhìn thấy A Tiến ở bên cạnh tớ cậu không thoải mái đúng không? chẳng trách Lục Diễm Trạch đá cậu bỏ đi, cậu chính là một thiên kim tiểu thư lòng dạ hẹp hòi! Lúc đầu rõ ràng là tớ đi tìm anh ấy cuối cùng thì cậu và anh ấy lại ở bên nhau, khi đó sao cậu không để ý tôi là bạn cậu, khi đó sao không nói ở bên anh ấy là tự làm nhục bản thân? Cậu có thể còn tôi thì không thể à? Tôi sớm đã muốn nói cậu, con người cậu vừa ích kỷ vừa tệ nhạt, tự cho rằng mình kiêu ngạo tự đại, ai muốn làm bạn với cậu chứ, nếu không phải tôi thấy cậu đáng thương thì tôi chẳng thèm quan tâm tới cậu.”

Con tim Thảm Tinh Không run lên khi nghe những lời cô ta nói, cô kéo A Tiến dậy, lắc lắc người anh, nói như sắp khóc: “A Tiến! Anh tỉnh lại đi.”

Tường Thu Muội chỉ để ý chút con tức giận trong lòng ra, cô ta người không mặc gì đứng lên, cười lạnh lùng: “Thảm Tinh Không, cậu đưa anh ấy đi đi, đi rồi thì tôi và cậu cũng không còn là bạn bè nữa, cậu cứ đóng kịch đi, cậu và vệ sĩ của cậu chắc chắn có vấn đề, cậu biết không, vừa nãy anh ấy ôm tôi mà miệng không ngừng gọi tên cậu, Tiểu Tinh Tiểu Tinh, gọi thật là thâm thiết tới mức ghê tởm! Hai người có mà đang đóng kịch, tôi sớm nên nghĩ ra, lúc đầu bảo cậu cho tôi số điện thoại của anh ấy mà cậu lấy đủ lí do, hóa ra hai người thông dâm với nhau! Haiz, đúng là bản thủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Cửa Dao Vào Da Thịt Mới Tỉnh Táo Lại

Thảm Tinh Không quay lưng về phía Tường Thu Muội, nước mắt cô chảy ra, cô đỡ lấy cánh tay của A Tiến nhưng sức cô không đỡ được cơ thể nặng như đá của anh.

Tường Thu Muội cười lạnh lùng mặc đồ vào, cô ta nhìn Thảm Tinh Không với vẻ ghét bỏ: “Thôi được rồi, tôi cũng nhìn ra rồi, cậu chơi với anh ấy đi, coi

như tôi là con sói mù mắt.”

Thẩm Tinh Không nhìn cô ta đi ra ngoài gọi mấy nữ sinh kia rồi đi với giọng tức giận, mấy nữ sinh kia cũng không vui vẻ gì lên tiếng mắng: “Làm cái gì thế không biết! Không chơi nổi thì đừng đi chơi! Làm mất công người ta chờ đợi.”

“Đúng thế, Thu Muội, bạn cậu là cái loại gì thế không biết, sau này kết bạn thì mắt cũng phải sáng lên một chút, đừng là chẳng thú vị chút nào.”

Thẩm Tinh Không nghe thấy bọn họ cùng nhau đi rồi, đột nhiên cô cảm thấy con tim mình thật trống rỗng, cô cúi đầu ngả vào vai A Tiến khóc, cô lắc lắc hai vai anh: “A Tiến, anh tỉnh lại đi.... Thu Muội cô ấy không quan tâm tới tôi rồi.... người bạn duy nhất của tôi không quan tâm tới tôi nữa rồi....”

A Tiến khó khăn nuốt nước bọt, anh ho lên một tiếng rồi nắm lấy tay Thẩm Tinh Không, hai mắt nheo lại nhìn cô: “Đi lấy nước lại đây, tôi khát quá....”

Thẩm Tinh Không vội vàng chạy sang bên cạnh lấy một cốc nước, A Tiến uống một hơi hết sạch, Thẩm Tinh Không lại đi rót cho anh một cốc khác, mặt anh vẫn nóng bừng, dây thần kinh trên trán và hai thái dương nổi hết lên, cả người dường như chìm vào bể lửa.

Thẩm Tinh Không lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên mặt cho anh, cô ôm lấy đầu anh khóc: “A Tiến, tôi đưa anh tới bệnh viện nhé.... xin lỗi, tôi....”

A Tiến nắm chặt vai cô rồi kéo cô ra, giọng nói nặng nề, trên trán vẫn không ngừng toát mồ hôi: “Tiểu thư.... không thể tới bệnh viện, cô diu tôi vào trong nhà tắm... tôi cần dùng nước lạnh để hạ nhiệt.... cô đừng ở đây quản tôi nữa, đợi lát nữa cô hãy đi đi, về nhà sớm, đừng để tiên sinh biết việc tôi nay....”

Thẩm Tinh Không nhìn bộ dạng khổ sở của anh, trong lòng càng cảm thấy áy náy khó chịu, cô diu anh: “Không phải chịu đựng làm gì, đi tới bệnh viện đi.... nhìn bộ dạng anh khó chịu như vậy, anh sao có thể chịu được.”

A Tiến nắm lấy tay cô: “Nếu tới bệnh viện thì mọi người đều biết à.... cô diu tôi vào phòng tắm đi, nghe lời, mau lên, tôi không kiên trì được bao lâu nữa đâu!”

Thẩm Tinh Không khóc nước mắt mũi chảy hết ra áo trên vai anh, cô khó khăn đỡ anh lên, diu tới phòng tắm, cơ thể cao lớn của A Tiến xông thẳng vào bên trong, tiếng kêu lên khó chịu của anh làm Thẩm Tinh Không nghe mà cũng thấy thương.

A Tiến khó khăn kéo cổ áo mình ra, cảm thấy vòi hoa sen, vịn sang bên vòi nước lạnh, anh mở nước lớn nhất có thể hướng vòi nước thẳng vào người.

Thẩm Tinh Không nhìn đôi môi anh trắng bệch ra, toàn thân run lên, cô quỳ xuống bên cạnh nắm lấy tay anh nói nghẹn ngào: “A Tiến, xin lỗi A Tiến....”

A Tiến nghiêng chặt răng lại, cơ mặt anh nổi hết lên, anh dùng lực đẩy cô ta nói tức giận: “Mau về nhà đi, cô tránh xa tôi ra một chút!”

Thẩm Tinh Không ngồi dưới đất, nhìn bộ dạng khổ sở anh kìm nén bản thân ở trong nhà tắm, nước lạnh chảy lên người cô, không kiên trì được mà run người lên, cô đứng dậy, chạy ra ngoài rót một cốc nước rồi lại chạy vào, đưa cho anh: “Anh uống thêm một chút đi.... A Tiến....”

Mỗi lần Thẩm Tinh Không tiến lại gần anh, sức nóng trong cơ thể A Tiến dường như lại tăng thêm một phần, anh dường như không có cách nào để nhẫn nại nữa, hai tay anh nắm chặt thành nắm đấm đập mạnh vào nước, anh gầm gừ: “Thẩm Tinh Không! cô không muốn chết thì ra ngoài! Đi về nhà đi!”

Từ trước tới giờ anh chưa từng dùng lời lẽ mạnh mẽ thế này để nói với cô, Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, hai mắt ầng nước nhìn anh, làm cho cô sợ hãi thế này, trong lòng cô đang khó chịu giống như có dao cắt. Bàn tay A Tiến run lên, anh túm lấy chiếc khăn mặt vứt về phía cô, gầm lên: “Mau đi đi, tôi không muốn cô nhìn thấy bộ dạng tôi thế này! Coi như tôi cầu xin cô.”

Thẩm Tinh Không nhìn chăm chăm anh một lát, khuôn mặt cau có và ánh mắt như cầu khẩn của anh làm cho cô cảm thấy hít thở cũng khó khăn, khi anh đang gầm lên với mình, cô liền nhếch nhác chạy ra khỏi phòng.

Dựa lưng vào cửa, Thẩm Tinh Không đưa tay lên lau nước mắt.

Cô không biết nên làm thế nào, anh không đi bệnh viện, cô nghe thấy Từ Thu Muội từng nói, loại thuốc này sẽ làm anh mất kiểm soát, cô sợ anh không nhìn được, nếu như anh xảy ra chuyện gì cô có giết bản thân mình cũng không hóa giải được sự áy náy trong lòng. Thẩm Tinh Không nghiêng chặt răng, cô chạy về phía quầy phục vụ.

Trong phòng tắm, A Tiến nhìn thấy Thẩm Tinh Không đóng cửa rồi đi rồi, cuối cùng anh cũng không gầm lên nữa, ngọn lửa trong người dường như đang đốt cháy cơ thể anh, dây thần kinh trên đầu anh giật lên đùng đùng, anh thu tay về, từ trên bồn rửa mặt anh vói xuống một con dao cạo, bàn tay anh run run giờ cánh tay mình lên, anh hướng con dao cạo về phía cánh tay, nhắm mắt lại cửa con dao xuống.

Máu tươi chảy ra, con dao xiết vào da thịt làm cho tâm trí anh như tỉnh ra, anh nghiêng răng chịu đựng, anh nhìn cánh tay của mình, lại một nhát nữa cửa xuống.

Nếu như không dùng cách này để kìm nén dục vọng trong người mình, anh không còn cách nào khác để có thể khống chế bản thân.

Máu tươi nhỏ từng giọt xuống bồn tắm, những giọt máu hòa vào nước lan ra thành những bông hoa màu hồng, anh cắn chặt môi lại, đồng tử mắt anh mở rộng và lan ra ánh nhìn mơ màng.

Thẩm Tinh Không sốt sắng đứng đợi ở cửa cầu thang, phía dưới có tiếng bước chân rầm rầm vang lên, cô vội vàng chạy lại gần, quả nhiên, người đàn ông đi đầu mang theo một sắc mặt lạnh lùng cùng với sự tức giận, ánh nhìn sắc như dao đang hướng về phía cô.

Con tim Thẩm Tinh Không run lên, cô nhìn Thẩm Chi Diệu đang đi lên lầu, cô vừa nói vừa khóc chạy lại gần, túm lấy cánh tay anh: “Cứu lấy A Tiến....anh ấy bị người khác hạ thuốc rồi...” Thẩm Chi Diệu neho chặt mày lại, đẩy cô sang một bên, anh sai bước dài đi về phía căn phòng có A Tiến ở bên trong.

Lấy chân đạp cửa ra, anh chạy xông vào nhà tắm, nền nhà tắm khắp nơi đều là nước hòa với máu, sắc mặt A Tiến trắng bệch nằm trong đó, miệng mấp máy, cảnh đó thực sự làm người khác phải rùng mình.

Thẩm Tinh Không đi theo vào, nhìn thấy cảnh này, cô lấy tay bịt miệng rồi khóc òa lên.

Thẩm Chi Diệu vội vàng hất cằm ra lệnh cho những người đi theo đưa A Tiến ra, anh đi lại gần kéo tay Thẩm Tinh Không ép cô quay đầu lại nhìn rồi anh lại kéo tay cô ra khỏi phòng tắm, anh cầm điện thoại gọi 120.

Đặt điện thoại xuống, anh cúi đầu nhìn Thẩm Tinh Không nước mắt không ngừng chảy ra, giọng nói anh hỏi lạnh lùng: “Ai đưa em tới nơi thế này?”

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, vừa khóc vừa nói: “Là cháu không tốt....cháu...”

Thẩm Chi Diệu túm lấy cổ áo cô, ánh mắt nhìn chăm chăm cô như sắp phun ra lửa, anh thở ra hơi thở phẫn nộ: “Mau chóng đi về nhà cho tôi! Còn dám đặt một bước chân tới đây tôi chặt gãy chân!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Em Thương Xót Cậu Ta?

Thẩm Tinh Không bị anh đẩy phất ra, cô va cả vào tường, nhìn mấy người đang khiêng A Tiến chân tay be bết máu ra ngoài, con tim cô đột nhiên như muốn nổ tung ra.

Thẩm Chi Diệu nhìn bộ dạng cúi đầu rơi nước mắt của cô, anh gọi một người ở lại, lạnh lùng ra lệnh: “Đưa cô ấy về.”

Thẩm Tinh Không muốn đi theo, cô nhìn Thẩm Chi Diệu và nói: “Cháu muốn đi tới bệnh viện cùng anh ấy....”

Thần sắc Thẩm Chi Diệu sầm xuống, anh gằn giọng nói lạnh lùng: “Không muốn thêm phiền phức thì quay về! Bệnh viện không phải là nơi em đi! Quay về.”

Thẩm Tinh Không nhìn mọi người vội vã rời đi, cô thút thít, mũi đều ngửi thấy mùi tanh của máu, cô hai tay lạnh ngắt nắm chặt lại với nhau, đầu óc lúc này hết sức hỗn loạn.

Cô chỉ có gây thêm phiền phức thôi...

Người Thẩm Chi Diệu giữ lại đi tới gần nói với cô: “Tiểu thư, về nhà đi!”

Thẩm Tinh Không lau nước mắt đi, cùng với người đó vội vàng rời khỏi căn phòng.

Tại quán bar.

Tướng Thu Muội ngồi trên ghế sofa, cô ta bọc dọc uống mấy ngụm rượu, vẫn cảm thấy trong lòng bí bách, cô ta ném ly rượu xuống đất.

Mấy nữ sinh bên cạnh nhìn cô ta, rồi khuyên: “Đừng tức giận nữa, bạn bè là như thế đấy, bình thường thì nói có thể là cánh tay trái của mình thế nhưng tới những lúc then chốt thì lại chém cho mình một nhát dao.”

Một nữ sinh khác nhìn Tướng Thu Muội: “Tôi nói cậu cũng kém thật đấy, người đàn ông mình đã kéo lên được tới giường rồi mà còn để cho người khác cướp mất, nếu tôi là cậu á, tôi sẽ đánh cho con bé đó một trận!”

Tướng Thu Muội hức một tiếng: “Cậu dám đánh cô ta? Chú Hai cô ta có thể bóp chết chúng ta đấy, cậu không biết trường chúng ta có một ngôi sao hội họa trong tương lai đâu, chính vì muốn đưa Thẩm Tinh Không bỏ trốn mà bị chú Hai cô ta làm cho hai tay tàn phế luôn!”

Mấy nữ sinh bĩu môi rồi nói về kích bác: “Cậu sợ chú Hai cô ta nhưng tại này không sợ, bọn tôi cũng không quen biết gì cô ta, xảy ra chuyện gì cũng chẳng ai nghi ngờ gì tới chúng tôi.”

Tường Thu Muội lườm cho bọn họ một cái rồi nói: “Đừng có làm liều, Thẩm Tinh Không không phải là người muốn đụng vào thì đụng đâu. Tôi cũng chỉ là tức lên thì nói thế thôi, tức thì tức chứ tôi cũng chưa dại tới mức tự đi tìm cái chết.”

Mấy nữ sinh khác liếc mắt nhìn nhau rồi cạ ly với Tường Thu Muội: “Biết rồi, chú Hai cô ta lợi hại đúng không? bọn này chẳng qua cũng chỉ là thấy tức thay cho cậu thôi....”

Trong lòng Tường Thu Muội vẫn thấy tức anh ách, cô ta uống rượu ừng ực, đầu thấy hơi choáng váng rồi, nhìn đồng hồ sau đó nói: “Thôi bỏ đi, các cậu chơi đi, tôi về nhà đây, ngày mai còn phải đi học nữa!”

Mấy nữ sinh kia chào tạm biệt Tường Thu Muội rồi tiếp tục ở lại quán bar chơi.

Tại Thẩm gia.

Thẩm Tinh Không ngồi trước cửa sổ, cô ngây người nhìn ra bên ngoài trời tối om như mực.

Trời rất lạnh, mở cửa sổ có một lúc mà khi cô thò ra còn nhìn thấy khói.

Lạnh như vậy, A Tiến chảy nhiều máu như thế....

Sống mũi cô lại thấy cay sè.

Bãi đỗ xe dưới nhà có chiếc xe được lái vào trong, cô lập tức đứng lên, nhìn theo xe của Thẩm Chi Diệu, cô vội vàng chạy ra khỏi phòng, chạy nhanh xuống dưới tầng.

Thẩm Chi Diệu mặc trên người chiếc áo sơ mi màu trắng, chiếc áo vest được vắt bên tay, trên chiếc áo màu trắng có lấm tẩm vết máu đỏ, Thẩm Tinh Không bám chặt tay vào lan can cầu thang, cắn môi nhìn anh.

Thẩm Chi Diệu nhìn bộ dạng lo lắng của cô, trong lòng tuy là vẫn còn tức giận nhưng anh biết cô đã có được bài học rồi, anh đưa tay lên vỗ cô lại rồi lên tiếng lạnh lùng: “Lại đây.”

Thẩm Tinh Không nắm chặt hai tay lại, từ từ đi xuống cầu thang rồi tiến lại gần phía anh. Thẩm Chi Diệu nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng bệch của cô, đột nhiên anh giờ tay lên định tát cô.

Thẩm Tinh Không nhắm chặt mắt lại, cô co rúm người vào nhưng không hề né.

Bàn tay của Thẩm Chi Diệu dừng lại bên tay cô, miệng anh khẽ nhếch cười, anh ghé gần vào tai cô, nói gần giọng xuống vẻ nghiêm khắc: “Tôi đã dung túng và nhẫn nhịn hết mức rồi, nếu như còn làm loạn nữa tôi nhất định cho em một bài học nhớ đời đây.”

Thẩm Tinh Không cứng đờ người ra, hai vai cô co rúm lại, cô thấp giọng run rẩy hỏi: “A Tiến....thế nào rồi?”

Thẩm Chi Diệu không còn ghé sát vào cô nữa, anh vứt chiếc áo vest xuống ghế sofa, kéo lỏng chiếc cà vạt ra: “Phải tỉnh đường, cậu ta bị chảy không ít máu.”

Thẩm Tinh Không nghẹn đắng cổ họng lại, cô nắm chặt hai tay lại: “Xin lỗi....”

Thẩm Chi Diệu quay đầu liếc nhìn cô một cái: “Em cùng ai đi tới quán bar?”

Thẩm Tinh Không mím chặt môi không nói gì.

Thẩm Chi Diệu neho mắt lại, ánh mắt ánh lên sự phẫn nộ, anh hức một tiếng lạnh lùng rồi hỏi: “Là cái đứa họ Tường đó?”

Thẩm Tinh Không biết anh nhất định sẽ giải quyết sự việc này, cô tiến lại gần anh, túm lấy cổ tay áo anh, giọng nói rụt dè, cô lắc lắc đầu: “Đừng....là cháu đi cùng cô ấy....đừng làm hại bạn của cháu....”

Thẩm Chi Diệu cảm thấy bức mình, anh nắm lấy cổ tay cô, bóp chặt tay lại, hai mắt trợn lên nhìn cô chăm chăm “Hôm nay người trúng loại thuốc đó là A Tiến, cậu ấy đã chảy bao nhiêu máu em cũng đã nhìn thấy, em có từng nghĩ nếu như là em trúng loại thuốc đó thì sẽ thế nào không? ai cho em ăn gan hùm mà dám đi tới những nơi như thế? Thẩm Tinh Không! em không dùng não mà suy nghĩ khi hành động thì cũng nghe lời một chút chứ!”

Thẩm Tinh Không bị anh mắng làm cho sợ hãi, hai mắt cô đỏ ngầu lên, cô cúi đầu xuống, nước mắt giọt xuống tay anh.

Thẩm Chi Diệu nhìn bộ dạng đó của cô, trong lòng chỉ cảm thấy tức giận, một tay anh vòng qua eo cô, dùng lực kéo cô về sát phía mình để cơ thể cô áp sát vào cơ thể anh, anh cúi đầu xuống gần giọng hỏi: “Khóc cái gì?”

Thẩm Tinh Không đẩy anh ra, cô quay mặt sang một bên: “Cháu cũng không muốn thế....cháu cũng chưa từng nghĩ sẽ làm hại A Tiến....”

Hai mắt Thẩm Chi Diệu sầm lại, anh còn nhớ, cô từng tặng A Tiến áo sơ mi.

Cô tặng cho A Tiến kết quả A Tiến lại lừa anh nói rằng là cô tặng cho anh....

Anh đáng thương thế à?

Chính vì điều này mà anh đang muốn phát điên lên, trong lòng chỉ muốn giết người.

Hai bàn tay của Thẩm Chi Diệu đều ấn vào eo cô, dường như anh muốn cơ thể cô hòa vào cơ thể mình, anh ghé sát mũi mình vào mũi cô, nghiêng răng lại hỏi: “Em thương xót cậu ta?”

Thẩm Tinh Không giật mình, ngẩng đầu lên nhìn anh....

Ngừ khí của anh, sao mà....

Tràn đầy sự ghen tuông?

Thẩm Chi Diệu cũng biết bản thân mình đang hành động như một kẻ ngốc, nhưng anh vẫn ôm chặt lấy cô, nghiêng răng lại: “Trả lời đi.”

Thẩm Tinh Không gần như sắp nghẹt thở, hơi thở của anh bao trùm lấy luồng không khí trước mặt cô, bàn tay ấm nóng của anh vẫn đặt lên eo cô ép cô sát lại gần anh làm cho cô cảm thấy đau hết da thịt, cô lại nhớ tới cảnh tượng từng có với anh, cô hoảng loạn vùng vẫy, né đi ánh mắt của anh: “Bỏ ra, Thẩm Chi Diệu!”

Thẩm Chi Diệu nheo hai mắt lại, dường như anh đang muốn nhìn vào tận trong tim cô.

Thẩm Tinh Không cảm thấy hốt hoảng, tới nỗi trong đầu cô không nghĩ được gì nữa, cô nghẹn ngào nói: “Tôi thương xót anh ấy đấy! chú quân không nổi!”

Vừa dứt lời, cô chỉ nghe thấy cánh tay mình các khớp xương kêu lên khảng khặc.

Ngay sau đó là một cơn đau chạy khắp toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đâu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tin Tức Vu Khống Trên Bảng Tin

Thẩm Tinh Không kìm nén sự tức giận nhìn Thẩm Chi Diệu, anh cũng nheo mắt lại nhìn cô.

Đôi lông mày của cô vì đau mà nheo lại, cô mím chặt đôi môi hoa anh đào lại chứ nhất định không chịu kêu lên một tiếng nào.

Thẩm Chi Diệu nhìn chằm chằm vào đôi mắt ửng nước của cô, anh dần dần động lòng, anh bỏ cánh tay cô ra, anh thấp giọng xuống nói với cô: “Trong thiên hạ này, việc khác tôi không quản nhưng duy nhất có em, việc trên việc dưới, việc lớn việc bé tôi đều quản hết.”

Thẩm Tinh Không vẫn mím chặt môi, cô quay mặt đi không nhìn vào ánh mắt như thể đang hiện lên hai chữ chiếm hữu trong đó, con tim cô đập lên thành thịch, cô hức một tiếng: “Đồ điên!”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô không rời mắt, anh cảm thấy máu trong người như đang sôi lên, đúng lúc này điện thoại đổ chuông anh mới bỏ cô ta, quay người đi lấy điện thoại.

Thẩm Tinh Không xoa xoa cánh tay đau nhức của mình, cô nhìn khuôn mặt tức giận của anh cầm điện thoại lên nghe.

Thẩm Tinh Không nhìn bộ dạng đó của anh trong lòng cô cũng cảm thấy hoảng hốt.

Quả nhiên, anh đặt điện thoại xuống chưa được bao lâu, anh liền cầm điện thoại gọi vào đường dây nội bộ cho đầu bếp, dặn dò: “Sớm ngày mai anh dậy sớm hơn, hầm một ít canh bổ dưỡng đưa tới bệnh viện cho A Tiến, cậu ấy bị thương, mất hơi nhiều máu.”

Thẩm Tinh Không hơi cúi đầu xuống cô rụt rè nhìn Thẩm Chi Diệu.

Thẩm Chi Diệu đưa tay lên bóp trán, liếc nhìn thần sắc căng thẳng của cô, anh hức lên rồi nói: “Bây giờ biết sợ rồi? Sao lúc đi quán bar chơi bời thì không biết sợ.”

Thẩm Tinh Không lại cúi gằm mặt xuống, cảm thấy thật xấu hổ và áy náy.

Thẩm Chi Diệu nhìn đồng hồ thấy trời đã sắp sáng, anh nheo mắt nhìn cô.

“Về phòng ngủ đi, ngày mai dậy rồi đi lên trường học hành cho cẩn thận, nếu còn dám đi theo kẻ khác làm những chuyện điên rồi thì tôi sẽ lột da em”

Thẩm Tinh Không co rúm người lại, cô quay người rồi chạy nhanh lên tầng.

Nhiệt độ buổi tối khá thấp, cô nằm co ro trong chăn, con tim cô không biết vì ai mà đau thắt lại.

Sáng sớm ngày hôm sau Thẩm Tinh Không đã tỉnh dậy rồi, khi đi xuống tầng cô nhìn thấy đầu bếp đang hầm canh ở trong bếp, mùi thơm nồng đậm đặc của anh bay ra ngoài, cô nuốt nước bọt ực một cái.

Đầu bếp nhìn cô, cười cười: “Tiểu thư, tôi múc cho cô một bát nhé?”

Thẩm Tinh Không vội vàng lắc đầu: “Đề lại cho A Tiến đi, để anh ấy bồi bổ sức khỏe....”

Đầu bếp đang định nói anh nấu rất nhiều thì đã thấy cô đeo ba lô vào và chạy ra ngoài.

Ngẩng đầu lên, đầu bếp nhìn thấy Thẩm Chi Diệu đang vừa đơm cúc áo vừa đi xuống tầng.

Anh ta cười cười, bây giờ thì anh ta hiểu tại sao Thẩm Tinh Không lại chạy nhanh như thế, anh lắc lắc đầu rồi lại tiếp tục chuẩn bị bữa sáng.

Ngồi lên tới xe, Thẩm Tinh Không đặt tay lên ngực nơi con tim đang đập lên thình thịch, cô hít thở thật sâu, cô thấy may vì không chạm mặt với Thẩm Chi Diệu.

Cô dụi dụi hai mắt cay sè, nhìn cảnh đường phố thân quen phía ngoài.

Ghế ngồi phía trước chiếc xe thiếu mất một người, cô cảm thấy có chút không quen.

Tới Triển Đức, cô xuống xe, tài xế hỏi lại thời khóa biểu học của cô, ghi nhớ giờ đón cô rồi mới rời đi.

Thẩm Tinh Không đi lên tầng vào lớp học, trên đường đi dây thần kinh trên hai thái dương của cô không ngừng giật.

Tối qua cô cãi nhau với Tường Thu Muội, cô không có thói quen dễ dàng nhường người khác nhưng cô đã học ở đây từ nhỏ, chỉ có Tường Thu Muội là người bạn duy nhất luôn ở cạnh cô.

Cô cầm lấy bữa sáng trong tay, cô đẩy cửa bước vào phòng học.

Vị trí ghế ngồi phía sau trống rỗng, cô cắn chặt môi, nhìn Tường Thu Muội đã chuyển ra ngồi phía gần cửa sổ.

Cô ta ngồi trên bàn, nói chuyện vô cùng vui vẻ với mấy nữ sinh bên cạnh.

Thẩm Tinh Không đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, Tường Thu Muội thực sự không quan tâm tới bản thân cô nữa rồi...

Cô đặt ba lô và bữa sáng lên bàn, ngăn không cho bản thân mình nhìn về phía Tường Thu Muội, ngăn không cho bản thân suy nghĩ lung tung nữa, nhưng trong lòng cô vẫn có cảm giác bị cô lập.

Cả một buổi sáng, tay cô cứ nắm chặt lấy túi đồ ăn bữa sáng mà cô mua cho Tường Thu Muội, cô do dự xem có chủ động tìm cô ta nói chuyện hay không.

Nhưng trong lòng cô lại thấp thỏm, cô không chấp nhận được việc bị cô ta coi thường, cũng không muốn nói lại chuyện xảy ra tối qua. Từ nhỏ tuy cô đã được chiều chuộng quen rồi.

Nhưng trên thực tế thì cô không hề giống với những đại tiểu thư khác.

Cô phải chịu sự khồng chế khắp nơi, có những lúc ngược lại còn có chút sợ hãi.

Cô cũng có lòng tự trọng của cô, cô thực sự không chấp nhận được việc tâm ý của mình bị người khác giẫm xuống chân.

Do dự cả một buổi sáng, mãi cho tới giờ nghỉ giải lao buổi trưa, mọi người đều tản đi ăn trưa cô vẫn không có dũng khí đi tìm Tường Thu Muội.

Nhìn phòng học trống trơn, cô nằm dài ra bàn, nhìn Tường Thu Muội cùng mấy nữ sinh khác cười nói vui vẻ rồi đi, cô khề thở dài một tiếng.

Tình bạn, tình thân, tình yêu....

Cô thực sự cảm thấy bản thân mình vô cùng đáng thương.

Mơ mơ màng màng cô ngủ thiếp đi một lát, cô nghe thấy có người đang lăm bắm thì thầm: “Chính là cô ta à? Nhìn bộ dạng giống cô ta....”

“Có khoa trương quá không.... bình thường cái bộ dạng công chúa hiền lành lắm mà.... hóa ra cuộc sống đời tư lại buông thả đến thế....”

“Đúng vậy, còn vào khách sạn với đàn ông rồi, ảnh cũng đã được chụp rồi, thế này có mà chú Hai hay chú Ba gì cũng chẳng cứu được....”

“Không biết sau này cô ta còn có mặt mũi nào mà học trong trường, nếu là tôi thì tôi thà nghỉ học cho xong!”

.....

Thẩm Tinh Không nghe bọn họ thì thầm bàn tán, trong lòng cô không biết tại sao, đột nhiên cô hoảng loạn, vùng dậy, dụi dụi hai mắt.

Những âm thanh đó đột nhiên biến mất, chỉ nghe thấy bọn họ nói: “Mau đi thôi, cô ta tỉnh rồi....”

Thẩm Tinh Không đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh, trong phòng học chỉ còn lại có một mình cô, do đó cô càng chắc chắn rằng bọn họ đang nói cô chứ không phải ai khác.

Đi ra từ phòng học, đi dọc theo con đường mà các học sinh đang túm tụm thì thầm bàn tán, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Nhưng tới khi Thẩm Tinh Không đi gần lại bọn họ thì bọn họ đều ngừng lại, chỉ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô.

Thẩm Tinh Không nắm chặt hai tay thành nắm đấm, cô chạy xuống tầng.

Trong sân vận động rộng lớn, các học sinh đang cùng nhau thông dong đi bộ trong giờ nghỉ trưa.

Trước bảng tin có rất đông người đứng đó, bọn họ lớn tiếng cười và bàn luận.

Những người đi ra từ phía đó, nhìn thấy cô, tất cả đều lấy tay bịt miệng, hai mắt tròn xoe rồi sau đó nhanh chân bước qua cô.

Thẩm Tinh Không cảm thấy con tim mình như đang bị thứ gì đó đè nén, cô từ từ tiến lại phía bảng tin, đám người đang bu lấy bảng tin thấy cô đi tới thì tự động nhường đường.

Dường như bọn họ đang đợi xem phản ứng của cô, tất cả mọi người đều đứng ở hai bên, nhìn cô với ánh mắt mong chờ.

Thẩm Tinh Không đi tới trước bảng tin, nhìn mấy bức ảnh đen trắng được in ra.

Trước cửa quán bar, cô mặc một chiếc váy ngắn cũn cỡn.

Trong phòng nghỉ trên tầng, là hình ảnh cô đang dìu A Tiến vào nhà tắm.

.....

Vốn dĩ không có gì nhưng chúng được tập hợp lại với nhau, lại thêm với việc có người tuyên truyền, nhìn thế nào thì cũng thấy những bức ảnh đó có vấn đề.

Con tim cô hoảng loạn, cô chưa từng cảm thấy khó chịu như lúc này.

Phía trên bảng tin viết một hàng chữ lớn, cái xấu xa và thoái hóa của thiên kim tiểu thư con nhà giàu.

Phía trên còn có thêm một bức ảnh – đó là ảnh khi cô và Lục Diễm Trạch ở hội vẽ tranh.

Vốn dĩ tất cả mọi người đều cảm thấy, Lục Diễm Trạch vô duyên vô cớ biến mất, Thẩm Tinh Không là người bị bỏ rơi, còn có không ít người cảm thấy đồng cảm, thương cho cô, nhưng bây giờ vừa nhìn thì cô là người mà chưa được mấy ngày đã đi nhà nghỉ với người đàn ông khác, bọn họ chia tay là vì ai, chỉ đoán thôi cũng đủ biết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiêm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Cùng Nhau Ăn Cơm

Thẩm Tinh Không đứng đó, cô hốt hoảng cảm thấy trời đất trở nên sầm sì lại, từng cơn gió cũng như lạnh hơn thổi vào và làm cơ thể cô buốt đi.

Các học sinh chỉ trỏ không ngừng cùng với những lời bàn tán xì xào phía sau lưng làm cho cô lúc này đã hiểu được thế nào được gọi là nỗi sợ của miệng lưỡi thế gian.

Cô không làm gì cả vậy mà bây giờ liền trở thành kẻ đáng chỉ trích của tất cả mọi người.

Cô đứng đó cô độc, bị mọi người bao quanh và nhìn với ánh mắt lạnh lùng, chưa ăn cơm trưa, dạ dày cô lúc này trống rỗng và đang sôi lên ừng ực, cô ấn tay vào bụng, chỉ cảm thấy bản thân mình như đang bị nướng trước ánh mắt của mọi người, da thịt dường như đang phát ra mùi khét lẹt.

Đột nhiên cô cảm thấy vô cùng ghét bỏ nơi này.

Quay đầu lại, Thẩm Tinh Không đi qua đám đông, ấn tay vào bụng, cô từ từ rời đi.

Ngay cả quay đầu lại cô cũng không muốn, cô chỉ muốn hoàn toàn thoát khỏi cái nơi bẩn thỉu này.

Cô nghĩ, đúng như ông nội đã nói, công lao của Thẩm Chi Diệu đó chính là không dạy cô trở thành người giống với những người đó, độc ác, hèn hạ và lạnh lùng như những người đó.

Cô ngẩng đầu lên, không chịu để cho bản thân mình lộ ra một chút gì là đang hoảng hốt.

Mọi người lại dồn về đứng phía trước bảng tin.

Tường Thu Muội cùng với vài nữ sinh khác ăn cơm trưa xong, nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt này liền ngẩng đầu đi lại gần: “Mọi người đang xem cái gì đấy không biết? Có hoạt động gì à?”

Đi lại gần, không ít người biết cô ta là bạn của Thẩm Tinh Không, mọi người lại yên tĩnh và nhường đường cho cô ta.

Tường Thu Muội tiến lại gần, nhìn những bức ảnh ở trên bảng tin, cô ta tròn xoe mắt lại, phẫn nộ nhìn xung quanh bốn phía, tất cả mọi người đều né tránh ánh nhìn của cô ta.

Cô ta tức giận tiếng lại gần và giật những bức ảnh đó vứt xuống đất, lên tiếng mắng: “Nhìn cái gì mà nhìn! Ai mà rảnh rỗi thế không biết! Thẩm Chi Diệu là hội trưởng hội phụ huynh của nhà trường, các người ở đây làm thế này với cháu gái người ta cẩn thận mà bị đuổi ra khỏi Triển Đức!”

Tiếng mắng của cô ta, tất cả những người đứng đó đều lui húi rời đi.

Tường Thu Muội cho những bức ảnh đó xuống chân giẫm nát, con tim thì lại đang run lên.

Những bức ảnh bị đăng lên, người đầu tiên bị nghi ngờ là cô ta, dù cô ta và Thẩm Tinh Không không còn là bạn nữa nhưng cũng không tới mức làm những chuyện thấp hèn thế này, huống hồ, cô ta cũng không to gan tới mức lại đi khiêu khích cái kẻ vừa biến thái vừa máu lạnh như Thẩm Chi Diệu.

Cô ta ấn tay lên dây thần kinh đang giật đùng đùng trên đầu, nhớ lại những lời nói đùa của mình và mấy nữ sinh kia, đột nhiên đầu cô ta toát mồ hôi hạt.

Đi ra khỏi Triển Đức, Thẩm Tinh Không đang nghĩ xem có thể đi đâu, nơi đó, cô sớm đã không muốn đi rồi, hôm nay lại xảy ra chuyện như thế này cô càng không muốn.

Trên người không mang theo tiền, cô vỗ tay vào hai túi rỗng tuếch, mắt nhìn những chiếc xe bus lần lượt rời đi.

Có xe taxi đỗ trước mặt hỏi cô có đi không, Thẩm Tinh Không chỉ mím chặt môi, mở cửa ra ngồi lên xe và nói nơi cần đến.

Nhìn giá tiền cứ nhảy liên tục trên màn hình, đầu cô bắt đầu như tê dại đi.

Mười năm phút sau, chiếc xe dừng lại trước cửa bệnh viện.

Tài xế xe đợi cô trả tiền, nhưng cô chỉ lắc đầu rồi nhìn tài xế nói: “Cháu đi tìm người lấy tiền có được không ạ? Trên người cháu không mang theo tiền....”

Tài xế trợn trừng mắt lên, nếu không phải là người có tính khí tốt thì chắc đã mắng cho cô một trận.

Khóa xe lại, tài xế đi theo Thẩm Tinh Không vào trong bệnh viện.

Thẩm Tinh Không cảm thấy rất lúng túng, tới quầy phục vụ cô hỏi phòng bệnh, cô cùng với tài xế đi vào thang máy đi lên lầu.

Tài xế lẩm bẩm mắng: “Đứng là đen đui! Làm lỡ bao nhiêu thời gian của tôi, thế này có mà chạy thêm được cuộc nữa rồi.”

Thẩm Tinh Không chỉ liếc đôi môi khô của mình không nói gì, đi ra khỏi thang máy bước vào phòng bệnh.

Phòng bệnh là loại vip, ngoài hành lang cũng có y tá đứng trông, phòng bệnh ở phía cuối hành lang, được cách âm và ngăn cách với bên ngoài.

Thẩm Tinh Không nhìn người y tá đó, cô nói bản thân mình muốn tìm A Tiến.

Người y tá cũng không ngẩng đầu lên, liền nói, ở đây không có ai họ A cả.

Tài xế đứng bên cạnh nhìn cô, Thẩm Tinh Không nhìn về thờ ơ của người y tá, cô cảm thấy mình thật là ngốc.

Cô không biết tên A Tiến là gì, cô liền chạy tới đây người không một đồng tiền để tìm anh.

Nói với y tá một hồi cô ta mới chịu đi tới phòng bệnh để xác nhận, khi quay lại, cô ta liền mở ngăn kéo ra, rút tiền mặt ra thay Thẩm Tinh Không trả tiền xe.

Đội tài xế đi rồi, người y tá nhìn Thẩm Tinh Không từ trên xuống dưới, nhưng cũng không hỏi có quan hệ gì với bệnh nhân!

Lúc này Thẩm Tinh Không mới được phép đi về phía phòng bệnh nơi cuối hành lang.

Cô vốn cảm thấy rất áy náy, bây giờ tới đây thế này cô càng cảm thấy mất mặt hơn.

Đi tới trước cửa phòng bệnh, cô kiễng chân lên, áp sát người vào cửa nhìn vào bên trong.

Một tay của người đàn ông được băng bó lại, còn một tay kia đang dùng thìa ăn cơm.

Cô nhìn sắc mặt trắng bệch yếu ớt của A Tiến, đột nhiên sống mũi cô thấy cay cay.

Đã năm năm rồi, vậy là tên đầy đủ của anh là gì cô cũng không biết.

Cô cảm thấy bản thân mình thật là quá đáng.

Cô để ý thấy bàn tay phải của anh không được linh hoạt cho lắm, dùng thìa mà cảm giác như người bình thường dùng tay trái.

Cô đột nhiên nhớ ra, A Tiến là người thuận tay trái.

Cô kiễng chân lên nhìn bộ dạng khó khăn đó của anh, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười.

A Tiến cầm thìa múc canh đưa lên miệng, nhưng bàn tay anh run run lên nên canh đã rớt cả vào chân.

Chắc là bỏng lắm, anh vội vàng lau đi, kết quả là vết thương bị ảnh hưởng, đau tới mức anh nghiêng răng lại.

Thẩm Tinh Không thấy vậy, cô vội vàng đẩy cửa chạy vào, cô cầm chiếc khăn tay trong túi quần ra lau lên quần anh, vội vàng hỏi: “Sao rồi sao rồi? Có cần tôi gọi y tá không?”

A Tiến nhìn thần sắc căng thẳng của cô, anh hơi đo người ra, anh mím môi khẽ đẩy tay cô ra: “Tôi không sao, tiểu thư, sao cô lại tới đây?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, miệng lắp bắp chưa nói được gì thì nước mắt liền rơi ra.

A Tiến thấy cô khóc, anh hơi hốt hoảng, muốn chạm vào cô nhưng lại cảm thấy thế không phù hợp, vì vậy anh chỉ biết lúng túng nhìn cô, rồi không ngừng nói an ủi: “Đừng khóc nữa....có phải tiên sinh đã trách mắng cô không? tôi có làm sao đâu, hôm qua cô về nhà là tốt rồi, cần gì phải gọi tiên sinh tới nữa....thôi không khóc nữa....”

Thẩm Tinh Không thấy anh vẫn tự trách mình lại còn an ủi cô, cô nhớ tới cảnh nhà tắm đầy máu ngày hôm đó, cô chỉ muốn đánh cho bản thân mình một trận, Thẩm Tinh Không lắp bắp, nhìn bộ dạng lo lắng của anh nói: “A Tiến....sao anh lại ngốc thế?”

A Tiến nhìn cô, gãi gãi đầu, mặt anh bắt đầu đỏ lên.

Thẩm Tinh Không thút thít mũi, cô lau mặt đi, nhìn vào tay anh: “Sao anh lại tự mình ăn cơm? Y tá đâu? ở nhà không cho người tới chăm sóc anh à?”

A Tiến nhìn cô, miệng anh khẽ cười: “Tôi tự mình làm được, người khác bón cho ăn tôi không quen.”

Thẩm Tinh Không nhìn đồ ăn trên bàn, cô bĩu môi: “Sao lại ăn những thứ này? Đồ ăn ở bệnh viện khó ăn nhất trên đời.”

A Tiến nhìn cô, hai mắt sáng lên: “Cũng tạm được, khi làm lính đánh nhau, có khi mấy ngày liền không ăn cơm ấy, thế này là còn thịnh soạn chán rồi.”

Thẩm Tinh Không bữa trưa cũng chưa ăn gì, cô ngửi thấy mùi thức ăn bay lên, bụng cô lại sôi lên ục ục.

Cô vội vàng lấy tay ấn vào bụng, không cho những âm thanh mất mặt đó vang lên.

A Tiến nhìn cô, cười tới nỗi hai mắt đều híp lại, anh ngồi xê vào trong rồi đập tay xuống giường: “Cùng ăn đi, ở nhà mang canh tới, một âu lớn, cả hai chúng ta ăn cũng không hết.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiêm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Gọi Anh Là Vũ Tiên Tiến, Tôi Là Thẩm Lạc Hậu

Thẩm Tinh Không nhìn A Tiến.

Con người này, một chút động cơ cũng không có.

Khuôn mặt tuy vẫn là cái vẻ lạnh lùng mãi không đổi.

Nhưng thực ra, anh cũng không phải là cố ý giả vờ làm cho ngầu.

Chỉ là cứng nhắc thôi.

Thẩm Tinh Không nhìn anh, cô cầm lấy chiếc thìa trong tay anh.

Cô lấy một thìa cơm rồi đưa lên miệng anh, cô nói như ra lệnh: “Mở miệng ra, tôi đút cho anh ăn.”

Mặt A Tiến liền đỏ lên, lúng túng lùi về phía sau.

“Sao thế được!”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, cô đẩy sát chiếc thìa vào miệng anh: “Là tôi hại anh bị thương, ăn đi, tay anh có tiện để ăn đâu.”

A Tiến vẫn ngại ngùng, anh mím môi lại, đờ người ra nhìn cô.

Thẩm Tinh Không uy hiếp.

“Ăn hay không? anh mà không ăn tôi...”

Cô liếc liếc mắt, không nghĩ ra lấy gì để ép anh, chỉ có thể nói: “Anh mà không ăn thì tôi không để yên cho anh đâu, cứ ở đây làm phiền không cho anh ngủ.”

A Tiến nhìn cô, khẽ mỉm cười, anh ngại ngùng mở miệng ra, ngậm lấy miếng cơm.

Thẩm Tinh Không nhìn thấy anh chịu ăn cô liền cười vui vẻ.

Đút cơm xong cô lại múc canh, thổi cho nguội rồi mới đưa lên miệng anh: “Canh này bổ máu đấy, anh mau uống đi, uống vào sẽ có sức lực hơn.”

A Tiến cảm thấy con tim mình đang đập lên thình thịch, anh uống một ngụm canh.

Anh cảm thấy hương vị thơm ngọt của thìa canh đó chạy từ miệng tới khắp các tế bào trong cơ thể.

Anh nuốt ực xuống.

Thẩm Tinh Không lại muốn đút thức ăn cho anh nhưng A Tiến cuối cùng cũng không nhận được, anh vội vàng lắc đầu: “Cô ăn đi! Tôi không đói nữa! Tôi vừa uống không ít canh rồi.”

Thẩm Tinh Không nhìn miếng thịt mỡ trên thìa cô liền cười.

“Ồ đúng, cái này ăn làm sao được.”

A Tiến nhìn ánh mắt long lanh của cô, đẹp như thể một hòn ngọc.

Những người nhìn cô chắc là sẽ đều yêu đôi mắt này của cô mất.

Nó sáng long lanh và tinh khiết, dường như không hề có bất kì tạp chất gì.

A Tiến cảm thấy cánh tay cũng không còn đau nữa, anh dường như cũng đã nói nhiều hơn, anh nhìn cô cười: “Thịt dùng để xào với rau đậu thế này, nữ y tá trưởng phụ trách đồ ăn của tôi rất thích thêm thức ăn vào cho tôi, vì thế đồ ăn bà ấy thêm đều là thịt mỡ, nếu mà còn thừa nhiều thì bà ấy sẽ không vui đâu...”

Thẩm Tinh Không nhìn A Tiến có vẻ rất đồng tình với anh.

Anh nhìn thì có vẻ lạnh lùng, nhưng anh cũng là một soái ca đúng nghĩa kiểu truyền thống.

Cái độ tuổi đó của y tá trưởng, chắc là thích nhất người như anh.

Thẩm Tinh Không nhìn anh chớp chớp mắt rồi cô lấy chiếc khăn tay ra, cười cười chọn những miếng thịt mỡ đặt vào trong khăn tay: “Cho vào đây giấu đi đem vứt là xong.”

A Tiến nhìn cô chăm chú ngồi chọn thịt mỡ, hai mắt anh ngây ra.

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh liền đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tường.

Anh hỏi cô: “Tiểu thư, sao cô không ở trường? Bây giờ là giờ vào học buổi chiều rồi?”

Thẩm Tinh Không vừa nhắc tới trường miệng cô đã chu ra: “Không muốn đi....người ở đó đều không hợp với tôi, tôi không muốn quay về đó nữa.”

A Tiến nhìn cô nheo mày lại: “Thế sao được? Năm sau cô thi đại học rồi, nếu tiên sinh biết cô trốn học thì anh ấy nhất định sẽ trách mắng cô đấy, cô....”

Còn chưa nói hết liền nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Ngay sau đó là tiếng cửa được mở ra, giọng một người phụ nữ trung niên vang lên: “Vũ tiên sinh, tôi tới rồi! Tôi tới để giúp anh kiểm tra vết thương.”

A Tiến nhìn Thẩm Tinh Không, anh vội nói: “Chào y tá trưởng!” Thẩm Tinh Không nét mặt căng thẳng, cô vội vàng gói chiếc khăn tay lại, nhanh chóng...

Cho nó vào trong túi quần.

A Tiến nhìn cô đang chau mày lại với nét mặt đau khổ.

Anh không nhịn được cười.

Nhìn cô, anh lại cảm thấy những phiền khổ trong cuộc sống, hóa ra cười một cái lại trở thành một việc rất đơn giản.

Y tá trưởng nhìn Thẩm Tinh Không ngồi bên cạnh A Tiến, bộ dạng hai người dường như rất thân thiết, bà ta nhìn tiểu cô nương này từ đầu tới chân rồi hỏi: “Cô là em gái của Vũ tiên sinh?”

Thẩm Tinh Không nhìn bà ta, nghĩ tới việc bà ta ép A Tiến ăn thịt mỡ cô liền ngẩng cao mặt lên rồi khoác tay vào A Tiến và nói: “Cháu là bạn gái anh ấy.”

Y tá trưởng và A Tiến đều cùng đơ người ra.

Cuối cùng, y tá trưởng cũng không còn tâm tư đâu mà thêm đồ ăn cho A Tiến nữa, chỉ đơn giản đeo tai nghe vào và nghe nhịp tim cho anh.

Thẩm Tinh Không bỏ tay anh ra rồi hức một tiếng: “Tôi thấy cô y tá trưởng này chắc là muốn giới thiệu con gái cho anh! Nhìn xem tôi đã cắt bỏ ý định đó của bà ấy rồi.”

A Tiến mím môi lại, cúi đầu xuống che giấu đi ánh mắt lúng túng.

Chẳng bao lâu sau liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Thẩm Tinh Không.

Cô kéo túi quần ra, mặt nhăn lại nhìn những miếng thịt mỡ chạy ra từ chiếc khăn tay rồi dính hết vào túi quần cô.

A Tiến thấy vậy liền cười, đưa tay lấy giấy ăn nhặt hết những miếng thịt mỡ đó đi.

Thẩm Tinh Không cúi đầu nhìn anh dùng một tay làm việc với bộ dạng rất chăm chú, hình ảnh đó rất mê hoặc người khác.

Giây phút đó, cô nghĩ trong lòng, cảm thấy xin lỗi với những việc mình đã làm ra.

Sau này, cô sẽ không bắt nạt A Tiến nữa.

Anh là một người tốt như vậy, sao cô lại cứ phải gây phiền phức cho anh?

Đúng là đáng ghét mà!

Cô khề khàng đưa tay ra ôm lấy cánh tay của A Tiến, đầu cô dựa lên vai anh, sống mũi cay cay.

“A Tiến, xin lỗi....”

A Tiến rung mình một cái, bàn tay anh cứng đờ lại bất động.

Thẩm Tinh Không dựa vào bờ vai vững chắc của anh, cô khẽ thút thít mũi.

“Tôi luôn lấy anh ra để trút giận, tôi hại anh bị thương, anh không trách tôi à?”

A Tiến hít thở cũng thấy khó khăn, anh cúi đầu xuống nhìn cô, thần sắc cô không có chút gì là thừa thãi, cô chỉ đơn thuần là cảm thấy áy náy và có lỗi.

Hoặc là, nếu có thì đó giống như là sự dựa dẫm vào một người anh lớn tuổi hơn.

Anh rút cánh tay mình ra một cách cứng nhắc.

Anh khẽ vỗ nhẹ vào vai cô, nhẹ nhàng an ủi: “Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ trách cô cả....”

Thẩm Tinh Không vẫn dựa vào anh thêm một lúc, cô cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm đi không ít, rồi khỏi bờ vai anh, cô hơi rất nghiêm túc: “A Tiến, anh nói cho tôi biết anh tên là gì? Lúc này người ta còn cười tôi, y tá nói với tôi ở đây không có ai họ A cả!”

A Tiến nhìn bộ dạng nghiêm túc đó của cô, dường như cô đang nói tới chuyện gì lớn lắm, anh cúi đầu liếc nhìn cô rồi nói: “Vũ Tiên Tiến....không được cười.”

Thẩm Tinh Không nghe thấy liền ngậm miệng nín cười.

Cái tên này vừa nghe đã biết là được đặt bởi một gia đình cách mạng nghèo khổ.

Cô nhìn anh, hai mắt long lanh ọng nước, cô nói nghiêm túc: “Không cười anh, không cười. Gọi anh là Vũ Tiên Tiến vậy thì gọi tôi là Thẩm Lạc Hậu được rồi. Có điều, gọi là A Tiến vẫn cảm thấy rất ngầu....”

A Tiến nhìn khuôn mặt đỏ lên của cô, cô khẽ thở dài một tiếng.

Trong ánh mắt anh có thứ cảm xúc gì đó hiện lên dường như không không chế được.

Thẩm Tinh Không đặt tay lên vết thương trên cánh tay anh, nói nói suýt xoa: “Anh chảy nhiều máu quá...để tôi đi hiến cho anh một ít máu, bổ sung vào phần máu đã bị mất vì tôi.”

A Tiến cảm thấy cô thật ngốc, đang định gọi cô lại thì liền thấy Thẩm Tinh Không vỗ vào vai anh rồi quay người chạy ra cửa, chạy tới cửa cô lại quay đầu lại, nhìn anh nói rất trịnh trọng: “A Tiến, xin lỗi.”

Anh nhìn khuôn mặt rạng rỡ của cô, cả người anh bất động như một bức điêu khắc hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Cái Đồ Nha Đầu!

Thẩm Tinh Không đi ra khỏi căn phòng không bao lâu thì A Tiến liền nghe thấy phía ngoài truyền tới một tiếng kêu và tiếng ồn ào.

Con tim anh đập lên nhanh lên, anh vội vàng kéo cửa đi ra ngoài, liền nhìn thấy mấy y tá đang tập trung quỳ xuống vây quanh một người nằm dưới đất ở phía không xa.

Anh nhìn thấy đôi giày học sinh hờ ra, con tim anh thất lại, vội vàng chạy tới gần.

Len qua những y tá, anh nhìn thấy Thẩm Tinh Không đang nằm dưới đất mồ hôi nhễ nhại, toàn thân co rúm vào.

Khi Thẩm Chi Diệu chạy tới bệnh viện thì Thẩm Tinh Không đã được đẩy vào phòng phẫu thuật rồi.

Nhìn A Tiến đang sốt sắng lo lắng ở ngoài cửa, Thẩm Chi Diệu hơi thở gấp gáp, nheo mày lại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

A Tiến mím chặt môi lại: “Cô ấy bị viêm ruột thừa cấp tính.”

Thẩm Chi Diệu hai vai đang run lên, chắc là do chạy nhanh quá mà trán anh lấm tấm mồ hôi, anh quay đầu sang nhìn ánh đèn trong phòng phẫu thuật, sự lạnh lùng bắt đầu chạy dọc từ dưới chân lên.

Phòng phẫu thuật là nơi đáng sợ với bất kì người nào, đối với anh cũng vậy, có những lúc anh đã cố tình tránh nơi này đi. Trong cuộc đời anh đã từng có

một thứ quan trọng được cướp đi từ nơi này, từ đó trở đi anh liền có tâm trạng sợ hãi đã kéo dài mười năm

Anh nắm chặt hai tay ướt đầm mồ hôi, đứng dựa lưng vào tường cô thể anh hơi run lên.

A Tiến nhìn sắc mặt căng thẳng của anh, trong lòng không biết tại sao lại cảm thấy vô cùng áy náy, chỉ cảm thấy bản thân đã không chăm sóc tốt cho Thẩm Tinh Không, anh liền cúi đầu xuống nói lí nhí đủ cho Thẩm Chi Diệu nghe thấy: “Tiên sinh, tôi xin lỗi....” c

Thẩm Chi Diệu không đáp lại lời anh, Thẩm Chi Diệu lấy một điều thuốc ra, bật bật lửa lên nhưng ần mấy lần không được, anh lại liền vút vào trong túi. Anh đang họp một cuộc họp quan trọng, đột nhiên nghe thấy Amanda gọi anh, anh nhận điện thoại mới biết là bệnh viện gọi đến, chỉ nghe thấy Thẩm Tinh Không hôn mê bất tỉnh anh liền vội vàng dặn dò vài câu rồi chạy ra ngoài.

Trên đường đi đầu óc anh rất hỗn loạn, anh nhìn dòng xe tấp nập đông đúc, khi đợi đèn đỏ anh điên loạn ần còi, khi đó, anh chỉ cảm thấy bản thân mình giống một kẻ điên.

Nghe thấy A Tiến nói lời xin lỗi với mình, trong lòng anh cảm thấy tức giận, không phải là anh tức A Tiến mà là anh tức bản thân mình, tức Thẩm Tinh Không.

Anh tức bản thân mình vì không chăm sóc tốt cho cô, anh cũng tức cô mình không tự chăm sóc tốt cho bản thân mình, đang yên đang lành tự nhiên lại bỏ học chạy tới bệnh viện.

Anh biết cô không đơn giản chỉ là trốn học, anh cho người đi điều tra, ngay kể cả việc cô tới quán bar anh cũng tìm người để tính sổ.

Đứng đợi ở ngoài cửa rất lâu, mãi cho tới khi ánh đèn trong phòng phẫu thuật tắt đi, bác sĩ đi ra, nhìn Thẩm Chi Diệu, nở một nụ cười an ủi: “Thẩm tiên sinh, tiểu thư không sao, thuốc mê lát nữa sẽ hết tác dụng, bây giờ chúng tôi đưa cô ấy tới phòng bệnh trước đây.”

Thẩm Chi Diệu nói chuyện với bác sĩ một lát, xác định chắc chắn rằng Thẩm Tinh Không chỉ đơn thuần là bị viêm đường ruột cấp tính xong anh mới yên tâm hơn.

Thẩm Tinh Không được đẩy a, anh đi theo, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô.

A Tiến đứng ở đó, nhìn Thẩm Tinh Không được đẩy ra, anh thở phào một tiếng, nhìn Thẩm Chi Diệu đi bên cạnh cô về phòng bệnh, anh cắn môi dường như đang cười sau đó quay người về phòng bệnh của mình.

Khi Thẩm Tinh Không tỉnh lại, thuốc mê cũng đã hết tác dụng, cô cảm thấy vết thương có phần hơi đau, cô nhắm mắt lại, đưa tay ra quờ quạng nhưng bàn tay cô đã bị một bàn tay khác nắm chặt lấy.

Cô run lên mơ mawts ra liền nhìn thấy ánh mắt có phần phẫn nộ của Thẩm Chi Diệu.

Cô mím chặt môi, khuôn mặt trắng bệch của cô nhìn thẳng vào anh.

Thẩm Chi Diệu vốn là muốn mắng cô một trận, buổi tối thì cùng người ta đi quán bar chơi, ban ngày thì trốn học chạy lung tung kết quả là bị viêm ruột cấp tính, làm cho anh sợ chết khiếp, nếu không phải là bộ dạng cô lúc này nhìn rất đáng thương thì anh thực sự rất muốn mắng cho cô một trận.

Nắm lấy tay cô, Thẩm Chi Diệu đặt tay cô vào trong chăn, nói lạnh lùng: “Cứ sờ mó lung tung cẩn thận vết thương bung ra.”

Thẩm Tinh Không cảm thấy ở đó đau rất khó chịu, cô bỏ chăn ra, nhìn vết băng bó trên bụng cô chu mỏ ra nói: “Bụng cháu bị rạch ra rồi?”

Thẩm Chi Diệu dùng khăn bông nhúng nước lau lên đôi môi khô của cô chẳng chút nhẹ nhàng nào, anh hức một tiếng: “Rạch ra rồi, bác sĩ nói rằng trong đó không có tim và gan.”

Thẩm Tinh Không kêu lên a một tiếng, sau đó mới như tỉnh ra, cô chớp chớp mắt lí nhí nói: “Không biết ai mới không có tim với gan!”

Thẩm Chi Diệu cầm lấy chiếc khăn lau trên trán cô một lát rồi anh vén tóc cô ra, sắc mặt nghiêm túc nhìn cô chăm chăm “Hôm nay sao em lại chạy tới bệnh viện làm gì? Lại còn học được ở đâu cái trò trốn học nữa, đúng là gan càng ngày càng to rồi!”

Thẩm Tinh Không co người vào trong chăn, cô nhìn anh về tui thân: “Cháu ghét nơi đó, không hề có chút tình người nào....cháu, cháu có thể nghỉ học tới năm sau không, cháu sẽ ở nhà học, sẽ không bị lỡ dở bài học đâu....”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô với ánh mắt nghiêm khắc: “Nói linh tinh, nếu ở nhà tự học được thì còn cần tới giáo viên làm cái gì?”

Thẩm Tinh Không bị anh mắng hai mắt tui thân sắp rớt nước mắt ra, cô lí nhí nói: “Không muốn đi, cháu thà chết trong bệnh viện cũng không muốn quay lại trường học!”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lạnh lùng, Thẩm Tinh Không mím chặt môi lại, nhìn anh có chút sợ hãi.

Thẩm Chi Diệu cúi người xuống, véo tay vào má cô, hai mắt hơi nheo lại nói từng câu từng chữ: “Thẩm Tinh Không! thử nói linh tinh một từ nữa xem!”

Đôi môi cô run lên, nước mắt chảy xuống tay anh: “Cháu không muốn đi đây....chú chỉ biết vứt cháu vào trong trường, thế nhưng nơi đó còn đau khổ hơn bất kì địa ngục nào, cháu không muốn đi, cháu có chết cũng không đi, chú không để ý tới cảm giác của cháu vậy thì cháu sẽ nói với ông nội, ông sẽ không giống như chú, vì muốn đẹp mặt mà không màng tới sống chết của cháu!”

Thẩm Chi Diệu nhìn chằm chằm cô gân cổ lên cãi lại mình.

Anh không để ý tới cảm nhận của cô?

Anh để cô ở trong trường học là vì muốn đẹp mặt?

Anh thậm chí thấy bức dọc trong lòng, bàn tay anh dùng lực bóp vào cằm cô, đau quá mà cô vội vàng đẩy anh ra rồi nói: “Đau quá!”

Lúc này Thẩm Chi Diệu mới bỏ tay ra, anh cúi đầu nhìn cô, hai mắt sâu thẳm, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy tủi thân của cô, anh dường như mềm lòng hơn, thờ dài một tiếng rồi anh nói bất lực: “Cái đồ nha đầu....”

Con tim Thẩm Tinh Không đột nhiên mềm nhũn ra, cô cắn môi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như biển đó, không biết tại sao con tim cô đột nhiên đập nhanh hơn, cô có chút lúng túng, cô vội vàng quay mặt sang một bên, tránh đi ánh mắt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Giảm Công Việc Để Ở Nhà Với Cô

Vết thương của Thẩm Tinh Không đau buốt cả đi, cãi nhau với Thẩm Chi Diệu một lúc làm cô tổn quá nhiều công sức, cô co người lại trong chăn, hức một tiếng.

Thẩm Chi Diệu thấy cô như vậy cũng không nhẫn tâm nói gì cô, anh nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, cũng mặc kệ cô có ý kéo ra, anh dùng hai tay mình nắm chặt lấy tay cô sưởi ấm cho cô.

Anh nhìn bàn tay nhỏ bé của cô, vẫn còn rất nhỏ, anh đột nhiên nhớ tới lúc khi cô 12 tuổi và tới bên cạnh anh, cô có chút sợ hãi, anh đã dùng một món quà để mua chuộc cô, cô cũng vẫn cứ sợ hãi không dám tiến gần lại anh. Khi đó con tim anh đau nhói, một đứa trẻ nhỏ như vậy mà lại mang theo sự bi thương cô độc, chắc là cô đã một mình bị bỏ lại rất lâu, ánh mắt cô khi nhìn người khác đều có sự thăm dò và tủi thân.

Khi đó anh cảm thấy rất thương cô, khi anh nắm tay cô đưa cô đi, trong lòng anh nghĩ cả đời này anh sẽ cho cô đủ cảm giác an toàn, sẽ bảo vệ cho cô, sẽ làm cho cô không còn cảm thấy cô độc nữa.

Nhưng bây giờ nhìn cô lúc này, anh cảm thấy bản thân mình thực ra đã thất bại rồi, ở bên cạnh anh dường như cô vẫn rất cô độc, cô sợ anh, xa cách anh, ở trong trường cũng không vui vẻ. Anh nắm chặt lấy tay cô, đột nhiên cảm thấy có chút thất vọng.

Bàn tay Thẩm Tinh Không ở trong tay anh, lòng bàn tay anh cho cô cảm giác rất ấm nóng, cô nhớ tới lần trước, khi anh cùng đi xe bus với cô, khi đó đối với cô anh vẫn chỉ đơn thuần là một người chú, chưa từng có cảm giác ngay cả con tim cũng run lên rung động thế này. Hơi thở cô có chút căng thẳng, cô mím chặt môi lại.

Còn bây giờ, cô sợ hãi khi đối mặt với anh, cô thậm chí không còn sợ anh sự nghiêm khắc của anh nữa, cô sợ anh dùng ánh mắt như nhìn một người phụ nữ để nhìn bản thân mình, cô sợ bị mắng còn hơn.

Bàn tay cô bắt đầu nóng lên, cô quay mặt áp vào gối giả vờ ngủ.

Cô luôn chạy trốn, kể từ tối hôm anh nói anh muốn cô làm người phụ nữ của anh, thì cô bắt đầu trốn tránh, cô nghĩ ra các tình huống khác nhau, là anh uống nhiều rồi, là anh trúng tà, là đầu óc anh đột nhiên cô vấn đề....

Cô sợ anh lại nói một lần nữa, cô nghĩ, cô vẫn còn nhỏ, anh sẽ không ác tới mức ngay cả cô cũng ăn thịt chứ?

Huống hồ, anh có bạn gái rồi, người phụ nữ đó xinh đẹp, gọi cảm, vừa nhìn đã biết đó là một quả táo chín mọng rồi. Còn cô? Cùng lắm cũng chỉ là một trái cây vẫn còn non và xanh.

Cô nghĩ Thẩm Chi Diệu nhất định là do nhất thời bị điên, nhất định là vậy, nhất định là như thế....

Cô tự nhủ trong lòng, cô mệt mỏi và lại muốn ngủ một giấc.

Thẩm Chi Diệu ở bên cạnh nhìn cô, cô thỉnh thoảng còn cố quay mặt đi mà cười ngụy hiểm, nhất định là trong đầu cô đang có ý nghĩ xấu xa gì đó.

Anh nhìn cô, miệng cũng khẽ mỉm cười.

Khi sắp tới bữa tối, Thẩm Tín Dương và Thẩm Chi Mi cùng nhau tới.

Thẩm Tinh Không đang bị cấm ăn, ngồi trên giường chau mày đau khổ, nhìn thấy ông nội, cô lập tức nhắm mắt lại, tui thân ôm lấy ông, khóc hu hu: “Ông nội cháu đáng thương quá, buổi sáng đã không ăn gì, buổi trưa cũng không ăn cơm, bây giờ lại còn bị cấm ăn một ngày, cháu yếu quá rồi, cháu muốn nghỉ học có được không ạ.....”

Thẩm Tín Dương vừa hỏi bác sĩ, bác sĩ nói bảy ngày sau cô có thể xuất viện rồi, căn bản không có trở ngại gì quá lớn, nhưng nhìn Thẩm Tinh Không nước mắt mũi chảy ra khóc lóc, Thẩm Tín Dương nhìn cô với ánh mắt đầy yêu thương, vuốt vuốt mái tóc cô rồi ông ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Chi Diệu, cười nói: “Hay là cứ để cho con bé nghỉ ở nhà một thời gian.”

Thần sắc Thẩm Chi Diệu có chút lạnh lùng, anh nhìn Thẩm Tinh Không đang ngẩng đầu lên, rụt rè nhìn bản thân mình.

Quả nhiên, cô đứng là cảm thấy ông nội vẫn thương cô hơn, lúc nào cũng nũng nịu với ông nội.

Anh nhìn Thẩm Tinh Không, miệng nhếch cười lạnh lùng rồi nói thờ ơ: “Được, sau khi xuất viện, con sẽ cố gắng giảm bớt công việc để ở nhà chăm sóc con bé!”

Thẩm Tinh Không run lên, cô vội vàng ôm lấy cánh tay của Thẩm Tín Dương: “Ông nội, Chú Hai công việc bận như thế, con về chỗ ông có được không, như thế sẽ không làm lỡ công việc của chú ấy được không ạ?”

Thẩm Chi Diệu khẽ ấn cánh tay của cô xuống, đặt hai tay lên vai cô, nhìn chăm chăm thẳng vào mắt cô: “Nằm xuống, đừng có động lay lung rung, sức khỏe ông nội không được khỏe, đừng có làm phiền ông.”

Thẩm Chi Diệu quay đầu lại nhìn Thẩm Tín Dương: “Ba, lúc trước con đã nói với ba về bác sĩ Michel, lần này ông ấy tới Trung Quốc tham gia hội nghị giao lưu, con có hẹn với ông ấy để ông ấy làm kiểm tra cho ba. Trước khi ông ấy tới, chúng ta hãy làm một lượt những kiểm tra thông thường, cung cấp số liệu cụ thể chính xác để ông ấy có thể giúp chúng ta chẩn đoán.”

Thẩm Tín Dương gật đầu, thở dài một tiếng, nắm lấy tay anh: “May mà có con ở bên cạnh ta thì một ông già như ta mới có thể sống tới ngày hôm nay.”

Thẩm Tín Dương quay đầu lại vỗ nhẹ vào đầu Thẩm Tinh Không: “Nha đầu, nghỉ ngơi đi, chú Hai cháu đủ mệt rồi, lại còn phải chăm sóc tiểu yêu tinh phiền phức là cháu đấy!”

“Ông nội! Cháu sẽ không làm phiền ông nghỉ ngơi đâu! Cháu...” Thẩm Tinh Không đưa tay ra muốn giữ Thẩm Tín Dương lại nhưng cuối cùng Thẩm Tín Dương vẫn bị Thẩm Chi Diệu đưa đi, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Thẩm Tinh Không đờ người ra ở đó, cô đứng là lấy đá tự dè vào chân mình mà.

Khó khăn lắm mới có cơ hội rời khỏi trường học để nghỉ ngơi nhưng Thẩm Chi Diệu lại nói giảm công việc để ở nhà với cô?

Vừa ra khỏi hang cọp thì lại chui vào hang sói, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa....

Thẩm Tinh Không với khuôn mặt đau khổ nhìn Thẩm Chi Mi đứng bên cạnh giường với nét mặt vui vẻ.

Thẩm Chi Mi ngồi xuống bên cạnh, rót một cốc nước: “Tinh Không à, bạn trai cháu thế nào rồi? Lần trước nghe nói cháu yêu rồi, cũng không thấy cháu đưa cậu ta về nhà xem thế nào. Bây giờ bọn trẻ đều không đáng tin đâu, cháu lại không có kinh nghiệm, không biết nhìn người, đưa về để ông nội và cô xem nào, chúng ta giúp cháu xem cậu ta được không?”

Thẩm Tinh Không hai tay nắm chặt lại, cô khẽ cười gượng: “Không cần đâu, chia tay rồi.”

Thẩm Chi Mi giả vờ ngạc nhiên nhìn cô: “Ôi, sao lại nhanh như thế! Làm gì đã được một tháng đâu!”

Thẩm Tinh Không cúi đầu xuống, vết thương đã đau, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

Thẩm Chi Mi nhìn cô: “Cái loại con trai thay lòng đổi dạ đó đúng là không tin được, chia tay sớm là tốt, phải biết tận gốc tận rễ mới tốt chứ, Hiền Trình Tiến nhà chúng ta không phải là cái loại con trai không đáng tin tưởng, cháu xem nó đẹp trai như thế, trong trường có cả tá nữ sinh theo đuổi nhưng nó từ trước tới giờ cũng không tùy tiện qua lại với ai, thầy cô giáo cũng nói, người trẻ bây giờ rất ít người được thành thực như nó.....”

Thẩm Tinh Không thầm hức một tiếng trong lòng, con người đó mà thành thực?

Nói xấu vu khống Thẩm Chi Diệu ở phía sau lưng, kích cho cô tìm Thẩm Chi Diệu đối đầu, kết quả là gặp phải hóm Thẩm Chi Diệu say rượu và anh đã nói lời tuyên bố với cô, làm đảo lộn hết quan hệ cô hữu trước đây của hai người, cuộc đời thay đổi, tất cả là từ đêm hôm đó trở đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Em Muốn Tắm

Thẩm Chi Mi nói thêm rất nhiều với Thẩm Tinh Không nữa, ý của bà ta rất rõ ràng rồi, chính là muốn cô nhìn cho rõ, bên cạnh luôn có một ứng viên sáng giá mà cô không hề để ý tới.

Thẩm Tinh Không gãi gãi đầu, Thẩm Chi Mi nhìn cô: “Anh họ cháu cũng muốn tới thăm cháu đấy, thế nhưng bài vở nhiều, nên cô đã bảo nó hôm khác đến tìm cháu, mang cho cháu ít sách hay gì đó, cháu muốn gì thì hãy cứ nói với anh họ, nó sẽ giúp cháu làm, anh họ cháu ưu điểm khác thì không có nhưng đối với con gái á, chu đáo lắm, đến cô lắm lúc còn thấy ghen nữa là...”

Thẩm Tinh Không miệng khê cười gượng gạo: “Cô, cháu biết rồi, có điều cháu cũng không cần gì cả, không làm phiền tới anh họ nữa, chẳng phải là bài vở anh ấy bận lắm à?”

Thẩm Chi Mi lại cười lúng túng: “Bạn hơn nữa thì cũng phải đáp ứng yêu cầu của cháu chứ! Cháu cứ tìm nó, không sao cả! Cháu có số điện thoại của nó không? để cô viết cho cháu...”

Thẩm Tinh Không nhìn Thẩm Chi Mi vội vàng lấy túi ra tò giấy nhớ, cô lạnh lùng ngồi trên giường cũng chẳng thèm đưa tay ra đỡ lấy.

Thẩm Chi Mi đặt tờ giấy nhớ trên đầu giường của cô, lại nói thêm: “Đừng quên đấy, gọi điện cho anh họ, nó đặc biệt nhớ cháu lắm, lần này không đến được trong lòng nó cảm thấy áy náy lắm”

Thẩm Tinh Không nhìn bà ta, cảm thấy con người có lúc thay đổi còn nhanh hơn cả là diễn viên trong Kinh kịch. Có những lúc người ta sẽ chế giễu bạn, chỉ muốn giẫm bạn xuống chân, có những lúc đột nhiên lại cười nói vui vẻ với bạn, nịnh hót bạn làm người khác nổi hết da gà lên.

Cô nghĩ Thẩm Chi Mi cố gắng thể hiện những điều tốt của Hiên Trình Tiến chắc là có ý đồ gán ghép bọn họ.

Thế này thì đúng là.....ông nội mà biết chắc tức chết mất?

Có điều, dường như ở cùng với Hiên Trình Tiến còn khiến người khác dễ chấp nhận hơn là ở cùng với Thẩm Chi Diệu....

Cô nằm ở đó, trong lòng đang nghĩ vu vơ.

Thẩm Chi Mi thấy cô không hứng thú lắm, bà ta lại nhấn mạnh một lần nữa là nhớ gọi điện thoại, sau đó liền đi ra khỏi phòng bệnh đi tìm Thẩm Tinh Dương.

Thẩm Tinh Không thấy mọi người đều đi hết rồi, cô đáp chần lại, nhắm mắt vào nằm nghỉ ngơi.

Thẩm Tinh Không đã phải trải qua mấy ngày rất khó chịu, mới đầu cô không thể ăn cơm chỉ được uống nước cháo rồi có thể ăn ít cơm một, mấy ngày đó cô mệt tới mức hai mắt xanh hết cả đi.

Cũng may Thẩm Chi Diệu cho người chuẩn bị cho cô ba bữa ăn cẩn thận, tuy cô ăn uống đơn giản nhưng cũng may đều là những đồ ăn ngon.

Sau khi có thể di chuyển, cô đã cân nhắc để đi tìm A Tiến, mấy ngày không gặp anh, cô sợ anh lại bị y tá trưởng ép ăn thịt mỡ, cô cảm đồ ăn ở nhà mang tới đi tìm anh.

Cô y tá coi cửa sổ chết không cho cô vào trong, chỉ nói Thẩm tiên sinh đã dặn dò, không cho bất cứ người nào vào thăm.

Thẩm Tinh Không muốn xông vào nhưng vết thương của cô vẫn còn rất đau, cô lại sợ Thẩm Chi Diệu biết sẽ không vui, A Tiến lại còn phải chịu nạn cùng cô vì thế cô chỉ biết ôm đồ ăn quay về.

Về tới phòng, thấy Thẩm Chi Diệu đang sầm mặt đợi cô.

Thẩm Tinh Không giật mình, cô nhìn anh.

“Đi tìm A Tiến rồi à?” anh lạnh lùng hức một tiếng rồi cười: “Bị từ chối không cho vào?”

Thẩm Tinh Không vừa nhìn nét mặt đắc chí của anh cô liền biết lý do là gì, cô đặt đồ ăn xuống, nhìn anh: “Chú cố ý đúng không! chú cố ý không cho cháu gặp A Tiến có đúng không?”

Thẩm Chi Diệu nhướn mày, khê nhếch cười, nhìn cô: “Đúng, tôi định cho cậu ta nghỉ phép dài hạn, cậu ấy đã một thời gian dài chưa về nhà và tụ họp với người nhà, ngày mai tôi sẽ để cậu ấy quay về nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.”

Thẩm Tinh Không nghiêng răng, nhìn anh cười giống như một con hồ ly tinh lời dối, cô tức giận: “Chú cho anh ấy nghỉ dài hạn? Là trừng phạt anh ấy à?”

Chú lại tốt tới mức đột nhiên cho anh ấy về nhà?”

Thắm Chi Diệu khẽ nhướn mày: “Dù sao thì tôi cũng đã sắp xếp công việc của công ty, mấy ngày nay sẽ ở trong nhà, cậu ấy cũng không cần đi theo tôi, về nhà nghỉ phép càng tốt có đúng không?”

Thắm Tinh Không chân lùi về phía sau khi nhìn thấy anh cởi áo vest khoác ngoài ra và đi về phía mình, cô hỏi cảnh giác: “Chú....làm cái gì đấy?”

Thắm Chi Diệu tiến lại gần luôn một tay vào eo cô, động tác anh nhẹ nhàng khắc chế bế cô lên, đi ra ngoài cửa, anh cúi thấp đầu xuống nhìn cô, thần sắc nhìn có vẻ xấu xa: “Về nhà, bác sĩ nói em có thể về nhà dưỡng bệnh.”

Thắm Tinh Không vùng vung hai chân: “Không về! Không về nhà! Chú bỏ cháu ra!”

Thắm Chi Diệu thấy cô vùng vẫy, anh phần nộ gầm lên: “Đừng động đấy! cẩn thận vết thương bung ra!”

Thắm Tinh Không đẩy tay vào ngực anh, trong lòng cô nghĩ, bung ra càng tốt, ở lại trong bệnh viện cũng không cần ở nhà với anh.

Thắm Chi Diệu vừa nhìn đã nhìn ra cái chủ ý đó của cô, đôi môi ấm nóng của anh liền ghé sát tới bên tai mẫn cảm của cô, anh lạnh lùng hức một tiếng bên tai cô: “Em cứ động thử một lần nữa xem, em xem tôi sẽ trị em thế nào!”

Thắm Tinh Không sợ hãi, cảm giác tê dại truyền từ tai tới từng tế bào trong cơ thể.

Cô biết anh không dám ở trước mặt mọi người có hành động gì quá đáng, nhưng cô rất sợ, vì thế cô liền ngoang ngoãn ngả vào lòng anh, giống như một con mèo con ngoan ngoãn nghe lời không dám động đậy gì.

Thắm Chi Diệu bế cô đi vào thang máy, anh bảo cô ấn số, cô bấu môi rồi cũng đưa tay ra ấn.

Thắm Chi Diệu nhìn khuôn mặt tức giận hậm hực của cô, anh nheo mắt lại, miệng khẽ nở một nụ cười.

Sau khi chiếc xe đỗ lại trước cửa Thắm gia, Thắm Chi Diệu xuống xe trước, đưa tay ra đỡ Thắm Tinh Không xuống, anh bế cô lên bậc thang.

Thắm Tinh Không dựa vào lòng anh, trên đường đi anh ép chặt lấy cô không cho cô rời khỏi lồng ngực anh. Nhiệt độ nóng ấm của cơ thể truyền ra qua chiếc áo sơ mi của anh sưởi ấm cho khuôn mặt cô.

Thắm Tinh Không nhìn cánh cửa càng lúc càng gần, cô có một cảm giác lo lắng sợ hãi, cô và người đàn ông này cùng nhau quay về ngôi nhà thuộc về bọn họ.....

Ngôi nhà của bọn họ.....

Con tim cô đập thành thịch.

Đôi bàn tay bất giác ôm chặt lấy cổ anh.

Lên tới lầu, Thắm Chi Diệu đưa Thắm Tinh Không về phòng, anh đặt cô lên giường, đắp chăn lại cho cô, vỗ nhẹ vào đầu cô anh giống như đang dỗ dành một đứa trẻ: “Nằm xuống, muốn gì thì tôi sẽ chuẩn bị cho em.”

Thắm Tinh Không suy nghĩ vài giây rồi nói: “Chú gọi chị Hoan tới đây được không, cháu muốn nhờ chị ấy giúp cháu làm vài việc.....”

Thắm Chi Diệu nheo mắt lại nhìn cô.

Thắm Tinh Không né đi ánh nhìn của anh, cố nhắm mắt vào gối vờ ngủ.

Thắm Chi Diệu đứng lên, đi ra khỏi căn phòng đi tìm chị Hoan.

Chị Hoan là người làm khá già của nhà cô, Thắm Tinh Không coi chị thân thiết như cô mình.

Chị ta bước vào, nhìn Thắm Tinh Không, đưa tay vuốt lên khuôn mặt hốc hác của cô, vội vàng hỏi: “Tiểu thư muốn ăn gì? Tôi đi làm cho cô.”

Thắm Tinh Không cắn môi: “Mấy ngày hôn nay em chưa tắm, trên người thấy ngứa ngáy lắm rồi....em muốn....”

“Không được....” Thắm Tinh Không còn chưa nói dứt lời, ngoài cửa liền truyền tới một giọng nói phù định lạnh lùng.

Cô vừa ngẩng đầu lên, liền thấy Thắm Chi Diệu đứng ở cửa, lạnh lùng nói với cô và chị Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Cơ Thể Em Chỉ Có Tôi Mới Được Động Vào

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi nhìn Thẩm Chi Diệu, con người này sao mà việc gì cũng muốn quản lý thể, cái gì cũng không cho phép!

Thẩm Chi Diệu nhìn chị Hoan hất hất cằm: “Chị ra ngoài hầm canh đi, làm chút đồ ăn gì có lợi cho việc vết thương nhanh lành ấy, nấu xong rồi thì mang tới cho A Tiến ở bệnh viện một phần.”

Chị Hoan vội vàng gật đầu, nhanh chân đi ra khỏi phòng, trước khi đi còn không quên dùng ánh mắt thương cảm liếc nhìn Thẩm Tinh Không.

Thẩm Chi Diệu đưa tay đóng cửa lại, vừa xắn tay áo lên anh vừa bước về phía Thẩm Tinh Không: “Bác sĩ nói em không thể đụng vào nước, vết thương thế nào rồi, để tôi xem nào.”

Thẩm Tinh Không lập tức co rúm người vào trong chăn, trừng mắt nhìn bộ dạng của anh với khuôn mặt không đồ trái tim không đập, bộ dạng đó dường như đang muốn nói: “Mấy móc có gì hỏng à? Bỏ chăn ra tôi xem nào.”

Thẩm Tinh Không vội vàng lắc đầu, che tay vào ngực: “Không! sao chú có thể, cháu gọi chị Hoan tới!”

Thẩm Chi Diệu bước tới trước mặt cô, chẳng thèm để ý tới sự phản kháng của cô, anh rù hai hàng mi mắt xuống, mãi cho tới khi xắn tay áo hai bên lên xong anh mới liếc mắt nhìn cô, nói với thần sắc bình tĩnh: “Cơ thể em chỉ có tôi mới có thể đụng vào.”

Đầu óc Thẩm Tinh Không như bị nổ bom, mặt cô đỏ lên, trong lòng là sự hoảng loạn nói không thành lời, cô không biết nói gì: “Chú! Chú....nói linh tinh....”

Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại nhìn cô, đưa tay ra kéo chăn xuống và ấn vai cô nằm xuống giường: “ĐỪNG ĐỘNG ĐẬY! tôi nhớ vừa nãy tôi nói với em rồi, động đập linh tinh là tôi có cách để trị em đấy. Nằm im đừng động đấy.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh chăm chăm về tủi thân.

Thẩm Chi Diệu nhìn bộ dạng đỏ của cô trong lòng anh lại dường như có một con gió nhẹ thổi vào, có thứ gì đó bay vào trong làm anh cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Anh đứng lên đi vào phòng tắm, lạnh lùng nói một câu: “Cởi quần áo ra.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh đi vào nhà tắm, bên trong truyền ra tiếng nước chảy róc rách, cô thêm vào mà cởi đồ ra, cô do dự xem có chạy trốn đi không? cô không dám, tình hình bây giờ của cô chạy được vài bước thì sẽ bị anh bắt lại, hậu quả là gì cô nghĩ chắc sẽ bị anh làm cho sống không bằng chết mất?

Thẩm Chi Diệu bê chậu nước ra, khi đó cô vẫn còn đang mâu thuẫn với một mớ ý nghĩ hỗn độn.

Anh chau mày lại, đưa tay ra ấn vào ngực cô, cô giật mình, lập tức đưa tay ra đẩy tay anh ra.

Thẩm Chi Diệu có chút bức dọc anh nắm lấy cổ áo cô và một chiếc cúc bật ra.

Cổ áo của Thẩm Tinh Không đột nhiên bị bung ra, bàn tay cô cũng bị Thẩm Chi Diệu hất ra.

Cô vừa sợ vừa ngại, cô quay mặt đi, nghiêng răng lại tức giận.

Thẩm Chi Diệu cúi từng chiếc cúc áo trên người cô, thần sắc anh không có chút gì thay đổi, dường như không phải là đang cởi áo của một cô gái, mà chỉ như đang bóc vỏ của một quả quýt mà thôi.

Khi làn da Thẩm Tinh Không để lộ ra ngoài, cô không can tâm mà khóc u u lên.

Đồng tử mất Thẩm Chi Diệu co lại nhìn Thẩm Tinh Không, anh luồn tay xuống cổ cô đỡ cô lên, cởi áo cô ra, khẽ cúi người xuống thì thầm bên tai cô: “Có phải cùng em làm chuyện tối hôm trước đâu, em sợ cái gì, lau người mà thôi, không được khóc!”

Thẩm Tinh Không nghe thấy vậy, nước mắt chảy ra càng mạnh hơn!

Sự việc tối hôm đó....anh không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc tới cô càng thêm sợ hãi!

Đêm đó là một cơn ác mộng cô chưa từng trải qua, cô dường như trúng phải lời nguyền, cô không thể tự giải thoát cho mình khi bị chìm vào trong cảm giác kịch liệt mà anh mang lại, Cô rõ ràng là ghét bỏ, cảm thấy vô liêm sỉ, nhưng khi anh tạo ra những cơn sóng đó, cô vẫn không có cách nào không chế được sự thăng trầm trong cảm giác của mình cùng với mỗi động tác và câu nói của anh.

Thẩm Chi Diệu cầm lấy chiếc khăn ẩm, kéo tay cô lên, cẩn thận lau cho cô, bắt đầu từ ngón tay, từng chút một, ngay cả kẽ ngón tay anh cũng dùng khăn ẩm để lau cho cô.

Thẩm Tinh Không cảm thấy sự ấm nóng từng chút một không ngừng thấm vào trong da, cảm giác đó thật thoải mái, làm cho cô mơ màng chỉ muốn chìm vào giấc ngủ....

Thẩm Chi Diệu lau tới đôi cánh tay trắng ngần của cô, anh từng chút từng chút hướng lên trên, chiếc khăn mềm mại giống như là một chiếc lông vũ chạy trên da cô.

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, cô chỉ sợ bản thân mình không chế không được mà phát ra tiếng kêu kì lạ gì.

Thẩm Chi Diệu cảm chiếc khăn, anh vừa lau cơ thể cô vừa cúi đầu xuống nhìn cô, cô nhắm chặt mắt lại, một tay nắm thành nắm đấm đặt trên miệng, dường như đang nhắc nhở bản thân phải khắc chế điều gì đó, anh nhìn chăm chăm vào đôi lông mày của cô đang hơi chau lại, anh chỉ cảm thấy đáng yêu, làm cho anh dường như không có cách nào để rời mắt khỏi cô.

Chiếc khăn di chuyển lên tới cổ cô, rồi chạy xuống trước ngực cô.

Thẩm Tinh Không làm phẫu thuật xong chỉ có thể mặc áo đồ rộng rãi, bây giờ bên trong căn bản không mặc nội y. Thẩm Chi Diệu vừa cởi áo ngoài của cô ra, toàn thân cô đã hiện ra trước mặt anh mà không có gì trên người.

Thẩm Tinh Không không kìm được mà run lên, cơ thể cô liền co rúm lại.

Thẩm Chi Diệu nắm lấy chiếc khăn, lau nhẹ nhàng xung quanh khu vực làn da hồng hào đó của cô....

Đôi vai anh hơi run lên, hơi thở anh như ngưng lại, đẹp như thế, đôi gò bồng đảo trắng như tuyết lại được trang trí bằng hai cái hạt màu đỏ hồng, đôi mắt anh lúc này thực sự cảm thấy bị kích thích.

Anh đột nhiên cúi người xuống, ghé sát vào cô, hơi thở ấm áp của anh phả vào miệng cô, anh thấp giọng thì thầm khàn khàn: “Tiểu Tinh....”

Thẩm Tinh Không co rúm người lại, dường như nín thở, cô mở mắt ra nhìn anh, ánh mắt cô cũng mờ nhạt đi bởi một cảm xúc kì lạ nào đó.

Thẩm Chi Diệu nhìn đôi mắt thất thần của cô, anh liền cúi xuống hôn lên đôi mắt đang run rẩy đó của cô.

Hôn lên mắt cô rồi anh lại hôn lên trán cô.

Thẩm Tinh Không mở miệng ra run lên cảm cấp muốn nói lời từ chối xong còn chưa kịp nói ra thì cô liền cảm thấy đôi môi mình nóng lên.

Anh đã đặt môi anh hôn lên môi cô.

Hai tay Thẩm Tinh Không nắm chặt lấy ga giường, cái cảm giác không khống chế được đó lại xuất hiện. Cô rất sợ cái cảm giác đó, dường như bản thân trở thành một chiếc thuyền nhỏ không chỗ dựa đắm chìm cho những cơn gió đưa đẩy trong cơn bão táp, có thể bị bất kì ai chi phối, khống chế....

Bàn tay Thẩm Chi Diệu vẫn còn nắm lấy chiếc khăn, chiếc khăn vẫn còn hơi ẩm, đặt lên da cảm giác ấm nóng đó làm cho cơ thể vô cùng thoải mái, anh vẫn luôn đặt chiếc khăn trên người cô, cũng không biết là do hơi ấm của chiếc khăn hay nhiệt độ từ cơ thể anh mà Thẩm Tinh Không chỉ cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng nóng lên, càng ngày càng nóng....

Thẩm Chi Diệu vừa hôn vào cô thì không dừng lại được, anh khẽ cắn vào môi cô, nghe tiếng khẽ kêu lên của cô anh như được động viên, anh đẩy lưỡi mình lượn vào trong miệng cô và khám phá trong đó.

Thẩm Tinh Không giật mình, cơ thể cô không khống chế được mà nhún người lên.

Cô nhún người lên, anh lại ghé xuống, lúc này cơ thể hai người ghé sát vào nhau càng gần hơn....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguy Hiểm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Trong Mắt Cô Anh Chỉ Là Một Ông Già?

Nụ hôn đó làm cho Thẩm Tinh Không trở nên hỗn loạn, cơ thể cô nặng trĩu, cánh tay cô khoác lên vai Thẩm Chi Diệu, hơi co lại.

Thẩm Chi Diệu hút hết những nét đẹp của cô, dần dần cảm giác thấy sự khắc chế của bản thân đang dần bị tan rã ra.

Thẩm Tinh Không cảm nhận thấy bàn tay anh ngăn cách bởi cái khăn đang chạy trên ngực cô, cảm giác tê dại đi, cô khẽ rên lên một tiếng muốn từ chối nhưng bàn tay cô không có chỗ dựa nào đang quàng trên cổ anh.

Hôn Thẩm Chi Diệu rất lâu, Thẩm Tinh Không sắp nghẹt thở rồi, trong lòng cô nghĩ, đẩy anh ra, tên khốn nạn này đang chơi đùa, cợt nhả với mình, cô kêu lên ư ư hai tiếng, bàn tay trượt xuống sau lưng anh, dùng lực bóp vào cơ thể anh qua chiếc áo sơ mi.

Thẩm Chi Diệu bỏ môi cô ra, anh cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ như gấc chín của cô, anh mở miệng cắn vào mũi cô một cái, rồi cười: “Em học được cách trở nên nhiệt tình hơn rất nhiều rồi đây....”

Mặt Thẩm Tinh Không càng đỏ hơn và nóng lên nữa, cô quay mặt sang một bên, bĩu môi nói: “Đáng ghét! Ai thèm nhiệt tình chứ....”

Hai tay Thẩm Chi Diệu chống hai bên người cô, anh cúi đầu xuống, dùng ánh mắt mờ màng nheo lại nhìn cô, khẽ cười, hơi thở phả vào mặt cô và nói: “Anh có vô số cách để làm em nhiệt tình với anh....muốn thử không?”

Thẩm Tinh Không co rúm hai vai lại, vẫn quay mặt tránh đi ánh nhìn của anh, cô thấp giọng mắng lí nhí: “Đồ đáng ghét!”

Thẩm Chi Diệu khẽ cười, tiếng mắng của cô nghe thế nào cũng thấy giống như đang nũng nịu với anh.

Anh nằm xuống cạnh cô, một tay gối lên đầu, một tay đặt lên cơ thể cô và chạy xuống dưới. Thẩm Tinh Không run lên, bàn tay anh dừng lại ở vùng eo cô, ngón tay ấm áp xoa xoa xung quanh khu vực vết thương của cô.

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, anh khẽ thở bên tai cô, giọng nói đầy vẻ yêu thương: “Yêu cầu duy nhất của anh đối với em đó chính là chăm sóc tốt cho bản thân....”

Thẩm Tinh Không không kìm nén được nữa, cô liền quay mặt lại nhìn vào thần sắc trầm lắng của anh.

Thực ra cô không hiểu, anh trong mắt cô là một người đàn ông đầy quyền lực, anh rất trưởng thành, trước mặt cô lúc nào cũng ra vẻ nghiêm khắc dạy bảo cô, cô sợ anh, sợ tới mức không dám nhìn anh thì nhìn.

Lúc này cô đang nhìn anh chăm chăm, dưới cằm anh có vài sợi râu, vừa đen vừa cứng, vừa nãy khi anh hôn cô, cô đã cảm nhận thấy những sợi râu đó chọc cả vào da mình.

Những cô gái ở tuổi cô thì thường chỉ thích những chàng thanh niên rạng ngời tươi trẻ, ví dụ như Lục Diễm Trạch. Nhưng cô không ngờ, Thẩm Chi Diệu khi có vài sợi râu ở cằm nhìn lại...vào mắt đến như vậy.

Cô bấm chặt các ngón tay lại với nhau, mệnh lệnh cho bản thân mình lập tức quay đầu đi không nhìn anh nữa.

Người đàn ông này là thuốc độc, là kẻ điên, là ác quỷ sẽ hủy hoại cô.

Cô không có cách nào tưởng tượng một khi hai người có quan hệ gì với nhau thì sẽ thế nào, cô thực sự sẽ làm người phụ nữ của anh? Đúng là điên cuồng, cô đã gọi anh là chú Hai bao nhiêu năm như thế, người ngoài cũng đều biết mối quan hệ chú cháu của hai người, sao cô có thể đến với anh? Chỉ mình ông nội đã là một cửa ai mà cả hai bọn họ đều không có cách nào vượt qua được rồi!

Thẩm Tinh Không cắn môi, cô giả vờ đau rồi kêu lên một tiếng: “Chú đụng vào vết thương của cháu rồi....”

Thẩm Chi Diệu lập tức bỏ tay ra, nhìn cô: “Có phải đi tới bệnh viện không? đau lắm à?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh đột nhiên lo lắng, trong lòng cảm thấy khó chịu, cô chỉ quay mặt đi, cắn môi: “Cháu không thích chú đụng vào cháu....chú vừa đụng vào là cháu đã đau rồi....cháu rất không thoải mái....cháu không thích chú như vậy, cũng không thích chú....”

Thẩm Tinh Không nhìn cô chăm chăm, hai mắt anh hơi nheo lại, cảm xúc của anh thay đổi trong nháy mắt, nhưng cuối cùng anh vẫn khẽ cười, thần sắc lạnh lùng, cứng rắn: “Vết thương của em vẫn chưa khỏi, anh sẽ không đụng vào em....đợi tới khi em 18 tuổi, trở thành phụ nữ rồi, anh sẽ không giống như lúc này cảm thấy áy náy nữa. Nhớ lời anh đây, sự chờ đợi của anh cũng chỉ có giới hạn thôi.”

Con tim Thẩm Tinh Không run lên, người đàn ông này! Anh căn bản không để ý tới lời cô nói bao giờ, cô nói ghét anh, ghét anh động chạm vào cô, bắt luận là 18 tuổi hay là 20 tuổi, cô đều không thích!

Cô nói ghét là ghét!

Nhưng Thẩm Chi Diệu dường như hoàn toàn không nghe, anh lại cầm chiếc khăn đem đắp nước nóng và giúp cô lau người, Thẩm Tinh Không bị anh cởi chiếc quần ngủ ra, tuy là xấu hổ nhưng không còn cái cảm giác nóng ran người lên như ban nãy nữa, nhìn vào mắt anh, lúc này anh đã bình tĩnh lại, đôi mắt anh không hề có sự điên cuồng, anh giúp cô lau đôi chân trắng ngần, ánh mắt anh không hề có một chút tạp chất nào cho thấy anh có ý định gì khác.

Thẩm Tinh Không nhắm mắt lại dụi mặt vào trong gối, không biết trong lòng cô làm sao đột nhiên cô lại cảm thấy có chút trống rỗng.

Lau sạch người giúp Thẩm Tinh Không xong, Thẩm Chi Diệu tìm một bộ đồ ngủ sạch sẽ mặc vào cho cô, anh cúi đầu giúp cô đơm cúc áo, thần sắc rất nghiêm túc, dường như cô là một điều gì đó rất quan trọng và anh đang nghiên cứu từng chút một.

Thẩm Tinh Không không hiểu tại sao bản thân cô lại càng ngày càng chú ý tới anh, nhưng có một cảm giác không quản lý được ánh mắt của mình, cô rất muốn nhìn anh, nhìn nét mặt anh khi gọi tên mình, anh bá đạo nói anh muốn có cô, không cần ai đồng ý kể cả cô.

Thẩm Tinh Không cúi thấp đầu xuống, có chút sợ hãi trước sự ràng buộc này của anh đối với bản thân mình.

Thẩm Chi Diệu mặc đồ cho cô xong liền đặt cô nằm xuống, kéo chăn lên đắp cho cô, bàn tay anh có phần lỗ mãng đặt lên trán cô, anh nhìn cô hỏi: “Tối nay muốn ăn gì?”

Thẩm Tinh Không mím môi, cô đang bị tràn ngập trong sự phần nộ sau sự việc như bị anh mê hoặc vừa rồi, cô nói: “Không muốn ăn gì, nhạt miệng.”

Thẩm Chi Diệu thu tay về, anh mỉm cười thần nhiên, cho tay vào túi quần, đứng thẳng người lên anh nói: “Vậy thì anh quyết, em nghỉ đi.”

Thẩm Tinh Không cắn môi, không lên tiếng tức là không phản đối.

Thẩm Chi Diệu không nói thêm gì nữa, anh quay người rời khỏi phòng.

Sau khi đóng cửa lại, anh dựa lưng vào tường, bàn tay anh không tự chủ đi tìm bao thuốc, anh cảm ra một điều đặt lên miệng, nhưng lại không châm lửa, anh nghĩ vài giây rồi lại kẹp điều thuốc vào tay.

Anh đặt tay lên hai thái dương ấn ấn, các dây thần kinh đang giật lên đùng đùng, vừa nãy thiếu chút nữa là anh đã không khống chế được bản thân, hoàn toàn có được cô thì mới phá vỡ được cái mối quan hệ chú cháu đáng chết kia. Anh nhìn bộ dạng xấu hổ đó của cô, anh biết cô vẫn còn coi anh là một người bề trên. Trong mắt cô chắc bản thân là một người đàn ông đã già lại còn nghiêm khắc, khuôn mẫu, chỉ biết mắng nhiếc dạy bảo người khác.

Anh khẽ mỉm cười, nhấc chân bước rời đi, khi đi qua khung tranh ở hành lang anh dừng lại, nhìn bản thân mình trong đó, anh đưa tay lên sờ vào cằm, anh vừa lắc đầu vừa cười, quả nhiên là đã trải qua khá nhiều thăng trầm của cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Không Phụ Nữ Nào Có Thể Vượt Qua Cô Ấy

Thẩm Tinh Không ngủ một giấc, nằm trên giường của Thẩm Chi Diệu, lúc vừa mới bắt đầu thì không quen, mùi hương của anh vô cùng đặc biệt, từng người rồi thì nhất định sẽ luôn nhớ.

Phòng anh sạch sẽ, mát mẻ, có mùi giống như mùi bạc hà hòa lẫn với mùi gỗ nhẹ nhẹ.

Cô nằm ở đó, xoay người đi xoay lại một lúc sau đó cảm thấy rất an định, chẳng bao lâu cô liền ngủ say.

Khi Thẩm Tinh Không tỉnh dậy, cô ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.

Bụng cô cũng theo đó mà réo lên ừng ực, cô mở mắt ra, nhìn thấy Thẩm Chi Diệu cùng người làm đang đi vào.

Cô vội vàng lấy tay ấn vào bụng không cho nó kêu lên.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô, miệng nhếch cười, anh bảo người làm đặt chiếc bàn gấp lên giường, bày thức ăn lên đó rồi người làm đều lui hết xuống.

Thẩm Tinh Không nhìn bàn ăn đầy thức ăn thịnh soạn cùng với bánh bao, cô nuốt nước bọt ừng ực.

Thẩm Chi Diệu ngồi bên cạnh cô, anh gấp một cái bánh bao đặt vào đĩa, thỏ thẻ nhìn cô rồi hỏi: “Có còn nhạt miệng không?”

Thẩm Tinh Không nhớ lại lúc nãy mình đã nói gì, vì sĩ diện cô liền rời mắt khỏi khay bánh bao thơm phức, bĩu môi vẻ không vui coi như đó là câu trả lời.

Thẩm Chi Diệu cười cái tính cách trẻ con của cô, anh đưa đĩa cho cô: “Đói rồi thì ăn đi, trước mặt anh, không phải giả vờ.”

Thẩm Tinh Không nuốt nước bọt, cô nhìn đôi mắt biết cười của anh, cũng không thấy có chút sợ hãi gì, với lại thực lòng cô cũng rất đói rồi, nếu tiếp tục giả vờ thì chỉ có thiệt thân thôi.

Cô đỡ lấy đôi đĩa, gấp chiếc bánh bao đó lên miệng.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô ăn rất ngon miệng, ánh mắt anh sáng lên sự vui vẻ, Thẩm Tinh Không cứ khỏe mạnh thế này anh thực sự muốn thương cô tới tận xương tủy.

Thẩm Tinh Không ăn hết nửa khay bánh, cô cũng đã no rồi, nhìn anh chỉ nhìn bản thân mình không động đĩa cô liền hỏi: “Chú không ăn à.....”

Thẩm Chi Diệu nhìn nửa chiếc bánh bao cô còn để lại trong khay, anh đưa tay ra cầm lấy rồi nhìn cô chăm chăm, anh từ từ cho nửa cái bánh vào miệng.

Mặt Thảm Tinh Không hơi đỏ lên, cô không ngờ anh lại ăn cái bánh bao đang ăn dở của cô? Anh là người sạch sẽ từ trước tới nay đều dùng riêng đồ bát đĩa ăn cơm, anh không chê cô? Nhìn cái bánh bao cắn một nửa nhân rơi ra hết đó cô còn chẳng muốn ăn nữa là.

Thảm Chi Diệu dường như đang cố ý vậy, anh từ từ nhai, hình trắng khuyết cô cắn để lại trên chiếc bánh đều bị anh ăn hết đi rồi.

Thảm Tinh Không nhìn bộ dạng anh nheo mắt lại khẽ cười, cô cảm thấy anh đang cố ý, cố ý ăn chậm như vậy, cố ý dùng ánh mắt nheo lại như thế để nhìn cô ăn.

Thảm Chi Diệu nuốt nửa cái bánh bao xuống bụng, rút giấy ăn ra lau miệng, nhìn Thảm Tinh Không đơ người ra nhìn bản thân mình, anh khẽ mỉm cười, cầm giấy ăn đưa lên miệng cô lau miệng cho cô, nhẹ nhàng giống như một chiếc lông đang khẽ chạm vào da.

Thảm Tinh Không cứng đơ người lại, còn chưa kịp né người đi cô liền nghe thấy bên tai mình có tiếng nói: “Dám né người cứ để xem anh sẽ xử lý em thế nào....”

Các ngón tay Thảm Tinh Không bấm vào nhau, để mặc anh ghé sát vào mình giúp mình lau miệng.

Cô nhìn đôi hàng mi của anh đang rủ xuống, chiếc mũi cao và đôi môi hơi mím lại.

Người đàn ông này, thực sự là vô cùng hấp dẫn, ngũ quan hài hòa lại thêm với ánh mắt sâu lắng, cô nhớ tới hình ảnh nam người mẫu con lai trên tạp chí, chỉ nhìn thôi mà cũng chảy nước miếng ra rồi. Cảm anh đã được cạo râu đi, trở nên rất sạch sẽ. Khoảng cách gần khi anh ghé sát vào cô khiến Thảm Tinh Không có thể ngửi thấy hơi thở sạch sẽ và mùi nước hoa nhẹ trên người anh.

Thảm Chi Diệu bỏ tay ra khỏi khuôn mặt đơ ửng của Thảm Tinh Không, anh khẽ véo vào tai cô một cái, còn chưa đợi cô nói gì thì nghe thấy người làm thông báo ở ngoài cửa, nói rằng Lạc tiểu thư tới rồi.

Thảm Chi Diệu thần sắc thờ ơ, còn Thảm Tinh Không thì lại thấy có chút bức dọc, người phụ nữ đó tới làm gì? Thấy bản thân cô quay về cô ta liền thấy không thích có đúng không?

Thảm Chi Diệu đặt giấy ăn xuống, nhìn Thảm Tinh Không: “Ăn hết thì nằm xuống, lát nữa quay lại anh có lời muốn nói với em.”

Thảm Tinh Không bĩu môi, nhìn anh đứng thẳng lưng lên đi ra khỏi phòng, cô cầm đĩa lên chọc nát một cái bánh bao.

Sân sau của Thảm gia.

Lạc Đơn Thụy đứng bên cạnh Thảm Chi Diệu, nhìn anh mặc một bộ đồ ở nhà đứng trước chiếc lồng bằng sắt, cầm một đĩa thức ăn khá lớn đang dùng tay cầm lấy những miếng thịt trâu tươi cho vào trong lồng.

Những con chó sói cướp được thịt thì sủa lên oang oang, còn không cướp được thì hai mắt đỏ ngầu lên, nhìn bọn chúng đều sẵn sàng trong tư thế tranh cướp.

Cô ta khẽ cười, nhìn Thảm Chi Diệu, tiến lại gần ghé cầm đặt lên vai anh, nũng nịu: “A Diệu, mấy ngày nay anh không tìm em rồi, người ta nhớ anh chết đi được.”

Thảm Chi Diệu nhìn cô ta, miệng khẽ nhếch lên nụ cười lạnh lùng: “Vậy sao? Nhớ anh?”

Lạc Đơn Thụy gạt đầu, cô ta kiễng chân ghé sát vào anh, vừa cười vừa nói: “Anh có nhớ người ta đâu, anh là cái đồ đáng ghét không có lương tâm”

Thảm Chi Diệu vẫn giữ nụ cười đó trên môi, một tay vòng qua eo cô ta, nhìn chằm chằm vào mắt cô ta dường như đang muốn nhìn thấu cô ta vậy: “Nhớ anh nhiều tới thế nào?”

Lạc Đơn Thụy áp sát bộ ngực của mình vào cơ thể săn chắc của anh rồi nói: “Nhớ anh nhiều tới mức ăn không ngon ngủ không yên.”

Thảm Chi Diệu bật cười, nụ cười đó làm cho Lạc Đơn Thụy trong lòng thấy ngọt ngào, ghé sát vào anh nói: “A Diệu, em nghe người làm nói, anh lại đón Tinh Không quay về rồi?”

Thảm Chi Diệu cúi đầu xuống nhìn cô ta với ánh mắt cũng như đang cười, nhìn vô cùng gần gũi.

Lạc Đơn Thụy lắc lắc cánh tay anh: “Cô ấy quay về vậy còn em thì ở đâu? Lẽ nào em ở trong phòng anh à? Có trẻ con ở đó, chúng ta làm sao có thể tự do nồng nhiệt chứ.....”

Thảm Chi Diệu vẫn cười, ánh mắt và bàn tay anh đều hướng về đĩa thịt, gắp tay lên vớt, một miếng thịt vẫn còn dính máu đỏ tươi luôn vào trong chiếc lồng.

Một con sói hung dữ nhe răng ra, nó gặm lên và cướp lấy miếng thịt đó. Tiếng rú lên của con sói làm cho Lạc Đơn Thụy sồn hết da gà, cô ta nhìn Thảm Chi Diệu, không biết tại sao, rõ ràng là anh đang mỉm cười nhưng lại làm cho cô ta có cảm giác có một con ón lạnh chạy dọc sống lưng, dường như, cô chính là miếng thịt được coi là món ăn ngon vớt cho sói vậy, cô ta nhìn những miếng thịt tươi còn dính máu trong đĩa, trong lòng không thể không thấy

lạnh ngắt đi.

Thẩm Chi Diệu quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt sâu hoắm: “Anh phát hiện, em rất để ý sự tồn tại của Tinh Không....”

Lạc Đơn Thụy nhìn anh không chớp mắt: “Thì thực sự không tiện mà, chúng ta là người yêu nhau, những lúc tình cảm với nhau thì đương nhiên là không thích có người khác ở đó.”

Thẩm Chi Diệu nói thản nhiên: “Vậy thì không tình cảm trước mặt cô ấy. Tinh Không là trách nhiệm cả đời này của anh, anh không thích người khác nói con bé gì cả, đây là lần cuối cùng anh nói với em: “Không có người phụ nữ nào có thể thay thế cô ấy.” nhớ đấy, nếu như làm gì mù quáng thì kết quả sẽ rất thảm”

Lạc Đơn Thụy đờ người ra, trong lòng cảm thấy thật hỗn loạn, cô ta hít thở một hơi thật sâu để làm tâm trạng lắng xuống, cô ta ôm lấy eo anh ghé đầu vào ngực anh để thử hòa giải sự lúng túng rồi nói: “Làm gì mà phải nghiêm trọng thế! Em nhớ là được chứ gì, người ta chỉ là nhớ anh quá mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 104: Cô Là Của Anh, Từ Xưa Tới Nay Đều Thế!

Thẩm Chi Diệu thờ ơ liếc nhìn Lạc Đơn Thụy đang nũng nịu, anh vỗ vào vai cô ta: “Tinh Không vừa làm phẫu thuật, anh sẽ dành nhiều thời gian một chút để chăm sóc cô ấy, em ngoan ngoãn làm việc của mình đi, đừng làm loạn, để anh gọi tài xế đưa em về nhà.”

Lạc Đơn Thụy nhìn Thẩm Chi Diệu, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này là một ác quỷ đeo mặt nạ, dưới lớp mặt nạ tốt đẹp đó nhất định là một khuôn mặt gian lận và độc ác.

Rõ ràng là anh đang nói dối lừa cô ta, ngay từ đầu đã thế rồi.

Anh chưa từng thích cô ta, ở bên cô ta, ôm hôn thăm thiết trên giường, tất cả chẳng qua là diễn kịch mà thôi.

Cô ta cười lạnh lùng một tiếng, ánh mắt đảo khắp xung quanh một lượt.

Đột nhiên nhìn thấy trong phòng ngủ có một bóng dáng đang đứng đó, đó là phòng của anh, người con gái bên trong, chính là Thẩm Tinh Không?

Trong lòng Lạc Đơn Thụy đột nhiên trào lên một cơn phẫn nộ.

Cô ta cảm thấy bản thân mình là đồ ngốc.

Cô ta theo Thẩm Chi Diệu người người đều cảm thấy cô ta phong quang vô hạn.

Nhưng thực ra thì sao chứ, cô ta luôn luôn phải cẩn thận.

Người đàn ông này mập mờ không rõ, nói không chừng chỉ vì một câu nói nào đó mà khó chịu.

Anh lại cũng không nói ra, khi đang tức giận nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

Cô ta tưởng rằng sẽ không sao nhưng chớp mắt một cái anh liền biến mất rất lâu mà chẳng tới tìm cô ta.

Có những lúc cô ta cảm thấy, bản thân mình đúng là đại thần thời cổ đại đi theo quân vương, lúc nào cũng phải đoán xem anh đang nghĩ gì, việc nào cũng phải đoán xem thái độ của anh sẽ ra sao.

Rõ ràng bản thân nên là một quý phu được sủng ái, nên được anh chiều chuộng để có được sự ngọt ngào, thế nhưng lúc này, đi theo anh, cô ta chỉ cảm thấy sợ hãi.

Cô ta kiễng chân lên, khẽ chạm môi vào môi Thẩm Chi Diệu nhìn anh với đôi mắt ọng nước cô ta thấp giọng nói: “Đừng có mà không tìm em, em thực sự nhớ anh.”

Thẩm Chi Diệu lau môi đi, trong ánh mắt là cảm xúc nhìn không rõ được, chỉ thờ ơ đẩy cô ta ra: “Về nhà đi, lạnh rồi trời tối nhanh lắm.”

Lạc Đơn Thụy gạt đầu, có chút không nỡ rời xa anh.

Thẩm Chi Diệu vút miếng thịt trong đĩa cho bọn chó săn, ánh mắt anh sâu hoắm lại, lấy tay quạt mạnh đôi môi cô ta vừa hôn.

Thẩm Tinh Không đứng ở cửa sổ nhìn thấy toàn bộ cảnh này, trong lòng cô cảm thấy tức giận mà không hiểu tại sao.

Người phụ nữ đó thật là không biết kìm nén cảm xúc?

Trong sân như thế mà còn hôn anh!

Thẩm Tinh Không giậm chân một cái, cô nghĩ, Thẩm Chi Diệu cũng không đẩy cô ta ra, rốt cuộc là thế nào đây?

Vừa nãy vẫn còn ăn com cùng cô nhẹ nhàng tình cảm, bây giờ lại nói cười vui vẻ cùng với người phụ nữ khác?

Tuy cô không quan tâm...

Đúng, không quan tâm!

Không quan tâm tới những lời nói giả dối anh nói với cô, cô không thèm tin anh nói muốn có quan hệ gì đó với cô.

Người đàn ông như anh, tám phần là nhằm vào tài sản của Thẩm gia, luôn muốn tìm cơ hội để chiếm hữu hoàn toàn.

Cô hức một tiếng, quay mặt đi không nhìn anh nữa.

Nhìn rồi lại tức, tức anh đứng núi này trông núi nọ, nói lời không giữ lời!

Thẩm Tinh Không chân giậm xuống đất, tay kéo rèm cửa cho bõ tức, cô không muốn ở trong phòng anh nữa, quay người liền đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra ngoài liền nhìn thấy Thẩm Chi Diệu đang chậm rãi bước lên lầu, Thẩm Tinh Không hậm hực, nét mặt rõ ràng là đang không vui.

Thẩm Chi Diệu nhìn thấy cô như vậy liền chau mày hỏi: “Ra ngoài làm cái gì đấy? quay về phòng nằm xuống!”

Thẩm Tinh Không liếc mắt sang một bên, không thèm nhìn anh nói: “Cháu ngủ không quen giường của chú, cháu muốn về phòng mình.”

Thẩm Chi Diệu không vui anh nhìn cô chăm chăm: “Vừa nãy là ai đã nhò cả nước miếng xuống gối của anh? Bây giờ lại bảo ngủ không quen? Em cứ làm loạn thì cần thận da em đấy!” Thẩm Tinh Không thấy anh lại trở về với tính cách chú Hai, hai mắt cô nóng lên: “Cháu nhớ lời dạy của chú Hai rồi, sau này sẽ không quấy rầy chú nữa, cháu tôn trọng chú, kính trọng chú, sẽ không dám có lần sau nữa!”

Thẩm Chi Diệu nhìn chăm chăm cô nha đầu đột nhiên trở nên ngang ngược này, anh đứng ở cửa nhìn cô, kìm nén sự tức giận: “Anh đã nói là có chuyện nói với em, đứng lại...”

Thẩm Tinh Không bước đi khá xa rồi mới quay đầu lại: “Chú Hai, xin hỏi có việc gì đấy?”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng, cảm thấy hai tiếng chú Hai gọi nghe thật chói tai.

Anh nhìn cô: “Anh biết em không đến trường nữa là vì có người vu khống bôi nhọ em, anh đã điều tra ra là ai rồi, em có cần hỏi qua không? nếu không hỏi thì anh sẽ giải quyết theo cách riêng của anh nhé.”

Bàn tay Thẩm Tinh Không nắm chặt lấy lan can, trong lòng cô cảm thấy rất buồn, người biết sự việc ngày hôm đó, lại còn làm như vậy, ngoài cô ta ra thì không có ai khác nữa?

Thẩm Tinh Không nhìn Thẩm Chi Diệu, nói với ngữ khí cầu xin: “Đừng làm hại cô ấy có được không..... cháu chỉ có một người bạn là cô ấy thôi.”

Thẩm Chi Diệu hơi nheo mắt lại, nhìn bộ dạng thất vọng của cô, lúc này cô giống như một đứa trẻ bị bạn mình bỏ rơi vậy.

Anh khẽ gật đầu, nói với ngữ khí lạnh lùng: “Nếu đã như vậy thì anh sẽ cân nhắc xem thế nào. Em thích về phòng thì về phòng ngủ đi, anh cũng không chịu được cái cảnh người khác nằm ngủ còn chảy cả nước dãi lên gối như thế, vô cùng ghê tởm.”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, nhìn bộ dạng lạnh lùng của anh trong lòng cô vừa tức vừa xấu hổ, quay đầu chạy thẳng về phòng mình.

Đồ Thẩm Chi Diệu đáng ghét!

Thẩm Tinh Không đóng rèm cửa lại, cô lại cầm lấy con gấu bông to ném xuống đất, anh căn bản là đóng kịch, là giả vờ!

Lúc thì nhẹ nhàng như nước, lúc thì chề đống chề tây!

Cô thề, sẽ không nhìn trộm anh nữa, nếu còn vì anh mà tim đập nhanh thì cô sẽ đập đầu vào tường mà chết!

Thẩm Tinh Không thề độc trong lòng, rồi bước chân mệt mỏi lên giường, nằm trong chăn, cô cảm thấy thật lạnh, không hề có cảm giác ấm áp thoải mái như nằm ở giường anh....

Cô bấu môi, trong lòng thấy hận anh muốn chết.

Thẩm Chi Diệu quay về phòng, có chút bức dọc đi tới trước cửa sổ, bước chân anh có vẻ nôn nóng, anh đứng là trúng tà rồi hay sao ấy!

Lúc tức giận là liền đánh mất đi lí trí?

Vừa nãy anh chỉ để ý nói lời tức giận mà không hỏi cô từng tận xem rốt cuộc cô vì sao mà đột nhiên lại xa cách bản thân như vậy?

Anh đứng ở cửa sổ, gió khẽ thổi qua, rèm cửa bay lên, dưới ánh mắt anh là một phần rèm cửa bị nhăm nhúm lại, anh nheo mày cầm lên nhìn, một lúc sau, cúi đầu nhìn xuống anh liền nhìn thấy đám chó săn mastiff của mình đang nằm ngủ trong lồng.

Lúc này anh mới hiểu, miệng khẽ mỉm cười, anh bỏ rèm cửa xuống, từ từ thở phào một tiếng.

Nha đầu, anh làm thế nào mới có thể thu phục cô?

Nói cô là một con thỏ yếu đuối thì cô lại giờ móng vuốt ra để đối kháng lại với bản thân anh.

Nói cô là con nhím xù lông lên thì cô lại dùng ánh mắt đáng thương và quyến rũ để ép người khác lập tức không còn tức giận được nữa.

Thẩm Chi Diệu cúi đầu xuống nhìn tấm rèm cửa nhăm nhúm lại khó coi, trước mắt đột nhiên hiện ra cảnh tượng nét mặt cô ban nãy khi đứng ở đây nhìn xuống dưới.

Chắc lúc đó mặt cô đầy vẻ tức giận, miệng lắp bắp với đôi môi đỏ hồng, trên mặt như viết hai chữ....ghen tỵ?

Anh cúi đầu xuống khẽ cười, khi ngẩng đầu lên thì trên khuôn mặt là một nét rạng ngời.

Anh cầm lịch ra xem, tính toán rồi mới phát hiện qua một khoảng thời gian nữa chính là sinh nhật của tiểu nha đầu đó.

Anh dựa lưng vào cửa sổ, cúi đầu xuống trầm tư suy nghĩ.

Trước đây anh đều dùng thân phận bề trên để tặng cô một số món quà quý giá nhưng không dùng tới.

Khi đó anh thực ra không có cảm giác thấy nguy hiểm thế này, Thẩm Tinh Không ngốc nghếch thì vẫn là Tinh Không của anh, anh cũng không vội, chỉ đợi cô lớn lên thì sẽ tính chuyện khác.

Thế nhưng sự xuất hiện của Lục Diễm Trạch làm cho anh cảm thấy sự khác biệt của bản thân bị hạ thấp xuống, khi anh nhìn Thẩm Tinh Không vì người đó cười hay khóc anh chỉ cảm thấy dường như thứ thuộc về mình bị người khác trắng trợn cướp mất, anh không có cách nào chịu được, vì thế tối hôm đó anh mới mượn rượu cùng với sự nóng vội quyết định nói ra những lời giấu kín trong lòng bao lâu nay.

Cô là cô gái của anh, từ trước tới nay đều vậy, sau này cũng thế....

Anh nắm chặt hai tay lại, đôi mắt lạnh lùng thể hiện rõ sự quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguy Hiểm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Anh Ấy Đính Hôn Rồi!

Buổi sáng khi Thẩm Tinh Không ngủ dậy thì Thẩm Chi Diệu không ở nhà.

Một mình cô ăn cơm, cô nhìn người làm, do dự hồi lâu cô mới hỏi Thẩm Chi Diệu đi đâu rồi.

Người làm cười cười nhìn cô, chỉ nói, tiên sinh cùng với lão tiên sinh đi gặp bác sĩ Michael rồi.

Thẩm Tinh Không ồ một tiếng rồi cúi đầu xuống lặng lẽ ăn cơm.

Ăn cơm xong, một mình cô bí bách ở trong phòng rất khó chịu, cô mặc một chiếc áo khoác len rồi đi xuống lầu vận động, trời mùa thu, thời tiết bắt đầu trở lạnh nhanh hơn.

Cô từ trên lầu đi xuống, đi men theo con đường đá trên cỏ ra sân sau.

Phía đó là nơi của Thẩm Chi Diệu, chỗ hay những thứ khác của anh đều ở đó, cô rất ít khi tới.

Thẩm Tinh Không cho tay vào túi áo, gió thổi luồn vào mái tóc dài của cô.

Cô nhìn những chiếc lá vàng rơi xuống, trong lòng không biết tại sao đột nhiên cảm thấy thật trống rỗng.

Mấy con chó Mastiff nghe thấy có tiếng bước chân liền xô ra phía cửa lồng sắt, hướng về phía cô sửa vang kính thiên động địa.

Cô có chút sợ hãi, bước chân lùi về phía sau, nhưng cô lại nghĩ chiếc lồng sắt chắc chắn thể bọn chúng chắc không chạy ra ngoài được đâu chứ?

Nhớ lại cái đêm ngày hôm đó, mấy con chó khát máu này đã không chút nết tình mà cắn nát hai cánh tay của Trì Hạo.

Cô cầm lấy một hòn đá nhỏ, ném vào trong chiếc lồng cho bồ tức.

Bọn chúng lại sửa điên cuồng hơn, cô đứng đó nhìn bọn chúng gân cổ lên sửa như rất muốn ra ngoài, không biết tại sao cô lại nghĩ tới bản thân mình.

Bản thân mình dường như không có gì khác với bọn chúng.

Bị nhốt trong lồng, rất muốn ra ngoài nhưng lại bị khóa chặt lại.

Hơn nữa, rồi đi rồi thì lại có thể đi đâu chứ?

Cô cúi đầu thở dài một tiếng, quay đầu lại thì nhìn thấy một khoảng trời đậm sắc thu trong sân.

Chẳng bao lâu đám Mastiff đó lại sửa ầm lên.

Cô quay đầu lại nhìn, liền thấy một thanh niên cao lớn đang rụt rè đi về phía mình.

Cô nheo mày lại nhìn khuôn mặt có chút sợ hãi của Hiên Trình Tiến.

Gãi gãi đầu, Hiên Trình Tiến nhìn Thẩm Tinh Không thấp giọng nói: “Tinh Không, chúng ta đi về phía trước nói chuyện được không? những con chó này đáng sợ quá!”

Thẩm Tinh Không nghĩ con người này đúng là mặt dày.

Lần trước cô và anh ta đã xảy ra chuyện không muốn nhìn mặt nhau nữa rồi mà bây giờ anh ta vẫn còn dám tới tìm cô.

Cô chẳng thèm để ý tới anh ta, nhắc chân đi về phía lồng chó.

Hiên Trình Tiến nhìn mấy con chó ghớm ghê đáng sợ đó, anh ta mạnh dạn nói.

“Tiểu Tinh, lần trước anh cãi nhau với em không phải anh cố ý nói những lời đó đâu, anh vẫn rất quan tâm tới em! Bằng không việc gì anh phải đem ý đồ nuốt chửng công ty của Thẩm Chi Diệu nói cho em chứ? Em....”

Thấy cô chẳng thèm để ý tới mình, Hiên Trình Tiến chỉ có thể lấy dũng khí tiến lại gần, nhìn cô: “Mấy ngày hôm trước anh có việc không tới thăm em, hôm nay đặc biệt tới đây một chuyến, vết thương của em hồi phục thế nào rồi?”

Thẩm Tinh Không nghĩ trong lòng, chắc là anh sợ nhìn thấy Thẩm Chi Diệu nên mới tranh thủ lúc người ta không có nhà để tới, cô lạnh lùng đáp lại: “Không sao rồi.”

Hiên Trình Tiến nhìn những con chó kia với ánh mắt đề phòng, nuốt nước bọt anh ta nói: “Vậy em có thể đi lại được không? anh đưa em đi dạo? Anh lái xe tới, em có muốn ra ngoài lượn vài vòng không?”

Thẩm Tinh Không cảm thấy bức mình, cô lắc đầu: “Không muốn đi, lạnh lắm.”

Hiên Trình Tiến nhìn ra cô đối xử lạnh nhạt với bản thân mình, trong lòng nhớ tới việc mẹ mình dặn dò, nhất định phải mặt dày để kéo được cô về tay mình, như vậy thì vạn sự đều không còn khó khăn nữa. Anh ta kìm nén sự bức dọc, anh ta cười cười với Thẩm Tinh Không: “Vậy em về phòng đi, đừng đứng ở đây nữa, chúng ta về phòng nói chuyện? Đã lâu rồi anh không gặp em, nghe nói em nghỉ học rồi?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh ta.

Anh ta biết bản thân cô nghỉ học rồi, chắc là cũng biết lý do là gì chứ?

Cô nhớ tới những lời nói sắc sảo được dán trên bảng tin, cô cúi đầu, nhắc chân lên đá đá mấy viên sỏi rồi nói một tiếng ừm.

“Đừng, nghỉ học rồi, ghét ở cùng với những cậu ấm cô chiêu đó, bọn họ chẳng có chút tình người nào.”

Hiên Trình Tiến chỉ cảm thấy cô đang chế giễu bản thân mình, anh ta lúng túng há há giọng rồi nói: “Cũng không phải tất cả con nhà giàu đều thế, ví dụ như anh và em... ha ha.”

Thẩm Tinh Không cười lạnh lùng một tiếng, không đáp lại anh ta.

Hiên Trình Tiến thấy không có chuyện gì để nói, anh ta cũng không thể giữ khuôn mặt lạnh lùng được, vừa đi anh ta vừa rút trong túi đeo bên người một tờ báo, hức một tiếng rồi nói: “Tiểu Tinh, anh đã giúp em phản kích rồi, em xem tờ báo này anh mua từ Nhật Bản về, tên khốn nạn Lục Diễn Trạch đó vừa mới quay về Nhật không lâu đã đính hôn với một tiểu thư danh gia vọng tộc, căn bản không phải là em phản bội cậu ta trước, anh đã dán tờ báo lên trên bảng tin nhà trường rồi, anh tin những kẻ buôn chuyện kia đã đều nhìn thấy, sự thực bày ra trước mắt như thế xem bọn họ còn nói gì nữa.”

Thẩm Tinh Không đột nhiên rung mình, cô đưa tay ra cuớp lấy tờ báo, lật ra, liền nhìn thấy trên mặt báo là cảnh tượng của một lễ đính hôn.

Cô nhìn không hiểu, nhưng Hiên Trình Tiến lại có “lòng tốt” đã dùng bút đỏ khoanh những từ ngữ then chốt lại và dịch sang tiếng Trung rồi.

Cô cảm thấy máu trong toàn cơ thể đang dồn hết lên não, mặt cô đỏ bừng lên, nhìn chằm chằm vào bức ảnh khổ rộng đó.

Trên đó là hình ảnh Lục Diễn Trạch với bộ lễ phục màu bạc, mái tóc được chải gọn gàng sạch sẽ, tuy trên mặt vẫn còn những nét trẻ trung của thanh niên nhưng đứng cùng cô gái bên cạnh anh thì đúng là làm cô nghĩ tới một từ: xứng đôi vừa lứa.

Cô gái đó nhỏ nhắn, không phải rất xinh đẹp nhưng nụ cười rất ngọt ngào và e thẹn.

Hơn cô rất nhiều rồi, cô ở trước mặt anh lúc nào cũng bướng bỉnh và đành hanh.

Bàn tay cầm tờ báo của Thẩm Tinh Không buông thõng xuống, cô thở dài một tiếng, trong lòng cảm thấy đau nhói.

Cô tưởng bản thân mình che giấu rất tốt, không nghĩ, cũng không nhắc tới thì sẽ quên đi nhưng thực ra không phải.

Vừa nhìn thấy tờ báo cô liền nhớ lại những ngày ngắn ngủi được ở bên anh.

Anh nói, không sợ, đợi cô lớn em anh sẽ cưới cô.

Anh nói, không bán, anh muốn giữ lại cô bên mình, bao nhiêu tiền cũng không bán.

Anh còn nói rất nhiều rất nhiều nữa.....

Hai mắt cô nhòe đi, đột nhiên lại nghĩ tới anh cũng đã nói, anh không có nhiều thời gian để làm liều với cô.

Anh nói, Thẩm Tinh Không, em đúng là ngốc thật đấy!

Anh nói, cảm giác bị người khác đánh vào xuống địa ngục rất khó chịu?

Bàn tay Thẩm Tinh Không nắm chặt lấy tờ báo, cô cúi đầu xuống, hai hàng mi mắt đang run lên.

Hiên Trình Tiến thấy cô như vậy, chân tay luống cuống không biết nên làm gì, anh vội nói: “Tinh Không, anh không phải là cố ý kích động em đâu, anh chỉ muốn cho em nhìn rõ chân tướng sự việc thôi....người như cậu ta là một tên khốn, không đáng để em phải đau lòng, phải buồn như thế này....”

Hơi thở của Thẩm Tinh Không cũng run lên, bàn tay cô nắm chặt thành nắm đấm nhưng vẫn đang run lên như sắp rời ra.

Cô đột nhiên vứt tờ báo xuống đất, ấn tay vào vết thương ở bụng rồi chạy về phía cổng lớn.

Hiên Trình Tiến gọi cô.

“Tinh Không, em đi đâu!”

Thẩm Tinh Không quệt đi nước mắt trên má.

“Tôi phải tìm anh ấy hỏi cho rõ!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguy Hiểm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Có Phải Anh Sẽ Không Quay Lại Nữa?

Cuối tuần, chàng thanh niên da đen mặc bộ quần áo thể thao, trong chiếc sân chơi bóng rổ, thỉnh thoảng lại nhảy lên đẩy quả bóng vào rổ.

Hồng Tiêu lau mồ hôi, đang định đi nhặt bóng liền nhìn thấy từ ngoài cửa nhà chạy vào một bóng dáng nhỏ con.

Anh đặt chiếc khăn lau mồ hôi xuống, nheo mày lại đi ra.

Nhìn rõ đó là Thẩm Tinh Không, anh há hốc mồm ngạc nhiên: “Thẩm Tinh Không? sao cậu lại chạy tới đây?”

Thẩm Tinh Không ngẩng đầu lên, nước mắt liền lăn ra, cô thút thít, giọng nói mếu máo: “Hong Tiêu....tớ hỏi cậu, có phải Lục Diễm Trạch đính hôn rồi không?”

Hong Tiêu nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô đầy mồ hôi, anh mím môi lại đưa chiếc khăn cho cô: “Cậu lau mồ hôi trước đi đã, cậu bình tĩnh lại rồi tớ nói với cậu.”

Thẩm Tinh Không cầm lấy chiếc khăn, cảm xúc bắt đầu kích động, giọng nói cô run lên: “Anh ấy đính hôn rồi có đúng không? anh ấy đính hôn rồi! Anh ấy kết hôn cùng với người khác rồi!”

Hong Tiêu nhìn cô như vậy, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, anh thấp giọng thở dài một tiếng: “Tớ tưởng cậu đã buông bỏ được rồi....”

Thẩm Tinh Không với bộ mặt rứt rứt, cô khẽ mỉm cười, nhưng nhìn còn khó coi hơn là khóc: “Buông bỏ.....không phải ai cũng giống với anh ấy, nói buông là buông được, nói xóa sạch là xóa sạch được....”

Hong Tiêu nhìn cô, nhất thời anh cũng không tìm được lời nào để an ủi, chỉ có thể nói: “Thực ra cậu ấy....cậu ấy cũng có nỗi khổ của mình, gia đình cậu ấy rất phức tạp, chúng ta trước đây đều cười cậu ấy sống trong xã hội phòng kiến, gia đình cậu ấy là như vậy, cậu ấy làm gì, qua lại với người thế nào đều là vì lợi ích của gia đình....thực ra cậu ấy cũng rất đáng thương, cậu ấy....”

Thẩm Tinh Không rừ hai hàng mi mắt xuống, nhẹ nhàng lắc đầu: “Vậy sao, nỗi khổ....”

Hong Tiêu không biết phải làm gì, cậu nắm chặt chiếc khăn, cũng không biết nên bảo cô từ bỏ hay đừng buồn như vậy nữa.

Đang do dự, người làm từ trong nhà chạy ra, cầm chiếc điện thoại gọi cậu: “Thiếu gia, A Trạch thiếu gia gọi điện cho cậu!”

Thẩm Tinh Không và Hong Tiêu đều giật mình, Hong Tiêu có chút lúng túng, trong lòng nghĩ cái tên tiểu tử thối này đúng là biết chọn thời điểm ghê đây.

Anh đi lại nhận lấy chiếc điện thoại, cách Thẩm Tinh Không một đoạn, anh che tay vào loa, ấn nút nghe, thấp giọng mắng: “Tiểu tử thối, cậu còn biết gọi điện thoại à, vẫn chưa chết cơ à?”

Lục Diễm Trạch ở đầu dây bên kia nói giọng chán nản: “Thiếu chút nữa thì chết, mẹ tớ ép tớ đi cùng cái con bé nha đầu đó, cô ta rất đáng ghét, lúc nào cũng nhìn tớ cười khù khếch, giống như con điên ý.”

Hong Tiêu xì một tiếng: “Đáng đời cậu! Đồ khốn, cậu đúng là mắc nợ phong lưu ở khắp nơi.”

Lục Diễm Trạch hừ một tiếng: “Cậu có còn là bạn bè không đấy hả, sao mà nói tớ như vậy chứ, tớ làm gì mà mắc nợ phong lưu khắp nơi?”

Hong Tiêu quay đầu lại nhìn Thẩm Tinh Không đang hướng ánh mắt về phía mình, cả người cô đang co ro trong chiếc áo len rộng thùng thình, càng khiến cô nhìn gầy hơn, anh nghiêng răng rồi nói nhỏ với người ở đầu dây bên kia: “Tớ hỏi cậu, có phải cậu thực sự đá Thẩm Tinh Không không? bây giờ cô ấy đang ở trong nhà tớ, cô ấy biết việc cậu đính hôn rồi.”

Lục Diễm Trạch đột nhiên giật mình, suýt nữa thì không cầm được điện thoại trong tay, anh hắng giọng rồi khó khăn lắm mới hỏi: “Cô ấy...cô ấy vẫn ổn chứ?”

Hong Tiêu hừ một tiếng: “Ổn cái đầu cậu ấy! cậu thử bảo con nhà người ta đá cậu xem cậu còn ổn được không! tớ skhoong chịu được việc cô ấy dùng ánh mắt đó để nhìn tớ, tớ cảm giác như thể tớ sắp xấu xa như cậu rồi, cậu mai nói đi, ý cậu muốn thế nào, muốn tớ tìm cách đuổi cô ấy đi hay là thế nào, tớ không chịu được cái cảnh bị kẹp giữa hai người đâu!”

Lục Diễm Trạch cảm thấy cổ họng khô đặc lại, anh vội vàng uống một ngụm nước, dùng lực mới nuốt xuống được, một lúc lâu anh không nói ra được một câu.

Thẩm Tinh Không đứng bên cạnh một lúc rồi cô đi tới, nhìn Hong Tiêu: “Tớ có thể nói với anh ấy vài câu không?”

Hong Tiêu đơ người ra, nhìn đôi mắt ọng nước của cô, anh do dự, rồi lại nhìn chiếc điện thoại, cắn răng đưa cho cô: “Thôi bỏ đi, cho hai người tự đi giải quyết với nhau.”

Thẩm Tinh Không cầm lấy chiếc điện thoại, cảm thấy cái đồ vật nhỏ bé đó mà lại nặng vậy, cô đặt điện thoại lên gần tai, chỉ nghe thấy hơi thở nặng nề của đối phương.

Cô bỗng bật khóc, quay đầu lại né đi ánh nhìn của Hong Tiêu, cô cắn chặt môi, trong đầu không kim chế được, cô nhớ về những điều nhỏ nhặt khi hai người còn ở bên nhau.

Lục Diễm Trạch ở đầu dây bên kia cũng như cô, cảm xúc hết sức phức tạp, anh cầm chặt lấy chiếc điện thoại, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên rồi lại cúi đầu xuống, chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên.

Mãi sau đó, Thẩm Tinh Không mới run run hỏi anh: “Có phải anh sẽ không quay lại nữa?”

Lục Diễm Trạch nghẹn đắng cổ họng lại, anh không biết Thẩm Tinh Không đang hỏi anh có quay lại Trung Quốc hay là có quay lại bên cạnh cô.....

Anh ngồi trên giường, cúi đầu xuống, mím chặt môi lại không biết nên nói gì.

Thẩm Tinh Không thút thít rồi cô cười thất vọng: “Không quay lại thì không quay lại....ngày hôm nay chúng ta chính thức nói cho rõ ràng, anh đính hôn rồi, em cũng sẽ sống cuộc sống mới của riêng em, anh cảm thấy báo thù em anh sẽ vui vậy thì tùy anh, hôm nay chính thức nói một câu, chúng ta kết thúc đi.”

Lục Diễm Trạch đột nhiên từ trên giường đứng thẳng dậy, anh nắm chặt tay thành nắm đấm, hơi thở như đang bị câu nói của cô ngăn lại.

Thẩm Tinh Không nói xong, cô đưa tay lên lau nước mắt, quay đầu đưa điện thoại cho Hồng Tiêu: “Tớ nói hết rồi, sau này sẽ không tới làm phiền cậu nữa đâu.”

Hồng Tiêu lúng ta lúng túng nhận lấy điện thoại, nhìn Thẩm Tinh Không đi ra ngoài cửa với đôi mắt đỏ ngầu, trong lòng anh cảm thấy đau nhói khó chịu, anh mắng lớn vào điện thoại: “Vui chưa? Mừng rỡ chưa? Cậu hại bàn tay Trì Hạo là đủ rồi? Cậu đúng là đồ khốn!”

Lục Diễm Trạch đơ người ra một lát, ánh mắt thất thần: “Hồng Tiêu, cô ấy đi rồi?”

Hồng Tiêu bực dọc ừm một tiếng: “Đi rồi, cô ấy không đi tôi cũng sẽ làm cho cô ấy tỉnh táo lại, cậu có biết không hả, cô ấy nghỉ học rồi, mấy ngày hôm trước có người ở bang tin nhà trường đã dán những ảnh gì, nói rằng cô ấy có mối quan hệ không rõ ràng với người đàn ông khác làm việc có lỗi với cậu, vì sự việc này mà cô ấy bị mọi người trong trường bôi nhọ đủ kiểu. Người ta chỉ là một cô gái thôi, ai mà chịu được chứ! Tớ thấy cô ấy có thể quay lại để thi đại học hay không cũng là vấn đề đây, tớ nhìn cô ấy gầy hốc hác đi rồi.”

Lục Diễm Trạch đột nhiên chạy ra cửa, đi mấy lần mới đi được đôi giày vào chân, anh chạy ra ngoài: “Cô ấy nghỉ học rồi? Ai đã nói linh tinh để bôi nhọ cô ấy?”

Hồng Tiêu thấy tức giận với anh: “Tớ làm sao mà biết được, tớ còn tưởng cậu chưa hết giận liền giờ trò. Nói thực đi, có phải là cậu làm không?”

Lục Diễm Trạch tức giận mắng Hồng Tiêu: “Đầu óc cậu có vấn đề gì không đấy hả! Tớ mà lại hại cô ấy à!”

Hồng Tiêu hức một tiếng: “Trước đây điều cậu làm cũng không nhẹ hơn cái này đâu.”

Dây thần kinh trên trán của Lục Diễm Trạch giật lên đùng đùng. Anh muốn quay về để thăm cô, anh như mất kiểm soát chạy ra khỏi nhà, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy một tiểu cô nương với khuôn mặt non nớt chạy tới, giọng nói nhỏ nhẹ gọi anh: “A Trạch, mẹ bảo chúng mình cùng đi ăn điểm tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bất Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chỉ Muốn Làm Một Cái Cây

Trong mắt Lục Diễm Trạch lúc này chỉ có hình ảnh Thẩm Tinh Không, anh kéo vị hôn phu Á Kỳ ra và chạy ra ngoài.

Còn chưa ra tới cổng lớn, phía sau liền liền có một tiếng nói lạnh lùng gọi anh lại.

Anh quay đầu liền nhìn thấy Mẫn Từ đang trừng mắt lên nhìn anh, nói với anh bằng tiếng Trung: “Con muốn đi đâu?”

Lục Diễm Trạch nghiêng răng lại nói: “Con phải quay về tìm cô ấy.”

Mẫn Từ bực mình lấy chiếc vòng đeo tay vút về phía anh, chiếc vòng rơi xuống vỡ tan.

Bà ta tức giận tới nổi hai bờ vai run lên: “Đi đi, con đi qua cánh cửa đó thì mẹ sẽ treo cổ!”

Lục Diễm Trạch sắp tới gần cánh cửa, bàn tay anh còn chưa nắm được vào tay cầm, gió trong sân liền thổi qua từng cơn, những chiếc lá vàng và đỏ cùng nhau rơi xuống.

Anh cúi đầu, không muốn nhìn vào ánh mắt đầy bi ai của Mẫn Từ.

Mẫn Từ đi gần lại phía anh, nắm lấy tay anh, bà nắm thật chặt: “Quay về tìm cô ấy cũng không cứu vãn được gì, ba con sẽ không tha cho con đâu, cũng sẽ không tha cho cô ấy....con muốn có được thứ mà con muốn thì phải trở nên hùng mạnh, trở thành chủ nhân của thế giới này.”

Lục Diễm Trạch nhắm mắt lại: “Mẹ, con có thể đợi tới lúc đó không? cô ấy có thể đợi được tới lúc đó không?”

Mẫn Từ nhìn anh: “Đợi tới khi ba con giao một phần quyền lực cho con thì mẹ sẽ đưa con về nước....”

Kéo tay anh đi vào, Mẫn Từ vẫy tay gọi Á Kỳ lại gần, để hai người khoác tay nhau, nhìn tiểu cô nương không biết chuyện gì, bà cười an ủi, dùng tiếng Nhật nói với cô gái: “Không sao, bạn của A Trạch gọi điện tới bảo anh ấy đi đánh bóng nhưng mẹ không để nó đi, để nó ở nhà với con!”

A Kỳ đỏ mặt lên, cúi đầu xuống e thẹn rồi nói: “Không sao đâu ạ, không cần lúc nào cũng ở bên con.”

Lục Diễm Trạch liếc nhìn cô gái, vóc dáng cao chưa tới 1m6, cơ thể yếu ớt được bao bọc trong bộ áo Kimono, nhìn bộ dạng cổ tỏ ra e thẹn của cô gái này anh chỉ cảm thấy nhàm chán, anh đã gặp quá nhiều những cô gái thế này.

Anh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh, anh hi vọng, Thẩm Tinh Không có thể đợi tới khi anh quay về.....

Thẩm Tinh Không đi ra từ nhà Hồng Tiêu, vết thương ở bụng cô đau nhức lên.

Gió rất lạnh, những chiếc lá rơi xuống khi có một cơn gió thổi qua khiến cho khung cảnh càng trở nên hoang vắng hơn.

Cô dùng chiếc áo ôm sát vào người mình, một mình lững thững bước trên đường mà không có điểm đến cuối cùng.

Gần nơi đây là khu vực lãnh sự quán, rất ít người, những cây ngô đồng Pháp đứng thẳng đứng hai bên đường, những chiếc lá vàng cô cùng đẹp.

Cô giẫm chân lên những chiếc lá, tiếng lá khô xào xạc vang lên.

Cô nhớ lại một lượt chi tiết những gì mà cô và anh đã trải qua, cô cảm thấy hạnh phúc thật giản đơn, đặt mục đích của anh sang một bên cô cũng cảm thấy vui vẻ, rất khó để mà cất bỏ được.

Cô nghĩ, là do bản thân cô ngốc, ngay từ đầu biết được anh là anh, anh quen với Trì Hạo, anh vì Trì Hạo mới oán hận bản thân mình. Cô đều biết hết nhưng vẫn không kìm được cái cảm giác thích anh.

Ngay từ nhỏ cô đã không có ai để có thể nói chuyện cùng, sự xuất hiện của anh cô bắt đầu biết nũng nịu. Đói hay đau ở đâu cô liền nói cho anh biết, anh lại giúp cô giải quyết một cách rất nghiêm túc.

Cô nhớ cái lần mà trốn về vùng biển, tay cô bị xước ra anh liền nắm lấy tay cô, miệng vừa thôi vừa nói với cô không đau không đau.

Thẩm Tinh Không cúi đầu xuống hai hàng nước mắt chảy dài ra.

Cái cảm giác được người khác yêu chiều đó, tuy có thể là giả nhưng cô nhớ ánh mắt khi đó của Lục Diễm Trạch, rất sáng, dường như là một viên ngọc vậy.

Khi đó, đột nhiên cô cảm thấy bản thân mình giống như tìm được một nơi để gửi gắm bản thân vậy, có một người thương yêu cô, hiểu được nỗi khổ của cô, giúp cô che mưa chắn nắng, dang cánh tay ôm lấy cô vào lòng.

Thế nhưng cảm giác cảm động và sự quý trọng ban đầu đó đều bị hủy hoại rồi, cô biết tất cả nên kết thúc rồi.

Bầu trời u ám đột nhiên đổ mưa, cô giơ tay lên che mưa, nhìn khắp bốn phía, nhìn thấy một quán cà phê nhỏ, cô nhanh chân chạy về phía đó.

Trong quán nhỏ dường như không có khách mấy, cô vừa tìm thấy một vị trí bên cửa sổ ngồi xuống thì trời đột nhiên đổ cơn mưa rào.

Nhìn điểm xe bus phía đối diện cô thấy một đôi nam nữ học sinh yêu nhau, tay cầm một cái ô, cả hai đang chạy về phía điểm bus để tránh mưa.

Dưới làn nước mưa qua cửa kính nhưng vẫn có thể nhìn rõ thấy nụ cười trên khuôn mặt của cả hai người trẻ.

Cô nhớ có một lần Lục Diễm Trạch cũng đưa cô chạy đi trú mưa như thế. Khi đó anh đã nói với bản thân cô, anh nhất định sẽ đưa cô đi, sẽ không buông tay cô.....

Cô cười thất vọng, cảm thấy đôi nam nữ với chiếc ô màu hồng kia thật đẹp biết bao.

Lời bài hát đã hát, đẹp nhất không phải là ngày mưa mà là mái nhà có người đã cùng bạn trú mưa.

Cô cúi đầu xuống, lật cuốn sổ trên bàn mà quán đã cung cấp cho khách để ghi chép các sự việc.

Các chữ viết khác nhau, những lời ghi chép khác nhau.

Cô nhìn trong đó đa phần đều là lời hứa của những người yêu nhau hoặc người đang yêu, nào là sẽ ở bên nhau cả đời, rồi ai đó yêu ai đó tới nhường nào.

Cũng có người có cùng tâm trạng với cô, viết trong đó rằng có một người đã bỏ rơi tôi, người đó đúng là mù mắt!

Thẩm Tinh Không uống một ngụm trà sữa ấm nóng, cô rút chiếc bút ra, viết chậm rãi từng chữ một: “Chỉ muốn làm một cái cây, bởi vì ai cũng không đủ sức để bảo vệ tôi.”

Gập cuốn sổ lại, nhìn những giọt nước mưa lăn trên tấm kính.

Tình yêu đầu đời của cô đã kết thúc như vậy.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy cái mùa hè này ngắn ngủi đến vậy.

Khi Thẩm Chi Diệu quay về thì mưa ngoài trời đúng lúc to nhất.

Anh cầm ô đi vào phòng, người làm chạy theo, thần sắc có vẻ lo lắng nói với anh: “Tiểu thư chạy ra ngoài rất lâu rồi, tới bây giờ vẫn chưa quay về ạ!”

Thẩm Chi Diệu nheo chặt mày lại, có phần tức giận: “Sao không trông chừng cô ấy? đang yên đang lành sao lại chạy ra ngoài?”

Người làm không dám nhìn vào ánh mắt và thần sắc phẫn nộ của anh, cúi đầu nói: “Lúc buổi sáng, Hiên thiếu gia đã tới đây, chẳng bao lâu sau thì tiểu thư liền chạy ra ngoài...”

Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại, Hiên Trình Tiến?

Cái tên tiểu tử đó, anh biết anh ta chẳng có ý tốt gì, lần trước Thẩm Tinh Không chạy tới để chất vấn anh về việc công ty anh cùng biết là có người đứng đằng sau giờ trò, sau chuyện đó anh cũng đã thất vọng viện trợ cho công ty của Hiên Nam Ứng, vốn tưởng rằng Thẩm Chi Mi sẽ nhận được một bài học thể nhưng cả nhà đó lại không biết điều mà vẫn còn tới quấy rầy Thẩm Tinh Không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Cháu Muốn Rời Đi

Anh quay người nhìn cơn mưa ào ào ngoài cửa, trong lòng thầm nghĩ, nha đầu Tinh Không, liệu có phải lại biết được chuyện gì lại vội vàng chạy ra ngoài rồi không?

Người làm đứng bên cạnh hỏi rụt rè: “Có cần cho người ra ngoài tìm không ạ? Tiểu thư có lẽ về trường ...hoặc là đi mua thứ gì đó rồi?”

Thẩm Chi Diệu đột nhiên thấy bức mình, anh bức mình vì bản thân mình mất đi khả năng kiểm soát, từ trước tới nay anh chưa từng thế này với Thẩm Tinh Không, anh nghĩ, bây giờ mỗi hành động của Thẩm Tinh Không anh đều phải suy nghĩ, liệu có phải anh đã sơ suất chỗ nào khiến cho cô tủi thân, chịu thiệt thòi, anh đã làm gì không chu đáo mà để cô ghét bỏ bản thân mình?

Anh có chút tức giận, quay ra nói giọng hậm hực với người làm: “Mặc kệ cô ấy đi đi thì đi, không cần tìm.”

Người làm gật đầu lùi xuống, trong phòng chỉ còn lại có một mình anh.

Khi trời sắp tối, Thẩm Tinh Không mới tay cầm chiếc ô quay về Thẩm gia.

Cô vừa bước vào cửa, căn phòng chưa được thắp điện, không hề giống với sự huy hoàng của ánh đèn điện thường ngày.

Cô thấy có chút kì lạ và tò mò, cô đưa tay lên bật đèn, liền nhìn thấy một người ngồi ở trên ghế sofa, thần sắc lại lờ mờ yên bất động.

Cô giật mình sợ hãi, nhìn khuôn mặt khó coi của Thẩm Chi Diệu, cô nắm chặt túi đồ trong tay.

Ánh đèn điện bất ngờ làm cho Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại chưa mở ngay ra được, anh đứng lên nhìn cô.

Thẩm Tinh Không bản năng muốn lùi người né đi nhưng cô lại lấy hết dũng khí để nhìn thẳng vào anh.

Từ trong ánh mắt của cô anh nhìn thấy điều gì đó khác thường, nó không phù hợp với độ tuổi của cô, gương mặt như trong giây lát cô đã thay đổi vậy nhưng cụ thể là gì thì anh lại không nói rõ được, anh chỉ thấy trong lòng có chút bất an khiến anh luống cuống.

Nhìn xuống phía dưới, anh nhìn chăm chăm vào túi xách trong tay của Thẩm Tinh Không, anh tiến lên phía trước một bước, dường như ép hỏi cô: “Đi đây về đây?”

Thẩm Tinh Không nín thở lại, đi từ ngoài vào người cô vẫn toát ra hơi lạnh, cô nắm bàn tay lạnh ngắt của mình lại và nói: “Mua sách, cháu định ở nhà tự

ôn, cháu phải thi đại học.”

Thắm Chi Diệu nghe cô nói như vậy anh nhìn lại cô với ánh mắt lạnh lùng: “Ai kích động gì em mà em lại muốn phấn đấu học tập thế?”

Thắm Tinh Không quay người đi, trả lời thờ ơ: “Không ai kích động được cháu cả, cháu muốn thi đại học, cháu phải rời khỏi nơi đây, bắt đầu cuộc đời của bản thân mình.”

Thắm Chi Diệu nghe thấy hai câu cuối cùng, anh lập tức nghĩ, cô sẽ rời xa anh, sẽ sống một cuộc đời không có anh.

Đồng tử mất anh co lại, hai tay nắm thành nắm đấm, giọng lạc đi: “Rời đi? Rời đi đâu? Rời khỏi ai?”

Thắm Tinh Không thấy hơi đau đầu, cô ôm túi xách trong lòng: “Chú Hai, cháu sẽ cố gắng học tập để đền đáp lại công ơn nuôi dưỡng của chú trong suốt những năm qua, cháu lên tầng trước đây.”

Mặt Thắm Chi Diệu lạnh như đã đóng băng lại.

Nhìn cô đi lên lầu, anh đột nhiên tức giận mà không trút ra được, anh như mất kiểm soát quay người đập tay xuống bàn.

Rời xa anh?

Gọi anh là chú Hai?

“Thắm Tinh Không.....”

Anh nghiêng răng lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mình đang chiếu qua tấm kính đặt trên chiếc bàn.

Thắm Tinh Không chạy về phòng, đóng và khóa cửa lại, cô bật điện lên, cô vội vàng đem sổ sách đó bày lên giường, cô nhìn những cuốn sách bày chiến lược và câu hỏi đề thi đại học, cô sắp xếp theo thứ tự từng cuốn từng cuốn một.

Cuộc đời cô quá là chật hẹp vì thế nên mới xuất hiện một Lục Diễm Trạch làm cho cô có cảm giác như mọi thứ bị đảo lộn hoàn toàn, cô không muốn ở lại cái nơi giả tạo như Triều Đức nữa, cô muốn thi đại học, thi vào một trường bình thường không phải trường quý tộc, cùng sống trong kí túc với mọi người, giống như mọi người đi căng tin nhà ăn xếp hàng đợi cơm, sẽ đầu tư toàn bộ thời gian và sức lực vào phòng tự học và thư viện.

Cô lấy bút và mở một cuốn vở ra, bắt đầu chăm chỉ học bài.

Thành tích của cô trong cái trường hỗn thế ma vương đó cũng không tới nỗi nào, nhưng nếu đi so với những trường khác thì chắc chắn là trình độ còn kém xa, cô nghĩ nhất định phải thật cố gắng thì bản thân mới có thể cạnh tranh được với những người khác, mới có thể rời khỏi cái ngôi trường mà chỉ cần dùng tiền là có thể cân bằng mọi thứ này.

Làm bài một lúc, hai mắt cô cay sè cô mới đặt bút xuống đi tới trước cửa sổ, bên ngoài trời vẫn đang mưa, cô nhìn thấy đèn ở bãi đỗ xe sang lên, sau đó là một chiếc xe được lái ra khỏi cổng.

Đó là Thắm Chi Diệu.

Cô nhớ lại nét mặt anh lúc chiều tối khi cô về nhà, dường như là phẫn nộ, giống như một con dã thú bị ép tới đường cùng vậy.

Lúc đó cô cũng sợ, sợ anh sẽ hận bản thân mình.

Con người anh cho dù không mắng bạn, không đánh bạn, chỉ cần dùng ánh mắt nhìn bạn chăm chăm cũng đã đủ để khiến bạn sồn da gà lên rồi.

Anh là một người như thế nào? Từ trước tới nay cô cũng không rõ.

Mấy lần tiếp xúc vượt quá giới hạn với anh làm cho cô có một cảm giác nói không thành lời với anh, đó không thể nào là tình yêu, hận....cũng không tới nỗi hận.

Cô chỉ nghĩ tới bàn tay ấm áp và đôi môi đầy hương vị của anh là con tim cô đã đập thình thịch, Thắm Tinh Không vội vàng kéo rèm cửa lại, cô tự nói đi nói lại với bản thân mình, đó chỉ là chiêu trò của một người đàn ông với kinh nghiệm tình trường phong phú để thu hút một thiếu nữ mới lớn thôi, đổi thành bất cứ một thiếu nữ nào với kinh nghiệm ít ỏi như cô thì cũng đều dễ dàng bị anh làm cho kích động, anh quá lợi hại.

Anh có quá nhiều thủ đoạn.

Thắm Tinh Không quay về bàn học, chống tay lên trán, trong đầu đột nhiên nghĩ, anh đi ra ngoài, đi gặp Lạc Đơn Thụy à? Muộn thế này rồi, trời thì đang mưa, chắc là ngoài bạn gái ra thì làm gì còn có ai khác chứ....

Nghĩ thế cô lại cảm thấy bức tức, người đàn ông này đúng là quá xấu xa, bạn gái thì đang lù ở đó mà còn quyến rũ cô, còn làm những việc quá đáng, nói những lời quá đáng với cô.

Cô cầm lấy bút, dùng bút vẽ lung tung xuống giấy như muốn xả bớt sự tức giận trong lòng.

Cô ghi bút vẽ mạnh tới mức giấy nát cả đi cô mới dừng lại, cô thở dài một tiếng, trong lòng chỉ nghĩ, người đàn ông đó quá đáng sợ, cô nhất định cố gắng rời khỏi anh sớm nhất, bằng không không biết bản thân sẽ thành ra thế nào. Cô không có cách nào để chấp nhận được việc cô xảy ra chuyện gì đó với anh, cũng hoàn toàn không mong muốn xảy ra chuyện gì đó với anh....

Cô gạt đầu chắc chắn rồi cúi đầu xuống tiếp tục làm những phần bài tập khô khan vô vị.

Mưa rất lớn.

Thẩm Chi Diệu đỗ xe lại trước cửa nhà kho ở vùng ngoại ô, người đứng canh cổng ở đó lập tức đem ô chạy ra đón anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Có Anh Ở Đây Cô Ấy Sẽ Không Sao

Thẩm Chi Diệu bước đi rất vội, bùn đất bắn cả lên đôi giày bóng loáng và quần anh, anh chẳng quan tâm, vẫn sải bước tiến vào trong nhà kho, nhìn một đồng lõa xôn bên trong anh đột nhiên tức giận, quay sang gầm lên với mấy người quản lý đứng bên cạnh: “Tôi thuê các người để các người nửa đêm gọi điện thông báo với tôi là nhà kho bị tràn nước vào à?”

Nhân viên quản lý vội lau mồ hôi: “Thẩm tiên sinh, chúng tôi cũng đã tuần tra tăng cường chống nước....thế nhưng mưa to quá, hồ cả từ phía trên bị tràn ra nên đột nhiên nước chảy xuống, chúng tôi không ngăn lại được....”

Thẩm Chi Diệu neho mắt lại, sự bất mãn, lạnh lùng và hết kiên nhẫn của anh làm cho những nhân viên thấy lạnh hết cả người.

Thẩm Chi Diệu cởi chiếc áo ngoài đã hơi ướt ra, anh xắn tay áo lên, mặc chiếc áo mưa nhân viên đưa tới vào, lội dưới bùn nước bẩn thỉu đi vào nhà kho đang ngập trong nước.

Nhà kho này đang chứa các sản phẩm về rượu mà siêu thị phân phối của Tín Dương cần vào thời gian tới, những chiếc hộp phía dưới đã hoàn toàn nát hết rồi, những chai rượu đều bị trượt qua ngoài hòa lẫn vào với bùn đất.

Thẩm Chi Diệu vừa nhìn đã cảm thấy đau đầu, nhà kho này rất rộng, bị nước ngập thế này thì dường như đã cướp đi mất cả hơn ngàn thùng rượu hảo hạng.

Nước vẫn đang dâng lên, anh chưa hề truy cứu trách nhiệm, anh cho gọi nhân viên tới để cùng nhau chặn các cửa tràn nước vào và thoát nước ra bên ngoài.

Khi Amanda kịp tới nơi thì toàn thân anh đã toàn là bùn đất rồi, chiếc áo sơ mi màu trắng đã trở thành một màu hoàn toàn khác. Cô vội vàng cầm khăn tay lau mặt cho anh, Thẩm Chi Diệu gạt lấy chiếc khăn lau qua một lượt rồi quay đầu sang nhìn cô: “Có phải không?”

Amanda lắc đầu: “Không phải.”

Thẩm Chi Diệu thở phào một tiếng.

Amanda cười anh: “Em thấy trong sự việc này anh có chút căng thẳng hơi quá đáng.”

Thẩm Chi Diệu trả khăn tay lại cho cô rồi nói: “Bản rồi, ngày mai đền cho em cái khác, về đi, bản lắm.”

Amanda bĩu môi: “Vậy cũng không bằng quần áo anh. Ông chủ, em chỉ muốn nói một câu, chỉ là mưa to quá dẫn tới sự cố chưa không phải là do ai làm cả. Anh căng thẳng quá thần kinh sẽ bị ảnh hưởng đấy.”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng: “Em đã nhìn thấy cảnh bọn họ lột dao người sống ra chưa? Nếu rồi thì sẽ không chê anh lo lắng thừa thãi.”

Amanda mặt có vẻ sợ hãi: “Đừng có dọa người khác chứ....”

Thẩm Chi Diệu đột nhiên trở nên nghiêm khắc, nhìn cô chăm chăm: “Em phải biết là từ trước tới giờ anh không nói dối.... thôi về nhà đi, sự việc này đừng có để người khác biết, coi như anh lo thừa vậy.”

Amanda nắm chặt lấy chiếc khăn tay, nhìn anh, thấp giọng xuống hỏi thấp thòm: “Thực sự đáng sợ như vậy sao, vậy thì tiểu thư Tinh Không có phải sẽ

rất nguy hiểm không?”

Thắm Chi Diệu quay đầu sang nhìn nhân công đang cứu những thùng rượu, anh chỉ ừm một tiếng: “Có anh ở đây cô ấy sẽ không sao.”

Nói xong, anh đột nhiên gầm lên: “Nhắc hết lên, đừng có làm việc cà lơ phát phơ như thế!”

Amanda giật mình sợ hãi, lúc này đã thấy anh quay đầu sang chỉ đạo nhân công rồi.

Cô đứng ở cửa nhìn anh, thân thể cao lớn ngập trong bùn đất nhìn có chút nghiêng ngả, chiếc áo sơ mi thì bẩn hết rồi, mặt cũng bẩn nhưng vẫn không che đi được sự anh tú của anh.

Đặc biệt là câu nói vừa rồi “Có anh ở đây thì cô ấy sẽ không sao.....”

Cô nhìn anh, không biết tại sao, con tim lại dâng trào lên một cảm xúc thất vọng....

Sáng ngày hôm sau khi Thắm Tinh Không tỉnh dậy thì Thắm Chi Diệu cũng vẫn chưa về nhà.

Khi cô xuống tầng ăn sáng, người làm cũng không nhắc gì tới anh, cô cũng chẳng hỏi, trong lòng cô nghĩ chắc chắn là anh tới nhà bạn gái qua đêm rồi.

Chắc chề cô cản trở công việc nên mới không về nhà ?

Cô vừa suy nghĩ lung tung vừa vội vàng ăn cho xong.

Học cả một buổi sáng, buổi chiều tới cô mới nghe thấy phía dưới nhà có tiếng xe.

Thắm Tinh Không không động dậy, trong lòng đang nghĩ, trời sắp tối rồi còn về làm gì nữa?

Ngồi đã lâu rồi cũng đói, cô đi xuống dưới tìm thứ gì đó để ăn.

Những người làm không biết đi đâu hết rồi, cô cầm một quả táo cắn một miếng, liền nhìn thấy chị Hoan từ trên tầng vội vàng vàng chạy xuống, bắt đầu chuẩn bị nấu cơm.

Cô nhìn chị Hoan, giả vờ hỏi vô tư: “Chú Hai về rồi ạ?”

Chị Hoan cầm lấy chiếc nồi, thở dài một tiếng: “Đúng thế, về rồi, trên người toàn là bùn đất, nghe đâu bảo là nhà kho bị ngập nước, làm việc bận tới bây giờ mới về, trúng gió nên sốt, bác sĩ vừa mới tới truyền nước cho tiên sinh....tôi đang nấu cho tiên sinh bát bánh trôi, tiểu thư cô có muốn ăn không?”

Con tim Thắm Tinh Không như bị thứ gì đó quật vào....

Anh đi tới nhà kho, chú không phải đi qua đêm với bạn gái....

Anh sốt rồi, đang phải truyền nước....

Cô đang đơ người ra thì chị Hoan đẩy cô ra ngoài: “Tiểu thư, cô về phòng đi, tôi nấu xong sẽ mang lên cho cô. Tôi bận muốn chết đi được đây.”

Thắm Tinh Không lúng ta lúng túng đi ra khỏi nhà bếp, cô chậm rãi đi lên tầng, đứng ở cửa cầu thang cô nhìn về phía phòng của Thắm Chi Diệu, cô có chút do dự, suy nghĩ một lát rồi cô thấy thôi bỏ đi, anh ốm cô tới thăm cũng chẳng có tác dụng gì, nói không chừng còn làm cho anh tức thêm.

Vậy là cô đi thẳng về phòng.

Đợi tới rất muộn thì bánh trôi của chị Hoan mới được mang tới, Thắm Tinh Không đói bụng sôi lên rồi.

Chị Hoan đặt bát bánh trôi trên bàn cô, thở dài một tiếng: “Tiểu thư ăn đi, không đủ thì lại gọi tôi lấy thêm cho cô, còn nhiều lắm.”

Thắm Tinh Không ngửi bát bánh trôi thơm phức cô nhìn chị Hoan và nói: “mang cho chú Hai ăn đi!”

Chị Hoan chau mày lại với khuôn mặt đau khổ: “Tiên sinh ăn không nổi, vừa nãy mang vào một bát, ăn xong liền nôn hết ra rồi. Ồm không nhẹ đâu, cơ thể tiên sinh khỏe mạnh thể mà còn thành ra như vậy, chắc đêm qua mệt quá đấy mà.”

Thắm Tinh Không húp sùm sụp, thần sắc có vẻ mất tập trung: “Ồ, vậy gọi bác sĩ tiêm cho chú ấy vài mũi....”

Chị Hoan lại thở dài: “Đừng nói linh tinh, có phải cứ thích tiêm là tiêm đâu! Tiên sinh quản lý công ty, quản lý Thắm gia lại quản cả việc của cô nữa, đúng là vất vả quá mà, tôi nhìn mà cũng thấy thương.”

Thắm Tinh Không bĩu môi: “Đầu tư thì mới có sinh lời chứ, nhà chú ấy ở, xe chú ấy lái, tiền chú ấy tiêu, đó đều chẳng phải là hồi báo à?”

Chị Hoan lắc đầu: “Tiểu nha đầu không hiểu chuyện, không nói với cô nữa, tôi đi xem xem tiên sinh ngủ chưa! Cô à, không biết thương người chút nào cả!”

Thẩm Tinh Không thấy chị đi rồi đột nhiên lại chẳng muốn ăn nữa.

Tay khuấy khuấy bát bánh, cô thấp giọng lí nhí: “Không biết thương người?”

Buổi tối Thẩm Tinh Không cũng không có chút tinh thần học hành nào, cô ngồi xem ti vi nhưng cũng cảm thấy thật vô vị, lên mạng cũng không có cách nào để khiến con tim lặng xuống. Cô nhìn đồng hồ, hơn chín giờ, cô nhìn ra ngoài cửa, do dự hồi lâu cô mới mở cửa đi ra.

Phòng của Thẩm Chi Diệu cách phòng cô rất xa – cả một hành lang dài, dường như là hai người ở hai đầu hành lang.

Cô đi về phía đó, ghé tai vào cửa chú ý lắng nghe, bên trong không có tiếng gì, người làm giờ cũng chỉ còn lại người trực ban, những người khác đều đi nghỉ hết rồi, bây giờ Thẩm gia không có tiếng động gì hết.

Cô đặt tay vào tay nắm của cánh cửa, trong lòng nghĩ tới lời chị Hoan nói rằng anh ốm cũng không nhẹ, sao lại ốm không nhẹ chứ? Cô đang nghĩ thì tay liền dùng lực vặn tay cầm cánh cửa mở ra.

Thẩm Tinh Không giật mình sợ hãi, cô không dám đóng cửa lại cũng không dám mở ra, cô cứ giữ tay ở đó không biết làm thế nào.

Đợi một lát, cũng không thấy Thẩm Chi Diệu lên tiếng mắng, cô liền thò đầu vào trong, liền nhìn thấy trong phòng tối om, người đàn ông nằm trên giường thở nặng nề, mang theo một chút khổ sở, nhìn bộ dạng anh ngủ không thoải mái chút nào.

Thẩm Tinh Không thấy anh ngủ say rồi mới to gan đi vào trong, mãi cho tới khi đi tới bên cạnh giường anh cũng chưa tỉnh lại, cô cúi đầu xuống, vừa mới ghé gần lại cô liền cảm nhận thấy hơi thở ấm nóng phát ra từ người anh.

Cô sợ hãi, đưa tay đặt lên trán anh, quả đúng là sốt không nhẹ.

Tay cô luống cuống, đang định đứng lên đi gọi người, liền cảm thấy bàn tay mình bị ấn xuống, người đàn ông mơ màng nói lí nhí: “Đừng động đây, ở đây thêm một lát.”

Con tim Thẩm Tinh Không đập rất nhanh, anh biết là cô?

Khi cô đang hoảng lại thì bàn tay anh đột nhiên bỏ ra, cả người anh nằm ở đó không còn chút sức lực nào, anh nói lí nhí: “Nóng quá chị Hoan, mở điều hòa đi...”

Thẩm Tinh Không thấy anh sốt tới mê sảng cả đi, cô thở dài một tiếng, quay người đi tới nhà vệ sinh rút chiếc khăn xuống. Cô nhớ anh từng nói, khi cô bị sốt anh đã bỏ cả buổi đàm phán làm ăn lớn chỉ để ôm cho cô ngủ, cô không còn nhớ nữa nhưng nỗi đau khổ và cảm giác khó chịu khi bị ôm thì cô vẫn còn nhớ mồn một.

Thẩm Tinh Không cầm chiếc khăn đã được đắp nước lạnh đặt lên trán anh, cô đảo mắt xung quanh tìm kiếm, cô cầm một chai rượu trắng từ tủ rượu của anh ra, lắc lắc lên rồi quai trở lại cạnh giường, cô kéo chăn và áo anh ta, rót một ít rượu xoa xoa trong lòng bàn tay sau đó chà lên người anh.

Chạm vào làn da nóng hổi của anh, mặt Thẩm Tinh Không đỏ lên, trong lòng cô chỉ nghĩ, nợ một lần thì trả một lần, anh đã chăm sóc cô khi cô ốm, thì cô cũng chỉ chăm sóc đáp trả lại anh thôi...

Nếu sau này thi đỗ đại học rồi đi rồi, hai người chẳng còn liên quan gì tới nhau nữa, huống hồ anh ốm thành ra thế này, nhất định sẽ không nhớ sự việc ngày hôm nay đâu...

Nghĩ vậy cô liền yên tâm hơn, bắt đầu dùng rượu chà lên người anh giúp giảm nhiệt độ cơ thể.

Chắc là rất thoải mái, Thẩm Chi Diệu ho lên một tiếng, rồi hơi thở cũng dần dễ dàng hơn, anh đưa tay lên nắm lấy tay cô, giọng khàn khàn anh gọi: “Tiểu Tinh...”

Tiếng gọi đó vô cùng nhẹ nhàng, mang theo vô số tình ý, Thẩm Tinh Không nghe mà con tim cô run lên, vội vàng bỏ tay anh ra, động tác tay cô được tăng tốc lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: A Tiến Quay Về

Thẩm Tinh Không lau người cho Thẩm Chi Diệu, sắc mặt anh dường như khá hơn rất nhiều, đôi lông mày cũng không còn chau lại nữa, ngủ yên lành hơn,

thình thoảng chỉ gọi một tiếng “Tiểu Tinh”, gọi mà cô tè đại cả người đi...

Thẩm Tinh Không đem cúc áo vào cho anh, cô không tìm được mà chăm chú nhìn anh thật kĩ...

Một lúc lâu sau, mặt cô đỏ lên, cô quay đầu đi, trong đầu chỉ nghĩ, người đàn ông này đúng là như cái xác ấy...

Đi đắp nước vào khăn một lần cuối, đặt lên trán cho anh, đắp chần lên người anh sau đó Thẩm Tinh Không nhìn anh một lát rồi mới đi ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa, Thẩm Tinh Không liền nghe thấy ở cầu thang có tiếng bước chân truyền tới, một giọng nữ vội vàng mang theo chút tức giận hỏi: “Sao lại để một mình anh ấy ngủ như thế, các người làm việc kiểu gì vậy!”

Người làm bị trách mắng cảm thấy thật oan ức, liền trả lời: “Khi tiền sinh ngủ không cho phép chúng tôi ở bên cạnh...chúng tôi muốn ở đó coi chừng nhưng tiền sinh không cho phép...xin lỗi Lạc tiểu thư....”

Thẩm Tinh Không nghe thấy tiếng nói của người đó cô liền nheo mày lại, bước chân lập tức nhanh hơn, chạy thẳng vào một chỗ mà bọn họ không nhìn thấy rồi cô mới dừng lại.

Từ hành lang thò đầu ra, cô nhìn thấy Lạc Đơn Thụy đi vào phòng của Thẩm Chi Diệu, người làm lui xuống, cô lại đứng đó một lúc mà không thấy người phụ nữ đó đi ra.

Cô cảm thấy hành động của bản thân mình chẳng ra làm sao, cô liền quay người về phòng.

Cũng không còn tâm trạng đâu mà học hành nữa, Thẩm Tinh Không nằm trên giường lật người hết bên này tới bên kia rồi mới ngủ, cô mơ miên man, cô mơ thấy Thẩm Chi Diệu lúc thì nhẹ nhàng lúc thì hung hãn, ở bên cạnh anh tâm trạng cô không lúc nào được ổn định...

Sáng ngày hôm sau, Thẩm Tinh Không thức dậy hai mắt thâm sì, cô đi xuống tầng, người làm đang vui vẻ chuẩn bị bữa sáng.

Thẩm Tinh Không nhìn chị Hoan, chị Hoan xoa xoa hai tay vào nhau: “Lạc tiểu thư cũng ở đây, tối qua đã chăm sóc tiền sinh cả một đêm đấy, cô xem người ta hiểu chuyện chưa.”

Thẩm Tinh Không nhìn chị Hoan, cô bĩu môi: “Người ta là bạn gái của chú ấy, chúng ta so sánh làm sao được.”

Đang nói, liền nhìn thấy Thẩm Chi Diệu mặc một bộ đồ trắng ở nhà từ trên tầng đi xuống, bộ đồ đó càng cho thấy đôi chân anh rất dài, tỉ lệ người anh vô cùng hoàn mỹ. Thẩm Tinh Không nhìn anh, mái tóc anh rũ xuống, hai mắt vẫn hơi sưng lên, chắc là vẫn chưa khô hẳn. Lạc Đơn Thụy đỡ lấy cánh tay anh, giống như...đang đỡ một người già....

Thẩm Tinh Không cúi đầu mím chặt môi lại, liền nghe thấy Thẩm Chi Diệu hắng giọng hai tiếng rồi nói khàn khàn với chị Hoan: “Chuẩn bị cho Lạc tiểu thư một phần nữa.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, Thẩm Chi Diệu thờ ơ ngồi xuống ghế, anh uống một cốc nước lọc, nhìn Lạc Đơn Thụy: “Đợi lát nữa anh bảo tài xế đưa em đi, đừng lúc nào cũng ở bên cạnh anh, sẽ truyền nhiễm sang em đấy.”

Lạc Đơn Thụy cầm lấy tay anh, vừa cười vừa nói nhõng nhẽo: “Em không sợ, bị truyền nhiễm rồi thì em cứ dựa vào anh đấy, bắt anh chịu trách nhiệm...”

Thẩm Chi Diệu khẽ cười, đưa tay lên vỗ nhẹ vào vai cô ta: “Bị ốm thì có hay ho gì đâu, tránh xa anh ta. Tối qua em ở cạnh anh cả đêm, nhớ lát nữa uống thuốc vào.”

Lạc Đơn Thụy cười âm áp: “Không sao cả! Em thích ở bên cạnh anh, anh ấy, bên cạnh cũng chẳng có người nào chăm sóc cả, nếu như không phải em dùng rượu chà lên người cho anh thì không biết anh còn sốt tới mức nào nữa, lúc em tới anh đều ngủ thiếp đi rồi có tỉnh đâu.”

Thẩm Chi Diệu vẫn chỉ khẽ cười, ánh mắt nhìn cô ta rất sâu, đầy phần bữa sáng người làm chuẩn bị cho mình đưa cho Lạc Đơn Thụy: “Em ăn đi, anh không muốn ăn.”

Lạc Đơn Thụy lại đẩy lại cho anh: “Không được, nhiều ít cũng phải ăn một chút, không có sức lực thì làm sao mà khỏi được?”

Thẩm Tinh Không ngồi phía đối diện đột nhiên đứng lên, nhìn chị Hoan đang bê khay tới: “Giờ em phải đi tới thư viện tìm ít tài liệu, không kịp ăn sáng rồi.”

Chị Hoan liền gọi cô: “Có mấy phút là ăn xong thôi, làm gì mà vội thế!”

Thẩm Tinh Không túm lấy chiếc ba lô, vừa nhìn đồng hồ vừa chạy ra ngoài: “Vội lắm! Muốn chút nữa là thư viện mở cửa rồi, tới lúc đó sách của em bị người khác mượn mất thì hỏng!”

Chị Hoan nhìn cô vội vàng vàng chạy ra ngoài, nhìn Thẩm Chi Diệu thần sắc không có chút thay đổi gì, chị bê chiếc khay đứng đó không biết nên làm gì.

Lạc Đơn Thụy khẽ cười, đón lấy: “Đề A Diệu ăn đi, anh ấy phải bổ sung chút năng lượng.”

Thẩm Chi Diệu cũng không nói gì, bàn tay đang cầm lấy chiếc cốc trên bàn liền trắng bệch ra.

Lạc Đơn Thụy giúp anh trộn đều đĩa salad lên, đưa cho chiếc thìa: “Anh ăn đi, anh xem anh, nhìn hốc hác đi bao nhiêu.”

.....

Thẩm Tinh Không chạy ra khỏi nhà, cô có chút bức dọc khoác ba lô lên vai, tài xế nhìn cô, hỏi cô có cần dùng xe không, Thẩm Tinh Không nói không cần, tự mình đi ra cổng rồi đi hướng về phía điểm xe bus.

Cô ở thư viện cả một ngày, cô chẳng có tài liệu gì cần tìm cả, chỉ là muốn rời khỏi cái “nhà” đó.

Cô nhìn rất nhiều ngôi trường đại học, cảnh quan đẹp đẽ, học thuật đỉnh cao, tinh thần học tập hào hứng....

Ngồi trên ghế lật xem tài liệu, cô lại nhớ tới người phụ nữ Lạc Đơn Thụy đó, cô ta vậy mà có thể nói rằng chính cô ta chà rượu lên người Thẩm Chi Diệu giúp anh giảm sốt, Thẩm Chi Diệu thế mà cũng tin, vậy cô thì sao? Tới qua Thẩm Tinh Không cô đã làm gì?

Làm tốt lắm, cô không hi vọng anh sẽ nhớ, và anh thì thật sự không nhớ một chút nào cả!

Thẩm Tinh Không vê vê trang giấy, nếu bọn họ đã ân ái với nhau như vậy thì cô thế sau này cô sẽ không nói chuyện với anh nữa, cũng không cho phép anh lại gần bản thân mình nữa bước!

Cô rút giấy ăn ra, lau lên bàn tay và những ngón tay của mình, được lắm, cô cũng không hi vọng bàn tay mình còn lưu giữ một chút hơi ấm hay còn có gì đó liên quan tới anh!

Ngồi trong thư viện cả ngày, cô vừa đi ra khỏi cổng liền nhìn thấy chiếc xe ngoài cổng có vẻ quen quen, cô neho mắt lại nhìn, người đàn ông đứng bên cạnh chiếc xe... là A Tiến.

Thẩm Tinh Không nở nụ cười, cô vội vàng chạy lại gần kéo tay A Tiến cô hỏi: “Vết thương của anh khỏi chưa? Anh nghỉ phép đã đi đâu đấy?”

A Tiến nhìn cô, đôi môi khẽ mỉm cười, ánh mắt anh nhìn cô hiền hòa: “Tôi khỏi rồi, còn cô, vết thương tách chỉ rồi còn đau không?”

Thẩm Tinh Không cảm thấy có chút ngại ngùng, anh bị bản thân mình hại bị thương, bản thân không có việc vì lại còn bị viêm dạ dày, đúng là yếu đuối tới nực cười, cô gãi gãi đầu: “Không đau nữa, đợt vừa rồi anh nghỉ ngơi có tốt không?”

A Tiến gật đầu: “Ồ bên người nhà suốt!”

Thẩm Tinh Không nhìn anh hỏi một câu trả lời một câu, cô có chút bức mình, cô cũng không thể nào nhiệt tình được với khúc gỗ này, cô khẽ thở dài kìm nén cảm xúc, nhìn anh và hỏi: “Sao anh biết tôi ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Sự Yên Bình Trước Con Giông Bão

A Tiến nhìn cô, còn chưa đợi anh lên tiếng Thẩm Tinh Không lập tức đoán ra, cô xua xua tay: “Thôi được rồi, tôi biết rồi, Thẩm Chi Diệu bảo anh tới giám sát tôi có đúng không?”

A Tiến không trả lời, thực ra, là anh ở nhà bí bách quá nên đã tự mình chạy tới đây, nhìn mặt cô anh không có cách nào mở miệng được.

Thẩm Tinh Không vỗ vỗ tay vào trán nhìn anh và nói: “A Tiến, tôi muốn học đi xe đạp, anh có biết không?”

A Tiến đơ người ra, nhìn chiếc xe sang trong bên cạnh: “Tại sao phải học cái đó?”

Thẩm Tinh Không chép miệng rồi nói: “Lên đại học thì phải học cho biết chứ! Anh có biết không?”

A Tiến gãi gãi đầu.

Tại công viên.

Thẩm Tinh Không ngồi trên chiếc xe đạp đạp loạng choạng, A Tiến ngồi phía sau đỡ lấy cô trán đầm mồ hôi, nhìn bộ dạng cố gắng lại vụng về của cô mà

anh không nhìn được cười.

Thắm Tinh Không một tới mức sắp ngã cả xuống, cô dừng lại, quay đầu nhìn A Tiến, nhìn chiếc áo sơ mi của anh ướt cả đi rồi cô mới chán nản nói: “Tôi đàn quá!”

A Tiến vội vàng lắc đầu: “Lúc mới đầu ai cũng thế này cả, đừng nản chí!”

Thắm Tinh Không đón lấy chai nước anh đưa, uống một ngụm, rồi dựa đầu vào vai anh: “A Tiến, anh nói xem, tới năm nào tôi mới học biết đi được đây!”

A Tiến không nói gì, cơ thể anh cứng đờ lại.

Mấy ông cụ vẫn luôn ngồi bên cạnh nhìn hai người họ đột nhiên nói lớn tiếng: “Tôi nói cái tiểu cô nương học đi xe đạp kia này, cháu không thể lúc nào cũng để anh cháu đỡ đằng sau, phải tự mình đạp chứ, cứ ngã mấy lần là khác biết đi còn cứ đỡ như thế thì không học được đâu!”

“Đúng thế, cả cái cậu anh kia nữa, cứ trộm bỏ tay ra, để con bé nó không biết cứ thế đạp đạp rồi nó khác biết đi dần dần.”

Thắm Tinh Không ngoan ngoãn gật đầu, quay đầu lại nhìn A Tiến: “Anh trai, lát nữa anh cứ bỏ tay ra đừng nói cho em biết có được không?”

A Tiến nheo mày lại: “Không được, ngã xuống đây sẽ bị thương mất.”

Thắm Tinh Không đá vào chiếc xe: “Em cũng không phải là người giấy, ngã bị thương rồi sẽ khỏi, sợ gì chứ! Anh trai có đỡ không, không đỡ em tự đi đây?”

A Tiến mím môi lại, nhìn cô trèo lên xe đạp, anh vội vàng dùng lực bám vào sau xe.

Thắm Tinh Không vừa đạp vừa kêu lên: “Anh bỏ ra đi? Có bỏ ra không thì bảo?”

A Tiến vẫn nhất quyết bám lấy, mấy lần rõ ràng biết có thể bỏ tay ra nhưng anh vẫn không bỏ ra được....

Không bỏ tay ra.....

Anh nghiêng chặt răng lại.

Ánh mặt trời bắt đầu khuất sau đỉnh núi, những chiếc lá ào ào rơi xuống, A Tiến toàn thân ướt đầm mồ hôi, Thắm Tinh Không đi tới một cái dốc, anh nghe thấy cô căng thẳng kêu lên bảo anh bỏ tay ra, anh không biết tại sao, đột nhiên anh có chút hoảng loạn liền bỏ tay mình ra.

Nhìn Thắm Tinh Không đạp xe từ trên dốc xuống dưới, bỗng nhiên anh cảm thấy có chút trống vắng, sau này có phải anh sẽ không được đưa cô tới trước đón cô về nhà nữa không?

Anh nắm chặt hai tay thành nắm đấm.

Thắm Tinh Không từ trên dốc phi xuống dưới, mãi cho tới khi tới bãi cỏ ở dưới, cô mệt rồi, quay đầu lại thực sự không còn nhìn thấy A Tiến đâu nữa, trong lòng lo lắng, mãi tới khi cả người và xe ngã trên bãi cỏ.

A Tiến nghe thấy tiếng kêu của cô, vội vàng giật mình chạy xuống, Thắm Tinh Không không hề đau một chút nào, ngã xuống đó hai chân cô mềm nhũn ra không đứng được dậy, nhưng đạp xe từ trên dốc xuống phía dưới trong lòng cô chỉ cảm thấy vui, cô ôm lấy chân mình cười ha ha.

A Tiến nheo chặt mày lại, dựng chiếc xe lên, cầm vào cổ chân cô, nhìn chân cô bị xước một vết chảy cả máu, đồng tử mắt anh bỗng chốc co chặt lại.

Thắm Tinh Không vui vẻ dùng hai tay xoa xoa vào hai má anh: “Em biết đạp rồi! Cảm giác từ trên đó xuống đây đúng là thật yomost! A Tiến, ngày mai chúng ta lại tới đạp đi, dù sao thì em cũng có rất nhiều thời gian.”

A Tiến chỉ nhìn chằm chằm vào vết thương của cô, mặt anh lạnh lùng: “Vẫn còn đi được nữa! Cần thận ngã gãy chân!”

Thắm Tinh Không bỏ tay trên mặt anh ra cười cười: “Gãy thì bỏ bột vào thôi, bạn Vũ Tiên Tiến, có thích đạp xe đưa em về nhà không? em không còn chút sức lực nào cả.”

A Tiến mặt vẫn nghiêm khắc, còn chưa đợi anh nói gì Thắm Tinh Không liền ôm lấy chân kêu lên: “Đau quá đau quá.....không đi được nữa rồi....không ai quan tâm mình thì mình sẽ nằm trên bãi cỏ này cả đêm mất thôi.”

A Tiến nheo mày lại nhìn cô, đứng lên dựng chiếc chân chống xe lên rồi một tay kéo tay cô cho cô ngồi lên xe, anh hức một tiếng: “Ngồi cho chắc đấy, ngã xuống là không ai chịu trách nhiệm đâu.”

Thắm Tinh Không cười cười ngồi phía sau, nhìn A Tiến đạp chiếc xe loại chỉ dành cho con gái này, cô giữ hai tay vào eo anh nói: “A Tiến, anh biết nói đùa rồi.”

A Tiến chỉ háng giọng, không nói gì, đưa cô từ công viên đi về nhà.

Tại Thăm gia.

Thắm Chi Diệu đứng ở trước cửa sổ nhìn ra khoảng không phía bên ngoài, mùa thu tới rất nhanh, nhiệt độ chẳng mấy mà đã giảm xuống còn có hơn mười độ.

Chị Hoan gọi anh: “Tiên sinh, tới giờ xuống thuốc rồi.”

Thắm Chi Diệu đứng im bất động, ngây người ra ở đó.

Chị Hoan thấy vậy liền tiếng lại dần, nhìn theo ánh nhìn của anh, liền nhìn thấy A Tiến đạp chiếc xe đạp, người ngồi phía sau là Thắm Tinh Không và hai người đang tiến vào sân, chiếc xe ô tô thì ở phía sau bọn họ, đúng thật là buồn cười, có xe ô tô không ngồi lại còn tồn hơi đạp xe đạp.

Chị Hoan ngẩng đầu lên nhìn Thắm Chi Diệu, thần sắc anh làm chị sợ hết hồn, nói không rõ là nét mặt gì, phức tạp tới mức làm chị sợ hãi, chị chưa từng thấy tiên sinh có ánh mắt lạnh lùng như vậy, ở bên ngoài bất luận anh là người sống thế nào nhưng khi về nhà hầu như lúc nào anh cũng giữ nét mặt vui vẻ với người làm...

Đột nhiên thấy anh như vậy, con tim chị Hoan hốt hoảng và đạp liên hồi, chị gọi: “Tiên sinh?”

Thắm Chi Diệu từ từ quayd đầu sang, thần sắc đã trở về trạng thái bình thường, anh nhìn chị Hoan: “Đến giờ uống thuốc rồi đúng không?”

Chị Hoan vội vàng gạt đầu, đưa mấy loại thuốc cho anh, vô tình nói một câu: “Tiểu thư khác trước rồi, trước đây làm gì chịu cười nói với A Tiến đâu....nói cho cùng thì đều là người trẻ, vẫn có thể chơi hợp được với nhau.”

Thắm Chi Diệu hơi nheo mắt lại, anh cho mấy viên thuốc vào miệng, uống một ngụm nước nuốt hết.

Uống thuốc xong anh lại quay người nhìn ra ngoài.

Trời đã bắt đầu tối.

Đều là người trẻ?

Miệng anh khẽ nhếch cười, ánh mắt anh lạnh lùng.

Thắm Tinh Không sau ngày hôm đó liền tìm được nơi để đi, sáng sớm cô đã đạp xe đi lên thư viện, A Tiến ngồi trong xe đi theo cô phía sau.

Sau khi xem sách cả một ngày, khi cô quay về lại cùng A Tiến đi tới công viên chơi một lúc.

Hai người cùng nhau đạp xe trên con đường có vài người đi bộ, gió mùa thu thổi nhẹ vào người Thắm Tinh Không chỉ cảm thấy bản thân mình rất vui vẻ, dường như những buồn phiền cô đều quên hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Chọc Tức

Trong bầu không khí chiến tranh lạnh với Thắm Chi Diệu thì sinh nhật lần thứ 18 của Thắm Tinh Không đã đến.

Buổi sáng cô thức dậy, trong nhà đã chẳng còn ai rồi.

Sinh nhật của cô cô không mong chờ có sự tham gia của Thắm Chi Diệu, A Tiến cũng không ở nhà, chắc là Thắm Chi Diệu trưng dụng đưa đi cùng rồi.

Buổi sáng cô dậy sớm thay cho mình một bộ váy xinh đẹp, ăn bát mì chị Hoan nấu với trứng cho cô, cô thu dọn mấy quyển sách rồi đi lên thư viện.

Như thường lệ cô học tới chiều muộn, ra khỏi cửa, cô đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tường Thu Muội mặc một chiếc váy màu trắng sữa chất liệu vải gió, rất đẹp.

Tường Thu Muội nhìn Thắm Tinh Không, do dự một lát rồi mới tiến lại gần chào hỏi.

Thẩm Tinh Không gặp lại cô bạn, hai mắt cô bỗng nóng lên.

Hai người cứ nhìn nhau một lúc, không ai nói gì.

Tại nhà hàng.

Tường Thu Muội uống một ngụm bia, sắc mặt đỏ lên nhìn Thẩm Tinh Không, tay vỗ xuôn bàn.

“Tớ là một kẻ khốn kẻ khốn, sao tớ lại nói ra những lời như vậy được chứ.... Tinh Tinh cậu nên đập cho tớ một trận đi....ngày hôm đó tớ như điên rồi ấy....”

Thẩm Tinh Không nhìn Tường Thu Muội, nắm lấy bàn tay đang cầm cốc rượu của cô ta: “Chuyện qua rồi thì đừng nhắc tới nữa, đừng uống nữa, trời sắp tối rồi.”

Tường Thu Muội sứt sứt mũi, từ trong túi lấy ra một chiếc hộp đưa cho cô: “Sinh nhật cậu đúng không, cậu cũng mười tám tuổi rồi, thành người lớn rồi, tớ vẫn còn là một đứa chưa thành niên này, thế nên cậu đừng có mà chấp với tớ nhé!”

Thẩm Tinh Không mở chiếc hộp ra, đó là một chiếc vòng tay hàng hiệu nhìn rất đơn giản nhưng giá thì tuyệt đối không phải là thấp.

Tay cô vuốt vuốt chiếc vòng đó, đây là món quà đầu tiên của cô trong năm nay, cô ngước mắt lên nhìn Tường Thu Muội.

“Cảm ơn cậu.”

Tường Thu Muội cầm chiếc vòng đeo vào cho cô, thờ dãi hỏi: “Cậu không quay về trường nữa à.....”

Thẩm Tinh Không nhìn cổ tay mình khẽ ừm một tiếng: “Tớ không muốn quay lại nữa, ở nhà tự học còn tốt hơn, qua thời gian nữa tớ sẽ mời gia sư về nhà, toán học của tớ kém quá.”

Tường Thu Muội nhớ tới những ngày mà cả hai đau đầu vì học toán và làm bài về nhà môn toán, trong lòng lại thấy buồn, cô ta lại bắt đầu uống bia: “Trách tớ không tốt, tớ không hề chú ý thấy....trước khi bọn họ dán những bức ảnh rách nát đó tớ nên sớm phát hiện ra mới phải....”

Thẩm Tinh Không cúi đầu xuống.

Tường Thu Muội thấy sắc mặt cô khó coi: “Vậy cái tên Lục Diễm Trạch khốn kiếp đó đúng là hại người ta không vừa, rõ ràng là sắp đính hôn mà lại còn thà thỉnh này nọ, đúng là đáng hận! Nào, Tinh Tinh, chúng ta cạ ly, cho hấn ta xuống chân giẫm nát đi.”

Thẩm Tinh Không mím môi lại, cầm chiếc cốc lên cạ với Tường Thu Muội.

Mãi cho tới khi trời tối hẳn rồi.

Thẩm Tinh Không cũng chỉ uống có mấy cốc bia nhưng cũng đã thấy không ổn rồi.

Cô gục người xuống bàn, mơ mơ màng màng thấy Tường Thu Muội cầm điện thoại của cô gọi cho ai đó.

Sau đó không biết qua đi bao lâu, có người bế cô lên.

Cô mở mắt ra, đột nhiên nhìn thấy A Tiến.

A Tiến đặt cô vào trong xe, đợi người nhà của Tường Thu Muội tới đón cô ta rồi anh mới đi.

Cô gái đó tuy là lúc chơi thì như một kẻ điên nhưng nói cho cùng thì vẫn là bạn của Thẩm Tinh Không, A Tiến vẫn đối xử với cô ta như trước đây.

Ngược lại Tường Thu Muội thì có chút xấu hổ, luôn né đi ánh nhìn của anh.

Sau khi rời đi, A Tiến nhìn Thẩm Tinh Không nằm gối đầu lên đùi mình người co rúm lại ngủ thiếp đi.

Cô nằm một lúc thì con say bắt đầu phát tác.

Cô đột nhiên ngồi dậy, ghé sát người vào A Tiến, khoác tay lên vai anh giống như một người anh em.

A Tiến nhìn người tài xế ngồi phía trước đang cười cười liếc mắt về phía sau, anh vội vàng kéo tay Thẩm Tinh Không xuống, nhắc nhở bên tai cô: “Tiểu thư, mau tỉnh lại đi, tiên sinh đang ở nhà đấy, anh ấy đợi cô về cùng ăn cơm cả tối rồi.”

Thẩm Tinh Không với đôi mắt mơ màng: “Ai cần đợi chứ! Đáng ghét! A Tiến, em không muốn về nhà, chúng ta đi tới công viên đạp xe đạp đi?”

A Tiến sắc mặt đỏ ra, ấn tay cô xuống, có chút lo lắng: “Đừng làm ồn nữa! Mau uống nước đi, tỉnh lại đi!”

Thẩm Tinh Không không chịu ngoan ngoãn uống nước.

Trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu, Tường Thu Muội nói với cô rất nhiều, nói về những lúc hai người chơi vui vẻ bên nhau, cả những lúc có những mối bất hòa.....

Cô biết Tường Thu Muội tuy có những lúc tính cách ngang tàng tiểu thư, nhưng Tường Thu Muội cũng là người bạn duy nhất trong cuộc đời cô cho tới bây giờ....

Tường Thu Muội nói với cô, Thẩm Chi Diệu đã tìm tới cha mẹ của cô ta, không biết anh đã dùng thủ đoạn gì.

Tường Thu Muội nói nhà cô ta đã lập tức phải chuyển tới một thành phố khác....

Thẩm Chi Diệu nói đừng để cho anh nhìn thấy cô ta nữa....

Thẩm Tinh Không biết cái cảm giác khi đến một nơi hoàn toàn xa lạ, môi trường chưa quen, không có người bạn nào nó ra làm sao, đặc biệt là người thích sự ồn ào náo nhiệt như Tường Thu Muội.

Cô nhìn Tường Thu Muội bỏ qua sự kiêu ngạo thường ngày để nói với cô lời xin lỗi, cầu xin cô, nhờ cô nói với Thẩm Chi Diệu tha cho gia đình mình, mẹ cô ta thì bị bệnh cao huyết áp, cha thì bị bệnh tim...

Giờ phút đó, sự chống đối, mâu thuẫn của Thẩm Tinh Không đối với Thẩm Chi Diệu cũng được kích động.

Hoặc cũng không phải là kích động.

Cô đối với anh luôn chất chứa những oán hận.

A Tiến nhìn sự thất vọng khi say rượu của Thẩm Tinh Không, anh biết cô không hề mất đi ý thức, anh thở dài một tiếng, đưa cho cô chiếc khăn: “Lau mặt đi, đợi lát nữa đừng nói gì nhiều, sau rồi thì sớm về phòng nghỉ ngơi, tiên sinh mà có nói gì cô mấy câu thì thôi cũng bỏ đi.”

Thẩm Tinh Không không nói gì, cầm lấy chiếc khăn che hai mắt đi.

Chiếc xe vòng vào cửa Thẩm gia.

Khi Thẩm Tinh Không bước xuống xe cô loạng choạng, A Tiến dùng cánh tay mình đỡ vào eo cô, trên đường bước đi cẩn thận chậm rãi đưa cô vào trong phòng khách.

Anh biết tâm trạng Thẩm Chi Diệu ngày hôm nay vô cùng tồi tệ.

Nước ngập vào kho hàng mấy ngày hôm trước làm cho anh đau đầu nhức óc, ngày hôm nay đi ra ngoài đàm phán với khách hàng, còn chưa đàm phán cho ra kết quả thì anh đã vội quay về.

Anh nhớ, năm nào cũng đều không quên sinh nhật của Thẩm Tinh Không.

Hôm nay anh không giống với những năm trước là tặng cô những món quà đắt tiền cho xong.

Anh đi chọn quà rất cẩn thận, A Tiến luôn đi bên cạnh anh.

Nhìn một mình anh chậm rãi bước đi trong khu thương mại vắng vẻ.

Khi đó nhìn Thẩm Chi Diệu không còn lạnh lùng và mạnh mẽ nữa, ngược lại nhìn anh có vẻ cô độc không có ai để dựa vào....

A Tiến biết mình dùng những từ ngữ đó với Thẩm Chi Diệu không được phù hợp lắm nhưng khi đó cảm giác của anh đúng là vậy.

Chính là tâm trạng nỗ lực rồi nhưng không nhận được sự quan tâm, mong chờ của người khác....

Thẩm Tinh Không vừa bước vào nhà, bước chân cô loạng choạng, cô liền đưa tay ôm lấy eo A Tiến, hết hồn sợ hãi, bản thân còn người ngầy ngổ.

Nhìn A Tiến thần sắc căng thẳng nhìn về phía trước.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa.

Thẩm Chi Diệu khuôn mặt không nét biểu cảm, mắt chăm chăm nhìn về phía cánh tay cô đang ôm lấy eo A Tiến, mặt anh nhăn lại, lạnh lùng hỏi cô: “Nỡ về rồi?”

Thẩm Tinh Không đập tay vào trán, nhìn chiếc bánh sinh nhật trên bàn, chiếc bánh rất đẹp nhưng cô không hề muốn ăn.

Nhìn Thẩm Chi Diệu với sự lạnh lùng, sự tức giận được kìm nén trong lòng như được bùng lên, cô bỏ A Tiến ra, bản thân cố gắng đứng thẳng lên, nhìn về phía Thẩm Chi Diệu.

“Có phải chú đã ép cả nhà Tường Thu Muội chuyển đi không? Thẩm Chi Diệu, chú ngoài việc dùng những thủ đoạn dê hèn để ép người khác bước vào đường cùng ra thì còn có gì khác nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Món Quà Độc Nhất Vô Nhị Trong Thiên Hạ

Nhìn Thẩm Chi Diệu với sự lạnh lùng, sự tức giận được kìm nén trong lòng như được bùng lên, cô bỏ A Tiến ra, bản thân cố gắng đứng thẳng lên, nhìn về phía Thẩm Chi Diệu. “Có phải chú đã ép cả nhà Tường Thu Muội chuyển đi không? Thẩm Chi Diệu, chú ngoài việc dùng những thủ đoạn dê hèn để ép người khác bước vào đường cùng ra thì còn có gì khác nữa?”

A Tiến lập tức đưa tay ra giữ lấy hai vai Thẩm Tinh Không, nhìn Thẩm Chi Diệu ánh mắt như sắp phun ra lửa và nói: “Tiên sinh, tiểu thư uống say rồi, để tôi đưa cô ấy lên tầng....cô ấy....”

“Cậu đi ra ngoài.” Thẩm Chi Diệu gằn giọng xuống nói ra lệnh anh đứng lên từ ghế sofa, một tay nắm chặt lại cho vào trong túi quần, ánh mắt lạnh lùng khiến người khác sợ hãi.

A Tiến không dám bỏ Thẩm Tinh Không ra, anh biết Thẩm Chi Diệu đã bắt đầu tức giận rồi.

Thẩm Tinh Không hất tay A Tiến ra, vỗ tay vào ngực anh nói: “Đi đi, chú ấy sẽ trút giận lên đầu những kẻ yếu ớt như chúng ta, anh không đi chú ấy sẽ trừ lương anh, ép cả nhà anh mất việc đấy, chú ấy giỏi nhất mấy khoản này mà.”

A Tiến nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Thẩm Chi Diệu, sắc mặt anh trắng bệch ra, đôi vai rộng hơi run lên.

A Tiến lại chau mày lại nhìn Thẩm Tinh Không, lí nhí nói với cô: “Tiểu thư, đừng nói linh tinh nữa!”

Thẩm Tinh Không cười lạnh lùng, đẩy A Tiến ra: “Đi đi, anh mà không đi là bị ăn mắng đấy, người ta đã nói “cậu đi ra ngoài rồi” còn gì, anh mau đi đi.”

Đồng tử mắt Thẩm Chi Diệu co lại, anh đứng im một chỗ, thần sắc lạnh lùng vô cảm nhìn Thẩm Tinh Không tự đứng đấy nói một mình.

Nhiệt độ căn phòng dường như cũng đã giảm xuống cực độ.

A Tiến vẫn muốn khuyên Thẩm Tinh Không, Thẩm Tinh Không chẳng hiểu tại sao lại khóc òa lên, cô quệt nước mắt đi thì hàng khác lại lăn xuống, rồi cô meo meo nói: “Tôi không làm nữa, tôi không muốn nhẫn nhịn chịu đựng nữa, Thẩm Chi Diệu, tôi ghét chú ghét muốn chết! Chú là người đàn ông biến thái nhất, tệ nhất, không biết xấu hổ nhất mà tôi từng gặp.”

Dây thần kinh trên đầu A Tiến giật lên, anh nắm lấy cổ tay cô, gằn giọng nói lí nhí: “Thẩm Tinh Không, đủ rồi!”

Thẩm Tinh Không gạt tay ra, vẫn khóc: “Anh cùng một giuộc với chú ấy đúng không? không muốn nghe tôi mắng chú ấy hả? Vậy thì tôi cứ mắng đấy, con người tệ nhất, trước mặt người khác thì giả vờ đóng kịch chẳng quan tâm tới tài sản của Thẩm gia, nhưng sau lưng người khác thì sao, ai mà biết được chú ấy đã nuốt trôi của công ty bao nhiêu! Đồ biến thái, đồ biến thái....”

A Tiến vô cùng hối hận vì đã đưa cô quay về, hoặc là đưa cô quay về căn biệt thự cổ hoặc cứ ở lại trong công viên còn hơn là bây giờ.

Miệng Thẩm Chi Diệu luôn nhếch lên, sau khi nghe thấy cô lí nhí mắng đi mắng lại anh là đồ biến thái, anh liền bật cười, nụ cười đó khiến người khác lạnh hết cả sống lưng, dường như sớm đã bị câu nói của cô kích động.

A Tiến nắm chặt lấy cổ tay của Thẩm Tinh Không, làm cô đau để cô tỉnh lại, anh lơ mơ cảm thấy bất an, sự bất an này làm cho anh rất muốn giáng cho Thẩm Tinh Không một cái tát để cô tỉnh lại, đánh cho cô tỉnh như thể cô mới không tiếp tục ném thêm bom vào quả núi lửa nữa....

Thẩm Chi Diệu cười, cười tới nỗi hai mắt đều nheo lại. A Tiến ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy anh đã tiến lại gần, A Tiến lập tức kéo Thẩm Tinh Không ra phía sau lưng mình nhưng Thẩm Chi Diệu đã nhanh chóng đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, dùng lực kéo cô lại.

Thẩm Tinh Không loạng choạng va vào vai anh, đột nhiên đau điếng, cô đưa tay ra định đánh, Thẩm Chi Diệu nghiêng răng lại giữ chặt lấy hàm cô, dùng lực, hai mắt anh trợn lên, cúi đầu xuống gằn giọng nói: “Sự chịu đựng của tôi chỉ được tới đây thôi....”

Thẩm Tinh Không còn chưa kịp kêu lên thì trời đất như quay cuồng đảo lộn, cả người cô được Thẩm Chi Diệu bế phốc lên vai.

A Tiến thấy vậy, vội vàng tiến lên phía trước, Thẩm Chi Diệu đưa chân đá vào chiếc bàn, bánh sinh nhật trên chiếc bàn văng xuống đất, A Tiến chỉ nghe

thấy Thẩm Chi Diệu gần giọng nói tức giận: “Vũ Tiên Tiến, cậu giám cướp phụ nữ với tôi?”

Anh dường như bị sét đánh vậy, đứng im một chỗ bất động....

Cướp phụ nữ với anh....

Cướp....

Phụ nữ.....

Thẩm Chi Diệu vác Thẩm Tinh Không trên vai, nhìn thấy mấy người làm nghe thấy tiếng ồn ào chạy ra, hai mắt anh đỏ ngầu, gầm lên: “Cút hết xuống dưới cho tôi!”

Những người làm vội vàng sợ hãi lùi xuống.

Thẩm Chi Diệu bước những bước dài đi lên tầng, mang theo sự phẫn nộ, mang theo sự nóng giận không có cách nào kìm chế nổi.

Anh giờ chân đạp cánh cửa ra, rồi lại dùng tay đóng rầm cửa lại, tiếng cửa vang lên làm Thẩm Tinh Không sợ hãi khóc càng lớn tiếng hơn, cô há miệng cắn vào lưng Thẩm Chi Diệu rồi mắng: “Có bản lĩnh thì giết chết tôi đi! Chú tướng chú là ai chứ!”

Chú có bạn gái rồi mà vẫn còn muốn chiếm hữu tôi! Chú sợ công ty sẽ phải giao lại vào tay tôi có đúng không? vì thế chú không còn quan tâm tới luân thường đạo lý mà không ngừng tới quấy rầy tôi? Thẩm Chi Diệu, làm đàn ông mà thành ra như chú thì đúng là bi ai!”

Thẩm Chi Diệu nghiêng răng lại, cơ mặt anh căng ra, anh bước chân vào trong nhà tắm, đặt Thẩm Tinh Không trong chiếc bồn tắm cứng đơ.

Thẩm Tinh Không bị vứt trong đó, chỉ cảm thấy cơ thể mình đau nhức khắp nơi, cô ấn tay vào hai bên thái dương giật đùng đùng cô mắng: “Thẩm Chi Diệu! Tôi sẽ nói với ông nội, tôi nhất định phải nói với ông, tôi không sợ sự uy hiếp của chú, tôi sẽ nói với ông rằng chú từng cưỡng bức tôi! Tôi sẽ bảo ông đuổi chú đi, đuổi chú khỏi công ty, đuổi khỏi Thẩm gia! Chú là đồ rắn độc, Thẩm gia chúng tôi nuôi dưỡng chú vậy mà chú lại quay lại cắn ngược Thẩm gia! Chú không bằng đồ cầm thú!”

Vừa nói dứt lời cô liền cảm thấy tràn vào cơ thể mình là sự lạnh buốt.

Thẩm Chi Diệu mở nước lạnh ra, dùng vòi hoa sen chiếu thẳng vào cô, nghiêng răng lại anh cười lạnh lùng: “Em có thể đòi tội danh rồi, không phải đã từng muốn cưỡng bức mà là ngay bây giờ đây.”

Thẩm Tinh Không túm lấy chai sữa tắm bên cạnh ném về phía anh, phẫn nộ mắng: “Đồ vô liêm sỉ! Chú dám tôi sẽ kiện chú, làm cho chú thân bại danh liệt, cho chú bị bắt đi ngồi tù!”

Thẩm Chi Diệu không né người đi, cái chai lớn đập vào đầu anh, vang lên một tiếng nhưng anh chẳng màng mà vẫn nở nụ cười tàn ác, anh nắm lấy một cánh tay của Thẩm Tinh Không, anh ghé sát mặt mình vào mặt cô thở ra hơi thở lạnh lùng: “Tùy em, đợi tới khi anh đưa em lên thiên đường rồi anh chỉ sợ là em lại không nở thôi. Thẩm Tinh Không, đêm nay, anh sẽ tặng cho em một món quà độc nhất vô nhị trong thiên hạ - món quà để trưởng thành.”

Con tim Thẩm Tinh Không run lên, nỗi sợ hãi tràn ngập con tim cô, cô cầm lấy những thứ như xà bông, hộp đựng xà bông bên cạnh ném về phía Thẩm Chi Diệu!

Một bàn tay của Thẩm Chi Diệu luồn vào mái tóc đen của cô, từ từ bóp chặt lại, anh cúi đầu, ánh mắt như đóng băng, nụ cười tàn ác anh nói: “Hãy giữ sức đi, lát nữa anh sẽ để em bay lên cùng anh, cả một đêm...”

Thẩm Tinh Không chỉ cảm thấy da đầu rất đau như thể sắp bùng ra khỏi đầu, không đợi cô lên tiếng mắng lại, Thẩm Chi Diệu liền luồn tay kia xuống eo và bế cô lên.

Thẩm Tinh Không giống như một con chó con bị anh nhấc lên, mãi cho tới khi anh vứt cô lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Sự Cưỡng Ép Dai Dẳng (1)

Thẩm Tinh Không bị vứt trên giường, cả người cô ướt sũng, trước khi Thẩm Chi Diệu ép xuống người cô, cô giờ tay lên giáng vào mặt anh một cái tát, miệng cô kêu lên: “Không biết xấu hổ!”

Thẩm Chi Diệu nhận lấy cái tát đó nhưng khuôn mặt anh vẫn không nét biểu cảm.

Đôi mắt anh ngậm nước, anh bóp tay vào mặt Thẩm Tinh Không, nhìn cô thấp giọng nói thì thầm: “Chẳng phải bảo em tiết kiệm sức lực à?”

Thẩm Tinh Không xì một tiếng: “Sao chú không đi soi gương xem, xem bản mình bây giờ ê đê tiện tới mức nào!”

Thẩm Chi Diệu khẽ cười, phả vào mặt cô hơi lạnh, dường như không hề quan tâm tới lời mắng sỉ nhục của cô, anh cúi người xuống, đôi môi lạnh lùng của anh chạm vào tai cô anh nói: “Để anh dạy em nhé, đừng có nói đạo lý với một thằng đàn ông đã phát điên lên rồi, cũng đừng dùng biện pháp nói kích, đều không tác dụng gì đâu, em càng mắng hấn thì hấn càng muốn ăn tươi nuốt sống em, hiểu không?”

Thẩm Tinh Không run lên lấy bầy, cô nghiêng chặ răng, dùng lực đưa bàn tay với bộ móng tay lên cào vào mặt anh.

Thẩm Chi Diệu mặc kệ sự phản kích của cô, mặt anh bị cô cào xước ra, vừa đau vừa xót, nhưng sự đau đớn đó dường như càng kích thích dòng máu nóng trong cơ thể anh trào lên, bùng chốc, hơi thở anh liền trở nên dồn dập.

Thẩm Tinh Không thấy anh không có một chút phản ứng gì với vết thương trên mặt, ánh mắt chỉ càng lúc càng vẫn đục, cái bộ dạng đó làm cho cô nhớ tới hình ảnh trong “nguy cơ sinh hóa” – có đánh thế nào cũng giống như một xác chết không có cảm giác.

Cô có phần sợ hãi, cô thở như bị hút hết không khí, Thẩm Chi Diệu thấy cô co rúm lại, liền cười lạnh lùng, anh đưa tay ra luồn vào trong bộ quần áo ướt mẹp của cô, anh xòe bàn tay năm ngón ta rồi bóp chặt lấy bầu ngực của Thẩm Tinh Không.

Thẩm Tinh Không đột nhiên run lên, cơ thể cô như bị điện giật, cô kêu lên một tiếng, rồi nói run run: “Bỏ tay ra!”

Thẩm Chi Diệu bóp mạnh rồi lại nhẹ, anh dùng cơ thể mình ép lại sự phản kháng của cô, giọng nói anh mơ màng mang theo sự thích thú và hưởng thụ hỏi lại cô: “Em thấy có khả năng đó không?”

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, đôi chân không ngừng đạp vào anh, cô kêu lên: “Cút ra....”

Nhìn cơ thể với sự bất lực và sự phản kháng theo bản năng của cô, Thẩm Chi Diệu nhếch môi lên, neho mắt lại khẽ cười, ngón tay anh bóp nhẹ vào hạt đậu trên gò bông đào đó: “Đừng vội, đây chưa phải là món quà lớn nhất mà anh sẽ tặng em đâu....”

Thẩm Tinh Không cố để gồng mình lên, dưới các kĩ năng trêu chọc của Thẩm Chi Diệu, cô chỉ cảm thấy bản thân mình trở thành một chiếc lá bơ vơ, cô muốn khóc, lúc này cô mới biết hậu quả của việc dây vào một người đàn ông là thế nào – đó là cái giá phải trả không hề rẻ.

Thẩm Chi Diệu thấy mặt cô đỏ bừng lên rồi, cơ thể cũng bắt đầu có phản ứng, anh cười, ép người mình xuống đè lên người cô, cùng với đó anh lôi quần áo trên người cô ra, đôi môi anh giầy vò bên tai cô, thở ra hơi nóng: “Bắt đầu rồi, Tiểu Tinh của anh....”

Thẩm Tinh Không giật mình, cô cảm thấy hai chân mình bị anh giăng ra, cô hét lên, cầm lấy gối đập vào người anh: “Dừng tay dừng tay! Thẩm Chi Diệu, chú không thể đối xử với tôi thế này, chú nói đi chú muốn gì tôi cũng đều cho chú hết, chú đừng làm vậy!”

Thẩm Chi Diệu nhướn mày, hai mắt lạnh lùng nhìn cô: “Em có thể cho anh cái gì?”

Thẩm Tinh Không sợ hãi, nếu như cô vẫn cương quyết thì đêm nay nhất định sẽ mất đời con gái, cô nhìn Thẩm Chi Diệu nói: “Cháu không cần công ty nữa, cho chú, cho chút hết...hãy tha cho cháu....”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng, anh không nói gì mà chỉ cời chiếc thắt lưng da ra, tiếng kim loại trên chiếc thắt lưng vang lên làm Thẩm Tinh Không càng thêm sợ hãi.

Thẩm Chi Diệu vẫn đè chặt lấy hai chân cô, anh nhếch mép cười rồi nói: “Vậy nếu anh nói anh không cần công ty, chỉ cần em thì sao?”

Con tim Thẩm Tinh Không run lên, tay cô túm lấy ga giường, vẫn vùng vẫy trong bất lực: “Đừng...đừng dọa cháu....chú Hai, cháu sau rồi, sau này cháu sẽ không cãi lại chú nữa, cháu sẽ nghe theo chú hết có được không....cháu cầu xin chú tha cho cháu, cháu là Tinh Không đây, cháu là cháu gái của chú, sao chú có thể làm thế này....”

Thẩm Chi Diệu đột nhiên bật cười, ép người xuống cơ thể cô, Thẩm Tinh Không cảm nhận thấy vật cứng đó của anh đang ấn vào bụng dưới mình, cô hốt hoảng hít thở khốc òa lên: “Tha cho cháu được không...cháu cầu xin chú....”

Thẩm Chi Diệu cổ tình giầy vò cô, ngón tay anh dùng lực kẹp lấy đôi môi mềm mại của cô, hai mắt đen sì sâu hoắm, giọng anh khàn khàn nói: “Em nói xem, theo anh thì có gì không tốt chứ?”

Thẩm Tinh Không sợ hãi nước mắt lăn dài ra, cô như nghẹt thở: “Chú là chú của cháu! Chúng ta sao có thể! Chú không sợ thiên hạ sẽ dùng nước bọt dìm chết chúng ta à? Lại còn ông nội, cô, chồng cô, anh họ, bọn họ đều coi chúng ta là điều sỉ nhục.”

Thẩm Chi Diệu chỉ nhếch môi lên, anh cúi đầu hôn lên đôi môi không ngừng cất tiếng nói của cô, Thẩm Tinh Không lập tức ngậm miệng lại, cô quay đầu đi, khuôn mặt đỏ lên không dám nói thêm gì nữa.

Bàn tay của Thẩm Chi Diệu luồn vào trong chiếc quần nhỏ của cô, bàn tay lạnh ngắt dừng lại ở cửa lối vào bên trong, anh khẽ cười: “Vạn sự đã có anh, nếu như em sợ vậy thì chúng ta sẽ không để người khác biết....thế nào hả?”

Thẩm Chi Diệu cắn vào tai cô một cái, Thẩm Tinh Không rên lên, ngón tay của anh liền luồn vào bên trong cơ thể cô.

Thẩm Tinh Không đột nhiên cứng đờ người lại, cô há hốc mồm ra hít thở từng hơi.

Thẩm Chi Diệu khẽ cười, anh thích giày vò cô thế này, khiến cô mất phương hướng và chịu sự kiểm soát của bản thân mình.

Trong lúc Thẩm Chi Diệu đang không ngừng khám phá bên trong, anh vẫn còn đang khắc chế, giọng nói anh trầm bổng cùng với hơi thở như đang yếu dần đi anh hỏi: “Em thích không?”

Thẩm Tinh Không khóc và cắn vào vai anh: “Không! tôi không yêu chú! Tôi không muốn làm thế này với chú! Tôi không muốn ở cùng chú!”

Thẩm Chi Diệu cúi đầu nhìn xuống vai mình, làn da anh sước ra in lên vết răng của cô cùng với nước bọt từ miệng cô chảy ra hòa với nước mắt, nước mũi, anh nheo mắt lại, ép chặt xuống người cô: “Không yêu anh? Vậy người em yêu là ai? Là cái tên tiểu tử Nhật bản đã đính hôn kia à?”

Thẩm Tinh Không nước mắt giàn giụa trên mặt, cô cắn chặt môi lại, nhìn anh: “Chú biết anh ấy đính hôn rồi?”

Thẩm Chi Diệu nhìn ánh mắt cô bỗng thay đổi, sự tàn ác trong ánh mắt anh bỗng tăng lên, anh cúi đầu xuống thì thầm bên tai cô sự thực tàn nhẫn: “Chính anh đã thay Mẫn Từ tác thành cho cuộc hôn nhân này, em nói xem sao anh lại không biết chứ?”

Thẩm Tinh Không cơ thể run rẩy lên, cô tròn mắt nhìn anh chằm chằm.

Thẩm Chi Diệu lại tiếp tục nói: “Cả đời này cậu ta sẽ không có cơ hội tranh em với anh đâu....bất kì người nào cũng đều không có cơ hội.... cậu ta phải đồ dành vị hôn thê để có được sự yêu thích của ba cậu ta, khi đạt được ba phần Tiểu Trạch gia thì mẹ con cậu ấy mới có địa vị ở Tiểu Trạch gia..... Mẫn Từ lừa cậu ta, đợi tới sau khi có được điều cậu ta muốn thì sẽ đưa cậu ta quay lại đây tìm em, thế nhưng, tới lúc đó, em sớm đã là người phụ nữ của anh rồi...có đúng không....”

Đầu Thẩm Tinh Không như có tiếng súng nổ bên tai.

Anh định quay lại tìm cô sao?

Là Thẩm Chi Diệu và Mẫn Từ kết hợp với nhau để ngăn anh tới tìm cô sao...

Thẩm Tinh Không vô cùng hận Thẩm Chi Diệu, cô nhìn anh nằng: “Tôi không phải, mãi mãi không phải là người phụ nữ của chú! Anh ấy đính hôn rồi thì người tôi yêu cũng là anh ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Sự Cưỡng Ép Dai Dẳng (2)

Thẩm Tinh Không gằm lên xong, Thẩm Chi Diệu đờ người ra một giây, sau sau đó anh nở nụ cười cột nhà, rồi anh dùng hai chân mình đẩy hai chân của Thẩm Tinh Không ra, dường như anh đang đỡ lấy toàn bộ cơ thể của Thẩm Tinh Không, chuẩn bị tiến hành hòa mình vào cơ thể mình.

Thẩm Tinh Không đau khổ rên lên một tiếng, sau đó há hốc mồm ra hít thở, rồi cô nói trong cảm giác như hết hơi: “Đồ vô liêm sỉ! Kể cả chú có đạt được cơ thể tôi cũng không có ý nghĩa gì! Tôi hận chú, hận sự bẩn thỉu của chú, hận sự đê tiện của chú! Đợi A Trạch quay về tôi sẽ nói cho anh ấy biết chú đã ức hiếp tôi thế nào, anh ấy nhất định sẽ ghét chú! Anh ấy sẽ.....a.....!”

Thẩm Chi Diệu ở phía trên nhìn sự đau khổ của cô, nụ cười tàn ác và sự tức giận đều biến mất rồi, cô không ngừng mắng anh, hận anh, nguyên rủa anh....

Anh cảm thấy bản thân mình dường như thực sự trở thành một thi thể không có con tim, chỉ là dựa vào dục vọng của bản thân để đi cướp đoạt và chiếm hữu.

Anh đang giày vò cô, không cho cô được vui vẻ, anh đẩy vào bên trong từng chút từng chút một, mỗi lần tấn công như thế đều làm cho Thẩm Tinh Không kêu lên đau đớn thảm thiết.

Anh biết làm thế nào để có thể khiến cô chịu đựng sự đau khổ ít nhất khi trở thành phụ nữ, thế nhưng anh không muốn, anh cứ thích dùng cái cách lỗ mãng, bạo lực để cô phải đau đớn.

Cô nói, có được thân thể cô cô cũng không yêu anh, mãi mãi không phải là người phụ nữ của anh.

Cô nói, Lục Diễm Trạch có đính hôn rồi thì cô cũng vẫn yêu anh ấy....

Anh bắt đầu thấy hận, anh khắc chế bản thân, dùng sự kiên nhẫn của bản thân để giày vò cô.

Thẩm Tinh Không sắc mặt trắng bệch ra, trên trán mồ hôi hạt lấm tấm xuất hiện.

Cô giống như một con cá trên thớt há hốc mồm thờ thoi thóp, lúc thì khóc lúc thì mắng, nhưng tất cả đều vô ích, Thẩm Chi Diệu đã dùng cực hình để khiến cô cảm nhận sự đau đớn giống như là bị tra tấn dã man.

Thẩm Chi Diệu liền dừng lại và điếm được ngăn cách đó, anh cúi đầu xuống nhìn cô, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt có phần trống rỗng, anh nhìn cô cười đều giả và nói: “Cầu xin anh một câu anh sẽ đối xử với em tốt một chút.”

Khuôn mặt Thẩm Tinh Không chỉ có mồ hôi lạnh hòa lẫn với những giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống, cô không dám nhìn nụ cười tàn ác như nụ cười của ác quỷ đó.

Cô nghiêng răng, quay đầu hướng ra phía cửa gào lên: “Cứu em! Chị Hoan cứu em! A Tiến cứu em!”

.....

Thế nhưng, cả thế giới yên lặng, ai thực sự có thể tới cứu cô đây....

Thần sắc Thẩm Chi Diệu càng lạnh lùng hơn, lạnh lùng tới mức đáng sợ, anh đột nhiên rút cái đó ra khỏi cơ thể cô, Thẩm Tinh Không cảm thấy sự nguy hiểm đột nhiên biến mất, song, cô còn chưa kịp hít thở và kêu lên thì anh bỗng bắt đầu lại từ đầu một lần nữa, anh xuyên thẳng hoàn toàn vào cơ thể cô.

Tiếng kêu của Thẩm Tinh Không nghẹn ở trong cổ họng, phần sâu trong cơ thể cô dường như bị anh nghiền nát....

Cô ngay cả run lên cũng không còn sức nữa....

Chỉ cảm thấy đau, dường như bị vút vào trong máy trộn, bị những con dao sắc nhọn cắt vào cơ thể.

Xong rồi....

Kết thúc thật rồi....

Cô lảo bảm một tiếng, ngay cả khóc cũng cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi....

Người đàn ông này đã hủy hoại cơ thể cô, thế nhưng sao anh có thể làm như vậy chứ.

Khi cô 12 tuổi cô tới bên cạnh anh, anh đã nuôi dưỡng cô, giáo dục cô....

Trên pháp luật thì anh là chú của cô, là người thân cùng họ với cô....

Anh là người giám hộ của cô, thế nhưng hôm nay anh lại dùng cách này để hủy hoại thân thể cô, chiếm lấy cô, dùng cô để thỏa mãn dục vọng của một người đàn ông....

Cô biết bản thân mình đã khóc rồi, cô không khống chế được những giọt nước mắt đang chảy ra.

Bên ngoài trời tối om như mực, không hề có một chút ánh sáng nào dù chỉ là le lói....

Thẩm Chi Diệu ở phía trên dùng một tay kiểm soát giữ chặt lấy hai tay cô còn bàn tay kia thì sờ soạng khắp cơ thể nóng ran của cô.

Không đủ...

Có thể nào vẫn không đủ....

Không đủ để có được....

Không đủ để chứng minh cô chỉ thuộc về một người là anh....

Khuôn mặt anh tú bị che đi bởi bóng tối và sự tàn ác, những giọt mồ hôi từ trên mái tóc chảy xuống, rót cả vào mắt, cay sè rất khó chịu.

Anh lập tức nhắm mắt lại, khóa chặt khuôn mặt trắng bệch tuyệt vọng tới mức thảm hại của cô trong đầu óc mình.

Lúc này hai cơ thể nóng hổi đang áp sát vào nhau, giây phút này anh không biết đã đợi bao lâu.

Anh cảm thấy bản thân mình đúng là vô liêm sỉ, cái năm cô 12 tuổi, anh 24 tuổi, khi nhìn cô đi ra từ cửa của căn biệt thự cổ, cô vẫn là một bé gái, thế nhưng lúc đó, nhìn bộ dạng cô độc của cô lại có chút rụt rè sợ hãi trước người lạ, ngay khi đó anh đã nghĩ, đợi cô lớn lên anh sẽ yêu cô, nhất định là như thế.

Những năm vừa qua anh đợi cô lớn lên, coi cô như là của độc chiếm của riêng mình, không muốn chia sẻ với bất kì ai, không cho người nào được động vào cô.

Anh quân cô chặt chẽ, anh cũng có chút sợ hãi, cô trẻ như vậy, đáng yêu như thế, ở một nơi mà anh nhìn không thấy nhất định sẽ có những đẹp đẽ mà không thuộc về anh.

Cũng có lúc anh cảm thấy bản thân mình rất đáng sợ, cô còn nhỏ như vậy thế nhưng lại bị anh nhìn chăm chăm.

Có những lúc bản thân anh cũng đấu tranh, buông tha cho cô, để tự bản thân cô lựa chọn.

Thế nhưng anh không làm nổi, nhìn cô và Lục Diễm Trạch yêu nhau anh đã không từ thủ đoạn để ngăn cách bọn họ.

Thậm chí chỉ cần nhìn thấy cô cười với A Tiên một chút mà anh còn không chịu được.

Anh mở mắt ra, nhìn cô cắn môi chảy cả máu, chắc là cô hận, cô có hận anh cũng phải chiếm lấy cô, anh không thể đánh mất tình yêu của bản thân mình thêm nữa, anh muốn có được cô, dù có phải chết cũng không chịu buông tay....

Tứ chi trên cơ thể hai người đan vào nhau làm cho anh như phát điên lên, Thẩm Tinh Không nghe thấy tiếng gầm gừ của anh, cơ thể cô cảm giác như bị treo lơ lửng lên, cô cảm giác cơ thể mình như đang bị tách ra từng phần trước sự tấn công mạnh mẽ của anh, cảm giác đau nhói ban đầu đã kết thúc, thay vào đó là cảm giác máu nóng đang được truyền từ cơ thể anh sang cơ thể cô.

Cô cảm thấy miệng mình đang được banh ra, Thẩm Chi Diệu đưa tay lên bóp chặt hàm cô, ép cô mở miệng ra để không tiếp tục cắn vào môi mình nữa.

Máu rất nhiều, Thẩm Chi Diệu cúi đầu xuống, dùng chiếc lưỡi ẩm ướt của mình liếm hết đi.

Thẩm Tinh Không không muốn nhìn thấy mặt anh, cô nhắm chặt mắt mình lại, nhưng sự đau đớn rõ ràng như vậy, bắt đầu từ con tim, kéo dài ra khắp toàn cơ thể, mọi góc ngách trong cơ thể cô đều cảm thấy đau đớn, tới mức cô chỉ muốn cắt bỏ hết đi...

Thẩm Chi Diệu nhìn nét mặt đỏ của cô, nếu bây giờ cho cô một con dao, cô không những chỉ đâm anh mà cô nhất định sẽ giết anh.

Anh từ từ hành động chậm lại, một tay nâng eo cô lên, một tay cầm lấy chiếc gối nhét vào phía dưới lưng cô.

Thẩm Tinh Không còn chưa kịp hít thở thì anh lại bắt đầu một lượt tấn công nữa.

Cô chỉ cảm thấy bản thân như sắp bị hòa tan ra, nóng như vậy, nóng tới mức cô không có nơi nào để trốn đi, cô muốn gào lên.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô nhắm mắt nheo mày lại, trên mặt và da cô đều bắt đầu hiện lên những màu hồng nhạt như màu cánh hoa, anh từ từ nhếch môi lên cười, tìm tới điểm mềm cảm của cô và tấn công vào đó.

Thẩm Tinh Không không chịu được nữa, cô kêu lên một tiếng...

Cái tiếng kêu đó vô cùng kì lạ....

Nó như cho thấy cơ thể cô đang mềm nhũn ra, yếu ớt...

Làm cho cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhục nhã.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô lại cắn lấy môi mình, anh cười lạnh lùng, cúi người xuống bắt đầu hôn cô, dùng lực ngậm chặt lấy môi cô sau đó lại nhấc đầu lên, lưu lại trên đó một dấu đỏ.

Thẩm Tinh Không tứ chi tê liệt, cô để mặc anh giày vò bản thân mình....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Sự Cường Ép Dai Dẳng (3)

Ngoài cửa.

Đứng ở cửa cầu thang, có một người đàn ông toàn thân đang không ngừng run lên.

Anh nắm hai bàn tay chặt lại thành nắm đấm, dây thần kinh trên thái dương giật lên đùng đùng đáng sợ.

Bởi vì đang kìm nén vì thế mà mặt anh tím tái hết cả đi.

Trong phòng, tiếng kêu của Thẩm Tinh Không truyền ra, đôi vai anh run lên như thể nó sắp rời ra khỏi cơ thể.

Mấy lần anh đều muốn xông vào trong, nhưng sự kích động đó đã được kìm nén lại.

Anh đưa tay đặt lên hai vai mình, vết thương cũ ở đó đang bắt đầu đau nhói...

Thời anh còn thiếu niên, hoàn cảnh gia đình rất khó khăn, anh sống trong một thành phố nhỏ ở vùng biên giới, khi nhỏ mấy anh chị em anh sớm đã được dạy để giúp đỡ gia đình làm việc, anh lớn tuổi nhất vì thế gánh vác cũng nhiều nhất.

Mỗi lần anh nhìn thấy em trai em gái mình nhìn những đứa trẻ khác tới trường với ánh mắt khao khát, anh chỉ hận bản thân mình sao chẳng làm được gì ngoài việc có một cơ thể khỏe mạnh.

Sau đó có cơ quan quân đội tới chiêu binh, điều kiện rất tốt, anh rời khỏi nhà, mỗi năm quân đội sẽ cho gia đình anh hai vạn.

Hai vạn là một số tiền lớn, khi đó anh chẳng suy nghĩ gì mà quyết định đi luôn.

Đi rồi mới biết là khổ cực thế nào, ngày nào cũng dậy sớm chịu sự rèn luyện khi trời vẫn còn đang tối om như mực, tân binh còn bị tra tấn vượt quá cả sự chịu đựng, có rất nhiều người đã bỏ trốn, anh thì nghĩ rằng chịu đựng, trong lòng anh nghĩ, anh ở đây ba năm thì nhà anh có thể xây ngôi nhà mới rồi.

Không đợi được ba năm, chỉ ba tháng sau anh đã phải ra chiến trường.

Nơi đó dường như rơi vào trạng thái hỗn chiến, có mấy tập đoàn quân sự cùng đấu đá sống mái với nhau, anh phục vụ một tập đoàn khá yếu trong số đó.

Thoát khỏi cái chết lần này tới lần khác, không nhớ nổi bao lần bị trọng thương rồi lại hồi phục, anh cũng không biết bản thân mình còn có thể sống để quay về nhà được hay không.

Có một lần anh bị lựu đạn làm cho bị thương, hôn mê bất tỉnh không biết bao lâu, khi tỉnh lại thì trên mặt đất toàn là xác chết.

Anh lác lác đầu đứng lên, nhìn bãi chiến trường vẫn còn đầy khói bom, năm đó anh mới 18 tuổi.

Lê lết cơ thể bị trọng thương, anh ra khỏi bãi chiến trường đó, nếu không phải được người trên đường cứu chắc tối hôm đó anh đã bị chó hoang ăn thịt rồi.

Người đó tìm bác sĩ điều trị cho anh, nhìn cơ thể cường tráng của anh, người đó hỏi anh có thể đánh thắng được ba người không.

Anh đã được huấn luyện trong quân đội, ngày nhỏ cũng đã học vài công phu của một ông cụ hàng xóm, cơ thể anh vẫn còn đầy vết thương anh nói đánh được.

Kết quả anh thực sự thắng.

Người đó liền hỏi anh, có bằng lòng đi theo anh ta không.

Anh nhìn người đó ăn mặc hoa lệ, cuối cùng anh đã gật đầu.

Người đó chính là Thẩm Chi Diệu.

Ngày hôm đó anh đi cơ sở, vì muốn giành lấy công trình dự án hạ tầng với cơ quan nhà nước.

Trên đường đại lộ xảy ra sự cố, Thẩm Chi Diệu đã vòng vào đường nhỏ để đi và đã gặp kẻ bại binh nửa sống nửa chết đó.

Cùng Thẩm Chi Diệu về Thẩm gia, anh mới biết là bản thân mình đi theo người thế nào.

Thẩm Chi Diệu đối đãi với anh vô cùng tốt, lương cao, công việc lại oai phong lẫm liệt, người nhà anh sớm đã rời khỏi nơi đó, bây giờ sống cuộc không vô lo vô nghĩ.

Anh biết những gì bản thân mình bỏ ra không hề là gì so với sự đối đãi và những gì Thẩm Chi Diệu cho anh và gia đình mình. Anh biết bản thân mình không có tư cách để cướp bất kể cái gì với anh, thế như giây phút anh nghe thấy Thẩm Tinh Không kêu cứu anh rõ ràng cảm nhận thấy con tim mình như đang bị xé ra làm từng mảnh....

Đêm hôm đó, người đau không chỉ có cô.

Không thể làm gì cả, cũng không thể nói gì...

Thực ra anh còn đau hơn cả cô...

Ở trong phòng.

Thẩm Chi Diệu gầm lên, cùng với sự run rẩy không ngừng của cô, sau khi không ngừng tấn công vào cơ thể cô, cuối cùng thì anh cũng mò hời nhể nhại nằm trên cơ thể Thẩm Tinh Không.

Nhìn cô, Thẩm Chi Diệu dùng ngón tay lướt qua hàng lông mi ướt nước của cô, anh thấp giọng gọi cô: “Tiểu Tinh...thích món quà của anh không...”

Cơ thể Thẩm Chi Diệu vẫn như đang co giật, hai tay cô túm lấy ga giường, gần giọng mắng anh: “Đừng gọi tôi, ghê tởm!”

Thẩm Chi Diệu cúi đầu xuống, hôn lên trán cô, khẽ cười, bàn tay anh nhẹ nhàng lướt khắp khuôn mặt cô, anh thấp giọng nói khàn khàn: “Em có biết vừa nãy chúng ta cùng nhau bay lên thiên đường đó nó là cảm giác gì không?”

Thẩm Tinh Không cắn chặt môi, nhắm mắt lại không nói gì.

Thẩm Chi Diệu khẽ cười, chạm tay vào cái mũi dọc dừa của cô, thì thầm bên tay cô: “Đó là cao trào....”

Cơ thể Thẩm Tinh Không cứng đờ lại, cô cắn môi không phát ra tiếng nói.

Thẩm Chi Diệu cười rồi đưa tay ra ôm cô vào lòng, anh cúi đầu hôn lên vai cô, thờ dài một tiếng rồi nói: “Em là người phụ nữ của anh rồi Tiểu Tinh.”

Thẩm Tinh Không ngửi thấy mùi trên cơ thể anh, cô đẩy anh ra đẩy ghê tởm, cô ngồi phất dậy và định đi xuống đất, cũng chẳng quan tâm bản thân mình không một tấm vải che thân, cô nói đầy vẻ thù hận: “Phụ nữ của chú quá nhiều, tôi làm không nổi, chú nuôi tôi mấy năm nay đêm nay coi như tôi báo đáp hết rồi, tôi sẽ không nói cho ông nội biết nhưng chú cũng đừng quấy rầy tôi nữa.”

Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại nhìn cô.

Bàn chân Thẩm Chi Diệu vừa chạm xuống đất, cả người cô đột nhiên ngã xuống, hai chân cô tê dại và mềm nhũn ra, cô thờ hồn hèn.

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng, dựa mình vào đầu giường, anh khoanh tay trước ngực: “Sao em không hiểu anh một chút nào thế nhỉ. Từ trước tới nay đều là anh sắp xếp mọi chuyện, được mấy lần để người khác dạy bảo anh chứ? Vì thế Tiểu Tinh, lời em nói anh không đồng ý một chữ nào.”

Thẩm Tinh Không ngồi dưới đất có chút bối rối, cô rút chiếc ga từ trên giường quăn vào người, trừng mắt nhìn Thẩm Chi Diệu: “Vậy chú muốn thế nào? Muốn có cả người và tài sản? Tôi có cần viết tờ đơn nói rõ từ bỏ quyền thừa kế không?”

Thẩm Chi Diệu cầm lấy một chiếc thuốc, từ từ châm lửa, anh rít một hơi: “Chẳng phải anh nói rồi à, anh không cần tài sản, thứ anh cần là em.”

Thẩm Tinh Không hận bản thân không thể giết chết tên vô lại này, cô trừng hai mắt rực lửa lên nhìn anh: “Chú muốn có tôi chẳng phải là để có được công ty sao? Còn tôi thì không muốn, tôi thi đại học xong sẽ lập tức rời khỏi nơi đây! Chú không sợ người ngoài biết chứ là một kẻ cận bã à, ngày mai chú có dám mở một buổi công bố nói rằng chú sẽ cưới tôi không Thẩm Chi Diệu?”

Thẩm Chi Diệu mỉm cười, quay sang cầm lấy điện thoại, vừa ấn số vừa nói: “Chẳng có gì mà không dám...”

Thẩm Tinh Không nhìn anh gọi điện thoại và nói chậm rãi: “Tôi là Thẩm Chi Diệu, buổi chiều ngày mai hãy tập trung hết các phương tiện thông tin đại chúng, tôi muốn mở một cuộc họp báo. Chủ đề là tin tức kết hôn...”

Thẩm Tinh Không thấy anh như vậy vội vàng chạy tới cướp lấy chiếc điện thoại, vội vàng găm vào trong máy: “Chú ấy nói đùa đấy!”

Cúp máy xong, Thẩm Tinh Không tức giận nhìn anh vẫn cười vô tư thích thú.

Anh thấy cô tức giận tới mức run lên, anh đưa tay ra ôm lấy eo cô, vỗ nhẹ: “Sao lại không muốn nữa thế? Không muốn nghe xem ngày mai anh sẽ tuyên bố hùng hồn thế nào à?”

Thẩm Tinh Không đẩy anh ra, càng ngày cô càng cảm thấy chiếc mặt nạ anh đeo thật cao minh, anh chính là một tên vô lại, một kẻ lưu manh!

Thẩm Chi Diệu nhìn cô đứng cũng đứng không vững nữa anh liền kéo cô xuống giường và nhanh chóng trùm chăn lên cô rồi nói: “Đừng tắm nữa, tắm rồi cũng sẽ lại bắn thôi...đã nói rồi chúng ta sẽ làm chuyện đó cả đêm mà...”

Thẩm Tinh Không kêu lên một tiếng, cơ thể anh lại đè lên người cô, cô co rúm người lại, đầu óc cô lại trở nên trống rỗng trước những hành động của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Nhất Định Sẽ Cưới Em

Đêm ngày hôm đó giống như một cơn ác mộng, sự gầy vò kéo dài liên tục, Thẩm Tinh Không ngay cả tới một hơi thở hoàn chỉnh cũng không có, chỉ cảm thấy khắp nơi cơ thể mình bị Thẩm Chi Diệu gầy vò cho nhàu nát.

Anh rất đáng sợ, anh đã 30 tuổi rồi, anh đem hết những kĩ năng và kinh nghiệm trong bao nhiêu năm nay đều dùng hết lên người một cô gái chưa từng trải qua chuyện này như Thẩm Tinh Không.

Cô không hiểu đó là sự phản ứng bình thường, chỉ là vì sự thay đổi của bản thân mà cảm nhận thấy sự xấu hổ nhục nhã và tự trách.

Thẩm Chi Diệu đã cố ý, anh dùng hết tất cả những kĩ năng để gầy vò cô, làm cho cô nằm trong tầm kiểm soát của anh, làm cho cô cùng anh bay lên rồi lại bay xuống.

Không còn nhớ là lần thứ mấy rồi, Thẩm Tinh Không cứ như bị quăng lên cao rồi lại rơi bụp xuống mỗi lúc lên tới cao trào....

Cô không có chỗ dựa nào mà bám chặt lấy đôi bờ vai anh, chỉ có bám lấy anh cô mới cảm thấy rằng bản thân mình vẫn còn sống trong nhân gian, mới có thể không bị cái cảm giác mãnh liệt đó khiến cho như rơi xuống vực thẳm.

Tới khi trời sắp sáng, cô bắt đầu cầu xin anh, thực sự thì cô không chịu được nữa rồi, cô khóc lóc cầu xin Thẩm Tinh Không hãy dừng lại.

Thẩm Chi Diệu cười hức một tiếng, anh dùng các cách khác nhau để gầy vò cô, không cho phép cô ngắt đi, anh giống như một cơn rồ không ngừng đùa giỡn với cơ thể cô.

Thẩm Tinh Không không còn chút sức lực nào nữa, cô hòng cô khô đặc đi, cô cúi đầu xuống hít thở, giống như một con mèo yếu ớt, cô nhìn Thẩm Chi Diệu vẫn hùng hực tinh thần, hào hứng với sự ham muốn dục vọng của bản thân, cô khóc không ra nước mắt nữa...

Trước khi tiến hành sự tấn công cuối cùng, Thẩm Chi Diệu lại một lần nữa giải phóng cho cơ thể của Thẩm Tinh Không, anh hít thở một hơi thật dài như thể để thỏa mãn lòng ngực luôn trong tình trạng thiếu không khí và thở hổn hển, ngay sau đó anh lại nằm lên người cô, cơ thể cả hai ướt đầm mồ hôi dính và nhau lết nhót.

Anh thích sự tiếp xúc da thịt không chút ngăn cách nào như thế này, nhìn toàn thân cô bị tàn phá như một quả cà chua sắp nát, anh cười, anh lau đi nước mắt mà mồ hôi nơi khoe mắt cô, anh nói nhẹ nhàng dỗ dành: “Thể lực em yếu quá, sao mới có mấy lần đã mệt thành ra thế này chứ....”

Thẩm Tinh Không muốn giết chết anh, mấy lần?

Một lần thôi cũng đủ suýt lấy mạng cô rồi!

Thẩm Chi Diệu nhìn nét mặt thù hận của cô, anh cúi đầu xuống, cắn vào bầu ngực cô, thấy cô không có phản ứng gì, anh liền khẽ cười xấu xa rồi nói: “Quên mất nói với em, hôm nay ông nội em đã bảo anh đưa em qua đó ăn cơm đấy.”

Thẩm Tinh Không nhìn ra bầu trời đang chuyển sắc bạc và le lói chút ánh sáng, cô trừng mắt nhìn anh: “Chú còn có mặt mũi để đối diện với ông ấy sao? Chú là đồ thú tính, ông nội sao lại nhận nuôi chứ, chú còn không bằng loài sói hoang!”

Thẩm Chi Diệu dùng ngón tay lướt qua đôi môi sưng phồng của cô, anh cười: “Vẫn còn có sức để mắng anh cơ à?”

Thẩm Tinh Không nhìn đôi mắt xanh lên của anh, cô sợ hãi co rúm người lại, muốn khóc mà cũng không còn sức lực nữa: “Thẩm Chi Diệu, chú có bạn gái rồi, sao chú còn đối xử với tôi thế này....cô ấy đối với chú rất tốt, chú bị ốm cô ấy đã chăm sóc chú cả một đêm, chú ấy còn lau người cho chú....”

Vì muốn thoát khỏi anh, cô đã không còn gì mà chưa làm cả.

Thẩm Chi Diệu nghe thấy vậy chỉ hức cười một tiếng, rồi nhìn cô: “Ồ, vậy sao? Lau người cho anh là tốt với anh à?”

Thẩm Tinh Không không hề chú ý thấy sự giao hoạt trong ánh mắt anh, cô vội gạt đầu.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô mỉm cười, ai vuốt vuốt mái tóc ướt đi vì mồ hôi của cô như đang đùa nghịch và nói: “Vậy thì Tiểu Tinh của anh, em muốn anh báo đáp em thế nào khi em lau người cho anh đây?”

Thẩm Tinh Không đờ người ra.

Thẩm Chi Diệu cúi đầu xuống, ghé sát vào mũi cô: “Anh bị ốm chứ có bị ngốc đâu, ai là ai mà anh còn không phân biệt được à....mùi hương trên cơ thể em anh đã ngửi bao nhiêu năm nay rồi....đặc biệt là đêm nay....”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, cô nhắm mắt lại né tránh đi ánh nhìn của anh.

Người đàn ông đáng chết này, anh biết đó là cô mà vẫn còn yêu chiều Lạc Đơn Thụy để chọc tức cô, anh muốn đùa giỡn với cô hết lần này tới lần khác anh mới vui sao!

Thẩm Tinh Không cảm thấy mình giống như một con khi bị anh nhốt trong lồng, để mặc anh đùa bỡn mua vui....

Cả người cô giống như đang nằm trên đồng lửa, cô quay đầu sang áp mặt vào gối, không kim nén được nữa mà nước mắt chảy ra....

Anh đùa bốn với cô, ngay đến cả thứ quý giá nhất anh cũng đem ra để mua vui, cô không biết cô sẽ đối mặt thế nào với thế giới sau đêm xảy ra chuyện này như hôm nay, cả cái nhà này mọi người đều biết, A Tiên, người làm trên dưới, bọn họ đều bàn tán sau lưng, nói rằng chủ nhân cái nhà này sao lại hỗn loạn tới thế....

Cô còn phải đi gặp ông nội, sức khỏe ông không tốt, sao cô có thể nói với ông...

Cô còn chưa đi học đại học, cô mới 18 tuổi, vậy mà sau có một đêm cô lại phải qua sự trầm luân và thành ra thế này.

Cô đột nhiên có cảm giác thật bất lực, cô không hề muốn ra khỏi căn phòng và đối mặt với ánh sáng mặt trời....

Thắm Chi Diệu nhìn cô khóc rất tuyệt vọng, con tim anh đau như cắt, anh nắm lấy tay cô đặt lên môi mình, hôn lên tay cô một cái, anh cúi đầu xuống dỗ dành: “Đồ ngốc, em nghĩ anh sẽ để em đối diện với những điều đó à? Đó đều là những chuyện đàn ông nên giải quyết, anh biết em sợ, anh nghĩ rồi sẽ tìm một thời cơ thích hợp để nói với ông nội em, nhưng cơ thể ông ấy đúng là không khỏe, chúng ta sẽ đợi thêm một thời gian. Tiểu Tinh, em cứ ở bên cạnh anh là được rồi, mọi công việc hãy để anh đứng ra giải quyết.”

Thắm Tinh Không khóc và đánh anh, cô nói: “Rốt cuộc chú nghĩ cái gì vậy, ông nội sẽ không đồng ý, cô Mi sẽ không đồng ý, tất cả mọi người trên thế giới này đều không đồng ý! Chú đã từng nghĩ trên báo sẽ viết gì về chúng ta chưa, sẽ viết thế nào về Thắm gia chưa! Tất cả những gáo nước bẩn thỉu nhất sẽ được hắt tới, chú ngăn được không...tôi không muốn theo chú, đêm nay chỉ coi như một cơn ác mộng, chúng ta không thể nào có quan hệ gì, sao chú còn không rõ, quan hệ chú cháu, trên pháp luật là không thể đến với nhau, Thắm Chi Diệu, chú là chú của tôi!”

Dây thần kinh trên đầu Thắm Chi Diệu đang không ngừng giật lên, anh nhìn cô, khẽ nắm lấy tay cô: “Mối quan hệ đó anh gọi một cuộc điện thoại xóa tên mình trong hộ tịch là xong.”

Hôn lấy giọt nước mắt của Thắm Tinh Không, Thắm Chi Diệu cười cái bộ dạng nom nớp lo sợ của cô, anh búng nhẹ vào mũi cô một cái: “Đồ ngốc, nói với em rồi, mọi vấn đề cứ để anh lo, em sợ cái gì chứ, cùng lắm anh đưa em ra nước ngoài, ai cũng không quen biết chúng ta, sẽ chẳng ai bàn tán gì chúng ta cả.”

Com tin Thắm Tinh Không rồi nòi, cô buồn ngủ, cô rất mệt, cô lắc đầu: “Không thể nào, không thể nào ở bên chú được....”

Thắm Chi Diệu chỉ ôm chặt lấy cô, dỗ cho cô ngủ, khẽ thì thầm bên tai cô khi cô đang trong cơn mơ màng, nửa tỉnh nửa mơ: “Em là cái đồ ngốc, anh đã đợi em bao nhiêu năm như thế, làm gì có vấn đề gì mà anh hứa nghĩ....sao anh nỡ để cho em bị tổn thương chứ....”

Thắm Tinh Không vẫn lắc đầu: “Đồ lừa đảo...chú chỉ muốn chơi đùa với tôi thôi...”

Thắm Chi Diệu thở dài, ôm chặt lấy cô nói: “Nha đầu, anh nói nghiêm túc đấy, anh sẽ cưới em...”

Thắm Tinh Không vẫn lăm bầm: “Đồ lừa đảo....”

Thắm Chi Diệu vuốt vuốt mái tóc cô, nhẹ nhàng ôm chặt cô vào lòng.

Anh nghĩ rất nghiêm túc, cả đời này sẽ không lừa em đâu, nhất định anh sẽ cưới em...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Sau Đây, Sẽ Không Tin Chú Nữa

Buổi sáng, Thắm Chi Diệu đi ra từ phòng tắm, người làm liền mang bữa sáng lên.

Anh mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng, cổ chữ V, để lộ ra lồng ngực màu mật ong, nước từ trên mái tóc nhỏ xuống, không ngừng chảy xuống lồng ngực anh.

Anh mở cửa, đỡ lấy khay đồ ăn từ tay người làm, anh hát cảm biểu thị rằng người làm có thể lui xuống rồi.

Người làm cũng không nói gì, cúi đầu rồi đi.

Mãi cho tới khi cửa đóng lại, trên mặt chị ta không hề thể hiện một chút nào thần sắc tò mò hay ngạc nhiên.

Rất tốt, Thắm Chi Diệu hài lòng quay người đi tới bên cạnh giường, nhìn Thắm Tinh Không vẫn đang ngủ chưa tỉnh.

Cả đêm ngày hôm qua đã khiến cô mệt lử người, anh cúi người xuống, khẽ vuốt gọn mái tóc cô sang một bên. Đây là người phụ nữ của anh, ngoan ngoãn và làm người khác cảm thấy thật thương yêu.

Anh chưa từng mất kiểm soát như tối hôm qua, sự kích động như được dồn vào người anh, anh biết cô đau, biết cô không chịu đựng được nhưng anh không có cách nào để dừng lại, chỉ muốn không muốn dừng lại một giây nào sự tiếp xúc xác thịt đó với cô, không muốn dừng lại và chỉ muốn cơ thể hai người hòa vào nhau.

Tiểu Tinh của anh....

Ngồi như vậy nhìn cô, nhìn cô không rời mắt, thời gian từ từ trôi đi, ánh sáng mặt trời chiếu qua rèm cửa len lỏi vào trong phòng, chiếu vào khuôn mặt anh tú của anh.

Thức ra anh hi vọng, thời gian cứ thế này dừng lại thì thật tuyệt biết bao, anh có thể cứ thế này ngắm nhìn và trông cho cô ngủ cả một đời cũng tốt, như vậy thì cô sẽ không gặp phải bất kì sự tổn thương nào....

Mãi cho tới buổi chiều, Thẩm Tinh Không mới tỉnh lại sau cơn mê mệt làm tê dại cả cơ thể đi, cô co mình trong chăn, cả cơ thể cô đau nhức nhưng đau nhất là phần eo như đang muốn rơi ra khỏi cơ thể.

Thẩm Chi Diệu nhìn cô, anh khẽ cười, Thẩm Tinh Không giật mình cô lập tức chui mình vào chăn, chỉ để hở hai con mắt nhìn anh đầy cảnh giác.

Con tim Thẩm Chi Diệu đau nhói trước ánh nhìn xa lạ đó, sắc mặt anh không chút thay đổi, anh cầm lấy chiếc khay bên cạnh rồi nhìn cô: “Muốn ăn sáng hay ăn trưa?”

Thẩm Tinh Không bức dọc, sao một người lại không biết xấu hổ tới mức này chứ, làm cái việc điên cuồng rồi lại vẫn còn dám nói chuyện với cô như thể chẳng có việc gì xảy ra, Thẩm Chi Diệu đưa tay ra gạt chiếc khay sang một bên: “Không ăn.”

Thẩm Chi Diệu sớm đã biết cô sẽ như vậy nên anh bê chiếc khay né đi, nhìn cô: “Không ăn anh sợ em không có sức mà làm loạn lên với anh ắt, thực sự không ăn à?”

Thẩm Tinh Không nghiêng răng nhìn anh.

Thẩm Chi Diệu nhún nhún vai, đặt đồ ăn xuống, lật chăn trên người cô ra: “Anh đưa em đi tắm.”

Thẩm Tinh Không sợ hãi liền đẩy anh ra, cô kéo lấy chăn trùm lên người: “Đừng đụng vào tôi, cút ra!”

Thẩm Chi Diệu ánh mắt liền trở nên lạnh lùng, anh đứng bên cạnh giường, cúi đầu nhìn cô chăm chăm, anh nói với ngữ khí dọa dẫm “Ngữ khí đó không phải là ngữ khí mà em có thể dùng để nói với anh, nếu còn dám nói như vậy một lần nữa em có tin anh sẽ cùng em diễn lại cảnh tối qua không?”

Thẩm Tinh Không không nói gì nữa, cô co mình trong chăn, nhìn anh với ánh mắt sắc lạnh.

Thẩm Chi Diệu nhắc chân lên tiến lại gần một bước, Thẩm Tinh Không vội đẩy mình về phía sau, nhìn anh với ánh mắt bài trừ và sợ hãi. Thẩm Chi Diệu không tiến gần lại cô nữa, anh đứng ở đó, anh vút cho cô một bộ đồ ngủ và nói thờ ơ: “Tự mình đi tắm đi, xấu như quỷ ấy, bốn giờ cùng anh về biệt thự cổ, ông nội nói có tiệc, tự em tính rồi quyết.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh đi ra khỏi cửa, cơ thể co rúm của cô cuối cùng cũng được thả lỏng ra.

Cô rất đói, rất mệt, quay đầu sang nhìn khay thức ăn, có khay đồ ăn sáng nhẹ nhàng cũng có bữa trưa phong phú thịnh soạn, cô đấu tranh một lúc, thực lòng thì không kìm được khi dạ dày cô đang réo lên, cô với tay ra cầm lấy cốc sữa vẫn còn ấm ấm đưa lên miệng uống một ngụm.

Cô ăn mấy miếng bánh mì, cuối cùng cũng coi như được hồi sức phần nào, Thẩm Tinh Không run rẩy bám vào tường, khó khăn lắm cô mới từ trên giường đứng dậy được, cơ thể cô mềm nhũn ra như muốn ngã xuống, hai chân cô đứng không vững, cô bước đi bước nào liền cảm thấy khó chịu bước đó, lần tới nhà tắm, sức lực không còn nữa cô ngã vào trong bồn tắm, mở vòi nước ấm ra, cô bắt đầu kì cọ cơ thể mình, trên người cô khắp nơi đều có những vết đỏ đỏ tím tím—đều là những vết do anh để lại, Thẩm Tinh Không nhìn bản thân mình trong gương, quả nhiên là xấu như quỷ vậy....

Hai mắt cô sưng húp lên như quả đào, sắc mặt trắng bệch, trên đó vẫn còn dính nước mắt, mái tóc rối bù bết vào nhau, cô nhìn cô gái ở trong gương, cô thực sự hoài nghi tối qua khi nhìn khuôn mặt này Thẩm Chi Diệu sao có thể ra tay....

Những nơi đau nhức đã khá hơn rất nhiều khi được ngâm trong nước ấm, cô dựa người vào bồn tắm, nước mắt lại không ngừng lăn ra.

Sau này, cô phải làm thế nào đây....

Cô không có cách nào để chấp nhận, cũng không có cách nào để tưởng tượng nếu cô và Thẩm Chi Diệu đến với nhau....bọn họ không thể nào....

Cô nhìn cơ thể nhàu nát của bản thân mình, bản thân mình thế này rồi cô còn có thể đối mặt với Lục Diễm Trạch không....

Thực ra chưa chắc anh đã quay về, vị hôn thê của anh đáng yêu như thế, gai cảnh lại cũng giàu có....

Thẩm Tinh Không nhắm mắt lại, bóng tối bao phủ khắp nơi, cô ngâm mình trong nước nóng nhưng vẫn cảm thấy lạnh, lạnh buốt khó chịu ngấm vào tận trong xương cốt....

Thẩm Chi Diệu ở bên ngoài đợi rất lâu, con tim anh đập lên thành thịch, để lại cô một mình trong đó anh đột nhiên cảm thấy có chút bất an.

Quay vào trong phòng, không có tiếng động gì cả, anh nhân chân chạy vào phòng tắm, liền nhìn thấy cô đang ngồi xổm trong đó, đầu đang gục xuống gối, một tay cô đang cầm lưỡi con dao cạo râu của anh.

Con tim anh hoảng hốt, anh cướp lấy con dao cạo từ trong tay cô ra, vứt đi, phần nộ và hoảng loạn túm lấy cổ cô kéo đầu cô lên, nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, anh đau lòng gầm lên: “Đồ ngốc, em đang làm cái gì thế!”

Thẩm Tinh Không nhìn anh đầy đau khổ, cô khóc: “Chú muốn tôi sau này phải làm thế nào....”

Con tim Thẩm Chi Diệu đau đớn, anh ôm cô vào lòng, dùng lực ấn lấy: “Em là đồ ngốc....chẳng phải anh đã nói với em rồi à, em ở bên anh đi theo anh là được rồi, nhiệm vụ của em là mãi mãi không được dao động khi quyết định ở bên anh....những cái khác đều không cần em lo lắng, Tiểu Tinh.”

Thẩm Tinh Không cắn vào vai anh: “Sao tôi có thể theo một người đàn ông cặn bã như chú! Chú đã cưỡng hiếp tôi! Tôi hận chú tới chết! Chú chỉ khiến tôi cảm thấy đau khổ và nhục nhã, tôi sẽ ghi nhớ cả đời này, cả đời này sẽ không bao giờ quên!”

Thẩm Chi Diệu nheo mày lại đau khổ, anh đưa tay ấn vào gáy cô, dường như anh sợ nếu không làm thế cô sẽ bay mất, anh thở dài bên tai cô: “Anh...anh hứa sau này sẽ không miễn cưỡng em nữa, cũng sẽ không làm em bị tổn thương....”

“Ai thêm cái lời hứa của chú...” Thẩm Tinh Không nghiêng răng: “Tôi sẽ không bao giờ tin chú nữa, sẽ không để chú lại gần tôi....tránh ra.”

Thẩm Chi Diệu bị cô đẩy ra, cô cũng không dùng sức lực gì thế nhưng anh cảm thấy bản thân mình như đứng không vững, anh ngã xuống đất.

Nhìn cô rơi nước mắt, toàn thân đầy những vết tích của tội qua để lại, anh nhắm mắt vào, dùng tay ấn lên dây thần kinh đang căng ra trên thái dương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chuyển Đi, Để Anh Ấy Kết Hôn

Cuối cùng thì Thẩm Tinh Không cũng bị Thẩm Chi Diệu lôi ra khỏi phòng tắm, anh chẳng quan tâm tới việc cô khóc lóc và cùng vậy, anh lau khô người cho cô, mặc vào cho cô một bộ quần áo, sau khi làm xong những việc đó người anh cũng ướt hết, trên mặt còn bị cào ra, nhìn trông không giống với hình ảnh thường ngày của anh nữa.

Nhìn đồng hồ, sắp tới bốn giờ rồi, anh biết dĩ nhiên cô không được đánh phải dọa dẫm, vứt đôi giày cho cô, mặt nghiêm khắc anh nói: “Em mà không đi vào là anh bế em xuống lầu vứt lên xe đẩy, chẳng phải em sợ người khác biết à? Sợ thì hãy ngoan ngoãn giống như trước đi, bằng không anh cũng chẳng ngại mà lập tức công khai mối quan hệ giữa chúng ta đâu!”

Thẩm Tinh Không nhìn anh với ánh mắt căm ghét, cô vừa cúi đầu xuống đi giày vào vừa biết cái cảm giác hận một người vào tận xương tủy là thế nào.

Đi ra từ Thẩm gia, Thẩm Tinh Không ngồi dựa mình vào xe, phát hiện trong xe trống rỗng, suy nghĩ một lát cô mới phát hiện ghế ngồi phía trước không còn bóng dáng của A Tiến nữa.

Anh không ở đây cũng tốt, bây giờ mỗi khi nhìn thấy một người quen cô đều cảm thấy nhục nhã, cô chỉ muốn có một khe nứt nào để chui xuống mà thôi.

Thẩm Chi Diệu nhìn Thẩm Tinh Không không có chút tinh thần nào, anh cũng chỉ biết thở dài trong lòng một tiếng.

Thẩm Tinh Không nhìn mình trong gương xe, cũng may trời lạnh rồi, cô mặc chiếc áo len cao cổ nên không ai nhìn thấy gì mà nghi ngờ, cô lập tức lại kéo tay áo lên, cổ tay cô bị Thẩm Chi Diệu bóp tới mức mà còn hằn cả vết tay lại.

Thẩm Tinh Không nhìn hiệu thuốc ở phía bên ngoài, đột nhiên cô lên tiếng: “Dừng xe!”

Thẩm Chi Diệu đưa tay ra kéo cô lại, nheo mày nhìn cô, anh nói giọng nghiêm nghị cảnh cáo: “Đừng làm chuyện linh tinh!”

Thẩm Tinh Không nhìn taxi xế ngồi phía trước, khuôn mặt có vẻ lúng túng, cô nói hơi gần giọng xuống: “Cháu....mua thuốc uống!”

Thẩm Chi Diệu hást cằm hỏi: “Mua thuốc gì?”

Thẩm Tinh Không cắn môi rồi nói: “Thì là....thuốc không để mạng bầu....”

Thẩm Chi Diệu bóp tay cô chặt hơn, Thẩm Tinh Không đau quá mà kêu lên một tiếng.

Thẩm Chi Diệu sắc mặt khó coi, nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, anh bỏ tay cô ra nói giọng thờ ơ: “Hôm qua đang ở trong thời kì an toàn, không cần uống

thuốc.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh chăm chăm không hiểu.

Thẩm Chi Diệu nghĩ chắc gì cô đã biết thế nào là thời kì an toàn, anh hất cằm nhìn tài xế biểu thị rằng hãy lái xe đi, nghỉ một lát rồi anh quay đầu sang nhìn cô nói: “Làm chuyện đó vào thời điểm rụng trứng sẽ không có thai được, đó gọi là thời kì an toàn, mấy ngày hôm nay em đều đang trong thời kì an toàn, vì thế không sao, đừng có đi uống mấy cái thuốc linh tinh đó, không tốt cho sức khỏe, cũng sẽ rất khó chịu.”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, không ngờ anh lại còn biết khi nào là thời kì an toàn?

Vậy thì có phải mỗi lần cô tới ngày đèn đỏ anh đều đề ý?

Đúng là biến thái!

Suốt chặng đường Thẩm Tinh Không luôn trong trạng thái đề phòng Thẩm Chi Diệu, chẳng bao lâu sau chiếc xe đã tới Thẩm gia.

Nhìn cánh cổng quen thuộc, trong lòng cô có một cảm giác rất hỗn loạn.

Thẩm Chi Diệu từ từ mở cửa xe bước xuống, anh đi sang phía bên Thẩm Tinh Không mở cửa xe cho cô, anh nắm lấy tay cô hỏi: “Đi được không?”

Thẩm Tinh Không chẳng thèm để ý tới anh, tự mình khó khăn bước ra ngoài, đầu chết mắt, cô bị Thẩm Chi Diệu giằng vò tới mức mà giờ chỉ động đậy một chút thôi cũng thấy đau ê ẩm, nhìn nét mặt khó khăn của cô trong lòng Thẩm Chi Diệu cũng cảm thấy đau, anh nghĩ, sau này tuyệt đối sẽ không mất kiểm soát để làm cô thành ra thế này nữa.

Từ trên xe bước xuống, Thẩm Tinh Không cố gắng đứng lên, Thẩm Chi Diệu đưa tay vòng qua eo cô đỡ lấy, để cô dựa vào bản thân mình, anh đi di cầm mình lên đầu cô, giọng khàn khàn anh khẽ nói: “Đừng miễn cưỡng bản thân, để anh đỡ em vào trong.”

Thẩm Tinh Không mím chặt môi, cảm thấy vô cùng khó chịu, cũng chỉ biết cùng anh đi vào.

Vào tới cửa, mùi thơm thức ăn thơm phức đã bay ra.

Thẩm Chi Mi ngồi trên ghế sofa, quay đầu ra, vừa nhìn thấy Thẩm Chi Diệu mặc trên mình một chiếc áo khoác mỏng, cái dáng điệu và thần thái đó có vài phần giống với một nam người mẫu. Thẩm Tinh Không ở bên cạnh anh thần sắc không được tốt lắm, khuôn mặt trắng bệch ra, mặc một chiếc áo len cao cổ màu xám nhạt, thân hình mảnh mai của cô đứng bên cạnh Thẩm Chi Diệu nhìn rõ ràng là rất hài hòa.

Thẩm Chi Mi huých tai vào con trai, liếc mắt rồi nói: “Đồ tiểu tử đáng chết, con nhìn chú Hai con kia, tay có rời khỏi eo của Thẩm Tinh Không đâu, rốt cuộc là con có hiểu làm thế nào để theo đuổi con gái không hả!”

Hiên Trình Tiến có chút bức mình: “Con không theo đuổi à? Mẹ cũng không xem xem người mẹ bắt con theo đuổi là ai! Thẩm Tinh Không cô ta đúng là không phải như những người khác, con thực lòng không có cách nào cả.”

Thẩm Chi Mi bĩu môi mắng Hiên Trình Tiến không biết cố gắng, nhìn Thẩm Chi Diệu đang tiến vào gần, bà ta liền thay đổi rồi kêu lên: “Ây a! A Diệu, mặt chú làm sao đấy? sao lại bị cào thành ra thế này chứ?”

Thẩm Chi Diệu để Thẩm Tinh Không ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt liếc nhìn khuôn mặt không chút sức sống của cô, anh từ từ đưa tay đặt lên những vết sước trên mặt mình: “Do mèo cào.”

Mặt Thẩm Tinh Không nóng lên rồi cô liền cúi gằm xuống.

Thẩm Chi Mi trêu thêm vài câu nữa rồi Thẩm Tĩn Dương cũng bước xuống, mọi người tập trung trước bàn ăn, Thẩm Tĩn Dương gọi Thẩm Tinh Không lại ngồi gần mình, Thẩm Tinh Không nhìn người ông nội hiền từ của mình, cô chỉ cảm thấy hai mắt cay sè.

Thẩm Tĩn Dương mãi nói chuyện công ty với Thẩm Chi Diệu cũng không chú ý tới cô lắm, vì thế ông cũng không phát hiện ra rằng cô đang buồn.

Trong lúc ăn cơm, Thẩm Tĩn Dương nhìn mặt Thẩm Chi Diệu lúc này mới cười ha ha rồi hỏi: “Mặt con làm sao thế kia?”

Thẩm Chi Diệu liếc nhìn Thẩm Tinh Không ngồi phía đối diện, khẽ cười rồi nói: “Hôm qua con nhìn thấy một con mèo ba tư đẹp quá, không kìm được mà đùa với nó thế là bị mèo cào lên mặt, có điều cũng may là, con đã thu phục được con mèo đó rồi.”

Mọi người ở đó không nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, chỉ có Thẩm Tinh Không là hiểu, cô đỏ mặt lên, cúi gằm mặt xuống và cơm vào miệng.

Thẩm Tĩn Dương nghe nói là bị mèo cào nhưng ông cũng biết đó là lời nói đùa của Thẩm Chi Diệu, cũng hòa theo nói đùa: “Ba mươi mấy tuổi đầu rồi vẫn còn có tâm trí mà trêu mèo trêu chó, mấy ngày hôm trước ta gặp chú Vương, con trai ông ấy là bạn học thời tiểu học của con đấy, cháu người ta đã biết chạy khắp nơi rồi, còn con thì vẫn còn tâm trí mà quần mèo, sao không để tâm trí đó mà sinh cho ta một đứa cháu đi!”

Thẩm Chi Diệu lại liếc nhìn Thẩm Tinh Không ngồi phía đối diện, anh khẽ nheo mày nói: “Ba nói thì dễ chứ làm gì có chuyện nói sinh là sinh được.”

Thẩm Tĩn Dương hức một tiếng: “Thì có gì khó đâu, con cũng có bạn gái rồi, chọn lấy một ngày, tổ chức hôn lễ, việc còn lại thì chỉ cùng lắm là một năm!

Con mà muốn làm thì chẳng phải có thể làm ngay lập tức à, chẳng qua là cái đồ tiểu tử không hiểu thuận thôi, không chịu thỏa tâm nguyện của ông già này!”

Thẩm Chi Mi ngồi bên cạnh lại nói thêm vào: “Đúng đấy đúng đấy! Lạc tiểu thư là một cô gái tốt như thế, chẳng phải lần trước cô ấy tới đây ba cũng rất thích à?”

Thẩm Tín Dương gật đầu: “Cũng khá, cô nương đó có kém gì con đâu, tuổi không còn nhỏ nữa thì mau mà quyết đi, nếu con có gì thấy không thuận tiện thì nói với ta, Tiểu Tinh ta cũng sẽ cho nó chuyển về đây, như vậy là con yên tâm kết hôn rồi.”

Thẩm Tinh Không nghe thấy câu nói này, cuối cùng cô cũng cảm thấy có hi vọng, cô nhìn ông nội, nói nhẹ nhàng: “Chẳng bằng bây giờ cháu chuyển về nhé, để cho...chú Hai...kết hôn.”

Hai từ kết hôn dường như cô nói mà run lên, Thẩm Chi Diệu nhìn ánh mắt cô, dường như lóe ra một ánh nhìn sẽ thiêu cháy người khác vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Không Cần Yêu, Chỉ Cần Em Ở Bên Cạnh Anh

Thẩm Tinh Không cúi đầu xuống, cũng bước chậm chậm bên cạnh anh trong đêm lạnh trên đường phố vắng người.

Thẩm Chi Diệu nắm lấy tay cô nói rất nhẹ nhàng: “Anh vốn nghĩ, có cô ấy thì em sẽ an toàn hơn một chút, là anh ích kỷ, anh chỉ muốn bảo vệ em không muốn để em phải chịu những lời dị nghị.”

Thẩm Tinh Không mím chặt môi, lồng ngực cô như nghẹt thở, cô lắc đầu: “Chú làm vậy....cô ấy rất đáng thương, cô ấy và chú, mọi người đều chúc phúc cho hai người....”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng: “Anh không cần ai chúc phúc, anh chỉ muốn có được người anh muốn. Tiểu Tinh, vừa nãy em đã đẩy anh ra anh rất tức giận, anh không muốn còn có lần sau nữa.”

Thẩm Tinh Không nhìn làn hơi cô thờ ra từ miệng, nhìn những bông hoa tuyết nhỏ tí dưới đất, cô có chút hoảng sợ: “Thẩm Chi Diệu....tại sao chú cảm thấy chúng ta có thể....”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô nói: “Không có tại sao cả, em là của anh, ngay từ lúc em tới bên cạnh anh anh đã không cho em thoát khỏi tay anh rồi.”

Thẩm Tinh Không đột nhiên co người lại, cô không có cách nào để có thể nói chuyện với người đàn ông này, anh chỉ làm cho cô sợ hãi, anh cũng không cho cô có cơ hội lựa chọn, anh chỉ biết ra mệnh lệnh và bắt người khác phải phục tùng.

Thẩm Tinh Không rút tay ra khỏi tay anh, cúi đầu xuống, nói trịnh trọng: “Nhưng tôi sẽ không chấp nhận chú, bất luận đêm qua đã xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không coi chú là một người khác giới có thể tiến tới....tôi, tôi không hiểu tại sao cái cảm giác không có tôi thì không được đó nó từ đâu ra....tôi cũng không muốn biết, tôi....chú hiểu không, giống như việc chú không yêu Thẩm Chi Mi, tôi cũng....không yêu chú....”

Ánh mắt Thẩm Chi Diệu tối sầm lại lạnh lùng, nhìn Thẩm Tinh Không nắm chặt hai tay lại, anh từ từ nói: “Anh không cần em yêu, chỉ cần em ở bên cạnh anh là được rồi.

Thẩm Tinh Không cảm thấy anh không thể thuyết phục được, cô tháo đôi gang tay ra vứt cho anh: “Chú ép tôi đi, éo chết tôi rồi thì tâm nguyện của chú sẽ thành hiện thực.”

Thẩm Chi Diệu nhìn đôi gang tay rơi dưới đất, anh đờ người ra vài giây rồi mới từ từ cúi người xuống nhặt.

Bầu trời tuyết vẫn rơi, cái mùa lạnh giá nhất cũng đã tới rồi.

Nhận được điện thoại của Thẩm Chi Diệu, Lạc Đơn Thụy thực sự rất vui mừng.

Anh hẹn cô ta tối sẽ gặp ở nhà hàng, cô ta nghe giọng nói thờ ơ của anh không giống với thường ngày, trong lòng cô ta có chút bất an, nhưng vẫn trang điểm xinh đẹp, và đi tới điểm hẹn sớm.

Trên bàn đặt những chiếc đĩa sứ rất tinh tế, ở giữa là một ngọn nến đỏ đặt trong một cái giá hình hoa sen, cô ta nhìn mà có chút ngây người ra.

ở bên Thẩm Chi Diệu bao nhiêu năm như vậy nhưng dường như anh chưa từng chủ động tìm cô ta, có những lúc cô ta cảm thấy thật nhạt nhẽo, mọi người vẫn nói, nếu như một người đàn ông thực sự yêu bạn thì bạn sẽ cảm nhận thấy, thế nhưng cảm giác của cô ta rõ ràng đã nói với cô ta rằng anh

không hề yêu cô ta, anh có còn yêu người đó không cô ta cũng không dám khẳng định, ít nhiều cô ta cũng biết một chút chuyện trước đây của anh, trong lòng cũng biết, nếu như anh lại yêu ai nữa thì dường như là điều không thể.

Nhưng anh vẫn là tròn những việc với tư cách là một tình nhân, sinh nhật cô ta anh đều nhớ, những món quà anh tặng đều vô cùng hoàn hảo, nhưng chỉ là không có lòng, cô ta biết nếu không phải là thư ký chuẩn bị quà, sinh nhật lưu trong lịch điện thoại thì anh căn bản sẽ không nhớ.

Kiên trì tới nước này, ngoài việc điều kiện của anh tốt tới mức hiếm tìm được người thay thế, còn một điều nữa đó là Thẩm Chi Diệu là người đàn ông làm cho phụ nữ có cảm giác vô cùng hài lòng, anh có thể đáp ứng vô hạn những vinh hoa của phụ nữ, anh là một đối tượng hoàn hảo mà cô ta không muốn bỏ qua, mấy năm nay, cô ta chịu đựng tất cả những người phụ nữ mà đã từng đến bên anh, cô ta đều vượt hết mọi chông gai và càng không có lý do gì mà từ bỏ giữa chừng.

Cô ta yêu thích anh, thậm chí là yêu anh điên cuồng...

Cô ta dùng bàn tay chơi đùa với ngọn nến đó, đang suy nghĩ thì Thẩm Chi Diệu liền tới.

Lạc Đơn Thụy cười thật tươi đứng dậy nhìn anh nói: “Có phải đường tắc lắm không? Tuyệt mới rồi có một chút mà giao thông đã ách tắc như vậy rồi.”

Thẩm Chi Diệu không cởi áo khoác ra, anh chỉ ừm một tiếng thờ ơ, uống một ngụm cà phê mà cô ta gọi, anh suy nghĩ một lát rồi từ trong túi rút ra một chiếc hộp nhỏ rất đẹp, đẩy về phía cô ta: “Tuần sau là sinh nhật em, đây là quà.”

Lạc Đơn Thụy đơ người ra, cô ta cầm chiếc hộp lên rồi nói: “Có phải hơi sớm không, tuần sau cùng nhau ăn cơm là được rồi! anh còn muốn là người đầu tiên tặng quà em chắc?”

Thẩm Chi Diệu mím môi khẽ cười.

Trong lòng Lạc Đơn Thụy cảm thấy bất an, cô ta đặt chiếc hộp xuống, nhìn thẳng vào mặt anh: “Mặt anh sao thế? Ai cào anh đấy?”

Thẩm Chi Diệu nhướn nhướn mày: “Không cẩn thận nên bị thôi, em không mở hộp ra xem quà à?”

Lạc Đơn Thụy hức một tiếng: “Rõ ràng là tay con gái cào, mục tiêu mới của anh xem ra cũng không vừa, nhị Thẩm thiếu gia cũng có lúc thế này á?”

Thẩm Chi Diệu hơi cúi đầu xuống: “Cô ấy luôn đối xử với anh như vậy.”

Lạc Đơn Thụy cắn môi, vẻ mặt u sầu, mở chiếc hộp ra, chỉ nhìn thấy bên trong là một chiếc chìa khóa màu bạc bóng loáng tinh tế, bên cạnh còn có một tờ giấy hình vuông, cô ta mở tờ giấy ra, hai mắt tròn xoe, vui mừng nhìn người đàn ông phía đối diện và cười, không kìm được mà đứng lên ghé người về phía anh, hôn lên má anh một cái: “A Diệu! Dự án lần này anh thực sự dùng nguyên liệu của công ty anh họ em rồi à? em năn nỉ anh lâu như thế sao tới bây giờ anh mới chịu đồng ý! Đáng ghét!”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô ta: “Thực ra cũng không phải cố ý lừa dối, những chuyên viên kia đã làm đánh giá rất lâu, thực lực công ty anh họ em cũng không yếu, anh cũng chỉ là dùng ân tình để nói chúc mừng sinh nhật em.”

Lạc Đơn Thụy cẩn thận gấp tờ hộp đồng lại, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Vậy chiếc chìa khóa này là cái gì?”

Thẩm Chi Diệu cười, uống một ngụm nước: “Lần trước chẳng phải em nói, phòng ở Madrid khá tốt à, anh đã tìm một căn cảnh quang đẹp nhất để tặng cho em, con gái, có ít tài sản bất động sản cũng tốt.”

Lạc Đơn Thụy nắm chặt lấy chiếc chìa khóa đó nhìn anh mà bàn tay run lên: “A Diệu...anh làm thế này là có ý gì?”

Thẩm Chi Diệu đặt cốc xuống, đứng lên, hôn lên má cô ta một cái rồi nói: “Trời lạnh đường trơn, em lái xe về nhà cẩn thận một chút, sau này gặp khó khăn gì thì gọi điện cho anh.”

Lạc Đơn Thụy đứng phắt lên, cơ thể run lên bần bật nhìn anh đi ra ngoài, cô ta không kìm nén được và gọi với theo: “A Diệu, em đã làm sai điều gì?”

Thẩm Chi Diệu dừng bước lại, quay đầu nhìn cô ta, khẽ lắc đầu: “Em rất tốt, chỉ là anh không muốn làm lỡ dở em.”

Lạc Đơn Thụy cảm thấy lý do chia tay này thật nực cười, cô ta nghe xong liền ngồi phịch xuống ghế một lúc, khi ngẩng đầu lên thì không còn thấy bóng dáng anh đâu nữa. Cuối cùng cô ta vẫn không can tâm và đứng lên và chạy ra ngoài đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Không Cần Yêu, Chỉ Cần Em Ở Bên Cạnh Anh

Thẩm Tinh Không cúi đầu xuống, cũng bước chậm chậm bên cạnh anh trong đêm lạnh trên đường phố vắng người.

Thẩm Chi Diệu nắm lấy tay cô nói rất nhẹ nhàng: “Anh vốn nghĩ, có cô ấy thì em sẽ an toàn hơn một chút, là anh ích kỷ, anh chỉ muốn bảo vệ em không muốn để em phải chịu những lời dị nghị.”

Thẩm Tinh Không mím chặt môi, lồng ngực cô như nghẹt thở, cô lắc đầu: “Chú làm vậy....cô ấy rất đáng thương, cô ấy và chú, mọi người đều chúc phúc cho hai người....”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng: “Anh không cần ai chúc phúc, anh chỉ muốn có được người anh muốn. Tiểu Tinh, vừa nãy em đã đẩy anh ra anh rất tức giận, anh không muốn còn có lần sau nữa.”

Thẩm Tinh Không nhìn làn hơi cô tỏa ra từ miệng, nhìn những bông hoa tuyết nhỏ tí dưới đất, cô có chút hoảng sợ: “Thẩm Chi Diệu....tại sao chú cảm thấy chúng ta có thể....”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô nói: “Không có tại sao cả, em là của anh, ngay từ lúc em tới bên cạnh anh anh đã không cho em thoát khỏi tay anh rồi.”

Thẩm Tinh Không đột nhiên co người lại, cô không có cách nào để có thể nói chuyện với người đàn ông này, anh chỉ làm cho cô sợ hãi, anh cũng không cho cô có cơ hội lựa chọn, anh chỉ biết ra mệnh lệnh và bắt người khác phải phục tùng.

Thẩm Tinh Không rút tay ra khỏi tay anh, cúi đầu xuống, nói trịnh trọng: “Nhưng tôi sẽ không chấp nhận chú, bất luận đêm qua đã xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không coi chú là một người khác giới có thể tiến tới....tôi, tôi không hiểu tại sao cái cảm giác không có tôi thì không được đó nó từ đâu ra....tôi cũng không muốn biết, tôi....chú hiểu không, giống như việc chú không yêu Thẩm Chi Mi, tôi cũng....không yêu chú....”

Ánh mắt Thẩm Chi Diệu tối sầm lại lạnh lùng, nhìn Thẩm Tinh Không nắm chặt hai tay lại, anh từ từ nói: “Anh không cần em yêu, chỉ cần em ở bên cạnh anh là được rồi.

Thẩm Tinh Không cảm thấy anh không thể thuyết phục được, cô tháo đôi gang tay ra vứt cho anh: “Chú ép tôi đi, éo chết tôi rồi thì tâm nguyện của chú sẽ thành hiện thực.”

Thẩm Chi Diệu nhìn đôi gang tay rơi dưới đất, anh đờ người ra vài giây rồi mới từ từ cúi người xuống nhặt.

Bầu trời tuyết vẫn rơi, cái mùa lạnh giá nhất cũng đã tới rồi.

Nhận được điện thoại của Thẩm Chi Diệu, Lạc Đơn Thụy thực sự rất vui mừng.

Anh hẹn cô ta tối sẽ gặp ở nhà hàng, cô ta nghe giọng nói thờ ơ của anh không giống với thường ngày, trong lòng cô ta có chút bất an, nhưng vẫn trang điểm xinh đẹp, và đi tới điểm hẹn sớm.

Trên bàn đặt những chiếc đĩa sứ rất tinh tế, ở giữa là một ngọn nến đỏ đặt trong một cái giá hình hoa sen, cô ta nhìn mà có chút ngây người ra.

ở bên Thẩm Chi Diệu bao nhiêu năm như vậy nhưng dường như anh chưa từng chủ động tìm cô ta, có những lúc cô ta cảm thấy thật nhạt nhẽo, mọi người vẫn nói, nếu như một người đàn ông thực sự yêu bạn thì bạn sẽ cảm nhận thấy, thế nhưng cảm giác của cô ta rõ ràng đã nói với cô ta rằng anh không hề yêu cô ta, anh có còn yêu người đó không cô ta cũng không dám khẳng định, ít nhiều cô ta cũng biết một chút chuyện trước đây của anh, trong lòng cũng biết, nếu như anh lại yêu ai nữa thì dường như là điều không thể.

Nhưng anh vẫn là tròn những việc với tư cách là một tình nhân, sinh nhật cô ta anh đều nhớ, những món quà anh tặng đều vô cùng hoàn hảo, nhưng chỉ là không có lòng, cô ta biết nếu không phải là thư ký chuẩn bị quà, sinh nhật lưu trong lịch điện thoại thì anh căn bản sẽ không nhớ.

Kiên trì tới nước này, ngoài việc điều kiện của anh tốt tới mức hiếm tìm được người thay thế, còn một điều nữa đó là Thẩm Chi Diệu là người đàn ông làm cho phụ nữ có cảm giác vô cùng hài lòng, anh có thể đáp ứng vô hạn những vinh hoa của phụ nữ, anh là một đối tượng hoàn hảo mà cô ta không muốn bỏ qua, mấy năm nay, cô ta chịu đựng tất cả những người phụ nữ mà đã từng đến bên anh, cô ta đều vượt hết mọi chông gai và càng không có lý do gì mà từ bỏ giữa chừng.

Cô ta yêu thích anh, thậm chí là yêu anh điên cuồng....

Cô ta dùng bàn tay chơi đùa với ngọn nến đỏ, đang suy nghĩ thì Thẩm Chi Diệu liền tới.

Lạc Đơn Thụy cười thật tươi đứng dậy nhìn anh nói: “Có phải đường tắc lắm không? Tuyết mới rơi có một chút mà giao thông đã ách tắc như vậy rồi.”

Thẩm Chi Diệu không cởi áo khoác ra, anh chỉ ừm một tiếng thờ ơ, uống một ngụm cà phê mà cô ta gọi, anh suy nghĩ một lát rồi từ trong túi rút ra một chiếc hộp nhỏ rất đẹp, đẩy về phía cô ta: “Tuần sau là sinh nhật em, đây là quà.”

Lạc Đơn Thụy đờ người ra, cô ta cầm chiếc hộp lên rồi nói: “Có phải hơi sớm không, tuần sau cùng nhau ăn cơm là được rồi! anh còn muốn là người đầu tiên tặng quà em chắc?”

Thẩm Chi Diệu mím môi khẽ cười.

Trong lòng Lạc Đơn Thụy cảm thấy bất an, cô ta đặt chiếc hộp xuống, nhìn thẳng vào mặt anh: “Mặt anh sao thế? Ai cào anh đấy?”

Thắm Chi Diệu nhướn nhướn mày: “Không cẩn thận nên bị thôi, em không mở hộp ra xem quà à?”

Lạc Đơn Thụy hức một tiếng: “Rõ ràng là tay con gái cào, mục tiêu mới của anh xem ra cũng không vừa, nhị Thắm thiếu gia cũng có lúc thế này á?”

Thắm Chi Diệu hơi cúi đầu xuống: “Cô ấy luôn đối xử với anh như vậy.”

Lạc Đơn Thụy cắn môi, về mặt u sầu, mở chiếc hộp ra, chỉ nhìn thấy bên trong là một chiếc chìa khóa màu bạc bóng loáng tinh tể, bên cạnh còn có một tờ giấy hình vuông, cô ta mở tờ giấy ra, hai mắt tròn xoe, vui mừng nhìn người đàn ông phía đối diện và cười, không kìm được mà đứng lên ghé người về phía anh, hôn lên má anh một cái: “A Diệu! Dự án lần này anh thực sự dùng nguyên liệu của công ty anh họ em rồi à? em năn nỉ anh lâu như thế sao tới bây giờ anh mới chịu đồng ý! Đáng ghét!”

Thắm Chi Diệu nhìn cô ta: “Thực ra cũng không phải cố ý lừa, những chuyên viên kia đã làm đánh giá rất lâu, thực lực công ty anh họ em cũng không yếu, anh cũng chỉ là dùng ân tình để nói chúc mừng sinh nhật em.”

Lạc Đơn Thụy cẩn thận gấp tờ hộp đồng lại, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Vậy chiếc chìa khóa này là cái gì?”

Thắm Chi Diệu cười, uống một ngụm nước: “Lần trước chẳng phải em nói, phòng ở Madrid khá tốt à, anh đã tìm một căn cảnh quang đẹp nhất để tặng cho em, con gái, có ít tài sản bất động sản cũng tốt.”

Lạc Đơn Thụy nắm chặt lấy chiếc chìa khóa đó nhìn anh mà bàn tay run lên: “A Diệu...anh làm thế này là có ý gì?”

Thắm Chi Diệu đặt cốc xuống, đứng lên, hôn lên má cô ta một cái rồi nói: “Trời lạnh đường trơn, em lái xe về nhà cẩn thận một chút, sau này gặp khó khăn gì thì gọi điện cho anh.”

Lạc Đơn Thụy đứng phắt lên, cơ thể run lên bần bật nhìn anh đi ra ngoài, cô ta không kìm nén được và gọi với theo: “A Diệu, em đã làm sai điều gì?”

Thắm Chi Diệu dừng bước lại, quay đầu nhìn cô ta, khẽ lắc đầu: “Em rất tốt, chỉ là anh không muốn làm lỡ dở em.”

Lạc Đơn Thụy cảm thấy lý do chia tay này thật nực cười, cô ta nghe xong liền ngồi phịch xuống ghế một lúc, khi ngẩng đầu lên thì không còn thấy bóng dáng anh đâu nữa. Cuối cùng cô ta vẫn không can tâm và đứng lên và chạy ra ngoài đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Một Đêm Cũng Là Vợ Chồng

Tại bãi đỗ xe.

Lạc Đơn Thụy ra sức chạy đuổi theo, ngoài trời tuyết vẫn đang bay bay.

Thắm Chi Diệu mặc một chiếc áo màu đen, quần trên cổ là một chiếc khăn kẻ màu xanh đậm, từ phía sau nhìn cơ thể anh cao lớn sừng sững.

Người đàn ông này, từ trước tới nay cô ta chưa từng hiểu và nắm bắt được....

Đuổi theo và Lạc Đơn Thụy từ phía sau lưng gọi anh: “Anh đợi đã!”

Thắm Chi Diệu đứng bên cạnh xe, mở cửa xe ra rồi lúc này anh quay đầu lại nhìn cô ta.

Lạc Đơn Thụy chạy đuổi theo mặt đỏ lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt thờ ơ của anh, ngoài sự lạnh lùng như thường ngày thì còn có thứ gì đó không rõ ràng, giống như một con dã thú bị ép tới đường cùng và phải làm ra những điều tuyệt vọng.

Lạc Đơn Thụy thở phì một tiếng rồi hỏi anh: “Anh lợi dụng em xong rồi, một căn hộ và một bản hợp đồng thế là kết thúc à?”

Thắm Chi Diệu dựa người vào chiếc xe, từ từ rút ra một điều thuốc và châm lửa, anh hít một hơi sau đó thở ra làn khói trắng, nét mặt anh mơ hồ, anh cười lạnh lùng: “Vậy sao? Anh nhớ khi em lên giường với anh em cũng biết hưởng thụ lắm mà.”

Lạc Đơn Thụy nắm chặt hay tay lại, kích động: “Anh căn bản chỉ coi em là kẻ thay thế! Anh đừng tưởng em không biết cô gái trong lòng anh là ai, em vẫn luôn không vạch trần anh vì em nghĩ anh là người thông minh, thế nhưng hôm nay em phát hiện anh chẳng có gì khác biệt so với những sinh vật đơn bào suy nghĩ dựa vào phần dưới cơ thể cả.”

Thẩm Chi Diệu ngón tay kẹp điều thuốc, cúi đầu xuống: “Đúng là không có khác biệt gì. Lạc tiểu thư, tôi có thể làm thì đã làm rồi, đừng có lật mặt như thế không hay ho gì đâu.”

Lạc Đôn Thụy không can tâm, liền phun ra những lời vẫn luôn giấu trong lòng: “Anh tưởng anh có thể có gì với Thẩm Tinh Không à? anh chẳng thể một tay che được cả bầu trời đâu, đợi tới khi tất cả mọi người đều biết được chuyện xấu xa của anh, anh sẽ thân bại danh liệt, anh sẽ trở thành trò cười của những người trong thiên hạ.”

Thẩm Chi Diệu rũ đôi mi xuống, thần sắc lạnh lùng, anh vứt điều thuốc xuống chân và đi nát: “Chẳng sao, dám làm thì dám nhận.”

Lạc Đôn Thụy nhìn bộ dạng kiên định của anh, cô ta lắc lắc đầu như muốn phát điên lên: “Thẩm Chi Diệu, anh nên đi khám bác sĩ tâm lý, anh mắc bệnh rồi!”

Ngồi vào trong xe, anh đưa tay ra cắm chìa khóa vào, Lạc Đôn Thụy đuổi theo, ghé sát vào cửa xe, cô ta gào lên mất kiểm soát: “Thẩm Chi Diệu, anh với cô ta sẽ không có kết quả gì đâu! Anh sẽ đi vào con đường không có lối để quay đầu, có phải anh thực sự thích con gái không quan tâm gì cả không, anh đúng là đồ biến thái!”

Thẩm Chi Diệu chẳng thèm để ý tới cô ta, khởi động xe và nhấn nút chân ga rồi lái chiếc xe đi.

Lạc Đôn Thụy thấy anh đi rồi, trong lòng đột nhiên hoảng hốt, liền chạy theo: “Thẩm Chi Diệu, anh là đồ khôn! Đồ điên, đồ thần kinh!”

Chiếc xe được lái đi càng lúc càng xa, từ phía gương chiếu hậu Thẩm Chi Diệu nhìn thân hình cô gái càng lúc càng nhỏ đi.

Gánh nặng trong lòng lúc này đã được gỡ bỏ xuống, điều anh cần làm đó chính là chờ đợi để ngăn lại vật cản duy nhất không cho anh tiến lên phía trước.

Chờ đợi cô mở cửa ra và cho anh bước vào.

Đi đường vòng mua một ít đồ ăn đêm, về tới Thẩm gia trời cũng đã khá muộn.

Cởi chiếc áo khoác ra đưa cho chị Hoan, anh hỏi: “Tiểu Tinh buổi tối có ăn cơm không?”

Chị Hoan thờ dãi một tiếng: “Không mở cửa, từ sáng tới giờ cũng không ăn gì, tôi có nói thế nào cũng không đỡ được.”

Thẩm Chi Diệu khẽ ừm mooter tiếng, cầm túi đồ ăn vừa mua đi lên lầu, quay đầu lại nói với chị Hoan: “Thay tôi nói với mọi người một tiếng, bắt đầu từ tháng này, tiền lương của mỗi người sẽ được tăng gấp ba lần, coi như là phần thưởng để mọi người an phận chỉ làm tốt công việc của mình.”

Chị Hoan gật đầu.

Thẩm Chi Diệu dừng chân lại rồi hỏi: “A Tiến đâu?” Chị Hoan lại thờ dãi: “Cái tên tiểu tử thói đấy, tối hôm đó chạy ra ngoài cả đêm, sáng ngày hôm sau quay về thì say khướt, thấy được lúc đó rồi cũng chẳng biết đi đâu, hôm nay cả ngày cũng không thấy....tiên sinh....”

Thẩm Chi Diệu xua xua tay: “Để mặc cậu ấy đi.”

Đi lên tầng, anh đi thẳng tới trước cửa phòng Thẩm Tinh Không, rút ra chiếc chìa khóa dự phòng, cho vào ổ khóa và mở cửa ra.

Thẩm Tinh Không nằm trên giường nhìn thấy anh, sợ hãi và vội vàng ngồi dậy, mái tóc dài của cô cũng chưa được buộc lại, mà chảy dài như một thác nước.

Thẩm Chi Diệu nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, anh gơ túi đồ ăn trên tay lên, từ từ tiến lại gần: “Ăn chút gì đó rồi hãy ngủ.”

Thẩm Tinh Không cảm lấy chiếc gối: “Chú vào kiểu gì đấy.....chú đi ra ngoài!”

Thẩm Chi Diệu vứt chiếc chìa khóa dự phòng lên chân cô, mở miệng mấy chiếc túi đồ ăn ra, nhìn cô: “Muốn ăn thịt bò hay là bánh bao nhân thịt? Hay là bảo đầu bếp làm bữa tối cho em?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh với ánh mắt dè phòng, cô cúi đầu cầm chiếc chìa khóa dự phòng lên và giấu phía sau lưng.

Thẩm Chi Diệu khẽ cười rồi lắc lắc đầu: “Đồ ngốc, có giấu chìa khóa đi thì anh cũng vẫn còn, nơi mà anh muốn tới thì không ai ngăn lại được.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh chăm chăm, nhìn anh cầm đĩa và bát mỹ thực đưa tới trước mặt, ánh mắt sâu sắc và quyến rũ: “Đừng có hất bát, cái thứ này sẽ làm hỏng chết người đấy. Một đêm cũng là vợ chồng, em không được mưu sát chồng đâu đấy.”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, cô ôm gối quay mặt sang một bên: “Không biết xấu hổ!”

Thẩm Chi Diệu nhìn mặt cô đỏ lên, anh nói với cô giọng khàn khàn: “Mau ăn đi, em mà không ăn mỹ thực thì anh ăn em đấy....”

Thẩm Tinh Không trừng mắt lên: “Chú dám...”

Thẩm Chi Diệu đặt bát mỹ thực xuống, xắn tay áo lên, ghé sát lại cô và dọa: “Trong thiên hạ này không có việc gì mà Thẩm Chi Diệu anh không dám...”

Thẩm Tinh Không cảm gổ đập vào anh: “Đồ khốn! Chẳng phải chú nói sẽ không miễn cưỡng người khác nữa à! tòi...chỗ đó vẫn còn đau!”

Thẩm Chi Diệu đặt tay lên vai cô hơi đẩy cô ra phía sau, anh cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt đỏ và xấu hổ của cô anh cười ha ha, rồi anh nói: “Chẳng phải là mua thuốc cho em rồi à? sao không uống?”

Thẩm Tinh Không cúi gầm mặt xuống, người co rúm lại: “Chẳng phải nói....không cần uống thuốc trong thời kì an toàn à, sẽ có tác dụng phụ....rất khó chịu....”

Thẩm Chi Diệu cúi đầu xuống khẽ véo mũi cô: “Đồ ngốc, thuốc đưa cho em là thuốc làm em không đau nữa, sao lại nỡ để em chịu khổ chứ....”

Thẩm Tinh Không quay đầu sang một bên né anh: “Cái đêm mà chú phát điên lên đó, nỗi khổ tôi chịu cả đời này sẽ không bao giờ quên!”

Thẩm Chi Diệu nhìn người phụ nữ của mình, anh cúi đầu xuống khẽ cười: “Cái đêm anh phát điên lên đó, em đã có được cái cảm giác sung sướng mà cả đời này sẽ không quên đúng không?”

Thẩm Tinh Không không nói lại được anh, lời nói của anh cô không nghe lọt tai được, cô đánh anh: “Là chú miễn cưỡng ép tôi....tôi thêm vào mà cảm thấy thế....”

Thẩm Chi Diệu yêu tới chết cái bộ dạng xấu hổ đó của cô, một bàn tay anh đặt xuống chân cô và chạy dọc lên phía trên, giọng nói khàn khàn: “Vậy thì anh cố hết sức để làm lại một lần nữa nhé?”

Thẩm Tinh Không sợ hãi co người lại, cổ họng cô khô cứng lại, giọng nói không còn được như bình thường: “Không muốn....”

Thẩm Chi Diệu cười ha ha rồi vỗ vào hông cô, kéo cô dậy: “Ngoan, ăn mỳ đi.”

Thẩm Tinh Không cảm thấy khó chịu với câu nói “không muốn” vừa nãy của mình, nó giống như một cục bông dính nước, mềm nhũn ra khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Cô Từng Ảo Tưởng, Anh Là Người Anh Hùng

Thẩm Tinh Không bê bát mỳ lên ăn, rất thơm, hương vị có chút quen thuộc, ăn bánh bao nhân thịt cô lại ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Chi Diệu.

Anh nhìn một nửa chiếc bánh bao trong tay cô, anh tranh thủ lúc cô đang đờ người ra mà giật lấy cho vào mồm mình: “Cũng được đấy chứ? đồ ăn đều là đồ ở cạnh trường em đấy, anh nghĩ chắc lâu rồi em không ăn chắc thềm nên đã qua đó mua cho em, có nhớ mùi vị này không?”

Thẩm Tinh Không nhìn bát mỳ trong tay, chắc là anh từ công ty đi mua, dường như phải chạy cả nửa vòng thành phố, chỉ để mua bát mỳ và mấy cái bánh bao?

Trong lòng cô cảm thấy chua chát, cô vội vàng húp một ngụm canh để che giấu đi sự lúng túng của mình.

Đặt bát xuống, cô sờ tay lên bụng căng như chiếc trống của mình, nhìn Thẩm Chi Diệu ngồi bên cạnh cô nói: “Tôi ăn no rồi, chú đi đi.”

Thẩm Chi Diệu nhìn miệng cô dính canh và dầu, anh ngồi sát lại gần cô, cúi đầu xuống, dùng lưỡi mình cẩn thận liếm hết đi.

Thẩm Tinh Không cảm thấy cả người mình cứng đờ lại, cô vội vàng đẩy anh ra: “Chú....làm cái gì đấy!”

Thẩm Chi Diệu cứ ghét sát vào, với sức anh cô đẩy không nổi, anh đưa tay ra sau gáy cô, ghé môi mình vào hôn lên đôi môi vẫn còn dầu mỡ và thơm mùi canh thịt bò, Thẩm Tinh Không có đánh anh anh cũng chẳng quan tâm, anh ôm lấy cô mà hôn, lưỡi anh đẩy vào trong miệng cô, trêu chọc cô, mới đầu Thẩm Tinh Không còn phản kháng nhưng chẳng bao lâu thì cô bại trận rồi, cô bị anh làm cho không còn sức lực để trả đũa nữa, chân tay như tê liệt đi, để mặc anh làm gì thì làm....

Hôn một lúc Thẩm Chi Diệu mới bỏ cô ra, anh cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt đỏ lên như gấc của cô, khẽ cười: “Tiểu Tinh của anh đúng là thật tuyệt....”

Thẩm Tinh Không hức một tiếng, dùng lực đâm vào ngực anh một cái.

Thẩm Chi Diệu nắm lấy tay cô, đưa lên miệng hôn một cái: “Anh chia tay với Lạc Đơn Thụy rồi, sau này sẽ không để cho người làm em không vui ngăn cách chúng ta nữa....”

Thẩm Tinh Không ngẩng đầu lên nhìn anh, Lạc Đơn Thụy dễ dàng đồng ý với anh như vậy sao?

Người phụ nữ đó thông minh và mạnh mẽ như vậy, cô ta lại dễ dàng chịu rút lui như thế?

Thẩm Chi Diệu nhìn ánh mắt hoài nghi của cô, anh đưa tay lên đỡ lấy cằm cô: “Vạn sự có anh, em không phải lo gì cả.”

Thẩm Tinh Không rừ hai hàng mi xuống, trong lòng cảm thấy rối bời trước câu nói vạn sự có anh của Thẩm Chi Diệu.

Thẩm Chi Diệu bế cô lên, đặt cô ngồi lên đùi mình, anh đặt cằm mình lên vai cô, hề hỏi: “Chẳng phải môn toán học của em rất kém à, anh đã tìm được một giáo viên khá lắm, kinh nghiệm phong phú, mấy ngày nữa sẽ gọi thầy giáo đó tới ôn tập cho em.”

Thẩm Tinh Không muốn thoát ra khỏi vòng tay anh nhưng bị Thẩm Chi Diệu ôm chặt lấy: “Còn động đây nữa là anh đè em ra đấy!”

Vậy là Thẩm Tinh Không không dám động đây gì, cô ngồi trên đùi anh, cô nghĩ mấy ngày nữa chắc tint ực của ông nội cũng sẽ có, sao cô có thể giấu Thẩm Chi Diệu để tới trường chứ?

Anh biết thì nhất định sẽ ngăn cấm, cô muốn đi chắc chỉ có nằm mơ.

Cô nghĩ vậy rồi liền ngoan ngoãn trả lời: “Tùy chú sắp xếp là được rồi.”

Thẩm Chi Diệu véo tay vào má cô: “Ng ngoan lắm.”

Thẩm Tinh Không quay mặt đi, có chút xấu hổ, cô cắn môi rồi nói: “Đừng làm thế...chúng ta là chú cháu...không thể như vậy được....”

Thẩm Chi Diệu khẽ cười: “Là chú cháu? Hình như từ nhỏ em đã có ý nghĩ khác với anh thì phải?”

Thẩm Tinh Không nheo mày lại: “Làm gì có, chú ăn nói linh tinh!”

Thẩm Chi Diệu mỉm cười, đột nhiên đặt cô xuống, anh cúi người từ trong ngăn kéo tủ ở đầu giường lôi ra một chiếc hộp bằng thiếc, anh đặt lên đùi vỗ vỗ rồi nhìn Thẩm Tinh Không hỏi: “Biết trong này là cái gì không?”

Thẩm Tinh Không tò mò nhướn người về phía chiếc hộp nhìn.

Thẩm Chi Diệu mở chiếc hộp ra, bên trong nhồi nhét đủ thứ những vật nhỏ nhỏ xinh xinh, đều là những bông hoa cài đầu của con gái, những hạt chân châu sáng lấp lánh....

Thẩm Tinh Không có chút lúng túng, đây đều là những thứ của cô, cô cũng không biết từ khi nào mà bọn chúng được thu gom lại thế này.

Thẩm Chi Diệu lấy từ phía dưới lên một tờ giấy, anh mở ra, vuốt vuốt nếp nhăn, nhìn cô cười: “Nha đầu, lại đây mà nhìn tranh em vẽ này.”

Thẩm Tinh Không ghé đầu lại gần, vừa nhìn mặt cô đã đỏ lên, lập tức cướp lấy nhưng Thẩm Chi Diệu làm gì dễ dàng cho cô làm thế.

Anh cười, nhìn tờ giấy kết hôn được vẽ bằng tay, anh vừa cười vừa ngăn không cho Thẩm Tinh Không cướp lấy: “Vì thế, là em chủ động trước đấy nhé....khi đó em đúng là lớn trước tuổi đấy, khi giáo viên gọi anh tới để nhìn anh còn giặt mình sợ hãi.”

Thẩm Tinh Không ngại muốn chết, đây là bài về nhà môn mỹ thuật, khi đó cô nghe cô giáo bảo hãy vẽ một thứ khiến người khác hạnh phúc, các bạn thì đều vẽ đồ chơi, đồ ăn hoặc quần áo gì đấy, khi đó cô thực sự rất đơn thuần, trong lòng chỉ nghĩ con gái hạnh phúc nhất đó là khi gả cho người khác, vậy là cô tưởng tượng ra một tờ giấy kết hôn, khi viết tên cô dấu chú rể, cô viết lên tên mình, tên con trai cô không biết viết ai, bởi vì người giám hộ là Thẩm Chi Diệu, cô đã viết nhiều lần tên anh vì vậy thuận tay mà viết tên anh vào đó.

Một hành động vô tâm nhưng Thẩm Chi Diệu sau khi nhìn thấy thì trong lòng như có gió thổi qua, anh đem bức vẽ đó đi, vẫn luôn để nó ở trong hộp, khi đó anh nghĩ, đợi cô lớn lên anh sẽ tặng cô một tờ giấy kết hôn thật.

Thẩm Chi Diệu đặt bức tranh xuống, lại cầm một quyển sổ nhỏ lên, anh nhìn cô về thách thức: “Còn muốn xem không?”

Thẩm Tinh Không lại nhướn người lên muốn cướp lấy, Thẩm Chi Diệu nghiêng người về phía sau, cô thì ghé lên, anh liền đưa tay ra ôm vào eo cô, anh vỗ vào lưng cô, một tay đưa cuốn sổ lên cao, rồi mặc kệ cô và anh đọc nội dung bên trong lên: “Hôm nay nhìn thấy bạn gái của chú Hai, cũng chẳng có gì xinh đẹp cả, nhìn thấy cô ấy là cảm thấy không thoải mái, hay là mình có vấn đề gì rồi, tại sao nhìn thấy chú Hai và bạn gái ở bên nhau là mình lại cảm thấy không thoải mái?”

Đầu Thẩm Tinh Không như sắp nổ tung ra, cô không cướp lại được cuốn sổ liền dùng tay bịt miệng Thẩm Chi Diệu lại rồi nói: “Đừng có đọc nữa! Không được đọc nữa! Sao chú lại đọc trộm đồ của người khác thế!”

Thẩm Chi Diệu cười cười nhìn cô: “Mình cầm ảnh của cô ấy cho Thu Muội xem, Thu Muội cũng nói, nếu như mình mà lớn lên nhất định sẽ xinh hơn cô ấy....”

Thẩm Tinh Không cảm thấy hận muốn chết bản thân mình những cái năm tuổi trẻ ngây ngô đó, những dòng chữ đó chắc là từ lúc mới bắt đầu – khi mà cô vừa đến bên cạnh Thẩm Chi Diệu không bao lâu thì anh liền đưa một người phụ nữ về, khi đó vẫn không phải là Lạc Đơn Thụy, là một người nổi tiếng nào đó, nhìn cô ta trong lòng Thẩm Tinh Không cảm thấy có chút bức dọc....lại còn ấu trĩ tới mức cắt ảnh cô ta trên báo đưa cho Tường Thu Muội xem,

kết quả là với nghĩa khí của một người bạn, Tường Thu Muội cũng nói người phụ nữ đó nhìn chẳng ra làm sao cả....

Khi đó cô còn vui vẻ viết chuyện này vào trong nhật ký.

Thẩm Tinh Không cũng không biết Thẩm Chi Diệu tại sao lại có được và giữ lại cuốn nhật ký từ lâu lắm của cô, nhìn anh đọc với vẻ rất hứng thú và thú vị cô cảm thấy những bí mật được cất giữ trong tim mình như bị lật tung hết ra, trong lúc tức giận và xấu hổ, cô không biết làm gì nữa liền ghé sát lại gần vào môi của Thẩm Chi Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiêm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Đợi Em Thêm Bốn Năm Nữa, Chúng Ta Kết Hôn

Thẩm Tinh Không cắn rất mạnh, Thẩm Chi Diệu tức giận đặt tay lên cổ cô đẩy ra, cô há con tức, anh liền đưa tay lên đôi môi đau rát của mình, anh sờ thấy có máu, anh liền vỗ mạnh vào miệng Thẩm Tinh Không và nói: “Em đúng là...sao lại ra tay tàn nhẫn thế!”

Thẩm Tinh Không nhìn môi anh chảy máu, do dự một giây rồi cô đưa tay ra với lấy khăn giấy đưa cho anh, nói thấp giọng: “Ai...ai bảo chú bắt nạt người khác....”

Thẩm Chi Diệu lau môi đi, trừng mắt lên nhìn cô: “Được rồi, lần này mà bị người khác hỏi thì anh có thể nói là bị chó cắn là được.”

Thẩm Tinh Không bấu môi nhìn anh.

Thẩm Chi Diệu đặt chiếc hộp vào trong chăn rồi anh cũng nằm xuống: “Nha đầu thối, sớm đã quyến rũ anh rồi bây giờ lại còn chơi trò giả vờ chạy để anh đuổi theo bắt. Em nói xem, có phải em đã ái mộ anh ngay từ ngày còn nhỏ không?”

Thẩm Tinh Không cảm gối đập vào anh.

Nhưng đúng là không thể phủ nhận, cũng không biết bắt đầu từ khi nào....

Trong một vị trí nhỏ bé nào đó trong tim cô đã có một chỗ đặc biệt dành cho anh....

Con gái thì thường đều có những người anh hùng của riêng mình.

Hình tượng của Thẩm Chi Diệu bên cạnh Thẩm Tinh Không đúng là quá kiên cố và vững chắc.

Tuy là anh quản cô, không chế cô, tuy là vừa nghiêm khắc lạnh lùng nhưng ngoài sự sợ hãi, trong lòng cô cũng có một cảm giác khác với anh – một cảm giác không nói rõ ra được.

Dường như đó là cảm giác ảo tưởng về người anh hùng của bản thân mình.

Cô thề, bản thân không phải là một kẻ si mê.

Chỉ là trong môi trường sống của cô, bên cạnh không có nhiều bạn, cũng không có nhiều người thân, người mà cô tiếp xúc cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Còn Thẩm Chi Diệu dù đặt ở đâu cũng đều rất xuất sắc, vì thế cô....

Cô đã coi anh là nhân vật chính, là thần tượng trong ảo tưởng thiếu nữ ngày đó của mình.... ý nghĩ đó cũng là bình thường đúng không...

Hơn nữa, cô cũng không có hành động gì quá đáng...

Thẩm Tinh Không đẩy anh ra: “Khi đó chỉ là một cô gái không hiểu chuyện, chú nghĩ một cô gái vừa mới học cấp hai 13, 14 tuổi thì hiểu gì chứ?”

Thẩm Chi Diệu kêu rít lên một tiếng, vỗ tay vào trán nhìn cô và nói: “Khi anh 13, 14 tuổi là đã cùng bạn trai trong lớp xem phim người lớn rồi đấy....”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, cầm lấy gối đập vào anh: “Chú...chú đúng là không biết xấu hổ!”

Thẩm Chi Diệu cầm lấy chiếc gối đặt xuống đầu rồi cởi giày ra, gác chân lên chân Thẩm Tinh Không, bảo cô: “Nha đầu, bóp chân cho anh đi.”

Thẩm Tinh Không cắn môi rồi đẩy anh ra: “Có phải nô lệ của chú đâu mà...đi ra ngoài.”

Hai chân của Thẩm Chi Diệu nhất quyết không chịu rời đi: “Em bảo bóp anh một chút không được à, anh đã đi xa xôi thế để mua đồ ăn cho em, em ăn

no rồi thì cũng cho anh hưởng chút gì đó chứ! Bóp một chút thôi, cởi tất ra cho anh.”

Thắm Tinh Không véo vào chân anh một cái rồi đỏ mặt nói: “Sao lại có người mặt dày thế không biết.....”

Thắm Chi Diệu gồng mình lên cơ bắp làm cô muốn véo cũng không véo được, anh cười cười đưa tay kéo cô xuống, để cô dựa vào ngực mình, anh ôm lấy cô, khẽ thở dài rồi hỏi: “Tiểu Tinh...trong lòng em có anh không?”

Thắm Tinh Không đờ người ra, đầu cô dựa vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập cô có chút ngẩn ngơ ra.

Thắm Chi Diệu vuốt vuốt mái tóc cô, một tay ôm chặt lấy cô, khẽ nói: “Nha đầu, tất cả mọi người trên thế giới này mong anh thế nào cũng được, chỉ cần em cảm nhận được con tim anh...ở đây anh chỉ có mình em thôi, vì thế anh cũng hi vọng trong lòng em có anh. Còn về không gian em dành cho anh, không cần phải giống như anh dành cho em, chỉ cần trong lòng em có anh, dành một vị trí rất nhỏ cho anh cũng được rồi....”Thắm Tinh Không dựa vào đó, quên mất né anh đi, cô quên mất bản thân mình vừa thế sẽ không tiếp xúc gần với anh nữa.

Thắm Chi Diệu ôm lấy cô, anh nắm lấy tay cô rồi cúi đầu hôn lên mái tóc cô.

“Tiểu Tinh, anh nói cho em một chút về kế hoạch của anh. Anh có thể đợi, đợi em học đại học xong, đợi em tốt nghiệp, thì chúng ta sẽ kết hôn. Nếu có trở ngại, có những lời dị nghị bán tán, có âm thanh làm em khó chịu được thì anh sẽ đưa em đi, chúng ta sẽ bỏ lại tất cả mọi thứ ở đây, anh chỉ quan tâm tới một mình em thôi, anh sẽ đưa em tới đất nước nào mà em thích và chúng ta sẽ sống ở đó, hoặc là chúng ta đi du lịch khắp nơi cũng được....em không cần sợ gì hết, em có anh, có anh thì sẽ không có chuyện gì cả.....”

Thắm Tinh Không dựa mình vào anh, trong đầu cô cảm thấy có phần mừng lung.

Thắm Chi Diệu ôm chặt lấy cô, cho cô cảm giác an toàn, anh hôn lên trán và lên tai cô, giọng nói thấp xuống ngọt ngào: “Đợi em lớn hơn một chút, anh sẽ cưới em, để em cả đời này sẽ chỉ ở bên anh, chỉ nhìn anh, để anh làm cho em tới nào cũng sẽ kêu lên sung sướng....sau đó để em sinh con cho anh, sinh thật nhiều, như vậy chúng ta sẽ không còn cô đơn nữa....em thích nơi có biển hay là nơi có tuyết rơi?”

Thắm Tinh Không nắm lấy áo anh, ngửi mùi hương tươi mát từ cơ thể anh.

Tối hôm đó, hơi thở của anh đã mãi mãi trôi vào trong con tim cô rồi...

Cô cắn môi rồi nói lí nhí: “Em...em đều thích...”

Thắm Chi Diệu nghe thấy câu nói đó của cô anh vô cùng vui mừng, cảm giác như cô đã đón nhận mình vậy, anh vỗ nhẹ vào cô và nói: “Vậy thì tốt, vậy thì hãy đi theo anh, anh đi tới đâu thì em đi tới đó....Tiểu Tinh....nhớ lời anh nói....đừng cảm thấy có áp lực, có áp lực thì anh sẽ đứng ra gánh vác, việc em cần làm là đi theo anh, ở bên cạnh anh sống vui vẻ.... anh muốn em được hạnh phúc, anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc.”

Hai mắt Thắm Tinh Không ướt đi, được anh ôm cô cảm thấy thật thoải mái...

Thắm Chi Diệu cảm nhận được dường như cô cũng chủ động áp sát cơ thể vào cơ thể mình, máu trong người anh như sôi lên, đột nhiên anh lật cô lại đè lên người cô, anh cúi đầu xuống hôn lên môi cô và khẽ nói: “Anh....anh muốn....”

Thắm Tinh Không chưa kịp phản ứng lại, cô nhìn anh: “Muốn gì?”

Thắm Chi Diệu cầm lấy tay cô đặt vào phần dưới cơ thể chỗ đang nóng lên đó: “Em nói xem....”

Thắm Tinh Không vội vàng rút tay lại, cô đặt tay ngăn trước ngực anh có chút sợ hãi cô nói: “Đừng...không muốn! Anh là đồ điên, ai mà chịu nổi anh chứ....”

Thắm Chi Diệu vỗ nhẹ vào đầu cô, thở dài một tiếng: “Tối hôm đó anh đã làm em sợ hãi à...sau này sẽ không như thế nữa, sẽ không bao giờ như thế nữa có được không? Đừng sợ, những người yêu nhau ở bên nhau là một việc vô cùng hạnh phúc....”

Thắm Tinh Không chỉ cảm thấy trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Cô nhớ tới ánh mắt sáng lên của anh tối hôm đó là toàn thân cô như tê dại đi.

Cô không dám vùng vẫy mạnh để đẩy anh ra, cô chỉ biết ngẩng đầu lên, hai mắt ướt nước nhìn anh: “Em còn đau, đừng làm vậy, em cũng không muốn....”

Thắm Chi Diệu xoa xoa đầu cô, anh biết cô bị bản thân mình dọa cho sợ hãi rồi, anh ôm cô, kéo chân lên đắp vào cả hai: “ngoan, đừng sợ, anh sẽ không đụng vào em nữa.....ngủ đi, có lạnh không? Ôm lấy anh, chúng ta cùng nhau ngủ.”

Thắm Tinh Không đầu óc trống rỗng khi được anh ôm lấy, cô vô thức đưa tay ra ôm vào eo anh, nằm dựa người vào anh.

Thắm Chi Diệu ôm chặt cô vào lòng dỗ dành: “Ngủ đi....anh sẽ đợi em bốn năm nữa...đợi em tốt nghiệp đại học, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau....”

Hai mắt Thắm Tinh Không nhòe đi khi nghe thấy anh nói hai từ mãi mãi..

Đêm ngày hôm đó cô đã mơ rất nhiều giấc mơ....

Có rất nhiều cảnh tượng mà hai người họ ở bên nhau....

Có cảnh bờ biển và tuyết rơi mà anh nói....

Còn có cả những đứa trẻ đáng yêu nữa....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Cùng Nhau Thức Dậy

Sáng ngày hôm sau Thẩm Tinh Không thức dậy, trên mặt hằn lên một vết đỏ vì nằm gối đầu lên tay của Thẩm Chi Diệu, cô xoa xoa mặt dụi dụi mắt ngồi lên.

Thẩm Chi Diệu sớm đã tỉnh rồi, anh đi vào từ phía ngoài, tay cầm những đồ vệ sinh cá nhân và dao cạo râu – lấy từ phòng anh tới.

Con người này, chắc là có vấn đề à, cạo râu thôi mà cũng phải tới đây.

Anh đi vào nhà vệ sinh, bỏ đồng hồ xuống, lại bóp bóp cánh tay và vai rồi đi ra, véo mũi cô một cái anh nói: “Nha đầu, em cũng nặng thật đấy, đè lên mà anh không còn cảm giác gì này.”

Thẩm Tinh Không cũng có chút ngại ngùng nhưng cô vẫn bĩu môi nói: “Ai bảo cứ thích ở đây....”

Thẩm Chi Diệu thom vào má cô một cái: “Đứng đứng, là tự anh cứ thích ở đây. Em đi rửa mặt rồi ngoan ngoãn đi ăn sáng đi, hôm nay anh phải tới công ty giải quyết một số việc, buổi chiều anh về đón em đi ra ngoài ăn.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh đầu tóc bù rù đứng trước mặt mình, ánh mắt cô liếc nhìn anh từ trên xuống dưới rồi cô lập tức che mắt đi kêu lên một tiếng: “Sao....sao anh không mặc quần?”

Thẩm Chi Diệu cúi đầu nhìn chiếc đồ lót anh mặc trên người, anh xoa xoa râu trên cằm, nhìn cô và nói: “Anh có mặc đấy chứ!”

Thẩm Tinh Không nhắm mắt lại, đỏ mặt lên: “Sao không mặc quần dài? Đúng là đồ lưu manh!”

Thẩm Chi Diệu biết cô đã nhìn thấy người anh em của mình rồi, anh không nhịn được liền cười: “Nếu thực sự là lưu manh thì sẽ không mặc đồ lót như anh đâu, đừng có kêu lên nữa, em còn kêu lên người khác lại tưởng vừa mới sáng ra mà chúng ta đã có hứng thú thể rồi, mau rửa mặt đi, để anh gọi chị Hoan hâm cho em một bát cháo cá, mấy ngày hôm nay em đều không chịu ngoan ngoãn ăn cơm gì cả, anh nhìn em thấy chắc là muốn ăn đòn rồi đấy!”

Thẩm Tinh Không đứng lên, tìm một bộ đồ ngủ sạch sẽ thay ra, cô bước nhẹ nhàng vào nhà vệ sinh nhìn Thẩm Chi Diệu.

Dưới cằm anh đầy bọt trắng, anh cầm con dao cạo râu nghiền mặt lên để cạo.

Cô dựa mình vào cửa, nhìn cơ thể săn chắc của anh, phía trên cơ thể không mặc đồ đứng đó để cạo râu.

Cứ nhìn như thế, ánh mắt cô liền không rời khỏi anh.

Đúng là một cơ thể hoàn mỹ, cơ bắp anh không phải kiểu quá to khiến người khác sợ hãi mà chỉ vừa đủ để nhìn thấy anh vô cùng khỏe mạnh, cánh tay cơ bắp, bờ vai rộng, cùng với những động tác của anh, bắp thịt trên tay anh cũng biến hình theo những động tác đó...

Thẩm Tinh Không nhìn làn da màu bánh mật của anh, cổ họng cô khô cứng lại..

Tối hôm đó, anh đã dùng cơ thể này để khiến cô sống chết không yên...

Cô cắn chặt môi, còn chưa đợi cô quay người đi thì Thẩm Chi Diệu đã quay đầu lại nhìn cô.

Thẩm Tinh Không dường như bị bắt gắp vì làm chuyện xấu hổ, cô vội vàng liếc ánh mắt đi, rồi nói: “Sao lại cạo râu trong phòng người khác thế....lại còn không mặc đồ...mau đi đi...ghét chết đi được!”

Thẩm Chi Diệu cười cười, bỏ dao cạo xuống, rửa mặt, khuôn mặt tươi mới của anh khiến cô ngỡ người ra.

Thẩm Chi Diệu cầm lấy khăn lau mặt đi, anh tiến lại gần, trước khi cô kịp chạy đi anh liền ép cô vào tường, cười gian xảo: “Nhìn chán rồi là đuổi anh đấy à? không muốn dùng thử à? tối hôm đó anh sau, chẳng còn nhớ cảm giác thế nào nữa....”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, đẩy anh ra: “Tránh ra, vô lại!”

Thẩm Chi Diệu đưa tay xuống bóp vào má cô một cái, anh cười: “Không trêu em nữa, mau đi rửa mặt đi, anh bây giờ đi luôn đây, em phải ngoan ngoan ăn cơm đây biết chưa hả?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh mặc chiếc áo sơ mi mới lên người, đi về phía mình, anh vắt chiếc cà vạt lên cổ và nhìn cô nói: “Thắt vào cho anh.”

Thẩm Tinh Không ghét anh thế này, cô hận anh, anh đã làm chuyện như vậy mà sao có thể coi như không có chuyện gì và thân mật tình cảm với cô như vậy?

Thẩm Tinh Không quay mặt đi chẳng thèm quan tâm tới anh, Thẩm Chi Diệu nheo mày lại, cúi đầu xuống nói ép cô: “Em có biết không, vừa mới sáng ra mà làm một người đàn ông tức giận là một hành động rất không không ngoan đấy.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh hỏi: “Tại sao?”

Thẩm Chi Diệu ghé trán mình vào trán cô, hai mắt nheo lại: “Bởi vì anh sẽ giết anh và em cả ngày không cho em ra khỏi giường luôn.”

Thẩm Tinh Không tìm lại đập rộn ràng, cô trừng mắt nhìn anh: “Vô lại!”

Thẩm Chi Diệu kéo tay cô, nhìn chăm chăm vào cô và nói: “Ng ngoan, mau thắt cho anh, anh sắp muộn giờ rồi.”

Thẩm Tinh Không muốn dùng chiếc cà vạt thắt cổ anh tới chết nhưng vẫn ngoan ngoãn thắt cho anh nhưng nhìn cũng chẳng ra làm sao.

Thẩm Chi Diệu soi vào gương, anh khẽ cười, đưa tay ra véo vào má cô, thần sắc có vẻ tự hào và nói: “Sau này ngày nào cũng đều thắt cho anh nhé Tiểu Tinh.”

Thẩm Tinh Không nhìn bộ dạng hài lòng của anh, cô bĩu môi, chẳng qua là thắt cái cà vạt thôi, có phải vui mừng đến thế không...

Sau khi Thẩm Chi Diệu rời đi, Thẩm Tinh Không đi xuống lầu ăn sáng, ngồi trước bàn ăn cô cảm thấy một mình mình có chút gì đó thiếu thiếu, cầm bát cháo cá lên, tuy cô rất nhạt miệng nhưng vẫn rất nghe lời húp hết bát cháo.

Ăn cơm xong cô quay về phòng, gọi điện cho ông nội.

Thẩm Tín Dương nói với cô ông đã hỏi phía nhà trường, họ nói là có thể để cô đến nghe giảng, vốn cô không được ở lại trong trường nhưng Thẩm Tín Dương đã xuống nước nói khó cầu xin, kinh động tới cả hiệu trưởng, vậy là nhà trường vội vàng sắp xếp cho Thẩm Tinh Không một phòng, để cô ở cùng với những sinh viên chính thức trong một phòng kí túc tiêu chuẩn bốn người.

Thẩm Tinh Không nghe thấy vậy cô mừng muốn chết luôn, Thẩm Tín Dương nói, phía đó nói không vấn đề gì rồi cô có thể chuyển tới bất cứ lúc nào nhưng Thẩm Tín Dương có ý bảo cô đợi thêm vài tháng nữa, đợi Tết xong nghỉ hết kì nghỉ mùa đông thì hãy đi.

Thẩm Tinh Không nghe ông nội nói nhiều quá cô cũng không nhẫn tâm nói đi là đi luôn, cũng chỉ biết nói chuẩn bị hãy, dù sao thì cũng đi tới thành phố khác học tập cả nửa năm, không phải nói đi là có thể đi ngay được.

Đặt điện thoại xuống, trong lòng Thẩm Tinh Không cảm thấy rất bối rối, hỗn loạn. Một mặt cô kích động vì có thể rời xa Thẩm Chi Diệu, mặt khác cô cũng sợ.

Nếu như anh biết việc này nói không chừng sẽ tức giận, mà cô thì biết bộ dạng anh lúc tức giận, phần nộ rồi, giống như một dã thú mất kiểm soát, không còn chút lí trí nào cả.

Thẩm Tinh Không cảm thấy hoang mang, cô đi tới trước cửa sổ, nhìn khung cảnh mọi thứ được bao bởi một lớp tuyết mỏng ngoài kia.

Mùa đông rồi, mọi thứ đều thật tiêu điều.

Khi trời sắp tối Thẩm Chi Diệu quay về đón Thẩm Tinh Không, nhìn cô mặc một chiếc áo khoác màu vàng tươi, quần trên cổ một chiếc khăn màu trắng, trên tai còn đeo cả cái bông chùm tai cho ấm, trong lòng anh đột nhiên cảm thấy có chút buồn bã....cô còn trẻ quá mà!

Anh lớn hơn cô 12 tuổi, điểm này anh có nỗ lực thế nào cũng không kéo gần được khoảng cách về tuổi tác.

Thẩm Tinh Không kéo cửa xe ra ngồi vào trong, cảm xúc của cô thật hỗn loạn.

Thẩm Chi Diệu nắm lấy tay cô, một ngày không gặp là anh đã thấy nhớ cô rồi, anh hỏi: “Đi ăn lẩu nhé?”

Thẩm Tinh Không khẽ gật đầu, không nhìn anh cô nói: “Đều được.”

Thẩm Chi Diệu cảm thấy bản thân mình như một kẻ ngốc, anh bỏ tay cô ra, thần sắc có vẻ trầm xuống, anh quay đầu chuyển tâm lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Anh Muốn

Món lẩu cực kì ngon thế nhưng Thẩm Tinh Không ăn mà chẳng thấy có mùi vị gì.

Ông chủ nhà hàng biết người của Thẩm gia, ông ta luôn nói với Thẩm Chi Diệu những lời kiểu cháu gái của Thẩm tiên sinh thật xinh đẹp, thật ngoan ngoãn.

Thẩm Tinh Không rõ ràng nhìn thấy ánh mắt Thẩm Chi Diệu trở nên lạnh lùng, cô thậm chí cảm thấy toát mồ hôi thay cho ông chủ nhà hàng.

Con người này, rõ ràng là làm kinh doanh mà tại sao nhìn sắc mặt người khác cũng không đoán ra tâm trạng người ta chứ!

Có điều, người bình thường đều không ngờ rằng, khen “chú cháu” anh mà cũng là đắc tội với anh?

Khoảng cách giữa bọn họ xa như thế, bất kì người nào đều cũng không ngờ rằng, cũng không có cách nào để chấp nhận việc hai người bọn họ có quan hệ gì khác với nhau....

Ăn xong Thẩm Chi Diệu đưa cô rời đi.

Khi đi anh đã đập xuống bàn một tập tiền mặt, ông chủ vẫn rất vui vẻ nói cảm ơn anh.

Thẩm Tinh Không nhìn ánh mắt u ám và có vẻ bức dọc của anh, trong lòng thầm nghĩ, chắc đây là lần cuối cùng anh xuất hiện ở đây rồi....

Đi ra khỏi nhà hàng, Thẩm Chi Diệu kéo cô lại, ôm lấy cô: “Vừa ăn toát mồ hôi xong, em đừng để bị gió lạnh thổi ốm mất.”

Thẩm Tinh Không khẽ cựa quậy trong lòng anh, cô nói lí nhí: “Đừng để người khác nhìn thấy....”

Thẩm Chi Diệu xoa xoa đầu cô, rồi đưa cô đi một cách quang minh chính đại: “Nếu như chúng ta trong sạch trong lòng em thì chúng ta là trong sạch, ánh mắt của người khác hoàn toàn không quan trọng.”

Thẩm Tinh Không cũng để mặc anh, cô càng phản ứng càng khiến người khác sinh nghi.

Mấy ngày hôm nay trời đều có tuyết rơi, ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, những bông hoa tuyết li ti rơi xuống, thành phố buổi tối những ánh đèn leon sáng lên lấp lánh, sự kết hợp này tạo nên một vẻ đẹp kì lạ.

Thẩm Chi Diệu lập tức cởi chiếc áo khoác ngoài ra khoác lên người cho Thẩm Tinh Không, anh chỉ mặc trên người chiếc áo vest, nắm lấy tay cô, hai người cũng không lên xe mà men theo dọc con đường đi chậm chậm.

Những người đi qua đều liếc mắt nhìn hai người bọn họ, đúng là rất mát nhãn, chàng trai thì anh tú còn cô gái cũng vô cùng xinh đẹp....

Thẩm Tinh Không lại cảm thấy có chút không tự nhiên, cô cúi gầm mặt xuống, không dám đối diện với ánh nhìn của mọi người.

Đây chính là điều mà cô và Thẩm Chi Diệu phải đối mặt - ánh mắt của mọi người.

Cô chỉ cần ra khỏi nhà thì không thể không đối mặt với những điều này, tuy chưa chắc đã phải là ánh mắt kì lạ nhưng cô cũng không có cách nào chấp nhận được ánh nhìn thăm dò, tò mò của những người qua đường....

Thẩm Chi Diệu nắm lấy tay cô, ngẩng đầu lên, nhìn vào quán bán kẹo hồ lô trước mặt, anh để Thẩm Tinh Không đứng đó và chạy lại gần quán, mua mỗi loại một xiên và chạy về đưa cho cô, Thẩm Tinh Không nhìn các loại kẹo khác nhau cô ngạc nhiên hỏi: “Mua nhiều thế này làm gì?”

Thẩm Chi Diệu đưa cho cô một xiên kẹo dâu tây, nhìn quán nhỏ phía đó, là một cặp vợ chồng trung niên, người đàn ông thì chỉ còn một cánh tay, người phụ nữ thì vẫn khỏe mạnh, hai người họ nói nói cười cười với nhau rồi có khách thì quay ra bán kẹo.

Thẩm Chi Diệu nhìn cặp vợ chồng đó với ánh mắt ngưỡng mộ, anh nói cảm thán với Thẩm Tinh Không: “Hạnh phúc của những người bình thường là đơn thuần nhất, có lẽ việc vui mừng nhất của bọn họ chính là sớm bán hết chỗ kẹo đó và có thể nhanh chóng về nhà với các con của mình.”

Thẩm Tinh Không nhìn cặp vợ chồng đó, cô lại nhìn xiên kẹo trong tay, đột nhiên hai mắt cô cay cay.

Thẩm Chi Diệu xoa xoa đầu cô, anh cười: “Cái anh cần thực ra cũng đơn giản lắm, có em là đủ rồi. Mau ăn đi, lát nữa chúng ta lên xe thôi, trời lạnh quá.”

Thẩm Tinh Không cắn một miếng, cô lại cảm thấy miệng mình đắng đắng, cô lí nhí hỏi: “Thẩm Chi Diệu....anh không sợ à....”

Đối mặt với sự phản đối và sự chất vấn nghi ngờ của cả thế giới, anh thực sự không sợ sao?

Bị cô lập, thân bại danh liệt, anh thực sự không sợ sao?

Thẩm Chi Diệu đưa tay luôn vào eo cô kéo cô lại gần mình, anh khẽ thì thầm bên tai cô: “Anh vì em mà trở nên kiên cường vô điều kiện.”

Đưa tay lên khuôn mặt lạnh ngắt của Thẩm Tinh Không, ánh mắt Thẩm Chi Diệu sâu thẳm anh nói: “Vì anh, em cũng phải trở nên kiên cường nhé... Tiểu Tinh.”

Thẩm Tinh Không nhắm mắt lại, cô khẽ thở dài một tiếng trong khi cơn gió lạnh đang thổi tới.

Phải kiên cường thế nào mới có thể đối mặt với những sóng gió sẽ ập đến mà không biết trước được?

Thẩm Chi Diệu nhìn cô một lát, điện thoại anh liền đổ chuông, anh nhấc máy, thần sắc vẫn không thay đổi, chỉ là anh đi ra xa cô, ở một chỗ mà Thẩm Tinh Không không nghe thấy giọng nói anh lạnh lùng: “Đuổi cậu ta đi!”

Bảo an phía đó có vẻ bị làm khó: “Cậu ta cứ đứng lì ở đây, đuổi mấy lần rồi mà cũng không được, cậu ta nhất định muốn gặp tiểu thư...có cần báo cảnh sát không ạ?”

Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại, ánh mắt lạnh lùng nói: “Nói với cậu ta, tôi đưa Tiểu Tinh ra ngoài ở khách sạn rồi, mặc kệ cậu ta đợi tới ngày mai hay là ngày kia, không cần quan tâm tới cậu ta.”

Bảo an ồ một tiếng, có chút lo lắng liếc nhìn chàng trai đứng đợi ở cổng đã gần hai tiếng đồng hồ: “Trời lạnh thế này...tiên sinh cậu ấy....”

Thẩm Chi Diệu cảm thấy bức mình gầm lên: “Tôi nói rồi mặc kệ cậu ta!”

Sau khi cúp máy, anh quay đầu ra nhìn Thẩm Tinh Không đang ăn kẹo hồ lô đứng cách đó không xa, anh thở dài một tiếng rồi gọi tới một số máy khác, sau khi có tín hiệu, anh bức dọc gần giọng nói với đối phương: “Sao con trai chị đột nhiên lại chạy về đây thế này?”

Mẫn Từ ở đầu dây bên kia cũng giật mình: “Cái tên tiểu tử thối đó, tôi bảo nó đợi thêm một tháng nữa, chắc là nó tranh thủ lúc tôi không chú ý mà bỏ trốn đi đây, bây giờ nó đi một mình như thế, bên cạnh cũng không đem theo người, tôi sợ nó sẽ gặp phải nguy hiểm, A Diệu, giúp tôi!”

Thẩm Chi Diệu bức dọc: “Có gan tự mình đi ra thì cũng nên có gan gánh chịu hậu quả.”

Nghe tiếng khóc thút thít của Mẫn Từ, anh cảm thấy sắp không chịu được nữa rồi: “Được rồi! ở trước cửa nhà tôi thì có việc gì được chứ! bảo an nhà chúng tôi cũng không phải chỉ nuôi để ăn cơm! Nếu nó cứ không chịu rồi đi thì cứ ở đây cho người ta trông nó. Tốt nhất là trước sáng mai chị hãy tới đây, tôi không muốn ngày mai trên mặt báo lại có bài viết có người chết công vì lạnh ở trước cửa nhà tôi đâu.”

Cúp máy xong, Thẩm Chi Diệu nhìn Thẩm Tinh Không, cầm lấy một xiên kẹo cô đang ăn dở anh đưa lên miệng cắn vài miếng là hết, anh vừa nhai vừa nói: “Hôm nay không quay về nữa, ở gần đây tìm một khách sạn, trời tuyết rơi thế này đường tắc lắm.”

Thẩm Tinh Không nhìn con đường khá thông thoáng, cô không hiểu tắc ở đâu, cô nhìn anh, cô còn chưa kịp hỏi thì Thẩm Chi Diệu đã kéo tay cô về phía một khách sạn gần đó.

Thẩm Tinh Không cứ thế bị anh kéo đi, suốt chặng đường cũng không có cơ hội mà phản kháng.

Nhìn anh đặt một phòng năm sao, cô có chút xấu hổ, cúi đầu xuống né đi ánh nhìn của những người lễ tân.

Lên lầu, Thẩm Chi Diệu kéo tay cô ra khỏi thang máy, anh quẹt thẻ của phòng mở ra, hai người bước vào trong, Thẩm Tinh Không cảm thấy có chút căng thẳng, quay đầu lại, cô nhìn anh đang nhanh chóng cởi chiếc áo khoác ra, cô lùi về phía sau: “Đặt thêm một phòng nữa?...không thì, em ngủ phòng khách cũng được....”

Thẩm Chi Diệu cởi cúc áo sơ mi ra, từ trên xuống dưới cởi xong anh liền lột áo ra, đưa tay kéo Thẩm Tinh Không lại gần, anh ghé sát vào mũi cô, mắt nheo lại sâu hoắm, anh phả hơi ấm vào mặt cô: “Đợi anh xong việc rồi thì em mới có thể đặt thêm phòng nữa hoặc ngủ phòng khách.”

Thẩm Tinh Không giật mình, đẩy anh ra: “Làm gì? Anh nói rồi sẽ không miễn cưỡng nữa mà!”

Thẩm Chi Diệu bế phốc cô lên, nhanh chân bước về phía chiếc giường, mặt anh nhăn lại, anh đề người mình lên người cô, anh ấn hai tay cô xuống giường, anh lại biến thành người đàn ông mất hết lí trí chỉ muốn độc chiếm cô, anh cắn vào cổ cô, giọng nói anh lạnh lùng vang lên bên tai cô: “Nhưng em là của anh, anh muốn khi nào thì sẽ làm khi đó....”

Thẩm Tinh Không cảm thấy anh có chút không bình thường, nhưng vẫn chưa kịp kêu cứu thì miệng cô đã bị anh khóa chặt lại bằng một nụ hôn.

Nhiệt độ trong phòng rất nhanh được tăng cao lên, hai cơ thể quấn lấy nhau nhanh chóng làm cho hơi lạnh của mùa đông tan đi...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Có Phải Quay Về Muộn Rồi Không?

Trước cửa Thẩm gia.

Lục Diễm Trạch đã đợi rất lâu, cơ thể anh sắp cứng đờ lại rồi.

Chạy đi vội vàng, anh căn bản không hề mặc áo khoác, trên người chỉ có một chiếc áo len khoác ngoài.

Anh giẫm chiếc giày đá bóng, nhìn những bông hoa tuyết không ngừng rơi, ngẩng đầu lên nhìn căn biệt thự Thẩm gia vẫn chưa sáng đèn.

Vị hôn thê Á Kỳ hôm nay cuối cùng cũng về nhà rồi, khi đưa cô ấy ra sân bay anh đột nhiên có một ý nghĩ không kiểm soát, không chế nổi.

Anh sợ nếu phải đợi quá lâu thì Thẩm Tinh Không sẽ không đợi được anh mà từ bỏ, vậy là anh bỏ lại tất cả mà chạy về đây.

Xuống khỏi máy bay anh chạy thẳng tới tìm cô.

Thế nhưng điện thoại cô không gọi được, tới nhà cô thì cô đã đi ra ngoài rồi.

Anh đã tranh cãi với bảo an, đối phương chỉ có thể gọi điện cho Thẩm Chi Diệu, kết quả bảo an đã nói với anh, hôm nay hai người họ ở lại khách sạn, không quay về nữa.

Anh không ngốc, sớm anh đã nhìn ra Thẩm Chi Diệu có ý với Thẩm Tinh Không.

Ánh mắt đó, vừa nhìn đã biết đó là ánh mắt của một người đàn ông nhìn một cô gái, quý mới tin anh chỉ nghĩ đó là chú Hai của cô.

Anh luôn cho rằng kể cả là Thẩm Chi Diệu có ý thì Thẩm Tinh Không tuyệt đối cũng sẽ không đồng ý, kể cả là có thất vọng, oán hận với anh thì cô cũng tuyệt đối sẽ không để xảy ra mối quan hệ gì với người đàn ông đó....

Thế nhưng khi nghe được bọn họ cùng nhau ra ngoài, cùng nhau ở khách sạn, anh đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Có thể cô thực sự đã không đợi anh nữa rồi...

Anh sợ bản thân mình quay về quá muộn, cô đã đi tới một nơi mà anh không tìm thấy nữa....

Trong lòng hối hận và oán giận, anh nắm lấy cánh tay của bảo an, ép anh ta nói xem Thẩm Chi Diệu đang ở đâu.

Mấy người bảo an thấy anh làm loạn, tất cả mọi người đều chạy ra, nghe ngữ khí của Thẩm Chi Diệu thì người này cũng chẳng phải là người được hoan nghênh ở đây, dù sao thì nếu là Thẩm Chi Diệu anh cũng ra tay rất nặng vậy là bọn họ cũng không biết là ai mà vung tay lên đánh nhau với nhau.

Tại khách sạn.

Ánh sáng trong căn phòng sáng lờ mờ.

Thẩm Chi Diệu ôm lấy cơ thể trần truồng của Thẩm Tinh Không, giống như đang ôm lấy một quả trứng, mềm mại và trắng nõn.

Đêm nay, anh cố gắng không chế để mang lại cho cô cảm giác vui vẻ, nhưng cô vẫn rất căng thẳng, vẫn bài trừ, anh đã bỏ toàn sức lực ra nhưng cô vẫn cắn chặt môi, nhắm chặt mắt không nhìn anh.

Anh đã cố gắng cẩn thận để không làm cô đau, cô mệt, cô căng thẳng, anh còn thấy khó chịu hơn cả cô.

Đêm nay, anh không dám làm liều nữa, ngoan ngoãn ôm lấy cô, anh sợ cô sợ anh vì thế ngay cả hơi thở của anh cũng trở nên rụt rè.

Cô nha đầu này, làm anh có chút không còn giống bản thân mình nữa.

Trong lúc đang ôm lấy cô, điện thoại để trên mặt bàn ở đầu giường liên rung lên, anh đưa tay ra cầm lấy, ấn nút nghe nhưng không nói gì.

Bảo an ở đầu dây bên kia nói bất lực với anh: “Tiên sinh, cậu ta không chịu đi, còn ra tay với cả chúng tôi, chúng tôi năm người mà không khống chế được cậu ta, cậu ta đang làm loạn lên ngoài cổng, đòi chúng tôi nói ra tiên sinh đang ở đâu...”

Thẩm Chi Diệu hai mắt lạnh lùng, khẽ ừm một tiếng: “Đừng làm cậu ta bị thương, tôi lập tức quay về đây.”

Bảo an nghe thấy anh bảo sẽ quay về, cũng yên tâm hơn, quay ra xua tay với Lục Diễm Trạch: “Đừng đánh nữa, người anh em, cậu đứng là chẳng phải

dạng vừa, có thù hận thâm sâu gì mà cậu chơi đùa với cả mạng sống vậy! Thảm tiên sinh lập tức quay về rồi, cậu mau vào trong phòng chúng tôi nghỉ một lát đi!”

Lục Diễm Trạch mệt tới nỗi anh thở hồng hộc ra, anh đưa tay lau máu chảy ra ở khóe miệng đi, ánh mắt lạnh lùng đi theo mấy người bảo an: “Thảm Chi Diệu không đưa Thảm Tinh Không quay về tôi sẽ đập nát nhà anh ta! Tôi đợi thêm 20 phút nữa, không nhìn thấy anh ta tôi sẽ lập tức vào trong đốt lửa!”

Mấy người bảo an ngơ ngác nhìn nhau, mặc kệ anh đã tự mình quay về phòng bảo an rồi nhưng vẫn mắng: “Tên tiểu tử này đúng là ngạo mạn! Mấy người chúng ta mà cũng không đánh lại được, chắc là từng rèn luyện mới được thế chứ! nhìn bộ dạng thì dường như công phu cũng không kém A Tiến là mấy.”

Một người khác lại nói: “Nếu như có A Tiến ở đây, xem cậu ta có dám ăn nói bừa bãi không, một cú đấm khéo cũng sợ mà chạy mất dép, cái tên tiểu tử A Tiến mới gọi là lợi hại. Có điều mấy hôm nay cậu ta làm sao thế, không thấy bóng dáng đâu cả, Thảm tiên sinh cũng không quản cậu ra.”

“Haiz, không phải là vấn đề giữa những người đàn ông à, tiên sinh và tiểu thư như thế, A Tiến không muốn nhìn thấy vậy, lại cũng không thể làm gì, chỉ có thể trốn tránh, không nhìn thì coi như không biết vậy.”

“Này! Cần thận cái mồm thối nhà cậu, vừa tăng lương gấp ba lần để cậu không có việc gì mà ăn nói linh tinh à, nếu để tiên sinh nghe thấy thì mấy người chúng ta đều phải quỳ gối mà cút đi đấy!”

“Đứng đấy, chúng ta cứ đứng đây coi cửa thôi, việc nhà của Thảm tiên sinh chúng ta đừng thảo luận, tranh cãi làm gì.”

Mấy người đều ngậm miệng lại, ngồi trong căn phòng bảo an đợi Thảm Chi Diệu quay về và chủ trì đại cục.

Lục Diễm Trạch ở bên ngoài cứng bất động, bóng dáng anh nhìn có vẻ cô đơn khi đứng dưới tuyết.

Tại khách sạn.

Thảm Chi Diệu nhẹ nhàng rút cánh tay mình ra khỏi gáy Thảm Tinh Không, anh cố gắng để động tác nhẹ nhàng nhất nhưng cô cũng đã tỉnh rồi.

Thảm Chi Diệu đặt đầu cô lên chiếc gối, đắp chăn vào cho cô, dùng ngón tay khẽ vén những sợi tóc lòa xòa trên trán cô sang một bên, anh khẽ dỗ dành: “Anh có việc ra ngoài một chút, em cứ ngủ đi có được không, một giờ nữa anh quay lại.”

Trong không gian mờ tối mắt cô hơi ướt đi, giọng nói có vẻ sợ hãi, cô hỏi anh: “Em phải tự mình ở lại đây à?”

Thảm Chi Diệu ghé sát trán mình chạm vào trán cô rồi nói: “Em sợ à.... vậy thì 40 phút sau anh sẽ quay lại.”

Thảm Tinh Không nhắm mắt vào, ôm lấy chiếc chăn, khẽ ừm một tiếng.

Thảm Chi Diệu xoa xoa đầu cô, hôn lên má cô một cái: “Nha đầu ngọc, chỉ 40 phút thôi, em xem ti vi thì nhanh lắm, anh sẽ quay lại ngay.”

Thảm Tinh Không gật đầu, Thảm Chi Diệu lưu luyến không nỡ bỏ cô lại, anh đứng lên, mặc áo khoác vào và đi ra ngoài.

Sau khi anh đi, Thảm Tinh Không chồm chồm lên người.

Lần thứ hai rồi....

Lần đầu tiên là anh đã cưỡng chế ép cô, nhưng lần thứ hai cô đã không còn sức lực để phản kháng nữa.

Cô ngồi dậy, vẫn cảm thấy rất đau, không thoải mái.

Cô không nhiệt tình và hứng thú với chuyện thế này, còn anh thì tràn trề hứng thú, nhìn ánh mắt anh như thể lúc nào cũng muốn ăn thịt cô vậy.

Cô không hiểu lắm bản thân mình phải dùng biện pháp gì nhưng con người anh nhất định sẽ suy xét rất chu toàn, có anh, cô biết thực ra bản thân không phải làm gì cả.

Ngồi dựa vào đầu giường, cô cảm thấy hơi chóng mặt.

Cô quay đầu sang nhìn đồng hồ, hơn một giờ đêm, có việc gì mà vội thế không biết nữa.

Thảm Tinh Không ngồi một lát, nhìn căn phòng tối mờ, cô không có tâm trí đâu mà xem phim, chỉ biết nằm xuống đó đợi anh....

Đợi anh?

Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu, tự bản thân cô cũng cảm thấy nực cười, đợi anh làm cái gì chứ....

Chỉ là cô không ngủ được nữa, tuy là rất mệt mỏi nhưng cô luôn cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi, cụ thể nỗi sợ đó là gì cô lại không nói ra được, là do một mình ở một nơi xa lạ sao?

Cô ghé lại gần chỗ giường mà anh đã nằm, ở đó rất ấm, có mùi vị cơ thể anh.

Cô cảm thấy trong lòng dường như bình lặng hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Đừng Nói Chuyện Tình Yêu Với Tôi

Lục Diễm Trạch đợi ở cổng, sốt sắng nhìn đồng hồ.

Anh đã rơi một cái hang làm cho anh như sắp không có lối thoát.

Nếu anh tiếp tục đợi thì anh đang lãng phí thời gian lãng phí cơ hội, người nhà anh có thể tới tìm anh bất cứ lúc nào, Thẩm Chi Diệu cũng sẽ dùng khoảng thời gian này để thân mật với Thẩm Tinh Không...

Thế nhưng nếu như anh bỏ đi thì anh cũng không biết đi đâu để tìm bọn họ.

Nhìn thời gian từng giây từng phút qua đi, lúc này anh thực sự biết thế nào gọi là lực bất tòng tâm rồi.

Anh cảm thấy nhưng mỗi giây trôi qua là lại có một cái gai đâm vào tim anh, cứ như thế, anh không có cách nào để chịu được được cơn đau.

Anh cảm thấy bản thân mình như sắp nổ tung ra, anh nhấc chân đi về phía phòng bảo an.

Bảo an trong đó nhìn thấy anh lại tới liền mắng: “Tên tiểu tử điên đó lại tới rồi!”

Một người ấn tay vào tấm cửa kính, nhìn ra phía ngoài, do dự rồi nói: “Cái đó, đó là A Tiến à?”

Mấy người nhìn chăm chú, trong đêm tối một người đàn ông đang bước đi loạng choạng, bộ dạng say khướt đó không phải A Tiến thì là ai?

Lục Diễm Trạch bước tới trước cửa phòng bảo an, còn chưa kịp nói gì thì liền nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau.

Anh dừng bước lại, phản ứng rất nhanh né người đi nhưng người phía sau ra tay còn nhanh tới mức không thể tin được.

Cú đấm đó Lục Diễm Trạch nhìn rõ là đang hướng về phía mình, chỉ là không kịp né đi, bị cú đấm đó giáng thẳng vào mặt, miệng anh lập tức chảy máu ra.

Bước loạng choạng mấy bước, Lục Diễm Trạch cố gắng lắm mới không để bị ngã xuống.

Ngẩng đầu lên anh nhìn thấy A Tiến đờ đờ sát khí.

Người đàn ông này anh từng gặp, là vệ sĩ của Thẩm Tinh Không, vừa nhìn cơ thể đó anh biết người này từng rèn luyện.

Anh từ từ đứng thẳng lên, nhìn vào hai mắt đang đỏ lên của A Tiến, anh cười lạnh lùng.

“Sao hả? Thẩm Chi Diệu là con rùa rụt cổ, phải anh tới đánh tôi à?”

A Tiến nắm chặt hai tay thành nắm đấm, tên khốn này, chính là cậu ra.

Nếu không phải là là cậu ta chạy tới để làm tổn thương con tim của Thẩm Tinh Không thì cô cũng không thành ra như vậy.

Nếu như tất cả còn giống như trước đây, Thẩm Chi Diệu có lẽ....

Thẩm Chi Diệu có lẽ đã không đối xử với Thẩm Tinh Không như vậy.

Đêm ngày hôm đó đã trở thành một cơn ác mộng không thể nào quên được của anh.

Anh đau khổ hơn bất kì người nào.

Tiếng khóc, tiếng kêu cứu của Thẩm Tinh Không đã len lỏi vào trong đầu anh, mỗi bước đi mỗi hành động đều khiến anh đau khổ tới mức khó mà chịu đựng được.

Thế nhưng, anh lại không có cách nào để xóa đi những kí ức về đêm hôm đó.

Lục Diễm Trạch đưa tay quệt máu trên miệng, nhìn A Tiến như đang muốn giết người, anh nghiêng răng nói từng từ từng chữ một: “Gọi anh ta ra đây, trả lại Tinh Không cho tôi, Tinh Không là của tôi!”

A Tiến nắm chặt tay thành nắm đấm, xông lên, gầm lên phẫn nộ: “Mày còn dám gọi tên cô ấy một lần nữa tao sẽ giết mày!”

Lục Diễm Trạch né đi cú đánh của anh, cũng giơ tay lên đáp trả anh một cú đấm, cú đấm giáng thẳng vào cằm anh, gầm lên: “Tinh Không là của tôi, các người một đám đàn ông đề tiện, các người bắt nạt một cô gái như cô ấy mà không cảm thấy xấu hổ à?”

Cú đấm của Lục Diễm Trạch làm cho A Tiến chảy cả máu mũi ra, nhưng hai mắt vẫn đỏ ngầu và đánh Lục Diễm Trạch. Hai người không ai chịu nhường ai, dùng hết các kĩ năng để tấn công đối phương trong khi tuyết vẫn đang rơi.

Mấy người bảo an khỏe mạnh đứng bên cạnh cũng không dám ra tay, muốn kéo hai người họ ra thôi mà cũng sợ.

Cái tên tiểu tử đó tôi để tìm bạn gái.

Thế nhưng A Tiến, cảm xúc của anh kích động như vậy đúng là hiếm thấy.

Trong lúc hai người vẫn đang đánh nhau ở cổng thì đèn xe xuất hiện và chiếu vào bọn họ.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, quả nhiên là xe của Thẩm Chi Diệu.

Mấy người bảo an chạy lại, bao quanh xe của Thẩm Chi Diệu, mở cửa xe ra, nhìn anh mặc một bộ đồ đen bước xuống xe.

Thẩm Chi Diệu nhìn hai người đang vật lộn với nhau dưới đất, anh nheo mày lại, gần giọng trách mắng mấy người bảo an bên cạnh mình: “Tôi thuê các người là để cho các người đứng ở cửa xem những chuyện thế này à?”

Mấy người run lên, vội vàng chạy tới lùi hai người tách nhau ra.

Thẩm Chi Diệu tiến lại gần, nhìn khuôn mặt bị thương và người đầy mùi rượu của A Tiến, anh có chút tức giận, nghiêng răng nói: “Đem cái tên say rượu này về phòng của cậu ta! Không ra cái thể thống gì cả!”

Bảo an nghe lệnh, kéo A Tiến đi vào bên trong cánh cổng.

Ánh mắt anh vẫn lạnh lùng sát khí, không biết là đang nhìn Lục Diễm Trạch hay là nhìn... Thẩm Chi Diệu.

Nhìn thấy kẻ địch của mình xuất hiện, Lục Diễm Trạch mặt cũng hầm hầm xông lên.

Thẩm Chi Diệu quay đầu nhìn Lục Diễm Trạch, toàn thân dính đầy tuyết bẩn, lại còn bị thương, hai tai đỏ lên vì lạnh, nhìn bộ dạng thì hình như đợi cả đêm rồi.

Anh nhìn chàng thanh niên đang nhìn về hướng mình với ánh mắt và khuôn mặt phẫn nộ, anh giơ tay lên.

Chỉ nghe một tiếng bốp vang lên, mọi người có mặt ở đó đều đơ người ra.

Lục Diễm Trạch cũng ngớ người ra khi chịu một cái tát của Thẩm Chi Diệu.

Từ bé tới lớn chưa từng có ai đánh anh như vậy.

Anh liếc mắt lên, đôi mắt anh như sắp phun ra lửa.

Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại, nhìn anh hừ một tiếng lạnh lùng: “Cậu có tư cách gì mà tranh với tôi? Tôi đang muốn hỏi cậu, nếu cậu có thể thuyết phục tôi giao Tinh Không cho cậu, tôi cũng muốn cho cô ấy hạnh phúc. Nói đi, cậu làm thế nào để có thể khiến cô ấy hạnh phúc, nói cho tôi nghe xem nào.”

Lục Diễm Trạch đưa bàn tay lên lau miệng, ánh mắt hận thù nhìn Thẩm Chi Diệu: “Cô ấy yêu tôi, tôi cũng yêu cô ấy, đây chính là tư cách.”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng, nhìn Lục Diễm Trạch với ánh mắt chế giễu: “Cậu có khả năng để bảo vệ cô ấy không? Nếu cậu rời khỏi gia tộc cậu thì cậu chẳng còn là cái thứ gì, cậu chỉ dựa vào việc vẽ tranh thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Còn nữa, cậu có thể đưa cô ấy thoát khỏi ánh mắt những người nhà cậu – những người coi cậu như cái đinh trong mắt không? Kẻ ngốc, cái đồ không có suy nghĩ, tùy tiện chạy lại đây, cậu tưởng bọn họ sẽ giống như lần trước, bỏ qua cơ hội để loại trừ cậu à?”

Lục Diễm Trạch nhìn Thẩm Chi Diệu chằm chằm, dường như muốn dùng ánh mắt để giết chết anh.

Thẩm Chi Diệu chẳng thèm quan tâm tới Lục Diễm Trạch, anh nhìn đồng hồ, đã hơn 20 phút qua đi rồi, anh ngẩng đầu lên nhìn Lục Diễm Trạch.

“Muốn tranh với tôi thì ít nhất cậu cũng phải có chỗ đứng trong Tiểu Trạch gia đã, cậu bây giờ chẳng qua chỉ là một kẻ chẳng có thể lực, địa vị thấp kém của một kẻ con riêng, cậu cảm thấy cậu xứng với Tinh Không à? đừng có nói chuyện tình yêu viễn vông với tôi nữa, nực cười!”

Lục Diễm Trạch nhìn Thẩm Chi Diệu với ánh mắt như đang nhìn kẻ thù: “Tôi không phải con riêng, anh mới là cái đồ đã chúng không biết từ đâu tới!”

Thẩm Chi Diệu neho mảy, anh nắm chặt hai tay thành nắm đấm, khắc chế sự phẫn nộ: “Là gì cũng đều không quan trọng, tôi chỉ cần biết rằng, bây giờ Tinh Không là của tôi - Bất luận là con tim hay cơ thể. Nếu cậu không can tâm thì về nhà đi, leo lên trên cho tôi, giết chết hai người anh trai đề tiện đó đi, ép Tiểu Trạch Nam, tới khi đó cậu nói có đủ tư cách nói chuyện với tôi, bằng không, ngay kể cả nhìn Tinh Không một cái cậu cũng không đủ tư cách.”

Lục Diễm Trạch hận không thể cắt Thẩm Chi Diệu ra thành trăm mảnh, giọng anh run lên hỏi: “Đồ thú tính, anh đã làm gì Tinh Không rồi?”

Thẩm Chi Diệu cũng chẳng thèm nhìn Lục Diễm Trạch, anh kéo lại đôi găng tay và nói: “Tôi chỉ cho cậu thời gian bốn năm, bốn năm sau, tôi sẽ cưới cô ấy, thời gian của cậu cứ lãng phí vào chuyện không đâu đi, xin lỗi vì không tiếp đãi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bất Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Những Cái Khác Anh Để Em Tự Do

Lục Diễm Trạch nhìn thấy anh ngồi vào xe định đi, anh vội vàng chạy lại, đập tay vào cửa xe, gầm lên: “Anh đừng vào cô ấy rồi? tôi giết anh! mau trả cô ấy lại cho tôi!”

Thẩm Chi Diệu quay đầu xe, kéo cửa xe xuống, nhìn Lục Diễm Trạch với ánh mắt lạnh lùng: “Nhìn lại cậu bây giờ đi, một kẻ vô dụng, nếu trả Tinh Không cho cậu, cậu có bản lĩnh làm cho cô ấy hạnh phúc không? Cuộc đời của bản thân mình còn đang loạn cả lên, có tư cách gì mà làm liên lụy tới cô ấy để cô ấy phải chịu khổ?”

Lục Diễm Trạch chỉ muốn đánh nhau một trận với Thẩm Chi Diệu, anh gầm lên: “Anh thì có thể bảo vệ được cô ấy chắc? anh và cô ấy là chú cháu! Người ngoài đều biết anh là chú của cô ấy, anh có vấn đề à, sao lại không buông tha cho Tinh Không? Tôi có thể nào đi chẳng nữa, tôi và cô ấy ở bên nhau cũng sẽ không bị người đời cười chê! Còn anh thì sao? Anh mới làm cho cô ấy đau khổ!”

Thẩm Chi Diệu neho mắt lại, mặt anh lạnh lùng nhìn Lục Diễm Trạch, nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Tôi có thể để cho cô ấy sống trong một thế giới mới, vì thế tôi không hề sợ bất kì một ánh mắt nào của người đời. Cậu có thể không? Đợi tới cái ngày cậu có thể đó thì hãy nói chuyện với tôi, đồ kí sinh trùng!”

Lục Diễm Trạch đứng ở đó người đơ ra còn Thẩm Chi Diệu thì đạp chân ga lái chiếc xe rời đi. Lục Diễm Trạch ngây người ra ở đó, nhìn chiếc xe nhanh chóng biến mất khỏi cổng của Thẩm gia.

Thẩm Chi Diệu hỏi anh, anh có thể tạo ra một thế giới mới cho Tinh Không không...

Và anh đã do dự, anh có thể không...

Thực ra câu trả lời rất rõ ràng, chỉ là bản thân anh không chịu thừa nhận mà thôi.

Con át chủ bài duy nhất anh có đó là anh và Thẩm Chi Diệu từng yêu thương nhau, nhưng trọng lượng của tình yêu đó được bao nhiêu chứ, anh cũng không dám khẳng định, đặc biệt là đã có một vết nứt ở trong đó, anh đã từng làm tổn thương cô ấy....

Anh xót xa ân hận nắm chặt hai tay lại.

Anh phui những vết bẩn trên quần áo đi, từ trong túi quần anh lấy ra một chiếc hộp nhỏ rất đẹp, anh đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, do dự một lát, anh quay đầu nhìn mấy người bảo an đứng bên cạnh: “Giúp tôi chuyển cái này cho Tinh Không được không?”

Mấy người bảo an đó đều không dám nhận lấy.

Lục Diễm Trạch cảm thấy bất lực, hóa ra trước hiện thực, con người thực sự chỉ nhỏ bé như một con kiến mà thôi.

Anh ngay tới cả nhìn người mình thích một cái cũng là điều xa xỉ, từ trước tới giờ anh đều không biết rằng, hóa ra năng lực của bản thân lại yếu tới vậy.

“Đưa cho tôi.”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn A Tiến mặt đầy vết thương.

Anh đang dựa lưng vào tường, từ từ bước lại, nét biểu cảm trên mặt lạnh lùng thờ ơ, anh nhìn Lục Diễm Trạch: “Điều tôi có thể làm vì cô ấy cũng chỉ có việc này mà thôi...”

Lục Diễm Trạch do dự vài giây rồi đặt chiếc hộp vào trong tay A Tiến, có chút lo sợ, anh nên nói gì với cô, đợi anh sao? Anh đột nhiên cảm thấy Thẩm Chi Diệu nói những lời đó về bản thân mình đều rất đúng, anh không có năng lực để bảo vệ cô, không có tư cách để nói nghĩ điều đó, anh nghĩ một lúc

anh mới nói: “Bảo cô ấy....hãy chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

A Tiến không nói gì, anh cảm thấy những lời nói kiểu thế này không đáng để nói lại với cô sao?

Lục Diễm Trạch cười chế giễu, quay đầu lại, liền nhìn thấy một hàng xe đang bật đèn sáng trưng và dừng lại.

Anh quay người lại liền nhìn thấy Mẫn Từ từ trên xe chạy xuống.

Thờ dài một tiếng, anh biết bản thân mình nên chịu trách nhiệm về sự mệnh của mình.

Trời mùa đông, thật lạnh.

Anh vốn nghĩ, anh có thể nắm tay cô cùng nhau đi qua mùa đông...

Về tới khách sạn, lúc đó đã là ba giờ mười phút.

Thẩm Chi Diệu vừa nhìn đồng hồ vừa cười mở cửa ra, anh đi tới bên giường, nhìn Thẩm Tinh Không đang nằm đó ngây người ra, hai mắt cô rất đẹp, mở hé hé, đôi mắt đen tuyền đó có vẻ trống rỗng.

Khuôn mặt V line, làn da trắng ngần hồng hào. Mái tóc đen dài trên gối giống như một dòng suối.

Ánh sáng vàng lờ mờ chiếu vào khuôn mặt đó khiến cho người nhìn có cảm giác bị mê hoặc.

Cô đẹp không tì vết, gien di truyền thì tốt, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, cô gầy và nhỏ, giống như một tiểu nha đầu vậy, thế nhưng khi đó anh đã biết, lớn lên cô nhất định sẽ trở nên rất đẹp rất đẹp....

Anh ngồi bên đường, Thẩm Tinh Không quay đầu lại nhìn anh.

Sự lạnh giá trong lòng Thẩm Chi Diệu đột nhiên được phân tán đi, cô nhìn anh thôi cũng đủ khiến con tim anh run lên.

Anh cười, cúi người xuống, đặt tay lên mái tóc cô, khẽ hỏi: “Sao vẫn chưa ngủ?”

Thẩm Tinh Không khẽ đẩy tay anh ra: “Không ngủ được...”

Thẩm Chi Diệu cởi chiếc áo khoác ra, chui vào trong chăn, ôm lấy cô, anh vỗ nhẹ vào lưng cô: “Em thấy không thoải mái ở đâu à? có phải anh lại làm đau em rồi không?”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên: “Vậy anh còn...còn thế nữa....”

Thẩm Chi Diệu khẽ cười: “Anh nhớ anh đã đọc được đâu đó một câu thế này ‘nếu thực sự thích một người bạn sẽ không kiềm chế được mà muốn đem cô ấy hòa vào trong cơ thể mình’ em không hiểu, em chưa thực sự thích một ai nên em không hiểu cảm giác này....”

Thẩm Tinh Không cảm thấy ngữ khí của anh khi nói có điều gì đó thất vọng, cô mím môi dựa vào ngực anh: “Anh lái xe nhanh lắm à? không thì sao 40 phút đã quay lại rồi?”

Thẩm Chi Diệu nắm lấy tay cô, cúi đầu xuống nhìn cô: “Em đang quan tâm anh đấy à?”

Thẩm Tinh Không không nói gì.

Dù thế Thẩm Chi Diệu vẫn thấy vui, anh ôm chặt lấy cô: “Tiểu Tinh, có muốn cùng anh đi tới London không?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh: “Anh phải đi công tác à?”

Thẩm Chi Diệu gạt đầu, dụi cằm vào đầu cô: “Phải đi mấy ngày, nếu như em đi cùng anh thì anh sẽ dành thời gian ở cùng em, còn nếu em không đi thì ba ngày anh sẽ quay lại.

Thẩm Tinh Không ghé sát đầu vào ngực anh, trong lòng cô do dự, nếu như đi thì chắc chắn chỉ có hai người, cô không hề có ý định đón nhận anh, nếu như vậy thì chẳng khác nào tạo cơ hội để xảy ra chuyện gì đó với anh.”

Nếu như không đi....

Cô không nói ra được lý do, nhưng ý nghĩ đi cùng anh đã thoáng qua trong đầu cô.

Cô cảm thấy bản thân thật kì lạ, rõ ràng là từ chối nhưng vẫn không tự chủ được mà để anh đưa cô đi....

Nhìn ra được mâu thuẫn của Thẩm Tinh Không, Thẩm Chi Diệu biết cô vẫn chưa có ý định đón nhận bản thân mình, anh vuốt mái tóc cô rồi nói: “Ngủ

hãy, ngủ dậy rồi tỉnh tiếp. Đồ ngốc, em ở bên anh tâm trạng đều nặng nề như vậy làm gì, đừng thế nữa, anh không muốn em trở nên rụt rè nhút nhát đâu, muốn đi thì đi, không muốn đi cũng đừng miễn cưỡng, ngoài vấn đề quyền sở hữu ra thì anh đối với em đều rất khoan dung....”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, bĩu môi cô nói: “cái gì mà quyền sở hữu....”

Thẩm Chi Diệu cười cười: “Ngoài việc em thuộc về anh thì những điều khác anh đều để em tự do....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Cơm, Vẫn Còn Yêu Muỗng

Thẩm Tinh Không không biết tại sao, mỗi lần nghe thấy anh nói những lời bá đạo con tim cô như lại rơi xuống, dường như bàn tay anh luồn vào ngực mình, nắm lấy con tim trong lồng ngực đó và kiểm soát nhịp điệu của nó vậy.

Anh muốn làm cho nó đập nhanh thì nó đập nhanh, muốn nó đập chậm thì nó đập chậm..

Cô hoàn toàn mất đi năng lực tự khống chế....

Cô sợ bản thân vì không có kinh nghiệm mà sẽ bị Thẩm Chi Diệu đưa đi, rõ ràng không phải là yêu nhưng dưới sự gợi mở của anh, cô tưởng rằng, thậm chí cô đã thực sự yêu anh mất rồi....

Thật đáng sợ, cô không có cách nào chấp nhận được việc bản thân mình sẽ yêu người đàn ông mà cô đã gọi là chú trong suốt năm năm trời....

Mấy ngày nay cô đang rất hỗn loạn, sự ép buộc của Thẩm Chi Diệu khiến cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ, anh cũng không cho phép sự suy nghĩ của cô vượt qua ý nguyện của anh. Anh nói để cho cô tự do thể nhưng cô căn bản không hề có sự lựa chọn, anh bảo cô làm thế nào cô phải làm thế ấy, anh muốn cô nghĩ thế nào cô liền nghĩ thế ấy....

Thẩm Tinh Không dựa vào anh, trong lòng hỗn loạn, cô nghĩ tới lời anh nói, mau ngủ thôi, những chuyện khác để mai nói.

Thẩm Chi Diệu ôm chặt lấy cô, hai người dựa vào nhau cùng nằm trong chăn và chìm vào giấc mơ.

Sáng ngày hôm sau, Thẩm Tinh Không bị Thẩm Chi Diệu hôn làm cho tỉnh.

Cô có chút ngại ngùng, ngủ dậy cũng không rửa mặt đánh răng anh đã chỉnh tề đầu ra đây. Thẩm Tinh Không dùng tay che miệng anh lại, né anh đi: “Em còn chưa đánh răng...đừng....”

Thẩm Chi Diệu cười cười kéo tay cô xuống, ánh mắt anh nhìn cô say đắm: “Em trong bộ dạng nào mà anh chưa nhìn thấy? lần đầu tiên bạn tới em còn va vào cả xe của anh.”

Mặt Thẩm Tinh Không càng đỏ hơn: “Chuyện mặt mặt như thế mà vẫn còn nói được!”

Thẩm Chi Diệu kéo tay cô ngồi dậy: “Không nói không nói nữa, nha đầu, mau dậy đi, anh đưa em về nhà.”

Thẩm Tinh Không nhìn đồng hồ bên cạnh, đã sắp chín giờ rồi: “Anh không đi làm à? không phải đưa em về, lúc đó mới đi thì chắc chắn sẽ bị muộn.”

Thẩm Chi Diệu lấy quần áo đưa cho cô: “Mau mặc vào, buổi sáng lạnh cũng không dễ bắt xe, lẽ nào anh lại để cho người con gái của anh đi ở ngoài và chịu lạnh à? nếu không muốn anh bị muộn cả tiếng đồng hồ thì mau mặc quần áo vào.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, có chút ngẩn ngơ ra, anh nói cô là người con gái của anh....

Cô đột nhiên vẫn cảm thấy không quen nghe như vậy.

Thẩm Chi Diệu khoác áo khoác vào cho cô, kéo cô xuống dưới đất, đi mãi ra tới cửa, anh tự mình cúi người xuống đi giày vào cho cô, rồi kéo cô ra ngoài rất tự nhiên.

Tự nhiên tới mức khiến cho Thẩm Tinh Không cảm thấy bọn họ chỉ giống như những đôi yêu nhau bình thường chứ không hề có ngăn cách trăm sông ngàn núi nào....

Trả phòng xong, cô ngồi lên xe của anh, anh đưa cô tới cổng Thẩm gia, Thẩm Chi Diệu trao cho cô một nụ hôn, anh nói rằng sau khi tan làm anh sẽ về sớm với cô.

Thẩm Tinh Không cũng không nói gì, cô không có cách nào để đáp lại sự nhiệt tình của anh, cô sợ bản thân mình không giữ vững được lập trường, nhưng cụ thể thì tình cảm đối với anh thế nào cô cũng không nói rõ ra được, cô chỉ cảm thấy bản thân mình rất mâu thuẫn, dường như cô đang chiến đấu với chính bản thân mình, rất mệt...

Thẩm Chi Diệu nhìn cô chạy vào trong nhà, nụ cười trên môi anh dần nhạt đi, anh quay đầu xe rồi đi.

Thẩm Tinh Không vào tới phòng, cô ngã mình vào trong chăn.

Cô nằm đó nhớ tới những giây phút cô và Thẩm Chi Diệu ở bên nhau, cửa phòng liên vang lên tiếng gõ.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn A Tiến đang mở cửa đi vào.

Thẩm Tinh Không nhìn vết thương trên mặt anh, cô liền ngồi dậy, đi về phía anh và hỏi: “A Tiến, anh đánh nhau với người ta đấy à? mấy ngày hôm nay anh đi đâu đấy? sao không nhìn thấy anh đâu?”

A Tiến không dám nhìn thẳng vào mắt cô, anh cúi đầu rút ra từ trong túi một chiếc hộp nhỏ đưa cho cô: “Cái này, có người bảo tôi đưa cho tiểu thư.”

Thẩm Tinh Không nhận lấy, nhìn anh với ánh mắt tò mò: “Ai đưa cho em đấy?”

A Tiến mím chặt môi rồi mới nói: “Lục Diễm Trạch!”

Thẩm Tinh Không giật mình đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt cô nhìn anh như không tin vào tai mình, cô hỏi anh: “Anh ấy quay về rồi? sao anh lại có nó, anh ấy tới tìm em rồi? bây giờ anh ấy ở đâu?”

A Tiến chỉ rừ hai hàng mi xuống: “Cậu ấy đi rồi.”

Thẩm Tinh Không run lên, Lục Diễm Trạch, vậy là anh ấy cũng đã quay về tìm cô rồi!

Thế nhưng, đêm qua, khi anh tới tìm cô thì vô lại ở trong khách sạn qua đêm với Thẩm Chi Diệu...

Nghĩ tới điểm này, cô lập tức cảm thấy tội lỗi vô cùng.

A Tiến nhìn cô run run mở chiếc hộp ra, cảm thấy vết thương trên mặt mình càng lúc càng đau.

Thẩm Tinh Không mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc bát bỏ túi nhỏ bằng lòng bàn tay, bên cạnh còn có một chiếc muỗng nhỏ nhỏ nữa.

Chiếc bát được sơn màu xanh lá cây và có một câu nói: “Com vẫn còn yêu muỗng.”

Nước mắt cô đột nhiên chảy xuống.

Những kí ức tưởng đã được khóa chặt lại rồi đột nhiên tràn về, chúng hóa thành những giọt lệ không ngừng chảy ra từ mắt cô.

Có phải anh bắt đầu đã không, anh không hề quên bản thân mình?

Anh đã quay về tìm cô thế nhưng cô không còn là Thẩm Tinh Không của những ngày đầu mà anh biết nữa rồi...

Thẩm Tinh Không ôm mặt, cảm thấy bản thân mình đã làm một chuyện sai trái tày đình: “A Tiến, em không xứng với anh ấy...”

Đôi vai A Tiến run lên, bàn tay anh lấy bầy cảm lấy cổ tay cô, giọng nói như lạc cả đi: “Không, không phải Tiểu Tinh không xứng với cậu ấy.”

Thẩm Tinh Không khóc lóc một lát, cô kiềm chế cảm xúc của bản thân, cô ngẩng đầu lên nhìn A Tiến: “Tối qua anh ấy đã đợi bao lâu?”

A Tiến mím chặt môi: “Tối gần nửa đêm thì người nhà cậu ấy đón cậu ấy đi.”

Thẩm Tinh Không lau nước mắt, hóa ra đêm qua Thẩm Chi Diệu đột nhiên rời đi là vì biết Lục Diễm Trạch đã tới....

Anh ở ngoài trời đợi cả một đêm, chắc là lạnh lắm, vậy mà cô thì lại nằm trong lòng một người đàn ông khác ở khách sạn...

Vừa nghĩ tới đó cô liền cảm thấy như có một vật gì chặn ngang họng cô, cô cảm thấy bản thân mình thật ghê tởm...

Thẩm Tinh Không nhìn A Tiến: “Vết thương trên mặt anh là do đánh nhau với anh ấy à?”

A Tiến không nói gì, giống như một chàng trai đang ngậm cục tức trong lòng.

Thẩm Tinh Không đóng chiếc hộp lại, cô nói có vẻ thương cảm: “Anh ấy có biết....mối quan hệ hiện tại của em và.... Thẩm Chi Diệu không?”

A Tiến với khuôn mặt âm trầm anh chỉ ừm một tiếng.

Thẩm Tinh Không đột nhiên thở dài, cô nói nghẹn ngào: “Vậy thì chắc là cả đời này anh ấy cũng sẽ không tới tìm em nữa. A Tiến, em và anh ấy kết thúc hoàn toàn rồi...”

A Tiến nghe cô khóc, con tim anh như bị xé ra làm trăm mảnh, anh đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, khẽ nói: “Xin lỗi...”

Thẩm Tinh Không cười chua xót: “Anh xin lỗi cái gì, anh có gì sai đâu...”

A Tiến trong lòng nghĩ, tối ngày hôm đó anh không thể cứu em, đó là lỗi lầm lớn nhất mà cả đời này mãi mãi không bao giờ anh chuộc lại được....

Thẩm Tinh Không cảm thấy cô sắp không thở được nữa rồi, cô cầm lấy chiếc hộp quay về giường ngồi xuống, cô co người lại, nói lí nhí: “A Tiến, em cảm thấy bản thân mình thật đáng ghét...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguy Hiểm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Con Tim Chảy Máu

A Tiến nhìn bộ dạng tuyệt vọng của cô, trong lòng anh đau thắt lại.

Anh tiến lại gần, cúi đầu xuống nhìn kia, nói có chút vụng về: “Tiểu thư rất đáng yêu.”

Thẩm Tinh Không bị cái bộ dạng ngốc nghếch của anh chọc cười, cô lau nước mắt đi rồi hỏi: “Tiểu thư đáng yêu hay là Tiểu Tinh đáng yêu?”

A Tiến mím môi rồi nói: “Tiểu Tinh đáng yêu.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh trả lời câu hỏi vô vị của mình một cách rất nghiêm túc cô cảm thấy con người này đúng là ngây ngô, cô hỏi: “Đáng yêu chỗ nào?”

A Tiến suy nghĩ một lát rồi nhìn cô đáp lại: “Khi cười rất đáng yêu, khi nổi cáu cũng đáng yêu, hàm răng đáng yêu, má núm đồng tiền đáng yêu, lúc giờ trò hay làm mặt xấu thì lại càng đáng yêu.”

Thẩm Tinh Không bật cười, cô lau nước mắt, thở dài một tiếng, nhìn A Tiến mặt đầy vết thương, cô vỗ tay xuống bên cạnh giường nói: “Anh ngồi xuống đây.”

A Tiến có chút do dự, nhìn nụ cười xinh đẹp của Thẩm Tinh Không, anh hơi thất thần rồi tiến lại gần.

Nhìn người đàn ông có vẻ đơ người ra bên cạnh, Thẩm Tinh Không rút bình xịt thuốc trị vết thương bên ngoài từ trong ngăn kéo ra, cô phụt lên một miếng băng gạc rồi đưa lên lau mặt cho anh.

A Tiến đau tới nổi nheo mày lại, anh kêu lên suýt xoa.

Thẩm Tinh Không ấn tay vào cằm đang mọc cả râu của anh lên, hức một tiếng: “Anh đánh nhau với anh ấy làm gì?”

A Tiến hơi nghiêng răng lại, nói phẫn nộ: “cậu ta bắt nạt cô.”

Thẩm Tinh Không lườm anh: “Vậy thì anh còn giúp anh ấy tặng quà làm gì?”

A Tiến hai tay đặt cứng nhắc trên đùi, nói lí nhí: “Tôi nghĩ, chắc cô sẽ muốn nhìn thấy món quà này.”

Thẩm Tinh Không lau mặt cho anh xong, nhìn anh, đôi lông mày đen rõ nét của anh khiến anh nhìn có cảm giác là một người đàn ông rất thật thà chất phác.

Trong lòng cô cảm thấy chua xót, ngồi bên cạnh anh cô đột nhiên nói về thương tâm: “A Tiến...”

A Tiến nhìn cô.

Thẩm Tinh Không đưa tay lên quệt quệt khóe mắt rồi nói: “Em có thể dựa vào anh một lát được không?”

A Tiến mím môi lại, trả lời lí nhí một tiếng ừm.

Thẩm Tinh Không liền dựa vào anh, bờ vai anh thật vững chắc, thật rộng.

Cô dựa vào anh và cảm thấy thật thoải mái, không hề giống với lúc khi dựa vào Thẩm Chi Diệu hay Lục Diễm Trạch – căng thẳng và không biết phải làm gì.

ở bên cạnh cô, người duy nhất có thể làm cho cảm thấy tự nhiên thoải mái khi ở cùng thì chỉ có A Tiến....

Thẩm Tinh Không liếc mắt lên nhìn A Tiến: “A Tiến, khi anh đi lính rất khổ có đúng không?”

A Tiến trả lời thờ ơ: “Cũng bình thường.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh: “Thẩm Chi Diệu...đã đưa anh về từ đó đúng không?”

A Tiến nhìn cô, ừm một tiếng: “Nhà tôi nghèo lắm, vào quân đội thì gặp phải sự đấu tranh nội bộ, tôi may mắn sống sót, tiên sinh đưa tôi về đây...tiên sinh có ơn lớn đối với tôi....”

Thẩm Chi Diệu có ơn với anh vì vậy, bất luận thế nào anh cũng đều không thể tranh với Thẩm Chi Diệu....

Anh dường như đang tự giải thích với mình, dường như cũng là đang giải thích với Thẩm Tinh Không.

Thẩm Tinh Không dựa vào anh, đột nhiên cô trầm mặc không nói gì.

A Tiến nhìn đôi vai cô đang run lên, con tim anh như bị thắt lại, anh nói: “Tiểu Tinh...không phải kìm nén....”

Thẩm Tinh Không không chịu được, cô ôm chặt lấy cổ anh khóc òa lên: “A Tiến, không lừa anh...em cảm thấy em sống chẳng có ý nghĩa gì....em muốn tìm một hang động không có ai biết tới em và trốn vào đó, em cảm thấy em bây giờ không có cách nào để đối diện với thế giới này....”

Bàn tay A Tiến từ từ đưa lên, một lúc sau mới đặt nhẹ xuống lưng cô, anh khẽ khàng vỗ vào lưng cô an ủi, anh cũng không biết nên nói gì, anh có nói gì cũng đều cảm thấy giả tạo và bất lực, anh liền dơ dơ ra nói một câu: “Vậy thì tiểu thư chẳng phải sẽ trở thành người rừng à?”

Thẩm Tinh Không vừa khóc vừa cười, cô nắm lấy tay anh nói: “Đồ A Tiến đáng ghét! Anh thực sự ngốc hay giả vờ ngốc đấy!”

A Tiến nhìn cô, anh cầm giấy lau nước mắt cho cô: “Cô nói thế nào thì là thế ấy.”

Thẩm Tinh Không tròn xoe mắt nhìn anh rồi cô cúi đầu xuống lau nước mắt đi, cô thở dài: “A Tiến, cảm ơn anh, bây giờ em chỉ có một người có thể nói chuyện cùng là anh, trước đây em thường trêu chọc anh, anh không trách em chứ?”

A Tiến lắc đầu: “Không nhớ nữa rồi.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh chàng ngốc này, cô đưa thuốc cho anh: “Anh cầm về dùng đi, sau này đừng có hơi tí là đánh nhau, anh mà đánh A Trạch bị thương em sẽ giận anh đấy, đồ ngốc.”

A Tiến nhìn cô: “Tiểu thư giận tôi rồi?”

Thẩm Tinh Không bĩu môi: “Nếu mà tức anh thì đã đổ cả lọ thuốc lên mặt anh rồi! đồ ngốc, sau này anh hãy ở bên cạnh Thẩm Chi Diệu, em phải đi rồi.”

A Tiến gạt mình nhìn cô: “Tiểu thư đi đâu?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh khẽ nói: “Em phải đi học, đừng nói cho ai biết, em sợ em không đi được....”

Trong lòng A Tiến hỗn loạn, anh mở miệng mà trong lòng không can tâm: “Thế nhưng...tiên sinh đối với cô rất tốt....”

Thẩm Tinh Không cúi đầu xuống: “Đối tốt thì sao chứ? A Tiến, anh có thể gọi em một tiếng Thẩm thái thái không? Anh không cảm thấy nếu em và người đó có quan hệ gì thì rất kì lạ à?”

A Tiến cúi đầu xuống không nói thêm gì nữa.

Thẩm Tinh Không ôm lấy chiếc bát mà A Trạch tặng, ánh mắt cô có vẻ thất vọng cô thở dài: “Bây giờ em vẫn chưa bước ra khỏi chuyện tình cảm thời gian trước, để em đón nhận một người có khả năng đón nhận còn khó huống hồ là Thẩm Chi Diệu...em nghĩ, đổi thành người khác thì họ cũng không thể thế nào với một người mà mình đã gọi là chủ trong suốt năm năm...em vẫn còn đang trong thời kì dưỡng thương, em không thể dùng trái tim đang rỉ máu của mình để đón nhận một người làm em càng đau hơn...”

A Tiến nhìn khuôn mặt non nớt của cô, trên khuôn mặt đó đã có những nét thẳng trầm không phù hợp với độ tuổi thanh xuân của cô.

Anh cảm thấy thương xót.

Khi Thẩm Chi Diệu quay về thì Thẩm Tinh Không đang ở trong phòng đọc sách.

Anh còn chưa thay quần áo đã đi tới tìm cô, nhìn cô cầm một cuốn sách, tư tưởng mất tập trung đứng bên cửa sổ, anh khẽ cười, nhẹ nhàng đi lại gần ôm lấy cô từ phía sau.

Thẩm Tinh Không giật mình, nhưng cũng không đẩy anh ra, để mặc anh ôm lấy bản thân mình.

Thẩm Chi Diệu ghét sát vào cô, anh hôn lên tai cô và thì thầm “Em đã ăn cơm chưa?”

Thẩm Tinh Không gạt đầu, hỏi anh: “Thế anh?”

Thẩm Chi Diệu rất vui khi cô nhớ tới bản thân mình, anh hôn lên tóc cô: “Nha đầu, ngày mai anh đi London, em đi cùng anh không?”

Thẩm Tinh Không nhìn ánh mắt thâm tình của anh, cô cảm thấy cổ họng khô đặc lại, cô lắc đầu: “không muốn đi.”

Thoáng qua ánh mắt của Thẩm Chi Diệu là sự thất vọng, nhưng môi anh vẫn nở nụ cười, anh khẽ véo má cô: “Sao thế? Em thấy không thoải mái ở đâu à?”

Thẩm Tinh Không lắc đầu, cô không muốn nói chuyện nữa.

Thẩm Chi Diệu ôm lấy cô, thở dài: “Đừng thế này. Anh không ép em, em ở nhà chăm sóc tốt cho bản thân mình, ba ngày sau anh sẽ về, em muốn quà gì anh mua cho em.”

Thẩm Tinh Không nhớ tới những lúc gần gũi bên anh, đặc biệt là tối qua, khi mà Lục Diễm Trạch tới thì cô và Thẩm Chi Diệu đang ở bên nhau, vừa nghĩ tới đây con tim cô lại cảm thấy như có vật gì đồ đẽ nặng vào.

Cô trả lời không chút hứng thú: “Không muốn gì cả!”

Thẩm Chi Diệu không biết làm gì với cô, anh đưa tay nâng cằm cô lên, nhìn cô chăm chăm, cười vẻ bất lực: “Vậy thì, cùng anh đi ăn cơm tối có được không?”

Thẩm Tinh Không không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô mím môi và khẽ gạt đầu.

Thẩm Chi Diệu có cảm giác như được ban thưởng, anh cảm thấy bản thân mình thật ngốc, anh thom lên má cô.

Cái cô tiểu nha đầu này, làm cho anh không thể nào rời mắt ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Sớm Muộn Thì Cả Thế Giới Này Sẽ Đều Biết

Bữa tối trong phòng ăn, Thẩm Chi Diệu thực ra không hề đói, một bữa cơm cũng không ăn bao nhiêu, thời gian chủ yếu là dành để nói chuyện với Thẩm Tinh Không, anh nói, cô nghe.

Cô giờ cũng mới biết hóa ra Thẩm Chi Diệu là một người đàn ông có thể nói nhiều như vậy.

Anh kể cho cô nghe những câu chuyện thú vị, nói cho cô biết về những đồ ăn ngon và những chỗ có thể chơi ở London, chắc là anh đang muốn làm cho cô thấy hứng thú, thế nhưng Thẩm Tinh Không sớm đã quyết định rồi.

Thế nhưng dưới con mắt của Thẩm Chi Diệu thì Thẩm Tinh Không cũng không thể biểu lộ ra quá rõ ràng, cô cũng đáp lại anh bằng cách này hay cách khác, và thực ra thì cô cũng có một chút hứng thú, nhưng bởi vì cô vẫn chưa hoàn toàn đón nhận anh cho nên không dám đi cùng anh.

Thẩm Chi Diệu cũng không biết đã đoán ra được tâm tư của cô hay chưa, bộ dạng của anh cô không nhìn thấu được.

Ăn cơm xong, anh kéo tay cô ra đi bộ ở ngoài sân.

Chó của anh vào một thời gian cố định sẽ được thả ra cho đi bộ, anh kéo lấy một con kích thước khá nhỏ và có vẻ hiền lành lại gần, con chó đó đối với Thẩm Tinh Không cũng đủ đáng sợ rồi, nó nhìn cô như muốn nhảy trở lên vậy, Thẩm Chi Diệu kéo chiếc xích, mắng nó một tiếng, con chó liền ngoan ngoãn dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Chi Diệu.

Xoa xoa đầu nó, Thẩm Chi Diệu nhìn Thẩm Tinh Không tránh đi thật xa, anh cười hai mắt híp lại rồi gọi cô: “Nha đầu, lại đây, cho nó biết em, mấy hôm nữa anh không ở nhà thì em hãy đưa nó đi bộ nhé.”

Thẩm Tinh Không vội vàng lắc đầu: “Sức nó khỏe thế, nó kéo em đi thì có!”

Người làm ở bên cạnh thấy Thẩm Tinh Không có vẻ sợ hãi liền cười cười lắc đầu. Sợ là tiểu thư không hiểu được cái ý nghĩa quyền lực đằng sau việc này, con chó này, ngoài chủ nhân ra không nhận ai cả, Thẩm Chi Diệu bảo Thẩm Tinh Không dắt chó có nghĩa là anh đặt cô và anh ở cùng một vị trí với nhau.

Thẩm Chi Diệu vỗ vỗ đầu con chó, con chó đó liền ngoan ngoãn ngồi xuống, anh ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Tinh Không nói nghiêm túc: “Lại đây.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, chỉ có thể tiến lại gần.

Thẩm Chi Diệu kéo tay cô, trao chiếc dây xích vào tay cô: “Nắm lấy nó, nó sẽ không cắn em đâu.”

Thẩm Tinh Không rút rề cầm lấy chiếc xích, nhìn con chó to lớn đó, cô vẫn muốn né về phía sau Thẩm Chi Diệu, cô nhăn mặt lại: “Sao anh không nuôi những con vật đáng yêu một chút....”

Thẩm Chi Diệu xoa xoa đầu cô: “Chẳng phải là nuôi em rồi đấy à?”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, cô bĩu môi: “Ai là vật nuôi chứ....”

Thẩm Chi Diệu cười, nắm lấy tay cô, đưa cô đi về phía trước: “Đem theo nó, chúng ta ăn cơm xong sẽ đi bộ.”

Thẩm Tinh Không nhăn mặt lại, bám chặt lấy Thẩm Chi Diệu, cô dắt con chó đi về phía trước nhưng vẫn sợ hãi. Con chó đó cũng khá nghe lời, chỉ ngoan ngoãn đi theo phía sau cô.

Thẩm Chi Diệu đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này thật ấm áp, giống như một gia đình vậy.

Anh cười cười, ném chiếc đĩa ra xa, cõi xích ra cho con chó để nó chạy đi đỡ lấy chiếc đĩa.

Thẩm Tinh Không nhìn anh chơi đùa với con chó vui vẻ và cười tươi, cô không kìm được mà nghiêng người ra.

Người đàn ông này khi cười đúng là rất đẹp, hàm răng trắng như tuyết có thể đi đóng quảng cáo được, anh rất sạch sẽ, sạch sẽ tới mức khiến người khác không dám lại gần, khóe mắt anh còn có những nếp nhăn mờ mờ khi cười, có cái sự trưởng thành và từng trải của người đàn ông ở tuổi đó nên có....nhưng thực ra anh vẫn rất hoàn mỹ....

Nhìn bộ dạng thất thần của Thẩm Tinh Không, Thẩm Chi Diệu kéo cô lại gần ôm lấy eo cô, khẽ hôn lên tai cô: “Nhìn cái gì đấy?”

Thẩm Tinh Không nhìn người làm đang đứng đó không xa, cô đẩy anh ra: “Sẽ bị người khác nhìn thấy bây giờ....”

Thẩm Chi Diệu cười hức một tiếng, ôm chặt cô hơn: “Sớm muộn thì cả thế giới này sẽ đều biết, nha đầu, sự lo lắng của em thật thừa thãi.”

Thẩm Tinh Không nhìn bộ dạng chẳng quan tâm gì của anh, cô có chút không hiểu sự tự tin của anh từ đâu mà tới.

Con chó nhìn thấy Thẩm Chi Diệu mãi không ném đĩa bay, nó liền chạy tới, nhảy trỏ đứng lên bám vào người anh. Cô cũng cười, cùng với anh ở trong sân tiếp tục chơi đùa với con chó.

Thẩm Tinh Không cầm lấy chiếc áo khoác ngoài của anh, nhìn anh và con chó cùng chạy, cô cảm thấy nụ cười của anh thực sự còn rất trẻ, có sức ảnh hưởng tới người khác....

Thẩm Chi Diệu sau một hồi chạy toát mồ hôi, anh dừng lại và bảo người làm dắt con chó đi, anh lại gần bên Thẩm Tinh Không.

Cô đưa chiếc áo khoác cho anh rồi lau mồ hôi cho anh: “Sẽ bị cảm đấy, mau đi vào phòng thôi.”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô, ánh mắt anh sáng lên như ngôi sao trong màn đêm, anh kéo cô lại và hôn lên môi cô nụ hôn thật sâu.

Thẩm Tinh Không không kịp né đi, chỉ biết nhắm mắt lại để anh điều khiển tất cả.

Đêm đầu đông gió rất lạnh, Thẩm Tinh Không và anh cùng nhau trải qua đêm cuối cùng đó trước khi rời đi....

Sáng ngày hôm sau Thẩm Chi Diệu phải ra sân bay.

Khi tỉnh dậy, nhìn Thẩm Tinh Không vẫn còn đang nằm ngủ trong lòng mình, anh cúi đầu xuống nhìn hai hàng lông mi đang rung rung lên của cô, thực ra anh biết, cô ở bên anh cô không hề cảm thấy yên tâm chút nào.

Anh vừa động dậy Thẩm Tinh Không liền tỉnh.

Cô dụi dụi mắt, Thẩm Chi Diệu đắp chăn lên người cho cô, cúi xuống trao cô một nụ hôn: “Bây giờ anh phải đi ra sân bay đây, em ngủ thêm một lát đi.”

Thẩm Tinh Không nhìn ánh mắt âu yếm của anh, không biết tại sao cô đột nhiên có chút lưu luyến, lập tức đưa tay ra nắm lấy cổ tay anh.

Thẩm Chi Diệu mỉm cười, đưa tay ra véo nhẹ vào má cô: “Ngoan, ngày kia anh lại về rồi.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, cô ngồi dậy, quàng tay vào cổ anh.

Thẩm Chi Diệu nhướn mày lên, anh vỗ nhẹ vào lưng cô: “Sao thế?”

Thẩm Tinh Không không nói gì, chỉ lắc lắc đầu.

Thẩm Chi Diệu xoa xoa đầu cô, đúng là con gái, anh không thể nào nhìn thấu tâm tư được.

Thẩm Tinh Không ôm lấy anh một lát mới bỏ tay ra, cô dụi dụi mắt: “Trên đường cẩn thận nhé, anh mau đi đi.”

Thẩm Chi Diệu do dự rồi lại ôm lấy cô, bế cô đặt lên đùi mình: “Tiểu Tinh, hay là đi cùng anh?”

Thẩm Tinh Không vội lắc đầu, cô cúi đầu xuống chỉnh lại cổ áo cho anh: “Em không đi đâu, em cũng không phải là không rời xa anh được, anh đi làm việc, em bám theo làm cái đuôi làm gì!”

Thẩm Chi Diệu cười cười véo mũi cô một cái: “Được, cái đuôi ở nhà đợi anh, anh đi rồi sẽ quay về.”

Thẩm Tinh Không nằm xuống, nhìn anh đi rửa mặt, thay quần áo, hai người thân mật giống như những cặp đôi thực sự, hai người họ đi tới được ngày hôm nay, giống như là một giấc mơ vậy.

Thẩm Tinh Không khẽ thở dài một tiếng.

Thẩm Chi Diệu trước khi rời đi lại quán lấy cô một lúc nữa, tuy cô không quen nhưng cũng không từ chối anh.

Thẩm Tinh Không mặc quần áo vào, đi tới cửa sổ nhìn xe anh rời đi, mãi cho tới khi không nhìn thấy nữa cô mới quay về phòng mình, từ trong đáy tủ lấy ra chiếc hành lý sớm đã thu dọn xong.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiêm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Ai Nợ Ai Thì Cũng Kết Thúc Ở Đây

Đàn chó buổi sáng rất kích động, Thẩm Tinh Không cũng không tìm ra con nào là con tối qua cô dắt.

Mấy con chó masffi trong lồng nhảy chồm lên, làm cô sợ quá chỉ muốn vứt cả khay thức ăn đem cho mà chạy.

Cô lấy hết dũng khí tiến lại gần, vứt đồng thức ăn cho từng con một.

Cô nghĩ, coi như cũng vì Thẩm Chi Diệu làm chút gì đó.

Cho chó ăn xong cũng đáng gần chín giờ sáng.

Cô ăn bữa sáng đơn giản, chiếc xe của ông nội đã tới.

Tài xế đem hành lý của cô chuyển lên xe.

Cô nói với người làm vài câu rồi liền ra xe.

Vừa đóng cửa xe lại cô liền nhìn thấy A Tiến đứng cách đó không xa lắm.

Thẩm Tinh Không suy nghĩ vài giây rồi cô quyết định không làm khó anh làm gì.

Nếu Thẩm Chi Diệu biết anh không ngăn cô lại nói không chừng sẽ tức giận với anh.

Cô không nói gì, từ từ đóng cửa xe lại.

Chiếc xe được lái ra khỏi Thẩm gia.

Tất cả mọi người đều cho rằng cô chỉ là chuyển về ở với ông nội, mọi người còn nói thì thầm với nhau, đúng là một ngày cũng không xa nhau được, tiên

sinh đi công tác mà tiểu thư đã không ở nhà một mình được rồi.

Thẩm Tinh Không dựa đầu vào vai ông nội.

Cô nhìn Thẩm gia càng lúc càng trở nên nhỏ đi qua gương chiếu hậu, con tim cô bỗng lại có chút nhói đau.

Thẩm Tín Dương nhìn cô: “Nha đầu thôi, lúc thì vội đi như là sắp phải chết ấy, bây giờ thì nét mặt gì đấy, lại không nở à?”

Thẩm Tinh Không bĩu môi: “Cháu chỉ không nở xa ông thôi, không có ông bảo vệ cháu sau này cháu mà gây ra chuyện gì thì làm thế nào?”

Thẩm Tín Dương ôm cháu gái, thở dài và nói: “Tiểu Tinh à, bao nhiêu năm nay cháu cũng có từng ra ngoài đâu, cháu một mình như thế được không? Hay là đừng đi nữa, ông nội cũng không yên tâm để mình cháu đi xa thế, nếu cháu thực sự bị ốm đau ra đấy thì ai chăm sóc? Ông thấy hay là đừng đi nữa, tài xế, quay đầu xe lại.”

Thẩm Tinh Không vội vàng ngăn tài xế, cô nhìn Thẩm Tín Dương có vẻ bức dọc. “Ông nội! sao ông còn dễ thay đổi hơn cả cháu thế? Con nhà người ta học cấp hai thôi đã đi ra ngoài không biết bao nhiêu lần rồi, cháu bao nhiêu tuổi rồi chứ, cũng không phải là đồ ngu ngốc đần độn gì, cháu ốm chẳng lẽ không biết tới bệnh viện à?”

Thẩm Tín Dương nhìn cô: “Một mình đi bệnh viện đáng thương lắm, ông vừa nghĩ tới chuyện Tiểu Tinh của ông một mình ở bệnh viện là ông đã thấy thương rồi! Cứ quay đầu xe đi, không đi nữa, đại học của Triển Đức có rất nhiều, cháu ở lại đây là được rồi!”

Thẩm Tinh Không khóc cười không được, cô kêu lên: “Ông nội, rõ ràng chính ông là người cổ vũ cháu đi ra ngoài sống độc lập, sao ông lại thay đổi nhanh thế? Cháu cứ ở bên cạnh ông và mọi người thì cả đời này cháu cũng không tự lập được, mãi mãi đều muốn dựa vào mọi người.”

Thẩm Tín Dương không nói gì, có vẻ tức giận.”

“Nha đầu đáng chết, có phải đủ lông đủ cánh rồi là muốn bay ra ngoài không, Chú Hai cháu chưa biết đấy, nó mà biết không dạy cho cháu một bài học mới lạ! Ông từng này tuổi rồi mà còn giúp cháu lừa chú ấy, tên tiểu tử đó, nó mà nổi con lòi đình thì có ông cũng không làm được gì!”

Thẩm Tinh Không nghĩ tới bộ dạng của anh sau khi trở về mà không thấy cô đâu, con tim cô cảm thấy khẽ nhói đau.

Cô mím môi rồi nói: “Chú ấy chắc là chẳng để ý tới cháu đâu, chú ấy tức giận lên tới cực độ rồi thì sẽ cũng không quản cháu nữa.”

Thẩm Tín Dương nhìn cô: “Chú Hai cháu nói không sai, cháu không biết ơn người khác tí nào, bao nhiêu năm nay chú ấy thương yêu cháu như con gái, ngay tới ông mà còn cảm thấy áy náy vậy mà cháu lại không hề thấy cảm kích, đối với chú ấy không tốt chút nào! Đúng là cái đồ nha đầu thôi!”

Thẩm Tinh Không cảm thấy ông nội so sánh thật buồn cười, cô lắc lắc đầu: “Chú ấy như thế không gọi là thương như thương con gái....hơn nữa, sự báo đáp của cháu cũng đủ lớn rồi...”

Thứ cô đã mất đi, cả đời này sẽ không lấy lại được nữa....

Thẩm Tín Dương nhìn bộ dạng có vẻ thương cảm của cô, ông cũng không nghĩ nhiều, chỉ ôm lấy cô, tiễn cô ra tới sân bay.

Thẩm Tinh Không làm thủ tục xong xuôi rồi chào tạm biệt ông nội.

Thẩm Tín Dương còn căng thẳng hơn cả cô, mấy lần định đi cùng cô.

Thẩm Tinh Không an ủi cảm xúc của ông nội, cô thì ngược lại không có thời gian để mà cảm thấy căng thẳng và lo lắng.

Thẩm Tín Dương đi theo cô mãi tới khi có đài nhắc nhở hành khách mau lên máy bay ông mới chịu bỏ cô ra, ông thở dài một tiếng, dặn cô phải cẩn thận mọi điều, chăm sóc tốt cho bản thân.

Thẩm Tinh Không nhìn ông vẫy vẫy tay, cũng là vẫy tay tạm biệt với những chuyện cũ khiến cô phiền muộn, khi cô quay người để bước vào khu vực lên máy bay, cô vẫn không kìm được mà rơi nước mắt, trong lòng cô nghĩ, Thẩm Chi Diệu, chắc là anh sẽ không tới tìm tôi đâu chứ?

Vậy thì, những gì tôi nợ anh, anh nợ tôi, chúng ta đều không cần phải nhớ làm gì.

Từ nay về sau, chúng ta ai đi đường nấy.

Tất cả đều kết thúc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Bầu Trời Của Anh Lấp Lánh Muôn Vì Sao

Ba ngày sau, Thẩm Chi Diệu rời khỏi London quay về nước.

Amanda cảm nhận thấy rõ ràng sự tức giận được kìm nén xuống của anh, khác hẳn với thái độ của anh khi tới đây.

Vì thế mà cô nói lời với anh cũng phải cẩn thận rụt rè hơn, chỉ sợ nhờ lời động chạm tới đốm lửa trong lòng anh thì nó sẽ bùng cháy.

Cảm xúc của anh được kìm nén rất tốt, từ trước tới giờ không dễ mà nổi cáu, nhưng chính không dễ nổi cáu càng làm cho người khác sợ hãi, trên người đàn ông này có một thứ gì đó rất khác lạ, là sự tàn ác sao? Cô không nói rõ được, Amanda chỉ cảm thấy tới lúc anh điên lên dường như anh có thể phá hủy cả thế giới.

Anh vẫn giống như bình thường, vẫn tập trung làm việc, cùng với khách hàng đi khảo sát công trường, nói chuyện, đánh golf, tất cả đều rất quy củ và chuẩn mực, tới mức khiến người khác sợ hãi.

Tuy anh không có hành động gì khác với thường ngày nhưng Amanda biết nhất định là xảy ra chuyện rồi.

Trước khi lên máy bay, cô nhắc anh mua quà về anh không nói gì, khi đó thần sắc anh rất phức tạp, trong ánh mắt là sự thất vọng và buồn bã, nhưng cũng có sự phần nộ kèm theo.

Amanda không dám nhiều lời, người đàn ông lúc này cô nhìn mà cũng thấy thương.

Thực ra anh rất cô độc, rất kìm nén, bên cạnh không có một người nào hiểu anh.

Sau khi xuống máy bay, Thẩm Chi Diệu đưa hết đồ mà khách hàng tặng cho Amanda, khách hàng đã tặng mấy lọ nước hoa loại đặc biệt, cô cũng thử hỏi anh có muốn đem về nhà tặng ai đó không, anh lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn nhân viên phục vụ đặt hành lý của anh lên xe, trước khi lên xe anh nói với Amanda một câu “không cần” rồi rời đi.

Amanda nhìn trong số đó có một lọ nước hoa làm bằng đá sapphire, trên đó còn có hình trang trí ngôi sao, vừa nhìn cô đã biết lọ này được anh yêu cầu làm trước đó. Cô nắm lấy lọ nước hoa mà trong lòng thấy nặng trĩu.

Ở trên xe.

Tài xế nhìn Thẩm Chi Diệu đang nhắm mắt dựa lưng vào ghế, liền hỏi: “Tiên sinh, lão gia bảo anh tới chỗ ông ăn cơm tối, chúng ta về nhà cất đồ đi trước hay qua đó luôn ạ?”

Thẩm Chi Diệu không phản ứng gì, tài xế rụt rè nhìn anh từ trong gương, khuôn mặt anh không nét biểu cảm, nhưng lại làm người khác có cảm giác sợ sệt.

Một lúc lâu sau anh mới trả lời lạnh nhạt: “Về nhà trước đi.”

Về tới Thẩm gia, Thẩm Chi Diệu rất mệt, anh liền đi tắm, thay quần áo rồi đi ra khỏi phòng.

Đứng trên hành lang một lúc rồi anh mới nhắc từng bước nặng nề đi tới phòng của Thẩm Tinh Không.

Căn phòng cô có chút lạnh lẽo tuy là không có sự thay đổi gì cả.

Anh mở tủ quần áo của cô ra, quần áo bên trong dường như cũng không ít đi là mấy.

Anh ở lại trong phòng cô không lâu, anh sợ bản thân mình ở thêm nơi này mỗi giây mỗi phút là anh lại mất kiểm soát mà đập nát mọi thứ nơi đây.

Đi xuống lầu, anh nhìn thấy A Tiến đang đứng trong phòng khách đợi anh.

Không hiểu lý do là gì mà Thẩm Chi Diệu đột nhiên cảm thấy tức giận, anh đi xuống, mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm A Tiến.

Nét mặt A Tiến có vẻ căng thẳng, anh từ trong túi áo vest lấy ra một chiếc phong bì, anh đặt trên bàn, nói khó khăn: “Xin lỗi tiên sinh, tôi đã làm việc tắc trách, không chú ý trông chừng tiểu thư.”

Thẩm Chi Diệu nhìn chiếc phong bì dày cộp đó anh liền cười lạnh lùng, anh nghiêng răng nhìn thẳng vào A Tiến: “Thế nào là không trông chừng cô ấy? là tối hôm đó không xông vào đánh nhau với tôi hay là mấy ngày trước để cho cô ấy chạy mất?”

A Tiến hơi cúi đầu rũ hai hàng mi xuống không nói gì.

Thẩm Chi Diệu đột nhiên nổi nóng, anh cầm lấy bức thư đập về phía A Tiến, tập tiền dày cộp từ bên trong rơi ra và bay tung khắp căn phòng.

Thẩm Chi Diệu nghiêng răng vào nói: “Vũ Tiên Tiến, ân tình của tôi đối với cậu mà cậu lại đi dùng mấy tờ tiền này để trả à?”

A Tiến không có cách nào để nhìn thẳng và Thẩm Chi Diệu, ánh mắt anh hướng đi nơi khác, đôi vai anh run lên: “Những gì A Tiến nợ tiên sinh cả đời này có trả cũng không hết, nếu có thể tôi nguyện dâng cả mạng mình cho anh. Thế nhưng tiên sinh, xin lỗi, tôi không thể nào ở bên cạnh anh nữa...”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng: “Cậu là cái đồ chỉ được cái to xác, rời khỏi tôi thì cậu có thể làm cái gì!”

A Tiến nét mặt vẫn không chút biểu cảm, anh chỉ nói rất nghiêm túc: “Bất luận tôi ở đâu, làm gì tôi cũng sẽ đều nhớ tới ân tình của tiên sinh.”

Thẩm Chi Diệu rất bức mình, anh dang tay ra hất hết mấy chiếc cốc trà trên bàn xuống, anh thấy trong bụng là cả một cục tức muốn phát hết ra, anh lạnh lùng cười rồi lên tiếng mắng: “Mẹ kiếp, đều là một lũ không có cái tim! Cút, cút hết đi, đừng để tôi nhìn thấy nữa, Vũ Tiên Tiến, mẹ khi cậu đúng là cái đồ chẳng ra cái thứ gì, cậu vì một người con gái mà vong ân bội nghĩa, cậu đúng là không còn lời gì để nói nữa!”

A Tiến nhắm mắt lại, anh quay mặt sang một bên nói khó khăn: “Xin lỗi, Thẩm tiên sinh, nếu cần tôi vẫn nguyện vì tiên sinh mà nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng.”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng: “Không dám, hôm nay cậu đi rồi, sau này chúng ta sẽ đoạn tuyệt tình nghĩa, sau này đừng để tôi nhìn thấy cậu nữa.”

“Tiên sinh bảo trọng, tôi đi đây.” Một lúc lâu sau A Tiến mới nhẹ nhàng nhưng rất sâu nặng nói ra một câu. Anh cũng không dám ngược mắt nhìn bộ dạng đầy oán hận của Thẩm Chi Diệu, anh quay đầu đi, nhanh chân bước ra phía cổng.

Phía sau lưng anh ngay sau đó truyền tới tiếng thủy tinh bị đập tan ra.

Con tim anh như bị cắt đi một mảnh, cơn mưa bom bão đạn những ngày tháng đó đột nhiên vắng vắng bên tai anh, đó mãi mãi là cơn ác mộng của anh. Thẩm Chi Diệu đã kéo anh ra khỏi cơn ác mộng đó, ngay từ hôm đầu tiên đi theo Thẩm Chi Diệu anh đã nghĩ, cả đời này mạng sống anh chỉ trao cho một người – đó chính là Thẩm Chi Diệu. Nếu Thẩm Chi Diệu bảo anh chết anh cũng có thể làm theo mà không nheo mày.

Anh nghĩ, Thẩm Chi Diệu đã mắng anh thật đúng, anh chẳng là cái thứ gì, chỉ vì một người con gái mà vong ân bội nghĩa.

Anh vẫn nhớ cái ngày mà anh vừa mới tới bên cạnh Thẩm Chi Diệu, khi đó anh còn chưa tới 20 tuổi, anh đã phải chịu tất cả những khổ đau trên thế giới này, cảm thấy thế giới này chẳng còn điều gì tốt đẹp nữa.

Chỉ tới cái tối của nhiều năm về trước, anh và tiên sinh cùng nhau đi đón Thẩm Tinh Không.

Anh nhìn thấy một cô bé đang ôm con gấu bông đi ra từ căn phòng, mặc một chiếc váy công chúa, cô gái đó thật đẹp, mái tóc dài còn mang trên đầu một chiếc bòn nhỏ xinh xinh, nhìn cô giống như một con búp bê đáng yêu.

Cô đáng yêu và xinh đẹp tới mức làm cho con tim anh đau nhói.

Anh luôn nhìn trộm cô, khi đó cô vẫn còn nhỏ, nhỏ tới mức làm cho anh nghĩ rằng, cả đời này cô sẽ mãi là cô búp bê ngoan ngoãn, xinh đẹp, đáng yêu như vậy, sẽ không đi xa và anh cũng sẽ không lại gần được.

Mãi cho tới đêm hôm đó, Thẩm Chi Diệu đã mắng cô, cô thấy đau lòng, tranh thủ lúc Thẩm Chi Diệu ra ngoài cô đã uống trộm một cốc rượu vang to.

Khi anh phát hiện ra thì cô đã say rồi, anh đỡ cô về phòng, cô giống như một con bạch tuộc quấn lấy anh.

Đó là lần đầu tiên mà anh tiếp xúc với cô gần như vậy, mặt anh đỏ bừng lên, giống như một quả gấc chín.

Cô ôm lấy cổ anh không chịu buông ra, anh cuống cuống toát mồ hôi hạt, anh không dám dùng lực, có đồ dành khuyên bảo cô cũng không chịu bỏ anh ra.

Cô uống say rồi, cô ôm lấy anh nói linh ta linh tinh, cô không ngừng gọi anh, nói A Tiến, Tường Thu Muội nói anh rất đẹp trai, em cũng cảm thấy anh rất đẹp trai, thế nhưng anh là vệ sĩ của em, anh không được thích cô ấy, cô ấy có thích anh anh cũng không được thích cô ấy, anh nghe thấy chưa, anh là của em!

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bá đạo của cô, khi đó anh ngây ngời ra.

Sau đó Thẩm Tinh Không liền kiễng chân lên, hôn lên má anh một cái.

Cô cười ha ha, rồi nói, đóng dấu vào đây, sau này anh không được thích người khác, chỉ được thích em.

Anh ghi nhớ bộ dạng cô lúc đó, hai mắt cô đen sì lại giống như nhực. Cô ngẩng khuôn mặt bé nhỏ lên để lộ ra nụ cười rạng rỡ với anh.

Sau đó anh nghe được một bài hát, lời bài hát đó có đoạn làm cho con tim anh run lên: “Có lẽ em sẽ không hiểu, kể từ sau khi em nói yêu anh, bầu trời của anh lấp lánh muôn vì sao, anh nguyện biến thành thiên sứ - người yêu em trong chuyện cổ tích, mở rộng đôi tay, biến thành đôi cánh để bảo vệ em...”

Thế nhưng anh biết, anh không thể nào trở thành hoàng tử của cô....

Từ ánh mắt của Thẩm Chi Diệu có thể nhìn rõ thấy, cô gái này, Thẩm Chi Diệu không hề coi như là một người cháu gái, Thẩm Chi Diệu giống như anh,

đang âm thầm bảo vệ cô. Điều khác nhau là Thẩm Chi Diệu đang đợi cô lớn lên còn A Tiến thì không có mục đích gì khác, anh chỉ hi vọng cô sống bình yên vui vẻ.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy Thẩm Tinh Không cũng quên đi sự việc tối hôm trước. Vì uống trộm rượu mà cô đã bị Thẩm Chi Diệu lại mắng cho một trận, tâm trạng cô rất tồi tệ, vừa nhìn thấy anh cô lại trút giận lên anh.

Thực ra anh không hề để bụng, con gái thì có thể có ý gì xấu được chứ, trừ khi là chỉ muốn nghịch ngợm đùa dai chút cho vui, anh chẳng để ý, nhìn cô trút giận lên anh mà tâm trạng khá hơn một chút anh cũng cảm thấy bản thân mình không tới nỗi quá mà vô dụng, không làm được gì cho cô.

Anh không biết cảm xúc này đã kéo dài bao lâu, kể từ khi nào nó trở thành một tình cảm mà bản thân mình cũng sợ hãi, anh không nhớ nữa, cũng không dám nhớ lại.

Anh chỉ biết, nhìn cô buồn chán làm người khác không dám nhìn thẳng vào cô, mỗi hành động của cô đều khiến người khác như bị mê hoặc, cái cảm giác thất vọng và bị mất mát trong lòng anh càng lúc càng trở nên rõ rệt.

Anh có chút sợ hãi, anh sợ cô lớn lên rồi cô sẽ thực sự bay đi.

Khi Lục Diễm Trạch xuất hiện, anh không biết mình có cảm giác gì, nhìn Thẩm Tinh Không lúc vui vẻ, lúc lo lắng cho tình yêu non nớt là trong lòng anh đột nhiên lại thấy đau xót. Anh hi vọng Thẩm Tinh Không có thể bước ra khỏi tình yêu đó, nhưng anh biết, người có thể giúp cô không phải là bản thân mình.

Mãi cho tới khi Thẩm Chi Diệu ra tay, nhìn Thẩm Chi Diệu dùng phương thức cứng nhắc để chiếm lấy Thẩm Tinh Không làm của riêng mình.

Khi đó anh đứng ngoài cửa, con tim anh đau như bị cào xé. Tuy anh không ngừng nói với bản thân mình rằng đi theo Thẩm Chi Diệu cô nhất định sẽ hạnh phúc, người đàn ông đó nhất định sẽ bảo vệ chu đáo cho cô.

Cho tới ngày hôm nay anh biết Thẩm Tinh Không không cần tới anh nữa rồi.

Lục Diễm Trạch hoặc là Thẩm Chi Diệu, bọn họ đều là những người đàn ông trong cuộc đời cô.

Điều mà anh có thể làm cho cô thì anh cũng đều làm cả rồi.

Thực ra anh không dám ở lại cái nơi mà không còn có cô, chỉ còn lại những hồi ức về cô.

Vì thế ngày hôm nay anh đã chọn cách bỏ trốn – chọn cách vong ân bội nghĩa.

Đi ra khỏi cánh cổng Thẩm gia, anh men theo con đường vắng trong đêm mùa đông mà đi.

Bóng dáng anh từ từ xa dần.

Có lúc, đau khổ nhất, bi kịch nhất không phải là chưa từng có được hay là có được rồi lại đánh mất, mà đau khổ và bi kịch nhất chính là nhìn người mình yêu thương nhưng ngay cả tới ý nghĩ có được cũng không dám nghĩ.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Tuyệt Tình

Khi Thẩm Chi Diệu tới căn biệt thự cổ, mọi người đều đang đợi anh rồi mới bắt đầu ăn cơm.

Thẩm Tín Dương nhìn bộ dạng mặt mũi của anh, gọi anh tới ngồi bên cạnh mình, Thẩm Chi Diệu cũng không nói gì, chỉ ngồi đó uống nước.

Thẩm Chi Mi và con trai ngồi bên cạnh, không nói gì, bọn họ nhìn ra tâm trạng của Thẩm Chi Diệu không tốt, bọn họ biết nếu nói năng tùy tiện có thể sẽ làm anh tức giận.

Thẩm Tín Dương đợi anh hỏi việc của Thẩm Tinh Không, nhưng anh không hề, anh với bộ dạng dường như không một chút quan tâm, ngay cả một câu hỏi cũng không có.

Thẩm Tín Dương cuối cùng cũng không giữ trong lòng được, đã nói ra sự thật, ông nhìn Thẩm Chi Diệu: “A Diệu, Tinh Không nó đi học lớp học dự bị rồi, để cho con bé đi vào đại học cảm nhận một chút bầu không khí ở đó, năm sau nó sẽ quay lại đây để tham gia kì thi đại học, con cháu Thẩm gia chúng ta đều là đứa hiếu học.”

Thẩm Chi Diệu không hề nổi trận lôi đình như mọi người dự đoán, anh khẽ đặt cốc xuống, ngược mắt lên nhìn Thẩm Tín Dương, vâng một tiếng rồi nói:

“Tĩnh Không có quyết định của cô ấy, ý kiến của con cũng không quan trọng gì cả.”

Thẩm Tín Dương vội vàng nói: “Sao lại không quan trọng, Tĩnh Không nó tôn trọng người chú Hai là con lắm, khi nó đi còn nói lo lắng với ta rằng nó sợ con sẽ tức giận không quan tâm tới nó nữa, con bé đó nó muốn ra ngoài xem thế giới thế nào, ra ngoài sợ không chịu được khó khăn nói không chừng ngày mai lại chạy về thôi...”

Thẩm Chi Diệu nhếch môi cười lạnh lùng, anh hức một tiếng: “Để con bé được tự do, con cũng không can thiệp vào làm gì.”

Thẩm Tín Dương cảm thấy cổ họng khô khô, ông uống một ngụm canh, trong lòng nghĩ, Tĩnh Không nói đúng thật, chú Hai mà đã tức giận cực độ thì sẽ không thêm quan tâm tới cô nữa.

Hai con người này, rõ ràng là chú cháu, sao tới lúc giận nhau thì lại giống....những đôi yêu nhau tới vậy chứ?

Thẩm Tín Dương cầm đũa lên, hơi nheo mày lại lo lắng nhìn Thẩm Chi Diệu, đột nhiên hỏi: “A Diệu, lần trước chẳng phải nói, con đã có đối tượng kết hôn à? đưa về đây ta xem nào, kể cả đợi mấy năm nữa mới kết hôn cũng không sao, chỉ là để ba sớm nhìn thấy con dâu tương lai, như thế sẽ yên tâm hơn một chút.”

Thẩm Chi Diệu cúi đầu xuống gấp thức ăn, miệng thì trả lời thờ ơ: “Vâng, để con hỏi ý cô ấy xem thế nào.”

Thẩm Tín Dương cười cười, trong lòng cũng thấy thoải mái hơn một chút.

Thế này cũng tốt, người nên xa nhau thì cũng tới lúc phải tách xa nhau.

Ăn cơm xong, Thẩm Chi Diệu cũng giống như trước đây, nói chuyện với Thẩm Tín Dương về việc của công ty, nói về sức khỏe của Thẩm Tín Dương, rồi cũng nói cả những chuyện vu vơ ngoài lề.

Nói chung là anh không có gì khác thường cả.

Khi Thẩm Chi Diệu đứng lên chào để về, Thẩm Tín Dương nhìn anh, đột nhiên phát hiện ra điều gì đó rồi liền hỏi: “A Tiến đâu? Sao cậu ta không đi theo con?”

Thẩm Chi Diệu cầm lấy chiếc áo khoác mặc vào người, quay đầu lại nhìn Thẩm Tín Dương rồi nói một câu thật mà như là giả: “Đều đi hết cả rồi.”

Thẩm Tín Dương nheo mày lại, nhìn anh bước đi, trong lòng nghĩ, quả nhiên là vẫn đang giận, không biết tới khi Thẩm Tĩnh Không quay về, hai người còn có thể ở cùng và nói chuyện với nhau như những người bình thường trong gia đình.

Ba tháng tiếp theo kể từ lúc Thẩm Tĩnh Không rời đi cô cũng không hề liên lạc gì với Thẩm Chi Diệu, thỉnh thoảng cô gọi điện về cho ông nội, nói về những việc trong cuộc sống thường ngày, dường như chỉ là kể về những vui buồn lo lắng, ví dụ như cô nói về việc lấy bếp điện của bạn học để nấu trộm mì tôm trong kí túc, nói rằng ở cùng với các bạn vô cùng vui vẻ, ai cũng không biết cô là con nhà giàu có, bây giờ cô giống với các bạn học khác, đi học rồi tan học về phòng, làm một học sinh bình thường và làm những việc mà một học sinh nên làm.

Mấy lần Thẩm Chi Diệu về nhà ăn cơm Thẩm Tín Dương đều nói rất tự hào rằng cháu gái của ông thông minh giỏi giang, cái gì cũng vừa học đã biết.

Thẩm Chi Diệu cảm thấy người già đúng là thật dễ dễ hài lòng, học được nấu mì thì cũng có gì đâu, anh chỉ giữ thái độ lạnh lùng không phản ứng gì, dường như không chút quan tâm hứng thú, chỉ là, tới khi rút thuốc lá từ trong bao ra cho lên miệng anh mới phát hiện ra anh đặt ngược đầu thuốc vào miệng rồi.

Mãi cho tới khi sắp tới Tết rồi mà Thẩm Tĩnh Không cũng không nói tới việc quay về.

Tháng mười một rồi đi, mãi tới tháng hai, cô không nói với anh một lời nào.

Sự tuyệt tình của cô làm cho Thẩm Chi Diệu cảm thấy chán nản.

Trong trường đại học, kì nghỉ đông sớm đã tới rồi.

Mọi người trong trường dường như đều đi hết rồi, chỉ còn lại một số ít ỏi các học sinh là ở lại trường. Bầu trời mùa đông vốn u ám bỗng nhiên lại ấm áp, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi, đem mình ra phơi nắng mùa đông cảm giác thật tuyệt.

Từ phòng học đi về, cô gái mặc chiếc áo khoác bông màu trắng tay cầm hai cái phích, cánh tay yếu ớt đó gồng lên nhìn có vẻ như đang rất cố gắng.

Leo lên tới tầng năm, Triển Lam đẩy cửa ra, nhìn thấy ai đó vẫn đang nằm trong chăn ngủ, cô đặt hai phích nước xuống, tiến lại gần vỗ vào chăn: “Lợn lười, mấy giờ rồi mà cậu còn ngủ hả?”

Một cái đầu nhỏ thò ra khỏi chăn, Thẩm Tĩnh Không dụi dụi mắt, giọng khàn khàn: “Tớ đau đầu quá....Triển Lam, hình như tớ bị ốm rồi....”

Triển Lam đặt tay lên trán cô, quả nhiên là sốt cao rồi, liền hức một tiếng: “Đáng đời cậu, hôm qua ai bảo về muộn thế, đi đâu đấy?”

Thẩm Tinh Không nói hậm hực: “Tớ cũng không biết là tụ họp kiểu đó, Mẽ Mẽ cứ gọi tớ đi cùng cậu ấy, tớ thì cũng không yên tâm để mình cậu ấy ở lại đó, tớ hồi hận rồi, hôm qua không mặc ấm vào....”

Triển Lam cầm lấy giấy ăn đưa cho cô, nhìn cô nước mũi đang chảy ra liên mảng: “Biết nói cậu gì đây? cậu đừng có ngốc nghếch lúc nào cũng để cậu ấy lôi đi, cậu ấy đi với các nam sinh trường khác thì cậu đi làm cái gì? Một lũ cậu ấm cô chiêu, quần áo lụa là, đều không bái là người bình thường, cô ấy điên rồi muốn cậu được con rùa vàng, cậu cũng đi, để người khác nhìn thấy lại tưởng cậu có ý gì!”

Thẩm Tinh Không đỡ lấy cốc nước ấm Triển Lam đưa, uống một ngụm rồi ừm một tiếng: “Sau này tớ sẽ không đi nữa, lúc đó chỉ nghĩ dù gì cũng là bạn cùng phòng, Mẽ Mẽ cũng không phải người xấu.”

Triển Lam bĩu môi: “Đầu óc cậu có vấn đề à? không phải người xấu thì sẽ là người tốt chắc? bảo cậu cẩn thận một chút, đừng có mà lúc nào cũng ngốc nghếch để ai bảo giúp gì thì cũng đi cũng làm theo.”

Thẩm Tinh Không gỡ đầu gỡ tai, cô nghĩ một phòng kí túc có bốn người, kể ra thì cũng đều là người tốt cả, ít nhất so với những bạn học cùng trong trường cũ trước đây thì mọi người đều sống với nhau vui vẻ, ở nơi này cô thấy thoải mái, tự nhiên, Triển Lam nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Thẩm Tinh Không liền hỏi: “Có cần đưa cậu tới bệnh viện không?”

Thẩm Tinh Không uống thuốc xong liền lắc đầu: “Thôi không cần đâu.”

Cô nhớ trước khi đi ông nội đã nói, nghĩ tới việc một mình cô khi bị ốm phải tới bệnh viện rất đáng thương, cô cũng sợ, đặc biệt là sợ một mình đi tới bệnh viện, thôi thì dù sao cũng chỉ bị cúm cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng.

Triển Lam nhìn cô: “Tớ vừa tới phòng giáo dục hỏi rồi, mấy ngày nữa sẽ có hoạt động lễ nghĩa, cậu có muốn đi không? Một buổi sáng, mỗi người một trăm tệ.”

Thẩm Tinh Không chớp chớp mắt: “Ồ trong phòng hay ở ngoài?”

Triển Lam nheo mày lại: “Ồ ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Hay Là, Về Nhà Đón Tết?

Thẩm Tinh Không cũng nheo mày lại: “Ồ ngoài? Một buổi sáng? Phải mặc gì?”

Triển Lam nhướn nhướn mày nhìn Thẩm Tinh Không: “Cậu đoán xem?”

Thẩm Tinh Không lắc lắc đầu: “Chỉ cần không phải mặc loại sườn xám xẻ cao lên đến tận đùi và không khoét nách là được.”

Triển Lam đập tay vào người cô: “Cậu tưởng hoạt động gì chứ? Khá là cao cấp đấy, đó là hoạt động của chính quyền thành phố về thương nghiệp, có những lễ thức rất long trọng, chỉ riêng lãnh đạo cũng có cả trăm người rồi, buổi hoạt động hôm đó cũng có nhiều người tham gia lắm.”

Thẩm Tinh Không chống tay lên cằm hỏi: “Cậu có đi không?”

Triển Lam gật đầu: “Đương nhiên rồi, kiếm ít tiền để ăn Tết chứ, có điều cậu bây giờ đang sốt như thế liệu đi được không? Đứng cả một buổi sáng, cẩn thận không lại ốm thêm.”

Thẩm Tinh Không cầm lấy khăn giấy lau mặt qua rồi nói: “Ngủ một giấc là khỏi, bệnh xoàng ấy mà, tớ cũng đi, tớ cũng phải kiếm tiền để ăn Tết chứ.”

Triển Lam nhìn cô: “Cậu không về nhà ăn Tết à?”

Thẩm Tinh Không cúi đầu xuống, nắm chặt hai tay lại: “Đề tính sau vậy, về nhà ăn Tết năm nào cũng chỉ ăn rồi lại uống, chẳng có gì thú vị cả. Lại nói, chẳng phải cậu cũng ở đây à, tớ ở đây cùng cậu.”

Triển Lam nhìn cô vẻ nghi ngờ, sau đó đứng lên nấu mì cho cô ăn: “Cậu có giống như tớ đâu, cậu có người thân, sao có thể không về nhà ăn Tết chứ?”

Thẩm Tinh Không nhìn Triển Lam— một người bạn mới rất tốt, cô ấy rất ít khi nhắc tới tình hình gia đình, có điều nhìn Triển Lam ra sức đi làm thêm kiếm tiền Thẩm Tinh Không cũng có thể hiểu được điều kiện gia đình cô cũng không tốt.

Nhìn Triển Lam sống dựa vào năng lực của bản thân mình, Thẩm Tinh Không vừa cảm thấy ngưỡng mộ vừa cảm thấy áy náy, dần dần cô cũng không còn dựa dẫm nhiều vào gia đình nữa. Cô cũng cùng với Triển Lam đi làm thêm kiếm tiền, đi tới các trung tâm thương mại làm nhân viên bán hàng tạm thời

mùa vụ, hoặc là cùng với đội phục vụ của nhà trường đi ra ngoài làm những buổi phục vụ theo ngày như Triển Lam vừa nói.

Trước đây trong mắt Thẩm Tinh Không, dùng có nói là một trăm tệ, kể cả một vạn hay mười vạn cũng chẳng là gì, thế nhưng bây giờ cô đi theo Triển Lam, ít nhiều cũng đã cảm nhận được những khó khăn của cuộc sống, nói là hoàn toàn tự lập thì cũng không phải, nói về bản lĩnh cô cũng không bằng Triển Lam được, nhưng Thẩm Tinh Không cảm thấy bản thân thực sự là đã có thu hoạch. Mấy tháng nay, cô gái ngốc như cô vậy mà cũng kiếm được không ít tiền.

Còn về việc có về nhà ăn Tết không cô vẫn đang do dự.

Cô cũng nhớ nhà, nhưng lại sợ nhìn thấy Thẩm Chi Diệu.

Cứ lần lửa lần lửa vậy là tới ngày hôm nay.

Chắc chắn là anh sẽ tức giận, bằng không sẽ không im lặng để mặc cho cô ở bên ngoài mãi như vậy.

Người khác tức giận một là sẽ mắng hay đánh người khác, nhưng cách của anh thì khác, anh sẽ không nói một lời mà bỏ mặc bạn...

Bỏ mặc rồi...

Cái từ đó khiến Thẩm Tinh Không trong lòng cảm thấy thật khó chịu.

Nhìn cô ngây người ra, Triển Lam liền đẩy cô: “Ngày mai tớ sẽ đi mua ít đồ gửi về nhà, cậu có muốn đi không? Dùng số tiền cậu kiếm được mua gì đó cho người thân chứ, năm mới rồi, cậu không về thì cũng phải có chút gì đó thể hiện tấm lòng chứ?”

Thẩm Tinh Không vẫn chưa quyết định chắc chắn được là về hay không? Cô suy nghĩ vài giây rồi nói: “Vậy được, tớ cùng đi với cậu xem thế nào.”

Triển Lam gật đầu: “Thế mới là đứa con hiếu thảo chứ.”

Thẩm Tinh Không cúi đầu khẽ cười, trong lòng đang nghĩ xem nên mua quà cho ai, mua cái gì đây?

Trong nhà hàng cao cấp với thiết kế sang trọng và xa hoa, khắp nơi đều là những người khách với những vẻ quý phái.

Amada đưa khách hàng lớn vừa mới tới, dẫn anh ta về phía một góc có Thẩm Chi Diệu đang ngồi trên chiếc ghế sofa.

Anh đang quay đầu ra phía cửa sổ nhìn cảnh sắc tuyệt vời, thần sắc anh có chút ngẩn ngơ.

Thời gian gần đây Amada thường xuyên thấy anh thế này, cô thầm thở dài trong lòng, quay đầu lại nhìn khách hàng vừa cười vừa nói: “Thẩm tiên sinh đang ngồi đợi rồi, Đồng tiên sinh ngồi đi ạ.”

Người đàn ông trung niên liền gật gật đầu, đi tới trước mặt Thẩm Chi Diệu, hai người khách sáo bắt tay nhau, ngồi xuống gọi đồ ăn, đợi tới khi đồ ăn được mang lên thì bắt đầu nói chuyện công việc chi tiết.

Các vấn đề cơ bản đã được xác định, hai người gặp nhau chủ yếu là để chắc chắn lại những chi tiết quan trọng, những phần việc còn lại thì đều được giao cho cấp dưới làm.

Hai người nói công việc sau đó bắt đầu dùng bữa.

Người đàn ông trung niên nhìn Thẩm Chi Diệu, rồi nói với anh những câu chuyện hỏi thăm thường ngày, nói rồi ông ta đột nhiên hỏi anh một câu: “Thẩm tiên sinh có phải anh có một cô cháu gái đang đi học không?”

Thẩm Chi Diệu đang cầm đũa bỗng dừng lại, từ từ thu tay về, ngược mắt lên nhìn người đàn ông ở phía đối diện.

Người đàn ông đó cười cười: “Là thế này, con trai tôi cũng đang học đại học, mấy ngày trước nó nói với tôi, trong một buổi tụ tập bạn bè có nhìn thấy một cô gái cảm thấy rất quen nhưng không nhớ ra là ai, nó đưa ảnh chụp chung cho tôi nhìn, tôi cũng không chắc lắm nhưng tôi thấy rất giống với người của Thẩm gia, hai mắt to tròn, mái tóc dài, một cô gái rất xinh đẹp. Sau đó tôi đã tìm những bức ảnh trước đây, mới phát hiện hóa ra đúng là lệnh kim Tinh Không, anh nói xem có trùng hợp không, thế giới lớn như vậy mà con trai tôi cũng có thể gặp được Tinh Không, đúng là thật có duyên mà!”

Thẩm Chi Diệu nhấp một ngụm trà, anh chỉ thờ ơ ừm một tiếng rồi nói: “Vậy sao, vậy thì đúng là trùng hợp thật.”

Người đàn ông cười cười gật đầu: “Trùng hợp mà, tôi còn bảo con trai tôi phải chú ý và chăm sóc tới Tinh Không một chút, nó nói bọn chúng ở đó đều không ai biết thân phận của Tinh Không, cháu gái anh đúng là lợi hại, trốn sâu như thế, mà cũng không có những thói quen kiểu cậu ấm cô chiêu, trước đây nhưng cô gái mà con trai tôi quen đều ngoan ngoãn điệu đà, làm gì được ngoan ngoãn như Tinh Không chứ!”

Thẩm Chi Diệu cũng chỉ khẽ cười lịch sự, nét mặt thờ ơ dường như không có chút hứng thú gì với lời ông ta nói, người đàn ông cũng nhìn ra mà dừng chủ đề câu chuyện ở đó, Amada đứng lúc tiếp lời nói thêm vào mà chuyển chủ đề câu chuyện.

Ăn cơm xong, Thẩm Chi Diệu và hai người đi ra từ nhà hàng, bên ngoài ánh sáng mặt trời âm áp đang chiếu trên cao.

Mọi người đều quay về công ty mình, trong lúc đang cùng nhau đi về phía bãi đỗ xe thì điện thoại của người đàn ông trung niên liền đổ chuông, ông ta nhìn số máy gọi đến, lập tức bắt máy.

Là điện thoại của con trai, mở miệng ra là đã đòi tiền, ông ta bực mình lên tiếng mắng: “Đồ tiểu tử đáng chết, ba đưa cho mày mấy cái thẻ đều dùng hết rồi à, mày thấy ba mày chưa phá sản nên chưa chịu thôi giờ trò à?”

Chàng thanh niên ở đầu dây bên kia cũng không phản bác, nói về thân nhiên như chẳng thiết tha gì: “Ba, con tới lúc dùng tiền chứ phải không đâu, cô gái ngày hôm trước con nói với ba ấy ba có nhớ không? Cô ấy chẳng phải là người thừa kế của Thẩm gia à? hôm nay con tới trường cô ấy thăm cô ấy, nhưng hình như bị ốm rồi, con định lấy từ chỗ ba ít tiền mua cho cô ấy ít đồ bổ dưỡng, nhưng bây giờ có ít tiền mà ba cũng xót, ngộ nhớ cô ấy lại vì điều này mà coi thường con thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Chủ Yếu Cháu Sợ Chú Hai

Người đàn ông nghe lí do của con trai liền im lặng, liếc mắt nhìn Thẩm Chi Diệu đang đi phía trước, hạ thấp giọng nói nhỏ: “Đợi ba gửi tiền cho mày, đồ tiểu tử thôi, tốt nhất là đừng có lừa ba, bằng không ba lột da mày!”

Nói vài câu sau đó ông ta liền cúp máy, nhanh chân đuổi theo Thẩm Chi Diệu, thở dài một tiếng: “Thằng tiểu tử nhà tôi cũng coi như là hiểu chuyện, vừa nãy nó nói với tôi là đi thăm Tinh Không, nó nói Tinh Không ốm rồi, con trai tôi tuy có phần ham chơi nhưng rất biết chăm sóc con gái, Tinh Không khi nào về ăn Tết? Để con trai tôi cùng đi với cô ấy đi, dù sao thì nó cũng phải quay về.”

Ánh mắt Thẩm Chi Diệu không hề biến đổi, anh lẳng lặng mở cửa xe ra, trước khi lên xe anh quay đầu nhìn người đàn ông đó.

“Vậy thì cảm ơn Đồng tổng, phiền lệnh công tử chăm sóc Tinh Không một chút.”

Người đàn ông cười ha ha: “Khách sáo gì chứ, mọi người cũng thân thiết như vậy, việc của bọn trẻ cứ để tự bọn chúng đi, chúng ta lớn rồi cứ mặc kệ bọn chúng, chúng ta cũng chỉ dạy bảo hướng dẫn chúng thôi, anh thấy có đúng không?”

Thẩm Chi Diệu cũng chỉ khẽ cười đáp lại, nói tạm biệt với ông ta rồi lái xe đi.

Amanda nhìn qua cửa xe, cuối cùng không nhịn được nữa mà quay đầu lại nhìn anh.

Cô hỏi: “Có cần gọi một cuộc điện thoại cho phía trường ở đó không ạ? Bảo bọn họ chăm sóc tiểu thư?”

Thẩm Chi Diệu thần sắc lạnh lùng, anh lắc đầu: “Không cần đâu, cô ấy sẽ không chịu đâu, ngược lại còn trách tôi lảm chuyện.”

Amanda nghe ngữ khí anh nói liền thấy được sự trách oán, cô mím môi lại rồi mới lại nói anh: “Rõ ràng là lo lắng mà còn cố che giấu.”

Một câu nói của Amanda khiến cho Thẩm Chi Diệu tức giận rồi.

Đi được nửa đường liền thả cô xuống, tự mình về biệt thự.

Cô đi giày cao gót, mặc một bộ quần áo công chức mỏng manh, đứng co ro ở trên đường gió lạnh.

Cô cũng chẳng để ý tới hình tượng nữa mà quăng chiếc giày về phía anh, mắng anh là đồ khốn!

Thẩm Tín Dương cắn com khá muộn, tới khi Thẩm Chi Diệu về tới nơi cũng đã gần hai giờ rồi, ở căn biệt thự bữa trưa cũng vừa mới được dọn ra.

Nhìn thấy anh quay về, Thẩm Tín Dương gọi người làm mang bát đĩa thêm ra cho anh.

Vừa nãy nói chuyện lảm ăn, cơ bản chỉ có uống trà, nhìn những món ăn thường ngày trên bàn anh cảm thấy khá đói, liền lập tức ngồi xuống ăn.

Thẩm Tín Dương cảm thấy trong nhà chỉ có hai người đàn ông bầu không khí rất kì lạ, ông thở dài: “Con bé nha đầu Tiểu Tinh đó, Tết nhất rồi cũng không nói là về hay không về, nó không ở nhà, căn nhà cảm thấy thật trống trải.”

Thẩm Chi Diệu gấp một miếng thức ăn đặt vào bát Thẩm Tín Dương: “Con bé giờ chịu đựng giỏi rồi, năm mới cũng không về đâu.”

Thẩm Tín Dương nhìn anh nói: “Chẳng thế à, vừa nãy nó gọi điện cho ta nói rằng cái gì mà đi làm thêm kiếm tiền, con thấy có có nực cười không? Thẩm gia chúng ta cần nó kiếm tiền à? nói ra người ngoài nghe được họ lại cười cho thối mũi!”

Thẩm Chi Diệu nheo mày lại nhìn: “Cô ấy đi làm thêm?”

Thẩm Tín Dương gật đầu: “Đúng thế, con bé nha đầu đó nói với ba gì mà đi làm nhân viên đứng kiệu tiếp tân ấy, chẳng phải là mặc váy rồi đứng cầm đồ cho người ta cất bằng rôn khai mạc đấy à? trời mùa đông lạnh thế này mà con bé đó cứ nhất quyết đòi đi, nói với ba rằng một buổi sáng một trăm tệ, mà một trăm tệ thì mua được cái gì chứ!”

Thẩm Chi Diệu nhìn bộ dạng phần nộ của Thẩm Tín Dương lúc này anh mới bấu môi.

“Ba, chẳng phải lúc trước ba nói cô vũ Tinh Không ra ngoài để độc lập à?”

Thẩm Tín Dương nheo mày lại: “Ba bảo nó độc lập chứ có bảo nó đi chịu khổ đâu!

Đi làm thuê cho người ta thì người ta coi ra gì chứ! nếu là con trai thì thôi cũng kệ, Hiền Trình Tiến ở ngoài mà bị người ta đánh gãy chân ba cũng không hỏi một câu nhưng Tiểu Tinh thì không được, nó con gái lại một mình, sau này tìm một người đàn ông tốt gả đi là được rồi, việc của công ty cũng không cần nó lo lắng, ta thực sự vẫn không yên tâm về nó, con bé nha đầu đó, nhìn bề ngoài thì có vẻ như ghê ghớm lắm không ai bắt nạt được, nhưng thực tế thì sao chứ, chỉ được cái bề ngoài còn con người bên trong thì không hề mạnh mẽ, giống hệt với người cha của cô.”

Thẩm Chi Diệu hơi cúi đầu xuống, mím môi không nói gì.

Thẩm Tín Dương lại thở dài: “Con bé nha đầu đó hay là bị cảm rồi, vừa nãy nói chuyện giọng cũng không còn bình thường nữa, lại còn giả vờ với ba, một mực nói không sao, haiz, lúc trước ba cũng vì bị nó cầu xin mãi thấy phiền phức nên mới đồng ý cho nó đi xa như thế, đúng là sai lầm mà, sao ba lại nghe theo nó chứ!”

Vừa ăn cơm Thẩm Tín Dương càng nghĩ càng thấy có gì đó sai sai.

Đột nhiên ông đập tay xuống bàn gọi người làm “Cầm điện thoại tới đây cho tôi, tôi phải giục nó mau mau quay về, lúc này là lúc nào rồi mà còn ở bên ngoài lưu lạc thế chứ, nó mà dám không về nhà ăn tết tôi bay tới đó lôi nó về!”

Nhìn Thẩm Tín Dương cầm điện thoại, vừa mắng vừa dỗ dành nhưng cuối cùng vẫn không có được câu trả lời chính xác.

Thẩm Tín Dương đập tay xuống bàn, sau đó xoa xoa tay về bất lực rồi đưa điện thoại cho Thẩm Chi Diệu đang ngồi lặng lẽ ăn cơm bên cạnh.

“Con nói với nó đi, con bé nha đầu đáng chết này nói thế nào cũng không được.”

Thẩm Chi Diệu đờ người ra. Mãi mới cầm lấy điện thoại, đặt lên gần tai, nghe thấy giọng nói Thẩm Tinh Không ở đầu dây bên đó truyền tới tai.

“Ông nội cháu không nói chuyện với ông nữa, cháu đun nước đang sôi rồi, cháu không sao, mọi chuyện vẫn ổn, mấy ngày nữa cháu sẽ quyết định xem về hay không về, cháu chủ yếu là sợ chú Hai, cháu về rồi, chú ấy chắc gì đã vui về, cháu ở đây cùng với bạn học cháu vài hôm nữa, ông ời cháu cúp máy đây nhé, ông nội?”

Thẩm Chi Diệu khuôn mặt không nét biểu cảm liền tắt máy luôn, vứt xuống bàn.

Thẩm Tín Dương nhìn anh: “Sao thế? Vẫn không về?”

Thẩm Chi Diệu đặt đĩa xuống, cầm lấy giấy ăn lau miệng, trong lòng anh cảm thấy vô cùng không vui vì câu nói: “Chủ yếu là cháu sợ chú Hai.”

Anh nhìn đồng hồ, cũng sắp tới cuộc họp buổi chiều rồi, anh đứng lên nhìn Thẩm Tín Dương, nói thờ ơ: “Kệ con bé đi, không về chúng ta càng yên tĩnh. Ba, con phải về công ty họp đây, hôm khác con lại tới.”

Thẩm Tín Dương nhìn anh, trong lòng nghĩ hai người này đúng là không ưa gì nhau.

Chú cháu sao lại thành ra như vậy chứ?

Lái xe đi ra khỏi căn biệt thự cổ của Thẩm gia, Thẩm Chi Diệu lượn một lúc lâu trên đường, cuối cùng anh dừng lại bên đường, hạ cửa kính xe xuống cho thông khí.

Trong điện thoại, từ giọng nói của cô có thể nghe ra sự ốm yếu của cô, lại còn đun nước nữa, dùng cái gì để đun chứ?

Chắc lại là những loại bếp hay đồ dùng không an toàn, đun nước là để nấu mì đây mà, ốm đau thành ra như thế rồi mà vẫn còn ăm mì.

Anh ngồi đó, trong lòng vừa hỗn loạn vừa bức dọc.

Anh suy nghĩ một lát rồi mới cầm điện thoại lên, gọi đi, sau khi đầu dây bên kia bắt máy anh mới từ từ nói: “Amanda, ở thành phố B có phải có một buổi lễ động thổ của khu thương mại không? Đúng, sắp xếp thời gian cho tôi, tôi muốn qua đó.”

Amanda ngạc nhiên ồ lên một tiếng: “Ông chủ, lúc về có phải đặt vé hai người không ạ?”

Thẩm Chi Diệu đang cầm hộp thuốc lá: “Đặt đi, nếu không dùng tới thì tôi sẽ trừ mười lần lương của em vì cái tội lãng phí tiền công.”

Amanda bấu môi, kìm nén cảm xúc, cô nói một câu biết rồi sau đó liền cúp máy.

Thẩm Chi Diệu ngồi dựa lưng vào ghế đón những cơn gió lạnh mùa đông thổi qua, đôi mắt anh hơi nheo lại sâu hoắm, nhìn không ra sự thay đổi cảm xúc của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Con Tim Cũng Đập Rộn Ràng

Trong lễ động thổ có rất nhiều người.

ở phía sau sân khấu, Thẩm Tinh Không vừa xắn tay áo lên vừa nheo mắt nhìn Triển Lam: “Váy gì mà mỏng thế này không biết, bây giờ nhiệt độ đang âm mấy độ đấy!”

Triển Lam vừa về mặt cho cô vừa nói: “Cô chịu một chút đi, dù sao thì đợi tới lúc cắt băng và lãnh đạo phát biểu xong cũng chỉ tầm 10 phút là kết thúc thôi. 100 tệ, như thế là đáng rồi.”

Thẩm Tinh Không nghe tiếng nhạc chúc mừng ở ngoài, lại nhìn những cô gái trẻ đang ở phía sau sân khấu thay quần áo, cô cảm thấy dễ sinh tồn thực ra không dễ dàng gì, bọn họ tầm tuổi với cô nhưng bọn họ đã đều bước một bước chân vào xã hội rồi.

Đội trưởng đội phục vụ gọi bọn họ bảo chuẩn bị xong chưa, sắp phải lên sân khấu rồi.

Thẩm Tinh Không bắt đầu cảm thấy lạnh, cô co ro, có chút sợ hãi, cô cầm chiếc khay, nhìn Triển lam nói một câu: “Cuộc sống thật khó khăn vất vả.”

Triển Lam cười cô: “Cậu thôi đi, cậu chẳng phù hợp để nói những lời kiểu đó thế nào.”

Thẩm Tinh Không nhăn mặt lại, nghe tiếng nhạc vang lên, tất cả những cô gái như cô đều cùng nhau đi ra ngoài.

Vừa đi Triển Lam còn nhắc nhở cô: “Cậu đừng có mà vấp chân hay đột nhiên làm sao đấy nhé, lát nữa đứng trên đó đều là lãnh đạo và những ông chủ lớn, có lỗi gì là rắc rối to đấy.”

Thẩm Tinh Không lườm cô bạn: “Tớ cũng có phải con ngốc đâu.”

Đi ra ngoài, tất cả mọi người đều choáng hết cả đi.

Phía bên dưới là phòng viên báo chí đang hướng máy ảnh máy quay lên trên, sân khấu đứng khoảng mười mấy người, tất cả đều là những người quyền cao chức trọng, không thì cũng là những người giàu có, đều mặc những bộ vest phẳng lì, cái khí thế này đúng là khiến người ta có phần sợ hãi.

Sau tiếng nhạc quảng cáo là tiếng nói của người dẫn chương trình vang lên, nói rằng lễ thức cắt băng khởi công chính thức bắt đầu.

Tất cả những lãnh đạo và ông chủ đứng thành một hàng, những cô gái kéo tấm băng màu đỏ lên đứng cạnh bọn họ.

Khi Thẩm Tinh Không đi ra, từ phía xa xa cô nhìn thấy một bóng dáng, lúc đó cổ họng cô khô cứng lại, cô cố tự nhủ với bản thân rằng cô nhìn nhầm rồi, không thể nào là anh, cô cũng không dám ngẩng đầu lên, cúi gằm mặt chỉ đi theo người phía trước, cô sợ bản thân mình đi nhầm đường.

Theo thứ tự sắp xếp thì cô đứng trước một người mặc bộ vest màu nâu sẫm, cô càng tiến lại gần người đó cô càng cảm thấy nổi hết da gà lên, đi tới trước mặt người đó, tim cô dường như ngừng đập, cô cúi gằm mặt xuống nhìn vào chiếc kéo đặt trên khay trong tay, cô nói run run: “Tiên sinh, mời cắt băng.”

Người đàn ông đó nhìn cô một lát rồi mới đưa tay ra cầm lấy chiếc kéo, ánh mắt người đó sầm xuống, nhìn chăm chăm vào làn da dưới lớp vải mỏng đang nổi da gà lên của cô, môi mím chặt lại.

Thẩm Tinh Không không dám nhìn người đó, cô có chút hoảng loạn, làm rơi cả quả cầu đỏ xuống đất, cô giật mình, vội vàng đưa tay ra đỡ lấy, Thẩm Chi Diệu cũng đưa tay ra đỡ, hai bàn tay chạm vào nhau, Thẩm Tinh Không run bắn người, nhìn vào bàn tay với những ngón tay dài sạch sẽ đỏ của anh đang nắm lấy quả cầu đỏ đó rồi đặt vào chiếc khay của cô. Cô hít thở cũng cảm thấy khó khăn, khi nghe thấy người dẫn chương trình nói mời lãnh đạo phát biểu cô mới giật mình trở về với thực tại, cô giống như những cô gái khác, nhanh chóng đứng về phía sau những vị khách.

Từ phía sau nhìn anh, cuối cùng cô cũng có thể thả lỏng một chút.

Thân hình anh thực sự rất đẹp, trong số những vị khách ở đó, chắc anh là người trẻ nhất, vóc dáng cao lớn, săn chắc, khuôn mặt anh tú rạng ngời, những

cô gái đứng cạnh cô đều đang hướng ánh mắt nhìn về phía Thẩm Chi Diệu.

Cô ngây người ra suy nghĩ, tại sao anh lại tới đây?

Cô vẫn nhớ trong danh khách các vị khách ban đầu mà cô biết thì không có tên anh mà? khi đó cô còn sợ anh sẽ tới vì trong khu thương nghiệp này sẽ có siêu thị của Thẩm gia nhưng sau khi xem qua danh sách không có tên anh cô mới yên tâm, ai mà biết được anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây!

Cô không dám nhìn sắc mặt anh, nhưng chắc là cũng rất khó coi, đột nhiên anh tới đây thế này không phải là tới hỏi tội thì cũng là tới để bắt cô về nhà ăn Tết.

Bất luận là hỏi tội hay bắt về thì cô sẽ đều có kết cục thảm...

Cổ họng Thẩm Tinh Không khô lại, cô cố gắng nuốt nước bọt, sao cô lại cảm thấy thời gian trôi đi chậm vậy, mười phút mà vị lãnh đạo kia nói nhảm gì không biết nữa.

Trong mười phút, Thẩm Tinh Không đã khắc cốt ghi tâm vóc dáng của Thẩm Chi Diệu trong đầu mình.

Cơ thể anh cường tráng, cao lớn, săn chắc, mấy đêm liền anh đã thăng thấn đối với cô, có những sự tiếp xúc thân mật nhất, hai người đã như hòa vào nhau như vậy, điều khó khiến cho cô mỗi khi nhìn thấy anh liền không không chế nổi mà nhớ tới giọng nói khàn khàn vào cơ thể săn chắc, ấm nóng đó của anh.

Cô cảm thấy bản thân mình như điên rồi...

Cuối cùng cũng kết thúc, cả đội cùng nhau rời khỏi sân khấu, Thẩm Tinh Không không còn cảm thấy lạnh nữa, vừa vào tới sau sân khấu, tất cả mọi người đều tìm áo khoác mặc vào, kêu lạnh kêu khổ, Thẩm Tinh Không đặt chiếc khay xuống như một cái máy, cô đơ người ra không nghe thấy Triển Lam đang gọi cô.

Triển Lam xua xua tay trước mặt cô, khoác áo lên người cho cô: “Cậu làm gì mà ngây người ra thế Tinh Không, vốn cứ tưởng cậu không phải là kẻ chết vì trai đẹp nhưng không ngờ cũng thế này, có điều cũng phải nói thật, người đàn ông đứng phía trước cậu ấy, đúng là đẹp trai thật, đặc biệt nổi bật khi đứng một hàng với những ông già khảm khú đó, haiz không ai là không liếc nhìn.”

Cô gái đứng bên cạnh cũng chạy tới thêm vào: “Đúng thế đúng thế! Đẹp trai chết mất, không biết tên là gì, mở công ty gì nữa.”

Thẩm Tinh Không nhìn bọn họ đang bàn tán sôi nổi, cô chỉ muốn nhanh chóng nhận lấy tiền và rời đi, nhìn thấy đội trưởng cười ha ha đi vào, cô và Triển Lam đều bước về phía đó.

Đội trưởng vỗ vỗ tay, vừa cười vừa nói: “Các bạn, tiền thù lao hôm nay không phải là 100 tệ, phía tổ chức rất hài lòng với biểu hiện của chúng ta nên đã tăng thù lao, mỗi người năm trăm tệ.”

Thẩm Tinh Không nghe thấy tiếng hò reo của các cô gái đứng bên cạnh, trong lòng cô lơ mơ cảm thấy có sự chảnh lạnh.

Quả nhiên, đội trưởng tiếp tục nói: “Sau khi khu thương mại được xây dựng và mở cửa sẽ cần rất nhiều nhân viên bán hàng, tiếp thị và có rất nhiều việc làm thêm, mọi người đều có khả năng như vậy chắc chắn sẽ có cơ hội, đội lát nữa sẽ có tiệc chúc mừng, phía tổ chức nói chúng ta cũng có thể tới tham gia, ăn cơm, tới lúc đó mọi người sẽ có cơ hội quản cáo bản thân!”

Thẩm Tinh Không nhìn các cô gái đang háo hức, cô kéo tya Triển Lam: “Đột nhiên lại có nhiều chuyện tốt thế, tớ cứ cảm thấy lo lo....hay là chúng ta cầm tiền rồi đi đi.”

Triển Lam suy nghĩ vài giây rồi thấp giọng nói: “Một đám sói già háo sắc, đa phần thấy chúng ta còn trẻ tưởng hám tiền, chắc là muốn ăn rau sạch đây, có điều chúng ta ở lại, tiết kiệm được bữa tối, he he, đội lát nữa chúng ta cứ ăn cơm trước đã, coi như là bổ sung năng lượng cho cả buổi sáng.”

Thẩm Tinh Không nhìn cô bạn: “Cậu nghĩ đơn giản thật đấy, đã đi tới đó rồi thì sao còn dễ dàng rút lui mà không thiệt hại gì.”

Triển Lam ấn tay vào trán cô: “Cậu ngốc à, cậu không muốn thì ai ép được cậu chứ? cứ đi theo tớ ăn cơm là được rồi, chúng ta phải biết tự bảo vệ lấy mình, ai dám làm liều chứ?”

Thẩm Tinh Không vẫn còn do dự, liền thấy Triển Lam giơ tay lên, lớn tiếng báo với đội trưởng: “Đi, em với Tinh Không cũng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Không Liên Quan Tới Tớ

Bữa tiệc chúc mừng được tổ chức trên một tầng của khách sạn.

Cả một tầng được thuê trọn, rất lớn, đứng ở phía bên này mà gần như không nhìn rõ phía bên kia.

Thẩm Tinh Không và Triển Lam là hai người khác biệt nhất, những cô gái khác đều có tính toán và đi mua ngay cho mình những bộ quần áo mới để thay ra, xanh xanh đỏ đỏ hết lượt, vốn đã trẻ trung xinh đẹp bây giờ cứ đi qua đi lại ở nơi thế này tuy nhìn còn non nớt nhưng cũng chỉ xem như là những nét trang trí cho buổi tiệc thôi. Rất nhanh, mỗi cô gái đều bắt chuyện hoặc tìm được đối tượng nói chuyện cùng, ở nơi này, khắp nơi đều là những người thành đạt có tiếng tăm – đều là kim quy cả.

Thẩm Tinh Không và Triển Lam thì chỉ tập trung vào việc ăn, Triển Lam liên tục gấp thức ăn, vừa nhai vừa nói: “Bà nội ơi, cậu nói xem bọn họ chỉ nói chuyện mà không ăn có phải là lãng phí không, cậu nói xem quyết định của tớ có phải là rất đúng đắn không, ngon quá đi mất.”

Thẩm Tinh Không liếc nhìn cô bạn: “Thôi đi, cậu thì chỉ biết có ăn thôi, cậu không đi làm quen với một vài người xem biết đâu lại có cơ hội tốt, tới lúc cậu tốt nghiệp rồi cũng có thể đỡ mất công.”

Triển Lam liếc nhìn phía không xa có một đôi nam nữ đang có vẻ thân mật với nhau, cô gái đó học cùng khóa với bọn họ, người đàn ông chân tay sờ mó lung tung vào người cô gái mà cô ta cũng vẫn cười đong đưa, Triển Lam khẽ cười khinh bỉ rồi nhìn Thẩm Tinh Không: “Thôi từ cứ ăn no đã, ăn no rồi thì về kí túc, muộn quá lại không có xe bus.”

Thẩm Tinh Không nhìn ánh mắt thuần khiết không chút tính toán của Triển Lam, cô cảm thấy những lời nói vừa nãy của mình dường như thiếu tôn trọng bạn, cô gấp một miếng thức ăn đặt vào bát Triển Lam rồi cười nói: “Ừm, chúng ta ăn hết rồi cùng nhau đi về.”

Triển Lam liếc nhìn Thẩm Tinh Không: “Thôi đừng có xum xoe nữa, cậu ngốc nghếch vậy không biết sau này tốt nghiệp có thể làm gì nữa, mà tớ nghi ngờ lắm, liệu sau này cậu có bị người khác lừa rồi đem bán đi mất không.”

Thẩm Tinh Không hức một tiếng, trừng mắt nhìn Triển Lam.

Triển Lam đang ăn, đột nhiên hắt cằm ra hiệu cho cô: “Mau nhìn xem, đó chẳng phải là ông chủ đẹp trai mà đứng trước cậu lúc sáng à? bị quán lấy rồi, Kế Hoa chứ ai, ra tay đúng là nhanh thật.”

Thẩm Tinh Không quay đầu sang nhìn liền nhìn thấy Thẩm Chi Diệu mặc trên người một bộ lễ phục màu xám bạc đứng ở phía không xa, đứng bên cạnh anh là một cô gái xinh đẹp, tới mức khiến người khác không dám nhìn thẳng, cô gái đó là Kế Hoa – học ở khoa ngoại ngữ, nổi tiếng tham vọng, bây giờ cô ta đang đứng cạnh Thẩm Chi Diệu, nụ cười của cô ta uyên chuyển, đong đưa.

Thẩm Tinh Không đột nhiên nắm chặt lấy chiếc cốc, cô thờ dòn đập, nói về tức giận: “Cái gì đấy! ở cái nơi đông người thế này mà không biết giữ thái độ trang nghiêm một chút!”

Triển Lam cười cô: “Ủa ôi, kinh chưa! Trong căn phòng này ở đâu chẳng là người như thế, sao không thấy cậu nổi nóng, sao thế, nhìn anh chàng đẹp trai đó không vừa mắt hay là nhìn Kế Hoa không vừa mắt?”

Thẩm Tinh Không lấy đĩa chọc chọc vào miếng bánh ga tô trong đĩa, hức một tiếng rồi nói: “Liên quan gì tới tớ chứ, tớ cũng giống như cậu, coi thường những cô gái muốn đi theo những con đường tắt như vậy! không biết tự yêu lấy mình!”

Triển Lam ghé sát người vào cô: “Sao nghe cứ như là đang ghen tỵ thế, nói thật lòng nhé, anh chàng đó đúng là hấp dẫn thật đấy, nếu như cậu bị tiếng sét ái tình đánh trúng đầu rồi thì qua đó nói chuyện đi, chúng ta không phải là tham tiền của anh ta, mà là vì tình cảm, cậu đi không? Đi thì tớ đi cùng cậu?”

Thẩm Tinh Không lườm cô bạn: “Ai ghen tỵ! Lại còn vì tình cảm, cậu không sợ Kế Hoa sẽ cho chúng ta một trận à, thôi bỏ đi, anh ta muốn nói cùng ai nói cái gì cũng chẳng liên quan tới tớ.”

Triển Lam nhìn bộ dạng đó của cô thấy có chút kì lạ, liền hức một tiếng: “Thẩm Tinh Không, nói thật lòng nhé, mặt cậu giống như một cái máy ấy, trong lòng cậu nghĩ gì nó hiện hết ra mặt ấy, không che giấu được gì đâu, trong mắt cậu rõ ràng đang có hai chữ ‘ghen hận’ kia kia.”

Thẩm Tinh Không đẩy cô bạn ra: “Làm gì có!”

Triển Lam cười ha ha: “Thôi thôi được rồi không trêu cậu nữa, da mặt mỏng thật đấy, đỏ hết lên rồi kia. Cậu dính tình yêu sét đánh với người đó thật đấy à? không được đâu đấy, chúng ta vẫn còn nhỏ, lại không có gia thế, rất dễ bị bọn họ chỉ coi như đồ chơi thôi, cách xa bọn họ một chút vẫn hơn.”

Thẩm Tinh Không nhìn Thẩm Chi Diệu lịch sự, trang nhã đứng nói chuyện với Kế Hoa, lại còn khẽ cười, cô nhìn mà thấy tức giận, chiếc đĩa không ngừng được chọc vào miếng bánh ga tô vô tội cho tới khi nát ra, cô hức một tiếng rồi nói: “Đừng thế! Đây là đồ khôn!”

Triển Lam nhìn miếng bánh ga tô của cô: “Được rồi được rồi! đừng có làm tội miếng bánh nữa, tớ đi vào nhà vệ sinh một lát, cậu có đi không? Tớ quay lại rồi chúng ta xem thế nào về thôi.”

Thẩm Tinh Không vẫn đang hướng ánh mắt về một phía nào đó, cô nói: “Tớ không đi đâu, tớ ở đây đợi cậu, mau lên rồi còn về.”

Triển Lam nhìn cô cười cười rồi rời đi.

Thẩm Tinh Không nhìn Thẩm Chi Diệu và Kế Hoa vẫn đang nói chuyện vui vẻ dường như chưa kết thúc được, trong lòng cô cảm thấy rất rối, cô nghĩ,

nhìn bộ dạng anh chắc là tới giải quyết công việc và tới tìm các em xinh đẹp chứ làm gì phải tới tìm cô....

Nhìn một lúc, sau đó điện thoại cô liền đổ chuông, cô cúi đầu xuống nhìn, người đàn ông đó là Đồng Đông Thăng – người lần trước đi tụ tập với Mẹ Mễ, anh ta không biết từ đâu mà có được số điện thoại của cô, có việc hay không có việc gì cũng cứ thích tìm cô.

Cô không muốn nhận, đang định tắt máy đi thì liền nhìn thấy Thẩm Chi Diệu đang nhấc chân lên đi về phía mình.

Con tim cô đập thình thịch, cô vội vàng bắt máy, giả vờ như đang rất bận và đứng lên rời đi, cô nói với người ở đầu dây bên kia: “Có việc gì vậy?”

Đồng Đông Thăng cười cười: “Tình Không à? nghe thầy giáo nói các em đi làm thêm trong buổi khởi công khu thương mại à? anh lái xe đi đón em nhé, muộn thế này rồi, em con gái đi về không an toàn.”

Thẩm Tình Không ghét nhất loại công tử bột kiểu này, bản thân đã không có khả năng kiếm tiền mà vẫn xa hoa mấy tuần lại đổi một chiếc xe, bình thường cô chẳng quan tâm tới anh ta làm gì, nhưng tối nay, cô liếc mắt lên nhìn, mới phát hiện Thẩm Chi Diệu lại bị những cô gái kia quần lấy, cô gái đó còn nắm lấy cổ tay của Thẩm Chi Diệu lắc đi lắc lại, làm ra vẻ nũng nịu.

Thẩm Tình Không trong lòng lại thêm một cục tức, cô hậm hực nói với Đồng Đông Thăng: “Được, vậy anh mau tới đi, chúng tôi đang ở cửa khách sạn Từ Kim.”

Đồng Đông Thăng thấy có chút bất ngờ khi cô đồng ý ngay như vậy, anh ta liền đạp chân ga, tăng tốc, nói vui vẻ: “Được, anh tới ngay đây!”

Thẩm Tình Không cúp máy, cảm thấy bản thân mình thật vô vị, cô đang làm cái gì đây, đúng lúc này Triển Lam quay lại, Triển Lam khoác tay vào tay Thẩm Tình Không nói: “Cậu ăn no chưa? Chúng ta chuẩn đi?”

Thẩm Tình Không liếc nhìn Thẩm Chi Diệu, anh dường như không chịu được nữa rồi, liền bỏ lại cô gái đó và đi về phía cô.

Thẩm Tình Không vừa sợ lại vừa tức, cô kéo tay Triển Lam chạy đi.

Đi ra khỏi đại sảnh, Triển Lam và cô đều thở hồng hộc, hơi lạnh bay ra cả từ miệng. Triển Lam cười: “He he, Sao tớ cứ cảm thấy có gì đó sai sai, người đàn ông đó hình như là muốn đi tới tìm cậu ấy? tớ mới vào có nhà vệ sinh một lát, cậu đã dùng chiêu trò gì để cho anh ta bỏ Kế Hoa lại mà chú ý tới một cọng cỏ như cậu thế?”

Thẩm Tình Không véo cô bạn một cái: “Tớ là cọng cỏ? đẳng cấp của tớ kém Kế Hoa nhiều thế cơ à?”

Triển Lam cười ha ha xoa đầu cô: “Không nhiều không nhiều, chỉ là trước mỗi vấn đề hai người có những cách nhìn nhận và xử lý khác nhau, có điều dường như cậu kém hơn cậu ta về cái khoản quyền rũ...”

Thẩm Tình Không như tay về phía Triển Lam: “Đồ Triển Lam đáng chết! Tớ móc mắt cậu ra bây giờ, đúng là chẳng biết nhìn người gì cả!”

Trong lúc hai người đang đùa nhau thì xe của Đồng Đông Thăng được lái tới, Thẩm Tình Không nghi ngờ rằng anh ta chắc chỉ ở gần đây thôi, bằng không dù có đi máy bay cũng không thể nhanh như vậy được.

Nhìn ra sự hoài nghi của cô, Đồng Đông Thăng đỗ chiếc xe Porsche màu bạc của mình lại, thò đầu ra nhìn Thẩm Tình Không: “Mau lên xe đi, trên xe ấm hơn, anh đi tới trường em thì thầy giáo bảo em ở đây, anh đã lượn vài vòng quay đây, nghĩ là đợi để đón em, tránh để em bị lạnh.”

Triển Lam đứng bên cạnh co ro lại, ra vẻ rất lạnh: “Được rồi đây, bọn này gọi xe về cũng được chứ sao, cậu nói như làm như Tình Không có gì đó với cậu không bằng!”

Thẩm Tình Không nhìn Triển Lam, lại nhìn Đồng Đông Thăng, cô hơi rụt rè, do dự.

Thực ra cô không thích con người Đồng Đông Thăng, cũng nhìn ra rằng anh ta không chỉ đơn thuần là có thiện cảm với cô, cô nghĩ nếu như ngồi lên xe anh ta liệu anh ta có nghĩ bản thân cô có ý gì hoặc là cô lại phải đáp trả anh ta gì đó...

Cô lại thấy hối hận vì lúc nãy đã bắt điện thoại và còn đồng ý để anh ta tới đón...

Đang do dự, Triển Lam thì suýt xoa vì lạnh, quay ngang quay dọc thế nào rồi lại quay ra nói với Thẩm Tình Không: “Woa, Tình Không, cái anh chàng đẹp trai kia cũng ra tới đây rồi này, không phải là tới tìm cậu đây chứ?”

Thẩm Tình Không giật mình sợ hãi, cô quay đầu lại, liền nhìn thấy Thẩm Chi Diệu cũng đang từ đại sảnh bước ra, đảo mắt nhìn bốn phía, đợi tới khi phát hiện ra cô thì sắc mặt anh đã sầm xuống đáng sợ.

Đồng Đông Thăng nghe nói tới anh chàng đẹp trai tới tìm Thẩm Tình Không liền vội vàng nhìn theo, khi nhìn thấy Thẩm Chi Diệu anh ta nhất thời cũng không nghĩ ra là ai, anh ta lập tức bước xuống xe, đẩy Thẩm Tình Không vào trong: “Mau lên xe, trời lạnh quá! Anh không làm gì hai em đâu, đều là người quen, bạn bè cả, anh tiễn em về thôi, tuyệt đối không có ý gì cũng không làm gì cả, như thế đã được chưa?”

Thẩm Tình Không nhìn ánh mắt như muốn giết người của Thẩm Chi Diệu, cô co người lại trốn trong xe.

Con tim cô đang đập lên như trống dồn, anh đi ra làm gì? Chẳng phải anh đang nói chuyện với Kế Hoa rất vui vẻ à, chẳng phải là giả vờ không biết cô

sao, bây giờ lại đi ra đây dọa cô làm cái gì.

Thẩm Tinh Không cảm thấy bản thân thật mâu thuẫn, vừa hi vọng anh đuổi theo vừa không muốn anh đuổi theo....

Cô cũng không biết bản thân bị làm sao nữa.

Đồng Đông Thăng đạp chân ga một cái là chiếc xe liền vèo đi.

Cô liếc trộm về phía sau nhìn anh, Thẩm Chi Diệu đứng ở cửa, nhìn về hướng chiếc xe rồi đi, không hề chạy đuổi theo, cũng không hề có ý quay đầu đi vào.

Con tim cô lúc này đang trống rỗng, rốt cuộc anh có ý gì?

Suy nghĩ linh tinh suốt chặng đường, cô nhìn con đường xa lạ liền đập tay vào ghế hỏi Đồng Đông Thăng: “Đây không phải là đường về trường chúng tôi, anh đưa chúng tôi đi đâu?”

Triển Lam cũng nói: “Này, anh đã nói là sẽ không làm gì linh tinh thế này là thế nào? Hai người chúng tôi cũng đánh được anh đấy, tôi nói cho anh biết tôi cũng từng học taekwondo đấy!”

Đồng Đông Thăng liền cười rồi nói: “Hai người nghĩ gì thế? Anh muốn đưa các em đi ăn đồ ăn đêm thôi, kiểu tiệc tùng như vừa nãy ăn không no làm sao được, các em muốn ăn vịt nướng hay là canh gà?”

Triển Lam hức một tiếng: “Anh nhầm rồi, hai người chúng tôi ăn no tới mức còn muốn nôn ra ấy, không hứng thú với mấy món anh vừa nói đâu.”

Đồng Đông Thăng nhếch cười về phía mai rồi nhìn Thẩm Tinh Không: “Đi cũng đã đi tới đây rồi, thôi thì ăn cùng anh đi, buổi tối anh chưa ăn cơm, ăn xong anh đưa các em về có được không?”

Triển Lam lườm anh ta: “Đồng thiếu gia, lần sau trước khi anh đưa ra quyết định thì nói với hai người chúng tôi một tiếng có được không hả?”

Đồng Đông Thăng gật đầu lia lại: “Đương nhiên rồi, chúng ta đi ăn đồ nướng nhé, trời này ăn đồ nướng thì ngon phải biết.”

Hai người không nói gì, Thẩm Tinh Không chỉ ngậy người ra nhìn ra ngoài phía cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Đồ Nha Đầu...em Không Nhớ Anh Sao?

Bữa ăn đêm đó kéo dài hơn hai tiếng, Thẩm Tinh Không và Triển Lam đều buồn ngủ muốn chết, Đồng Đông Thăng không chịu tha cho bọn họ, nói từ những chuyện quốc tế chiến sự tới cả giá mớ rau, con người này đúng là giỏi tán dóc, cô và Triển Lam đều phải chịu thua anh ta.

Nhìn đồng hồ sắp chín giờ rồi, Triển Lam vỗ tay vào người Đồng Đông Thăng vẫn còn đang muốn gọi thêm đồ ăn: “Người anh em, hôm nay muộn quá rồi, tôi và Tinh Không đã đứng cả một ngày mệt lắm rồi, mong anh tha cho chúng tôi về nhà ngủ có được không?”

Đồng Đông Thăng nhìn Thẩm Tinh Không buồn ngủ sắp riu hết cả mắt lại liền cười cười: “Được, vậy hôm khác chúng ta lại gặp nhau, bây giờ anh sẽ đưa hai cô gái xinh đẹp về kí túc.”

Thẩm Tinh Không vừa nghe thấy cuối cùng cũng có thể rời đi rồi, cô liền tỉnh táo hơn đỡ Triển Lam đứng lên, bước vào xe.

Trên đường đi về phía chiếc xe, Triển Lam ghé miệng vào tai cô nói: “Chiếc xe đó nghe nói giá khoảng hơn 100 vạn, với thu nhập một ngày 100 tệ của chúng ta cậu thử tính xem phải mất bao lâu chúng ta mới mua được một chiếc?”

Thẩm Tinh Không không giỏi toán nhưng nhăm nhăm một lát cô liền chớp chớp mắt nhìn Triển Lam: “Mười năm chúng ta cũng không có được số lẻ của nó!”

Triển Lam gật đầu với khuôn mặt đau khổ: “Đều là sinh viên đại học năm nhất, khoảng cách đã lớn thế này rồi, tớ nói này Tinh Không, hay là cậu suy nghĩ về con người này đi, tuy anh ta cũng không phải là người tốt đẹp lắm nhưng anh ta có cái gì vừa to vừa dày.”

Thẩm Tinh Không diu Triển Lam: “Tớ thích đạp xe đạp hơn, vừa bảo vệ môi trường, vừa giảm béo, he he, cậu thích thì người đàn ông đi xe porsche để lại cho cậu đấy.”

Triển Lam gõ vào đầu cô một cái: “Nghĩ cái gì thế? Người đàn ông đi xe đó đã là cái gì? Tớ tìm một người đàn ông đi trực thẩn cơ, đúng là tầm nhìn nông cạn!”

Thẩm Tinh Không và Triển Lam hai người ở phía sau cười ha ha, Đồng Đông Thăng đi phía trước thấy vậy liền quay đầu lại nhìn hai người, cười rồi hỏi: “Hai người đẹp cười gì đấy? nói cho anh nghe với?”

Triển Lam đáp lại anh ta không chút khách sáo: “Có biết người mà cứ mở miệng mở miệng ra gọi người đẹp thì người ta gọi là gì không?”

Đồng Đông Thăng nhìn Triển Lam nói: “Là người lịch sự và có con mắt chứ sao?”

Triển Lam gật đầu: “Đúng thế, những người bán quần áo vỉa hè ấy đều là những người lịch sự và có con mắt, chả biết thật giả thế nào mà gặp ai cũng người đẹp người đẹp.”

Thẩm Tinh Không gục đầu vào vai Triển Lam cười ha ha, nụ cười của Đồng Đông Thăng thì gương ép, nhưng vẫn cố cười với hai người, mở cửa sau xe ra: “Bán quần áo vỉa hè thì bán quần áo vỉa hè, anh nói đều là thật, hai em đúng là người đẹp mà, được đưa hai em về anh cảm thấy rất vinh dự.”

Triển Lam dựa vào Thẩm Tinh Không, cả hai đều bụm miệng cười trộm.

Trên đường về hai người đều dựa vào nhau mà ngủ, cuối cùng cũng về tới trường, chiếc xe hơn 100 vạn tiến vào cửa, cũng không có thẻ vào, bảo vệ nhìn thấy thẻ học sinh liền cho bọn họ vào.

Đi thẳng vào tới tòa kí túc, Thẩm Tinh Không khi bước xuống xe theo bản năng cô đảo mắt nhìn bốn phía, không có gì cả, trong lòng cũng không nói rõ được là yên tâm hay là thất vọng. Nói chung và cảm thấy trống vắng, cô hơi co người lại vì lạnh, quàng tay vào Triển Lam nhìn Đồng Đông Thăng nói: “Cảm ơn đã đưa chúng tôi về, tạm biệt.”

Đồng Đông Thăng vốn còn muốn nói vài câu với cô nhưng nhìn cô có vẻ mệt mỏi nên cũng chỉ biết nói lần sau lại gặp.

Thẩm Tinh Không cũng không có chút hứng thú gì, cô nói cô buồn ngủ lắm rồi phải mau về phòng.

Cô và Triển Lam đi vào tòa kí túc, Triển Lam nói với cô: “Người đó đúng là mặt dày thật, không ngờ thiếu gia con nhà giàu cũng kiên nhẫn như vậy. Thẩm Tinh Không, có phải cậu có sức hút mạnh mẽ nào mà tớ không biết không? Anh ta sao giống một con chuột nhìn thấy hũ gạo thế, bám cậu dai như đĩa thế?”

Thẩm Tinh Không bĩu môi, hai tay vỗ vào mặt: “Sức hấp dẫn mạnh mẽ của tớ có được là từ khuôn mặt này này.”

Triển Lam đặt tay lên ngực giả bộ buồn nôn: “Vậy thì tớ biết rồi, hóa ra con người đó có khẩu vị thật đặc biệt mới thích tìm một người khác người như cậu.”

Thẩm Tinh Không đuổi theo Triển Lam muốn đánh cho cô bạn một trận, hai người cứ trêu nhau như vậy rồi chạy lên tầng.

Thẩm Tinh Không cầm chìa khóa mở cửa ra, vừa mới cho chìa vào cô phát hiện cửa mở, cô hốt hoảng nhìn Triển Lam: “Khi chúng ta đi không khóa cửa à? tớ nhớ là khóa rồi mà nhỉ!”

Triển Lam kéo cô ra nói thì thầm: “Hay là có trộm?”

Thẩm Tinh Không có chút sợ hãi liền trốn phía sau Triển Lam.

Triển Lam cầm lấy chiếc chổi dưới đất với tư thế sẵn sàng, cô nuốt nước bọt, đá mạnh chân vào cửa, gầm lên: “Ai ở bên trong!”

Vừa mới mở cửa hai người đều đơ ra.

Trong phòng đúng là có người, mà lại là một người đàn ông.

Bộ vest màu xám bạc, người đó vắt tay sau lưng quay về phía bọn họ, thân hình đó thực sự hoàn hảo.

Thẩm Tinh Không nắm chặt lấy tay Triển Lam, cảm thấy hơi thở của mình dường như bị ngưng lại vậy.

Người đó từ từ quay đầu lại, nhìn Thẩm Tinh Không với ánh mắt lạnh lùng, anh từ từ đưa tay lên, nhìn vào chiếc đồng hồ hàng hiệu trang trọng trên cổ tay, gằn giọng nói lạnh lùng: “Hai giờ đồng hồ rồi, em đã đi đâu?”

Triển Lam ngẩng người ra, nhìn Thẩm Tinh Không với khuôn mặt đỏ bừng, lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Chi Diệu, bộ óc của cô căng ra để nghĩ nhưng vẫn không hiểu, người đàn ông này sao nhìn lại thấy dường như rất thân với Thẩm Tinh Không, hơn nữa mối quan hệ có vẻ cũng không bình thường!

Nhìn Thẩm Tinh Không cúi đầu không nói gì, Thẩm Chi Diệu lạnh lùng nhắc lại: “Anh đang hỏi em đấy, em nghe không rõ hay là không dám trả lời?”

Triển Lam người đàn ông này thật đáng sợ, nhìn ở khoảng cách gần, tuy là rất đẹp trai nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy có cảm giác nghiêm khắc, cứng nhắc, cô cảm nhận thấy tay Thẩm Tinh Không đang run lên, cô quay đầu nhìn sang Thẩm Chi Diệu: “Anh là ai? Sao anh lại vào phòng của chúng tôi?”

Thẩm Chi Diệu nheo mắt lại, lạnh lùng liếc nhìn Triển Lam một cái, hơi ngẩn cảm lên với vẻ oai phong nói gằn giọng từng chữ một: “Cô đi ra ngoài

trước, phòng bên cạnh tôi đã bảo người dọn đi, ở đây chật quá, cô chuyển sang bên đó, cũng là phòng đơn một người một phòng”

Triển Lam kêu a lên, rồi lại nhìn, quả nhiên đồ của cô đều không thấy nữa, cô để Thẩm Tinh Không ở đó, chạy sang phòng bên cạnh, rồi lại chạy về, nhìn Thẩm Tinh Không: “Thực sự cho tớ một phòng đơn rồi, ôi trời ơi, ai có thể nói cho tớ biết thế này là thế nào không? Người này là ai? Thẩm Tinh Không, cậu là ai?”

Thẩm Tinh Không cảm thấy máu trong người mình đang sôi lên, cô ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Chi Diệu, nghiêng răng lại: “Anh dựa vào cái gì mà tới đây làm phiền tới việc học của tôi! Anh sắp xếp đặc biệt thế này vì sợ các bạn họ không biết tôi là ai à? sợ bọn họ không xa lánh tôi à?”

Thẩm Chi Diệu nhìn chăm chăm cô với ánh mắt lạnh lùng, anh nói với ngữ khí đe dọa: “Anh xem ai dám...” Thẩm Tinh Không thực sự không chịu nổi, cô nắm chặt hai tay lạnh: “Anh không thể tha cho tôi à? tôi chịu đựng đủ rồi, Thẩm Chi Diệu, anh còn thế này tôi sẽ đi xa hơn nữa, tôi sẽ ra nước ngoài học.”

Thẩm Chi Diệu vẫn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sâu hoắm, anh hừ một tiếng: “Nếu em thấy bản thân mình có thể đi được thì cứ thử xem”

Thẩm Tinh Không tức tới mức muốn khóc cả đi, Triển Lam đứng bên cạnh vẫn không hiểu hai người này có quan hệ gì với nhau, cô quay lại nhìn cả hai: “Thẩm Chi Diệu? Thẩm Tinh Không? Hai người đều họ Thẩm, là người thân à?...”

Thẩm Tinh Không hít thở một hơi thật sâu rồi cô nói lí nhí: “Là chú của tớ.... Triển Lam, cậu sang phòng bên cạnh đợi một chút, tớ làm rõ chuyện này đã.”

Triển Lam gật đầu, cô nắm lấy tay của Thẩm Tinh Không: “Đừng kích động quá, nếu đã là chú cậu thì...he he...”

Thẩm Tinh Không nhìn cửa được đóng lại, cô mới ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Chi Diệu, ba tháng không gặp, con người anh không thay đổi, tính cách cũng không thay đổi, điều thay đổi có thể là sự tức giận trong ánh mắt anh.

Thẩm Tinh Không ổn định lại cảm xúc, cô nhìn anh: “Anh không có quyền trao đặc quyền cho tôi, tôi cũng sẽ không chấp nhận, anh làm thế này tôi và bạn học sẽ không có cách nào sinh hoạt bình thường được.”

Thẩm Chi Diệu nheo mày nhìn căn phòng xập xệ, vừa chật chội vừa bừa bộn: “Đề em và bạn học em sinh hoạt bình thường? Kí túc thế này là ký túc kiểu gì hả? bốn người ở cùng nhau, bừa bộn tới mức ngay cả chuột gián cũng chẳng thêm vào, Thẩm Tinh Không, nếu như em muốn trốn thì hãy trốn một nơi nó sạch đẹp một chút!”

Thẩm Tinh Không như ngưng thở, cô vút gang tay về phía anh: “Ai trốn anh, đừng ảo tưởng sức mạnh của bản thân!”

Thẩm Chi Diệu đỡ lấy gang tay của cô, nhìn cô tức giận đỏ cả mặt lên, mùa đông, mũi cô đỏ hồng lên, cô mặc trên người một chiếc áo len màu trắng, trên mũ áo còn có những bông hoa tuyết dính ở đó, cô đeo gang tay và chụp tai vào nhìn cô giống như một con thỏ.

Miệng anh khẽ nhếch lên, anh chỉ cảm thấy cục tức trong lòng hoàn toàn hóa thành nước trong phút chốc, anh bước chân về phía trước, nhìn cô, giọng nói anh khàn khàn gọi cô: “Tiểu Tinh, tại sao không về nhà?”

Thẩm Tinh Không nghe giọng anh, hai mắt cô nóng lên, suýt nữa thì rơi nước mắt, cô nắm lấy gang tay của mình, quay mặt đi: “Ghét anh...không muốn nhìn thấy anh, anh mau đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh thêm nữa....”

Thẩm Chi Diệu cảm thấy con tim mình đang mềm nhũn ra, anh tiến lại gần, đưa tay ra vòng qua eo cô kéo cô ôm vào lòng, anh ôm chặt lấy cô, hôn lên đỉnh đầu cô, gọi cô nhẹ nhàng: “Tiểu Tinh...em đứng là đồ nha đầu nhần tâm, ba tháng rồi em cũng không hỏi anh một câu...sao em tuyệt tình vậy hả....”

Thẩm Tinh Không cảm nhận được hơi thở của anh, con tim cô đập dồn dập, cô chỉ cảm nhận cơ thể mình gần như tê liệt, không tự chủ được mà ngã vào lòng anh, cái cảm giác này làm cho cô sợ hãi, lại cũng làm cho cô mong muốn cứ mãi kéo dài...

Nước mắt cô rơi xuống vai anh, cô nghẹn ngào nói: “Anh chẳng tốt gì cả....anh nói chuyện với Kế Hoa vui vẻ như vậy, anh có thêm quan tâm tới tôi đâu....tôi cũng chẳng cần quan tâm tới anh...”

Thẩm Chi Diệu xoa xoa đầu cô, thờ dãi: “Kế Hoa nào chứ?”

Thẩm Tinh Không bĩu môi, tự nhiên cô lại trở nên nhõng nhẽo mà ngay cả bản thân cũng không biết: “Thì ở trong khách sạn ấy, anh nói chuyện với cô ấy, cô ấy còn nắm lấy cổ tay anh.....em, để ý gì tới người khác đâu.... anh mau đi đi, đừng ở đây nữa, mười giờ là ký túc khóa cửa rồi, anh ở lại đây làm cái gì!”

Nhìn cô lúc này Thẩm Chi Diệu chẳng còn cảm thấy giận gì nữa, anh ôm lấy eo cô, khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ tay vào lưng cô: “Đồ ngốc, cô gái đó là con gái của một khách hàng của anh, vừa nãy nhận ta anh cứ một mực đòi mời anh ăn cơm, anh nán lại nói chuyện với cô ta có mấy câu thôi, sao hả, Tiểu Tinh của anh ghen rồi à?”

Tiểu Tinh đẩy anh ra, không nhìn anh: “Ai thèm ghen chứ....cũng chẳng muốn nghe anh giải thích.”

Quay lưng vào anh, trong lòng cô cảm thấy thoải mái hơn một chút vì lời giải thích của anh.

Thẩm Chi Diệu cười cười, ôm cô từ phía sau, hôn lên tai cô, anh nói: “Tự anh muốn giải thích đấy, không được à?”

Thẩm Tinh Không cảm thấy ngứa ngáy khắp người, xương khớp như tê liệt hết cả đi trước hành động của anh, cô đỡ tay anh ta: “Đừng động vào tôi...chúng ta không thể có gì với nhau nữa, tôi...”

Thẩm Chi Diệu đột nhiên xoay người cô lại, cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Thẩm Tinh Không muốn kêu lên bảo anh bỏ cô ra nhưng vừa mới mở miệng thì anh đã khóa chặt đôi môi cô bằng đôi môi mình.

Chiếc lưỡi ấm nóng của cô vừa chạm vào môi anh, đầu óc Tinh Không đột nhiên lại trở nên trống rỗng giống như trước đây....

Cô túm lấy chiếc cà vạt của anh, giống như một người bị ngã nước muốn bám lấy một cây củi, cô chìm vào hơi thở của anh và hoàn toàn mất đi kiểm soát.

Thẩm Chi Diệu ôm lấy eo cô, anh không cho cô cơ hội để hít thở, đôi môi anh không rời khỏi đôi môi cô.

Thẩm Tinh Không rất muốn đẩy anh ra, cô đã rời đi ba tháng rồi, anh cũng đã tha cho cô bằng đó thời gian, vốn nên kết thúc rồi, cô khó khăn lắm mới bước ra hẳn được mối quan hệ không đúng đắn đó, thế nhưng nụ hôn này lại kéo hai người về với điểm ban đầu....

Thẩm Chi Diệu hôn cô rất mãnh liệt, giống như đang trừng phạt cô vậy...

Ba tháng, có ông trời mới biết được anh nhớ cô thế nào, bức cô thế nào, quyết định rời đi của cô không để cho anh biết một chút tin tức gì, anh không thể nào kiểm chế được bản thân mà không nhớ tới cô....nhưng anh cũng không đi tìm cô, chỉ khi nghe thấy tin cô bị ốm, nghe thấy cô vất vả đi làm thêm, nghe thấy việc cô thông qua một buổi tụ tập bạn bè mà quen với một công tử bột...tới lúc như vậy anh mới không kiềm chế nổi và tìm tới đây....

Ngắm lấy đôi môi của Thẩm Tinh Không, nhìn đôi hàng mi đang run lên của cô, anh bỏ cô ra, anh đặt tay lên ngực cô đang phập phồng với hơi thở dồn dập, anh cúi đầu xuống cười: “Có muốn không? Cách âm phòng ký túc các em cũng được đây....”

Mặt Thẩm Tinh Không đỏ lên nhìn anh nghi hoặc.

Thẩm Chi Diệu nở nụ cười xấu xa, cúi đầu ghé sát vào tai cô nói một câu, mặt Thẩm Tinh Không đột nhiên đỏ lên, cô đập tay vào ngực anh, nói vừa bức vừa xấu hổ: “Sao anh lại có thể nói thế nhỉ....mau đi đi không ký túc sắp đóng cửa rồi....”

Thẩm Chi Diệu nắm lấy tay cô, đặt lên miệng mình hôn: “Không đi đâu, tối hôm nay anh phải nghe em giải thích, tại sao đang yên đang lành lại rời khỏi anh để chạy tới tận đây đi học?”

Thẩm Tinh Không cúi đầu xuống, mím chặt môi cô thở dài: “Thẩm Chi Diệu, lẽ nào tôi còn phải tiếp tục mối quan hệ hoang đường đó với anh....chúng ta là chú cháu, là chú cháu đây...tôi, tôi không dám tưởng tượng tới lúc bị người khác biết sẽ thế nào, anh sẽ thân bại danh liệt...thân bại danh liệt đây anh có biết không....anh làm sao để lãnh đạo công ty, anh làm sao có chỗ đứng trên thương trường nữa....anh mới...30 tuổi....”

Thẩm Chi Diệu khẽ cười, cúi đầu xuống hôn cô, hai mắt anh sáng ngời lên: “Tiêu Tinh của anh, em đang nghĩ cho anh, thương anh đấy à?”

Thẩm Tinh Không cảm thấy con tim mình đau nhói, sự dịu dàng của anh thật đáng sợ, còn có sức công kích hơn bất kì loại vũ khí nào, cô lại cảm thấy dao động, cô vội lắc đầu: “Ai thèm thương anh chứ! anh ích kỷ lắm, tôi chỉ quan tâm tới bản thân mình thôi, tôi sợ sau này sẽ bị người khác chỉ chi trò trò, tôi không muốn bị người khác đưa ra làm trò cười!”

Thẩm Chi Diệu thở dài, lại ôm lấy cô: “Ai dám chứ, sự lo lắng của em thực sự rất thừa đây em biết không, em chỉ cần yêu anh, đi theo anh là được rồi, làm gì có khó khăn gì, trong mắt anh chỉ có một khó khăn duy nhất đó là việc nhà đầu em cứ bỏ trốn đi thôi, những điều khác anh chẳng cần quan tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Nếu Đàn Ông Thực Sự Yêu Cậu

Triển Lam gõ cửa, không thấy có phản ứng gì, cô đẩy cửa ra, nhìn thấy Thẩm Tinh Không đang nhắm người ngồi trên giường, hai mắt ướt nhòe đi.

Cô nhanh chóng tiến lại gần hỏi: “Sao thế? Người đó đi rồi à?”

Thẩm Tinh Không từ từ quay sang nhìn cô bạn: “Đi rồi....”

Triển Lam vượt vượt ngực mình, có chút nóng cả người, cô nhìn Thẩm Tinh Không: “Cậu sao thế? Người ta đi rồi sao cậu như người mất hồn thế?”

Nhìn những mảnh gốm vỡ dưới đất, Triển Lam lại nhìn Thẩm Tinh Không, hỏi rụt rè: “Hai người cãi nhau à? người đó...thực sự là chú cậu sao...”

Thẩm Tinh Không cúi đầu, nhìn chiếc bát bị anh đập vỡ tan dưới đất, sự nhiệt tình của anh, tất cả đều bị cô đốt cháy bởi món quà đặt ở đầu giường.

Đó là món quà mà Lục Diễm Trạch tặng cho cô, phía trên còn viết tuyên ngôn tình yêu của anh, cô bị cảm động, cũng vì thế mà cô tạo nên sự ngăn cách với Thẩm Chi Diệu, từ đó cô đã bỏ tới nơi này đi học. Điều cô quan tâm đó chính là việc cô thích ai, người con trai mà cô thích đều bị Thẩm Chi Diệu khống chế, kiểm soát, cô và Lục Diễm Trạch đều bất lực, anh đã từ một đất nước khác xa xôi chạy về tìm gặp cô, khi đó cô lại bị cảm dỗ và quyến luyến một người đàn ông khác.

Chỉ nghĩ tới thôi cô đã cảm thấy căm hận, thế nhưng điều càng làm cô căm hận đó chính là việc bị Thẩm Chi Diệu lấy đi mất bản thân mình....

Vừa nãy anh ở bên cô, nhìn thấy cô đặt món quà ở nơi quan trọng như vậy anh liền tức giận, cô thấy ký túc sắp tới giờ đóng cửa cô vội vàng đuổi anh đi, lời qua tiếng lại hai người lại thành ra cãi nhau. Anh nổi nóng lên, nhỡ tay liền ném đi món quà.

Triển Lam nhìn Thẩm Tinh Không ngồi xuống đất, nhặt những mảnh vỡ đó lên, cô đặt tay lên vai Thẩm Tinh Không nói: “Vỡ cũng đã vỡ rồi, cậu còn nhặt chúng lên làm cái gì, cẩn thận bị đứt tay đấy.”

Thẩm Tinh Không gạt mình, nhìn Triển Lam, nói lí nhí: “Vỡ rồi, nhặt lên sẽ bị đứt tay đấy....”

Triển Lam gật đầu: “Cậu và người đó....là chú cháu sao? Ánh mắt anh ta nhìn cậu rất không bình thường....”

Thẩm Tinh Không nhặt lên một mảnh sứ to nhất, dòng chữ trên đó không còn nguyên vẹn nữa, cô đặt mảnh sứ đó vào trong chiếc hộp, nhìn Triển Lam, nói từ từ: “Không phải ruột thịt....”

Nghe Thẩm Tinh Không kể hết, Triển Lam như không tin vào tai mình cô nói buồn bã: “Yêu nhưng lại dính và luân lý đạo thường, đúng là không biết phải làm thế nào cả.”

Thẩm Tinh Không liếc nhìn cô bạn, cô dựa vào đầu giường, vắt chân lên, thần sắc có vẻ hoảng hốt: “Tớ rất mâu thuẫn...tớ hận anh ta...thế nhưng tớ....”

Triển Lam vỗ vào tay cô, đưa cho cô một cốc nước, nói an ủi: “Bạn hiểu bạn hiểu, đổi lại thành tớ tớ cũng sợ, chú Hai của cậu, đúng là khiến người khác sợ hãi....”

Nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng sát khí của Thẩm Chi Diệu, Triển Lam lại thấy lạnh cả sống lưng, cô dựa mặt mình lên cằm Thẩm Tinh Không, nhìn cô bạn: “Bạn Thẩm ơi, những giọt nước mắt của cậu mà tớ nhìn thấy là vì cái gì thế? Vì món quà của mối tình đầu bị vỡ à, hay là vì người chú Hai thâm tình bị cậu làm cho tức giận bỏ đi kia?”

Thẩm Tinh Không nhìn cô bạn, bồi hồi: “Trong lòng tớ thấy buồn, khó chịu....”

Nhắc tới món quà bị vỡ trong lòng cô lại nhớ tới ánh mắt của Thẩm Chi Diệu khi đập chiếc bát đó....đó là sự không can tâm, là sự phẫn nộ...lại còn có cả...sự bất lực nữa...

Con tim cô nhói đau, cô nhìn Triển Lam: “Cậu nói xem, con người đó đang nghĩ gì không biết, luôn mồm bảo tớ đi theo anh ta, nói rằng mọi việc hãy để anh ta giải quyết, tớ có phải con rối đâu, có phải là đưa không có cảm giác, không có tư duy đâu, sao tớ có thể không sợ hãi, không lo lắng chứ....còn nữa, tại sao anh ta lại muốn đến với tớ, cho tới bây giờ tớ vẫn không biết, nói mãi cũng không hiểu, tớ cảm thấy dường như anh ta cảm thấy tớ còn trẻ, nhìn thấy tớ nhất thời cảm thấy hứng thú...nên....”

Triển Lam bĩu môi nhìn Thẩm Tinh Không: “Sao chú Hai cậu không nhìn thấy tớ còn trẻ mà cảm thấy hứng thú....một người đàn ông đẹp trai như thế....”

Thẩm Tinh Không thở dài, cô co người lại, còn khoảng có mười ngày nữa là đến Tết rồi, cô có chút sợ hãi, cô nhìn Triển Lam: “Đầu óc tớ bây giờ loạn lắm, tớ không suy nghĩ được gì cả....”

Triển Lam vỗ nhẹ vào đầu cô: “Đồ ngốc, cậu đã từng yêu chưa? Tớ nghi ngờ cậu căn bản không hiểu thế nào là yêu, yêu là đầu óc không suy nghĩ được gì mà rất loạn, cậu nói cậu ghét bị chú Hai của cậu dắt mũi kéo đi, đây là một hiện tượng rất tốt, thế nhưng cậu không hiểu, nếu như cảm xúc của cậu bị một người đàn ông khống chế hoàn toàn thì điều đó chứng minh cậu bị chìm đắm vào đó rồi, trong tim cậu có anh ta, hơn nữa anh ta chiếm một vị trí quan trọng trong tim cậu, vì thế, cậu không còn là Tinh Không của chú Hai nữa rồi, bây giờ cậu không yêu anh ta ít nhất thì cũng bắt đầu yêu rồi.”

Thẩm Tinh Không như bị chìm vào nước, cô cảm thấy mặt nóng ran lên, hơi thở gấp gáp: “Sao có thể thế được! Cậu sẽ yêu một người đàn ông....đã từng cưỡng chế cậu? Tớ thì không!”

Triển Lam dùng ngón tay ấn vào trán cô: “Ủ ui, kinh nhi, đồ nha đầu mạnh mẽ....cậu kích động cái gì chứ, tớ nói cho cậu biết, có những lúc dùng biện pháp mạnh không phải là muốn làm hại cậu, không phải là không để ý tới cảm nhận của cậu, khi đó chắc là anh ta cũng bị cậu làm cho cuống cuống lên rồi, nếu không phải là cậu đã ép anh ta thì tớ thấy chú Hai cậu cũng không phải là người tùy tiện đâu, lại nói, khi người ta đi ra nước ngoài cậu lại lên lút bỏ trốn đi, những người đàn ông bình thường có mà chẳng tức tới chết ấy, nói không chừng còn chẳng thèm đi tìm cậu nữa, thế nhưng chú Hai cậu đã tới đây thôi, đừng lừa dối bản thân mình nữa, cậu xem bộ dạng cậu đi, rõ ràng là vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, tớ hỏi cậu, nếu cả đời này chú Hai cậu không tới tìm cậu thì cậu sẽ nghĩ thế nào, trong lòng cậu cảm thấy ra làm sao? Có phải là tới ngủ không nổi, cứ thờ dài thắp thỏm không?”

Thẩm Tinh Không uống một ngụm nước, rũ hai hàng mi xuống, nói lí nhí: “Tớ thêm vào....”

Triển Lam vỗ vào người cô: “Thôi được rồi, chú cậu là người như thế thì chắc nhà cậu cũng là danh gia vọng tộc, tớ biết sự suy nghĩ của cậu cũng không phải thừa, nhưng nếu anh ta đã nói anh ta sẽ chống đỡ tất cả, cậu chỉ việc đi theo anh ta, đi theo một người có thể che mưa chắn gió cho mình thì thật tốt biết bao, Tình Không, tớ ngưỡng mộ cậu lắm đấy, cậu cứ ngây ngô ngây ngô nhưng lại có phúc, ánh mắt chú Hai cậu nhìn cậu thâm tình lắm, chắc chắn không chỉ đơn giản là nhìn thấy cậu trẻ đẹp mà hứng thú đâu, tớ là người ngoài lắm khi tớ nhìn thấy rõ hơn cậu, cái sự thật lòng có muốn giả tạo cũng không được, giống như cái tên Đồng Đông Thăng, cái ánh mắt đó thì chỉ có hai từ - dâm tà – khác hoàn toàn với con người này, vừa nhìn đã phát hiện ra.”

Thẩm Tình Không suy nghĩ một lát, cô chưa bao giờ cảm thấy Đồng Đông Thăng có thể được xếp ngang hàng với Thẩm Chi Diệu để đưa ra mà bàn luận, trong lòng cô, cô chỉ muốn ngăn Thẩm Chi Diệu vào đây nhưng trong lòng cô lại cảm thấy có vướng mắc....

Triển Lam nhìn căn phòng kì cục trống rỗng, cô nằm lên giường của Thẩm Tình Không, thờ hải mẫn nguyện: “Cậu xem, anh ta đã rất nhanh chóng sắp xếp bố trí phòng chúng ta đi hết, sau này bọn tớ có phòng đơn để ở rồi, cảm ơn cậu Tình Không.”

Thẩm Tình Không đánh Triển Lam một cái: “Không cho phép như thế! Cậu ở phòng nào tớ ở phòng đó!”

Triển Lam nhìn cô về chề bai: “Không được, tớ không muốn ánh mắt của chú Hai cậu giết chết đâu!”

Thẩm Tình Không rù hai hàng mi mắt xuống, trong lòng vừa nghĩ tới anh liền cảm thấy rất hỗn loạn.

Người đó, đúng là phiền phức chết mất, cứ ở trong trái tim cô mà làm loạn, khiến cô sống cũng không yên.

Triển Lam nhìn cô lại bắt đầu buồn phiền, liền nhìn cô chớp chớp mắt: “Tớ nói cho cậu biết, hãy làm theo cảm giác thì sẽ không sai đâu, cậu có biết Lương Triều Vĩ không? Tớ đã đọc được ở đâu đó, Lương Triều Vĩ nói, nếu một người đàn ông thực sự yêu bạn, thì bạn sẽ có cảm giác, vì thế, những gì bọn tớ nói đều chẳng bằng cậu tin bản thân mình, cậu cảm thấy chú Hai cậu có thực sự tốt với cậu không, cậu thực sự quan tâm tới anh ta không, nếu câu trả lời là có thì cậu không cần suy nghĩ nhiều quá làm gì, Romeo phản bội lại gia tộc và ở bên Juliet, vì thế mới nói, những thế tục, những chuẩn mực như cầm tù con người ra đã khiến cho con người ta sợ hãi, nhưng con người sống chẳng phải là muốn vui vẻ hạnh phúc à? cậu không nghe theo lòng mình thì cậu nghe theo ai chứ?”

Thẩm Tình Không nhìn Triển Lam, không ngờ một người cùng tuổi với mình mà lại hiểu nhiều đạo lý như vậy và nói cho cô nghe, cô rù hai hàng mi mắt xuống, nhìn mảnh sứ vỡ trong tay, thấp giọng nói lí nhí: “Vậy sao, sợ hãi chẳng bằng hãy nghe theo trái tim mình....”

Triển Lam gật đầu, dùng chân đá đá cô, chớp mắt: “Chú Hai cậu....thực sự đã cường bức cậu? Tới ngày hôm đó.....có đau không....”

Thẩm Tình Không đỏ mặt lên, cảm chiếc gối đập vào người Triển Lam: “Cậu mà còn nói nữa là ăn đòn với tớ đấy!”

Triển Lam vừa cười vừa né đi, cầm lấy chiếc gối ấn xuống: “Mặt đỏ rồi kìa! Tới ngày hôm đó chắc chắn là không chỉ có chống cự, chắc chắn là chú Hai cậu đã dùng thủ đoạn gì đấy không....he he....cậu xem ánh mắt cậu kìa, thể hiện rõ ràng cảm xúc của cậu rồi....”

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Thẩm Tình Không, Triển Lam cầm lấy tay cô nói nghiêm túc: “Tớ ủng hộ cậu! Mặc kệ những tam cương ngũ thường đi! Tình yêu thật sự mới là muôn năm!”

Thẩm Tình Không nhìn Triển Lam đóng cửa chạy đi mất, cô thở dài một tiếng, đặt chiếc đầu đang hỗn loạn của mình xuống gối.

Tình yêu thực sự....

Thẩm Chi Diệu từng nói yêu cô sao...

Cô có thể yêu Thẩm Chi Diệu sao....

Vừa nghĩ tới những việc sau này phải đối mặt đầu cô lại to lên, còn người đó, hai người bọn họ, cách thức ở cùng nhau – có thể thay đổi mối quan hệ giữa một người bề trên thích quản lý người khác và một người thế hệ sau không mấy nghe lời như cô không?

Cô không muốn ở bên một người đàn ông cả ngày lúc nào cũng với khuôn mặt nghiêm khắc gầy vò những lỗi sai của cô....

Ở bên anh...

Trời ơi!

Ở bên nhau kiểu gì....

Thẩm Tình Không lăn lóc trên giường, ai tới và làm cho đầu óc cô trống rỗng hộ cái, như thế thì cô sẽ không còn bị Thẩm Chi Diệu gầy vò nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Thời Khắc Nguy Hiểm, Gọi Tên Anh

Vừa mới sáng ra Thẩm Tinh Không đã bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Cô lò mò dậy, dụi dụi mắt, nhìn điện thoại, trên màn hình là số máy người mà không muốn nhìn thấy – Đồng Đông Thăng.

Không chịu được kẻ ở đầu dây bên kia không ngừng gọi tới, cô vẫn đang buồn ngủ liền bắt máy.

Đồng Đông Thăng nhiệt tình gọi cô: “Tinh Không à? xuống đây ăn sáng đi! Anh biết một quán ăn, ở đó có cháo ngon lắm, cùng nhau đi đi?”

Thẩm Tinh Không dụi dụi mắt, co người trong chiếc chăn ấm áp: “Thôi, lát nữa tôi đợi bạn cùng đi mua đồ, xin lỗi nhé, tôi không đi đâu.”

Đồng Đông Thăng lập tức nói: “Không sao mà, lát để anh đưa bạn em đi, bạn em muốn đi đâu? Đúng lúc hôm nay anh cũng rảnh, anh đi cùng bạn em nhé!”

Thẩm Tinh Không thờ dãi: “Không phiền đâu, anh Đồng, anh không cần lãng phí thời gian với tôi làm gì, tôi muốn...”

“Không sao, sao lại nói là lãng phí thời gian chứ! dù sao thì anh cũng rảnh mà, hơn nữa anh thích đi cùng em!”

Thẩm Tinh Không tiếp tục thờ dãi: “Tôi thấy hình như Mễ Mễ thích anh đấy, tôi sợ cô ấy tức giận vì thế sau này chúng ta đừng liên lạc qua lại gì nữa.”

Đồng Đông Thăng nhất quyết không chịu buông tha cho cô: “Cô ấy thích anh đâu?”

Cô ấy thích thì cũng là việc riêng của cô ấy, anh cũng không thích, Tinh Không, em tin anh, anh nghiêm túc với em đấy!”

Thẩm Tinh Không thấy đau đầu với anh ta, không biết nói gì được nữa, rồi ngay sau đó điện thoại bị rút khỏi tay cô, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Triển Lam vẻ mặt bức dọc, cầm máy điện thoại nói không khách khí: “Anh đừng có mà suốt ngày quấy rầy Tinh Không nữa, cô ấy có bạn trai rồi, anh mà còn làm phiền cô ấy, cẩn thận bạn trai cô ấy cho anh ăn đòn đấy!”

Đồng Đông Thăng lập tức nổi nóng, hỏi: “Ai đấy? bạn trai ở đâu ra? Là cái người mà hôm qua đuổi theo ở khách sạn á? Anh ta là ai?”

Triển Lam gầm lên với anh ta: “Cái đồ mặt dày nhà anh, nói rồi cô ấy không hứng thú với anh cả, anh đừng có làm phiền cô ấy nữa, đã nói Tinh Không có bạn trai rồi, anh không so bằng người ta đâu, sau này đừng có gọi điện tới nữa, vừa mới sớm ra đã bị anh đánh thức rồi.”

Đồng Đông Thăng gằn cổ lên: “Tôi không bằng anh ta? Sao có thể có chuyện tôi không bằng anh ta chứ? cô đưa điện thoại lại cho Tinh Không đi!”

Triển Lam hức một tiếng: “Bạn trai cô ấy tới rồi, không có thời gian để quan tâm tới anh đâu!”

Nói rồi Triển Lam liền cúp máy.

Thẩm Tinh Không ngược mắt lên nhìn Triển Lam: “Như thế có quá đáng lắm không...”

Triển Lam xếp Đồng Đông Thăng vào danh sách đen, cô vứt điện thoại trả lại cho Thẩm Tinh Không: “Cậu cũng nói rồi, Mễ Mễ có ý với anh ta thì cũng không cần quan tâm tới anh ta nữa, cậu cũng chẳng có ý gì, cứ dứt khoát thế mới tốt....mà sao thế? Vẫn muốn ngủ à? chúng ta chẳng phải đã nói là cùng đi mua quà năm mới cho người nhà à? cậu có đi không?”

Thẩm Tinh Không bỏ chăn ra: “Đương nhiên là đi rồi.”

Đi cả một buổi sáng với Triển Lam hai chân Thẩm Tinh Không như sắp nhũn ra, người nhà cô ngoài ông nội và Thẩm Chi Diệu thì cũng không có ai cần cô mua quà, mua quà cho ông nội rất dễ mua, bây giờ tuy ông nội cô là người hô mưa gọi gió nhưng cũng là người trải qua hết mọi cái khổ, thói quen tiết kiệm vẫn chưa thay đổi, Thẩm Tinh Không và Triển Lam vừa nhìn đã mua được một chiếc áo bông màu xanh da trời, Thẩm Tinh Không tưởng tượng ra hình ảnh lúc ông nội mặc chiếc áo cô lại không nhận được cười, chắc chắn sẽ như Triển Lam nói, ông sẽ rất vui mừng và ngạc nhiên.

Tới lượt Thẩm Chi Diệu thì cô bắt đầu thấy đau đầu, người đó kén chọn vô cùng, cô nghe chị Hoan nói, quần áo của anh cô áo phải được may thế nào, chất liệu gì, lượng chất liệu đều phải tuân theo yêu cầu của anh, đúng là yêu cầu vô cùng cao.

Thẩm Tinh Không đi một vòng cũng không biết có nên mua không, lấy danh nghĩa gì để mua, cô quay ra nhìn Triển Lam, Triển Lam vỗ vỗ vào người cô: “Đừng căng thẳng quá, coi như là mua quà cho một người bạn là được rồi, tặng quà chủ yếu là tấm lòng, cậu thành tâm là được rồi.”

Thẩm Tinh Không và Triển Lam lượn một vòng trung tâm thương mại, nghĩ tới anh tới qua khi ở bên cô, khi anh hôn cô....môi anh có vẻ khô, tới mức bong cả da lên, mùa đông rất khô, nhìn anh không có tin thần mấy.

Thẩm Tinh Không suy nghĩ một lát cô liền đi tới quầy mỹ phẩm nam, cô nhìn nhân viên bán hàng, có vẻ ngại ngùng hỏi: “Chị ơi...có son dưỡng ẩm môi...không màu...mà ít mùi không..”

Đi ra từ trung tâm thương mại, Triển Lam và cô cùng nhau lên xe bus, Triển Lam cười cô món quà đó thật ấm áp.

Thắm Tinh Không lờm cô bạn một cái, cô cất món quà đi, cô đang do dự hay là không tặng nữa, tặng son dưỡng môi....lại là tặng cho đàn ông...nó cứ làm sao ấy.

Thế nhưng ngoài cái này cô thực sự không nghĩ ra được cái gì khác...

Triển Lam nhìn cô: “Này này, đừng có mà không dám tặng đấy, chẳng phải tối qua cậu đã nói lời quá đáng chọc tức anh ấy à, còn nói tay anh ấy bị sứt cửa vào nữa, nếu đã như vậy thì cậu tặng anh ấy một món quà nhỏ để làm lành, cậu thế này ngộ nhờ anh ấy thực sự đau lòng rồi chạy mất thì làm thế nào? Những đàn ông tốt phụ nữ đang xếp hàng dài để đợi tới lượt kia kìa.”

Thắm Tinh Không bảo Triển Lam thôi đừng có nói linh tinh nữa, cô nhìn ra ngoài cửa xe, anh sẽ chạy mất à? thực sự sẽ không quan tâm tới cô nữa? Sẽ ở bên cô gái khác sao?

Cứ nghĩ quanh quẩn, lòng cô lại trở lên rối bời.

Lượn lờ với Triển Lam cả một ngày, mãi tới khi chiều muộn mới về tới kí túc.

Từ phía xe đã nhìn thấy một chiếc xe Posche đỗ dưới tầng kí túc, che đi cả cửa vào, cái bộ dạng rất bá đạo. Thắm Tinh Không có chút lúng túng, nhìn Triển Lam, Triển Lam hất cằm ra hiệu: “Đừng sợ, tớ không tin anh ta dám làm gì, nếu mà còn quấy rầy cậu tớ sẽ dùng giấy đập vào đầu anh ta.”

Thắm Tinh Không cười cười, trong lòng vẫn có chút lo lắng, rồi đi về phía cổng ký túc với Triển Lam.

Gần tới nơi Đồng Đông Thăng liền tiến lại gần hai người, anh ta nắm lấy cổ tay Thắm Tinh Không, ép hỏi cô có vẻ hung hãn: “Em có bạn trai rồi? không thể nào, anh đã nghe ngóng, rõ ràng là em chưa có!”

Anh ta bóp tay Thắm Tinh Không làm cô cảm thấy đau, cô vội vàng giật tay ra: “Bỏ ra! Đồng Đông Thăng! Anh hãy chú ý hành động của mình, tôi không thân thiết gì với anh!”

Triển Lam cũng cầm túi đồ đập vào người anh ta: “Đủ rồi đấy! đây là trường học, anh mà vớ vẩn tôi gọi bảo vệ vào!”

Đồng Đông Thăng đẩy Triển Lam ra, cúi đầu xuống nhìn Thắm Tinh Không, anh ta không có cách nào để chấp nhận được việc miếng thịt đã gần tận miệng rồi mà còn bị người khác cướp mất, anh ta lớn tiếng nói: “Em không thân thiết gì với anh? em tự lừa dối bản thân mình đấy à? em liếc mắt đưa tình với anh mà lại nói thế, em đang chơi anh đấy à?”

Thắm Tinh Không hất tay anh ta ra, cổ tay cô đau tới mức sắp chảy cả, trong lòng đang sợ hãi, cô liền nhớ tới Thắm Chi Diệu, anh tuy cũng khiến cô có cảm giác sợ hãi nhưng không có cảm giác đáng ghét thế này, anh tuy cũng dùng những biện pháp mạnh với cô nhưng cô biết anh sẽ không làm hại tới bản thân mình, thế nhưng Đồng Đông Thăng thế này cô thực sự cảm thấy người đàn ông này không hề có tình cảm thương tiếc cô, Triển Lam nói đúng, một người có thật sự yêu bạn hay không thì bạn có thể cảm nhận được....

Giọng nói cô hơi run lên: “Bỏ tay ra!”

Đồng Đông Thăng kéo cô định đẩy cô vào trong xe, hắn ta gầm lên tức giận: “Thắm Tinh Không, cô chơi đùa với tôi đúng không? Tôi sẽ để cho cô nền sự lợi hại của tôi! Đi theo tôi!”

Triển Lam chạy tới đánh anh ta: “Anh điên rồi! tôi báo cảnh sát!”

Đồng Đông Thăng vẫn nhất quyết kéo Thắm Tinh Không, hắn ta hất tay đẩy Triển Lam ra xa, rồi đi tới xe kéo cửa xe ra: “Chưa từng có ai coi tôi là con khi mà đùa đâu, tôi thấy cô chắc là không biết bản lĩnh của Đồng thiếu gia này rồi!”

Thắm Tinh Không bị hắn ta lôi đi loạn choạ, giây phút cô quay đầu nhìn Triển Lam, ở phía không xa cô phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc.

Hai mắt cô nóng lên, cô cố gắng gọi: “Thắm Chi Diệu!”

Đồng Đông Thăng đỡ người ra, nhìn theo ánh nhìn của cô, liền nhìn thấy trước mắt không biết từ khi nào đã đỗ một chiếc xe màu đen sang trọng, là hãng gì thì anh ta chưa rõ nhưng chiếc xe đó dường như anh ta đã từng nghe qua, hình như mỗi năm chỉ sản xuất có ba chiếc, đó là hàng cao cấp mà có tiền cũng chưa chắc mua được....

Lại nhìn người đàn ông đó, anh mặc trên người một chiếc áo khoác dài màu xám bạc, bên trong là chiếc áo sơ mi màu trắng, bên dưới là chiếc quần âu, đôi giày da rất sạch, cả người anh dựa vào mũi xe, trên tay anh mang một đôi gang tay da cừu màu đen, một điều thuốc lá mới hút được một nửa.

Khoảng cách không được coi là xa, hắn ta có thể nhìn rõ nét biểu cảm trên mặt của người đàn ông đó....

Cũng không có biểu cảm gì, cả người chỉ lẳng lẳng, thờ ơ ngồi đó, thần sắc lạnh lùng, vừa mới ngẩng đầu lên, đôi đồng tử mắt đen nhánh đó khiến người khác có cảm giác như đang bị dọa nạt và run người lên.

Đồng Đông Thăng nuốt nước bọt một cái.

Người đàn ông vứt điều thuốc hút dở xuống dưới đất và lấy chân đi nát, anh đứng thẳng người lên, nhìn Thẩm Tinh Không hai mắt đang ọng nước, anh nheo mắt lại, từ từ tiến lại gần, từng từ từng chữ anh nói như ra lệnh: “Bỏ cô ấy ra.”

Đồng Đông Thăng nhìn anh chăm chăm, người đàn ông này chính là người tối qua đuổi theo ở cửa khách sạn, anh là bạn trai của Thẩm Tinh Không sao? Vừa nhìn tuổi tác thì cũng tầm đó!

Có điều con người anh, tên của anh...

Đầu óc Đồng Đông Thăng có chút rối, đặc biệt là hấn ta hơi có chút hốt hoảng khi bị ánh mắt lạnh lùng đó nhìn chăm chăm, trán hấn ta bắt đầu toát mồ hôi hạt.

Thẩm Chi Diệu khẽ nhếch đôi môi khô ráp, anh nheo mắt lại, nhìn Thẩm Tinh Không đang bị hấn ta chuẩn bị đẩy lên xe, anh gằn giọng nói: “Tôi bảo cậu bỏ cô ấy ra.”

Đồng Đông Thăng nhả nước bọt về khinh bỉ, nắm chặt tay lại thành nắm đấm: “Anh là cái thá gì?”

Nói rồi hấn ta liền giơ tay lên hướng cú đấm về phía Thẩm Chi Diệu.

Thẩm Tinh Không đột nhiên cảm thấy hốt hoảng, cô nhìn Thẩm Chi Diệu rồi kêu lên: “Cẩn thận!”

Thẩm Tinh Không đứng yên một chỗ chỉ biết giậm chân sốt sắng, nhìn Thẩm Chi Diệu nhanh chóng lạnh lẽ né được cú đấm đó, sau đó anh còn hất khủy tay lên hất vào cằm Đồng Đông Thăng.

Nhìn thấy anh không sao, trong lòng cô thở phào một tiếng nhẹ nhõm, nhưng vẫn rơi nước mắt xuống, cô rất sợ anh bị Đồng Đông Thăng làm bị thương...

Con tim cô sẽ đau lắm...

Triển Lam đứng bên cạnh gọi điện cho bảo vệ, nói rằng có người đang gây chuyện.

Ở phía đó, Thẩm Chi Diệu túm lấy Đồng Đông Thăng đấm vào mặt hấn ta tàn nhẫn tới nỗi khóe mắt hấn thâm tím cả đi, anh ghì người hấn ta vào mui xe, ấn đầu hấn ta xuống, anh bật cười lạnh lùng bên tai hấn ta: “Đồng Đông Thăng, cha cậu đặt cho cậu cái tên nghe hay đấy nhưng đáng tiếc cậu đã lãng phí nó rồi...”

Đồng Đông Thăng cố gắng vùng vẫy, nhưng không thắng được anh, hấn liền lên tiếng mắng: “Rốt cuộc anh là ai! Anh dám động vào tôi, anh có biết ba tôi là ai không?”

Thẩm Chi Diệu lạnh lùng hức một tiếng: “Cậu nên đi hỏi cha cậu, hỏi ông ấy xem có biết Thẩm Chi Diệu là ai không...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Dầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Trong Hơi Thở Của Anh

Trong đầu Đồng Đông Thăng liên tục có ba từ chạy qua.

Thẩm Chi Diệu...

Thẩm Chi Diệu.....

Thẩm Chi Diệu.....

Trong đầu hấn ta đột nhiên như có tiếng sét sét qua, chắc không phải là chú Hai của Thẩm Tinh Không đâu chứ?

Tổng tài đương nhiệm của tập đoàn quốc tế Tín Dương?

Hấn ta lại nuốt nước bọt.

Thẩm Tinh Không ngẩng đầu lên nhìn xe của bảo vệ đang được lái tới, cô vội vàng chạy lại gần, kéo cánh tay của Thẩm Chi Diệu, nói nhỏ: “Đừng đánh nữa....bảo vệ tới rồi.”

Thẩm Chi Diệu vỗ nhẹ vào đầu cô một cái, ngữ khí có vẻ coi thường: “Tránh ra xa một chút, quay về học cách dùng mắt nhìn người của ba em đi rồi hãy đi ra ngoài.”

Đồng Đông Thăng bị anh kéo lên rồi đẩy ra, vẫn còn đang chao đảo thì bảo vệ liền chạy tới khống chế hắn ta, Triển Lam đứng bên cạnh kêu lên: “Chính là anh ta, chính người này dờ trò lưu manh, đưa anh ta tới đồn cảnh sát đi ạ!”

Đồng Đông Thăng tức giận nghiêng rặng lại, quay đầu liếc nhìn Thẩm Chi Diệu đang đứng thẳng người và Thẩm Tinh Không đứng bên cạnh, tuy tức giận nhưng hắn ta cũng không dám làm gì nữa.

Nhìn bảo vệ đưa hắn ta đi, Thẩm Tinh Không cảm thấy bầu không khí đột nhiên trở nên càng lạnh hơn.

Người đàn ông bên cạnh nắm hai tay vào với nhau, cúi đầu xuống nhìn cô, nói với ngữ khí và ánh mắt lạnh lùng: “Em toàn dây vào hạng người gì thế?”

Thẩm Tinh Không cúi gằm mặt xuống, bĩu môi, trong lòng cô nghĩ, đúng là chỉ biết dạy bảo, mắng mỏ người khác thôi, cô ghét anh thế này...

Cho tay vào trong túi áo, tay cô bóp chặt thời son dưỡng.

Thẩm Chi Diệu nhìn bộ dạng không phục của cô, anh nheo mày lại: “Anh nói sai à? tối qua đợi hai giờ đồng hồ em không về, có phải là đi cùng tên tiểu tử đó không?”

Triển Lam đứng bên cạnh nhìn đôi này, người đàn ông thì rõ ràng là rất quan tâm, nhưng lại với bộ dạng nghiêm nghị dạy bảo người khác, còn cô gái thì sao, rõ ràng là rất lo lắng cho anh nhưng bây giờ lại tỏ vẻ chống đối anh, sầm mặt xuống không nói gì...

Triển Lam khẽ liếc nhìn Thẩm Chi Diệu rồi tiến lại gần phía Thẩm Tinh Không, cô háng háng giọng: “Tinh Không à, có phải cậu có quà muốn tặng cho Thẩm tiên sinh đúng không?”

Thẩm Chi Diệu nhướn mày, sự lạnh lùng trên nét mặt đã giảm đi phần nào.

Thẩm Tinh Không rút tay ra khỏi túi áo, trừng mắt lên nhìn Triển Lam, không thèm nhìn Thẩm Chi Diệu mà tự mình nhặt mấy chiếc túi dưới đất lên đi về ký túc: “Không có quà gì hết, cậu nghe nhầm rồi, tớ chỉ mua cho ông nội thôi.”

Thẩm Chi Diệu đưa tay ra nắm lấy cô tay cô, anh khẽ nói: “Đừng về ký túc nữa, về nhà với anh đi!”

Thẩm Tinh Không tức giận, cô rút tay về: “Không về, quà của ông nội sẽ được gửi về, năm nay tôi muốn ăn Tết ở ngoài.”

Thẩm Chi Diệu có chút bức mình, anh gần giọng xuống: “Đừng bướng nữa, em không có nhà à? sao có thể ăn Tết ở ngoài chứ!”

Thẩm Tinh Không giật tay mình ra: “Tôi là gì cũng đều bị coi là bướng bỉnh, anh việc gì phải quản tôi nữa, tôi cảm thấy mệt thay cho anh đấy, anh tìm cô bạn gái ngoan ngoãn biết nghe lời của anh là được rồi còn gì!”

Cánh tay Thẩm Chi Diệu bị cô hất ra, anh nheo mày lại nhìn cô chằm chằm, anh hít thở thật sâu rồi lại thở dài: “Thẩm Tinh Không, em nói lời cũng như làm việc càng ngày càng không có quy tắc rồi đấy!”

Thẩm Tinh Không quay lưng vào anh, hai mắt ầng nước, thế nào cũng không đứng, thế nào cũng không được, cô hậm hực nói nghẹn ngào: “Đã để Thẩm tiên sinh phải lo lắng rồi, tôi thành ra thế nào là do tôi tự làm tự chịu, tôi sẽ không làm liên lụy tới anh đâu, tôi sẽ giải thích thẳng thắn với ông nội...”

Thẩm Chi Diệu ở phía sau cô, ánh mắt anh nhìn cô với vẻ nhẫn nhịn.

Triển Lam nhìn bộ dạng gượng ép của hai người, cô đứng bên cạnh không biết phải làm thế nào, nhìn Thẩm Chi Diệu tự nắm lấy tay mình, nét mặt hơi khó chịu, cô lên tiếng hỏi: “Tay anh bị làm sao đấy?”

Thẩm Chi Diệu xoa xoa hai bàn tay vào nhau rồi anh tháo găng tay ra, lòng bàn tay anh dính dính, lúc này anh mới phát hiện vết thương tối qua bị sứ cửa vào đang bong cả ra, lòng bàn tay anh đầy một màu đỏ của máu chảy ra.

Thẩm Tinh Không quay đầu lại, nhìn thấy vậy liền giật mình sợ hãi, con tim cô nhói đau, cô nheo mày lại, cúi đầu xuống nói run run: “Sao lại...”

Thẩm Chi Diệu xòe lòng bàn tay ra, không nói gì.

Triển Lam nhìn anh, vội vàng chạy tới nói: “Đi lên tầng, trên phòng chúng tôi có thuốc, để Tinh Không băng lại cho anh, cô ấy gọi cái khoản này lắm, băng bó không đau mà còn chắc chắn nữa.”

Thẩm Tinh Không lườm Triển Lam một cái, nhưng trong lòng cô đang cảm thấy đau thay cho Thẩm Chi Diệu, nên vẫn cùng để anh lên tầng.

Người coi cổng ký túc không biết làm thế nào mà biết được thân phận của Thẩm Chi Diệu, không những không ngăn anh lại mà còn rất nhiệt tình.

Trên đường đi lên phòng cô, ký túc nữ sinh tuy ít người nhưng mỗi người nhìn thấy anh đều thò đầu ra, dùng ánh mắt thèm muốn để nhìn anh.

Thẩm Tinh Không có chút bức mình, cô rất muốn hét to lên bảo bọn họ không được nhìn nữa....

Lên tới nơi, Thẩm Chi Diệu cùng cô vào phòng, cô vừa đặt đồ đạc xuống giường thì cánh cửa đã bị Triển Lam đóng lại từ phía ngoài.

Triển Lam ở bên ngoài nói vọng vào: “Tớ ở phòng bên cạnh nhé, hai người cứ nói chuyện đi, Tình Không, son đường môi cậu mua đâu? Đừng giấu nữa, mau tặng cho Thẩm tiên sinh đi!”

Thẩm Tình Không có chút lúng túng, cô tìm hộp thuốc mở ra, giận dữ nhìn Thẩm Chi Diệu đang khẽ mỉm cười: “Không phải tặng anh đâu! Rốt cuộc là anh có muốn băng bó vào không?”

Thẩm Chi Diệu ngồi trên chiếc giường nhỏ của cô, rồi anh lại ngã lưng nằm xuống, cựa quậy một lát anh thở dài: “Cái giường nhỏ thế này thì ngủ kiểu gì?”

Thẩm Tình Không liếc nhìn anh, cầm bông băng ra để lau tay cho anh, vết thương trên tay được phủ bởi máu đã khô lại đỏ sẫm, nhìn mà con tim cô thấy nhói đau, cô mím chặt môi: “Sao tối qua anh không tới bệnh viện?”

Thẩm Chi Diệu ngẩng đầu lên nhìn cô: “Không đi, dù sao thì để chảy máu có chảy tới chết cũng chẳng ai quan tâm.”

Thẩm Tình Không biết ý anh muốn nói gì, cô liền lau lau vùi cái cho xong: “Tôi không về nhà ăn Tết đâu, sau này anh cũng không phải tìm tôi nữa.”

Thẩm Chi Diệu nheo mày lại, anh đứng lên, nhìn chăm chăm cô: “Em nói lại một lần nữa xem.”

Thẩm Tình Không băng bó tay cho anh, từng vòng một quấn vào: “Tôi sẽ không quay về! Anh cũng không cần tới tìm tôi nữa! Còn khả năng tôi đi theo anh thì không thể nào!”

Thẩm Chi Diệu dùng cánh tay bị thương ôm lấy cô, anh ghi cô sát vào ngực mình, hơi thở anh phả vào mặt cô: “Đồ cổ chấp lại còn tàn nhẫn....em nói xem anh phải làm thế nào? anh phải làm thế nào mới có thể khiến em không lần tránh anh chứ....”

Thẩm Tình Không nghe tiếng nhịp đập con tim anh, cảm thấy bản thân mình thôi xong rồi, đầu óc cô lại trống rỗng, tim đập nhanh hơn...

Cô thở dài đẩy anh ra, tiếp tục băng bó tay cho anh, buộc lại, cô bỏ tay anh xuống, nhìn anh: “Anh luôn bảo tôi lần tránh anh, tôi thế nào mới được coi là không lần tránh anh?”

Thẩm Chi Diệu lại kéo cô ngồi xuống, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh trả lời cô rất nghiêm túc: “Yêu anh, ở bên anh.”

Con tim Thẩm Tình Không vì lời nói của anh mà trở nên rung động và nhói đau, cô bĩu môi: “Anh muốn tôi yêu anh, vậy anh thì sao? Anh cũng có bao giờ nói....nói...”

Thẩm Chi Diệu bật cười, khuôn mặt xấu hổ lúng túng của cô thực sự rất đáng yêu, anh đặt hai tay lên má cô rồi ghé sát vào tai cô: “Nói gì?”

Thẩm Tình Không hức một tiếng, đẩy anh ra: “Nói gì cũng không nghe nữa! Vết thương băng bó xong rồi, anh đi đi!”

Thẩm Chi Diệu ngã lưng xuống giường, anh giơ tay lên về phía cô: “Quà đâu?”

Thẩm Tình Không nắm chặt lấy túi áo: “Còn lâu mới có....”

Thẩm Chi Diệu tháo giày ra ra, vắt chân lên giường cô nằm đó, nhắm mắt lại: “Vậy anh ngủ một lát, đợi em lấy ra, nhớ là phải gọi anh đấy.”

Thẩm Tình Không tức giận kéo ống quần anh: “Ai cho anh nằm trên giường tôi, mau xuống!”

Thẩm Chi Diệu lắc lắc chân trên cô: “Không xuống, trừ khi em bỏ quà ra đây, son đường? Sao lại tặng anh cái đó?”

Thẩm Tình Không vút chân anh xuống, chỉ muốn lấy nước nóng ra dội lên người anh, cái nụ cười đó của anh đúng là làm người khác tức chết, cô chu mỏ ra nói: “Thẩm Chi Diệu, anh đừng có mà bắt nạt tôi, anh đã ba mươi tôi rồi, anh còn mặt dày như thế mà không biết ngại à?”

Thẩm Chi Diệu vẫn cười, nhìn cô chớp chớp mắt: “Trên thế giới này còn có việc làm anh biết ngại sao? Nghĩ mãi mà vẫn nghĩ không ra.” Thẩm Tình Không nghiêng răng lại nhìn anh: “Anh định ăn thịt tôi đấy đúng không?”

Thẩm Chi Diệu cười nheo mắt lại.

Thẩm Tình Không rút thoi son trong túi ra vút về phía anh: “Của anh đấy, cầm lấy rồi đi đi! Đừng tưởng tôi còn nhỏ mà anh có thể đùa cợt trêu chọc tôi.”

Thẩm Chi Diệu đỡ lấy thoi son, anh ngồi dậy, nhìn cô hai mắt hơi nhòe đi, anh nheo mày lại: “Sao thế? Đồ ngốc! em đang nói cái gì đấy?”

Thẩm Tình Không lấy tay quạt mắt: “Đều tại anh đấy! Anh lúc nào cũng tìm cách làm phiền tới tôi, tôi đang yên đang lành anh tới đây làm cái gì?”

Thẩm Chi Diệu bước chân xuống đất, ôm cô vào lòng, anh thở dài thương cảm, anh hôn lên tai cô rồi thì thầm: “Đừng khóc, anh không có ý ép em....em một mình con gái con đũa, không thể một mình ở ngoài ăn Tết, như thế rất cô đơn, về nhà đi, ông nội muốn gặp em...đừng khóc nữa....”

Anh ôm lấy Thẩm Tình Không, như vậy càng khiến cô muốn khóc, cô đúng là đang đấu tranh với bản thân mình, trong người cô đang có sự đấu tranh của hai con người, một người thì muốn cùng với Thẩm Chi Diệu chạy đi, một con người thì không muốn vi phạm đạo đức phải nghe những lời đàm tiếu, bàn luận của thiên hạ, cô cố gắng để ngăn lại sự mâu thuẫn của con tim mình....

Thắm Chi Diệu ôm lấy cô, cô không còn cảm thấy đau nữa....

Hai người lặng lẽ dựa vào nhau, căn phòng kì túc tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng hai trái tim đang đập rộn ràng, đột nhiên một tiếng phụt vang lên.

Cùng với đó, căn phòng trở nên tối đen như mực.

Thắm Tinh Không sợ hãi co rúm người trong lòng anh, Thắm Chi Diệu vỗ vỗ vào lưng cô, anh rút điện thoại trong túi ra bật đèn lên, anh nhìn cô: “Có đèn pin không?”

Thắm Tinh Không vội vàng lấy chiếc đèn cỡ cửa sổ đưa cho anh, anh bật lên rồi cởi chiếc áo khoác ngoài ra, xắn tay áo lên, anh giẫm lên ghế treo lên trên, đưa tay ra ấn vào chỗ nào đó của chiếc đèn, động tác rất thuần thục.

Thắm Tinh Không nhìn anh: “Sao anh lại biết những cái này....”

Cô còn tưởng rằng anh chỉ biết sầm mặt xuống mắng người khác, sai người khác làm việc cho anh...

Thắm Chi Diệu xoay lại chiếc đèn, hức một tiếng: “Anh ở nước ngoài bao nhiêu năm, không tự mình nấu cơm rồi sửa chữa lật vật thì ai làm cho?”

Thắm Tinh Không nín thở, cô nghĩ một mình anh ở nước ngoài học tập chắc chắn là rất cô độc rất khổ, anh ngẩng đầu nhìn cô, đột nhiên cô cảm thấy thực ra anh cũng giống như cô, sẽ rất cô độc, sẽ có lúc cảm thấy thất vọng chán nản.

Cô khẽ lên tiếng hỏi anh: “Anh biết nấu cơm không?”

Thắm Chi Diệu mỉm cười: “Biết một chút, muốn thử không? Anh chỉ nấu cho em ăn thôi...”

Con tim Thắm Tinh Không đập rộn ràng, cô cắn chặt môi.

Thắm Chi Diệu từ trên ghế treo xuống, thấy cô đang ngẩng người ngẩng đầu nhìn lên trên anh liền cảm nhẹ vào cằm cô: “Em đang nhìn cái gì thế?”

Thắm Tinh Không cảm thấy hơi thở có chút khó khăn, cô vội vàng lắc đầu, né anh.

Thắm Chi Diệu muốn kéo cô lại, cái bộ dạng đó của cô anh rất muốn cúi đầu xuống hôn cô, nhưng lúc này điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Anh hắng giọng một tiếng rồi quay người đi nhận điện thoại.

Thắm Tinh Không nhìn anh dựa vào ghế nghe điện thoại, chiếc áo sơ mi trắng nhìn thật đẹp, đó là một chiếc áo với kiểu rất đơn giản, thế nhưng mặc lên người anh sao lại thuần mắt tới thế chứ...

Còn cả khuôn mặt anh nữa, mỗi góc cạnh đều như được điêu khắc vậy.

Cô nhìn anh, sự kích động trong lòng càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Cô sắp để mọi thứ bùng phát ra rồi.

Thắm Chi Diệu nói một lát, anh nhìn đồng hồ, rồi cầm chiếc áo khoác lên, anh nhìn Thắm Tinh Không với vẻ có chút thất vọng: “Anh có chút việc, anh đi trước đây, em nhớ đừng có chạy lung tung, việc về nhà ăn Tết vài hôm nữa anh sẽ lại nói với em”

Anh tiếp tục gọi điện thoại và đi ra ngoài, Thắm Tinh Không nhìn bóng dáng anh đi ra khỏi cửa, giây phút đó trong lòng cô cảm thấy đau nhói – giống như Triển Lam nói, nếu cứ mãi từ chối từ chối có thể anh sẽ đau lòng mà đi mất....

Đột nhiên cô không có cách nào để chấp nhận được sự thực anh đi mất....

Cô chạy ra cửa đuổi theo thì đã không thấy Thắm Chi Diệu đâu nữa.

Bể nước mắt của Thắm Tinh Không liền rơi xuống, cô nhìn thấy anh đi như thế cô không biết tại sao, cô cảm thấy bóng dáng anh thật cô đơn, con tim cô bị đau như từng nhát dao cắt....

Sao cô lại xấu xa thế chứ...

Cô đứng do dự ở đó một lúc, cô có vô số lí do đang thâm nhập vào đầu óc cô, nói với cô, không được đi, không thể đi...

Thế nhưng cô không khống chế nổi, cô liền chạy ra ngoài, hồng hộc chạy xuống tầng, cô nhìn thấy Thắm Chi Diệu đã mở cửa, nhìn ngang khuôn mặt anh đang rất tập chung, cơ thể cao lớn và săn chắc của anh....

Thắm Tinh Không vừa chạy về phía anh vừa gọi: “Thắm Chi Diệu!”

Anh dừng động tác lại, nhìn cô, buông chiếc điện thoại xuống.

Cô chạy tới trước mặt anh thở dồn dập, cô có phần bối rối, cô giờ thì son đường ra, một lúc mới nói: “Anh...môi anh bị khô, cầm lấy cái này....vị nho đây, rất dễ gửi....”

Thắm Chi Diệu khẽ cười, cầm lấy nắm chặt trong tay, nhìn nét mặt với những cảm xúc phức tạp của cô: “Vẫn còn có điều muốn nói?”

Thắm Tinh Không nắm chặt tay lại, lòng bàn tay đầy mồ hôi: “Em...em...”

Thắm Chi Diệu cười mà hai mắt anh sáng lên, anh cố ý lùi về phía sau một bước: “Em về phòng đi, trời lạnh lắm, anh đang vội.”

Thắm Tinh Không vội vàng lên tiếng, cô đưa tay ra phía trước: “Ày...đội đã....”

Thắm Chi Diệu dừng chân ở gần cửa xe, có vẻ khó xử: “Anh đang rất vội Tiểu Tinh.”

Thắm Tinh Không tức giận giậm chân, cô nói như thể bột phát ra: “Vậy thì anh đi đi, em không thèm anh ở lại đây! Đi đi đi đi! Anh đúng là cái đồ xấu xa chuyên đi làm phiền người khác.”

Thắm Chi Diệu bật cười, cô bé nha đầu này, cái bộ dạng của cô khiến anh cảm thấy yêu tới mức chiếm hết trái tim mình, anh tắt máy đi, cho điện thoại vào trong túi quần, anh nhìn khuôn mặt Thắm Tinh Không đang đỏ lên như gấc: “Sao anh lại là đồ xấu xa chuyên đi làm phiền người khác được? chẳng phải là em bảo anh đi đi thì anh chẳng đi đi?”

Thắm Tinh Không cảm thấy anh đang cố ý trêu chọc mình, cô giậm chân: “Đúng thế, em bảo anh đi thì anh đi đi!”

Thắm Chi Diệu ồ lên một tiếng, vậy mà anh thực sự lại ngồi vào trong xe, sau khi khởi động xe anh liền thò đầu ra nhìn cô: “Có lẽ là anh phải bận rồi, anh có việc gấp, em về nhà hay không về nhà thì tự quyết nhé, anh không ở đây với em được nữa rồi.”

Nói rồi anh liền lái xe rời đi.

Thắm Tinh Không tức tới nỗi chảy cả nước mắt ra, sao anh có thể để mình tự đi chứ!

Thắm Tinh Không đuổi theo vài bước, cô hướng về phía xe anh gầm lên: “Thắm Chi Diệu! Anh là đồ khốn! Em đuổi theo anh tặng quà cho anh anh không biết là ý gì sao?”

Nhìn thấy chiếc xe anh rẽ và chạy đi, trong lòng cô cảm thấy buồn muốn chết, cô quay người đi lau nước mắt, đều là đồ lừa đảo, lúc đổ dành cô thì nói ngon ngọt, chớp mắt cái lại bỏ lại một mình cô....

Thắm Tinh Không không ngừng roi nước mắt, vừa đi vừa mắng anh.

Chẳng được mấy bước cô liền cảm thấy bờ vai mình thất lại, một hơi thở quen thuộc phả vào bên má cô, người đàn ông ở phía sau khẽ cười và nói: “Đồ ngốc....”

Thắm Tinh Không vùng vẫy đẩy anh ra: “Mau biến đi!”

Thắm Chi Diệu vẫn cười, cô bé anh lên đi về phía xe: “Trước khi biến cùng phải đưa em đi.”

Thắm Tinh Không cắn vào cánh tay anh: “Bỏ ra! Chẳng phải là anh rất bận à?”

Thắm Chi Diệu cúi đầu xuống hôn cô: “Đưa em đi bận cùng...”

Thắm Tinh Không đỏ mặt lên, nhưng vẫn im lặng trong vòng tay anh, dần dần cô không còn phản kháng nữa....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bất Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Sự Lợi Hại Của Đàn Ông 30 Tuổi

Trong một nhà hàng của một tòa nhà cao chọc trời.

Thắm Tinh Không quay người nhìn xung quanh, một nơi vô cùng cao, khiến cô có cảm giác hư ảo. trên bầu trời những vì sao lấp lánh đang đua nhau tỏa sáng trong trời mùa đông, một cảnh tượng rất đẹp.

Thắm Chi Diệu vỗ khẽ vào vai cô. Anh ghé sát lại gần: “Đang nhìn gì thế?”

Thẩm Tinh Không chỉ tay ra phía ngoài.

Thẩm Chi Diệu mỉm cười: “Tinh Không đang nhìn những vì sao – bản thân em đã là một ngôi sao sáng rồi.”

Thẩm Tinh Không bĩu môi, nhìn chiếc ghế ngồi trống phía đối diện rồi cô lại nhìn anh: “Nói chuyện làm ăn sao lại khiến đối phương bỏ đi thế kia? Chẳng phải anh đã nói là cửa hàng ở đây rất đáng tiền à, nếu có tiềm năng như vậy thì đắt một chút cũng phải mua về được chứ.”

Thẩm Chi Diệu nhấp một ngụm rượu vang: “Cái thứ có thể dùng năm đồng để mua thì em sẽ bỏ ra 10 đồng à?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh: “Anh đã nói là cửa hàng rất đáng tiền mà, vậy thì cả mười đồng cũng có sao?”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô chớp chớp mắt: “Anh nói năm đồng thì là năm đồng.”

Thẩm Tinh Không cảm thấy ngữ khí của anh đúng là cùn, lúc này, một người đang vừa lau tay vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh, người đó ngồi xuống, mỉm cười: “Xin lỗi người anh em, vừa nãy tôi nhận một cuộc điện thoại, vợ tôi mang bầu nên không được khỏe lắm, bây giờ đang ở bệnh viện, tôi phải chạy về đó xem thế nào, anh không ngại nếu để hôm khác chúng ta lại bàn chứ?”

Thẩm Chi Diệu mỉm cười, khẽ lắc đầu: “Đương nhiên, Lam tiên sinh. Lai xe của tôi đi, chiếc xe cũ đó của anh, lúc có việc gấp đi nhanh quá không an toàn.”

Hai mắt người đàn ông phía đối diện sáng lên, chiếc xe đỏ của Thẩm Chi Diệu bất kể người đàn ông nào nhìn thấy đều muốn có được, người đàn ông suy nghĩ vài giây, thấy hơi khó xử: “Cái này...như thế không được hay cho lắm...”

Thẩm Chi Diệu đưa chìa khóa xe cho anh ta: “Mua bán không thành thì cũng còn tình nghĩa, huống hồ Lam tiên sinh cũng đã nói là để hôm khác lại bàn. Chúng ta cũng vẫn là những người hợp tác với nhau... mau đi đi, có chiếc xe thôi có gì đâu, đừng có nghĩ nhiều.”

Người đàn ông đang suy nghĩ, điện thoại lại đổ chuông, anh ta không kiểm chế được, chỉ có thể giả vờ khó xử cầm lấy chiếc chìa khóa, nhìn Thẩm Chi Diệu nói vài câu khách sáo rồi đi.

Thẩm Tinh Không uống một ngụm nước hoa quả, nhìn Thẩm Chi Diệu khẽ mỉm cười đắc chí, cô cảm thấy nét biểu cảm trên khuôn mặt anh có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó rất sâu xa.

“Xe đưa cho anh ta đi rồi, vậy thì chúng ta đi kiểu gì?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh.

Thẩm Chi Diệu cảm chiếc áo khoác lên, nhìn cô, hai mắt sáng long lanh: “Đi được thì đi theo anh, không đi được thì anh cõng em.”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, cô đứng lên mặc áo khoác vào. Chu mỏ ra nói: “Nói rồi đấy, em mà không đi được nữa thì anh không được nuốt lời đâu, không được chê em nặng.”

Thẩm Chi Diệu cười cười, đưa tay ta nắm lấy bàn tay cô, dắt cô cùng đi tới thang máy để xuống lầu.

Thẩm Tinh Không vẫn không hiểu liền hỏi anh: “Anh ta sống chết không chịu bán mười cửa hàng trong tay thì anh việc gì phải cho anh ta mượn xe, anh ta nói vợ không khỏe nhưng chắc chỉ là nói dối thôi.”

Thẩm Chi Diệu ôm eo cô đi vào thang máy, ôm lấy cô anh cúi đầu xuống, ánh mắt âu yếm nhẹ nhàng nói: “Cứ để anh ta nói dối, đứa trẻ nào mà nói dối thì mũi sẽ tự động dài ra.”

Thẩm Tinh Không véo vào cánh tay anh một cái, cảm thấy không hài lòng với cái ngữ khí dỗ dành như dỗ trẻ con đó của anh: “Anh đang trêu em đấy à!”

Thẩm Chi Diệu cúi đầu xuống hôn lên tai cô, khẽ cười: “Ngoan, đợi lát nữa anh sẽ ‘chăm sóc’ em cẩn thận.”

Cả người Thẩm Tinh Không tê đi, cô bĩu môi, liền nhìn thấy anh rút điện thoại ra gọi, giọng anh thấp xuống, có vẻ lạnh lùng: “Bám theo, tìm thời cơ ra tay, không cần để ý tới tôi, dù sao thì cái thứ đó sớm muộn cũng thành đồng sắt vụn.

Tất máy đi, thang máy dừng lại và mở cửa ra, Thẩm Chi Diệu đỡ một tay vào eo cô cùng đi ra ngoài, cũng không có vẻ giấu diếm gì, anh ghé sát vào má cô hỏi: “Muốn đi xe bus, ngồi tàu điện ngầm hay đi bộ cùng anh?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh, có chút ngượng ngùng, trước mắt đồng người cô vẫn không có cách nào để thân mật với anh một cách tự nhiên, cô thấp giọng nói: “Đi đâu?”

Thẩm Chi Diệu nhướn mày, mỉm cười: “Đi cùng anh, ở đây anh có một căn hộ, tuy không lớn lắm nhưng cũng không tới nỗi nào.”

Nhìn cô anh lại bổ sung thêm một câu: “Ồ đó rất yên tĩnh và bí mật...”

Mặt Thẩm Tinh Không nóng lên, cô ngẩng đầu lên nhìn anh: “Em phải về kí túc...”

Thẩm Chi Diệu kéo cô đi ra khỏi khách sạn, đeo chụp tai vào cho cô, hức một tiếng: “Em đợi đấy!”

Thẩm Tinh Không bị bàn tay Thẩm Chi Diệu vòng qua eo đi sát bên cạnh anh, trời mùa đông rất lạnh, thế nhưng cô cảm thấy cái thời tiết lạnh giá này lại thật đáng yêu. ...

Nhìn Thẩm Chi Diệu, Thẩm Tinh Không suy nghĩ gì đó rồi lại hỏi: “Rốt cuộc là anh có âm mưu gì? Mau nói, anh gọi điện thoại nói cái gì mà ‘ra tay’ vậy là có ý gì? Anh định làm gì?”

Thẩm Chi Diệu quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt trừng lên, ngữ khí trầm trọng: “Giết người. ...”

Thẩm Tinh Không giật mình sợ hãi, cô ôm chặt lấy eo anh: “Anh đừng làm chuyện dại dột!”

Thẩm Chi Diệu cũng ôm chặt lấy cô, chạm trán mình vào chán cô, anh cười nói: “Đồ ngốc, em sợ anh ngồi tù rồi thì sẽ không có ai kiếm tiền cho em nữa đúng không?”

Thẩm Tinh Không cảm thấy anh đang vu cáo cho mình, cô hức một tiếng: “Đúng thế đấy thì làm sao?”

Thẩm Chi Diệu vẫn cười, vỗ vào đầu cô: “Anh chỉ làm thuê cho em thôi, giúp em gây dựng giang sơn này, đợi tới khi em lớn lên thì chỉ việc tiếp quản.”

Thẩm Tinh Không ôm lấy anh, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Vậy thì anh sẽ đi đâu?”

Thẩm Chi Diệu cười cười: “Làm người đàn ông đứng phía sau em, tới lúc đó đừng chê anh già mà không coi anh ra gì nhé.”

Thẩm Tinh Không miệng cười nhưng trong lòng cảm thấy có phần chua xót, thực ra, tất cả những gì của Tín Dương đều là của anh. ...

Cô chẳng làm gì, chẳng đóng góp được gì, làm gì có quyền cướp đi những thứ anh đã vất vả gây dựng. ...

Cô cảm thấy bản thân thật nhỏ nhen, lúc nào cũng nghĩ rằng anh tiếp cận cô vì muốn cướp gia sản. ...

Cô thở dài một tiếng, dựa má mình vào ngực anh, cô thấy sau này phải đối xử tốt với anh một chút. ...

“Anh còn chưa nói, anh định ra tay gì đấy.không được làm việc xấu đâu đấy, như thế là phạm pháp.”

Thẩm Chi Diệu đang áo khoác ra ôm cô vào cùng, chỉ để lộ ra khuôn mặt cô, anh cúi đầu xuống nhìn cô: “Không phạm pháp, đập đồ của mình thì không phạm pháp chứ? He he, chúng ta thế này có giống một đôi chuột túi không?”

Thẩm Tinh Không được anh ôm lấy ấm áp, cô cảm thấy thật thoải mái, cô hỏi anh: “Chuột túi nhỏ vừa đói vừa lạnh vừa buồn ngủ, có thể phiền chuột túi lớn tìm giúp một nơi cho em nghỉ chân không?”

Thẩm Chi Diệu bật cười, anh bế cô lên vắt lên vai rồi chạy: “Chuột túi lớn sẽ vác em về nhà.”

Thẩm Tinh Không tuy cảm thấy không thoải mái lắm nhưng nằm trên vai anh cô cảm thấy thật an toàn.

Nhà của Thẩm Chi Diệu nằm ở vành đai ngoài của trung tâm thành phố.

Đúng là rất tĩnh lặng, rất kín đáo, căn phòng nằm trên một khoảng đất rộng, bên trong sạch sẽ gọn gàng, rất ấm áp rất thoải mái.

Thẩm Tinh Không vừa mới bước vào phòng đã cảm nhận thấy hơi ấm được phủ ra, cô cởi áo khoác ra, ngả mình xuống ghế sofa, ôm lấy chiếc gối mềm mại, nhìn Thẩm Chi Diệu đang khoác áo khoác lên: “Sao nhà anh lại có loại gối dựa này?”

Thẩm Chi Diệu cười cúc áo sơ mi ra, trả lời rất tự nhiên: “Bạn gái thích.”

Thẩm Tinh Không liên tưởng tới cảnh tượng một cô gái nào đó ở trong căn phòng này đang thân mật với Thẩm Chi Diệu, vậy là cô liền tức giận, xì mặt ra vút chiếc gối dựa người đi và nói hậm hực: “Ồ thành phố nào anh cũng có bạn gái hết.”

Thẩm Chi Diệu tiến lại gần cô, cúi người xuống, neho mắt lại nhìn cô: “Nhanh thế đã muốn quên anh rồi à?”

Thẩm Tinh Không giận dỗi: “Thèm vào, anh đi mà tìm bạn gái của anh đi, em về ký túc! Anh là đồ khốn!”

Thẩm Chi Diệu cầm lấy cú đấm tay cô đưa lên môi hôn khi cô đang định hướng về phía anh: “Sao em lại đối xử với anh thế chứ, không phải mắng thì là đánh. Ai mà cười em nhất định là phải chịu khổ thôi.”

Thẩm Tinh Không giật tay về: “Có ai bảo anh lấy em đâu, bỏ tay ra!”

Thẩm Chi Diệu cười, kéo cô đứng lên, ôm vào lòng mình: “Cho em hai sự lựa chọn, cùng nhau tắm rồi làm việc hoặc là làm việc luôn, em chọn đi.”

Thẩm Tinh Không lập tức xấu hổ đỏ mặt lên, đẩy anh ra: “Làm việc gì chứ. ...anh đi mà làm!”

Thẩm Chi Diệu bật cười, anh véo nhẹ vào đôi má ửng hồng của cô: “Em chắc là không cùng tắm? vậy thì đừng có hối hận đấy.”

Thẩm Tinh Không đẩy anh ra, cuối cùng cô cũng có thể hít thở bình thường, cô gân cổ lên: “Hối hận gì chứ! Anh đã ba mươi tuổi đầu rồi, ai thèm nhìn anh chứ!”

Thẩm Chi Diệu chau mày lại, đi ra cửa khóa cửa lại, rồi anh đi vào cửa nhà tắm, nói với cô ngữ khí thách thức: “Em đợi đấy, anh sẽ cho em thấy một người đàn ông ba mươi tuổi lợi hại thế nào! Em vào tù trong phòng ấy, có quần áo ngủ của em trong đó, nằm đó đợi anh, dám bỏ chạy anh đánh gãy chân em!”

Thẩm Tinh Không trừng mắt nhìn anh, thấy anh đóng rầm cửa lại.

“Đồ nhỏ nhen!” cô hức một tiếng, đi vào trong phòng ngủ, cách bài trí trong phòng khiến người nhìn có cảm giác ấm cúng, màu đỏ là màu chủ đạo nhưng không khiến cô cảm thấy căng thẳng, cô kéo cánh cửa tủ quần áo ra, đồ bên trong đó không nhiều nhưng có tới một nửa là đồ con gái, cô lấy ra một chiếc váy lụa màu xanh ặc vào, trong phòng rất ấm áp, cô có chút căng thẳng, cô vắt chéo hai cánh tay lên ngực, trong lòng nghĩ, thế này là đồng ý ở bên anh rồi?

Dường như....

Cô đang căng thẳng giống như tân nương trong đêm động phòng vậy...

Cô đi tới trước cửa sổ, mở rèm cửa ra nhìn ra phía ngoài.

Bên ngoài ánh đèn rực rỡ, cô trốn trong nhà của anh cảm giác thật ấm áp....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Tất Cả Đều Là Chuẩn Bị Cho Em

Thẩm Tinh Không đang ngây người đứng nhìn ra phía ngoài thì từ phía sau một hơi thở quen thuộc truyền tới bên cô, cơ thể cô cứng đờ lại, một đôi bàn tay cứng rắn ôm trọn lấy cô. Thẩm Chi Diệu há miệng ra cắn nhẹ vào tai cô, anh khẽ thì thầm: “Sao lại ngây người ra thế?”

Cơ thể cô vẫn cứng đờ ra, giọng nói cũng bắt đầu run run: “Cái đó.... Thẩm Chi Diệu....em vẫn cảm thấy....nhanh quá....chúng...chúng ta....”

Thẩm Chi Diệu khẽ cười, giọng nói trêu chọc, một bàn tay anh luôn xuống dưới, qua lớp váy mỏng và chạy trên làn da mềm mại của cô: “Không nhanh, anh sẽ không đốt cháy giai đoạn đâu....”

Thẩm Tinh Không khẽ rùng mình, dựa vào anh: “Anh trong mắt em....thực...thực ra....em vẫn chưa coi anh là một người đàn ông....”

Thẩm Chi Diệu khóc cười không được, anh có chút bức mình, động tác càng mạnh hơn: “Câu nói này của em làm cho anh muốn giết người....”

Thẩm Tinh Không giữ lấy tay anh, có chút vội vàng luống cuống: “Ý em là....em..em không biết nói thế nào cho anh hiểu....”

Thẩm Chi Diệu thu bàn tay mình về, đặt lên eo cô, nhẹ nhàng xoa bóp, khẽ cười anh nói: “Ý em là em vẫn coi anh như ‘chú Hai’ có đúng không?”

Thẩm Tinh Không khẽ gật đầu, đó đúng là suy nghĩ của cô....

Cô đã gọi anh là chú Hai bao nhiêu năm như vậy, bây giờ đột nhiên lại thay đổi, coi anh như....coi anh là bạn trai của mình....

Cô có chút chưa thích nghi được....

Thẩm Chi Diệu đặt cằm mình lên vai cô, cô ý di di trên cằm cô khiến cô thấy buồn buồn: “Vậy thì tùy em, dù sao thì em chắc chắn thuộc về anh rồi....”

Thẩm Tinh Không đỏ mặt lên, nắm lấy ngón tay cái của anh: “Thật sự....cái cảm giác rất kì lạ....”

Khi cô ở cùng Lục Diễm Trạch cô không có cảm giác này, ở bên Thẩm Chi Diệu cô có một cảm giác dường như bị kìm nén không thể nào hít thở bình thường được, cảm giác anh mang lại cho cô rất nện nồng, cô không biết đó là gì, chỉ cảm thấy đó là sự nồng hậu, nhiệt tình quá mức mà cô không thể nào đáp lại hết được....

Cô thất thần nhìn bàn tay mình đang ở trong tay anh.

Thắm Chi Diệu ôm lấy cô, khẽ nói thì thầm: “Nếu em đã mua quà cho anh thì hay là bây giờ thử xem?”

Thắm Tinh Không quay đầu lại nhìn anh, người đàn ông này sao lại đẹp tới vậy, cô dùng tay vuốt lên mái tóc anh – mái tóc dày uôn ướt....

Dường như con tim cô lúc này có một cánh lông vũ nhẹ nhàng bay lướt qua....

Thắm Chi Diệu cầm thỏi son dưỡng ra, mở nắp và đưa cho Thắm Tinh Không: “Em thoa cho anh.”

Thắm Tinh Không nhìn đôi môi đang hơi chu ra của anh đợi cô thoa, cái động tác đó rất bình thường nhưng xuất hiện trên người anh khiến cô cảm thấy rất buồn cười, cô cố nhịn, đưa tay lên giữ khuôn mặt anh và cảm thận thoa lên môi cho anh.

Trên cằm anh những sợi râu đang chồi ra, đây là hình ảnh của một người đàn ông thực sự trưởng thành rồi, cô đột nhiên cảm thấy có chút thương cảm, cô nhớ tới câu thơ: “Quân vương sinh ta thì tôi còn trong bụng/ Tôi sinh ra rồi thì quân vương đã già/Tiếc không thể sinh cùng thời, ngày ngày bên nhau vui về.”

Nhìn khuôn mặt như tạc của anh, cô khẽ cười chua xót.

Thắm Chi Diệu véo vào eo cô một cái: “Cười cái gì thế?”

Thắm Tinh Không đưa tay sờ mặt anh, rồi lại luồn lên tóc anh, cô ghé sát vào anh nói về ngẫu nhiên: “Anh có tóc trắng rồi này....”

Thắm Chi Diệu nheo mắt lại, ghé mũi mình chạm vào mũi cô, hỏi nghiêm túc: “Em thấy anh già rồi à?”

Thắm Tinh Không quàng hai tay lên cổ anh, đáp lại sự nhiệt tình của anh cô cũng ghé sát người vào lắc lắc đầu nói: “Không già....”

Thắm Tinh Không hôn lên môi cô sau đó thở dài một tiếng, ánh mắt có thoáng qua chút buồn, anh nói: “Tiểu Tinh....đừng thấy có cảm giác tội lỗi, em đẹp như vậy, em còn trẻ.....là anh, nếu không có anh em sẽ vui vẻ hơn rất nhiều....thế nhưng anh làm thế nào mới buông em ra được, anh đã đợi em lâu như thế rồi....”

Nói xong, anh bế cô lên đi về phía giường, đặt cô xuống, người anh cũng nhẹ nhàng đặt lên trên người cô, dùng ngón tay mình khẽ đặt lên môi cô, anh nhìn cô với ánh mắt âu yếm thâm tình, giọng khàn khàn anh nói: “Nói cho anh biết, đi theo anh em có cảm thấy thiệt thòi không....”

Thắm Tinh Không dường như bị hòa vào trong hơi thở và ánh mắt anh, hơi thở cô dồn dập, cô cầm lấy ngón tay anh, khẽ cất tiếng nói: “Anh nói cho em trước đi....”

Cô mím chặt môi lại: “Anh muốn em đưa ra lý do...anh đợi lý do của em nhưng trong lòng anh lại không có câu trả lời, em sẽ suy nghĩ lung tung mất....”

Thắm Chi Diệu thở dài, anh ghé sát vào tai cô, khẽ lên tiếng: “Em có tin...có những duyên phận đã được định từ kiếp trước không? Em chính là một mảnh xương sườn của anh rút ra từ kiếp trước đó....”

Thắm Tinh Không nhìn anh, cô che giấu đi sự xúc động của bản thân mình: “Em bảo anh nói lý do chứ ai bảo anh kể chuyện đâu.”

Thắm Chi Diệu cúi đầu xuống hôn cô: “Anh nói ra lý do thì em có tin không?”

Thắm Tinh Không nhìn đôi đồng tử mắt sâu thẳm của anh, cô gật đầu nghiêm túc, cái thần sắc đó của anh, ánh mắt đó, cho dù là không nói gì thì cô cũng tình nguyện tin....

Hai người lặng lẽ nhìn nhau một lát, Thắm Chi Diệu đột nhiên cười cợt nhả, anh cúi đầu xuống ngậm lấy đôi môi cô: “Lý do là anh mắc bệnh tâm lý....anh bị bệnh thích âu dâm....”

Thắm Tinh Không đẩy anh ra, cuộn mình trong chăn: “Anh là đồ lừa đảo, anh không nói thật, mũi anh sẽ tự động dài ra đấy!”

Thắm Chi Diệu túm lấy cô, chẳng mấy chốc anh đã cởi bỏ được chiếc váy trên người cô ra, cơ thể hai người áp sát vào nhau, hơi thở anh đột nhiên trở nên nặng nề, bàn tay anh đặt lên ngực cô, bàn tay đó không hiểu đã làm những gì mà khiến cô run người và rên lên....

“Tiểu Tinh của anh...anh đợi ngày này đã rất lâu rồi, đợi cả một đời....anh phải nói với em một câu, anh muốn biết lý do của em... ngay từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy em anh đã biết em là của anh, cả cuộc đời này sẽ là của anh, nếu như em cảm thấy tình yêu của anh khiến cho em không có cách nào để gánh vác được, vậy thì em cứ đón nhận tình yêu thương của anh trước đi. ...anh yêu em. .Tiểu Tinh của anh. .”

Từ trước tới nay Thắm Tinh Không chưa bao giờ có cảm giác này, vừa muốn cười lại vừa muốn khóc, cô cắn chặt môi, nhìn sâu vào ánh mắt người đàn ông đang nằm phía trên mình. . .

Bàn tay cô vuốt lên khuôn mặt anh, nhìn anh, con tim anh dường như được thứ gì đó lấp đầy đi vậy. . .

Thắm Chi Diệu khẽ mỉm môi cười, đôi mắt anh nheo lại cùng với nụ cười đó, anh cúi đầu xuống và hôn lên cổ cô mãnh liệt.

Thắm Tinh Không có chút căng thẳng, cô nắm chặt lấy chiếc ga giường, khẽ kêu lên một tiếng, giọng cô khàn khàn gọi anh: “Thắm Chi Diệu. .anh. .anh không được làm mạnh quá đâu. . .”

Chiếc lưỡi Thảm Chi Diệu chạy khắp cổ cô, thỉnh thoảng lại khẽ cười mẫn nguyện, khi mà cô vừa mới dứt lời thì đôi môi anh đã ngậm chặt đôi môi cô lại...

Thảm Tinh Không rùng mình, đưa bàn tay lên luồn vào mái tóc anh nắm chắc lấy...

Thảm Chi Diệu cảm thấy đau trên da đầu, trong lòng anh nghĩ cô bé nha đầu này đúng là tàn nhẫn, anh căng cơ bắp trên cơ thể mình ra, ép chặt xuống người cô, anh dùng cách của anh để trừng phạt cô...

Đêm ngày hôm đó, người phụ nữ của anh đã hoàn toàn bị kiểm soát trong tay anh, anh dùng những con sóng để đẩy cô lên cao và lại đỡ cô xuống...

Sáng ngày hôm sau, Thảm Tinh Không nằm co mình trong chăn, sống chết cũng không dậy nổi.

Thảm Chi Diệu vỗ vào mông cô, đưa bữa sáng tới trước mắt để thu hút cô: “Dậy đi thôi, sắp trưa rồi.”

Thảm Tinh Không vừa động dậy liền cảm thấy đau, cô trừng mắt lên nhìn anh: “Anh không hành em tới chết thì chưa xong hả? Anh làm gì mà độc ác vậy chứ! Em nói rồi em không chịu được anh làm thế! Đồ khốn!”

Thảm Chi Diệu khẽ cười, anh gấp một miếng thức ăn đưa gần tới miệng cô: “Ăn một miếng.”

Thảm Tinh Không lườm anh, co mình vào trong chăn: “Không ăn, anh đi chết đi, sau này em sẽ không làm cái việc đó với anh nữa đâu! Anh muốn tìm ai làm thì đi mà tìm!”

Thảm Chi Diệu đặt khay thức ăn xuống, anh bỏ chăn ra nằm vào cạnh cô, bàn tay có phần thô ráp của anh luồn xuống lưng cô, vừa cười anh vừa nói: “Chẳng phải là em hoài nghi về đàn ông 30 tuổi à? Anh mới dùng có một chút sinh lực để cho em hiểu về thực lực của anh thôi.”

Thảm Tinh Không đập vào tay anh, quay đầu lại lườm anh: “Thảm Chi Diệu, anh khai thật đi, anh hiểu như vậy, có phải... có phải anh đã làm thật rất nhiều cô gái rồi không? Anh đúng là xấu xa.”

Thảm Chi Diệu dụi đầu mình vào cổ cô.

Anh khẽ cười, ánh mắt nhẹ nhàng: “Vậy em định làm thế nào?”

Thảm Tinh Không nghiêng răng lại, đẩy anh ta, cầm lấy gối đập vào người anh: “Anh không được động vào người em nữa! Anh từng có bao nhiêu người phụ nữ, anh mau nói đi!”

Thảm Chi Diệu túm lấy chiếc gối, nằm xuống im lặng nhìn cô.

Thảm Tinh Không đánh anh: “Mau nói, bao nhiêu người?”

Thảm Chi Diệu nheo mày lại, trêu cô: “Đừng làm ồn, anh đang đếm!”

“Anh...” Thảm Tinh Không tức tới nỗi sắp phát khóc cả đi, cô gạt đầu rồi nhún vai, nói: “Thảm Chi Diệu, em cũng sẽ đi tìm người khác, em cũng sẽ có nhiều kinh nghiệm...em...”

Còn chưa nói hết câu thì Thảm Chi Diệu đã lại đè cô xuống.

Anh cắn lên đôi môi mềm mại của cô, động tác mãnh liệt đè người cô xuống, Thảm Tinh Không và anh quấn lấy nhau trên giường một lúc Thảm Chi Diệu mới chịu bỏ cô ra, anh vỗ vào mông cô, nói cảnh cáo: “Em thử nói một câu nữa xem, em có tin anh sẽ cho em cả tháng cũng không xuống nổi giường, tin không?”

Thảm Tinh Không bĩu môi về oan ức: “Không công bằng...em cứ thế này bị anh ăn thịt tới chết à...không công bằng, trong nhà anh còn có gối ôm của người con gái khác, đồ ngủ em mặc chắc cũng là chuẩn bị cho cô ấy đúng không? Em không thèm nữa, Thảm Chi Diệu...”

Thảm Chi Diệu thực lòng rất muốn cười, nhìn cái bộ dạng hậm hực giận dữ của cô ngồi trên mép giường, anh ghé sát lại gần, đặt cằm mình lên vai cô rồi nói: “Một người đàn ông ba mươi tuổi phải đợi một cô gái mười tám tuổi lớn lên, em có biết anh phải trải qua giai đoạn đó khó khăn thế nào không? Tiểu Tinh, khi em 17 tuổi em đã bài trừ anh như thế, nếu như em biết được ý nghĩ đó của chú Hai em sớm hơn em không bỏ chạy mới lạ đấy.”

Thảm Tinh Không hức một tiếng, hai mắt cô nheo lại như đang cười: “Đừng có mà tìm cách dỗ em...”

Thảm Chi Diệu dang cánh tay ra, trong ánh mắt đều là sự yêu thương và bao dung: “Cho em đánh anh đấy, đánh anh vì anh không chịu yên phận đợi em lớn lên, đánh em vì làm em không vui, gối ôm, váy ngủ, căn phòng này, lại còn cả anh nữa, tất cả đều là chuẩn bị cho em đấy...đồ ngốc...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 146: Ở Nhà Vui Vẻ Bên Nhau

Thẩm Tinh Không thấy ngữ khí anh như vậy – làm lạnh và yêu thương, cô cố nhịn cười vì đắc ý, cô đánh vào tay anh tới nỗi tay mình cũng tê cả đi, cô cắn môi nhìn Thẩm Chi Diệu: “Tết, chúng ta về nhà thăm ông nội đi? Em không biết bản thân mình sẽ để lộ ra điều gì không, nếu bị cô Thẩm Chi Mi biết thì cô ấy sẽ lập tức đem chuyện này tuyên bố với toàn thế giới...”

Thẩm Chi Diệu khẽ cười, anh vuốt mái tóc cô: “Chị ta dám, công ty chồng chị ta bây giờ hoàn toàn đã trở thành kí sinh trùng của Tín Dương, chị ta mà không muốn phá sản thì cứ lăm mồm đi.”

Thẩm Tinh Không cảm giác ánh mắt anh rất tàn ác, cô nghiêng người về phía sau, có vẻ sợ hãi: “Anh là một con hồ ly già lấu cá.”

Thẩm Chi Diệu vỗ vào người cô, có chút không vui về cảnh cáo: “Đừng có nói chữ già!”

Thẩm Tinh Không cười cười cuộn người trên giường, hóa ra anh rất để ý tới điều này.

Hai người đang đùa nhau thì điện thoại đổ chuông, Thẩm Chi Diệu xuống giường bắt máy, Thẩm Tinh Không vội vàng dùng chăn che mắt lại.

Anh cúi trần chỉ mặc một chiếc quần ngủ, cơ bắp trên ngực và cánh tay hiện lên cuộn cuộn săn chắc.... rất mê hoặc người khác...

Cô nhìn mà đỏ mặt lên, thấy anh kéo chiếc ghế ra ngồi xuống, hai chân vắt lên nhau nghe điện thoại, cái nét biểu cảm đó rõ ràng là sự đắc ý và ngạo mạn khi còn mồi đã sa lưới.

Anh cầm chiếc điện thoại trên tay, miệng cười cứng nhắc: “Vậy à? Xe thì không quan trọng, Lam tiên sinh có sao không?”

Nghe đối phương nói xong, nét mặt anh vẫn đắc chí như vậy: “Ồ bên này tôi cũng quen biết một có người, người trong giới cũng có, để tôi tìm bọn họ, nhờ họ ra tay, tránh gây rắc rối để khiến bọn chúng lật mặt dễ như trở bàn tay.”

Thẩm Tinh Không nghe mà ù ừ cạc cạc không hiểu gì, dường như người đàn ông tới qua lái xe của anh đi đã gặp phải chuyện gì? Người đàn ông đó đã làm gì? Chiếc xe đó rất đắt mà!

Trên môi Thẩm Chi Diệu vẫn giữ nụ cười lạnh lùng, anh lại lên tiếng: “Không phiền phức gì cả, sao lại có thể phiền phức gì chứ? Lam tiên sinh và tôi cũng là bạn, tôi không thể trừng mắt nhìn anh phải sợ hãi, một chiếc xe đáng bao tiền, một người bạn chứ có phải đồ vật đâu, không thể đem ra so sánh được, xe thì tôi có, bây giờ tôi sẽ gọi điện cho Lưu Từ Vượng. Lam tiên sinh biết người này chứ? Một nửa địa bàn ở thành phố B này là của anh ta, yên tâm, tuyệt đối là chỗ tin tưởng, bắt được những kẻ làm loạn đó rồi sẽ giao hết cho Lam tiên sinh xử lý.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh gợn tay về phía mình vẫy vẫy, cô chỉ có thể quán chần vào người tiến về phía anh, ngồi lên đùi anh, Thẩm Chi Diệu mở loa ngoài ra, giọng nói của người đàn ông tới qua được phát ra, người đó dường như đang nói với giọng khẩn cầu: “Thôi thôi không cần đâu người anh em, tôi biết chúng ta làm kinh doanh, lợi ích luôn phải tranh giành, đắc tội với người khác cũng là bình thường, mỗi năm tôi gặp những chuyện thế này vô số lần, chỉ là lần này xin lỗi anh nhé, việc của tôi mà hại xe anh bị hỏng, thế này đi...”

Anh ta nghiêng rằng: “Thực sự cảm ơn tấm lòng của Thẩm tiên sinh, tôi sẽ nhượng lại cho anh hai cửa hàng theo giá mà anh đã nói được không? Sự việc này sẽ không phiền Thẩm tiên sinh lo lắng nữa, bây giờ vợ tôi đang mang thai, tôi không dám nói cho cô ấy biết, sự việc rùm beng lên, anh cũng biết phụ nữ mang thai sẽ ảnh hưởng thế nào đấy...”

Thẩm Chi Diệu khẽ ồ một tiếng, ôm lấy Thẩm Tinh Không, bàn tay anh không ngoan ngoãn mà luồn vào bên trong chăn, anh nhướn mày nói: “Tôi không chịu được việc bạn bè mình bị ức hiếp, yên tâm đi, tôi sẽ giải quyết kín đáo, sẽ không kinh động tới chị dâu đâu, xe tôi có định vị, để tôi cho người đi giải quyết, Lam tiên sinh cứ yên tâm, tôi phải xả cục tức này ra mới được, xe là của Thẩm Chi Diệu tôi, bọn họ cũng dám động vào, đúng là không biết trời cao đất dày là gì.”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia đều khóc cả đi, khẩn cầu: “Người anh em...thôi để tôi nói thẳng nhé...tôi, tôi tới quan không tới bệnh viện với vợ, mà tôi đi tìm một người bạn khá thân, cô ấy mang thai tính cách nóng nảy thất thường, tôi sợ cô ấy sẽ suy nghĩ lung tung...năm cửa hàng, năm cửa hàng anh thấy thế nào?”

Thẩm Tinh Không vẫn đang trêu chọc Thẩm Tinh Không, cô đẩy anh ra, anh khẽ cười: “Lam tiên sinh coi tôi là hạng người gì đấy? Mắt của tôi không có dính cát đâu, bây giờ sự việc này cũng làm tôi mất mặt lắm chứ, anh đã xem tin tức chưa? Cái chiếc xe tan nát đó của tôi đã được lên trang nhất rồi đấy. Ai không biết khi tôi tới đây thì đường đường hoàng hoàng thế nào, bây giờ xe bị thành ra như thế, anh bảo tôi mặt mũi còn giấu đi đâu được? Thôi được rồi, tôi sẽ tìm người giải quyết, Lam tiên sinh, khi nào xong việc tôi sẽ lại liên lạc với anh nhé.”

Trước khi anh cúp máy người đàn ông đã kịp kêu lên: “Thẩm Chi Diệu! anh...anh đừng quên nữa! tôi bán hết cho anh mười cửa hàng với giá đó đấy, đã được chưa? Tôi cầu xin anh đừng có điều tra hay giải quyết gì nữa có được không? Coi như là một lời cầu khẩn khi mà chúng ta quen biết với nhau bao nhiêu năm, như vậy có được không?”

Thẩm Chi Diệu cười đầy vẻ dối trá, anh ôm Thẩm Tinh Không vào lòng, nhìn cô nhướn mày lên, anh thờ dãi với người đàn ông ở đầu dây bên kia: “Lam

tiền sinh đã nói như vậy rồi vậy thì tôi không làm việc gì gây khó dễ cho anh nữa. Việc cửa hàng tôi sẽ cho người liên lạc với anh sau, chị dâu có tin mừng vậy thì tôi sẽ tăng lên một giả nữa coi như là lì xì cho cháu bé.”

Người đàn ông ở đầu dãy bên kia nói giọng vẻ ủ rũ: “Cảm ơn... cảm ơn... người anh em, tôi đi tới bệnh viện đây, hôm khác hẹn anh ăn cơm.”

Cúp máy xong Thẩm Chi Diệu ghé người hôn Thẩm Tinh Không một cái: “Năm đồng đã thành.”

Thẩm Tinh Không nghe cũng hiểu được nội dung chính, cô nheo mắt lại nhìn Thẩm Chi Diệu, véo má anh: “Có phải anh giờ trò không? Anh đã cho người tự đâm vào xe mình?”

Thẩm Chi Diệu cười: “Tự đâm vào xe mình thì không phạm pháp chứ?”

Thẩm Tinh Không vắt hai tay lên cổ anh: “Tại sao anh ta lại sợ đến như thế?”

Thẩm Chi Diệu hức một tiếng: “Tên tiểu tử này, nhờ có vợ mà có được ngày hôm nay, bây giờ vợ đang mang bầu hẳn ta lại ở phía sau lưng lưng hành làm chuyện linh tinh, tối qua hẳn ta lấy xe của anh để đi tìm tình nhân, anh cho người đợi ở đó rồi đâm vào xe, anh ta sợ địa điểm bị điều tra ra thì cái tình phong lưu của mình sẽ bị lộ và bị vợ biết, lại còn không ngoan ngoãn đáp ứng yêu cầu của anh?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh: “Anh lừa người ta.”

Thẩm Chi Diệu ôm lấy cô: “Lừa là tốt hay không tốt?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh chăm chú, tâm tư của anh thực sự là rất thâm sâu...

Cô nói: “Anh đừng có lừa em là được...”

Thẩm Chi Diệu vỗ vào lưng cô, rồi lại bế cô lên giường đặt xuống, anh vuốt mái tóc cô: “Sao anh lại lừa em được chứ?”

Thẩm Tinh Không cảm lấy cảm anh, khẽ nói: “Là anh nói đấy nhé, nếu như anh lừa em, giấu diếm em chuyện gì thì em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh đâu...”

Thẩm Chi Diệu nắm lấy tay cô, ánh mắt thâm tình: “Sao lại hoài nghi anh được nhỉ? Chẳng qua là một chuyện nhỏ nhặt, trên thương trường như vậy là rất bình thường, nha đầu, nếu em không chấp nhận được anh như vậy thì sau này anh sẽ không thể hiện con người giả hoạt mưu mô đó trước mặt em nữa.... Hôm nay đã nghĩ là sẽ làm gì chứ? Nếu có thì anh đi cùng em, còn nếu không có thì ở nhà.... vui vẻ cùng anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: 18 Tuổi, Cô Ấy Vẫn Còn Trẻ Như Vậy

Thẩm Tinh Không lười nhác nằm trên giường, mùi thức ăn thơm nồng bay tới, cô lật người lại, không ngủ được nữa rồi, cô mặc đồ vào và đi ra khỏi giường, cô đi về phía nhà bếp liền nhìn thấy Thẩm Chi Diệu đang mặc tạp dề tay cầm chiếc muôi nấu canh.

Thẩm Tinh Không nhớ tới câu nói anh chỉ làm cơm cho một mình cô, cô tiến lại gần, quàng tay ôm vào eo anh, dựa người vào lưng anh: “Nếu như bây giờ em chụp lại bộ dạng của anh rồi cho thuộc hạ của anh xem, liệu bọn họ có tròn xoe mắt lên không nhỉ?”

Thẩm Chi Diệu giơ tay ra phía sau lưng, véo vào eo cô: “Chẳng bằng chụp bộ dạng bây giờ của chúng ta lại, bọn họ mà nhìn thấy khéo hai đồng tử mắt lại nhảy cả ra ngoài.”

Thẩm Tinh Không nhìn chiếc tạp dề trên người, còn mình thì là bộ váy ngủ để hờ vai...

Đúng là...

Cô nghiêng đầu về phía trước nhìn món ăn đang được xào trong chảo, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Liệu anh có chê em là không biết làm gì không...”

Thẩm Chi Diệu vỗ vào người cô, bảo cô nhìn vào chảo: “Em nhìn cho kĩ đi, nha đầu, học dần đi, đây là công việc của em đấy.”

Thẩm Tinh Không nhắm mắt lại, cô nheo mày: “Em không nhìn thấy gì cả, không nhìn thấy.”

Thẩm Chi Diệu ôm lấy cô, hôn lên trán cô, anh cười: “Này, chúng ta sau này phân công công việc như sau, anh sẽ kiếm tiền nuôi gia đình, em chịu trách nhiệm nấu cơm cho anh ăn, thế có được không?”

Thẩm Tinh Không dựa vào anh, nhìn món ăn chín rồi, cô cầm đĩa đưa cho anh rồi lau mồ hôi trên trán cho anh, cô gọi tên anh nhẹ nhàng xuất phát từ

con tim “Thắm Chi Diệu...”

Thắm Chi Diệu cúi đầu xuống khẽ đẩy cô ra: “Cẩn thận bỏng, đi ra bàn ngồi đi.”

Thắm Tinh Không cảm thấy cảnh tượng này thật hạnh phúc, có một người đàn ông thương yêu mình, một cảm giác rất đổi yên bình vào buổi sáng sớm.

Thắm Chi Diệu nấu đồ ăn rất ngon, Thắm Tinh Không ăn không để lại miếng nào, trong lòng cô nghĩ, sau này chẳng biết tới bao giờ cô mới nấu ngon được như anh....

Ăn com xong, Thắm Chi Diệu đang chơi đùa với cô thì chiếc điện thoại trong túi liền đổ chuông, Thắm Tinh Không cầm lấy điện thoại, trên màn hình hiện lên hai chữ Triển Lam, đột nhiên không biết lí do là gì mà mặt cô đỏ lên.

Cô đẩy Thắm Chi Diệu ra, đứng lên, giọng nói Triển Lam đầy vẻ to mồm, cười hỏi: “Tối qua phòng cậu trông trơn, đi đâu rồi đấy?”

Thắm Tinh Không vừa đẩy Thắm Chi Diệu đang sà lại gần vừa lắp bắp: “Tớ...thì tớ...”

“Không cần giấu tớ nữa đâu, nghe giọng nói của cậu là tớ đã biết cậu vừa trải qua sự vận động mệt mỏi rồi...tớ gọi điện hỏi cậu một câu, bộ phim mà mấy hôm trước tớ nói với cậu ấy, hôm nay chiếu, cậu có đi không? Vé của tớ cho cậu, hai vé, cậu có thể đưa ai đó đi cùng mà xem, đúng hôm nay tớ có việc không đi cùng cậu được.”

Thắm Tinh Không véo mạnh vào bàn tay đang luồn vào trong áo của mình một cái, muốn giải thích nhưng Triển Lam không cho cô cơ hội, cô bạn liền nói tiếp: “Tớ để ở trong phòng cậu ấy, cậu quay về mà lấy, hay lắm đó, mau đi đi, coi như là để hiểu nhau hơn, trong rạp chiếu phim tối như thế, muốn làm gì thì làm...he he...”

Thắm Tinh Không đỏ mặt lên tắt máy đi, giờ tay lên đánh vào người Thắm Chi Diệu: “Anh nhìn đi, em bị bạn học cười rồi đấy! đều tại anh hết!”

Thắm Chi Diệu cười cười, vỗ tay vào lưng cô, để cô ngã vào người mình: “Ừm thì tại anh, tại anh hết. Bạn em tìm em có việc gì thế?”

Thắm Tinh Không chu mỏ ra nói: “Cậu ấy bảo em đi lấy vé xem phim, anh có muốn xem không? Phim nghệ thuật, có phải anh không thích xem không?”

Thắm Chi Diệu cười trêu chọc: “Hình như anh còn nghe thấy một câu bảo rạp chiếu phim tối lắm, muốn làm gì thì làm?”

Thắm Tinh Không lập tức đẩy anh ra, con người này đúng là dường như chẳng có gì làm anh thấy xấu hổ, cô không biết anh lấy đâu ra tinh thần mà hề cứ gần gũi nhau là anh lại nghĩ ra đủ trò rồi hành động hết sức mãnh liệt.

Thắm Chi Diệu cũng ngồi lên nhìn cô: “Em thích xem thì chúng ta cùng nhau xem, dù sao thì hôm nay anh cũng rảnh không có việc gì, chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi vài hôm rồi về nhà ăn Tết, ông nội em đã nói rồi đấy, nếu như em không quay về thì ông ấy sẽ bay đến đây cho em một trận.”

Thắm Tinh Không suy nghĩ một lát, cô thấy điều gì phải đối mặt thì trước sau gì cũng phải đối mặt, nếu cô đã cùng với Thắm Chi Diệu tiến tới bước này thì cuối cùng ông nội cũng sẽ biết, cô cũng không thể trốn tránh người nhà cả đời này được....

Nghĩ vậy cô liền gật gật đầu, sau đó cô chạy vào trong phòng thay đồ ra.

Vừa định đóng cửa lại thì có một cánh tay luồn vào chặn giữa cánh cửa.

Cô giật mình, quả nhiên ngay sau đó Thắm Chi Diệu liền luồn người vào theo, anh đi vào như điều đương nhiên, cởi chiếc áo phông ra, rồi lại cởi cả quần....

Thắm Tinh Không lập tức vội vàng kêu lên rồi bảo anh dừng lại rồi ném chiếc gối về phía anh: “Này!”

Thắm Chi Diệu khoanh tay lại nhìn khuôn mặt đỏ như gấc của cô, anh nhướn mày: “Làm sao thế?”Thắm Tinh Không hậm hực: “Anh cố ý chui vào đây đúng không!”

Thắm Chi Diệu cười cười: “Có gì không được chứ? Dù sao thì chúng ta sớm cũng đã nhìn hết của nhau rồi, khéo em còn không biết trên chân em có một vết bớt ấy nhỉ?”

Thắm Tinh Không lúng túng, cô cảm thấy rất bất lực trước những hành động và lời nói của anh, cô đi ra ngoài cửa: “Thôi được, anh thay đi, em đi ra ngoài là xong! Đồ khôn!”

Thắm Chi Diệu cười cười, ánh sáng màu vàng chiếu lên trên khuôn mặt anh – nụ cười dường như đang cảm thấy vô cùng hạnh phúc....

Thắm Tinh Không và Thắm Chi Diệu từ trên xe bước xuống, cô nhanh nhẩu chạy lên phòng ký túc lấy vé, Triển Lam vẫn còn viết lại một tờ giấy nói trên cô, cô đi xuống nhìn thấy Thắm Chi Diệu đang ngồi đó, vốn muốn mắng anh cho bõ tức thể nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt sáng ngời và đôi mắt sâu thẳm của anh....

Thôi được, coi như cô đã bị mê hoặc rồi, cục diện bây giờ cô có muốn tránh cũng không tránh nổi.

Phim năm giờ mới chiếu, bây giờ vừa mới qua buổi trưa, Thắm Chi Diệu cũng rảnh rồi, anh liền nắm tay cô đi dạo xung quanh trong trường....

Vốn trong trường cũng không có nhiều người nhưng Thẩm Tinh Không luôn cảm thấy có điều bất an, cô sợ người khác nhìn thấy bản thân mình, cô liền đội mũ chiếc áo khoác lên, quàng lại khăn che đi cả nửa mặt, như vậy là cô chỉ có để lộ ra ngoài hai con mắt.

Thẩm Chi Diệu cảm thấy rất không hài lòng trước hành động của cô, đi được vài bước anh lại kéo chiếc khăn của cô xuống.

Thẩm Tinh Không né đi, nhìn bộ dạng có vẻ không vui của anh, cô chỉ có thể ghé lại gần ôm lấy em anh nín thở: “Đừng giận mà, không phải là em cảm thấy ở bên anh thì làm sao....anh biết không, khi ông nội sắp xếp cho em tới đây thì lãnh đạo nhà trường đều biết em...”

Thẩm Chi Diệu nhìn ánh mắt tỏ vẻ đáng thương của cô anh lại mềm lòng, anh quàng tay vào eo cô hai người chậm rãi đi quanh trường.

Ánh sáng mặt trời buổi chiều mùa đông rất ấm áp, trong sân trường thưa thớt người, nhưng đa số trong số đó đều là những cặp đôi yêu nhau đang nắm tay nhau dạo bước.

Thẩm Tinh Không cho tay mình vào trong túi áo của Thẩm Chi Diệu, bàn tay cô được anh nắm chặt lấy ấm áp, cô ôm lấy eo anh, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể anh, cô cảm thấy cứ như thế này bước đi cô chẳng còn cảm thấy mệt nữa....

Đi dạo cả một buổi chiều, cô dẫn anh đi hết tới những nơi những ngõ ngách trong trường mà cô từng tới, Thẩm Chi Diệu nắm lấy tay cô, nhìn khung cảnh trong trường, anh khẽ thở dài – một nơi sạch sẽ và đẹp đẽ, trẻ trung thế này anh quên mất mình đã bao lâu chưa từng được tiếp xúc.

Anh ôm chặt lấy Thẩm Tinh Không, cô vẫn còn trẻ như vậy, thực ra anh cũng không dám chắc rằng sau khi cô được tiếp xúc với thế giới phồn hoa và phong phú này thì cô có còn giống như bây giờ - vẫn ở lại bên cạnh anh...

18 tuổi – một lứa tuổi tươi đẹp nhưng lại có sự thay đổi khó lường...

Thẩm Tinh Không kéo tay áo anh, cô vừa cười tay đưa cho anh một cốc trà sữa nóng, cô lắc lắc cốc trà sữa: “Anh mau nếm đi, hai tệ một cốc, chẳng khác gì cốc trà sữa mười mấy tệ bán trong căng tin của Triển Đức.”

Thẩm Chi Diệu đỡ lấy cốc trà sữa, uống một ngụm, ngọt khé cổ, anh chẳng thích chút nào, nhưng dưới ánh mắt và nụ cười mong chờ của cô anh vẫn uống hết nửa cốc, anh xoa xoa đầu cô, trong lòng cảm thấy chua xót, cô bé nhá đầu này, anh chỉ nói có một câu “ngon lắm” mà cô đã vui như thế, dễ dàng thoải mái như thế anh không biết anh nên vui hay là nên lo lắng cho cô đây.

Thẩm Chi Diệu và cô đi bộ hồi lâu, mãi cho tới khi tới giờ chiếu phim mới dừng lại, trên đường đi cô nói với anh, Triển Lam nói với cô rằng trong phim có một cảnh quay rất cảm động lòng người, sau nụ hôn dài hơn năm phút, chàng trai là nam chính đã ở bên cạnh giường bệnh của nữ chính và tỏ tình với cô gái rất cảm động.

Thẩm Chi Diệu xoa xoa trán, anh nhìn tên bộ phim đó thôi mà đã thấy đầu mình như thể đang to ra hơn vậy.

Thẩm Tinh Không và Thẩm Chi Diệu ngồi vào ghế trong rạp, cô cảm thấy rất thư giãn và thoải mái khi ngồi trong bóng tối như vậy, cô dựa vào vai Thẩm Chi Diệu nhìn màn hình sáng lên và tiếng nhạc vang lên, trong khu rạp đó không đông người lắm, âm nhạc cũng rất du dương...

Thế nhưng nhịp điệu có vẻ hơi chậm khiến Thẩm Tinh Không dần dần chìm vào trong giấc ngủ.

Thẩm Chi Diệu đánh thức cô mấy lần, nhưng cuối cùng thì cô vẫn không chịu được mà dựa vào vai anh ngủ thiếp đi, trước đó cô cũng không quên nhắc anh, khi nào tới đoạn chàng trai tỏ tình, khi nào tới đoạn có nụ hôn nồng nàn đó thì nhất định phải gọi cô....

Thẩm Chi Diệu đặt tay lên vai cô, để cô dựa vào lòng mình ngủ, anh hôn lên trán cô, trả lời nghiêm túc: “Được, em cứ ngủ đi, anh để ý giúp em.”

Thẩm Tinh Không túm lấy chiếc áo khoác của anh, được anh ôm lấy ngã vào lòng và ngủ.

Thẩm Chi Diệu cúi đầu xuống, má anh áp vào đỉnh đầu cô, anh hít hà hương thơm của cô thể cô – một cảm khác khiến anh thấy yên định, an bình...

Bộ phim mà cô gái nhỏ thích xem nên anh xem rất chăm chú, anh không để lọt một câu nào, anh chỉ nhớ rằng cô muốn xem.

Tối qua anh đã làm cho cô một lữ, lúc cô khóc trong lòng anh vừa thấy thương vừa thấy ngọt ngào....

Nhìn cô được bản thân mình đưa lên đỉnh, anh cảm thấy bản thân mình và cô khi được hòa vào với nhau đó là sự gắn kết thân mật mà mãi mãi sẽ không xa rời...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Em Không Đón Nhận Anh

Khi Thẩm Tinh Không tỉnh lại thì mọi người đã rời khỏi rạp chiếu phim đi ra ngoài.

Cô dụi dụi mắt, từ trong lòng Thẩm Chi Diệu cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy phần áo trên ngực anh có vẻ ướt ướt....hức...là nước bọt, cô lúng túng rút khăn giấy ra, lau lau trên ngực anh, vội vàng nói: “Sao mọi người đều đi hết rồi, thế mà anh không gọi em dậy?”

Thẩm Chi Diệu nắm chặt lấy tay cô anh nói: “Không cần lau nữa, chúng ta đi ăn cơm, anh đói lắm rồi.”

Thẩm Tinh Không cảm thấy rất mất mặt, rõ ràng nói hùng hồn là tới xem phim vậy mà lại ngã vào lòng anh ngủ cả một buổi tối, đúng là xấu hổ...

Hai người nắm tay nhau đi ra khỏi rạp chiếu phim, gió có phần khá lạnh, Thẩm Chi Diệu ôm chặt lấy Thẩm Tinh Không, dẫn cô đi về phía bãi đỗ xe.

Thẩm Tinh Không được anh dẫn đi giống như một con gấu con, anh nắm lấy tay cô, kể lại những tình tiết trong bộ phim cho cô nghe, rồi đoạn tỏ tình của nam chính và sự phản ứng của nữ chính thế nào...

Anh vừa kể mà nét mặt cũng rất biểu cảm và phù hợp với nội dung.

Thẩm Tinh Không cảm thấy trong lòng thật ấm áp, anh đã thực sự chăm chú xem phim chỉ vì bản thân mình, ngay cả cô cũng cảm thấy mấy bộ phim nghệ thuật kiểu đó cũng khiến người xem buồn ngủ...

Cô bước đi nhanh hơn, ôm vào eo anh, dựa đầu vào ngực anh hỏi: “Nếu như anh đói rồi thì chúng ta vào quán nào đó gần đây ăn cơm xong lại về nhà có được không?”

Thẩm Chi Diệu vì quá buồn ngủ mà hai mắt đỏ lên, nhìn cô giống như một con gấu không đuôi ngã vào lòng mình, anh ôm chặt lấy cô, nghiêng má xuống đầu cô, giọng khàn khàn anh nói: “Nha đầu, anh thức cả một đêm, đôi lại là một chút quan tâm của em, đúng là không dễ dàng gì.”

Thẩm Tinh Không đưa tay lên xoa xoa mặt anh, trong lòng thấy thương anh: “Anh nói cứ như em đối xử không tốt với anh vậy...”

Thẩm Chi Diệu tự véo khế vào mặt mình để tỉnh táo hơn, anh cười vui mừng, nắm lấy tay cô: “Không phải không tốt, Tiểu Tinh của anh chỉ cần ở bên cạnh anh là đủ rồi...”

Thẩm Tinh Không nhìn vào mắt anh, cô cảm thấy bản thân mình giống như một con côn trùng bị rơi vào trong một bình mật vậy....

Càng ngày bị lún càng sâu....

Thẩm Tinh Không kéo tay anh tới một quán ăn nhỏ phía ngoài trường, cô gọi hai bát mì hải sản, anh là con người sạch sẽ, anh cầm giấy ăn lau bàn ghế hết một lượt, lại lấy khăn tay lau tay cho cô, anh nheo mắt nhìn cô vừa gọi đồ ăn vừa ngồi xuống rồi nói: “Cẩn thận không làm bẩn hết tay áo.”

Thẩm Tinh Không bĩu môi, nhìn nét mặt miễn cưỡng của anh ngồi trên chiếc ghế dính dầu mỡ bóng loáng, nhìn chiếc áo sơ mi của anh có một vệt bẩn dầu mỡ...

Xem ra, sự sạch sẽ của anh cũng chỉ tùy người tùy lúc thôi...

Trong lòng Thẩm Tinh Không cảm thấy ngọt ngào, mì hải sản được bung lên, cũng may anh không chê, ăn khá ngon miệng, Thẩm Tinh Không gấp tờ giấy và đưa hết vào bát anh.

Cô cảm thấy sơ với anh thì bản thân chỉ có thể làm được những điều nhỏ nhặt thế này...

Thẩm Chi Diệu cúi đầu cười cười, cô bé nha đầu này hiếm có mới đối xử tốt với anh như vậy.

Hai người gần ăn hết, Thẩm Tinh Không đột nhiên nghe thấy bên cạnh có người gọi cô, cô giật mình ngẩng đầu lên nhìn, từ phía bên trong quán đi ra mấy người, người dẫn đầu là một người đàn ông đứng tuổi, phía sau có mấy người nhìn bộ dạng thì là học sinh.

Người đàn ông đứng tuổi đó chính là giáo viên dạy cô.

Thẩm Tinh Không đột nhiên cảm thấy căng thẳng, cô lập tức đứng thẳng người lên, cô lùi về phía bên cạnh mấy bước, rồi cô lại ý thức được hành động của mình dường như có chút không phải, cô dùng ánh mắt ra hiệu cho Thẩm Chi Diệu, anh lúc này đã đặt đĩa xuống, nét biểu cảm vui mừng trên mặt cũng đã được thu về, trở nên lạnh lùng thờ ơ như ngày thường, lúc này anh đang dùng một ánh mắt khó miêu tả để nhìn cô, dường như đang đợi sự phản ứng của cô.

Thẩm Tinh Không chỉ cảm thấy có chút lúng túng, cô chào hỏi thầy giáo, cô nhìn mấy học sinh kia đang nhìn thăm dò người đàn ông ngồi phía đối diện với cô là Thẩm Chi Diệu.

Thầy giáo cười ha ha hỏi: “Thẩm Tinh Không à? Đi ăn cùng với bạn đấy à?”

Ánh mắt tò mò của mấy người bạn cùng trường khiến cô thấy lúng túng, người như Thẩm Chi Diệu cho dù là mặc những loại quần áo bình thường thì tự anh cũng phát ra một khí thế của kẻ cao ngạo, huống hồ, đồ của anh đều là những đồ được may đo và thiết kế kỹ càng.

Thẩm Tinh Không từ trong ánh mắt của những sinh viên kia nhìn ra vẻ chế giễu, cô không muốn để cho người khác suy đoán, cô chỉ có thể cố gắng bình

tình và giải thích: “Là chú Hai của em, chú ấy tới thăm em..”

Nhìn ánh mắt tò mò của bọn họ dường như đã bị dập tắt, Thẩm Tinh Không và người giáo viên đó nói chuyện với nhau vài câu rồi bọn họ rời đi trước, đợi tới khi quán ăn lại trở về trạng thái yên tĩnh cô mới quay đầu sang nhìn Thẩm Chi Diệu, thần sắc anh không có gì biến đổi, chỉ là ánh mắt thờ ơ đi, anh đặt đĩa xuống nhìn cô: “Ăn no chưa?”

Thẩm Tinh Không đi lại gần anh cầm lấy tay áo anh, lắc đầu nũng nịu.

Thẩm Chi Diệu không nói gì, cúi đầu rút tiền ra, đặt trên bàn 100 tệ rồi anh đứng lên đi ra ngoài cửa.

Thẩm Tinh Không biết chắc chắn là anh giận rồi, cô đuôi theo hốt hải kéo tay anh lại: “Anh làm gì mà phải tức giận vì những chuyện bé tí như vậy?”

Thẩm Chi Diệu khẽ nhếch môi, anh mở chiếc điều khiển từ xa, giọng nói cũng thờ ơ: “Đúng thế, chuyện bé tí, việc gì anh phải tức giận?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh tự mình bước lên xe đóng cửa lại, bỏ mặc cô đứng phía trước xe không biết làm thế nào. Thẩm Chi Diệu khởi động xe, đợi cô một lát, hết kiên nhẫn anh liền nhấn còi, nhìn cô đứng đó với vẻ oan ức, hai tay anh nắm chặt lấy vô lăng, mắt nheo lại, cuối cùng thì vẫn không để mặc cô lại được, anh kéo cửa kính xe xuống, thò đầu ra nhìn về phía cô nói với ngữ khí lạnh lùng: “Rốt cuộc thì em có lên xe không?”

Thẩm Tinh Không bấu môi, anh làm gì mà phải nói cái ngữ khí đó với cô chứ!

Cô không nói anh là chú Hai của cô lẽ nào trước mặt thầy giáo và bạn bè lại nói anh là bạn trai của cô?

Cô nhìn chằm chằm anh.

Thẩm Chi Diệu ngồi trên xe, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, anh giống như Thẩm Tinh Không con báo gầm gừ trước khi nổi khùng lên.

Thẩm Tinh Không muốn quay người bước đi, cô sợ khi anh cúi lên với cô cô sẽ không chịu được, ngữ khí lạnh lùng cô cũng không chịu được hưởng hờ là khuôn mặt tức giận của anh lúc này.

Thẩm Tinh Không cũng tức giận, nhưng nhớ tới vừa nãy anh kiên nhẫn xem hết bộ phim trong khi rất buồn ngủ, nhớ tới bàn tay ấm áp và sự đối xử nhẫn nại của anh đối với cô...

Cô thở phì một tiếng, cô sai bước, tiến lại gần, mở cửa xe và bước lên.

Thẩm Chi Diệu liếc nhìn cô, lạnh lùng nói một câu: “Thắt chặt dây an toàn vào.”

Thẩm Tinh Không nhìn một bên mặt lạnh lùng của anh, cô chu mỏ ra định nói gì đó với anh nhưng nhìn bộ dạng đó của anh cô lại thôi.

Cô hức hức rồi tự chỉnh lại quần áo mình cho ngay ngắn, trong lòng thầm nghĩ, đồ nhỏ nhen!

Vào cái hoàn cảnh đó cô còn có thể làm thế nào, anh cũng không nói gì, chỉ nhìn cô không biết nên làm gì....

Oán trách anh một lượt, Thẩm Tinh Không lại cảm thấy không chịu được sự đối đãi lạnh nhạt này của anh, suốt chẳng đường cô lấy hết dũng khí lên tiếng nói những chuyện vu vơ kiểu như hôm nay trời nhiều sao quá, gió thật lạnh...nói chung là những lời ngốc nghếch đó, nhưng anh không tham gia nói cùng một câu nào, mặc kệ cô cứ tự nói tự nghe như một kẻ ngốc.

Về tới nhà cũng đã khá muộn, cô chưa từng bị anh đối xử lạnh nhạt thế này, cô nghĩ vừa nãy bản thân mình sai ở chỗ là không nên nói quả quyết như vậy...

Cô thấp thòm nhìn Thẩm Chi Diệu, anh từ trong phòng tắm đi ra, cũng chẳng thèm liếc nhìn cô một cái mà đi thẳng vào phòng ngủ bên cạnh.

Anh chẳng thèm quan tâm tới cô nữa rồi, Thẩm Tinh Không cảm thấy rất khó chịu, cô đi tắm, tới lúc từ trong phòng tắm đi ra, cô thấy phòng bên cạnh đã bật đèn, Thẩm Tinh Không khi giả vờ đi qua cửa cô nghe thấy tiếng gõ bàn phím trong đó.

Anh ở đó làm việc, có phải là định ngủ lại đó không?

Thẩm Tinh Không đi đi lại lại ngoài phòng khách, cô cảm thấy bản thân mình giống như con chó con bị chủ nhân bỏ rơi vậy...

Do dự một lát, cô đi làm nóng một cốc sữa.

Nếu như anh vẫn chẳng để ý tới cô thì cô cũng không biết làm thế nào...

Người đàn ông này lúc nổi nóng thì không nói một tiếng nào mà sẽ không thèm để ý tới người khác, cô sắp phát điên lên với thái độ này của anh rồi...

Cô đứng ngoài cửa hít thở một hơi thật sâu, rồi lấy hết dũng khí bê cốc sữa ấm vào trong.

Thẩm Chi Diệu gấp chiếc máy tính lại, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô, ngữ khí lạnh lùng: “Anh phải đi ngủ rồi.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh với khuôn mặt đáng thương, cô hỏi lí nhí đủ để anh nghe thấy: “Anh có muốn uống sữa không?”

Thẩm Chi Diệu đi tới bên cạnh giường, lật chăn ra dựa lưng vào đầu giường, anh vỗ vỗ tay vào trán vẻ mệt mỏi và nói thờ ơ: “Em uống đi, anh đánh răng rồi.”

Thẩm Tinh Không nhìn anh nằm ở đó nhắm mắt lại, cô còn chưa kịp quay người bước đi thì anh đã tắt đèn.

Thẩm Tinh Không lúc này cũng tức điên lên, cô đặt cốc sữa xuống một bên, tiến lại gần anh, kéo chăn trên người anh ra, nói phẫn nộ: “Thẩm Chi Diệu, sao anh lại nhỏ nhen thế chứ?”

Thẩm Chi Diệu không nói gì, dựa người vào đầu giường, anh nhìn cô chăm chăm nhờ ánh sáng yếu ớt từ phía phòng khách chiếu vào.

Thẩm Tinh Không cảm thấy bản thân mình như vừa đắm vào mền bông vậy, cô bị cái cảm giác bức dọc này khiến cho khó chịu, cô giậm chân: “Sao anh tức giận vô lý thế không biết! Bao nhiêu người như vậy chẳng lẽ em phải thừa nhận anh là....là bạn trai của em à?”

Thẩm Chi Diệu cười lạnh lùng một tiếng: “Không cần thừa nhận, ở bên anh là một việc mà khiến em thấy xấu hổ, không muốn người khác biết thì đương nhiên em không cần thừa nhận rồi.”

Thẩm Tinh Không thấy anh vẫn nói kiểu giận dỗi, cô thở dài một tiếng, ghé lại gần anh, kéo tay áo anh: “Em không có ý đó, sao anh lại so đo với em những cái như thế chứ, đồ nhỏ nhen...”

Thẩm Chi Diệu thu tay về, giọng nói có vẻ mệt mỏi: “Thẩm Tinh Không, em có cách nghĩ của em, anh không thể miễn cưỡng hay ép buộc em được, em không thể đón nhận anh từ đáy lòng mình thì anh cũng không có cách nào khác. Không nói nữa, anh mệt rồi, em cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Em Cũng Muốn Làm Anh Vui Vẻ

Thẩm Tinh Không thấy anh đuổi mình đi bắt đầu giờ trò làm nũng, cô chui vào trong chăn, cơ thể nhỏ bé của mình ngồi lên chân anh: “Em không biết, Thẩm Chi Diệu anh bắt nạt em! Có phải anh thấy em đồng ý ở bên anh rồi mà anh chẳng còn quan tâm tới em nữa! Trước đây anh có làm mặt lạnh lùng không quan tâm tới em thế này đâu, các chán là anh đạt được điều anh muốn rồi nên không coi trọng nữa! Sao anh có thể như vậy chứ!”

Thẩm Chi Diệu khóc cười không được, hai chân anh bị cô ngồi lên đau tê của đi, anh túm lấy cô đẩy xuống đuôi giường: “Thẩm Tinh Không, em mấy tuổi rồi! Đừng như trẻ con thế nữa.”

Thẩm Tinh Không lại xông lên, hai tay quàng vào cổ anh nhất định không chịu bỏ ra: “Em không biết! Anh không được phép ngủ ở phòng này! Anh không được phép không để ý tới em, anh không được phép nổi nóng với em!”

Nói xong cô lại ngồi lên chân Thẩm Chi Diệu cầm lấy tay anh cắn vào ngón tay.

Thẩm Chi Diệu kêu hức lên một tiếng, cúi đầu xuống, anh nói với ngữ khí như gằn lên với cô: “Đừng làm loạn lên nữa!”

Thẩm Tinh Không nhõng nhẽo: “Không biết! Anh mau hứa với em đi! Anh nói là sẽ không giận dỗi em đi!”

Thẩm Chi Diệu thấy cô bám lấy cổ áo mình, vừa nẩy anh đẩy cô xuống làm cho dây áo ngủ tuột cả đi, để lộ ra bên vai trần nõn nà, cái tư thế hơi cúi người xuống đã phơi ra bộ ngực đầy đặn của cô trước mặt anh.

Anh nheo mắt lại, hắng giọng một tiếng, giọng anh khàn khàn anh nói: “Bỏ tay ra không thì em sẽ nhận đủ đấy.”

Thẩm Tinh Không chỉ để ý tới việc dỗ dành cho anh hết giận, cô tiếp tục ghé vào người anh, hít thở cái hương vị tươi mát từ người anh, cô thè lưỡi ra run rẩy liếm lên cổ anh: “Đừng có giận nữa đừng có giận nữa... Thẩm Chi Diệu anh mau cười một cái đi, bằng không đêm nay em không để cho anh ngủ đâu!”

Trong ánh mắt Thẩm Chi Diệu đã mang theo ngọn lửa tức giận, anh đặt tay lên cổ cô, gằn giọng xuống nói thì thầm: “Em còn có lý à? Anh là ‘chú Hai’ của em cơ mà, có ai mà làm thế này với chú của mình không? Mau về phòng em đi!”

Thẩm Tinh Không lắc lắc người anh, dùng tay sờ vào cằm anh với lăm lăm những sợi râu mới chồi lên: “Vậy thì anh nói xem phải làm thế nào anh mới không giận nữa? Phạt em đi, em nhận phạt...đừng giận nữa mà....”

Thẩm Chi Diệu cúi đầu nhìn cô, cô bé nha đầu này ngồi trên chân anh cựa quậy lung tung, bên trong thì trống không, bên ngoài chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng tang, cô lại còn hỏi anh muốn phạt cô thế nào? Là cô đang phạt anh thì có!

Giọng nói khàn khàn, anh cúi đầu xuống cảnh cáo cô: “Đừng động đây lung tung, mau xuống đi.”

Thắm Tinh Không vẹo người sang một bên, cô không hề chú ý thấy cơ thể anh sớm đã cứng đờ ra, cô hôn lên cằm anh, hai mắt nhìn thẳng vào anh và nói: “Đừng cãi nhau nữa có được không....anh không biết đâu, em không chịu được cảnh người khác không quan tâm tới em...”

Thắm Chi Diệu nhìn bộ dạng đồ dảnh người khác đó của cô, đôi mắt ướt át, đôi môi đỏ hồng, cái bộ dạng đó đáng yêu thế không biết...

Anh hắng giọng vài tiếng, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn cô: “Phạt thế nào em đều nhận đúng không?”

Thắm Tinh Không vội vàng gạt đầu: “Phạt thế nào em cũng nhận hết!”

Thắm Chi Diệu cười đắc ý, anh ghé sát vào tai cô, đôi môi anh ngậm lấy tai cô.

Mặt Thắm Tinh Không lập tức đỏ lên, cô muốn chạy đi nhưng đã bị anh ôm chặt lấy eo rồi, cô đâm vào vai anh: “Anh...anh bắt nạt người khác!”

Đôi mắt Thắm Chi Diệu nheo lại, khuôn mặt thờ ơ nhìn cô: “Vậy thì bỏ đi, dù sao anh cũng mệt rồi, sau này em thích nói thế nào thì nói, anh chẳng quan tâm nữa.”

Thắm Tinh Không thấy anh đắp chặn lại muốn ngủ, cô vội vàng lại ôm lấy cổ anh, giả vờ khóc hu hu: “Không được phép nói anh không quan tâm! Em...em đồng ý với anh được chưa...”

Thắm Chi Diệu khẽ mỉm cười đắc ý, anh lật chặn ra, nhìn cô hất cằm hỏi: “Biết phải làm gì rồi chứ?”

Thắm Tinh Không đỏ mặt, cô nheo mày lại cời cúc áo của anh ra, đôi bàn tay cô lúc này còn đang run lên.

Thắm Chi Diệu thích nhìn cô thế này, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ bé của cô, anh ghé sát lại gần, đặt lên môi cô một nụ hôn mãnh liệt.

Thắm Tinh Không hít thở khó khăn, mặt cô đỏ và nóng lên như quả gấc chín, cời hết cúc áo của Thắm Chi Diệu ra, cô cời chiếc áo ra được một nửa, nhìn vào cơ thể cường tráng của anh, cô cảm thấy bản thân mình như sắp nổ tung ra, cô xấu hổ, lấy hai tay che mặt đi, nói nức nở: “Đồ đàn ông xấu xa, anh bắt nạt em! em không làm nữa đâu...anh bắt nạt em!”

Thắm Chi Diệu cũng không nở nhìn cô như vậy, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô đẩy về yêu thương, ngón tay anh đặt lên môi cô, khẽ cười: “Đôi ý nhanh thật đấy...em không muốn thì thôi, anh không ép em...ngoan, ngủ đi!”

Thắm Tinh Không xòe ngón tay ra rồi nhìn trộm anh, thấy anh không có vẻ tức giận, trong ánh mắt là sự bao dung và yêu thương, cô mới yên tâm bỏ tay xuống, ngả vào lòng anh, cùng anh nằm xuống, chiếc chăn mềm mại và ấm áp, cô được anh ôm lấy và anh cúi dụi mình vào lòng anh hạnh phúc.

Nét mặt Thắm Chi Diệu có vẻ trịnh trọng, anh ấn ngón tay trở vào trán cô, giọng nói cảnh cáo: “Ngoan ngoan nằm ngủ đi! Còn động đây linh tinh thì anh sẽ xử lý em đấy!”

Thắm Tinh Không chọn một tư thế nằm thoải mái, ôm lấy eo anh, áp mặt mình vào ngực anh thì thầm: “Anh chỉ giỏi dọa em thôi...không phải em có ý muốn giầu mà...”

Thắm Chi Diệu khẽ cười, bàn tay anh luồn vào mái tóc cô: “Vậy thì nói một câu dễ nghe dễ dành anh xem nào.”

Thắm Tinh Không suy nghĩ vài giây, cô vẫn ôm lấy anh và khẽ nói: “Anh....anh đối xử với em rất tốt...không phải là em không hiểu cảm ân, không phải là em không có cảm giác....em cũng không biết phải làm thế nào mới có thể báo đáp anh...sau này anh không cần đối xử với em tốt như thế nữa có được không...em cảm thấy mình chẳng có gì để báo đáp lại anh...”

Thắm Chi Diệu ôm chặt lấy cô về thương cảm: “Anh thương em em biết thế là được rồi, không cần báo đáp....Tiểu Tinh, đồng ý với anh, bất luận có chuyện gì xảy ra em cũng không được dao động, anh chỉ cần em ở bên cạnh anh thôi, như vậy đã là báo đáp rồi...”

Thắm Tinh Không cảm thấy bản thân mình thật hạnh phúc....

Cô biết có một người thật lòng yêu thương mình như thế này đúng là không dễ dàng gì, cô trèo lên trên người Thắm Chi Diệu, nhìn khuôn mặt anh tú của anh, ánh mắt cô nhìn anh say đắm, bàn tay cô đặt lên má anh, cô sẽ vuốt ve nó, cô cắn môi rồi nói: “Không được, sau này em phải đối xử tốt với anh...”

Thắm Chi Diệu thấy cô nói với mình về rất nghiêm túc như vậy anh lại thấy buồn cười.

Nụ cười trên môi anh đột nhiên dừng lại cùng với hành động trên tay Thắm Tinh Không, người anh cứng đờ lại, hơi thở dồn dập, anh gằn giọng gầm lên: “Thắm Tinh Không!”

Thắm Tinh Không không nghe lời anh mà dừng lại, cô đặt đôi môi mình hôn lên lồng ngực anh với vẻ xấu hổ và sợ hãi, chiếc lưỡi ẩm và ướt đó học những kỹ năng từ anh mà khẽ cắn vào ngực anh.

Thắm Chi Diệu cứng đờ người lại, hai tay bắt đầu nắm chặt thành nắm đấm, cơ thể anh hơi run lên, giọng nói lạc cả đi: “Dừng lại!”

Thắm Tinh Không vẫn cố chấp tiếp tục những động tác của mình, bàn tay nhỏ ấm áp của cô như được châm lửa, bàn tay đó chạy khắp vùng eo của anh,

cô lúc này đang hết sức căng thẳng, cơ thể cô run lên còn hơn cả anh, cô đưa chiếc lưới mình ra, chạy khắp ngực anh, học cách anh làm với bản thân mình mà vừa liềm vừa cắn lên đó.

Thắm Chi Diệu thiếu chút nữa không khống chế nổi, anh ấn tay vào eo cô, hức một tiếng, há hốc mồm hít thở, giọng nói khàn khàn: “Nha đầu...em đừng có đùa với lửa....”

Thắm Tinh Không đưa tay che miệng anh lại, cô cắn và lằn da anh: “Em cũng phải khiến cho anh cảm thấy vui về....”

Cơ thể Thắm Chi Diệu lúc này đang cứng lại, làn da anh đỏ lên như gà chọi, hơi thở dồn dập, đôi mắt anh mở to tròn nhìn lên trần nhà.

Thắm Tinh Không cắn vào môi anh, đẩy hết quần áo trên cơ thể hai người ra, đôi bàn tay cô chống lên lồng ngực săn chắc của anh, cô đang hai chân ngồi lên bụng anh, cô kìm nén lại sự hạnh phúc và niềm vui của mình, từng chút từng chút dùng cơ thể mình ôm trọn lấy Thắm Chi Diệu.

Cô ưỡn lưng ra, cong người xuống để lộ ra những đường cong mỹ miều trên cơ thể.

Hức một tiếng, Thắm Chi Diệu đặt tay lên vùng eo thon thả của cô, những giọt mồ hôi từ trên trán lăn xuống, nhìn cô nhìn con đầu để làm vui bản thân mình, anh cố gắng không động đậy, nhìn cô và hỏi: “Em có đau không?”

Thắm Tinh Không không còn nói được một câu hoàn chỉnh, giọng nói của cô như bị vỡ tan ra, chỉ nghe thấy cô lắp bắp: “Được...có thể...em có thể chịu được....”

Thắm Chi Diệu nhìn đôi mắt ạng nước sắp chảy ra ngoài của cô, anh đưa tay lên lau đi, anh đỡ cô nằm xuống đầy vẻ thương xót, anh lật người lên, lau những giọt mồ hôi trên trán cô, anh hôn cô rồi nói: “Nha đầu ngốc, em chưa từng trải qua sao lại dám làm thật thế chứ....”

Thắm Tinh Không run lên lấy bầy, cô nhìn anh, miệng mấp máy: “Thế nhưng...anh muốn mà....”

Thắm Chi Diệu mỉm cười, anh trao cô một nụ hôn sâu đậm mãi tới khi cô như sắp nghẹt thở anh mới bỏ cô ra, anh nhìn vào mắt cô vào hỏi: “Anh muốn điều gì em đều cho anh sao?”

Thắm Tinh Không đặt tay lên má anh, gật đầu thành thật: “Vâng...cho anh hết....”

Thắm Chi Diệu nằm xuống đè lên cơ thể cô, dùng lực đẩy thứ đó vào trong, Thắm Tinh Không khẽ rên lên một tiếng – tiếng rên vừa đau đớn vừa hạnh phúc vô cùng.

Thắm Chi Diệu cắn vào tai cô, anh hỏi thì thầm: “Vậy...bây giờ em đã thích ứng được việc anh ở bên trong đó chưa?”

Thắm Tinh Không cắn môi, cô sợ hãi nhìn vào ánh mắt thích thú và hào hứng của anh.

Thắm Chi Diệu cười xấu xa nhìn khuôn mặt cô, anh rút ra khỏi cơ thể cô, nằm xuống bên cạnh đó, nghiêng người nhìn cô cười cười: “Vậy thì...tiếp tục cái vừa nãy định làm cho anh....”

Thắm Tinh Không đỏ mặt lên, cô cắn vào vai anh, cô lấy hết dũng khí và lặp lại những hành động ban nãy, anh hoàn toàn thả lỏng cơ thể mình để cô mặc sức phát huy, cái cảm giác này khiến cho Thắm Tinh Không đạt tới đỉnh điểm cao nhất của sự chủ động, cô hiểu cái cảm giác được anh cho bay lên mà Thắm Chi Diệu đã nói, cũng hiểu được câu nói đó của anh – thích một người thì sẽ tình nguyện để cho cô ấy hòa vào cơ thể mình....

Cô ấn tay lên ngực anh rồi thở hổn hển sau những động tác vừa rồi....

Thắm Chi Diệu nhìn người phụ nữ của mình, toàn thân cô đều biến thành màu hồng nhạt, đôi lông mày cô nheo chặt lại vì sự hoan lạc, nét mặt cô lúc này khiến anh chỉ muốn nuốt trọn lấy cô, những giọt mồ hôi trên trán cô chảy xuống, tới cảm thì rớt lên ngực anh, cô không chịu đựng được sự làm việc năng suất của anh, cô thất thanh gọi tên anh...

Hình ảnh này khiến cho dòng máu trong cơ thể anh sôi lên sùng sục, mỗi tế bào trong cơ thể dường như đều đang được giãn nở ra....

Cả đời này, e rằng anh sẽ không bao giờ quên cảm giác và cảnh tượng bây giờ, nó quá đẹp đẽ, tới mức làm đau cả trái tim anh....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Đợi Cô Ấy Lớn Lên Thì Kết Hôn

Lại là một buổi sáng tinh dậy trong trạng thái toàn thân ê ẩm, Thắm Tinh Không hắng giọng ho ho vài tiếng, mở mắt ra, lúc này Thắm Chi Diệu đã đứng lên đang mặc quần áo vào, cơ thể hoàn mỹ của anh khiến cô không dám nhìn thẳng, cô nhắm mắt lại, khuôn mặt lại đỏ lên vì xấu hổ.

Thẩm Chi Diệu khẽ cười, anh tiến lại gần vỗ vào mông cô: “Hôm nay còn có tiết mục gì khác không? Hay là nằm cả một ngày?”

Thẩm Tinh Không khẽ động đậy, cô cảm giác bản thân mình như thể bị ném vào chiếc máy ép trái cây, cô không có chút sức lực nào: “Thế này...liệu có không tốt cho sức khỏe không?”

Đêm qua anh ra rất nhiều mồ hôi, cơ thể nóng ran lên, cô sợ anh...

Làm việc như thế liệu có hại tới sức khỏe và tinh thần...

Thẩm Chi Diệu cúi người xuống, đặt cằm mình lên vai cô, cười trêu chọc: “Vậy thì học nấu cơm, nấu những đồ ăn bổ dưỡng cơ thể cho anh ăn.”

Thẩm Tinh Không hức một tiếng: “Coi em là người nấu cơm cho anh à, còn lâu em mới làm.”

Thẩm Chi Diệu đi đi cầm trên vai cô, hít hà hương vị tỏa ra từ cơ thể cô, giọng nói anh khàn khàn: “Em có biết như cầu của anh ở cái tuổi này là rất cao không....anh sợ em không chịu được, sau này chịu khó ăn một chút, em gầy quá, đặc biệt là phía trước hai cái....”

Thẩm Tinh Không lấy gối che đi khuôn mặt đang đỏ lên vì xấu hổ của mình, cô đẩy anh ra: “Ghét anh thế không biết, đồ khốn!”

Thẩm Chi Diệu bật cười, vẫn muốn trêu chọc cô vài câu nữa nhưng liền nghe thấy tiếng điện thoại đổ chuông, anh để Thẩm Tinh Không lại và đi ra phòng khách, cầm lấy điện thoại của cô, nhìn tên người gọi hiện lên trên màn hình, anh khẽ mỉm cười, quay lại phòng ngủ, đưa điện thoại cho cô: “Ông nội.”

Thẩm Tinh Không đột nhiên có cảm giác như bị bắt thóp, cô vội vàng lấy chăn trùm kín mình lại, vuốt vuốt lại mái tóc, hắng giọng một tiếng rồi mới bắt máy.

Thẩm Tỉn Dương gầm lên với cô: “Đồ nha đầu thối! rớt cuộc là cháu có còn cần người ông nội này không hả? ta bảo cháu về nhà mà cứ lẩn nhả không chịu về, gọi điện thoại thì cũng không chịu nhận! Đã gặp chú Hai chưa? Đợi xem chú ấy xử lý cháu thế nào, xem cháu còn dám cứ loăng quăng bên ngoài không về nhà thế không!”

Thẩm Tinh Không quay đầu sang nhìn Thẩm Chi Diệu, anh đang mỉm cười, ghé lại gần cắn vào tai cô.

Thẩm Tinh Không rùng mình, cô co rúm người lại né anh đi, đồ đàn ông xấu xa.

Rõ ràng biết là ông nội đang gọi điện thôi mà còn dám trêu chọc cô!

Thẩm Tinh Không hắng hắng giọng, cố gắng thay đổi giọng điệu nói về nghiêm túc: “Ông nội, cháu sẽ về nhà ăn tết, mấy ngày nữa cháu sẽ cùng...chú Hai về.”

Thẩm Chi Diệu ở bên cạnh hức một tiếng, thò tay vào trong chăn véo vào eo cô một cái.

Thẩm Tinh Không phải cắn chặt môi mới không kêu lên.

Cô quay đầu lại tròn mắt lên nhìn anh, còn anh thì lại nheo mắt nhìn cô.

Thẩm Tinh Không vừa lấy tay bịt miệng anh lại vừa nhanh chóng nói vài câu với ông nội sau đó liền cúp máy.

Đặt điện thoại xuống, cô xông tới bóp cổ anh: “Ông nội nói ngày mai chúng ta phải quay về! Anh là cái đồ đại khốn!”

Thẩm Chi Diệu ôm cô: “Trải qua thế nhưng thế giới hai người anh thấy vẫn chưa thấy đủ, làm thế nào bây giờ?”

Thẩm Tinh Không nhìn những vết đỏ lấm chấm trên người mình, cô hức: “Đồ đàn ông tham ăn, không chịu tiết chế cơ thể gì cả...”

Thẩm Chi Diệu vuốt ve tấm lưng mềm mướt của cô, nhìn cô chằm chằm anh hỏi: “Sao rồi hả? chuẩn bị sẵn sàng chưa? Nhìn thấy ông nội em đừng có lại đá anh về vị trí ban đầu đấy nhé!”

Thẩm Tinh Không đan tay lại ôm vào cổ anh: “Không đâu...anh không bỏ rơi em thì em cũng sẽ luôn đi theo anh... Thẩm Chi Diệu...cảm ơn anh cảm ơn anh đã đối xử với em tốt như vậy....”

Thẩm Chi Diệu hôn lên trán cô: “Đồ ngốc, sao lại dễ dàng hài lòng, thỏa mãn như thế chứ? những ngày tháng đối xử tốt với em còn đang ở phía sau kia, Thẩm Chi Diệu anh cả đời này trừ khi chết chứ tuyệt đối sẽ không bỏ em lại...”

Thẩm Tinh Không nắm lấy tay anh: “Không được nhắc tới cái chết...không cho phép anh chết...còn lại có một mình em thì làm thế nào....”

Thẩm Chi Diệu ôm chặt lấy cô: “Được, anh sẽ không chết, sẽ luôn đối tốt với em, nha đầu, có em ở bên cạnh thì anh sẽ cố gắng để sống thật tốt....”

Thẩm Tinh Không cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót, cô ôm chặt lấy anh như thể anh là chỗ dựa duy nhất mà cô có...

Chiếc xe được lái vào căn biệt thự cổ của Thẩm gia.

Cỗ hòng Thẩm Tinh Không khô đặc, cô cố nuốt nước bọt, Thẩm Chi Diệu nắm lấy tay cô, vuốt vuốt mái tóc cô: “Căng thẳng?”

Thẩm Tinh Không nhìn anh lắc lắc đầu nói tự tin: “Có anh ở đây, em không căng thẳng.”

Thẩm Chi Diệu cười, để lộ ra hàm răng đều vào trắng.

Từ trên xe đi xuống, Thẩm Tinh Không cảm thấy hít thở có phần khó khăn, cô không có cách nào để ở gần Thẩm Chi Diệu, cô sai bước chạy vào trong nhìn Thẩm Tín Dương đang ngồi trên ghế sofa, cô chạy lại làm nũng: “Ông nội, cháu quay về rồi!”

Thẩm Tín Dương bất ngờ bị cô nhảy bổ vào ôm, ông đánh cô mấy cái rồi mắng: “Nha đầu thói, mồi gây lười cháu mới chịu về đúng không! Không nhờ chú Hai cháu thì không ai trị nổi cháu có đúng không!”

Thẩm Chi Mi đứng bên cạnh cũng cười rồi nói thêm vào: “Đúng đấy, Tinh Không nhà chúng ta chỉ nghe lời chú Hai thôi, tình cảm của hai người tốt ở mức trên cả bình thường ấy! Ba nói xem sau này nếu như A Diệu kết hôn rồi thì Tiểu Tinh làm thế nào?”

Thẩm Tinh Không nheo chặt mày lại, nhìn Thẩm Chi Diệu đang từ từ bước vào, thần sắc anh vẫn như trước đây, không để lộ bất kì điều gì bất thường.

Cô thực sự bái phục tố chất tâm lý của anh.

Thẩm Chi Diệu đưa chiếc áo khoác ngoài cho người làm, anh nhìn Thẩm Chi Mi: “Đợi Tinh Không lớn lên thì em mới kết hôn.”

Thẩm Tinh Không nghe ra ý tứ thâm sâu trong lời nói của anh.

Đợi cô lớn lên, anh sẽ kết hôn với cô...

Cô có chút xấu hổ, cúi đầu xuống, gục vào lòng Thẩm Tín Dương.

Bữa cơm được diễn ra khá hòa hợp, Thẩm Chi Diệu thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Thẩm Tinh Không, hành động của anh trong mắt người khác cũng không có gì đặc biệt nhưng lại khiến cô cảm thấy ngại ngùng, cô sợ ông nội và bà cô kia sẽ nhìn ra điều gì đó.

Ăn xong Thẩm Chi Mi bê hoa quả lên cho mọi người rồi nói chuyện vu vơ: “A Diệu à, chẳng phải cậu nói đã có đối tượng kết hôn rồi sao, Tết nhất đến rồi, gọi cô ấy tới cùng cả nhà ăn bữa cơm.”

Bàn tay đang cầm mũi cam của Thẩm Tinh Không đột nhiên cứng đờ lại, cô ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Chi Diệu, anh đang cầm khăn giấy lau tay, chỉ vâng một tiếng rồi nói: “Để xem xem.”

Thẩm Chi Mi nhìn sắc mặt Thẩm Tinh Không thay đổi lại tiếp tục cười: “Lần trước khi A Diệu nói có đối tượng kết hôn con liền biết chỉ là lời nói lúc tức giận thôi chứ ngoài Lạc Đơn Thụy ra thì còn có ai có thể xứng đôi vừa lứa với cậu ấy được chứ. Cậu đừng có lừa tôi, tự cậu nói xem là ai?”

Thẩm Chi Diệu rù hai hàng mi mắt xuống, chậm rãi rút một tờ khăn giấy, ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Tinh Không: “Vẫn còn sớm, Tinh Không vẫn còn nhỏ, em không muốn bàn tới những chuyện đó, hơn nữa em cũng không có thời gian rảnh, gần đây rất bận.”

Thẩm Chi Mi có vẻ không vui: “Cậu xem xem, lúc nào cũng cứ lấy Tinh Không ra làm cái cớ, con bé nha đầu này trước sau cũng phải đi học đại học, cũng chẳng cản trở được việc của cậu, cậu đừng có mà vòng vo với tôi và ba nữa.”

“Không phải cái gì đây, thực sự là chưa tới thời cơ, thời điểm này chưa thích hợp, ba có thể hiểu cho con chứ?” Thẩm Chi Diệu khẽ cười, tay lấy một mũi cam đưa cho Thẩm Tinh Không: “Cái này ngọt.”

Thẩm Tinh Không đỡ lấy có phần gượng gạo, ánh mắt anh hiện rõ ràng sự âu yếm, trù mến, cô sợ ông nội sẽ nhìn ra.

Cũng may Thẩm Tín Dương chỉ nhìn Thẩm Tinh Không: “Nha đầu, cháu xem xem, chú Hai cháu vì cháu mà phải cố gắng, hi sinh nhiều như thế, cháu mà còn cãi lại, làm loạn lên với chú Hai thì ta không tha cho cháu đâu! Có điều A Diệu à, con cũng không còn ít tuổi nữa, đừng để ta đợi lâu quá!”

Thẩm Chi Diệu gạt đầu, anh nhìn Thẩm Tinh Không, anh nói về thờ ơ thản nhiên: “Đợi Tinh Không lớn hơn một chút, ít nhất cũng phải 20 tuổi...”

Cô ngồi bên cạnh cúi đầu xuống cắn mũi cam, đúng là ngọt thật...

Sau khi cùng với Thẩm Chi Diệu quay về nhà, trời đã tối rồi, ngôi nhà mang lại cho cô cảm giác thân thiện đã lâu không gặp, cô chạy nhảy về phòng, quăng mình lên giường của Thẩm Chi Diệu.

Thẩm Chi Diệu ngay sau đó cũng nằm bên cạnh cô, anh vỗ lưng cô: “Nghe thấy chưa, ông nội em giục anh cưới vợ đấy!”

Thẩm Tinh Không véo má anh: “Anh còn nói! Tại sao cô Thẩm Chi Mi cứ liên tục nhắc tới Lạc Đơn Thụy? có phải anh lại qua lại với người ta rồi không?”

Thẩm Chi Diệu hức một tiếng: “Anh thế là không, kể từ khi anh đồng ý với em là chia tay với Lạc Đơn Thụy thì anh luôn giữ mình, có điều cô em Thẩm Chi Mi ấy, mất mũi quạ là tính, chắc phải tới 80% là đã nhìn ra mối quan hệ của chúng ta rồi, nhưng thời mặc kệ, anh chẳng lo lắng gì.”

Thẩm Tinh Không nghe thấy bảo cô đã biết rồi thì cô cảm thấy khá căng thẳng, cô kéo tay áo anh: “VẬY NGỘ NHỚ CÔ ẤY NÓI RA THÌ LÀM THẾ NÀO? NẾU ÔNG NỘI BIẾT THÌ EM KHÔNG DÁM TƯỞNG TƯỢNG... THẨM CHI DIỆU... CÓ PHẢI CHÚNG TA RẤT KHÔNG TỐT KHÔNG...EM CẢM THẤY BẢN THÂN MÌNH THẬT QUÁ ĐÁNG...”

Thẩm Chi Diệu dang tay để cô gối đầu lên cánh tay mình: “CHẲNG PHẢI ĐÃ NÓI LÀ CÓ ANH À, ĐỪNG CẢM THẤY CÓ CẢM GIÁC TỘI LỖI, NHỮNG SỰ TRÁCH MẮNG, NHƯNG LỜI DỊ NGHỊ ĐÓ CỨ ĐỂ ANH, EM CHỈ CẦN NGOAN NGOÃN TRỐN TRONG LÒNG ANH LÀ ĐƯỢC RỒI... ĐÊM NAY...CÓ MUỐN KHÔNG?”

Thẩm Tinh Không chu mỏ nhìn anh: “KHÔNG ĐỂ ANH GÁNH VÁC HẾT ĐƯỢC...EM CŨNG CÓ NGHĨA VỤ GÁNH VÁC CÙNG ANH, EM PHẢI ĐỨNG BÊN CẠNH ANH...”

Thẩm Chi Diệu vỗ nhẹ vào đầu cô: “Em vẫn còn nhỏ.”

Thẩm Tinh Không ồ một tiếng, kéo cổ áo ra, để lộ những vết đỏ trên ngực do nụ hôn mãnh liệt của anh để lại, hức một tiếng rồi nói: “Em còn nhỏ vậy thì tại sao anh còn làm những việc đó với em”

Thẩm Chi Diệu thở dài: “Anh những lúc đó không kiềm chế được mà, nha đầu, em không biết em đẹp thế nào đâu...vừa nhìn thấy em anh liền biến thành một kẻ xấu xa rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Thế Giới Của Anh, Cô Không Hiểu

Tối ngày hôm đó Thẩm Tinh Không sống chết không chịu cho anh, độ tuổi của anh đang tràn đầy sinh lực, cô biết anh cũng không phải là muốn giày vò hay hành hạ bản thân mình, nhưng ngay từ đầu anh không chịu nghe theo ý cô, thực ra cô vẫn còn nhỏ, sự trải nghiệm còn ít ỏi, cùng với sự sợ hãi và bài trừ theo bản năng vẫn còn tồn tại trong con người cô.

Biện pháp mà Thẩm Chi Diệu dùng vô cùng an toàn, anh sẽ không để cô phải gánh chịu những chuyện mà ở độ tuổi của cô không nên gặp phải, anh thương cô, anh biết sự việc đó sẽ làm cho cô tổn thương, vì thế kẻ cả là có ham muốn thế nào đi chăng nữa anh cũng sẽ nhịn, cho tới khi nào chắc chắn rằng mọi chuyện nằm trong tầm kiểm soát anh mới đụng vào cô.

Điều này làm cho Thẩm Tinh Không cảm thấy vô cùng an toàn.

Việc A Tiến từ chức khiến cô cảm thấy có chút áy náy, cô biết anh bị bản thân mình làm liên lụy, cô cũng đã nổi giận với Thẩm Chi Diệu, hỏi anh tại sao không giữ A Tiến lại, nhưng nghĩ lại thì con người đó rất cứng đầu, việc anh đã quyết định thì không ai có thể khống chế được.

Số năm A Tiến đi theo Thẩm Chi Diệu còn hơn cả số năm cô ở bên anh, cô cảm thấy thương cho A Tiến, rốt cuộc thì điều gì đã khiến cho A Tiến rời xa một người mà anh vẫn luôn cảm kích và tôn kính là Thẩm Chi Diệu chứ, cô không hiểu lắm, cô chỉ cảm thấy có thể là vì việc tối hôm đó Thẩm Chi Diệu đã chiếm hữu cô...

Cô nghĩ chắc là anh cảm thấy áy náy và khó xử vì không thể làm hài lòng được cả hai là cô và Thẩm Chi Diệu...

Thẩm Tinh Không ép Thẩm Chi Diệu đi tìm tung tích của A Tiến, anh nói cô vớ vẩn, nếu đã đi rồi thì hãy để cho A Tiến tự do, bao nhiêu năm nay anh đã dành hết khoảng thời gian tươi đẹp vào những chuyện vô vị rồi, thực ra Thẩm Chi Diệu cũng cảm thấy thương và đáng tiếc cho A Tiến, anh hi vọng A Tiến sống tốt, dù sao thì công việc vệ sĩ rất dễ gặp nguy hiểm.

Anh không nhẫn tâm.

Thời điểm Tết là thời điểm rất nhộn nhịp và náo nhiệt.

Buổi tối mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, Thẩm Chi Diệu đưa Thẩm Tinh Không đi bắn pháo, rõ ràng là cô nhát gan mà vẫn cố đi châm lửa, Thẩm Chi Diệu nhìn bộ dạng vừa sợ vừa háo hức của cô lại thấy buồn cười.

Cánh bán pháo hoa rất đẹp, anh nắm tay cô, hai người đứng dưới trên nền trắng màu tuyết hôn nhau, anh nói, cả đời này anh sẽ đối xử với cô thật tốt....

Thẩm Tinh Không ở bên anh, nghe tiếng pháo vang lên rộn ràng, cô cảm thấy có một người để có thể dựa vào, cảm giác thật hạnh phúc.

Tết xong Thẩm Chi Diệu lại trở về với cuộc sống bận rộn, đầy những công việc cần giải quyết, rồi cả việc tiếp khách, mấy lần muộn quá tới nỗi Thẩm Tinh Không ngủ quên mất mà không đợi được anh về.

Cách một ngày vừa ngủ, quần áo của anh ngoài mùi rượu ra thì còn có mùi nước hoa của phụ nữ.

Cô cảm lấy quần áo của anh, cảm thấy bản thân mình bỗng chốc từ một cô thiếu nữ biến thành một người vợ rồi.

Ban ngày anh không ở nhà, Thẩm Tinh Không đi về căn biệt thự cổ thăm Thẩm Tín Dương, trời sắp tối anh cũng không tới đón cô, cô chỉ có thể tự mình quay về, đợi tới nửa đêm cô gọi điện thoại cho anh thì anh lại tắt máy.

Thẩm Tinh Không vừa tức giận vừa lo lắng, cô lần đi lần lại trên giường mãi không ngủ được, tới nửa đêm thì có điện thoại gọi vào máy bàn của một người phụ nữ vang lên ở phòng anh, cô mơ hồ nhắc máy, liền nghe thấy giọng nói trách móc làm nũng từ đầu dây bên kia: “Đồ đáng chết không có lương tâm! Anh nói là tối nay tới chỗ chúng em chơi mạt chược mà, sao lại không tới?”

Thẩm Tinh Không cảm thấy đầu óc mình như sắp nổ ra, cái câu “đồ đáng chết không có lương tâm” cô nghe mà tê dại cả người đi.

Cô tức giận liền cúp máy, không ngủ được nữa, cô ép tài xế nói ra địa chỉ của anh sau đó cô ngồi xe đi tìm anh.

Cô xuống xe, có chút bất ngờ, nơi mà đèn xanh đèn vàng, mùi rượu nồng nặc khiến cô có cảm giác không có cách nào chịu được.

Bên dưới tầng hầm của khách sạn là quán bar, những người qua lại có thể thấy đều có thân phận không phải tầm thường, cô cố chịu mùi rượu, tuy biết là Thẩm Chi Diệu phải đi tiếp khách nhưng cô không có cách nào chịu được cảnh anh đứng giữa những người phụ nữ ăn mặc hở hang mời gọi.

Cô không biết đi đâu tìm anh, quá nhiều căn phòng, Thẩm Tinh Không cảm thấy bản thân mình đúng là không hiểu chuyện, cô tới đây thực ra chẳng qua là vì không thể chịu được một chút lạnh nhạt của anh đối với mình...

Cô không biết rằng bản thân mình đã dính tới anh lợi hại như thế....

Đi một vòng quanh quán bar rộng lớn này, cô mệt đứt hơi liền đứng dựa lưng vào tường nghỉ một lát, đột nhiên cô nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền tới, cô ngẩng đầu lên nhìn theo hướng tiếng nói đó phát ra, hóa ra đó là Lạc Đơn Thụy và mấy người phụ nữ khác ăn mặc đẹp đẽ đang đứng ở một nơi không xa hút thuốc.

Thẩm Tinh Không nghe bọn họ đứng nói cười bên đó là trong lòng cô càng thấy khó chịu.

“Này, cậu và A Diệu chia tay thật rồi à? anh ta uống rượu đỡ cho cậu đúng là quan tâm thật đấy! làm người khác ghen tỵ!”

“Đúng thế, đợi lát nữa e là sẽ đưa cậu về đây, có phải cậu định tranh thủ cơ hội giả vờ sau để anh ta đưa cậu lên lầu, sau đó khi anh ta bế cậu lên giường thì cậu.... ha ha!”

“Thôi đi, những chiêu đó của các cậu cũ quá rồi, Lạc Đơn Thụy này sớm đã dùng rồi, tôi mà muốn giữ anh ấy lại thì phải giả vờ say sao? Hai người chúng tôi đã ở bên nhau mấy năm rồi, hiểu nhau như thể tay chân vậy, chia tay hay không chia tay thì nói thật cũng có khác gì nhau...tôi qua anh ấy ở chỗ tôi ngủ tới nửa đêm, chắc là ở nhà có việc nên sau đó đã quay về nhà.”

“Đơn Thụy, cậu nói em cậu có ý đồ gì? Đi theo Thẩm Chi Diệu cũng chẳng có danh phận gì, cậu cũng nói là anh ta sẽ không cưới cậu, phụ nữ thanh xuân thì được mấy năm, vậy mà cậu còn cố đi theo anh ta?”

“Lại nói, người đàn ông như A Diệu, chẳng phải là dễ dàng buông tay...anh ấy không cưới tôi nhưng cũng có cưới người khác đâu! Tôi cứ đợi, tôi có cách để đối phó với anh ấy, khi anh ấy ở trên giường, thích nhất là phụ nữ biết... ha ha!”

Thẩm Tinh Không cảm thấy bản thân không có cách nào để hít thở, cô dựa vào tường mà hai chân mềm nhũn ra.

Lạc Đơn Thụy và mấy người phụ nữ đó đi rồi cô cũng không động đậy.

Tài xế gọi điện cho cô, hỏi cô tìm thấy tiên sinh chưa, cô cũng không biết bản thân mình đã nói gì, khi phản ứng lại thì đầu dây bên kia đã tắt máy.

Cô đi về phía mà Lạc Đơn Thụy rời đi, tới trước cửa phòng Vip, cửa vẫn chưa đóng hẳn, thông qua khe cửa nhìn vào trong, một người đàn ông đang quàng tay hai người phụ nữ - phải trái mỗi người một bên.

Cô cảm thấy bản thân có thể đập cửa đi vào nhìn xem Thẩm Chi Diệu đang làm cái gì, khi anh ở cùng Lạc Đơn Thụy cô như muốn phát điên lên, muốn giằng vò anh, nhưng bây giờ thì không, cô phát hiện bản thân mình thực ra không đủ dũng khí, cô đứng ở cửa, nắm chặt hai tay thành nắm đấm, rồi lại thả ra, rồi lại nắm vào, cuối cùng cô vẫn chạy khỏi cái nơi mà làm cho cô gần như nghẹt thở đó.

Trên đường ngồi trên xe quay về nhà, tài xế nhìn sắc mặt cô không được tốt cho lắm, anh biết mối quan hệ thực sự giữa cô và Thẩm Chi Diệu, anh tuy là không có thái độ chúc phúc cho bọn họ nhưng cũng biết ơn sự dối đãi của Thẩm Chi Diệu mà nói an ủi của cô: “Tiên sinh trước tới nay đều phải tiếp khách như vậy, những điều này khó tránh khỏi, thế nhưng anh ấy rất có chừng mực.”

Thẩm Tinh Không cũng không biết mình có nghe vào tai không nữa, cô cứ ngồi ngầy người ra nhìn ra phía bên ngoài cửa xe trời bắt đầu có tuyết rơi.

Cô chỉ nhớ tới người đàn ông bên trái bên phải đều ôm một người phụ nữ, trên khuôn mặt anh là một nụ cười mãn nguyện, khiến cô cảm thấy sợ hãi, bất an....

Cô nhớ trước đây Tường Thu Muội nói với cô, đàn ông đều rất thích chơi đùa, bọn họ có thể yêu một người nhưng cũng lại có thể lên giường với một người phụ nữ khác.

Cô không tin, cô cũng không hiểu, sao có thể làm như vậy, thế nhưng vừa nãy Lạc Đơn Thụy đã nói, tối ngày hôm qua, chính đêm hôm qua Thẩm Chi Diệu đã ở nhà cô ta tới nửa đêm...

Cô không muốn biết thời gian bọn họ ở bên nhau đó đã làm những gì, cô vừa nghĩ tới đã không chịu được, tiếp đó lại nghĩ Lạc Đơn Thụy nói anh thích phụ nữ trên giường biết làm gì đó....

Cô cảm thấy bản thân mình như sắp nổ tung ra...

Đi ra từ quán bar, Lạc Đơn Thụy bước đi loạng choạng, cô ta dựa mình vào vai Thẩm Chi Diệu, thở hổn hển, quàng tay vào eo anh: “A Diệu, có thể đưa em về nhà được không?”

Thẩm Chi Diệu nhanh chóng tránh cô ta ra không để cô ta ghé sát vào mặt mình, anh gọi một người đàn ông khác tới đưa cô ta về.

Lạc Đơn Thụy khề cười: “Anh bắt buộc phải trốn em thế à, việc kinh doanh vẫn chưa thành, anh vẫn còn phải dựa vào em để lôi kéo những người có thể giúp đỡ anh có đúng không?”

Thẩm Chi Diệu đưa cô ta đặt lên xe, cúi đầu xuống nhìn cô ta: “Hôm nay em nói hơi nhiều, thực sự là uống nhiều quá rồi à?”

Lạc Đơn Thụy lắc đầu, hai mắt sáng long lanh: “Không say, đúng rồi, em hỏi anh cái này.”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô ta cầm điều thuốc, anh bật lửa châm thuốc cho cô ta.

Lạc Đơn Thụy thổi khói thuốc ra, cô ta dường như bị sặc liền ho lên vài tiếng, cười rồi nói: “Em hỏi anh nhé, anh thực sự định ở bên con bé tiểu nha đầu đó đấy à?”

Thẩm Chi Diệu không nói gì, anh cắt chiếc bật lửa vào trong túi, trong ánh mắt là sự cố chấp và kiên định.

Lạc Đơn Thụy cười ha ha, bàn tay cô ta đặt lên ngực Thẩm Chi Diệu: “Đáng đời anh tự tìm lấy phiền phức, con bé nha đầu đó chắc chắn sẽ trở thành gánh nặng của anh, không tin thì anh cứ về mà xem, tối này cô ta nhất định sẽ không thèm nhìn mặt anh. Thế giới của anh, cô ta không hiểu.”

Thẩm Chi Diệu nheo mày nhìn Lạc Đơn Thụy, giọng nói có chút lạnh lùng: “Em muốn nói gì thì nói thẳng đi, tại sao cô ấy không chịu nhìn mặt anh?”

Lạc Đơn Thụy lại phì khói thuốc vào mặt anh, nheo mày lên nói: “Anh quên mất là tối qua anh đồng ý với Lục Lâm bọn họ là sẽ tới chỗ bọn họ chơi mát chược à? lúc đó em tranh thủ khi anh vào nhà vệ sinh mà cầm điện thoại anh nghịch, kết quả là làm nó hết pin, chắc là cô ấy đã gọi điện về nhà anh đấy.”

Thẩm Chi Diệu rút điện thoại ra, quả nhiên màn hình tối om.

Ánh mắt anh nhìn Lạc Đơn Thụy trở nên lạnh lùng, kèm theo sự phẫn nộ: “Em đừng có đụng vào cô ấy, anh sẽ lật mặt thật đấy, còn về phía những đối tác, anh cũng vẫn lấy tiền từ trong túi bọn họ cho vào tài khoản của cô ấy!”

Lạc Đơn Thụy khề cười, che giấu đi sự thất vọng trong ánh mắt: “Thôi được rồi, đừng mắng em nữa, em chỉ có nhắc nhở anh một câu thôi, em cũng có gọi điện về nhà anh đâu.”

Khuôn mặt Thẩm Chi Diệu giống như thời tiết lúc này, khiến cho người khác cảm thấy lạnh giá, Lạc Đơn Thụy thấy anh định đóng cửa xe rồi đi cô ta liền túm lấy tay anh, khề gọi tên anh: “A Diệu..tối ngày hôm đó, em xin lỗi, em đã nói rất nhiều lời quá đáng mắng anh...”

Lạc Đơn Thụy hờ hững liếc nhìn cô ta rồi nói: “Anh quên rồi.”

Lạc Đơn Thụy trong lòng nghĩ anh quên rồi mới lạ, tối hôm chia tay, cô ta đã dùng những lời khó nghe nhất để mắng anh, con người anh nhớ lâu thù dai không phải cô ta không biết, tối qua cô ta đã cầu xin anh nhưng anh cũng chỉ đưa cô ta tới cổng, sau đó người trông cửa đã dìu cô ta lên trên nhà...

Rốt cuộc thì cô ta không can tâm, ban nãy ở quán bar, rõ ràng là cô ta nhìn thấy Thẩm Tinh Không – cô gái vừa mới dậy thì còn chưa phát triển toàn diện, mái tóc thì bù rù, cô ta không hiểu Thẩm Chi Diệu rốt cuộc thích con bé nha đầu đó ở điểm gì, nghĩ thế nào cũng chỉ cảm thấy có hai khả năng, hoặc là Thẩm Chi Diệu đúng là có vấn đề về tâm lý, có những sở thích quái đản, hoặc là, anh nhắm vào chủ yếu mà miếng thịt béo ngậy của Thẩm gia.

Cô ta gọi anh: “Ngày mai...”

Thẩm Chi Diệu rút từ trong ví ra một tờ ngân phiếu, anh dùng ngón tay kẹp lấy đưa cho cô ta nói lạnh nhạt: “Đây là thù lao mấy ngày hôm nay của em, uống cũng uống đủ rồi, chơi cũng chơi chán rồi, Phi Đằng bọn họ có bằng lòng để anh làm tổng đại lý không thì cũng đợi sự lựa chọn của bọn họ, em về nhà sớm mà nghỉ đi.”

Lạc Đơn Thụy nhìn dãy số mê hoặc người khác trên tờ ngân phiếu, cô ta cảm thấy thật bị kích, rốt cuộc thì anh vẫn chỉ coi cô ta là một đóa hoa mà ai cũng có thể ngắm nhìn và nắm giữ.

T

hầm Chi Diệu trên đường lái xe về nhà, trong lòng anh cảm thấy có chút bất an, hi vọng rằng Thẩm Tinh Không đừng có nhận cuộc điện thoại đó, với tính cách của cô, chút tình cảm giữa hai người khó khăn lắm mới có được thì chẳng mấy chốc mà bị xóa tan.

Tối Thẩm gia, cửa sổ các phòng đều tối om, anh bám vào lan can đi lên lầu.

Anh đẩy cửa phòng ngủ ra, quả nhiên cô không ở phía trong.

Trong lòng anh có dự cảm chẳng lành, anh đi tới phòng cô, đẩy cửa nhưng cửa đã bị khóa lại.

Anh bắt lực lắc đầu, rút chìa khóa mở cửa ra, vừa đẩy thì phát hiện dường như cô đã dùng các loại đồ vật chắn lại từ phía trong.

Sao anh lại hiểu cô như vậy chứ!

Khó khăn lắm anh mới mở được cửa ra, bước chân vào trong anh thấy cô đang chúi mình kín chắn, quay lưng ra phía anh, cơ thể nhỏ bé của cô co rúm lại giống như một quả bóng.

Thẩm Chi Diệu trong lòng chua xót, anh tiến lại gần ngả người xuống bên cạnh cô, anh ngừng đầu khẽ gọi cô thì thầm: “Sao thế, làm sao, tức giận gì mà đóng cửa để anh ở bên ngoài thế?”

Thẩm Tinh Không không nói gì.

Thẩm Chi Diệu thấy bờ vai cô hơi run lên, con tim anh nhói đau, anh đưa tay ra chạm vào cô, tới khi chạm lên má cô thấy ướt ướt, anh sợ hãi, vội vàng bế cô lên, gọi cô: “Em làm sao thế?”

Thẩm Tinh Không dùng tay che hai mắt đi, cắn chặt môi tới nỗi cô còn ngửi thấy mùi tanh của máu trên môi mình.

Thẩm Chi Diệu ôm chặt lấy cô, dùng mặt mình áp sát vào trán cô, thở dài: “Muốn nổi cáu thì cứ nổi cáu đi, muốn đánh anh hay mắng anh thì làm đi, đừng có giữ trong lòng, đừng làm khổ bản thân mình.”

Thẩm Tinh Không vẫn không lên tiếng.

Thẩm Chi Diệu siết chặt lấy cơ thể cô: “Nha đầu, có phải em nghe cuộc điện thoại đó rồi? Đó là bạn học trước đây của anh, thỉnh thoảng qua lại do công việc, nói chuyện cũng không chú ý gì nhưng tuyệt đối không có chuyện mờ ám gì khác, anh phải tin anh, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Ngoài Anh Cô Không Có Chỗ Dựa Khác

Thẩm Tinh Không thút thít, anh gỡ bàn tay che mắt của cô ra, để lộ ra đôi mắt sưng húp đỏ ngầu.

Cổ họng Thẩm Chi Diệu thắt chặt lại, anh hôn lên đôi mắt cô thở dài: “Đừng khóc nữa, thực sự không có gì khác cả, anh thề, anh tuyệt đối không làm chuyện gì có lỗi với em...”

Thẩm Tinh Không vẫn nấc lên, cô mở miệng cổ họng đã khàn đặc lại, cô nắm lấy áo anh giật mạnh: “Anh nói dối, anh nói anh và Lạc Đơn Thụ chia tay rồi thế nhưng hai người vẫn ở bên nhau... Thẩm Chi Diệu, anh nói dối...”

Thẩm Chi Diệu đỡ lấy mặt cô, anh nheo mày nhìn cô: “Cái tội danh này không hề nhỏ...anh nói dối thế nào được chứ, thực sự là chia tay rồi.”

Thẩm Tinh Không cắn môi: “Chia tay rồi mà vẫn cùng nhau vui chơi, chia tay rồi mà vẫn tới nhà người ta qua đêm... Thẩm Chi Diệu, anh là cái đồ đại lừa đảo!”

Thẩm Chi Diệu vừa thương cô vừa bực mình, anh đặt tay vào cằm cô nâng lên, nhìn cô chằm chằm: “Em nghe ai nói linh tinh hả, anh đi tới nhà cô ta qua đêm lúc nào?”

Thẩm Tinh Không đẩy anh ra, dụi đầu vào gối, không nhìn được mà nước mắt lại trào ra, cô nói tức giận: “Đừng giấu em nữa! Em không tin anh, không bao giờ tin anh thêm nữa.”

Thẩm Chi Diệu thở dài, ngã xuống bên cạnh cô, trong lòng vừa mừng vừa lo, anh xoa xoa đầu cô: “Em nghe này nha đầu, anh giải thích cho em nghe, anh và Lạc Đơn Thụy đã chia tay rõ ràng rồi, có điều thời gian này anh đang muốn có được quyền đại lý của một sản phẩm, đó là một hạng mục rất quan trọng, Lạc Đơn Thụy giao thiệp xã hội rộng, hơn nữa, mọi người đều là người trưởng thành rồi, kể cả là có chia tay thì cũng không phải là kẻ thù của nhau, em tin anh đi, thực sự chỉ là sự lợi dụng trong việc kinh doanh thôi không hề có tư tình gì ở đây.”

Thẩm Tinh Không vẫn gục mặt vào trong gối, không nói gì.

Thẩm Chi Diệu vuốt ve mái tóc cô, khẽ cười: “Tiểu Tinh của anh đang ghen đấy à? anh rất vui khi em quan tâm tới anh.”

Thẩm Tinh Không sụt sịt, giọng điệu nhẹ nhàng của anh làm cho tâm trạng của cô khá hơn nhiều, cô nói giọng ồm ồm: “Đừng có nịnh hót đi.”

Thẩm Chi Diệu bật cười, anh ôm lấy cô: “Hôm qua khi ăn cơm Lạc Đơn Thụy uống hơi nhiều nên anh đưa cô ta về, nhưng chỉ tới cổng thôi, người gác cổng đưa cô ta lên lầu, anh không hề qua đêm ở đó, anh nói rồi là anh sẽ giữ mình, chỉ dành cho em thôi.”

Thẩm Tinh Không quay sang nhìn anh, hai hàng lông mi vẫn còn ướt nước mắt: “Người phụ nữ gọi điện tới đây, ngữ khí trong giọng nói của cô ta rất quá đáng, sau này không cho phép cô ấy được tìm anh nữa, anh nói với cô ấy sau này anh sẽ không chơi cùng bọn họ nữa!”

Thẩm Chi Diệu bật cười trước nét mặt đỏ của cô, anh véo vào má cô một cái: “Tuân lệnh, anh sẽ cảnh cáo bọn họ.”

Thẩm Tinh Không ôm lấy chiếc gối, cảm thấy bản thân mình thật nhỏ nhen, thế nhưng Thẩm Chi Diệu và Lục Diễm Trạch không giống nhau, anh là một người đàn ông có kinh nghiệm dày dặn, cô hoàn toàn không nhìn thấu được, cũng có cảm giác không nắm bắt được anh, bất luận là anh yêu thương và chiều chuộng bản thân bao nhiêu nhưng cô vẫn có một cảm giác không chắc chắn, bọn họ cách nhau mười hai năm năm của cuộc đời, quá khứ của anh cô không hề biết, phương thức giải quyết sự việc của anh cô hoàn toàn không hiểu. Mười hai năm là một khoảng cách đủ lớn.

Cô có cảm giác bản thân mình chỉ là một con chim bé nhỏ vừa thoát khỏi sự bao bọc, vừa mới mở mắt ra đã nhìn thấy một con đại bàng dũng mãnh và từng trải, con đại bàng đó quán lấy cô, bảo vệ cô, thế nhưng cô lại không thể nhìn rõ được anh chỉ đơn thuần là yêu thương và muốn bảo vệ cô hay là chỉ muốn ăn thịt cô....

Thẩm Chi Diệu thấy cô không nói gì, anh từ bên cạnh cầm tới một chiếc gối, mở chiếc chăn mỏng phía trên ra, bên trong truyền ra tiếng kêu khe khẽ của một con vật.

Thẩm Tinh Không vừa quay đầu ra nhìn, cô cảm thấy có thứ gì đó lạnh lạnh đang chạm vào tay mình, nhìn kỹ, hóa ra đó là một con chó nhỏ màu trắng, rất nhỏ, chắc chỉ bằng bàn tay cô thôi.

Con chó nhỏ giẫm lên chân tiến lại gần cô, nó dụi dụi chiếc mũi vào tay cô, nó kêu lên đáng yêu.

Thẩm Chi Diệu vuốt ve con chó: “Chó của nhà bạn, anh đoán em sẽ thích.”

Thẩm Tinh Không ôm lấy chú chó nhỏ vuốt ve, cô rất thích nhưng vẫn dùng khuôn mặt nghiêm nghị nói với anh: “Anh đừng có tưởng dùng chú chó con này là có thể dỗ được em! Những người phụ nữ của anh khéo còn nhiều hơn cả sao trên trời, em cũng không biết bản thân mình là ngôi sao nào nữa, Thẩm Chi Diệu, em không thích anh tới những nơi đèn xanh vàng nhấp nháy rồi nồng nặc mùi rượu đó, sau này không cho phép anh đụng vào em nữa, anh về phòng mình đi, mau đi đi!”

Thẩm Chi Diệu với khuôn mặt đau khổ: “Tặng em chú chó này rồi mà cũng không tha thứ cho anh à?”

Thẩm Tinh Không ôm lấy con chó, dùng chân đá anh: “Không tha, có tặng em voi em cũng không tha, anh đừng có nghĩ tới việc đụng vào em nữa, về phòng của anh đi, em sẽ không ở với anh nữa!”

Thẩm Chi Diệu chống tay lên trán: “Cái gì mà không ở, em đừng có mà nói linh tinh.”

Thẩm Tinh Không ôm lấy chú chó nhỏ, vút chiếc gối về phía anh: “Thì là không ở cùng nữa đấy, em đang tức giận, rất tức giận, quá khứ của anh phong phú như thế, quá khứ của em thì chẳng khác nào một tờ giấy trắng, không công bằng, em chẳng thèm quan tâm tới anh nữa, đợi tới khi anh cũng về mức số không thì em sẽ lại nói chuyện với anh.”

Thẩm Chi Diệu bị chiếc gối đập vào đầu, anh nhăn mặt lại: “Đừng nói linh tinh nữa, gì mà phong phú chú, em dám nói cái gì mà không công bằng một lần nữa thử xem? Anh sẽ xử lý em!”

Đúng là anh có rất nhiều quá khứ, cũng đúng là quá khứ của cô gần như tờ giấy trắng, chính khoảng cách rõ ràng đó làm cho anh cảm thấy buồn bực. Anh không có cách nào để chịu được cảnh cô rất quan tâm tới khoảng cách này, anh cũng lực bất tòng tâm khi đối mặt với khoảng cách này.

Thẩm Tinh Không trừng mắt nhìn anh: “Anh còn dọa em? rõ ràng là anh đi quán bar vui chơi uống rượu với một đám phụ nữ khác! Anh đừng tưởng không nói gì thì em cũng không biết nhé, anh căn bản chỉ coi em là một đứa trẻ con để chơi đùa mà thôi!”

Thẩm Chi Diệu cảm thấy cô không thể thuyết phục được, anh đứng lên, ném chiếc gối về phía giường, ngữ khí lạnh lùng: “Thẩm Tinh Không, tự em nói em xem em có phải là trẻ con không, giải thích với em mà em vẫn cố chấp không chịu nghe, làm loạn thì cũng chỉ giới hạn của nó thôi chứ!”

Thẩm Tinh Không ôm lấy chú chó, nhìn anh chằm chằm: “Anh lại thế đấy! em ghét cái ngữ khí dạy bảo người khác của anh! anh ngay tới cả nhìn thấy món quà của Lục Diễm Trạch để lại cho em mà cũng nổi khùng lên đập vỡ, em không có quyền tức giận với anh à? anh thử nghĩ xem, nửa đêm nhận

được điện thoại của người phụ nữ khác nói giọng là lướt không minh bạch, anh thử nghe xem người yêu cũ của anh nói công khai điểm mẫn cảm của anh ở đâu thì anh sẽ có tâm trạng thế nào? Em ghét anh Thẩm Chi Diệu! Anh căn bản chỉ là một tên khốn, anh chỉ biết đóng kịch thôi, em không hề biết rốt cuộc ở bên ngoài xã hội, sau lưng em anh là người thế nào! Anh là một tên đại lừa đảo!”

Đây thần kinh trên trán Thẩm Chi Diệu giật lên đùng đùng, anh bực mình trợn mắt lên với cô: “Cái gì mà điểm mẫn cảm! em một cô gái vừa mới lớn đùng có nói những từ ngữ linh ta linh tinh đó.”

Thẩm Tinh Không phần nộ nói: “Không nói thì không nói, sau này em sẽ không nói chuyện với anh nữa!”

Thẩm Chi Diệu nhìn hai mắt cô lại ầng nước, anh cảm thấy vừa thương vừa mệt mỏi, sao lại có thể cãi nhau vì cái chuyện bé tí này chứ, anh kìm cảm xúc lại, ngồi xuống bên giường, đưa tay ra nắm lấy tay cô, khẽ dỗ dành: “Tiểu Tinh, đừng đối xử với anh thế nữa, anh có làm gì cũng đều là vì em, vì Thẩm gia, đừng để những việc chẳng đâu vào đâu đó ảnh hưởng tới chúng ta...”

Thẩm Tinh Không ngửi mùi rượu trên cơ thể anh, cô hát anh ra, nói lạnh lùng: “Bản!”

Thẩm Chi Diệu nắm chặt tay thành nắm đấm, ánh mắt như sắp phun ra lửa, anh gằn giọng nói: “Em dám nói lại một lần nữa xem nào?”

Thẩm Tinh Không sợ hãi trước ánh mắt đỏ của anh, cô ôm chặt lấy chú chó nhỏ, cắn môi nói: “Trên người anh hỗn độn các mùi nước hoa! Thế chẳng là bản à, sau này sẽ không để anh lại gần em nữa!”

Thẩm Chi Diệu hơi thờ không ổn định, anh nhìn ánh mắt bài trừ của cô, anh sợ bản thân mình sẽ mất kiểm soát mà có hành động gì làm tổn hại tới cô, anh chỉ nhìn chăm chăm cô vài giây sau đó quay người trở về phòng mình, đóng rầm cửa lại.

Thẩm Tinh Không nhìn con chó đang sợ hãi co rúm người lại, cô cảm thấy bản thân mình đáng thương y như nó, cô bị Thẩm Chi Diệu kéo vào một thế giới chật hẹp, ở đó ngoài anh ra thì cô không còn có một chỗ dựa nào khác.

Trong phòng làm việc tại tập đoàn Tín Dương.

Ánh sáng mặt trời len qua những chiếc lá cây chiếu rọi vào phòng, chậu cây ở ban công cửa sổ xanh tốt cho thấy một sức sống dồi dào.

Amanda đặt hộp cơm xuống mặt bàn làm việc, cô nhìn Thẩm Chi Diệu đang ngồi ngây người ra trên ghế, cô cười cười: “Ông chủ, chiếc thuyền lớn trên con sông nhỏ của anh bị lật rồi à?”

Thẩm Chi Diệu uống một ngụm nước: “Dỗ dành trẻ con mệt thật đấy.”

Amanda đưa đĩa cho anh: “Con người khi yêu thì trí thông minh thường trở về mức số không mà, huống hồ bản thân cô ấy vẫn chưa đủ trưởng thành, con gái mà, cô ấy sẽ rất coi trọng anh, anh sẽ là toàn bộ thế giới của cô ấy, khó tránh khỏi việc không va chạm, cãi vã.”

Thẩm Chi Diệu thờ dãi: “Bảo em đặt bánh bí ngô họ đã mang tới chưa?”

Amanda gật đầu: “Tới rồi ạ!”

Thẩm Chi Diệu ừm một tiếng, anh dường như có chút không tập trung vào bữa cơm trưa.

Amanda cười anh: “Ông chủ, bộ dạng anh lúc này hoàn toàn không có sức hấp dẫn như những ngày thường.”

Thẩm Chi Diệu nheo mày lại, ánh mắt anh có phần lạnh lùng liếc nhìn lên: “Buồn cười không?”

Amanda vội lắc đầu: “Em chỉ là ngưỡng mộ Tiểu Tinh tiểu thư thôi, tuổi còn nhỏ như thế mà đã có người yêu thương cô ấy như vậy.”

Nhìn Thẩm Chi Diệu mím môi không nói gì, cô cũng không mở miệng thêm nữa, quay ra bật ti vi lên xem.

Thẩm Chi Diệu nghe tiếng tranh cãi ồn ào trong ti vi, anh có chút bực mình nói: “Tắt đi.”

Amanda chu mỏ ra, liếc nhìn đoạn kết của “Thiên long bát bộ” trong ti vi, đột nhiên hỏi vu vơ: “Ông chủ, anh thấy Kiều Phong có yêu A Tử không?”

Thẩm Chi Diệu quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm như một cái hang không đáy.

Amanda khẽ cắn môi, vội tắt đi ti vi, đẩy hộp cơm về phía anh: “Ông chủ, Anh mau ăn đi, lát nữa sẽ phải họp một cuộc họp rất dài đấy!”

Thẩm Chi Diệu nắm chặt đôi đũa, ánh sáng mặt trời chiếu vào khuôn mặt anh tú của anh, nhìn anh giống như một tác phẩm điêu khắc kì công tinh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 153: Anh Không Trị Được Em Chắc

Chập tối, Thẩm Tinh Không ngồi trên thảm dưới đất ngầy ngời ra, đồng sách để ở đó cô không lật được một trang nào.

Cô nhìn chú chó con đang chạy đi chạy lại dưới chân mình, cô xoa xoa đầu nó, nhìn nó hướng về phía cô kêu lên vẻ vui mừng.

Thẩm Tinh Không cảm thấy trong lòng bí bách bức bối, Thẩm Chi Diệu đúng là đồ khốn mà!

Tự mình làm chuyện xấu mà còn nổi cáu với cô, cô cầm lấy góc cuốn sách, nhớ tới thái độ của anh cô lại thấy tức giận!

Chỉ nghĩ tới việc bên cạnh anh không biết có bao nhiêu người phụ nữ là cô càng thấy không chấp nhận được thái độ của anh, trong mắt anh đó chỉ là một chuyện nhỏ nhưng trong mắt cô thì đó là một chuyện lớn!

Cô cảm thấy người đàn ông này chỉ cho phép quan huyện thì được đốt lửa còn không cho phép dân đen được thắp đèn vậy, khi cô và Lục Diễm Trạch ở bên nhau, anh tìm trăm phương ngàn kế để ngăn cách bọn họ, bây giờ anh và bạn gái cũ qua lại không rõ ràng chẳng lẽ cô không được phép giận dữ?

Thẩm Tinh Không vo sấp nát cả mép quyển sách, cả một ngày anh cũng không tới hỏi cô một tiếng, được thôi, không quan tâm tới cô nữa chứ gì? Cô cũng chẳng cần để ý tới sắc mặt anh!

Thẩm Tinh Không nghĩ vậy liền đứng lên mặc áo khoác vào, đầu không lại được anh, anh là hồ ly tinh, rõ ràng là cô đang tức giận thế nhưng anh còn nổi cáu ngược lại với cô, cô đang từ thể chủ động lại thành ra thể bị động.

Cô đi là xong, quay về với ông nội, để tới khi anh quay về không còn ai mà trút giận nữa!

Thẩm Tinh Không nghĩ thế, trong lòng cảm thấy khó chịu, đồ đàn ông xấu xa, bắt nạt cô, cô bỏ đi cho anh xem!

Một tay bế lấy chú chó con, một tay vắt áo khoác, cô vừa gọi điện thoại vừa đi ra ngoài, đầu dây bên kia có người bắt máy cô liền nói với vẻ ảm ức: “Ông nội! tôi nay cháu về ăn cơm với ông, ông nhớ đợi cháu đấy...”

Cửa vừa mở ra, hơi lạnh tạt vào người cô.

Cô lùi về phía sau một bước, nhìn người đàn ông với ánh mắt sắc lạnh ngoài cửa.

Nhìn thấy chiếc áo khoác trên tay cô, Thẩm Chi Diệu hỏi lạnh lùng: “Đi đâu?”

Thẩm Tinh Không cố chấp bước ra ngoài: “Không liên quan tới anh!”

Thẩm Chi Diệu đưa tay ra, nắm lấy một cánh tay cô, đẩy cô vào trong, Thẩm Tinh Không đau đớn kêu lên, cô bị anh đẩy rồi ép chặt vào tường.

Chú chó con từ trên tay cô rơi xuống, hốt hoảng chạy đi và sủa gâu gâu.

Thẩm Tín Dương ở đầu dây bên kia nghe thấy tiếng ồn ào, liền hỏi: “Nha đầu Tinh Không? Cháu làm gì mà ồn ào thế hả? chú Hai cháu về rồi à? cháu lại làm loạn gì với chú ấy đấy?”

Thẩm Chi Diệu cướp lấy chiếc điện thoại trên tay cô, anh khẽ nói một tiếng “không sao đâu ạ” rồi cúp máy.

Thẩm Tinh Không bị anh ép vào tường tới nỗi sấp nghẹt thở, cô vùng vẫy: “Đồ khốn! Bỏ ra!”

Thẩm Chi Diệu bức mình, ấn tay vào vai cô, hức một tiếng lạnh lùng rồi anh nói: “Còn làm loạn nữa anh không có kiên nhẫn để dỗ dành em đâu!”

Thẩm Tinh Không đá anh: “Ai cần anh dỗ chứ! anh đi mà tìm đàn yến oanh của anh đi, em không thèm anh nữa!”

Thẩm Chi Diệu tức giận bế phốc cô lên vai, sai bước đi về phía phòng mình, vừa đi anh vừa nói lạnh lùng: “Không thèm có đúng không? Làm loạn đúng không! Em anh trị em thế nào!”

Thẩm Tinh Không bị anh vỗ vào mông mấy cái rồi đau, đau đã đành lại còn thêm sự ảm ức, cô khóc: “Anh chỉ biết bắt nạt em thôi! Anh không đối tốt với em nữa rồi, anh là đồ có mới nới cũ, anh có được rồi anh chẳng còn coi em ra gì nữa!”

Thẩm Chi Diệu khóc cười không nổi, anh đặt cô xuống giường, hai cánh tay đặt sang hai bên người cô, anh đè xuống người cô, cúi đầu nhìn cô: “Nha đầu em học của ai đấy? sao lại biết giãy vờ người khác thế hả?”

Thẩm Tinh Không há miệng ra cắn vào tay anh, Thẩm Chi Diệu biết cô sẽ không nể tình, cô thu tay về không để cho cô cắn, Tinh Không giống như một chú chó con, nhe nanh nhe vuốt ra định cào cào anh.

Thẩm Chi Diệu thấy cô xông tới, anh liền dang tay ra ôm chặt cô vào lòng, anh thở dài vẻ thương cảm: “Sao anh lại có mới nới cũ được chứ! em vẫn gán cái tội danh đó cho anh hả? thôi được, anh biết anh sai rồi! sau này không nổi cáu với em nữa, sau này anh sẽ cố gắng hạn chế tiếp khách, sẽ không để em không tìm thấy anh, sẽ không để cho điện thoại hết pin làm em không gọi được, càng không để cho bất kì người phụ nữ nào gọi điện tới làm cho em

tức giận, như vậy được không?”

Thẩm Tinh Không cắn vào vai anh, tức giận: “Anh chỉ có biết nói dối lừa em thôi! Anh là đồ lừa đảo!”

Thẩm Chi Diệu gồng mình lên chịu đựng để cho cô cắn, anh vỗ nhẹ vào đầu cô dỗ dành: “Anh lừa em khi nào? Nha đầu đừng làm loạn nữa, chúng ta khó khăn lắm mới ở bên nhau, em nhẫn tâm lại đẩy anh ra xa em à?”

Thẩm Tinh Không bấu môi, ngả vào vai anh, trong lòng lại bắt đầu như tan chảy ra.

Cô cảm thấy bản thân mình cũng thật buồn bình, trước đây cô sẽ không ghen và dễ nổi cáu như vậy, kể từ khi ở bên anh cô dường như đã thay đổi. Thích nói nóng, dường như cô thích nghe anh nhẹ nhàng dỗ dành bản thân mình, cô thích giãy vò anh – muốn nhìn thấy ánh mắt âu yếm trìu mến của anh.

Thẩm Tinh Không cảm thấy bản thân mình đã thay đổi theo hướng thật xấu xa thật vô vị...

Thế này người ta gọi là được chiều làm tới à?

Cô ngậy người ra, cô cảm thấy bản thân mình được nhẹ nhàng bế lên, vội vàng ôm lấy cổ Thẩm Chi Diệu, cô nhìn anh: “Anh định làm gì?”

Thẩm Chi Diệu ghé trán mình vào trán cô: “Khóc tới nổi mặt đỏ cả lên, đưa em đi rửa mặt chứ làm gì.”

Thẩm Tinh Không nhìn rõ trong ánh mắt anh là sự thích thú, cô cựa quậy đòi xuống: “Tự em rửa...”

Thẩm Chi Diệu không bỏ tay ra, anh đưa cô vào trong phòng tắm, động tác anh chống anh cởi áo khoác ngoài và áo len của cô ra, Thẩm Tinh Không vội vã che tay trước ngực, trừng mắt nhìn anh: “Rửa mặt thì làm gì phải cởi quần áo!”

Thẩm Chi Diệu quay người khóa nhà tắm lại, ngồi bên cạnh bồn tắm anh xả nước ra, anh đặt tay xuống xem độ ấm của nước đã vừa chưa, anh khẽ mỉm cười: “Thẩm Tinh Không, đêm qua em giận dữ anh hại anh cả đêm không ngủ, sáng ngày hôm nay em lại không ăn sáng hại anh cả ngày không có tinh thần nào mà làm việc, hôm nay em cũng không ăn cơm, anh cũng không ăn. Em lớn tiếng mắng anh là đồ lừa đảo, chẳng phải là nha đầu thối em đang giờ trò buồn bình với anh à? Sao? Chơi chán rồi muốn dùng tẩy xóa sạch đi coi như chưa xảy ra chuyện gì à?”

Thẩm Tinh Không nhìn nét biểu cảm trên mặt anh cô liền cảm thấy sợ hãi, trên mặt anh lúc này đang viết rõ dòng chữ: “Anh sẽ ăn thịt em”

Cô lắc đầu, khuôn mặt sợ hãi: “Anh đừng mơ! Anh đang dọa em đúng không? Anh ngần ấy tuổi rồi mà còn so đo với em, sự bao dung của anh đi đâu hết cả rồi?”

Thẩm Chi Diệu ngẩng đầu lên, anh nhướn mày: “Anh ngần ấy tuổi? Thẩm Tinh Không, em có dám lại gần và nói lại một lần nữa không? Em tới trước mặt anh, dám nói lại một lần nữa thì anh sẽ tha cho em – em có dám không?”

Thẩm Tinh Không còn lâu mới mắc lừa, cô quay người muốn kéo cánh cửa nhà tắm ra, cô kêu lên: “Em lại gần có mà bị anh ăn thịt à! anh đừng có mơ!”

Thẩm Chi Diệu sớm đã biết cô không có gan nào mà lại gần, anh tiến lại gần cô, dùng tay bóp vào cổ cô như bóp một con chó con rồi nâng lên.

Thẩm Tinh Không sắp khóc cả đi, cô đánh anh: “Anh cưỡng ép à, đau quá, bỏ tay ra.”

Thẩm Chi Diệu ép cô vào tường, từ phía sau anh lột quần của cô ra, anh thờ hồn hên, cười lạnh lùng: “em không lại gần anh thì anh cũng vẫn ăn thịt em thế thôi...”

Thẩm Tinh Không nức nở, cô cảm thấy khuôn mặt mình lạnh ngắt đi, cô kêu lên: “Thẩm Chi Diệu! Đừng động vào em! anh mới cần đi tắm, trên người anh toàn mùi phụ nữ thôi, em ghét anh!”

Thẩm Chi Diệu rút cả vạt ra, cởi cúc áo sơ mi, anh vừa ghé sát mình vào người cô vừa kéo khóa quần xuống, anh cắn vào tai cô, khẽ cười lạnh lùng: “Chê anh bẩn có đúng không?”

Thẩm Tinh Không cảm nhận thấy sự ấm nóng từ cơ thể anh đang truyền sang cơ thể mình, cô khóc: “Không! Đừng! Em không muốn! Anh bẩn lắm! anh phản bội em...a...”

Thẩm Chi Diệu ngậm lấy tay cô, khẽ cắn, anh áp sát cơ thể ấm nóng của mình vào cơ thể cô, dường như đang trừng phạt cô, giọng nói anh khàn khàn vang lên: “Thẩm Tinh Không, anh không trị được em chắc?”

Thẩm Tinh Không nắm chặt hai tay thành nắm đấm, cô cắn môi, cô không muốn cùng anh làm chuyện đó lúc này, cơ thể cô co rúm lại cứng đờ: “Anh chỉ biết bắt nạt em thôi.... Thẩm Chi Diệu...anh chỉ giỏi bắt nạt người khác thôi....em ghét anh...”

Bàn tay của Thẩm Chi Diệu vòng lên trước ngực cô và bóp nhẹ, anh khẽ cười: “Ghét anh à? tại sao bây giờ cơ thể em lại không giống như lời em nói?”

Thẩm Tinh Không hức một tiếng, cô vốn không hiểu gì cả, nhưng ở bên một con hồ ly tinh như Thẩm Chi Diệu, cô được dạy bảo trở nên vô cùng ngoan cảm, cô biết cơ thể mình không có cách nào chống lại được với những chiêu trò của anh, anh sẽ khiến cho cô xấu hổ tới mức không còn mặt mũi nào gặp người khác.....

Thẩm Chi Diệu nâng mặt cô lên, anh lố mắng hôn lên môi cô, đẩy lưỡi mình vào miệng cô, hôn rồi anh hức một tiếng lạnh lùng: “Thẩm Tinh Không, em khá hơn rồi đấy, lại còn học được cái mà ghen tuông và chọc giận anh nữa à? hả?”

Thẩm Tinh Không không nói ra được một câu hoàn chỉnh, cô chỉ biết kêu lên um um a a, cô đưa tay ra sau đầu vào lưng anh phản kháng.

Hành động của cô tuy khiến Thẩm Chi Diệu cảm thấy đau đớn nhưng nó dường như cũng là chất xúc tác kích thích anh hơn, động tác của anh càng trở nên lố mắng, nhìn Thẩm Tinh Không, anh véo tay vào người cô: “Anh hỏi em, sau này còn dám nổi loạn lên với anh không?”

Thẩm Tinh Không cắn chặt lấy môi, không chịu khuất phục: “Em không làm loạn, anh là đồ khốn thì có....”

Thẩm Chi Diệu nheo hai mắt lại, anh thu về một bàn tay đang bóp trên ngực cô lại, nghe hơi thở của cô, anh cười nham hiểm: “Nói lại một lần nữa, anh muốn nghe thấy một câu trả lời khác.”

Thẩm Tinh Không khóc lóc run rẩy, lại một lần nữa bị anh đẩy vào lò lửa, cô như nghẹt thở đi nhưng vẫn cố nói: “Anh là đồ khốn....anh ức hiếp một cô gái bé nhỏ...đồ hồ ly tinh.”

Thẩm Chi Diệu nghiêng răng lại và tiếp tục tấn công cô.

Thẩm Tinh Không kêu thét lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Kết Hôn Với Cháu Gái?

Cô biết bản thân mình căn bản không phải đối thủ của anh nhưng vẫn cứng đầu chống lại.

Thẩm Chi Diệu cảm thấy cái bộ dạng ngang ngược của cô vừa đáng yêu vừa đáng giận, cô đỡ khuôn mặt cô lên lau đi nước mắt, anh khẽ thì thầm bên tai cô: “Thế nhưng, em thích hồ ly tinh đưa em lên thiên đường..”

Thẩm Tinh Không hức một tiếng, ngay cả hơi thở của cô cũng trở nên dồn dập: “Ai...ai thêm...”

Thẩm Chi Diệu quyết định trị cái bệnh nói một đằng nghĩ một nẻo của cô, anh ép cô vào tường, dùng sự dũng mãnh của bản thân thách thức sự kiên nhẫn của cô.

Kết quả.

Anh toàn thắng.

Thẩm Tinh Không cuối cùng vẫn phải khóc lóc cầu khẩn anh dừng lại, thế như anh hoàn toàn đổ mắt lên, trừng trị cô tới mức mà khóc không ra nước mắt.

Tắm vội vã, sau đó Thẩm Chi Diệu liền bọc cô trong một chiếc khăn tắm, đưa cô vào phòng, dùng chăn quấn lấy cô, anh cũng chui vào trong, ôm lấy cô trao hơi ấm cho cô.

Thẩm Tinh Không một muốn chết, trên trán cô vẫn còn có những giọt mồ hôi li ti, cô khẽ run lên, miệng mắng anh: “Đồ khốn...ghét anh...”

Thẩm Chi Diệu cười, anh đưa tay vuốt tấm lưng cô từ dưới lên trên, anh ghé sát miệng vào tai cô nói thì thầm: “Tiếp tục mắng đi, lúc nào anh cũng chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến đấu thứ hai.”

Thẩm Tinh Không lập tức im lặng, cô một tới mức như thể xương khớp bị rút hết đi, cô nằm đó bất động.

Thẩm Chi Diệu ghé mặt mình vào mặt cô, mũi hai người chạm nhau, anh hít thở hương vị phả ra từ miệng cô: “Nha đầu, sau này không được phép làm loạn lên với anh nữa, anh làm gì cũng có chừng mực, em cũng phải thế, em là người phụ nữ của anh, em nên hiểu và thông cảm cho anh, chứ không phải là loạn loạn vô cơ khiến anh không có cách nào an tâm làm việc.”

Thẩm Tinh Không trừng mắt nhìn anh như muốn nói: rõ ràng là anh sai mà còn có lý để nói à?

Thẩm Chi Diệu ôm lấy cô và kéo cô về gần mình, Thẩm Tinh Không đột nhiên cảm thấy dường sự như phấn khích trong anh chưa bị dập tắt hoàn toàn, cô sợ hãi lập tức nhắm mắt lại.

Thẩm Chi Diệu cười cười, anh hôn lên trán cô, gọi cô ngọt ngào: “Tiểu Tinh, em phải lớn lên chứ đừng mãi cái tính cách kẻ con này....”

Thẩm Tinh Không nhắm mắt lại, trong lòng đang nghĩ về lời anh nói, theo tư duy của cô thì cô hiểu ý anh muốn nói cô nhỏ nhen, lúc nào cũng canh cánh trong lòng lo sợ anh sẽ thế nào với những người phụ nữ khác....

Kể cả là đã từng trải qua cũng vậy, cô biết nếu là những người phụ nữ trưởng thành, những người từng trải, bọn họ có lẽ sẽ rộng lượng với quá khứ, thế nhưng cô thì lúc nào cũng để trong lòng, cô muốn lớn lên, muốn trưởng thành thế nhưng trưởng thành không phải là chuyện một sớm một chiều....

Thẩm Chi Diệu vuốt ve cơ thể cô: “Tiểu Tinh, anh là một người đàn ông, anh có sự nghiệp của bản thân mình, trách nhiệm của anh cũng rất nặng nề, anh không thể giống như những thanh niên nông nổi, vì tình yêu mà bỏ lại tất cả...thế nhưng điều này cũng không có nghĩa là anh không thương em, không quan tâm em, em phải dùng trái tim để cảm nhận tình cảm của anh, em hiểu mà, có đúng không?”

Hai mắt Thẩm Tinh Không ướt đi...

Là cô không hiểu chuyện sao?

Cô bắt đầu cảm thấy thương Thẩm Chi Diệu rồi....

Thôi chết...

Thẩm Chi Diệu thấy hai hàng mi mắt của cô run lên, anh khẽ cười rồi hỏi cô: “Em có đói không? Anh đã mua bánh ga tô cho em đấy.”

Thẩm Tinh Không mở mắt ra, cô dùng ngón tay sờ lên đôi môi anh, cô nói: “Đồ khốn, anh nói còn hay hơn cả hát.”

Thẩm Chi Diệu ngậm lấy ngón tay cô, nhìn mặt cô đỏ lên, anh khẽ cười: “Nói hay thực ra không bằng làm tốt...”

Cổ họng Thẩm Tinh Không khô đặc, cô liền hỏi: “Em đói rồi...bánh ga tô để đâu?”

Thẩm Chi Diệu cười, anh đứng lên đi cầm bánh bí ngô lại, mở chiếc hộp ra, anh cầm một miếng bánh ga tô màu vàng đưa cho cô: “Bằng này đủ không?”

Thẩm Tinh Không cắn một miếng, rất thơm rất ngọt, cô lại đưa miếng bánh cho anh, mặt đỏ bừng nói: “Anh cũng ăn đi.”

Thẩm Chi Diệu hức một tiếng: “Lương tâm được đánh thức mà đối xử tốt với anh à?”

Thẩm Tinh Không bĩu môi, thu tay về: “Không ăn thì thôi!”

Thẩm Chi Diệu nhanh như chớp túm lấy tay cô ngậm lấy miếng bánh ngậm luôn cả ngón tay cô lại.

Thẩm Tinh Không nhìn anh: “em vẫn còn nhớ khi em mới tới đây, anh không cho em ăn, nhốt em trên gác, khi đó anh thật xấu xa!”

Thẩm Chi Diệu nheo mày lại: “Đó là do em kén ăn mà, không ăn rau xanh không ăn cơm, cả ngày ôm lấy một đồng hồ ăn vặt, người thì nhìn như que củi ấy,anh phải chần chỉnh lại em chứ?”

Thẩm Tinh Không trừng mắt nhìn anh: “Anh còn nói đói chết cứ đồ hết lên đầu anh! đồ ác độc! người đói cũng chết rồi thì đồ lên đầu anh có tác dụng gì!”

Thẩm Chi Diệu cúi đầu xuống hôn cô: “Ồ bên em cùng đói tới chết.”

Thẩm Tinh Không cảm thấy trong lòng thật hạnh phúc, được anh ôm lấy trốn trong chiếc chăn ấm, thật tuyệt vời...

Chiếc bánh ga tô vị bí ngô sao lại ngon tới vậy chứ...

Thẩm Chi Diệu quàng tay vào eo cô, đột nhiên anh nheo mắt lại nói: “Không ngờ Tiểu Tinh của anh cũng biết ghen...”

Thẩm Tinh Không cảm thấy anh đang chế giễu bản thân mình, cô hức: “Anh không được đắc ý! Em không thích anh nhiều như thế đâu...”

Thẩm Chi Diệu nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sáng quắc: “Vậy sao? Thế nhưng anh cảm giác em rất quan tâm tới anh?”

Thẩm Tinh Không không lên tiếng, cô cũng phát hiện, bản thân mình dường như thay đổi rồi – cô quan tâm rất nhiều tới Thẩm Chi Diệu...

Khi anh không để ý tới cô cô liền hoảng hốt, anh đối tốt với cô cô liền vui mừng như thể chuyện gì quan trọng lắm.

Thẩm Chi Diệu thom lên má cô, cầm đi miếng bánh còn lại trên tay cô: “Được rồi, ăn nhiều quá sẽ không tốt, súc miệng rồi đi ngủ đi.”

Thẩm Tinh Không cảm thấy anh coi cô như đứa trẻ vậy, trong lòng thấy vui vui, cô bò dậy đi súc miệng, sau đó lại nhanh chóng chạy về chui vào chăn rúc vào lòng anh.

Thẩm Chi Diệu ôm chặt cô, anh nói lời thể bên tai cô: “Sau này sự việc tương tự sẽ không bao giờ xảy ra nữa, Tiểu Tinh, tha thứ cho anh, em không biết anh quan tâm tới em nhiều thế nào đâu...”

Thắm Tinh Không cảm thấy hai mắt nhòe đi, cô ghé lại hôn vào mặt anh, rồi lại xấu hổ dụi đầu vào ngực anh, nói nghẹn ngào: “Vậy thì tha cho anh một lần, không có lần sau đâu đấy!”

Thắm Chi Diệu nhẹ nhàng ôm lấy cô đầy sự biết ơn.

Cô bé nha đầu này, thực sự khiến anh cảm thấy thật ngọt ngào.

Tại căn biệt thự cổ của Thắm gia.

Thắm Tín Dương cầm chiếc điện thoại đã bị tắt đi đó, trong lòng hết sức hồ nghi, nhìn Thắm Chi Mi đang đứng bên cạnh: “Con bé nha đầu này, chắc là lại cãi nhau với chú Hai nó rồi, vừa nãy còn bảo là sẽ tới đây” ăn cơm, nghe giọng chú Hai nó có vẻ đang rất tức giận.

Hai mắt Thắm Chi Mi sáng lên: “Ba, Tinh Không ở chỗ A Diệu thực ra không tiện chút nào, Tinh Không dù gì cũng đã 18 tuổi rồi, A Diệu thì chưa kết hôn, ở cùng nhau thế không được hay cho lắm.”

Thắm Tín Dương nhìn Thắm Chi Mi: “Ba cũng muốn Tinh Không chuyển về, thế nhưng A Diệu như cầm tù nó ấy. Tên tiểu tử đó coi Tinh Không như con gái mình vậy, quan rất nghiêm.”

Thắm Chi Mi cười lạnh lùng: “Kể cả có là con gái ruột cũng không quan như thế, cậu ấy không chịu kết hôn, lấy Tinh Không làm cái cớ, con nghe có người nói rằng cậu ấy và Lạc Đơn Thụy chia tay rồi, nhưng bên cạnh cũng không có người phụ nữ mới nào xuất hiện, căn bản không hề có đối tượng kết hôn nào, Ba, cậu ấy nói thế thôi, con thấy hay là chúng ta giới thiệu cho cậu ấy đi, đưa tới trước mặt cậu ấy có muốn trốn cũng không trốn được.”

Thắm Tín Dương dựa lưng vào ghế sofa thở dài: “Lo hết cho con trai lại lo cho cháu gái, hai người này sao lại thành ra như thế chứ!”

Thắm Chi Mi thêm vào: “Nói cho cùng thì Tinh Không lớn rồi, có chủ ý rồi, ý của nó rõ ràng thế mà, chỉ cần nói tới việc nó đòi chuyển đi đã nhắc tới bao nhiêu lần rồi, nhưng lại sợ chú Hai nó nên không dám. Ba, chúng ta phải đón lấy Tinh Không, nó cũng biết ngại chứ, nó muốn chuyển hơn nữa A Diệu chưa chắc đã không đồng ý, con nghĩ cậu ấy chỉ là sợ con bé đi thật rồi thì sẽ khiến người khác tưởng rằng cậu ấy chê con bé ở lại sẽ cản trở việc của cậu ấy.”

Thắm Tín Dương cũng gật gù suy nghĩ: “Những suy nghĩ đó đều là thừa, ta chỉ là thấy con bé nha đầu Tinh Không lúc nào cũng làm loạn lên với A Diệu, A Diệu mệt như thế rồi lại còn phải trông nom con bé đó, ta thấy thương A Diệu nhiều hơn thôi.”

Thắm Chi Mi gật đầu: “Đều đáng thương...hai người đó tách nhau ra thì tốt, đều lớn cả rồi, không thể lúc nào cũng ở cùng nhau được, như thế không thuận tiện.”Thắm Tín Dương nhìn bầu trời phía ngoài tối đen như mực, ông suy nghĩ rồi nói: “Sáng ngày mai cùng ta đi xem chúng nó thế nào, xem con bé nha đầu đó lại giờ trò gì nữa, cả ngày chỉ biết có chọc tức chú Hai nó thôi.”

Thắm Chi Mi ngồi bên cạnh cười cười gật đầu.

Đêm hôm đó Thắm Tinh Không ngủ vô cùng ngon giấc, trong lòng anh cô không phải suy nghĩ về điều gì cả...

Cô tin anh sẽ không làm chuyện gì quá đáng, khi anh nói anh rất quan tâm tới cô thì mọi thứ cô đều tin hết...

Ngày hôm sau Thắm Tinh Không ngủ tới rất muộn mới tỉnh dậy, mở mắt ra thì Thắm Chi Diệu đã không ở bên cạnh rồi, cô ôm gối, nhìn chiếc đồng hồ đeo tay của Thắm Chi Diệu vẫn ở trên đầu giường, cô liền gọi anh: “Thắm Chi Diệu, anh đang làm gì đấy?”

Thắm Chi Diệu không trả lời cô, Thắm Tinh Không lại nói to hơn, giọng nói đầy vẻ nhõng nhẽo: “Đồ đáng ghét! Đêm qua anh vứt quần áo của em đâu rồi? mau mang lại đây!”

Nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, cô cười, khuôn mặt đầy vẻ vui mừng, cô nói: “Thắm Chi Diệu, anh mau lại đây, em đói rồi, em muốn ăn bữa sáng trên giường...”

Vừa dứt lời, cô liền phát hiện có gì đó sai sai.

Tiếng bước chân rõ ràng không phải là của một người, cô giật mình, cánh cửa liền được đẩy từ ngoài vào.

Cô hai mắt tròn xoe, trong lòng sợ hãi.

Khi nhìn thấy cô ôm chăn nằm trên giường của Thắm Chi Diệu, cả Thắm Tín Dương và Thắm Chi Mi đều vô cùng sốc.

Khi Thắm Tín Dương đi lên tầng đã nghe thấy giọng nói của cô, cái giọng điệu mà cô gọi Thắm Chi Diệu, bảo anh cầm quần áo lại, bảo anh mang bữa sáng lên....

Ông vô cùng ngạc nhiên, nhưng lại không dám tin, đẩy cửa ra, nhìn thấy quần áo vứt bừa bộn dưới đất, ông đột nhiên như bị sét đánh trúng đầu.

Thắm Tinh Không nhìn nét mặt ngạc nhiên và phẫn nộ của ông nội, cô không biết phải làm thế nào, cô vội vàng ôm lấy chiếc chăn che đi cơ thể mình, hai

mắt đỏ lên nhìn Thẩm Tín Dương, lí nhí gọi: “Ông nội....”

Thẩm Tín Dương phần nộ gầm lên: “Đừng gọi ta! Hai đứa sao có thể làm ra cái chuyện bại hoại thế này!”

Thẩm Chi Mi cũng không ngờ rằng lại nhìn thấy cảnh tượng thế này, tuy chị ta nghi ngờ mối quan hệ không bình thường giữa Thẩm Chi Diệu và Thẩm Tinh Không nhưng cũng không ngờ hai người đã phát triển tới bước này, chị ta vội vàng vuốt ngực Thẩm Tín Dương: “Ba, ba, ba bình tĩnh một chút, đợi A Diệu tới nghe cậu ấy giải thích....”

Thẩm Tín Dương tức tới nỗi toàn thân run lên, cầm chiếc gậy trên tay đập vào bình hoa bên cạnh, nhìn Thẩm Tinh Không gầm lên: “Mày còn có biết xấu hổ không à? mặc quần áo vào cút ra ngoài nhanh lên!”

Thẩm Tinh Không nghe tiếng cửa đóng rầm một cái, hơi thở khiến người khác sợ hãi của Thẩm Tín Dương vẫn còn hiện hữu rất rõ ràng, con tim cô đập thình thịch, một cảm giác tội lỗi đang bủa vây khắp tâm trí cô....

Cô là cái đứa con gái không biết xấu hổ....

Cô run lên cầm cập, sự trách mắng và khó khăn tới nhanh quá, cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, cô chưa kiên cường tới mức có thể đón nhận những điều này, mà vào giờ phút quan trọng như vậy chỗ dựa duy nhất của cô cũng không ở đây....

Thẩm Tinh Không co rúm người lại, cô hoang mang sợ hãi và bật khóc....

Một lúc sau, ngoài cửa có tiếng bước chân vội vã truyền vào, Thẩm Chi Diệu mở cửa chạy vào, anh nhân chân bước tới trước mặt cô, gọi tên cô có vẻ sốt sắng: “Tiểu Tinh...”

Thẩm Tinh Không ngẩng đầu lên, đột nhiên ôm chầm lấy anh, khóc òa lên như một đứa trẻ: “Anh đi đâu đấy? làm thế nào bây giờ....ông nội biết rồi... chúng ta phải làm thế nào bây giờ....”

Thẩm Chi Diệu vỗ nhẹ vào lưng cô: “Vừa nãy anh đi cho chó ăn...Tiểu Tinh, đừng sợ, có anh ở đây, có việc gì thì cứ để anh chống đỡ, em mặc quần áo vào trước đi đã, đừng khóc, những điều nên đến thì trước sau gì đều sẽ phải đến, cứ để anh.”

Thẩm Tinh Không vẫn ôm lấy anh, anh là chỗ dựa duy nhất của cô.

Thẩm Chi Diệu lau nước mắt đi cho cô, anh ghé trán mình vào trán cô, an ủi với giọng nhẹ nhàng: “Kiên cường lên nào, chúng ta vì yêu thương nhau mà ở bên nhau, không có gì sau cả, em không cần cảm thấy tội lỗi, đợi lát nữa để anh nói, em không được dao động, cũng không cần tự trách mình, biết chưa? Đồng ý với anh, phải kiên cường nhé!”

Thẩm Tinh Không vừa khóc vừa nói: “Em có thể không...”

Thẩm Chi Diệu hôn đi nước mắt của cô: “Vì anh, em cần phải kiên cường, nhớ nhé.”

Thẩm Tinh Không vẫn run lên, cầm chặt lấy vạt áo anh, gật đầu: “Em nhớ rồi...”

Thẩm Chi Diệu cầm quần áo lên, ôm lấy cô một lát: “Anh đi ra ngoài đợi em, mặc xong thì đi ra nhé, chúng ta cùng nhau đối mặt với tương lai của chúng ta.”

Thẩm Tinh Không lưu luyến vòng tay ấm áp của anh, nhìn anh đi ra ngoài cửa, cô hít thở một hơi thật sâu, mặc quần áo vào bước ra ngoài.

Nắm lấy tay anh, Thẩm Tinh Không dựa vào anh, hai người cùng nhau đi xuống phòng khách.

Trong phòng khách, bầu không khí hết sức nặng nề.

Thẩm Tín Dương nhìn hai người nắm tay nhau đi ra, đột nhiên càng thấy tức hơn, giờ chiếc gậy trên tay lại đập vỡ tấm thủy tinh của bàn trà, tấm thủy tinh vỡ tan ra.

Ông gầm lên, mặt mũi đỏ bừng: “Chúng mày muốn tao tức chết có đúng không? Thẩm Chi Diệu, mày rốt cuộc có biết bản thân mình đang làm gì không hả?”

Thẩm Chi Diệu tiến lại gần, cúi người xuống, quỳ dưới tấm thảm trước mặt Thẩm Tín Dương, anh cúi mặt nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Ba, con rất tỉnh táo, con biết con phải làm gì, con yêu Tinh Không, con phải có cô ấy, con sẽ cưới cô ấy.”

Thẩm Tín Dương tức tới nỗi huyết áp tăng cao, ông ôm lấy ngực nơi con tim đang đập dồn dập, há hốc mồm thở dồn dập, vẫn cố gầm lên: “Đầu óc mày có phải hôn mê rồi không, mày nắm tay cháu gái mày và nói sẽ cưới nó, có phải là mày điên rồi không!”

Thẩm Chi Diệu vẫn cúi đầu, cố chấp nhắc lại: “Con yêu Tinh Không.”

Thẩm Tín Dương tức giận giơ gậy đánh vào người Thẩm Chi Diệu, anh cũng không né đi, Thẩm Tinh Không nhìn mà thấy thương anh, cô chạy lại, ôm lấy

Thẩm Chi Diệu bảo vệ anh, vừa khóc vừa nói: “Ông nội, đừng đánh anh ấy....”

Chiếc gậy của Thẩm Tín Dương vẫn được giơ lên và đập xuống, trúng vào lưng Thẩm Chi Diệu, Thẩm Tín Dương đau xót kêu lên: “Ta đánh chết hai đứa đồ khốn chúng mày! Chúng mày làm thế này là loạn luân, truyền ra ngoài, chúng mày sẽ bị cả thế giới này khinh bỉ! A Diệu, con không còn trẻ nữa, Tinh Không không hiểu chuyện thì con phải bảo nó, đằng này lại hùa vào với nó như thế, ta đúng là phí công phí sức nuôi con bao nhiêu năm trời.”

Thẩm Chi Diệu thấy Thẩm Tinh Không bị đánh anh liền ôm cô vào lòng bảo vệ cô, anh nhìn vào khuôn mặt trắng bệch đó với vẻ thương cảm vội vàng hỏi: “Có đau không? Em chạy lại làm gì chứ! Đồ ngốc!”

Thẩm Tinh Không vừa rơi nước mắt vừa ôm lấy anh khóc: “Anh nói chúng ta cùng nhau đối mặt với tương lai mà....em phải ở bên anh....”

Anh nói yêu cô, anh nói anh muốn cưới cô....

Giờ phút đó cô đã tự nhủ, cả đời này cô sẽ không rời xa anh, người đàn ông này, cô sẽ ở bên anh suốt đời....

Bất luận có xảy ra chuyện gì đi nữa....

Thẩm Tín Dương nhìn hai người càng tức giận hơn, ông lại giơ gậy lên và ra sức đập xuống, Thẩm Chi Diệu ôm lấy Thẩm Tinh Không không để cho cô chịu bất kì sự tổn thương nào.

Thẩm Tín Dương nhắm chặt mắt lại, chỉ biết giáng gậy xuống người Thẩm Chi Diệu, rất đau, nhưng khi nghe thấy Thẩm Tinh Không gọi tên mình đầy thương cảm, anh liền cảm thấy tất cả phong ba bão táp đều không thể dập tắt được sự quyết tâm của anh....

Thẩm Tinh Không nhìn anh bị đánh, trên trán ướt đầm mồ hôi, cô khóc lóc khẩn cầu: “Ông nội...ông dừng tay lại đi...cháu cầu xin ông! đừng đánh nữa!”

Thẩm Tín Dương nghe thấy cô gọi bản thân mình ông càng tức hơn, ông đứng lên nói về đau khổ: “Mày còn có mặt mũi mà gọi ông nội à! Mày gọi ta là ông nội! nó gọi ta là ba! Chúng mày bây giờ nói đi, hai đứa muốn ở bên nhau, hai đứa muốn kết hôn, đầu óc các người có vấn đề không hả! trên thế giới này không có đàn ông, đàn bà chết hết rồi à? Hai đứa trên pháp luật là quan hệ chú cháu, sao chúng mày lại ở bên nhau chứ, chúng mày muốn kết hôn cũng không được!”

Thẩm Chi Diệu ôm lấy Thẩm Chi Diệu, mồ hôi nhễ nhại, đau đớn anh nói: “Con sẽ bỏ tên mình khỏi họ khẩu Thẩm gia, con và Tinh Không không phải là chú cháu thực sự, tình yêu của chúng con rất trong sạch.”

Thẩm Tín Dương lại giơ gậy lên đánh anh: “Trong sạch cái đầu mày! Mày để cho người ngoài biết rồi thì mày còn mặt mũi để làm người không! Tinh Không nó mới 18 tuổi, mày có cho nó làm người không! Người người sẽ đều nhìn chúng bay với con mắt khác, ai còn dám làm ăn kinh doanh với mày nữa, ai còn dám làm việc dưới sự chỉ đạo của mày! Mẹ kiếp, dây thần kinh nào của chúng bay có vấn đề thế hả?”

Thẩm Tinh Không cúi đầu khóc nức nở, cô đặt tay lên đôi má của Thẩm Chi Diệu, con tim đau nhói.

Thẩm Chi Diệu cúi đầu nhìn cô, anh nói với ngữ khí kiên cường: “Anh sẽ bảo vệ cho sự an toàn của em, sẽ không để em phải chịu bất kì sự tổn thương nào.”

Thẩm Tín Dương giơ chiếc gậy lên nhưng cuối cùng bất lực hạ xuống, ông thở dài: “Đừng có nói với ta những chuyện không thực tế nữa, ta không muốn Thẩm gia trở thành trò cười cho thiên hạ, ta cũng không muốn tập đoàn Tín Dương bị ảnh hưởng bởi cái tin xấu này. Sự việc hôm nay coi như ta chưa nhìn thấy, Tinh Không cùng ta về nhà, hai người sau này không được phép gặp nhau nữa, ta sẽ sắp xếp cho A Diệu đi xem mặt, mày sẽ phải kết hôn trong vòng hai tháng, Tinh Không cũng thế, ta sẽ sắp xếp cho nó đi ra nước ngoài học tập! Hai đứa bắt buộc phải chia tay!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Giới Hạn Cuối Cùng

Tinh không nhìn Thẩm tín dương, ánh mắt cầu xin rồi lại vô lực.

Thẩm chi diệu ôm tinh không, nhìn thẩm tín dương, trầm giọng nói 7”: cha, con biết rõ việc này công khai sẽ làm cho gia đình và công ty bị chấn động, con sẽ từ từ, con muốn đợi tinh không lớn lên, đợi cô ấy tốt nghiệp mấy năm này, con sẽ xử lý toàn bộ - trước tiên con sẽ làm thủ tục gạch tên con trong họ khẩu thẩm gia. chúng con có thể bí mật kết hôn. Nếu như bên ngoài áp lực quá lớn con cũng có thể rời khỏi công ty.

Thẩm tín dương nghe thẩm chi diệu nói như vậy. Đã giáng một cái tát xuống, mắt đỏ: “Anh đến cùng là thế nào!

A Diệu, Anh sao có thể nói những điều không thực tế đấy chứ. anh nói anh rời khỏi công ty, rời công ty anh đi đâu vậy!

anh mặc kệ mọi việc xảy ra, ai sẽ là người đảm nhiệm. anh cái đồ khốn này. Anh là bị trúng tà hay là uống nhầm thuốc rồi.

Thẩm chi điệu cúi đầu không nói lời nào.

Tĩnh không nhìn trên mặt anh dấu ngón tay, cô đau lòng vuốt nhẹ lên gương mặt của anh, nhìn ông nội khóc: ông nội.....đừng đánh anh ý, xin người.”

Thẩm tín dương nhìn tĩnh khoong khóc đến hai mắt đều sưng lên, nén giọng. Bà vai vẫn kịch liệt phập phồng, đau lòng nói: “tĩnh, con nói với ta, ý của con là cái gì, con không phải là có bạn trai sao! Con thế nào lại cùng chú hai của con như vậy.! con có phải có điều khổ tâm hay không? con chỉ mới vài tuổi, con làm sao làm ra chuyện như vậy “sâu bọ.

Tĩnh không nức nở im lặng.

Thẩm chi Mi ở một bên chen vào nói, hỏi cô: có phải hay không a điệu.....có phải là chú hai bắt buộc cháu.tiểu tĩnh, cháu không phải là đứa trẻ như vậy..rất cuộc chuyện gì xảy ra, cháu hay nói với cô, cô không tin cháu sẽ làm thế này

điều tương tự.

Thẩm chi điệu cắn răng, sắc mặt buồn, không hề động đậy, chỉ là chăm chú nhìn chằm chằm Tĩnh không.

” Không có.....cháu là tự nguyện...” Thật lâu tĩnh không mới ngẩng đầu lên, nhìn xem phản ứng thẩm tín dương.

Thẩm tín dương trầm chậm thở ra, lại tức giận cảm gậy đánh cô, ra sức đánh, đau đớn khiển trách: Mày cũng điên rồi, ta yêu thương mày như thế, mày cũng muốn tức chết ta.

Thẩm chi điệu vội vàng kéo tĩnh không ôm vào lòng để che chở cô, đưa tay ra nắm chặt cây gậy của thẩm tín dương, thanh âm lạnh lùng: cha, con hy vọng người có thể chấp nhận, con biết ơn, con cũng tự đền ơn thẩm gia đủ nhiều, trong tín dương quốc tế.con có thể không cần gì cả, nhưng mà tĩnh không con sẽ mang đi, người tán thành cho con thì mừng, không đồng ý con cũng sẽ không thay đổi cái gì. cô ấy đã là người phụ nữ của con.

Mày đây ý là căn bản không quan tâm cảm nhận của ta.Thẩm tín dương đập mạnh gậy, tức giận tới mức phát run.

Một bên thẩm chi mi đi tới đỡ lấy thẩm tín dương. hướng phía hai người đang quỳ trên mặt đất thở dài: thật là hỗn láo, a điệu, bố không thu dưỡng chú, chú ở đâu ra địa vị hôm nay. chú bây giờ làm ra chuyện như vậy.

chú còn dùng khẩu khí ngang ngạnh nói chuyện với bố. chúng tôi trong lòng đều nguội lạnh rồi! tĩnh không mới mấy tuổi, chú cùng nó quấn lấy nhau tại một chỗ, nó mới vừa trưởng thành, mới chỉ có 18 tuổi, chú nói nó sớm là người của chú.....nó chừng phải là chưa trưởng thành đã bị chú làm hỏng rồi sao”

thẩm tín dương bờ vai run lên, cầm chặt cây gậy tay run

Thẩm chi điệu ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào thẩm chi mi, lạnh lùng nghiêng răng: đừng dùng từ ngữ bẩn thỉu như vậy. những từ ngữ bẩn thỉu như thế miêu tả chúng tôi, chúng tôi căn bản không cũng huyết thống.Bởi vì gặp gỡ đã thành chú cháu. Nhưng mà cô cần phải nên rõ ràng, tôi cùng cô ấy ở cùng một chỗ, căn bản không có phạm thiên lý nhân luân”””””

Thẩm chi mi bị ánh mắt của anh làm cho hoảng sợ., đỡ lấy thẩm tín dương cả gan: Tôi nói có gì không đúng, Chú bên ngoài không phải, chú là con thứ hai của thẩm gia có người nào không biết, tĩnh không là cháu gái, ai không biết rõ, chú coi như xóa tên trog họ khẩu là chú cháu, chú nói điều này thật vô trách nhiệm, chú nói đi, chú nói chú chống đỡ, nhưng mà khi mọi việc vỡ lẽ, những lời đồn đại những xì căng đan, cả thế giới sẽ lấy thẩm ga và tín dương quốc tế ra àm trò hề, chú lúc đó làm thế nào chống đỡ.

thẩm chi điệu chẳng muốn nhiều lời, nhắm mắt lại có chút mệt mỏi nhìn thẩm tín dương: bố, bố có suy nghĩ của bố, con có thể hiểu được, nhưng con cũng có chừng mực của con. tĩnh không phải ở bên cạnh con. đây là yêu cầu duy nhất của con.con biết rõ chuyện này mọi người không có cách nào tiếp nhận, con sẽ nghĩ biện pháp. Con sẽ từ từ, trước tiên con sẽ mua chuộc truyền thông.thông báo rút tên khỏi thẩm gia. Đợi mọi người quen rồi con sẽ lấy tĩnh không.

Tĩnh không bắt lực quỳ gối bên cạnh anh, ôm eo anh, nước mắt rơi lã chã trên ngực anh.

Thẩm tín dương nhìn thấy vậy, máu nóng lại dâng lên, ông lão đảo một bước, suýt nữa ngã sấp xuống, trong miệng lắp bắp. “tốt.... tốt...tao nuôi mày lon từng này mày nói với tao như vậy, thì cứ như vậy báo đáp tao,.... thương yêu cháu gái mình làm tao tức giận, liền một chút như vậy cũng không hiểu sự Tĩnh, các người cứ ở cùng một chỗ đi,

các người kết hôn đi, ta chết rồi các người liền có thể thực hiện.

thẩm chi điệu nhìn ông trắng bệch không có chút máu, trong lòng lay động, vội vàng từ dưới đất đứng lên, chưa kịp đi qua, thì đã nhìn thấy thẩm ti dương con mắt đảo một vòng, thẳng đờ hướng sau ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngụy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Thề

Trong bệnh viện.

tĩnh không tựa vào vai thăm chi diệu , thần sắc mờ mịt: em cảm thấy mình thật không tốt....Ông nội vừa rồi đáng về, em cảm thấy rất buồn...

Thăm chi diệu ôm cô, hôn lên trán của cô, an ủi nói: Là anh không tốt....anh nên đợi thêm.

Tĩnh không ngẩng đầu nhìn anh: : ông nội sẽ không sao chứ, bác sĩ nói nhịp tim không tốt, huyết áp cao...

Thăm chi diệu nhìn cô: vừa rồi bác sĩ có nói chuyện , không có trở ngại gì, nhưng chúng ta phải chú ý không để cho ông kích động, --- tiểu tĩnh , em có hối hận không?

Tĩnh không vuốt tay lên mặt anh, trên mặt vẫn còn in nốt vân tay , cô lắc đầu: không hối hận.

Thăm chi diệu nhàn nhạt cong lên khóe môi, Thấy phòng cấp cứu tắt đèn, anh đứng dậy, chào bác sĩ , bác sĩ nhìn anh gật gật đầu: “Thăm lão tiên sinh đã tỉnh, ông gọi hai người vào. thăm tiên sinh nhớ đừng kích động lão tiên sinh.

Thăm chi diệu gật gật đầu mang theo tĩnh không đi vào trong phòng bệnh.

Thăm chi diệu kéo chăn đắp cho thăm tín dương, liếc mắt nhìn hai người, hừ một cái : “ cha không bị các người làm cho tức chết, xem là giữ được cái mạng.”

Thăm tín dương dựa vào gối , giật giật đôi môi khô khốc, nhìn hai mắt sưng lên của tĩnh không, lại nhìn sang bên cạnh , thăm chi diệu thần sắc lạnh lùng, thờ dãi một hơi và nói: “ tĩnh không ta hỏi con, con có rời khỏi chú hai và trở về cùng ông không”

Tĩnh không đứng sát bên cạnh thăm chi diệu và nắm lấy tay anh.

Thăm tín dương tức giận, bắt lực đoạn tuyệt nói: “ chúng mày muốn ở cùng với nhau, thì về sau , một là , mày đừng gọi tao là ông nội , hai là mày đừng gọi tao là cha , không thì cả hai chúng mày cũng đừng gọi , để cho tao chết trong bệnh viện cũng tốt, rồi hai chúng mày cùng một chỗ muốn làm xăng làm bày gì thì làm

Tĩnh không nhìn mặt ông tái nhợt, nhin khóc , đi qua, cầm cánh tay Thăm tín dương, gọi ông : ông nội....”

Thăm tín dương hất tay cô ra, quát lớn: “ đừng gọi tao, tao không có đứa cháu không biết xấu hổ như thế này.

Tĩnh không khóc quay lại nhìn thăm chi diệu.

Thăm chi diệu xoa xoa trán, đi tới nhìn thăm tín dương: “ cha , bác sĩ nói cha đừng nên tức giận, tĩnh không... đi về với cha, cha bệnh, để cô ấy bên cạnh chăm sóc cha cũng tốt.”

Tĩnh không nghĩ là anh không cần mình nữa , đưa tay ra nắm lấy tay anh, ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn anh.

Thăm chi diệu vỗ vỗ vào tay cô, nhìn thăm tín dương đang giận dữ, lại nhìn thăm tĩnh không: “đi chăm sóc ông nội đi, hiện tại không nên nói gì, đừng làm ông tức giận“.

Tĩnh không đi qua rót nước cho thăm tín dương , Thăm tín dương chán gét quay mặt đi:“ sợ ta chết, liền xoay chuyển! đừng tưởng cùng ta trở về nhà có thể lừa gạt ta được, Thăm tĩnh không , con theo ta trở về, ta muốn con thề, sau này không gap chú con nua, con có thể làm được không, nếu con không làm được thì hãy cắt cho ta, ta chết rồi cũng không can chung mày quan tâm“.

Tĩnh không tay bụng cóc run run, khóc gọi ông: ông nội ông đừng nói như vậy cháu là tĩnh không là cháu gái của ông.

Thăm tín dương nhìn cô ; mày còn biết mày là cháu gái của tao a, mày không nghe lời của tao, xú nha đầu, mày mới mấy tuổi , mày can ban không hiểu lòng người hiểm ác.! mày muốn tao nhìn hai chúng mày ở cùng một chỗ sa ngã thêm sao.

rồi đến lúc tat cả báo chí tapj chí đều van vạ mày, tat cả mọi người dùng anh mat khắc thường nhìn mày, mọi người đều ở sau lưng mày dị nghị, mày có thể chịu được sao, thăm chi người 70 tuổi như tao cũng không thể , huống chi mày mới mười tám tuổi, cuộc sống còn chưa bắt đầu, sao có thể để thăm chi diệu tên tiểu tử thói này hủy hoại, con còn coi ta là ông nội, con hãy thề chia tay với nó, nói mau.”

” cha“. Thăm chi diệu trong lòng hỗn loạn đi tới , giọng nói quyết liệt: cha đừng trách cô ấy, hãy máng con đi.

Thăm tín dương gian dữ rút kim tiêm ra, ném mọi thứ mang chửi: mày cút cho tao, tao không day báo được mày rồi, mày cứng cáp rồi, tao bây giờ không làm được gì đều phải dựa vào mày, nên dậy bảo trước mặt mày đều không được, tao không dám nói mày, tao đang dậy bảo cháu gái tao - Thăm tĩnh không , uông công tao nuôi mày, sau này tao chết tao làm sao còn mặt mũi mà gặp ba mày, tao đã yêu thương bao bọc mày, mày không có lương tâm, mày nhất định cùng tên tiểu tử thói này tức chết ta có phải không? vậy cũng tốt , như mong muốn của chúng mày, còn cấp cứu cái rắm à. sớm muộn

bị tức chết”

Tinh không ngừng rơi lệ, cầm tay thăm tin dương , cầu khẩn “ ông nội, chúng con đều ở đây với người.... đừng nói như vậyngười để chúng con sống với nhaucon không sợ người khác chỉ trích, con không sợ....

Thăm tin dương đánh cô : mày không có va chạm nhiều sao mày biết nó đáng sợ thế nào, mày biết được miệng đời đáng sợ sao, bao nhiêu người đều chết chìm vì miệng của người đời , mày bây giờ nói không sợ, sau này biết sợ thì đã muộn rồi, tao hỏi mày, mày còn muốn nhận tao là ông nội mày , mày thề đi, chia tay thăm chi điệu, sau này không được gặp nhau nữa , không thể tao không để ý mày nữa, hai chúng mày cứ ra xa xa cho tao, đừng quan tâm tao sông chết thế nào nữa.

Tinh không nắm tay ông, đưa lên trán mình.

ông người thân duy nhất của cô, người cô yêu thương nhất, cô làm sao có thể cho dù anh

Tinh không tuyệt vọng, cầu khẩn : ông nội.

Thăm tin dương vỗ vỗ đầu cô , than thở: tiểu tinh, ông nội là vì con, coi như con và thăm chi điệu không phải là chú hai , thì ta cũng không đem con gả cho nó, nó so với nhiều tuổi như vậy, ước chừng mười hai tuổi. nó là đàn ông đã trưởng thành, mà con như tờ giấy trắng, con căn bản không cảm nổi nó, nó hôm nay thương con, vì con còn trẻ khả ái, ngày mai sẽ không thương con như vậy, ta quá rõ lòng của nam nhân đào hoa.

” ba” Thăm chi điệu nghe không được, đi tới kéo tinh không : “ Con không phải nhất thời yêu cô ấy, con là người như thế nào tinh không từ từ sẽ rõ, cha muốn tách chúng con ra, cũng đừng lấy mình ra để uy hiếp, con tôn trọng cha, cha đừng làm con khó xử.

thăm tin dương cầm bình hoa ném về anh : mày cứ ra ngoài cho tao, tao không có đưa con trai như vậy, đừng gọi tao, tao ngày mai sẽ mở cuộc họp hội đồng quản trị để xử lý mày, mày đừng tưởng rằng công ty không có mày không được, ? cứt ! cháu gái tao. nhất định không để người làm nhục. người tên khốn kiếp , súc sinh”

tinh không nhìn thăm chi điệu trán bị thương , chạy qua : chớ nói”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguy Hiếm: Nha Đầu, Bắt Được Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.